

Giới thiệu Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ

Edit by Perfect Team

Hứa Mân tình cờ xuyên qua thế giới trong sách, sắm vai một đứa con gái bị hắt hủi, cha của nguyên chủ chỉ quan tâm đến người chị cùng cha khác mẹ của cô.

Thời điểm Hứa Mân xuyên tới là lúc người cha cặn bã đang ném cho cô một chuỗi chìa khóa: "Cút ra khỏi cuộc sống của chị gái mày đi."

Đó là một căn biệt thự ở vùng ngoại thành xa xôi, nghe nói còn có quý nháo, cho không cũng không ai thèm. Nhưng Hứa Mân biết, mấy năm sau giá vòng ở chỗ kia sẽ tăng vọt, thế là cô vui sướng thu thập hành lý.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Edit by Link

$$\frac{3}{4} - \frac{3}{4} - \frac{3}{4} - \frac{3}{4} - \frac{3}{4} - \frac{3}{4}$$

Lúc Hứa Mân tỉnh lại, cảm giác đầu tiên chính là từng đợt đau nhức kéo đến, cô duỗi tay sờ một cái, cái ót sưng lên một cục lớn, đau đến mức cô phải hút một ngụm khí lạnh.

"Ba, con thật sự không sao cả."

Thanh âm đột nhiên xuất hiện dọa cho Hứa Mân giật cả mình, lần theo âm thanh nhìn sang, ở nơi cách cô hai, ba mét, một cô gái mười tám mười chín tuổi cũng đang ngã trên mặt đất, ôm đầu, thần sắc thống khổ.

Người đàn ông trung niên cao lớn đang cẩn thận từng li từng tí đỡ cô gái đứng dậy, giống như đang đối đãi với châu báu trân quý nhất thế giới, chỉ sợ bị vỡ: "Tiểu Lang, con chậm một chút, tuyệt đối đừng để đụng nữa, nếu con xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì chẳng phải là muốn cái mạng già này của ba sao?"

Hứa Mân chớp mắt nhìn, nhìn thấy trên mặt đất có một cái bàn xiêu vẹo, một khối bánh sinh nhật bị nện xuống đất, bơ và hoa quả văng tứ phía.

Hứa Lang tuân theo Hứa Trọng Á đồ đứng lên, nhẹ nhàng đẩy ông ta, giọng yếu đuối.

"Ba, con thật sự không sao, ba đi xem em gái một chút đi."

Em gái?

Hứa Mân vẫn duy trì tư thế sờ đầu không nhúc nhích.

Hứa Trọng Á một cước giẫm nát bảng hiệu viết dòng chữ "sinh nhật vui vẻ" trên mặt đất, đi đến trước mặt Hứa Mân, từ trên cao nhìn cô, trong ánh mắt chứa đầy vẻ chán ghét.

"Diễn đủ rồi thì đứng lên đi."

Đầu Hứa Mân giật giật đầu đón, cô nghiêng đầu nhìn đối phương, vẫn không nhúc nhích.

Cái đồ hỗn trướng này!

Lửa giận trong mắt Hứa Trọng Á tỏa ra, không không chế được dùng mũi chân đá Hứa Mân.

"Giả vờ giả vịt, còn muốn để tao điu mày à!"

Hứa Mân muốn tránh nhưng không được, bắp chân truyền đến đau đớn khiến cô nhủ mảy. Đúng lúc này, trong đầu cô bỗng nhiên hiện lên một đoạn hình ảnh, hai cô gái không biết vì sao lại xảy ra cãi vã, một cô gái trong đó đẩy một cô gái khác, cô gái bị đẩy không đứng vững, ngã ngào trên đất. Người đàn ông trung niên gấp gấp bước tới, bắt lấy bả vai cô gái kia ném một cái, cả người cô gái đều nên trên vách tường, phát ra tiếng vang thật lớn.

"Àm!"

Vết thương ở ót theo tiếng kêu đau lên, Hứa Mân: "..."

Cô lại ngẩng đầu lần nữa, nghiêm túc nhìn Hứa Trọng Á một chút.

Tiểu Lang, sinh nhật, bị ngã... Những tình tiết này quen thuộc như thế, Hứa Mân nhớ lại, đây chẳng phải là tình tiết trong một quyển tiểu thuyết mà cô từng xem sao?

Quyển tiểu thuyết đó tên là: Nữ chính là đóa Bạch Liên Hoa.

Nữ chính trong sách là Hứa Lang, là một cô nàng Bạch Liên Hoa vô cùng đơn thuần. Cô ấy có một người em gái cùng cha khác mẹ tên là Hứa Mân, Hứa Mân là nữ phụ ác độc trong sách, từ trước đến nay vẫn luôn đối đầu tranh gia tài với nữ chính, cuối cùng có kết cục thảm thương.

Hứa Mân nhìn ngấm bốn phía, lại dừng ở trên mặt Hứa Lang yếu đuối vô tội mấy giây, hiểu được cô đã xuyên sách, xuyên thành nữ phụ ác độc Hứa Mân.

Hứa Mân: "..."

Cô chống đất muốn đứng dậy, Hứa Lang bỗng nhiên đi tới, đưa tay muốn dìu cô: "Em gái..."

Hứa Mân vô thức hất cái tay kia ra, Hứa Lang "a" một tiếng, bị đung ngã lui về phía sau.

Một giây sau, một bàn tay vỗ xuống, cho dù Hứa Mân nghiêng đầu kịp thời thì bên mặt cũng bị lướt qua một chút, nóng bỏng đau rất.

Trong nháy mắt, ánh mắt của cô lạnh xuống.

Liên tục đánh hai lần, thật sự coi cô là tượng đất à!

"Đúng là cho mặt mũi mà lại không cần! Đây là thái độ nên có của mày đối với chị mày à?"

Hứa Trọng Á lớn tiếng quát lớn.

"Hứa Mân, tao nói cho mày biết! Trước kia tao dung túng cho mày là vì thấy mày còn nhỏ tuổi, lại nhớ tới tình cảm của mẹ mày nên mới không đành lòng trách móc mày quá nặng nề. Nhưng bây giờ nghĩ lại, nếu như cứ tiếp tục như vậy, mày lớn lên cũng chỉ gây tai họa, cũng không được kết quả tốt gì, tao không thể để mày coi trời bằng vung như thế nữa..."

"Ha..."

Hứa Mân cười lạnh một tiếng, đánh gãy tiếng gào thét như chó điên của ông ta.

"Ba thân yêu, xin hỏi tôi đã gây ra tai họa gì rồi?"

Cô vén tóc lên, lộ ra một cục sưng lớn.

"Ngài nhìn cho kỹ một chút, là ai gây tai họa cho ai? Một cú ném này của ngài cũng không có ném chết tôi, có phải là cảm thấy rất tiếc nuôi hay không?"

Hứa Trọng Á bỗng nhiên bị đình trệ, không dám tin nhìn về phía Hứa Mân, ngay sau đó liền nổi giận.

"Mày lại dám ngỗ ngược với tao! Tao là ba của mày, tao dạy dỗ mày là điều hiển nhiên... Mày đẩy chị của mày, hại con bé té ngã bị thương, mày chẳng những không hối lỗi mà còn có một bộ bọn tao nợ mày như thế à. Vậy hôm nay tao cần phải đánh chết mày mới được!"

"Ba, ba, ngài đừng tức giận, cẩn thận tổn hại sức khỏe."

Hứa Lang giữ chặt Hứa Trọng Á, trong mắt rung rung.

"Em gái cũng không phải là cố ý."

Sau đó cô ta lại nhìn Hứa Mân nói.

"Em gái, nhanh chóng xin lỗi ba ba, sao em có thể nói chuyện với ba ba như vậy? Chị không sao, chị không trách em, ba ba cũng sẽ không trách em..."

"Nó không phải cố ý? Nó chính là cố ý, đây là lần thứ bao nhiêu rồi?"

Đối mặt với Hứa Lang, thanh âm của Hứa Trọng Á trong nháy mắt trở nên nhu hòa, giống như sợ hù tới con gái bảo bối của ông ta.

"Tiểu Lang, con quá lương thiện. Ba đã nói với con bao nhiêu lần rồi, như thế sẽ bị thiệt thòi. Thiện lương là chuyện tốt nhưng lại không biết chọn đúng người, con cần phải học bảo vệ tốt chính mình trước đã..."

Hứa Mân mắt lạnh nhìn, lui lại hai bước, bị buồn nôn!

Theo như trong sách miêu tả, một màn trước mắt này là Hứa Trọng Á và Hứa Lang qua tổ chức sinh nhật mười tám tuổi cho nguyên chủ.

Nguyên chủ và Hứa Lang vẫn luôn không hợp nhau, hôm nay gặp mặt, nhìn không được khiêu khích một phen, Hứa Lang đều nhìn.

Mãi đến khi nguyên chủ nói mẹ của Hứa Lang là tiểu tam, Hứa Lang mới trả lời: "Ai là tiểu tam còn khó nói được..."

Câu nói này chọc giận nguyên chủ, nguyên chủ đẩy Hứa Lang một chút, sau đó mình bị Hứa Trọng Á ném té xuống đất.

Thật đúng là một vị cha tốt, Hứa Mân trào phúng hừ một tiếng.

Theo như kịch bản trong sách viết, tiếp theo Hứa Trọng Á sẽ đuổi nguyên chủ ra khỏi ra.

Với tình cảnh trước mắt thì cô thật sự phải rời đi. Cô là con gái, Hứa Trọng Á lại là đàn ông trưởng thành, nếu như thật sự động thủ thì cô không phải đối thủ của ông ta.

Hứa Mân cố ý cười ra tiếng, làm cho hai cha con Hứa Trọng Á nhìn qua, cô cong đôi mắt, gần từng chữ nói.

"Ngài đối xử với con gái ruột thịt như kẻ thù, nói ra hai chữ 'thiện lương' này, lương tâm ngài có đau không?"

Con tức mà Hứa Trọng Á vất vả lắm mới đè xuống được lại cuộn cuộn nổi lên, dường như lại muốn động thủ. Hứa Lang nhìn Hứa Mân, đè xuống nghi ngờ trong lòng, ôm chặt cánh tay ông ta.

Hứa Trọng Á sợ làm con gái bảo bối bị thương, vội rút tay về, còn kéo con gái lớn đến bên cạnh.

"Cách xa nó một chút."

"Đúng vậy, nên cách xa tôi ra một chút."

Hứa Mân tán đồng gật đầu.

"Tôi sợ nếu tôi mà hung ác lên thì lần sau không phải chỉ là đẩy thôi đây."

Cô mỉm cười chỉ về phía Hứa Lang.

"Mây..."

Hứa Trọng Á tức đến xanh mét mặt mày, ngón tay chỉ vào Hứa Mân cũng đều run rẩy.

"Cút, lập tức cút ra ngoài cho tao!"

Hứa Lang lo lắng khuyên nhủ.

"Em gái, em đừng nói nữa, nhanh chóng xin lỗi ba ba..."

Hứa Mân ngắt lời cô ta, nhìn thẳng vào Hứa Trọng Á, ôn hòa nhã nhặn nói.

"Muốn tôi cút cũng được, phần tài sản thuộc về tôi đâu?"

"Mây còn có mặt mũi đòi tài sản? Tuổi nhỏ không học cho tốt, trong mắt chỉ có tiền!"

Hứa Trọng Á không tức giận nhưng thần sắc vô cùng lạnh lùng.

"Không phải mây vẫn luôn ồn ào muốn dọn ra ngoài ở sao? Vừa lúc, hôm nay mây tròn mười tám tuổi, đã trưởng thành rồi. Tao đồng ý cho mây dọn ra ngoài, ngôi biệt thự này cho một mình mây ở, sau này cách xa chị của mây ra một chút!"

Ông ta ném cho Hứa Mân một chuỗi chìa khóa, giống như đang vứt bỏ một thứ rác rưởi gì đó.

"Ngôi biệt thự này lúc trước mua tốn hai trăm vạn, cũng không tính là mây thiệt thòi."

Hứa Mân hỏi: "Là biệt thự Bạch Hạc Tháp à?"

Một vấn đề vô cùng đơn giản nhưng Hứa Trọng Á lại bắt đầu nổi giận, che giấu sự chột dạ của mình.

"Hai trăm vạn mà còn chê ít? Mây đã kiểm tra được chút tiền nào chưa? Lớn đến mười tám tuổi, nuôi không tốn tiền à? Cửa hồi môn của mẹ mây cộng lại cũng không tới hai trăm vạn..."

Xem ra trong sách nói rõ, biệt thự Bạch Hạc Tháp nằm ở ngoại ô phía Tây, non xanh nước biếc, phong cảnh rất đẹp.

Đáng tiếc không biết vì sao hai năm gần đây vẫn luôn có quỷ nháo. Hiện tại biệt thự bên kia cũng là giá cái trắng nhưng vẫn không bán được. Cái này là trước kia Hứa Trọng Á mua nhưng vẫn luôn vô ích, đã sớm hối hận.

Hứa Mân đã xem qua sách, biết qua mấy năm nữa, ngoại ô phía Tây sẽ bị quy hoạch làm khu vực mới, giá phòng tăng vọt.

Nếu như cái mà Hứa Trọng Á tặng chính là cái trong sách viết thì đến lúc đó giá trị ít nhất cũng hơn ngàn vạn.

Dựa theo trong sách viết, hiện tại nguyên chủ rất có cốt khí cự tuyệt, không muốn ngôi biệt thự này, về sau ngôi biệt thự này đến trên danh nghĩa của Hứa Lang. Lúc nguyên chủ nghèo rớt mùng tơi, nhớ lại một màn này, dù ngoài miệng không thừa nhận nhưng trong lòng lại hối hận không thôi.

Không đợi Hứa Trọng Á nói xong, Hứa Mân nhặt chìa khóa trên mặt đất lên, sáng khoải đáp ứng.

"Được, tôi chuyển đi."

Cô sáng khoải như thế lại khiến cho Hứa Trọng Á sùng sốt, một lời tức giận không biết nên vung vào đâu, chỉ biết trừng Hứa Mân, nửa ngày không nói ra lời.

"Ba ba."

Vẫn là Hứa Lang kịp phản ứng trước.

"Sao có thể để có em gái ở ngoài một mình được? Em ấy vừa mới trưởng thành, cũng không biết sẽ giao thiệp với loại người nào, không chăm sóc tốt cho mình, như vậy tuyệt đối không được."

Hứa Trọng Á không có lên tiếng, Hứa Mân dứt khoát quay người lên lầu thu thập hành lý.

May là cô đã đọc qua sách, trong sách có miêu tả không ít về nguyên chủ nên rất nhanh đã tìm được phòng của nguyên chủ.

Hứa Mân vừa mở rương hành lý ra, thân ảnh Hứa Lang đã xuất hiện ở cửa.

"Em gái."

Hứa Lang tội nghiệp đứng ở cửa ra vào, đáng về muốn vào nhưng lại không dám.

Hứa Mân liếc nhìn cô ta một cái, gật đầu, ra hiệu cô ta bước vào.

"Đừng đi có được không?"

Hứa Lang hỏi, mang theo một tia lầy lờn.

Hứa Mân lắc đầu: "Không được."

Hốc mắt Hứa Lang lập tức đỏ lên.

"Vì sao chứ?"

"Bởi vì nhìn thấy chị, trong lòng tôi sẽ khó chịu."

Hứa Mân xoa xoa cánh tay đã nổi da gà, gằn từng chữ nói.

"Nếu không phải tại chị, mẹ tôi sẽ không phải chết."

Nước mắt của Hứa Lang giọt lớn giọt nhỏ rơi xuống, khóc đến lê hoa đài vữa.

"Thật xin lỗi, chị biết trong lòng em hận chị, nếu như có thể, chị cũng hi vọng người chết là chị. Nhưng chuyện cũng đã xảy ra, chị vẫn luôn rất áy náy, em có thể ở lại hay không, để chị chăm sóc em..."

"Chị buông tha cho tôi, về sau chúng ta tự sống tốt phần mình, đây chính là phần chiếu cố tốt nhất đối với tôi."

Hứa Mân vừa thu thập hành lý vừa nói.

Hứa Lang nghe thấy thái độ kiên quyết của cô, lập tức khóc lợi hại hơn, nước nở lên tiếng.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, ngay sau đó hiện ra thân ảnh cao lớn của Hứa Trọng Á.

Tối cũng nhanh thật đấy, Hứa Mân lãnh đạm liếc qua, trong lòng tuôn ra mấy phần khó chịu.

Đây không phải cảm nhận của cô, là của nguyên chủ.

Cô âm thầm thở dài một cái, trong lòng Hứa Mân yên lặng nói: "Yên tâm đi, tôi nhất định trở lại báo thù cho cô."

"Nói với nó chuyện này làm gì. Tiểu Lang đừng khóc, có ba ba ở đây, sẽ không ai khi dễ con."

Hứa Trọng Á đau lòng ôm Hứa Lang, sau đó chuyển hướng sang Hứa Mân, trong một khắc từ ôn nhu biến thành dữ tợn.

"Đem theo đồ của mày cắt đi, đồ trong nhà và cả đồ của chị mày đều không được đụng vào!"

*

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Edit by Link

୨-୨-୨-୨-୨-୨

Phong cảnh ở tiểu khu Bạch Hạc Tháp thật sự rất tốt.

Ngoài cổng chính của tiểu khu, thấp hơn một chút có một cái hồ gọi là hồ Họa Hạc, nước hồ thanh tịnh nhìn rõ đáy. Bên trên sườn dốc nhỏ thấp cạnh hồ là cả một thảm thực vật xanh biếc và cánh đồng hoa, bởi vì bờ bê tông nom trong một thời gian dài nên những hoa cỏ này tự do sinh trưởng, không còn cảm giác thiết kế theo quy tắc như lúc đầu, trái lại có thêm vài phần tự nhiên dã tính, lộ ra sức sống tràn trề.

Bởi vì có cái hồ này tồn tại nên toàn bộ tiểu khu mới mát mẻ hơn nội thành một chút. Chỉ có điều, khi lời đồn quý nháo nổi lên, sự mát mẻ cũng biến thành âm trầm.

Vật nghiệp* cũng cảm thấy kinh ngạc đối với việc lúc này còn có nghiệp chủ* khác bằng lòng dọn vào đây ở, bọn họ biểu hiện sự nhiệt tình rất lớn đối với Hứa Mân, mấy người vây quanh giúp cô cảm hành lý, giới thiệu công trình công cộng trong tiểu khu.

*vật nghiệp: mình nghĩ là người quản lí tài sản thay cho người khác, giống như tiếp tân ấy, vì mình tìm không được dữ liệu nên ai biết thì cmt nói mình sửa nha.

*nghiệp chủ: chủ sản nghiệp và xí nghiệp.

Hoàn cảnh trong cư xá cũng rất tốt, cây xanh râm mát, sạch sẽ gọn gàng, có thể khiến người ta kinh ngạc một hồi lâu.

Bởi vì có ít người ở nên càng lộ ra vẻ yên tĩnh.

Nhà của Hứa Mân nằm ở vị trí hơi lệch, ở khu H, trong phạm vi phụ cận mấy trăm mét cũng chỉ có một tòa nhà, ở cổng cỏ dại rậm rạp, nhìn cũng không giống như có người ở.

Nhân viên công tác thuận theo tầm mắt của cô mà giới thiệu.

"Nhà này mới vừa vào ở không lâu, cũng là một người trẻ tuổi. Thật là trùng hợp, nói không chừng hai người còn có thể trở thành bạn bè đấy."

"Đúng đúng, mặc dù hơi ít người nhưng vừa có cảnh đẹp lại còn thanh tịnh. Chọn ở biệt thự chẳng phải là vì muốn thanh tịnh sao? Cuộc sống bên ngoài đã quá ồn ào."

Bọn họ giống như sợ dọa Hứa Mân chạy mất, vừa cẩn thận vừa nhiệt tình.

Hứa Mân đã hiểu, tiểu khu bị quý nháo, view phải càng thịnh càng tốt.

Cô không có chỗ để đi, dù nơi này thật sự có quý nháo thì cũng chỉ có thể ở lại. Hoàn cảnh tốt như thế đã là niềm vui ngoài ý muốn.

Sau khi tới chỗ, Hứa Mân cảm ơn một tiếng, để lại phương thức liên lạc để phòng cho bất kỳ tình huống nào.

Phòng đã mấy năm không có người ở, vừa mở cửa ra đã cảm nhận được mùi bụi bặm nồng đậm, chọc cho Hứa Mân không ngừng ho khan.

Cô muốn dọn cũng không biết dọn từ đâu, đành phải nhờ vật nghiệp giúp đỡ, gọi vài nhân viên quét dọn tới.

Bên này có ít người vào ở, việc nội trợ đều là nhân viên công tác vật nghiệp làm giúp, cũng may giá cả hợp lý nên làm việc cũng nghiêm túc.

Cho dù như thế thì chờ bọn họ quét dọn xong cũng đã đến ban đêm.

Lúc trả tiền, trong đầu Hứa Mân tự động hiện lên một chuỗi chữ số, sau khi thử qua, xác định là mật mã của nguyên chủ, cô nhẹ nhàng thử ra. Nhưng lúc cô nhìn thấy số dư còn lại thì lại bắt đầu nặng nề, nguyên chủ còn nghèo hơn cô tưởng tượng rất nhiều.

Hứa Mân bỗng có chút hối hận, cô mà không chọc tức Hứa Trọng Á thì có lẽ còn có thể dọn được thêm chút đồ vật, bán second-hand cũng được.

Cho dù sau này phòng này sẽ tăng giá nhưng đó cũng là chuyện của mấy năm sau, mấy năm này cô vẫn phải sinh hoạt.

Hiện tại chắc chắn Hứa Trọng Á sẽ không cho cô tiền, nguyên chủ giữ lại chút tiền này đại khái là đủ để nộp một lần học phí, tiền sinh hoạt vẫn là vấn đề.

Đáng tiếc có hối hận cũng vô dụng, chậm rãi nghĩ biện pháp vậy.

Hứa Mân mệt mỏi cả ngày, cô ăn một chút thức ăn ngoài, lại lấy hành lý ra, qua loa bố trí lại căn phòng một lần nữa.

Chờ làm xong lại nhìn thời gian, đã sắp 0 giờ.

Hứa Mân nhớ rõ ở công có thùng rác, định đi vứt rác xong sẽ đi ngủ.

Không nghĩ tới vừa mới mở cửa đã thấy ở chân trời xẹt qua một tia chớp, màn đêm đen nhánh bị đánh ra một vết nứt, có chút dọa người.

Mấy hạt mưa lẻ tẻ nện trên bậc thang, Hứa Mân chẳng muốn đi nữa.

Cô mang theo rác trở về, đang chuẩn bị đóng cửa, bỗng nhiên cả người cứng đờ.

Trên bậc thang có một cái đầu người!

"Rắc rắc"

Một tiếng sét đúng lúc nổ vang!

Tay Hứa Mân mềm nhũn, rác trên tay ào ào rơi tán lác trên mặt đất.

Chẳng lẽ, nơi này thật sự có quỷ?

Rõ ràng cô đã khóa cổng.

Hứa Mân tê cả da đầu, tim như nổi trống, hô hấp khó khăn.

Trước kia cô tuyệt đối là người theo chủ nghĩa duy vật nhưng bây giờ ngay cả loại chuyện như xuyên sách cũng đã xảy ra thì ai có thể nói trên thế giới này nhất định không có quỷ tồn tại chứ?

Hứa Mân luống cuống tay chân muốn đóng cửa nhưng đồng rác tán lác lại kẹt ở khung cửa, căn bản là không đóng được.

Cô đưa chân đá văng một cái bình nhựa ra, trong lúc bối rối không khống chế được lực đạo, cái bình không nghiêng lệch, vừa vọt đập trúng cái đầu kia.

Cái đầu kia bỗng nhiên giật giật, vậy mà nó lại chậm rãi nâng lên.

Tay chân Hứa Mân lạnh buốt, đầu óc trống rỗng, cổ họng bị chặn lại, cho nên ngay cả kêu cũng không kêu lên được, chỉ có thể trơ mắt nhìn cái đầu kia ngẩng lên ngày càng cao trong cơn bão và sấm chớp rền vang, càng ngày càng lên cao... Nó đứng lên!

Còn chậm rãi chuyển động...

Không, là người.

Đó là một người đàn ông, vừa rồi bởi vì bóng cây che nên Hứa Mân không thấy được thân thể của anh, chỉ thấy một cái đầu. Nhưng thật ra là một người tựa ở trước bậc thang.

"Àm"

Hứa Mân thoát lực tựa trên cửa, sau lưng là một mảng lạnh buốt.

Người dọa người, hù chết người.

Nam nhân bị thanh âm này hấp dẫn, đi sang bên này, đúng lúc này lại có một tia sét đập xuống, Hứa Mân nhìn thấy rõ mặt anh.

Rất trẻ trung, rất anh tuấn, trong tay còn cầm một bình rượu, hóa ra là một con sâu rượu.

Sấm chớp qua đi, tiếng sấm tiếp theo lại tới, mưa cũng bắt đầu lớn hơn.

Con sâu rượu đứng trong màn mưa không nhúc nhích.

"Này, anh đừng đứng trong mưa!"

Sau khi biết rõ người kia không phải là quý, Hứa Mân trấn định một chút, đánh bạo hô.

"Sẽ bị sét đánh."

Con sâu rượu vẫn thờ ơ.

Có lẽ là do hoàn cảnh và bầu không khí hiện tại nên không hiểu sao Hứa Mân cảm thấy trên người con sâu rượu này lại quanh quẩn một cỗ tử khí vô cùng sa sút, giống như anh đang tìm tới cái chết.

Nếu như bỏ mặc thì có lẽ anh sẽ không sống sót qua đêm nay, sau đó sẽ thật sự biến thành quý.

Hứa Mân cũng không mê tín, hôm nay vừa chuyển tới, cô cũng thực sự không hi vọng trước cửa nhà xảy ra sự kiện chết người khốc liệt như vậy.

Dông tố cũng không có ý dừng lại, Hứa Mân chần chờ một chút rồi lao ra, trước khi lại có sét đánh xuống, cô cường ép kéo con sâu rượu kia đến dưới mái hiên.

"Van anh, muốn chết thì cũng đừng chết ở cửa nhà tôi có được không?"

Con sâu rượu kia tựa hồ rất khó chịu khi bị người quấy rầy, bỗng nhiên nghiêng đầu, hung tợn nhìn chăm chăm Hứa Mân, mi tâm anh gắt gao nhú thành một đường, trên gương mặt anh tuấn tràn ngập phần uất, ánh mắt cuồng loạn ngang ngược.

Sau lưng Hứa Mân mát lạnh, vô thức buông tay ra, thế nhưng biểu cảm của con sâu rượu vẫn không hề hòa hoãn chút nào.

Đúng là không biết lòng tốt.

Hứa Mân không muốn quản anh, cô quay người, trong nháy mắt liếc nhìn về phía cổ áo rộng mở của con sâu rượu, bên trong lộ ra một nửa cánh giống như hình xăm, nhịp tim của cô chợt tăng nhanh.

Người có thể xưng là thịnh thế mỹ nhân kinh diễm, lại có hình xăm cái cánh mang tính tiêu chí như vậy, còn cả khí chất ngang ngược này... Tất cả những thứ này đều quen thuộc như thế, đây chẳng phải là trùm phân diện Phó Thư Dạng trong sách sao?

Phó Thư Dạng là một nam nhân nghèo đến mức chỉ còn lại tiền.

Anh là nam nhân biết kiếm tiền nhất, cũng là nam nhân có tiền nhất trong thế giới Bạch Liên Hoa này.

Trong lòng Hứa Mân nghĩ tới kịch bản, lại vươn tay một lần nữa, dùng sức kéo Phó Thư Dạng vào trong phòng.

"Vào trong tránh mưa trước đi."

Theo như trong sách viết thì đoạn thời gian này Phó Thư Dạng cũng chưa quá xấu.

Ngộ nhỡ đêm nay bỏ mặc anh, sau khi anh tỉnh rượu lại quay lại tính sổ thì làm sao bây giờ?

Có lẽ Phó Thư Dạng thật sự uống quá nhiều rượu, bước chân đều lơ lửng, bị Hứa Mân kéo một cái cũng suýt chút ngã sấp xuống.

Hứa Mân trực tiếp đỡ anh đến ghế sa lon ngồi xuống.

Phó Thư Dạng nhìn cô chăm chăm, biểu cảm mờ mịt, trong miệng thì thầm gì đó.

Hứa Mân không nghe rõ nên xích lại gần một chút, mới mơ hồ phân biệt ra từng phần của câu nói.

"Tôi chết đi... không vui sao... Tại sao lại phải cứu..."

Hứa Mân bỗng nhiên nghĩ tới, trong sách miêu tả lúc người này chết, tất cả mọi người đều vỗ tay bảo tốt. Bao gồm cả những người khi anh còn sống đều liều mạng làm anh vui lòng, quỳ dưới chân anh, cả người đã nhận lợi ích từ anh.

Nói là chúng bạn xa lánh cũng không quá đáng chút nào.

"Anh cách cái chết vẫn còn lâu lắm, tuổi quá trẻ, nên nghĩ lại xem phải sống thế nào đi."

Hứa Mân có chút đau lòng.

Phó Thư Dạng nghiêng đầu, oán hận hỏi.

"Vì sao phải đối với tôi như vậy?"

Hứa Mân thấy anh nói chuyện không đầu không đuôi như thế, biểu cảm cũng thay đổi trong nháy mắt. Biết anh đã rất say rồi nên căn bản cũng không thể nghiêm túc đối thoại được.

Cô không có ý muốn giảng đạo lý với một con sâu rọu, đưa tay lấy đi bình rượu của anh.

Phó Thư Dạng lại không chịu buông tay, còn oán hận ném bình rượu sang một bên, hô lớn.

"Mang rượu ra!"

Hứa Mân bất đắc dĩ, nhìn thấy đồ uống tặng kèm của thức ăn ngoài trước đó vẫn còn, cô liền cầm lên nhét vào tay anh.

Phó Thư Dạng mắt say mông lung, không phân rõ được đâu là rượu đâu là đồ uống, cứ thế ừng ực uống vào.

Hứa Mân vừa thấy buồn cười vừa có chút khổ sở.

Hiện tại Phó Thư Dạng cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi, tác giả cũng không hề nói lúc này anh gặp phải chuyện gì, cho nên Hứa Mân cũng không thể nào biết được. Nhưng nhìn bộ dạng mụn rọu giải sầu này của anh, chắc là đã trải qua chuyện rất thông khổ, không dễ dàng gì.

Phó Thư Dạng uống đồ uống xong liền nhắm mắt lại, giống như là ngủ thiếp đi.

Ngoài cửa sổ lại đổ mưa to, Hứa Mân mới phát hiện một chuyện phiền toái.

Đêm nay cô phải cùng nam nhân này ở chung một phòng à?

Nam nhân uống rượu say, cũng không thể làm gì đâu... nhỉ?

"Này..."

Hứa Mân đẩy Phó Thư Dạng một chút, đối phương không có phản ứng.

Hứa Mân nghĩ một chút, tìm được một cái chăn lông đắp lên cho anh.

Lúc phòng này vừa trùng tu xong, Hứa Trọng Á có để một số đồ dùng chủ yếu hàng ngày trong này. Mặc dù mấy năm không dùng, trên chăn đã có mùi nấm mốc nhưng có còn hơn không vậy.

Đắp kín chăn xong, Hứa Mân vừa định đứng dậy, Phó Thư Dạng đột nhiên đưa tay nắm lấy tay của cô, dùng sức kéo một cái, đồng thời bỗng nhiên xoay người, đặt cô ở dưới thân.

Hứa Mân bị dọa đến tim cũng đập loạn.

"Cô muốn làm gì?"

Phó Thư Dạng thấy rõ dáng vẻ của Hứa Mân, nhú nhú mày, nhấc nửa người trên lên. Ánh sáng hung ác đỏ tươi lóe ở đáy mắt, giống như chỉ cần không như ý một chút thì anh liền có thể xé nát người.

Trong lòng Hứa Mân chuyển một cái, nghe ý này, có lẽ là anh hiểu lầm cô muốn hại anh.

Trong sách đã miêu tả qua, người này vô cùng chán ghét người khác đến gần.

Bây giờ trả lời thế nào?

"Vì thấy tôi đáng thương à?"

Phó Thư Dạng thấy cô không trả lời, ánh mắt càng trở nên ngang ngược, lực đạo trên tay cũng tăng thêm, hoàn toàn không giống dáng vẻ say rượu.

Hứa Mân nhớ tới trong sách đã đề cập qua, lòng tự trọng của Phó Thư Dạng rất mạnh mẽ.

Người như vậy, chắc chắn là rất chán ghét người khác thương hại anh.

Hứa Mân trong cái khó ló cái khôn.

"Không, là tôi đáng thương."

Dường như Phó Thư Dạng không nghĩ tới cô sẽ trả lời như thế, đôi mắt nghi hoặc chớp nhẹ, khí thế ngang ngược rút đi phân nửa, lập lại như vệt.

"Cô đáng thương?"

"Hôm nay là sinh nhật tôi, tôi bị cha mình hành hung một trận, sau đó bị đuổi ra khỏi nhà, bị ép đi tới nơi nghe nói bị quỷ nháo này."

Hứa Mân nghĩ tới bản thân không hiểu sao lại xuyên tới thế giới này, thật sự cảm giác có chút khó chịu, cô để lộ cục u lớn trên đầu, hốc mắt đỏ lên.

"Cũng đã sắp đến mười hai giờ, tôi còn chưa nghe được một tiếng sinh nhật vui vẻ."

Đôi mắt đen như mực của Phó Thư Dạng nhìn thật sâu vào cục u lớn kia, sau đó... duỗi một ngón tay ra chọc chọc.

Hứa Mân: "...Á"

Lực đạo trên cổ tay buông lỏng, Phó Thư Dạng ngửa ra sau, ngã vào trên ghế sa lon.

Hứa Mân không còn dám trêu chọc anh, xoay người chạy.

"Sinh nhật vui vẻ."

Sau lưng bỗng nhiên truyền đến một tiếng rất nhẹ.

Hứa Mân quay đầu lại, Phó Thư Dạng đã nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Edit by Link

~*~*~*~*~*~

Hứa Mân đứng tại chỗ một hồi, Phó Thư Dạng cũng không có ý tứ tiếp tục phản ứng, trái tim của cô mới coi như thật sự hạ xuống.

"Cảm ơn."

Hứa Mân nhẹ nhàng lên tiếng, quay người đi vào toilet bên cạnh.

Cô muốn rửa mặt để trấn định một chút, ngẩng đầu lên nhìn tấm gương, cô cũng bị chính mình dọa cho giật mình.

Trong gương là một cô gái nhuộm một đầu đầy màu sắc phách lối, tô môi đỏ, lông mi giả vừa to vừa dài có chút dọa người.

Có lẽ nguyên nhân là ở cỗ thân thể này, Hứa Mân có thể cảm nhận được sự bất mãn mãnh liệt của cô từ trong cách ăn mặc này của nguyên chủ.

Khó trách vừa rồi sau khi Phó Thư Dạng say rượu nhìn thấy dáng vẻ này của cô, cũng vô thức né tránh. Khó trách lúc những nhân viên công tác vật nghiệp kia vừa thấy cô cũng kinh ngạc như vậy.

Hứa Mân rất đau lòng cho nguyên chủ nhưng đây không phải phong cách của cô.

Tóc thì tạm thời không có cách nào giải quyết được, cô chỉ có thể tẩy lớp trang điểm trên mặt, lộ ra dung mạo thật sự của nguyên chủ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng tinh, mắt phượng điển hình, trong câu ngoài vẻn. Đôi mắt vô cùng đen, lúc không cười có chút lạnh, khi cười khoe mắt nhếch lên, vô cùng ngọt ngào khiến người ta vừa nhìn đã cảm thấy rất tốt đẹp.

Cô gái nhỏ tốt đẹp bao nhiêu, đáng tiếc cứ thế mà bị giày vò thành thiếu nữ bất lương phản nghịch.

Nhìn gương mặt có thể nói là xa lạ này, Hứa Mân yên lặng động viên chính mình.

Sẽ tốt thôi.

Từ toilet đi ra, Hứa Mân thấy Phó Thư Dạng đã ngủ say.

Cô không còn dám trêu chọc anh, quay người lên lầu, khóa trái cửa phòng ngủ.

Một ngày này mệt đến ngất ngư, mặc dù hoàn cảnh xa lạ, mặc dù con đường phía trước dài đằng đẵng, mặc dù trong phòng còn có một người đàn ông xa lạ... Hứa Mân vẫn không thể chống đỡ, rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Cô ngủ không yên ổn, trong lúc nằm mơ, một đoạn ký ức vụn vặt, một lúc là cô, một lúc lại biến thành nguyên chủ.

Lúc tỉnh lại lần nữa, trời đã sáng, trên người cô cũng toát một tầng mồ hôi.

Nhìn căn phòng xa lạ, Hứa Mân hung hăng nhéo mình một cái.

Có đau nhức nhưng cũng không có gì thay đổi.

Thật sự xuyên qua rồi.

Sau khi rửa mặt, Hứa Mân rón rén đi đến bậc thang, lén lút nhìn về phía phòng khách.

Trên ghế sa lon trống rỗng, không có ai cả.

Hứa Mân thở dài một hơi.

Tối hôm qua cô vừa xuyên qua, còn có chút chưa tỉnh táo, lại dám đem nhân vật nguy hiểm như Phó Thư Dạng vào nhà.

Lá gan quá lớn, nghĩ lại đã cảm thấy sợ.

Phó Thư Dạng thực sự đã rời đi, cũng không để lại lời nhắn nào.

Hứa Mân rất vui vẻ, hi vọng sau này đừng có liên quan gì đến Phó Thư Dạng nữa. Nhưng nghĩ tới thời gian sau này, cô lại bắt đầu phát sầu.

Năm nay nguyên chủ mười tám, vừa mới tốt nghiệp cấp ba. Cô là nghệ thuật sinh, khóa văn hóa rồi tỉnh rồi mù, dựa vào thành tích chuyên ngành vững vàng nên thi đậu một trường nghệ thuật.

Mà tư chi của Hứa Mân cứng ngắt, cảm giác cân bằng lực kém, đối với vũ đạo cũng dốt đặc cán mai.

Trở lại học trung học một lần nữa cũng không thực tế, chính Hứa Mân là cô nhi, chưa từng nghiêm túc học qua cao trung.

Chỉ có thể kiên trì lên đại học.

Hiện tại là đầu tháng tám, cách khai giảng còn một tháng.

Cục u trên đầu Hứa Mân lại bắt đầu co rút đau đớn, cô phải dùng thời gian một tháng, từ một kẻ không có vũ đạo căn bản, luyện đến ít nhất phải biết một chút động tác cơ bản, nếu không thì chỉ sợ còn chưa kịp vào trường đã phải rút lại hồ sơ.

Đường có khó đi hơn nữa thì cũng phải tiến về phía trước.

Hứa Mân quyết định đi mua thức ăn trước, giải quyết vấn đề ăn cơm. Thức ăn ngoài quá đắt, nghe nói chi phí của học viện nghệ thuật này so với đại học phổ thông mắc hơn rất nhiều, có thể tiết kiệm một chút cũng tốt.

Còn cả cái đầu đầy màu sắc này cũng phải nhuộm lại.

Cũng may lúc thu dọn đồ vật của nguyên chủ, cô còn đem theo hai cái mũ.

Hứa Mân lấy ra một cái mũ lưới trai màu đen đội lên, không thể hoàn toàn ngăn trở nhưng dù sao cũng không quá chói mắt như trước.

Hứa Mân hỏi bảo an ở cửa ra vào: "Xin hỏi, gần đây có chợ bán thức ăn không?"

Nghiep chủ ở nơi này không nhiều, anh ta đều biết hết. Bỗng nhiên nhảy ra một người xa lạ, bảo an có chút nghi ngờ.

Hứa Mân lúng túng sửa lại cái mũ một chút, lòi ra một sợi tóc màu xanh lục cho bảo an xem: "Nhìn quen không?"

"A, cô là... Hứa tiểu thư?"

Bảo an không thể che hết xấu hổ, chính mình cũng cảm thấy ngượng ngùng: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, sớm quá, tôi còn chưa tỉnh ngủ, không nhận ra được."

"Không trách anh."

Hứa Mân xoa xoa cái mũi: "Cho nên, chung quanh đây có chợ bán thức ăn nào không?"

"Chợ bán thức ăn thì không có, phía trước quẹo trái khoảng năm trăm mét có một cái siêu thị, ngài có cần dẫn đường không?"

"Không cần, cảm ơn."

Hứa Mân đi vào siêu thị, người ở xung quanh không nhiều, đi dạo siêu thị thì càng ít, hơn nữa giá tiền cực kỳ đắt.

Cô nhanh chóng mua một chút rau quả, lại mua một bình thuốc nhuộm tóc, lúc tính tiền có chút nhức nhối.

Cũng may, coi như đã giải quyết xong.

"Em gái."

Vừa ra khỏi siêu thị liền nghe thấy tiếng gọi quen thuộc.

Hứa Mân nhú mồm, bước chân tăng nhanh, muốn làm bộ không nghe thấy.

"Gọi cậu đấy, cậu điếc à?"

Lần này là một giọng nam.

Ngay sau đó, túi mua sắm của Hứa Mân bị người ta kéo lại.

Hôm nay mua không ít đồ, vốn đã nặng, lại bị người ta kéo như thế lập tức không thể động đậy, Hứa Mân đành phải dừng bước, quay đầu nhìn lại.

Là một nam sinh mười bảy mười tám tuổi.

Gương mặt bóng loáng lờ lờ che lấp đậu thanh xuân.

Hứa Mân cấp tốc lục soát kịch bản trong đầu, hình như là có một nam sinh như thế thật, tên là Lưu Nhạc Trì, là bạn học sơ trung của nguyên chủ.

Nói ra cũng thật châm chọc, trước khi Hứa Lang xuất hiện, Lưu Nhạc Trì đối với nguyên chủ cực kỳ tốt. Sau khi Hứa Lang xuất hiện, Lưu Nhạc Trì đều lớn vốn sau lưng Hứa Lang, nhiều lần mắng nguyên chủ không hiểu chuyện.

Một tên chó má, bất quá kết cục cuối cùng cũng chẳng tốt đẹp gì, vì thích Hứa Lang nên bị nam chính làm rất thảm.

"Có chuyện gì sao?"

Hứa Mân mặt không biểu tình hỏi.

"Em gái."

Lúc này Hứa Lang mới hồn hồn đuổi theo, kéo cánh tay Hứa Mân, tựa như sợ cô chạy mất: "Sao em lại tự mình ra ngoài mua thức ăn?"

Trong nhà nguyên chủ có đi, họ đều không cần làm việc nhà.

"Tôi là một học sinh nghèo bị đuổi ra khỏi cửa, chẳng lẽ còn có đi giúp đỡ?"

Hứa Mân mặt kiên nhẫn: "Có việc thì nói, đừng chậm trễ thời gian của tôi, tôi bề bộn nhiều việc."

Hứa Lang nhìn thái độ này của cô, hốc mắt đỏ lên.

Cô ta còn chưa lên tiếng, Lưu Nhạc Trì đã cuống lên: "Hứa Mân, cậu bị bệnh gì thế? Cô ấy là chị của cậu, bởi vì lo lắng cho cậu nên cả đêm không ngủ, thái độ này của cậu là gì hả?"

Thật đúng là ai cũng có thể giẫm lên một cước, Hứa Trọng Á thì thôi, ít nhất đó cũng là cha ruột của nguyên chủ.

Còn Lưu Nhạc Trì này là gì?

"Cậu là cái thá gì mà cũng tới dạy bảo tôi?"

Hứa Mân cười lạnh một tiếng: "Cô ta cả đêm không ngủ cũng biết, cậu một mực ở cạnh trông coi à? Chê thái độ của tôi không tốt? Vậy cậu đem cô ta về nhà cúng bái, để cô ta đừng có đến phiền tôi, tôi nhất định vô cùng cảm kích, muốn thái độ tốt bao nhiêu cũng được. Có được không, anh rể?"

Khuôn mặt Lưu Nhạc Trì lập tức đỏ bừng lên: "Cậu cậu cậu, cậu nói hươu nói vượn cái gì đó?"

"Ồ, cậu không thích cô ta à?"

Khóe miệng Hứa Mân khẽ cong lên.

Lưu Nhạc Trì cũng sắp bùng nổ, thừa nhận cũng không được, phủ nhận cũng không đúng.

"Em gái, em đừng nói như vậy."

Mặt Hứa Lang cũng đỏ lên, nhưng cô ta vẫn trấn định hơn Lưu Nhạc Trì rất nhiều: "Em chỉ là một cô gái, đừng nói như vậy, người ta sẽ cảm thấy em..."

"Đừng có dạy bảo tôi, có việc thì nói."

Hứa Mân rút cánh tay ra: "Không có việc thì tôi đi."

"Đừng đi."

Hứa Lang dùng sức bắt lấy Hứa Mân, tốc độ nói cũng nhanh hơn rất nhiều: "Nơi này vắng vẻ lại ít người, còn có quỷ nháo. Em chỉ là một cô gái, ở nơi này thật không an toàn. Theo chị trở về xin lỗi ba, em là con gái ruột của ba, ba sẽ không so đo với em."

Hứa Mân nghe cách nói chuyện của cô ta liền tức giận: "Nhưng tôi so đo, xin hỏi tôi đã làm sai điều gì mà phải xin lỗi ông ta?"

Hứa Lang sùng sốt một chút, trong lúc nhất thời không nói nên lời, nhân tiện nói: "Bất kể nói thế nào thì em cũng là tiểu bối, coi như ba có lỗi thì em cũng không nên..."

"Đủ rồi!"

Hứa Mân ngắt lời cô ta: "Về sống tốt với người ba tốt của cô đi, đừng có kéo tôi. Từ một khắc ông ta bắt đầu phản bội mẹ tôi thì tôi đã không có ba."

Cô không cho Hứa Lang cơ hội nói tiếp, rút tay mình ra, đi về phía trước.

Hứa Lang ngẩng đầu nhìn trời, nước mắt vẫn lăn xuống.

Lòng ngực Lưu Nhạc Trì đập trùng, bỗng nhiên chạy lên mấy bước, một lần nữa kéo túi mua sắm trong tay Hứa Mân lại.

Lúc đầu túi mua sắm đã không quá bền chắc, qua mấy phen giầy vò, rốt cục cũng chịu không nổi, đồ vật bên trong ầm ầm tán đầy đất.

Sắc mặt Hứa Mân đột nhiên trầm xuống.

Lưu Nhạc Trì có chút xấu hổ, giật mình đứng nguyên tại chỗ.

Hứa Lang ở bên cạnh rơi nước mắt, đi tới ngồi xổm trên mặt đất, giúp Hứa Mân nhặt đồ.

Hứa Mân nổi giận, đưa tay ngăn cô ta: "Làm phiền cô, xem ở phần mẹ tôi đã cứu cô một mạng, cô rút ra khỏi cuộc sống của tôi có được không?"

Sắc mặt Hứa Lang tái nhợt đáng sợ, trực tiếp ngồi sụp xuống đất.

Lưu Nhạc Trì bắt được cổ tay Hứa Mân: "Cậu quá đáng!"

Sức lực của cậu ta không nhỏ, Hứa Mân đau đến nhúm mày, nhắc chân đạp Lưu Nhạc Trì, bị cậu ta tránh được.

Đúng lúc này, một cánh tay tái nhợt đưa qua, bắt lấy cổ tay Lưu Nhạc Trì.

Tay kia thon dài, sức lực cũng không nhỏ, Lưu Nhạc Trì hét thảm thiết như giết heo, trong nháy mắt buông Hứa Mân ra.

Hứa Mân xoa xoa cổ tay lui lại hai bước, lúc này mới ngẩng đầu nhìn qua, sùng sốt một chút.

Là Phó Thư Dạng.

Phó Thư Dạng mặc một thân màu đen, trên khuôn mặt tuấn mỹ không có chút biểu tình nào, giữa hai đầu lông mày có lệ khí lưu động, tích chữ như vàng phun ra một chữ.

"Cút!"

Lưu Nhạc Trì nhìn thân hình đơn bạc của người trước mặt, cho rằng vừa rồi là do mình không có phòng bị, bàn về đơn đã độc đấu thì đối phương khẳng định không phải là đối thủ của mình.

Trước mặt người trong lòng, cậu ta muốn tìm lại mặt mũi.

"Cậu là ai? Dám đến xen vào việc của người khác?"

Lưu Nhạc Trì trừng hai mắt, hung ác nói: "Có phải là cùng với tiện nhân kia..."

Lúc đầu Phó Thư Dạng đã buông tay ra, nghe thấy cậu ta mở mồm nói tục, đôi mắt híp lại, tay còn chưa kịp thu lại trong nháy mắt nắm thành quyền, lấy tốc độ tia chớp chào hỏi trên mặt Lưu Nhạc Trì.

Nửa câu nói sau của Lưu Nhạc Trì đều bị máu mũi dọa trở về, cả người đều bối rối.

Phó Thư Dạng không cho cậu ta cơ hội hòa hoãn, tốc độ ra quyền càng lúc càng nhanh, trong nháy mắt Lưu Nhạc Trì đã bị đánh thành đầu heo, lúc này mới đau đến khóc thành tiếng, "bịch" một cái quỳ xuống chân Phó Thư Dạng.

Phó Thư Dạng giống như đánh đổ mắt, căn bản không có ý dừng tay, thậm chí còn nâng mũi chân lên.

"Đừng đánh nữa."

Hứa Lang sốt ruột đi kéo Phó Thư Dạng.

Phó Thư Dạng tránh được tay cô ta, thanh âm lạnh đến mức có thể đóng băng: "Cút ngay, đừng có động vào tôi."

"Em gái, Hứa Mân!"

Hứa Lang ở trước mặt đàn ông còn chưa từng nhận qua loại đãi ngộ này, lập tức vừa kinh vừa sợ, the thé kêu lên: "Em nhanh bảo anh ấy dừng tay! Nếu cứ đánh như vậy nữa sẽ chết người đấy!"

Hứa Mân cũng thấy choáng mắt, chẳng trách Phó Thư Dạng là trùm phân diện, lệ khí này cũng thật là nặng.

"Phó... ca."

Hứa Mân cố gắng trấn định mở miệng: "Nếu không thì cứ như thế thôi, đừng thật sự đánh chết người."

Cô lén bấm lòng bàn tay, cầu nguyện Phó Thư Dạng có thể cho cô chút mặt mũi.

Cô cũng không phải cầu xin vì Lưu Nhạc Trì.

Hứa Mân có thể nhìn ra Lưu Nhạc Trì chỉ bị thương ngoài da, không có gì đáng ngại, cách cái chết còn xa. Nhưng chỉ cần Phó Thư Dạng cho cô mặt mũi, để Hứa Lang hiểu lầm là bên cạnh cô có một người siêu hung ác, sau này cô ta cũng sẽ không tùy tiện đến phiền cô.

Phó Thư Dạng nhìn Hứa Mân một chút, chậm rãi thu hồi mũi chân.

Khóe miệng Hứa Mân giương lên một nụ cười.

Cáo mượn oai hùm thành công!

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Edit by Link

~*~*~*~*~*~

Hứa Lang đỡ Lưu Nhạc Trì chật vật đứng lên, không dám nói lời nào, chuẩn bị rút lui.

"Hứa Lang."

Hứa Mân ngẩng lại, vẫn gọi cô ta.

Tay Hứa Lang đang đỡ Lưu Nhạc Trì run lên, thật sự bị hù dọa: "Em còn muốn thế nào nữa?"

Hứa Mân nói: "Tôi không muốn nhìn thấy cô."

Hứa Lang hung hăng cắn môi, nước mắt lớn chừng hạt đậu không báo trước liền rơi xuống.

"Nguyên nhân là gì trong lòng cô rất rõ ràng, đây là mâu thuẫn không có cách nào giải được, xin đừng tiếp tục cố gắng thử hóa giải nó. Không phải cô không biết, mỗi lần cô xuất hiện, chẳng khác nào cắt một đao vào tâm tôi."

Hứa Mân thờ ơ với nước mắt của cô ta: "Hôm qua rời khỏi cái nhà kia, hôm nay chỉ đánh chó săn của cô, đây đã là nhẫn nại cực hạn của tôi. Quá tam ba bận, nếu có lần tiếp theo, tôi sẽ không khách khí với cô nữa. Phiền cô, sau này cách xa cuộc sống của tôi một chút."

Lúc cô nói chuyện, vô tình hay cố ý mà liếc nhìn về phía Phó Thư Dạng bên kia. Phó Thư Dạng không nói chuyện cũng không rời đi, đứng ở xa xa, để Hứa Mân có một loại ảo giác là anh đang cho cô chỗ dựa.

Mặc dù cô biết đó là không có khả năng nhưng vẫn tiếp tục cáo mượn oai hùm một phen.

Hứa Lang cũng theo tầm mắt của cô nhìn Phó Thư Dạng lạnh như băng, lại nhìn mặt Lưu Nhạc Trì, rùng mình một cái: "Được, chị sẽ không tới nữa. Nhưng mà em gái, chị thật sự chỉ muốn giúp em..."

"Không cần, mời."

Hứa Mân ngắt lời cô ta.

Hứa Lang nhìn Hứa Mân xa lạ, khẽ cau mày, cuối cùng rung rung rời đi.

Hứa Mân quay đầu, phát hiện Phó Thư Dạng không biết đã rời đi từ lúc nào. Có lẽ anh cũng không ưa thái độ của cô đối với Hứa Lang cho nên mới không chào hỏi đã rời đi.

Hứa Mân kéo kéo khóe miệng, cúi đầu thu dọn đồ vật rơi xuống.

Trong sách, hầu như mỗi người đều không ưa thái độ của nguyên chủ đối với Hứa Lang. Bọn họ không biết, mỗi lần nguyên chủ nhìn thấy Hứa Lang, trong lòng giống như bị đao cắt.

Hiện tại cổ thân thể này vẫn còn sót lại một chút cảm giác của nguyên chủ, Hứa Mân có thể cảm nhận được khổ sở của nguyên chủ, cô ấy thật sự không muốn nhìn thấy Hứa Lang.

Lại nói tiếp, thiết lập trong sách thực sự cầu huyết.

Lúc trước Hứa Trọng Á và mẹ của Hứa Lang yêu đương, ông ta dùng giấy hôn thú giả để lừa gạt đối phương, trong lúc đối phương mang thai lại đi kết hôn với mẹ của nguyên chủ.

Hai nữ nhân ai cũng không hề biết đến sự tồn tại của đối phương, ở phương diện này Hứa Trọng Á thật sự lợi hại, lẫn lộn hai bên, giấu diếm vài chục năm cũng không lộ tẩy.

Nhưng rốt cục trên thế giới không có bức tường nào mà gió không lọt qua được, vì đối một trường tốt cho Hứa Lang, Hứa Trọng Á vẫn lộ ra sơ hở.

Hứa Trọng Á rất sợ, sau khi sự tình bại lộ liền lấy cớ đi công tác, ra nước ngoài trốn, không gặp người nào.

Hai nữ nhân cũng không chịu thừa nhận mình là tiểu tam, tìm Hứa Trọng Á cũng tìm không thấy, trước tiên cấu xé nhau trước.

Có một ngày, mẹ của nguyên chủ hẹn mẹ của Hứa Lang ra đàm phán.

Ngày đó Hứa Mân đang đi học, bởi vì sự tình chuyển trường còn chưa làm xong nên Hứa Lang đi theo mẹ.

Chẳng ai ngờ rằng sẽ có một người bị bệnh thần kinh cầm theo đao xông vào quán cà phê mà bọn họ đàm phán, gặp người liền chém.

Lúc đầu mẹ của nguyên chủ đã chạy trốn tới cửa, vừa hốt hoảng quay đầu lại, nhìn thấy tên bệnh tâm thần kia chém ngã mẹ của Hứa Lang, đang đem đao nhắm ngay Hứa Lang, mà Hứa Lang đã sợ đến mức không thể động đậy.

Ai cũng không biết một khắc này trong lòng mẹ của nguyên chủ đang nghĩ gì, dù sao bà cũng xông trở về, ôm lấy lưu manh, cho Hứa Lang cơ hội chạy trốn.

Nguyên chủ chịu đã kích lớn, trực tiếp sụp đổ.

Cô ấy hận, hận Hứa Trọng Á, hận mẹ, cũng hận Hứa Lang.

Ngay từ đầu Hứa Trọng Á còn áy náy nhưng đối mặt với con gái nhỏ coi ông ta là kẻ thù, sau một quãng thời gian liền dần dần bức dọc, mất kiên nhẫn.

Nếu như so sánh, con gái lớn ôn nhu hiểu chuyện lại ản ản ủy khuất sẽ phá lệ làm người thương, cán cân trong lòng ông ta đương nhiên sẽ hướng về Hứa Lang.

Thậm chí Hứa Trọng Á còn đẩy trách nhiệm lên người mẹ của nguyên chủ. Ông ta cảm thấy nếu như không phải do bà đi tìm mẹ của Hứa Lang đàm phán thì tất cả những bi kịch này sẽ không xảy ra.

Nhưng vì vậy mới làm cho tính cách của nguyên chủ càng ngày càng cố chấp, ngang ngược, cô ấy không động được Hứa Trọng Á, chỉ có thể đem toàn bộ tức giận trút lên thân Hứa Lang trông mềm yếu dễ bắt nạt.

Xem những miêu tả trong sách, đúng là Hứa Lang chưa từng trực tiếp làm chuyện xấu gì với nguyên chủ, thậm chí còn nhiều lần nói chuyện thay nguyên chủ. Nhưng cô ta càng như vậy thì người bên cạnh càng chán ghét nguyên chủ.

Cuối cùng, cái chết của nguyên chủ không tránh khỏi có quan hệ với nam chính, Hứa Lang cũng biết nhưng vẫn ở bên nam chính.

Trong sách, Hứa Lang thật sự là một đóa Thánh Mẫu Bạch Liên Hoa.

Có lẽ Hứa Lang không sai, cô ta cũng đã mất đi mẹ, hơn nữa cứu người là do mẹ của nguyên chủ tự nguyện, không thể yêu cầu Hứa Lang nhất định phải báo ân gì đó nhưng cô ta lại gián tiếp ở cùng người đàn ông hại chết nguyên chủ, thật sự khiến Hứa Mân rất cách ứng.

Làm một người đứng xem, Hứa Mân không dám nói là cảm động lây nhưng cô có thể hiểu được sự oán hận của nguyên chủ đối với Hứa Lang.

Đương nhiên, Hứa Trọng Á mới là kẻ cầm đầu của tất cả bi kịch.

Nhưng bây giờ Hứa Mân vẫn chưa có năng lực đối phó Hứa Trọng Á, chỉ có thể cách xa trước, giữ một khoảng cách với bọn họ, đặc biệt là Hứa Lang.

Hào quang của nữ chính thật đáng sợ, bảo vệ mạng nhỏ quan trọng hơn.

Còn sau này, Hứa Mân cười lạnh một tiếng, mặc kệ có nhiều khó khăn bao nhiêu, cô cũng sẽ không bỏ qua cho Hứa Trọng Á.

Bất quá, sau này còn quá xa xôi, hiện tại Hứa Mân có một vấn đề nan giải không có cách nào giải quyết – cái túi bị hỏng, một đám đồ vật này mang về thế nào?

"Hứa tiểu thư."

Một thanh âm có vẻ quen thuộc vang trên đỉnh đầu: "Cần giúp một tay không?"

Hứa Mân ngẩng đầu nhìn lên, là người an ninh trước kia, còn đẩy một chiếc xe mua sắm.

"Cần."

Hứa Mân quả thực mừng rỡ không thôi, liên tục gật đầu không ngừng: "Cảm ơn soái ca."

"Không cần khách khí."

Bảo an giúp cô bỏ đồ vật vào xe mua sắm: "Là Phó tiên sinh bảo tôi tới."

Tay Hứa Mân dừng lại: "Phó tiên sinh? Phó Thư Dạng?"

"Đúng thế."

Bảo an gật gật đầu, vụng trộm nhìn Hứa Mân một chút.

Khấp người Phó Thư Dạng không thể che hết lệ khí, cả người giống như một khối hàn băng tối độc, ngay cả mấy người quân nhân xuất ngũ như bọn họ nhìn thấy đều có chút rụt rè. Không nghĩ tới cô gái này vừa chuyển tới một đêm đã kết giao bằng hữu với cậu ta.

Mỗi người đều không đơn giản.

Hứa Mân không biết suy nghĩ trong lòng bảo an, cô rất hiếu kì với Phó Thư Dạng: "Phó tiên sinh ở chỗ này bao lâu rồi?"

"Một tuần."

Bảo an giúp Hứa Mân đẩy xe, thả chậm bước chân cùng cô trở về.

Trong sách, giai đoạn trước cũng không miêu tả nhiều về Phó Thư Dạng nhưng có đề cập tới, lúc đầu anh rất nghèo.

Vậy căn biệt thự này làm sao có được?

Dù thế nào cũng là cái giá cái trắng, cũng không phải là cái mà một tiểu tử nghèo không có gì để ăn có thể mua được mà?

"Trong nhà Phó tiên sinh làm gì?"

Hứa Mân chú ý tới ánh mắt kỳ quái của bảo an, bần bệ giải thích một câu: "Nơi này quá ít hàng xóm, muốn tìm hiểu một chút. Nếu không tiện thì thôi, tôi cũng chỉ tùy tiện hỏi một chút."

"Cũng không phải là không tiện."

Bảo an cười cười: "Chỉ là chúng tôi cũng không rõ ràng, hình như là còn đang đi học, có lẽ là nghiên cứu sinh?"

Anh ta dừng một chút, lại nói: "Lại nói, căn biệt thự kia của Phó tiên sinh lúc trước cũng không ở trên danh nghĩa của cậu ấy, hình như gần đây mới sang tên."

Hứa Mân hỏi: "Ồ, vậy chủ hộ ban đầu là ai?"

"Một vị tiên sinh họ Kim"

Dường như bảo an ý thức được mình lảm nhảm, nói sang chuyện khác: "Tôi đưa Hứa tiểu thư tới cửa."

Hứa Mân cũng không tiếp tục truy hỏi, cự tuyệt ý tốt của anh ta: "Tự tôi đẩy về là được, dù sao cũng không phí sức, sau đó sẽ trả lại xe cho anh."

"Không sao, nếu Hứa tiểu thư cần dùng thì tùy thời đều có thể tới lấy."

Bảo an cũng không kiên trì.

Hứa Mân lại nói cảm ơn một lần nữa, đẩy xe mua sắm về nhà mình.

Biệt thự chỗ nào cũng tốt, chỉ là tiểu khu quá lớn, Hứa Mân lại ở nơi hẻo lánh, từ cổng đi vào có chút xa.

Trên đường không gặp nửa bóng người, ngược lại có mấy chiếc xe chạy qua, phần lớn đều thờ ơ, chỉ có một cỗ có người thò đầu ra tò mò nhìn một chút, sau đó nhanh chóng rút lại.

Hứa Mân âm thầm cảm thán, may mắn là có cái xe mua sắm này, nhiều đồ như thế, đoán chừng cô cũng không có sức xách về nhà.

Phó Thư Dạng dù lạnh một chút nhưng vẫn rất cẩn thận.

Vừa nghĩ tới Phó Thư Dạng liền thấy người.

Một tòa nhà khác có công mọc cỏ ở khu H dĩ nhiên là Phó Thư Dạng, đoán chừng tối hôm qua là lạc đường.

Lúc này anh ngồi trên bậc thang ở cửa ra vào, trong tay cầm theo chai rượu, đang lạnh lùng uống rượu.

Rốt cục người này đã gặp chuyện gì? Vì sao vẫn luôn mượn rượu giải sầu?

Trong sách miêu tả Phó Thư Dạng là một kẻ hung hãn nhưng hình như cũng không phải là sâu rượu.

Nghe thấy âm thanh, Phó Thư Dạng nâng mi mắt, nhìn lướt qua bên này, thỉnh thoảng đối mặt với ánh mắt của Hứa Mân.

"Phó ca, cảm ơn anh đã để bảo an đến đón tôi."

Hứa Mân hơi sững sờ, lập tức mở miệng nói cảm ơn.

Phó Thư Dạng rũ mắt, quay người vào nhà, "rầm" một tiếng đóng cửa lại.

Hứa Mân thè lưỡi, cô biết tính cách của anh, không tìm cô gây phiền phức đã là thiên ân vạn tạ, nào dám tức giận?

Về đến nhà, lấy đồ vật ra, Hứa Mân lại đẩy xe mua sắm đi trả cho vật nghiệp.

Lúc trở về lần nữa, phát hiện cửa nhà Phó Thư Dạng đóng chặt, ngoài cửa sắt lại mở ra một cái lỗ.

Nhìn tình trạng kia của anh, chắc chắn là trực tiếp say trong phòng, không có khả năng đi ra ngoài.

Chẳng lẽ nơi này còn có trộm vào?

Hay là... là sự kiện linh dị?

Trong lòng Hứa Mân giật mình, do dự một lát, cô thả nhẹ bước chân, đi đến trước cửa sắt nhìn vào trong một cái.

Vừa nhìn đã cực kỳ khủng khiếp, cô nhìn thấy một nam nhân đang lén lút nằm nhoài trên cửa sổ nhà Phó Thư Dạng, tựa hồ muốn chạy vào.

"Làm gì đó?"

Lên mạng tìm kiếm vũ đạo căn bản, Hứa Mân tròn tròn mắt.

Đương nhiên, cô biết học tốt vũ đạo tại nhà là rất khó nhưng so với hi vọng xa vời học được khiêu vũ phổ thông cũng không phải là quá khó khăn. Dù sao các bác gái ở quảng trường cũng có thể nhảy được.

Yêu cầu của Hứa Mân cũng không cao, chỉ cần không bị đuổi học là được.

Nhưng, xem những kết quả vừa tìm được, từ đầu đến cuối, chỗ nào vũ đạo cũng có yêu cầu: nào là phải đuổi theo cảm xúc thần thái, nào là các loại động tác: giạng, đá, ép, câu, vòng... Có quá nhiều động tác khiến cô không thể nhớ nổi tên.

Hứa Mân đau cả đầu.

Nửa ngày sau, cô mới buông máy tính ra. Hứa Mân định thử độ mềm dẻo của thân thể này trước.

Hồi trước, thân thể và tứ chi cô rất cứng, cảm giác cân bằng lực vô cùng kém. Hy vọng lúc xuyên sách sẽ không mang theo những khuyết điểm này.

Đầu tiên là giạng thẳng chân và hạ eo... Tốt, cũng có vẻ dễ dàng.

Trong sách đã đề cập, mẹ của nguyên chủ là diễn viên múa, nguyên chủ rất có thiên phú về vũ đạo.

Dù sao đây cũng là thân thể của nguyên chủ. Đã luyện vũ đạo nhiều năm, tố chất chắc chắn không tồi.

Chỉ là Hứa Mân vẫn chưa sử dụng được. Ý thức của cô không theo kịp thân thể, không thể nhớ nổi động tác vũ đạo.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể luyện thêm.

Hứa Mân không có tiền đi đăng ký lớp huấn luyện, chỉ có thể tìm kiếm video đơn giản nhất trên mạng, học theo từng động tác.

Cả một buổi trưa, Hứa Mân luyện tập hơn bốn tiếng nhưng gần như không thấy được hiệu quả. Cuối cùng, quá mệt mỏi, cô ngã xuống mặt đất, quần áo ướt đầm.

Vấn đề rất đơn giản, ý thức và phản ứng của thân thể không thể đồng bộ. Thậm chí Hứa Mân còn cảm nhận được thân thể này ghét bỏ mình.

Vấn đề này còn khó hơn trong tưởng tượng.

Hứa Mân uể oải nằm nhoài trên mặt thảm, nhìn máu ứ đọng trên đùi và cánh tay. Nửa ngày sau, cô mới có thể đứng lên tắm rửa.

Dù khó hơn nữa cũng phải tiến về phía trước.

Tắm rửa xong, Hứa Mân đã đói đến mức ngực dán vào lưng.

Diễn viên múa cần phải giữ gìn dáng người. Ban đêm, Hứa Mân không dám ăn thịt cá, đành đi vào bếp tự nấu cháo Bát Bảo. Sau đó, cô đập mấy quả trứng, đánh tan, chuẩn bị làm chút đồ ăn vặt cho mình.

Cô cũng là người có trạng thái tâm lý không tệ. Càng là nghịch cảnh, cô càng có thể buông lỏng.

Hôm qua, lúc thu dọn phòng, cô phát hiện mặc dù Hứa Trọng Á không đến ở nhưng đồ vật cần thiết đều chuẩn bị rất đầy đủ.

Phòng bếp còn rộng hơn cả nhà trước kia của cô, có các loại nồi niêu và đồ điện cô chưa từng thấy bao giờ. Phần lớn đồ còn sử dụng được đã được rửa sạch.

Cho nên buổi sáng, đi siêu thị, Hứa Mân đã mua một ít nguyên liệu làm đồ ăn vặt.

Bất kể ở tình huống nào cũng phải đối tốt với mình một chút. Đây là nguyên tắc sinh tồn của Hứa Mân.

Cô chuẩn bị nhân bánh kỹ càng, vỏ bánh cũng đã làm xong. Trong lúc chờ nướng bánh trứng, cơm cũng đã chín.

Nói là giữ gìn dáng người, phải ăn ít nhưng hôm nay Hứa Mân thật sự vừa mệt vừa đói, không ý thức được mà ăn ba chén cháo lớn.

Bánh trứng đã nướng chín cũng ăn không vô.

Sau khi ăn no, sức lực lại dồi dào. Hứa Mân thay quần áo luyện tập, mở ti vi, phát video, tiếp tục liều chết khiêu vũ.

Thời tiết mùa hè vẫn luôn thay đổi thất thường.

Đột nhiên, một tia sét xẹt qua. Hứa Mân mới để ý trời lại muốn mưa.

Cô vừa bị phân tâm, động tác không khớp khiến chân trái vấp chân phải một cái, cả người ngã xuống tấm thảm trên sàn.

Cú ngã lần này khá nghiêm trọng. Đầu cô đập xuống đất, đập trúng chỗ trước đó bị Hứa Trọng Á đánh bị thương.

Hứa Mân ôm đầu, ý thức cũng mơ hồ vài giây.

Mẹ nó, quá đau!

"A a a a a!"

Hứa Mân mượn tiếng sấm âm âm để che đậy, rống lên một hơi, trút hết toàn bộ uất ức hai ngày nay.

Dù sao đây cũng là khu biệt thự, cách xa thật xa mới có người ở, hẳn sẽ không quấy nhiễu mọi người xung quanh.

Hứa Mân đã quên mất cô còn có một người hàng xóm.

Phó Thư Dạng uống xong bình rượu cuối cùng, đang chuẩn bị tắm rửa đi ngủ thì nghe thấy một tiếng thét xen lẫn tiếng sấm xuyên qua cửa sổ.

Tiếng thét chói tai có vẻ quen thuộc, hình như là của cô gái sát vách kia.

Nhưng lúc nghe kỹ thì lại không thấy gì nữa.

Sợ sét đánh?

Hay là... gặp phải chuyện gì đó?

Phó Thư Dạng đứng bên cửa sổ. Gió lớn trút xuống cùng mưa to khiến cây cối trong viện điên cuồng nhảy múa, như thể giây tiếp theo sẽ bị chặn ngang bẻ gãy.

Sấm sét cũng không chịu yếu thế, thay nhau rền vang.

Bên ngoài kia, cách mấy trăm mét, ánh đèn vẫn sáng trong màn đêm lộ ra vẻ cô đơn vô cùng.

Phó Thư Dạng buông thõng mí mắt mòng, im lặng một hồi, quay người cầm dù đi ra ngoài.

Sau khi thét lên, phát tiết xong cảm xúc, Hứa Mân lại tiếp tục đứng lên luyện múa.

Đột nhiên, cô nghe thấy tiếng đập cửa âm âm.

Dường như người bên ngoài rất gấp, sức lực cũng không tồi. Như thể nếu cô không mở cửa thì người bên ngoài sẽ phá cửa đi vào.

Toàn thân Hứa Mân vừa mới đổ mồ hôi đã lập tức trở nên lạnh lẽo. Cô rùng mình một cái.

Ban đêm mưa to gió lớn thế này, ai lại đến gõ cửa?

Hứa Mân hít sâu một hơi, đi đến trước màn hình giám sát.

Trong màn ảnh, Phó Thư Dạng che dù đen lớn, quần áo bị mưa to làm ướt một nửa, sắc mặt còn đen hơn cả sắc trời. Nếu như anh ta muốn bạo phát, đoán chừng mưa to gió lớn sẽ biến thành mưa đá.

Tốt xấu gì cũng là người quen biết, lại vừa giúp đỡ mình, Hứa Mân hơi trấn tĩnh lại một chút, nhanh chóng mặc áo khoác lên, thuận tay vớ lấy cái bình hoa rồi mới đi mở cửa.

Cửa mở ra một khe nhỏ, Hứa Mân thò nửa đầu ra, vừa lúc nhìn thấy Phó Thư Dạng giơ tay lên, bị dọa giật mình: "Phó ca? Có, có chuyện gì sao?"

Phó Thư Dạng chuẩn bị gõ cửa, thấy cô liền rút tay về, sắc mặt cũng thoáng hòa hoãn: "Có muối không?"

"Hả?"

Hứa Mân bối rối.

Đêm hôm khuya khoắt, sấm sét vang dội thế này, một nam nhân chạy tới hỏi có muối hay không?

Hứa Mân hoài nghi mình nghe lầm.

"Tôi muốn làm com, trong nhà không có muối."

Dường như Phó Thư Dạng rất không muốn nói chuyện nhưng lại không thể không nhẫn nại. Anh giải thích: "Mưa to, tôi không tiện đi ra ngoài. Vừa vận hôm nay nhìn thấy cô mưa, có thể cho tôi mượn một chút không?"

Hóa ra là mượn muối.

Hứa Mân nhẹ nhàng thở ra, lặng lẽ giấu bình hoa ở sau cửa, cười nói: "Không thành vấn đề, anh chờ một chút nhé."

Cô hơi chán chừ. Cuối cùng, cô không đóng cửa lại nhưng cũng không mở ra, vẫn để một khe nhỏ.

Dù sao Phó Thư Dạng cũng thuộc dạng tàn nhẫn, Hứa Mân không biết động tác đóng cửa của mình có thể chọc giận anh hay không.

Bây giờ, anh vẫn tính là bạn tốt, không cần thiết phải mạo hiểm đóng cửa đắc tội với anh.

Nếu như anh thật sự có ác ý thì lúc này đã xông vào.

Hứa Mân cầm chiếc bình nhỏ đựng muối. Ánh mắt cô chạm tới chỗ bánh trứng mà mình nướng xong vẫn chưa ăn, dứt khoát bọc lại.

Lúc cô đi ra cửa, Phó Thư Dạng vẫn lễ phép đứng ở ngoài, không nhúc nhích một bước, mắt cũng không nhìn lộn xộn.

Nhìn thấy cái túi trong tay Hứa Mân, gương mặt Phó Thư Dạng mới lộ ra vẻ nghi hoặc.

"Đây là bánh trứng tôi nướng. Muộn vậy rồi anh còn chưa ăn cơm, ăn lót dạ trước đi."

Hứa Mân đưa hết đồ ra: "Cảm ơn anh hôm nay đã ra mặt giúp tôi."

Phó Thư Dạng chần chờ phút chốc nhưng vẫn nhận lấy cái túi. Ánh mắt anh nhanh chóng quét qua người cô: "Cảm ơn."

Hứa Mân mặc áo khoác dài nhưng cũng không thể hoàn toàn che khuất quần áo bên trong. Phó Thư Dạng nhận ra cô đang mặc quần áo luyện tập, TV trong phòng khách cũng đang phát nhạc.

Chẳng lẽ là... đang luyện múa?

Không phải là vì sợ quỷ hoặc sợ trời mưa sét đánh?

"Đừng khách khí."

Hứa Mân mỉm cười, khoe miệng lộ ra nét cười.

Phó Thư Dạng gật gật đầu, khẽ xoay người liếc vào phòng khách một cái, vừa lúc nhìn thấy tấm thảm bị Hứa Mân chuyển đến giữa phòng.

Rõ ràng là đang luyện múa.

Đời trước có vẻ như cô là diễn viên múa.

Anh không nói gì, xoay người đi.

"À, này này."

Hứa Mân nhớ ra gì đó, lại mở miệng.

Phó Thư Dạng quay đầu lại, nghi hoặc nhìn Hứa Mân.

"Hôm nay tôi nhìn thấy có người đến gần nhà anh nhìn trộm."

Hứa Mân nói ra chuyện hồi sáng, còn miêu tả một chút tướng mạo của nam nhân kia: "Tôi thấy phản ứng của hắn không giống như là bạn của anh. Phải chú ý một chút."

Phó Thư Dạng ngừng một lúc, nói: "Tôi không biết hắn ta. Cảm ơn cô."

"Không đắc tội với bạn của anh là được rồi."

Hứa Mân nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục trở lại liều chết nhảy múa.

Mấy ngày sau, quả nhiên Hứa Lang không tiếp tục đến kiểm chuyện nữa. Hứa Mân gần như đều ở nhà luyện múa, chỉ ra ngoài để mua chút thức ăn.

Bây giờ là mùa hè, không mặc quá nhiều quần áo nên Hứa Mân không thể che giấu được vài vết máu ứ đọng trên cơ thể.

Có một lần, cô bị bảo vệ nhìn thấy khi ra ngoài. Bảo vệ cũng tốt bụng hỏi cô có cần giúp đỡ hay không.

Một mặt là tiết kiệm tiền xe, mặt khác là để làm quen hoàn cảnh nơi đây.

Khu này được gọi là Bạch Hạc Tháp bởi ngoại ô phía tây có tòa Cao Tháp. Nghe nói ở đó đã từng có rất nhiều hạc trắng nghỉ chân nên tháp được gọi là Bạch Hạc Tháp, hồ được gọi là hồ Họa Hạc, rất nhiều địa điểm quanh đó cũng được đặt tên có liên quan tới "tháp" và "hạc".

Quảng trường Cao Tháp tương đối cũ, quang cảnh cũng bình thường nhưng lại có rất nhiều người qua lại, sáng sớm đã rộn rộn ràng ràng, chen vai thích cánh*.

*Ma kiên tiếp chủng: Chen vai thích cánh: người đồng chen chúc nhau

Hứa Mân tìm tới trung tâm huấn luyện Vũ Chi Linh. Vị trí không tệ, chỉ có bảng hiệu là hơi cũ.

Nhìn một vòng, Hứa Mân tới cửa hàng tiện lợi ở góc đối diện mua một chút bánh mì sữa bò, vừa chờ tính tiền vừa nói chuyện phiếm với bà chủ: "Chị gái, chị biết mấy giờ Vũ Chi Linh ở đối diện mở cửa không?"

"Khá trễ. Bình thường cũng khoảng mười giờ bọn họ mới mở."

Bà chủ là người rất nhiệt tình: "Cô gái, cô muốn học khiêu vũ sao? Dáng vẻ thật xinh đẹp, vừa nhìn là biết rất thích hợp."

"Chị gái! Nghe là biết chị cũng là người trong nghề."

Miệng Hứa Mân cũng ngọt: "Chắc chắn khiêu vũ rất tốt."

"Tôi cũng không giỏi lắm đâu. Nhảy múa trong quảng trường còn tạm được."

Bà chủ cười ha ha. Tuy ngoài miệng nói không giỏi nhưng có thể nhìn ra chị ta thật sự vui vẻ.

Hai người nói chuyện phiếm một hồi, Hứa Mân hỏi thăm được Vũ Chi Linh đã mở ở đây được bảy tám năm, danh tiếng không tồi, không khác mấy với tin tức cô tìm được trên mạng.

Dù sao cũng chắc chắn không phải lừa đảo.

Xem ra thời cơ chuyển vận của mình đã tới rồi.

Đợi đến mười giờ, quả nhiên Vũ Chi Linh mở cửa.

Hứa Mân đợi một lúc rồi mới đi qua, nói rõ mục đích đến.

Ngồi sau bàn lễ tân của Vũ Chi Linh là một tiểu ca ca anh tuấn. Nghe thấy tên Hứa Mân, hần nhìn cô kỹ hơn rồi đưa cho cô một tờ đơn.

Hứa Mân điền xong tờ đơn lại xin một chút tư vấn về tình hình thu phí của nơi này.

Tiểu ca ca rất nhiệt tình, còn đưa cô đi tham quan xung quanh.

Nhìn tất cả mặt tường trong phòng đều là gương hình thỏ, rốt cuộc Hứa Mân cũng đã hiểu rõ nguyên nhân động tác của cô biến dạng.

Không nhìn thấy động tác của mình, không biến dạng mới là kỳ lạ.

Hứa Mân đã ý thức được trước đó mình đã có một quyết định sai lầm. Tiết kiệm tiền cũng không thể học được.

Sau này, cho dù mình có thể đạt được hạng mấy trong hoạt động cũng phải tìm một lớp huấn luyện cơ bản. Không thể tự mình tìm tòi được.

Chỉ có điều, Hứa Mân không rõ giá cả. Còn phải so sánh với các phòng vũ đạo khác trước đã.

Rất nhanh, ngày diễn ra hoạt động đã đến. Vũ Chi Linh cũng đã dựng xong sân khấu ở quảng trường, kéo hoành phi lên, khiến bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Bây giờ là cuối tuần, có rất nhiều người đến vây xem.

Hoạt động này có tổng cộng tám vòng, mỗi vòng sẽ có trọng tài chấm điểm. Cuối cùng, thí sinh dự thi có tổng số điểm tích lũy cao nhất sẽ chiến thắng.

Có điều, người đó phải vượt qua tất cả các vòng mới có tư cách nhận thưởng.

Hứa Mân không biết mình có thể qua được vòng một hay không. Nhưng dù sao, cơ hội cũng đã ở trước mắt. Cô từng bước tiến về phía trước, tự nhủ chỉ cần cố gắng hết sức là được.

Âi thứ nhất có tên "Thanh âm cộng hưởng", cụ thể là dùng âm thanh làm vỡ cái ly.

Hứa Mân biết nguyên lý này. Ly thủy tinh là đồ vật dễ vỡ. Chỉ cần có chung tần suất, âm thanh có thể khiến cái ly chấn động. Dao động đến một biên độ nhất định, tự nhiên ly sẽ vỡ.

Thực ra cách làm cũng rất đơn giản, nhiều nơi trên mạng cũng phân tích và giảng dạy. Một số ca sĩ còn dùng phương thức này để luyện âm chuẩn. Trước tiên, gõ một cái vào ly để lấy tần suất chuẩn. Âm thanh ấy có thể khiến cái ly bẻ nát.

Hứa Mân không biết khiêu vũ nhưng trời sinh âm chuẩn không tồi.

Hy vọng sẽ không vì xuyên qua mà bị thay đổi.

Bên cạnh đã có mấy thí sinh đang bắt đầu thử nghiệm nhưng phần lớn đều lựa chọn dùng âm thanh vừa cao vừa lớn, khiến quảng trường nhất thời biến thành cảnh quý khóc sùi gào, khiến người vây xem cười ha ha.

Hứa Mân bỏ lại những tạp âm kia, gõ xuống cái ly.

Ghi nhớ kỹ âm thanh này, sau đó hát lên với cái ly: "A..."

Một tiếng "choang" trong trẻo vang lên. Cái ly bẻ nát.

Quảng trường yên tĩnh hai giây, sau đó bùng nổ.

"Cmn!"

"Trâu bò ~!"

"Soái!"

"Đây là tìm vận may sao?"

...

Trọng tài chấm điểm là một người thông thạo. Vừa chấm điểm, ông vừa thờ dài, nói: "Tiêu chuẩn của chúng tôi, chỉ cần ba giây là có thể được 10 điểm. Cô chỉ cần 0,3 giây, tôi cũng muốn chấm cho cô 11 điểm. Cô gái, cô có âm chuẩn như thế mà không đi ca hát thì thật đáng tiếc."

"Cảm ơn lão sư."

Hứa Mân cũng không ngờ mở đầu lại thuận lợi như thế. Hướng về phía ban giám khảo, cúi đầu một cái, cô cười nói: "Tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ đề nghị của ngài."

Đáng tiếc vận may của cô cũng chỉ kéo dài 0,3 giây.

Vòng thứ hai có tên "Bạc thầy tiết tấu", thật ra chính là khiêu vũ linh hoạt.

Nói thì đơn giản, chỉ cần dựa theo các bước nhảy là được, nhưng đối với Hứa Mân hiện tại mà nói, thật sự rất khó.

Cũng may cô đã ở nhà khổ luyện một thời gian. Mặc dù đối với một học sinh vũ đạo chuyên nghiệp, động tác của cô hoàn toàn không đạt tiêu chuẩn nhưng đối với khiêu vũ cơ bản, cô còn có thể miễn cưỡng làm được.

Hứa Mân sợ sẽ bị loại ở vòng này. Thân thể vốn đã không am hiểu, lại thêm khấn trương và căng thẳng, phản ứng của cô chậm lại, động tác biến dạng.

Cuối cùng, cô miễn cưỡng lấy được 6 điểm, coi như mạo hiểm qua được vòng này.

Ưu thế của vòng đầu tiên lập tức đã không còn.

Cũng may vẫn còn một vòng nữa.

Vòng thứ ba có tên rất êm tai, gọi là "Lăng Ba tiên tử", thật ra chính là kiểm tra tính dẻo dai của eo lưng.

Hạ eo, đi qua cây gậy gỗ nhưng không được chạm vào, mỗi độ cao được phép khiêu chiến hai lần. Độ cao càng thấp được điểm càng cao.

Tính dẻo dai của thân thể này cũng không tệ lắm. Hứa Mân nhìn độ cao một chút, hô một mét một.

Vừa dứt lời, cô nghe thấy bên cạnh cũng có người kêu "110".

Cô nghiêng đầu nhìn sang. Là một mỹ nữ tóc ngắn, thân cao chân dài, mặt hướng lên trời, toàn thân lộ ra vẻ vui vẻ, nhìn rất thoải mái.

Hứa Mân nở nụ cười hữu nghị với cô ấy, cô ấy cũng nháy mắt ra hiệu với Hứa Mân.

"Hai vị mỹ nữ! Hai người một người lấy điểm tối đa ở vòng đầu tiên, một người lấy điểm tối đa ở vòng thứ hai. Hai người có muốn PK một chút ở vòng thứ ba này không? Xem xem ai là người có thể lấy được điểm tối đa?"

Người chủ trì rất biết cách làm sinh động bầu không khí, điên cuồng kêu gọi cho hai vị mỹ nữ: "Mọi người có thể cho hai cô ấy thêm chút sôi động không?"

Vốn dĩ có rất nhiều người xem bọn họ tranh tài. Lập tức, xung quanh ngập tràn tiếng hét cổ lên.

Hứa Mân thủ thế cổ lên với mỹ nữ tóc ngắn sau đó thu lại sự chú ý, hạ eo qua cây gậy gỗ.

Rất thuận lợi.

"Tốt!"

Xung quanh vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Hứa Mân nhìn sang bên cạnh, vị mỹ nữ kia cũng qua.

Hai người cùng yêu cầu tiếp tục giảm độ cao của gậy.

Sau đó, trận tranh tài dần trở nên gay cấn. Hai người không ngừng yêu cầu giảm độ cao của gậy.

Lúc xuống tới 75cm, xung quanh đã chật như nêm cối. Ngay cả không khí cũng tăng lên mấy độ.

Cũng đều qua.

"70." Hai người đồng thời nói.

Nói rồi, Hứa Mân hạ eo xuống. Eo gần như đã song song với mặt đất, cô mạo hiểm đi qua.

Lúc đứng dậy, bẹn đùi cô có hơi đau.

Đột nhiên, tiếng khen ngợi xung quanh biến thành tiếng thờ dài. Hứa Mân nhìn mỹ nữ tóc ngắn. Cô ấy qua nhưng lúc đứng dậy lại đụng rơi mất gậy.

"Không sao, một lần nữa."

Rất nhiều người kêu gọi cô ấy cổ lên.

Hứa Mân nở một nụ cười cổ vũ, không nói gì.

Mỹ nữ tóc ngắn thử lần thứ hai, thành công!

Mọi người xung quanh reo hò.

Trọng tài nói: "70cm là được điểm tối đa. Có xuống thêm nữa, điểm số vẫn vậy. Hai vị cũng không cần tiếp tục nữa."

Mỹ nữ tóc ngắn đi đến bên cạnh Hứa Mân, nói: "Chúng ta thử một lần nữa? Không liên quan tới điểm số, hai chúng ta phân thắng bại."

Người chủ trì cũng điên cuồng hò reo bên cạnh.

Chân Hứa Mân giật giật, hơi đau đớn. Cô cảm giác độ dung hợp của mình và thân thể này vẫn chưa hoàn mỹ.

"Không được." Hứa Mân cự tuyệt.

Mỹ nữ tóc ngắn lộ vẻ thất vọng: "Cô không dám?"

"Không cần khích tôi."

Hứa Mân cười: "Bây giờ mới chỉ là vòng ba. Tôi muốn tiết kiệm thể lực để chơi đến vòng cuối cùng."

Mỹ nữ tóc ngắn nhún nhún mày.

Hứa Mân lại nói: "Chờ đến sau khi tranh tài, nếu như cô còn muốn chơi, tôi chơi cùng cô."

Mỹ nữ tóc ngắn cười lên: "Được! Tôi chơi với cô ở những vòng sau đây! Xem xem hôm nay ai có thể lấy được hạng nhất!"

"Đi!"

Hứa Mân đập tay với cô ấy.

Năng lực của mỹ nữ này cũng không vừa. Những vòng tiếp theo, cô ấy và Hứa Mân người truy ta đuổi, điểm số luôn rất sát sao.

Đến vòng cuối cùng, hai người vừa lúc lại cùng số điểm.

Hơn nữa, bởi yêu cầu của trò chơi rất cao, những người còn lại gần như đều đã bỏ cuộc.

Nói cách khác, Hứa Mân và mỹ nữ tóc ngắn, ai thắng vòng cuối cùng sẽ là người chiến thắng chung cuộc.

Người chủ trì vẫn luôn miệng nhắc bên tai, Hứa Mân muốn không biết cũng không được.

Ngay từ đầu cô không nghĩ mình có thể thắng, vòng nào cũng chỉ liều hết sức mình nên cũng không có gánh nặng gì.

Nhưng ở thời khắc sống còn này, mắt thấy thắng lợi trong tay, áp lực của cô bỗng nhiên lớn dần.

Chỉ cần thắng vòng này là có thể lấy được cơ hội huấn luyện miễn phí.

"Cố lên!"

Mỹ nữ tóc ngắn nắm tay cô, cùng đi đến cửa ải cuối cùng.

Hứa Mân nhìn tên, tròn tròn mắt – "Hai người ba chân!"

Chắc chắn rất nhiều người đã từng chơi trò này, nhìn tên đã biết nội dung: Buộc đùi của hai người chơi lại, dùng "ba chân" đi đến điểm cuối cùng.

Trò chơi rất đơn giản nhưng điều khiến Hứa Mân khó xử chính là: Cô không có người hợp tác!

"Không phải cô không có cộng tác đó chứ?"

Mỹ nữ tóc ngắn nhìn biểu cảm của Hứa Mân, lập tức nhìn thấu chỗ khó của cô.

Cô ấy vung tay sang bên cạnh, lập tức, một nam sinh cao ráo đi tới trước mặt. Mỹ nữ tóc ngắn vô thức dựa vào vai cậu ta.

Hóa ra cô ấy dẫn bạn trai tới!

Độ ấn ý giữa người yêu đương nhiên rất cao.

Thua cuộc đã rành rành trước mắt, còn bị nhét thức ăn cho chó đầy miệng, Hứa Mân quả thực không có chỗ để nói lẽ phải: "..."

"Cô gái. Nếu không có cộng tác, cô cũng có thể tìm người hỗ trợ ở quảng trường." Trọng tài nhắc nhở Hứa Mân.

"Mỹ nữ, chọn tôi!"

"Mỹ nữ, tôi chạy vô cùng nhanh!"

"Chạy nhanh cũng vô dụng, mỹ nữ, tôi thường xuyên chơi trò này!"

"Mỹ nữ, cái gì cũng không ổn, tôi cao giống cô, chân cũng dài, là người thích hợp nhất!"

...

Đám người ồn ào náo động cả bầu không khí. Dường như toàn bộ người ở quảng trường đều bị hấp dẫn đến đây.

Hứa Mân cũng không ngốc. Chơi trò thân mật này rất dễ bị chiếm tiện nghi, không thích hợp với nam nhân bên ngoài.

Vừa rồi không chú ý nhưng bây giờ cô mới phát hiện, bởi chơi đến cuối cùng là hai mỹ nữ nên tất cả người vây xem gần như đều là nam giới!

Đang cảm thấy ngạt thở, ánh mắt quét về phía trong sân, đột nhiên, cô liếc thấy bóng người quen thuộc xuất hiện phía sau ampli, trong tay còn cầm một cái bút thử điện.

"Phó Thư Dạng!"

Hứa Mân buột miệng hô lên.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Edit by Link & Beta by Hy

~*~*~*~*~*~*

Cô dồn khí vào đan điền* mà hét, át đi tiếng ồn ào náo động xung quanh.

*đan điền: Tiếng của các đạo gia, chỉ phần bụng ở phía dưới rốn khoảng một tấc rưỡi đến ba tấc

Phó Thư Dạng sững người, quay đầu lại.

Trên gương mặt anh tuần không chút cảm xúc, chân mày anh nhíu lại, đôi môi mỏng hơi động, lạnh lùng phun ra hai chữ: "Có việc gì?"

Hứa Mân tròn tròn mắt.

Việc giành thắng lợi đã cho cô dừng khí hay cô chơi đến hồng đầu rồi?

Sao cô lại muốn chơi cái trò "Hai người ba chân" này cùng Phó Thư Dạng chứ?

Dựa theo tính tình Phó Thư Dạng, hẳn anh sẽ trực tiếp tách gãy chân cô, sau đó tự mình đi đến đích, đúng không?

Hứa Mân không biết nên phản ứng thế nào. Phó Thư Dạng không nhận được kẻ nâng mí mắt, lệ khí khiếp người tăng lên, mắt trần cũng có thể thấy được.

"Cô ấy muốn nhờ anh chơi trò chơi với cô ấy."

Mỹ nữ tóc ngắn bên cạnh thấy Hứa Mân ngẩn người, nói giúp cô.

Hứa Mân: "..."

Xong rồi, hết rồi, chết chắc rồi.

Cô rất muốn đập đầu chết quách cho xong.

Phó Thư Dạng đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

"Người anh em, cơ hội tốt như thế cậu còn chần chừ cái gì?"

Trong đám người có kẻ xem trò vui, thấy chuyện chưa đủ lớn nên hét lên.

Sau khi bị tiếng kêu của Hứa Mân làm cho an tĩnh, quần chúng đã bắt đầu sinh động trở lại.

"Ôi! Xã hội quả nhiên trọng nhan sắc! Điều thích soái ca, cho dù là mỹ nữ cũng không ngoại lệ!"

"Người anh em, nếu cậu không đồng ý thì cứ để tôi lên đi!"

"Đúng vậy, đồng ý hay không nói một tiếng, chúng tôi còn đang xếp hàng chờ đây!"

"Nhìn cái eo nhỏ, cả đôi chân kia, chắc chắc..."

"Vừa nhìn đã biết làn da rất mềm, chắc chắn xúc cảm rất tốt."

...

Phó Thư Dạng liếc mắt về phía Hứa Mân.

Cô gái mười bảy mười tám tuổi xanh tươi mon mơn.

Dù mặc bộ đồ vận động rộng rãi nhưng cô cũng không giấu được đôi chân vừa thon vừa dài. Có lẽ để tiện chơi nên cô búi tóc lên, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp hoàn toàn lộ rõ. Bởi vận động dữ dội, từ gương mặt đến cổ rồi một nửa cánh tay lộ ra bên ngoài đều hiện màu hồng nhợt, ngay cả mồ hôi cũng như có phản quang.

Phó Thư Dạng cầm bút thử điện đi đến, con người đen nhánh nặng nề đảo qua đám người.

Mấy người đang hăng say đột nhiên cảm giác được làn khí lạnh lẽo, bất giác ngậm miệng lại.

Phó Thư Dạng đứng trước mặt Hứa Mân, ánh mắt nghi hoặc.

"Phó ca."

Hứa Mân hít thở sâu, miễn cưỡng tỉnh táo lại. Đã đến nước này mà còn bảo Phó Thư Dạng trở về, có lẽ cô sẽ chết càng thảm hại hơn. Cô chỉ có thể nhắm mắt nói: "Tôi tham gia hoạt động do trung tâm bọn họ tổ chức, vòng thi cuối cùng là trò chơi "Hai người ba chân". Tôi không có cộng sự, ở đây chỉ quen biết một mình anh, có thể... làm phiền anh giúp đỡ một chút không?"

Nói xong, cô lại sợ hãi bỏ sung một câu: "Nếu như không được cũng không sao..."

Phó Thư Dạng quét mắt nhìn xung quanh một vòng. Có vài ánh mắt quá phận dồn dập né tránh.

Anh đặt bút thử điện ở trên mặt đất rồi nói: "Được."

"Hà?" Hứa Mân hơi sững sốt.

Anh nói được?

Trùm phản diện vậy mà lại đồng ý chơi trò "Hai người ba chân" với cô?

Có một giây, Hứa Mân thật sự cảm động muốn khóc.

Cô có may mắn thần tiên gì vậy chứ?

"Còn có vấn đề gì sao?" Phó Thư Dạng nhíu mày.

"Không có."

Hứa Mân giật mình, cúi đầu một góc chín mươi độ: "Cảm ơn Phó ca."

Phó Thư Dạng: "..."

Anh quay đầu, đi đến phía điểm xuất phát.

Hứa Mân vội vã chạy theo sau.

Có nhân viên cầm đai tới thay xà cạp* cho hai người.

*xà cạp: băng xà cạp bó chân

"Cố lên nha!"

Tiểu ca ca sân khấu thủ thế cố lên với Hứa Mân.

Phó Thư Dạng lạnh lùng liếc nhìn anh ta một cái. Anh ta cũng không sợ, nghịch ngợm ngồi xổm xuống: "Hai vị đến gần một chút được không? Hiện tại hai người là bạn thân mật... cộng tác, nếu buộc không chặt, ảnh hưởng đến thành tích tranh tài cũng chỉ là việc nhỏ, té ngã bị thương mới phiền toái..."

Anh ta lải nhải liên miên, lải nhải đông dài, hoàn toàn không chú ý mồ hôi của Hứa Mân đang rơi từng giọt.

Cô vụng trộm liếc người bên cạnh một cái. Vẫn ổn, mặc dù Phó Thư Dạng vẫn lạnh lùng như cũ nhưng cũng không có dấu hiệu nổi giận.

"Xong rồi, hai vị thử bước đi một chút đi."

Tiểu ca ca rốt cuộc cũng đứng lên.

Hứa Mân đồng ý. Hai người đồng thời cất bước, sau đó... Hứa Mân bước về bên trái, Phó Thư Dạng đi về phía phải. Vì lực bước của Hứa Mân kém xa Phó Thư Dạng, cô bị kéo suýt chút ngã sấp mặt.

Cũng may Phó Thư Dạng phản ứng nhanh, dùng cánh tay đỡ tay cô.

"Cảm ơn."

Hứa Mân ổn định thân hình, mồ hôi rơi xuống.

Đúng là trò này nhìn thì dễ, chơi lại không dễ chút nào.

"Tiểu mỹ nữ, hai người như thế là không được."

Mỹ nữ tóc ngắn ở bên cạnh, nói. Cô ấy và bạn trai luyện tập một hồi, đi rất ăn ý: "Thử cùng nhau đếm số nhịp thể này, một hai một hai..."

Cô ấy dốc hết sức truyền đạt kinh nghiệm, còn cùng bạn trai biểu diễn cho bọn họ xem.

Không chỉ Hứa Mân cảm động, ngay cả Phó Thư Dạng cũng không nhịn được nhìn thoáng qua cô ấy.

"Chúng tôi là người yêu, vốn đã chiếm được lợi thế."

Mỹ nữ tóc ngắn cười nói: "Luật lệ của trò chơi này ai ai cũng biết, mấu chốt là thi ăn ý, nhìn cách phối hợp của hai người... Quy định của trò chơi là được phép thử hai lần, hai người có thể đến đường đua thử một chút xem."

Hứa Mân cũng không giả mồm, cùng Phó Thư Dạng đi qua.

Hai người vốn đã không thân thiết. Hơn nữa, Phó Thư Dạng là người lạnh lùng còn Hứa Mân vẫn e ngại anh, làm sao có thể phối hợp thật tốt?

Đi lại một lượt, hoàn toàn không được.

Trời rất nóng. Hứa Mân thấy những tuyến thủ khác đã không thử nữa mà chỉ còn bọn một tổ của bọn họ. Cô trao đổi với Phó Thư Dạng: "Cứ vậy đi, nói không chừng lúc tranh tài thực sự sẽ ổn."

Hiện tại cô không còn ôm chút hi vọng chiến thắng nào, chỉ muốn thi thuận lợi mà thôi.

Phó Thư Dạng gật gật đầu.

Hai người đứng lên đường đua.

"Còn một lần thử nữa."

Mỹ nữ tóc ngắn nhắc nhở.

"Chúng tôi không cần."

Hứa Mân ngẩng đầu cười nói với cô ấy: "Chính là tự tin như thế, tới đi."

Mỹ nữ tóc ngắn dựng ngón cái khen ngợi cô.

Bỗng nhiên Phó Thư Dạng cong khuỷu tay, đưa tới trước mặt Hứa Mân.

Hứa Mân:???

"Nắm lấy tôi."

Phó Thư Dạng kiêu lời, nói.

Người đã từng chơi trò này đều biết, hai người tốt nhất nên nắm lấy nhau, như thế mới không dễ ngã.

Nhưng Hứa Mân nào dám nắm lấy đại lão?

Hiện tại anh chủ động đưa tay ra, trong đầu Hứa Mân lóe lên một suy nghĩ: Đây thực sự là "nắm tay tiền"! Không biết ôm một cái có thể mang lại chút tài vận cho mình không nhỉ?

Phó Thư Dạng không nhận được câu trả lời, nhú mày nhẹ nhàng thoáng nhìn qua phía Hứa Mân.

Hứa Mân giật mình một cái, thầm nắn mình một tiếng, sau đó nắm chặt cánh tay Phó Thư Dạng.

"Chuẩn bị!"

Trọng tài thấy tất cả mọi người đã chuẩn bị xong, thổi còi.

Hứa Mân lập tức dứt bỏ những ý nghĩ lung tung khác, chuyên tâm bước đi.

Lần này bởi vì nắm cánh tay của Phó Thư Dạng nên đi tốt hơn lúc trước một chút.

Nhưng việc ăn ý này thật sự không đơn giản như nói miệng.

Bọn họ không té ngã nhưng vẫn đi khập khiễng.

Hứa Mân không chú ý đến hai người bên cạnh nhưng quần chúng vây xem nhìn thấy rất rõ ràng: Nhóm của mỹ nữ tóc ngắn vừa xuất phát đã nhanh hơn bọn Hứa Mân, hơn nữa càng bước càng quen, lúc này đã dần kéo dài khoảng cách.

"Đếm lên đi, tôi phối hợp với cô."

Đột nhiên Phó Thư Dạng thấp giọng nói.

Hứa Mân không dám đòi hỏi Phó Thư Dạng đếm nhịp với cô nên vừa rồi dù mỹ nữ tóc ngắn đã dạy nhưng cô cũng không dám đếm thành tiếng.

Hiện tại nghe như thế, Hứa Mân lập tức đếm lên.

Phó Thư Dạng không đếm cùng nhưng sẽ dựa vào tiết tấu của Hứa Mân để điều chỉnh bước tiến của mình.

Hứa Mân lập tức cảm giác áp lực nhẹ đi rất nhiều.

Trong lòng cô không suy nghĩ bất kỳ chuyện gì khác, chỉ chú ý đến mình, bước chân càng bước càng nhanh, gần như không gặp phải trở ngại gì.

Khoảng cách giữa hai đội dần được thu hẹp nhưng đã sắp đến đích. Tiếng cổ vũ cổ lên của quần chúng vây xem ngày càng nhiệt liệt.

Hứa Mân không rảnh nhìn bên cạnh. Phó Thư Dạng thoáng nhìn qua, để ý đội của mỹ nữ tóc ngắn vẫn nhanh hơn bọn họ một chút xíu.

Không nhiều lắm, có lẽ chỉ một bước thôi.

Mắt thấy đích đến đang ở trước mặt, cách chừng hai ba bước, Hứa Mân nhẹ nhàng thờ ra. Vừa nhấc chân lên, thân thể bỗng nhiên bị một lực mạnh kéo lên không.

Khoảng cách đến đích đó bị Phó Thư Dạng vượt qua chỉ bằng một bước!

Bước chân của Hứa Mân không theo kịp, đơn thuần là bị người ta kéo qua.

Cô hoàn toàn không giữ được trọng tâm. Nghe thấy tiếng còi của trọng tài, cô nghĩ nếu đã thắng rồi thì có ngã găm đất cũng đáng.

Nhưng ngay sau đó, cô không ngã xuống đất mà lại va vào một cái ôm thon gầy.

Hơi thở nam tính xa lạ xâm nhập vào các giác quan. Hứa Mân không thích ứng được, chân vừa chạm đất đã lập tức lùi về phía sau.

Cô quên mất hai người vẫn đang buộc chung với nhau, suýt chút vấp té lộn mào, cũng may Phó Thư Dạng kịp đuổi tay ngăn lại.

Mặt Hứa Mân đỏ tới mang tai, bỗng nhiên chú ý tới bàn tay nắm chặt của Phó Thư Dạng.

Từ lúc hai người bắt đầu buộc chân lại với nhau, bất kể hỗ trợ thế nào, dường như anh đều không hề xòe tay ra.

Hứa Mân sững sốt.

Bởi Phó Thư Dạng là trùm phản diện nên cô mới có cảm giác e ngại, sợ hãi với anh, đương nhiên cái nhìn cũng mang theo thành kiến.

Cô không ngờ Phó Thư Dạng lại lịch sự như vậy.

Vì sao một nam nhân như vậy lại trở thành trùm phản diện?

"Tĩnh lại đi! Cô đang nghĩ gì thế?"

Mỹ nữ tóc ngắn vỗ vỗ vai Hứa Mân.

Hứa Mân lấy lại tinh thần mới phát hiện chẳng biết Phó Thư Dạng đã cời đai cột của hai người ra và rời đi từ lúc nào.

Cô chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng cầm bút thử điện của anh.

"Ồ đây nhìn thì có làm được gì đâu?"

Mỹ nữ tóc ngắn mỉm cười, gương mặt không hề có chút khó chịu nào khi thua cuộc: "Người ta giúp cô thắng cuộc, còn không mau đuổi theo nói lời cảm ơn."

Người chủ trì lập tức giữ chặt Hứa Mân: "Chúc mừng bạn học Hứa của chúng ta đã giành được thắng lợi cuối cùng! Cô có cảm tưởng gì không, chia sẻ với chúng tôi một chút nào?"

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net.**

Phùng Hiểu Chi chạy tới nhất micro giúp Hứa Mân, cười nói.

Hứa Mân hít sâu một hơi, cũng cười trả lời: "Đâu chỉ đáng sợ, quả thực như sấm bên tai... Xin lỗi, tôi bị chùn tay, rồi hỏng tôi sẽ đền."

Câu tiếp theo là cô nói với người chủ trì, khéo léo chuyển chủ đề.

"Không sao! Không hỏng, chứng tỏ chất lượng micro của chúng tôi rất tốt, giống như bạn học Hứa và bạn học Phùng của chúng ta, phần đầu tiến về phía trước, tràn đầy năng lượng! Mọi người có nhu cầu có thể suy tính một chút..."

Người chủ trì rất biết nói chuyện, không để bầu không khí nhạt nhẽo chút nào.

Hứa Mân thấy Phùng Hiểu Chi trở lại bên cạnh bạn trai. Hai người lập tức mười ngón đan xen, thân thân mật mật.

Cô nhất thời có chút khó chịu.

Theo như sách viết, video kia hẳn do người bạn trai này tung lên.

Lúc suy sụp, sẽ không chống đỡ được dụ hoặc và ham muốn hưởng thụ vật chất.

Hoạt động kết thúc nhưng Hứa Mân thấy Phùng Hiểu Chi còn chưa đi, đi qua hỏi cô ấy: "Cô còn muốn so tài đi qua gây gỗ không?"

Phùng Hiểu Chi mới nhớ tới lời hứa trước đó của hai người, vội khoát tay: "Lúc đó còn ở mấy vòng đầu, còn khỏe khoắn! Bây giờ mệt mỏi muốn chết, làm gì còn tinh lực chứ? Vẫn là cô đủ lý trí, có tính toán trước."

Hứa Mân cười cười lắc đầu. Thực ra cô cũng không còn sức lực, không chơi cũng tốt: "Tôi rất thích cô, có thể trao đổi phương thức liên lạc không? Lúc rảnh rỗi có thể đi chơi với nhau."

Cùng là nhân vật nhưng có lẽ vì ban đầu không nhận ra, ấn tượng lúc đầu giữ vai trò chủ đạo khiến cô không e ngại Phùng Hiểu Chi như Phó Thư Dạng, trái lại còn không đành lòng, muốn xem thử có thể tác động gì đó thay đổi kết cục của cô gái này hay không.

Phùng Hiểu Chi lấy điện thoại di động ra, mở mã quét, vừa đưa cho Hứa Mân vừa nói đùa: "Đừng nói trực tiếp như vậy! Bạn trai tôi sẽ ăn dấm."

Bạn trai khoác vai cô ấy, cũng cười theo: "Không sao! Mỹ nữ thích, tôi không ghen."

Tình cảm hai người thật tốt! Hứa Mân không đành lòng nhìn lâu: "Được rồi, đừng nhét cầu lương cho tôi nữa! Tôi đi trước đây. Lúc không có bạn trai đi cùng có thể tìm tôi đi chơi."

Sau khi tạm biệt Phùng Hiểu Chi, Hứa Mân đến trung tâm vũ đạo xác nhận một chút. Họ nói ngày mai bắt đầu tới huấn luyện, trong vòng hai mươi ngày.

Hôm nay giáo sư hướng dẫn không ở đây. Lịch học cụ thể phải chờ ngày mai giáo sư đến xem xét Hứa Mân rồi mới sắp xếp được.

Lúc này, ở sân khấu cũng không phải tiểu ca ca lúc trước nữa mà là một mỹ nữ. Hứa Mân hỏi cô ấy Phó Thư Dạng có ở đây hay không, cô ấy nói không biết.

Hứa Mân cũng không hỏi lại. Dù sao cô cũng biết chỗ ở của anh, trở về nói cảm ơn là được.

Lúc từ trung tâm huấn luyện đi ra, Hứa Mân nhạy cảm phát hiện dường như có người đi theo mình nhưng lúc quay đầu nhìn lại, biển người chen chúc, không nhìn ra điểm nào khác thường.

Cô cũng không đợi lâu, vội trở về nhà.

Xế chiều hôm đó, Hứa Mân tự làm bánh ngọt, mang đi gõ cửa ngôi nhà sát vách.

Kết quả là không ai trả lời, cửa sắt vẫn khóa. Có lẽ chủ nhân vẫn chưa về.

Đến mười giờ đêm, Hứa Mân cũng không nhìn thấy Phó Thư Dạng, chỉ có thể bỏ đi.

Sáng hôm sau, cô lại sang lần nữa, vẫn không có ai.

Hết cách rồi. Hứa Mân đành tự mình ăn hết bánh ngọt, sau đó bắt đầu tự trách. Nguyên chủ giữ gìn đáng người tốt như thế sẽ không bị sức ăn của cô làm cho biến dạng chứ?

Thế là Hứa Mân trực tiếp chạy bộ đến trung tâm vũ đạo.

Hôm nay, ở sân khấu vẫn là tiểu ca ca lúc trước.

Hứa Mân tiến đến chào hỏi: "Soái ca, chào anh..."

"Cũng đã quen biết rồi. Gọi tên tôi đi, tôi là Sở Diệp Nhiên."

Người này làm như thật sự quen thuộc. Ngay cả tên còn chưa biết, cũng không ngại mà nói quen.

Có điều, Hứa Mân vẫn thích tính cách này của anh ta. Ít nhất cũng không tệ ngắt.

"Chào Sở ca."

Hứa Mân cười nói: "Hôm qua tôi..."

"Hiểu rồi, cô muốn tìm Tiểu Dạng đúng không?"

Sở Diệp Nhiên bày ra bộ dạng trong lòng hiểu rõ.

Tiểu Dạng?

Hứa Mân: "Khụ khụ khụ..."

Lá gan thật sự rất lớn.

Không đúng, chờ đã... Sở Diệp Nhiên?

Hứa Mân chợt nhớ ra rằng cái tên Sở Diệp Nhiên này đã từng xuất hiện trong sách.

"Sở Diệp Nhiên còn chưa tỏ thái độ thì đừng động vào Phó Thư Dạng."

"Trước tiên ra tay từ chỗ Sở Diệp Nhiên, đánh gãy đường lui của Phó Thư Dạng."

"Ngay cả Sở Diệp Nhiên cũng trở mặt với hắn, Phó Thư Dạng đã bị chúng bạn xa lánh rồi."

Trong sách, Sở Diệp Nhiên không trực tiếp ra mặt nhưng tên anh ta đã từng xuất hiện từ miệng người khác.

Có thể thấy được Sở Diệp Nhiên tương đương với điểm mấu chốt nào đó của Phó Thư Dạng.

Cho nên chắc Sở Diệp Nhiên và Phó Thư Dạng là bạn tốt nhỉ?

"Sở Diệp Nhiên, cậu lại đang lừa gạt con gái à?"

Tiếng cười lạnh lạnh vang lên sau lưng.

Hứa Mân nhìn lại. Là một cô gái trẻ khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, buộc tóc đuôi ngựa, mặc T-shirt hở rốn, dáng người và khí chất đều cực kỳ tốt.

Trong lòng cô xẹt qua một cảm giác quen thuộc nhưng tìm trong nội dung cốt truyện lại không có nhân vật tương đồng. Hứa Mân ý thức được có lẽ nguyên chủ quen biết người này, trong lòng bắt đầu cảnh giác.

"Điều lão sư! Cô đừng lúc nào cũng vu oan cho tôi."

Sở Diệp Nhiên hét lên: "Tôi là người thiện lương như vậy, sao có thể lừa gạt con gái?"

Hứa Mân cũng gọi theo: "Chào Điều lão sư."

"Hứa Mân? Sao em lại ở đây?"

Quả nhiên Điều lão sư quen biết Hứa Mân.

"Hai người quen biết à? Vậy thì tốt quá rồi."

Sở Diệp Nhiên cao hứng: "Bạn học Hứa Mân là người đã thắng hoạt động hôm qua. Điều lão sư là lão sư tốt nhất trong chúng tôi. Nếu hai người đã quen biết thì thương lượng sắp xếp lịch học là được, như vậy tôi có thể báo cáo kết quả."

Hứa Mân: "..."

Sắp xếp một người quen của nguyên chủ?

Xong rồi, có thể bị lộ tẩy không đây...

Phải đối đáp thế nào?

Dù sao cũng tuyệt đối không thể dùng cái có không có trình độ như là mất trí nhớ được.

Diêu Tịnh nhìn Hứa Mân, đẩy mắt ánh lên tia nghi hoặc: "Em còn cần huấn luyện gấp?"

Hứa Mân: "..."

"Tôi cảm thấy em nên dùng thời gian đó trên lớp văn hóa thì hơn."

Diêu Tịnh thật lòng đề nghị.

Hứa Mân: "..."

Cô kéo Diêu Tịnh ra xa Sở Diệp Nhiên rồi mới thấp giọng nói: "Diêu lão sư, thật không dám giấu giếm, lúc nghỉ hè, em đã xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn."

"Hả? Xảy ra chuyện gì?"

Trên mặt Diêu Tịnh lộ vẻ lo lắng.

"Bị thương nhẹ."

Hứa Mân thờ dãi: "Lúc tỉnh lại thì đã không nhớ rõ nhiều chuyện... bao gồm cả vũ đạo trước kia đã học."

Diêu Tịnh bán tín bán nghi: "Mất trí nhớ? Bị thương ở đâu?"

Hứa Mân gỡ tóc ra, để cô ấy nhìn chỗ máu ứ đọng còn chưa tiêu tán hoàn toàn.

"Đây không phải là chuyện nhỏ, đã gặp bác sĩ chưa? Nói thế nào?" Diêu Tịnh hỏi.

Hứa Mân cúi đầu, đuôi mắt phấp phồng, thanh âm cũng trầm thấp: "Không sao... chỉ là đã sắp khai giảng rồi, em không nhớ rõ vũ đạo trước kia đã học, sợ trường học không cho em báo danh."

Diêu Tịnh dừng một chút, bỗng nhiên nói: "Không đúng lúc như vậy? Không phải lúc đầu em không muốn đi học sao?"

Hứa Mân kinh hãi, vậy là lộ tẩy rồi sao?

Nhưng một giây sau cô đã kịp phản ứng. Diêu Tịnh đang lừa cô.

Thành tích khóa văn hóa của nguyên chủ quả thực không tốt nhưng thật sự thích vũ đạo, cũng không hề không muốn đi học. Bằng không cô ấy cũng sẽ không cố gắng khiêu vũ mà thi lên đại học.

Chắc chắn cái cơ mất trí nhớ này quá giả dối, làm cho Diêu Tịnh nghi ngờ.

"Diêu lão sư, em muốn đi học."

Hứa Mân ngừng đầu, đối mặt với Diêu Tịnh: "Mặc dù thành tích của em không tốt nhưng vẫn không muốn từ bỏ."

Diêu Tịnh chăm chú nhìn cô mấy giây, đưa cánh tay ôm cổ cô, dẫn tới phòng hình thể: "Là do cô nhớ nhầm, xin lỗi nhé. Em không cần lo lắng, khóa văn hóa thì cô không giúp được gì nhưng phương diện vũ đạo thì cứ yên tâm giao cho cô."

Hứa Mân lén lút thở ra: "Cảm ơn giáo sư."

Nguy hiểm thật.

Diêu Tịnh liếc mắt thấy máu ứ đọng trên đùi và cánh tay cô, cau mày nói: "Tự mình luyện múa ở nhà à?"

"Không có."

Hứa Mân che lại khối máu ứ đọng rõ ràng nhất trên cánh tay: "Em không dám tự mình mò mẫm luyện tập. Đây là do hôm qua chơi không cẩn thận nên bị thương."

Diêu Tịnh nhìn qua cũng có thể phân biệt được đâu là vết thương mới, đâu là vết thương cũ nhưng cô ấy cũng không nói nhiều: "Sao em lại chạy tới bên này chơi? Cô nhớ nhà em ở thành Đông mã? Vì tìm cô à?"

"Cũng không phải. Em cũng không nhớ rõ giáo sư đi làm ở đây. Hiện tại em đang ở tiểu khu Bạch Hạc Tháp."

"Dọn nhà à?"

Diêu Tịnh thuận miệng hỏi.

Hứa Mân nghĩ nghĩ: "Cho là thế đi."

Diêu Tịnh giật mình: "Ồ một mình?"

"Vâng."

"Trước tiên thay quần áo chuẩn bị một chút. Cô muốn xem tình trạng hiện tại của em."

Diêu Tịnh bỏ lại một câu rồi đi ra cửa.

Trên sân khấu, Sở Diệp Nhiên đang nói đùa với mỹ nữ, thấy Diêu Tịnh đi tới, lập tức đứng vững: "Tôi không lừa gạt con gái, là cô gái này lừa gạt tôi."

Diêu Tịnh lờm anh ta một cái: "Tôi muốn hỏi, hôm qua Mân Mân thắng tranh tài thế nào?"

"Hả?"

Sở Diệp Nhiên hơi khó hiểu: "Ồ trước mặt mọi người, đương nhiên là thắng bằng thực lực rồi. Chuyện này không thể đi cửa sau đâu."

Mỹ nữ bên cạnh cũng nói: "Đúng vậy. Cô gái đó quá liều mạng. Cô ấy không thắng thì ai thắng?"

"Liều?"

Diêu Tịnh lại hỏi: "Sao lại liều?"

"Đến vòng thứ năm, vì đỡ quả bóng kia mà cô ấy ngã một phát. Đầu gối mất một lớp da, máu me nhầy nhụa nhưng cô ấy cũng không nói tiếng nào."

Mỹ nữ giờ ngón tay cái lên: "Không hổ là cô gái luyện múa! Thật sự không yếu ớt."

Sở Diệp Nhiên cũng vô gộp vui: "Không hổ là người Dạng Dạng nhà tôi coi trọng."

Diêu Tịnh ném một ánh mắt như dao.

"Hàng xóm, chỉ là hàng xóm." Sở Diệp Nhiên vội vàng giờ tay tỏ vẻ trong sạch.

"Học sinh của tôi, các người ai dám có ý đồ xấu..." Diêu Tịnh hừ lạnh, làm một động tác cắt cổ.

Sở Diệp Nhiên: "... Không dám, không dám."

Diêu Tịnh quay lại phòng hình thể, thấy Hứa Mân đã thay quần áo xong, đang đứng đối diện tấm gương uốn nắn động tác.

Vết thương trên đầu gối vừa mới bắt đầu kết vảy, cử động nhẹ sẽ có tơ máu chảy ra.

Nhìn một lúc, Diêu Tịnh đi về phía trước, nói: "Nhảy cái quái gì! Tình trạng bây giờ của em, nếu muốn không bị đuổi học thì mỗi ngày phải luyện ít nhất mười tiếng. Có thể làm được không?"

Rất lâu rồi Hứa Mân chưa bị giáo sư nể, có chút hoài niệm, đứng nghiêm thẳng người, trả lời vang dội: "Có thể!"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Edít by Link & Beta by Hy

❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖

Tối hôm đó, Hứa Mân mơ thấy Diêu Tịnh.

Hắn là ký ức của nguyên chủ. Cô ấy không nghiêm túc luyện múa, bị Diêu Tịnh chửi mắng một trận, nói cô ấy phí phạm thiên phú.

Nguyên chủ không phục, mạnh mẽ với Diêu Tịnh, âm ỉ đến mức vào lúc quyết liệt nhất, nguyên chủ còn nói: "Thiên phú này là mẹ em cho, chính bà ấy còn không trân quý thì dựa vào cái gì mà em phải trân quý?"

Ngày hôm sau, có vẻ Diêu Tịnh đã hiểu rõ thân thể của nguyên chủ nên mới nói với cô ấy: "Nếu không cần thiên phú mà mẹ em cho thì em đến học vũ đạo làm gì? Chẳng qua em cũng chỉ sợ không bằng chị mình. Em sớm tìm đường lui cho mình đi, nếu không cũng chỉ là giận cá chém thớt mà thôi."

Từ đó, nguyên chủ giận dữ, liều mạng luyện múa.

Sau khi thành tích thi nghệ được công bố, nguyên chủ lên lút khóc một trận.

Buổi sáng, Hứa Mân tỉnh dậy. Nhớ lại tình cảnh trong mộng, cô vô cùng cảm khái.

Đồng thời, cô cũng vô cùng lo lắng cho tình cảnh của mình. Không có ký ức của nguyên chủ, cô không biết lúc nào sẽ gặp phải ai, nói sai một câu sẽ bị lộ tẩy.

Thật sự kích thích mà.

Trên đường đi đến trung tâm huấn luyện, Hứa Mân mua một bó hoa đưa cho Diêu Tịnh.

Diêu Tịnh nghiêm nghị nhìn cô: "Tự dừng lại à cần? Muốn làm gì?"

Hứa Mân tặng thay nguyên chủ nhưng cũng không thể nói ra, cười hì hì nói: "Hi vọng cô thấy hoa tâm tình sẽ tốt, khi đi học có thể hạ thủ lưu tình."

Diêu Tịnh cười lạnh một tiếng: "Tôi dị ứng phấn hoa."

Hứa Mân: "..."

Lúc sau, khi lên lớp, cô ấy thật giống như đang tức giận, vô cùng hung ác.

Chỉ một động tác hóp ngực gấp chân, chân Hứa Mân đặt không đúng chỗ, cô ấy trực tiếp dùng tay mạnh mẽ tách ra. Ép hông cũng vậy, Hứa Mân vẫn giữ suy nghĩ rằng tổ chất thân thể của mình không tốt, lại đau nhức, không dám dùng sức nên bị Diêu Tịnh không chút lưu tình nhấn xuống một cái... Chỉ trong vòng hai tiếng, nhiều lần Hứa Mân cảm giác có lẽ mình sẽ bị tàn phế.

Hiển nhiên cô đã đánh giá thấp tình trạng thân thể của nguyên chủ. Lúc ăn cơm trưa, cô vẫn có thể nhảy nhót tung búng.

Nhưng cô cũng đã đánh giá cao thể lực của nguyên chủ. Đến tối tan học, cô phải đỡ tường đi ra.

Sở Diệp Nhiên cầm chìa khóa xe đứng bên cạnh cười ha ha. Đến lúc Hứa Mân có vẻ muốn trở mặt, anh ta mới ra về lấy lòng: "Đi thôi, tôi đưa cô về nhà."

"Không cần."

Hứa Mân vội cự tuyệt: "Tự tôi có thể trở về."

"Đừng lo, tôi không có ý gì với cô cả. Chỉ là thấy cô như thế cũng thảm quá rồi nên mới tiện đường đưa cô trở về hộ. Nếu không, tôi cũng không biết báo cáo kết quả thế nào." Sở Diệp Nhiên nói.

Hứa Mân: "Báo cáo kết quả với ai?"

Sở Diệp Nhiên: "..."

Hứa Mân nhìn chằm chằm vào anh ta, không hề từ bỏ ý nghĩ.

Sở Diệp Nhiên không còn cách nào khác: "Đương nhiên là Tiểu Dạng Dạng nhà tôi."

Hứa Mân: "Khụ khụ khụ..."

"Sở Diệp Nhiên!"

Diêu Tịnh thay quần áo xong, vừa đi ra đã nhìn thấy tình cảnh như vậy, quát lớn: "Nếu cậu dám khi dễ học trò tôi, trung tâm huấn luyện này của cậu cũng đừng hòng mở nữa."

Sở Diệp Nhiên giơ hai tay lên, oan ức không thôi: "Tôi chỉ muốn đưa chị dâu nhỏ về nhà mà thôi."

Diêu Tịnh hừ một tiếng nhưng cũng không ngăn cản.

Hứa Mân trì hoãn nửa ngày rồi bất lực nói: "Anh hiểu lầm rồi, tôi và Phó Thư Dạng chỉ là hàng xóm..."

Hứa Mân nói được nửa câu, chợt dừng lại.

Vừa rồi Diêu Tịnh nói trung tâm huấn luyện này là của Sở Diệt Nhiên?

Hứa Mân nhớ lại hình như hôm qua cũng là anh ta báo cáo kết quả.

Vậy là đĩa bánh từ trên trời rơi xuống này quả thật đã được tính toán từ trước rồi sao?

"Giải thưởng ban đầu của hoạt động này là gì?" Hứa Mân hỏi.

Cô xoay chuyển đề tài quá đột ngột, Sở Diệt Nhiên không kịp phản ứng, trả lời theo bản năng: "Điện thoại di động."

Hứa Mân: "..."

Sở Diệt Nhiên kịp phản ứng: "..."

"Muốn biết nguyên nhân thì lên xe."

Sở Diệt Nhiên quơ quơ chìa khóa xe trong tay: "Yên tâm, tôi không phải cố ý đưa cô về, chỉ là vừa lúc muốn tìm Tiểu Dạng nên tiện đường đưa cô về thôi."

Cuối cùng Hứa Mân vẫn lên xe Sở Diệt Nhiên. Diêu Tịnh không cản anh ta đưa cô về, chứng tỏ người này vẫn còn đáng tin cậy.

"Là Phó Thư Dạng giúp một tay sao?"

Vừa lên xe, Hứa Mân hỏi: "Chuyện hoạt động."

"Cứ cho là vậy đi."

Sở Diệt Nhiên thừa nhận: "Cậu ấy đề nghị đổi phần thưởng, phương thức liên lạc của cô cũng là cậu ấy cho."

Hứa Mân trầm mặc một hồi, hỏi lại: "Cho nên anh ấy cũng không phải nhân viên công tác của các anh, hôm qua sửa âm hưởng..."

"Không phải."

Sở Diệt Nhiên lắc đầu: "Cậu ấy là bạn cùng phòng của tôi, hôm qua tới xem cô tranh tài."

Hứa Mân trầm mặc một hồi: "Sao các anh có thể khẳng định tôi sẽ lấy được hạng nhất?"

"Tôi không biết, cũng không biết cậu ấy xác định kiểu gì."

Sở Diệt Nhiên cũng rất nghi ngờ: "Tôi còn hỏi cậu ấy nhưng cũng không nhận được câu trả lời. Có thể cậu ấy hiểu rất rõ cô đi. Chỉ có điều, nói mới nhớ, tôi cũng rất tò mò, nếu cô muốn học khiêu vũ thì sao phải phí sức lực lớn như thế để tham gia thi đấu? Trực tiếp báo danh là được rồi."

Hứa Mân nói thẳng: "Không có tiền."

Sở Diệt Nhiên liếc nhìn cô một cái, rõ ràng là không tin: "Cô ở biệt thự..."

"Tôi bị đuổi ra ngoài."

Hứa Mân cảm thấy cũng không có gì không thể nói: "Phòng ở bây giờ muốn bán cũng bán không xong."

"Thật xin lỗi."

Sở Diệt Nhiên hơi xấu hổ: "Tiểu Dạng không nói với tôi..."

"Chúng tôi không quen, anh đừng trêu chọc chúng tôi."

Hứa Mân giải thích với anh ta: "Tôi mới chuyển tới mấy ngày thôi. Nhà của Phó tiên sinh vừa lúc ở sát vách nhà tôi, chỉ thế thôi."

"Không thể nào lại đơn giản vậy chứ?"

Sở Diệt Nhiên vẫn không tin: "Tôi hiểu rõ Tiểu Dạng, cậu ấy không phải là người thích xen vào việc của người khác. Có phải giữa hai người còn xảy ra chuyện gì không?"

Hứa Mân suy nghĩ một chút: "Nếu nhất định phải nói thì vào cái ngày tôi vừa chuyển tới, anh ấy uống say nên đi nhầm cửa, tôi chưa chấp anh ấy một đêm."

Sở Diệt Nhiên hỏi ngày Hứa Mân dọn tới, trầm mặc một lát, thấp giọng nói: "Thảo nào."

Trong lời nói còn có thâm ý khác. Hứa Mân nhìn anh ta, do dự không biết có nên hỏi hay không.

Sở Diệp Nhiên chủ động nói: "Hôm đó cậu ấy chịu đả kích vô cùng lớn, có thể nói đã sinh ra hoài nghi với cuộc sống. Cô chưa chấp cậu ấy cũng như đã cứu cậu ấy một mạng. Mặc dù Tiểu Dạng ngại ngùng một chút nhưng đối xử với mọi người rất tốt, có ơn tất báo. Cô giúp cậu ấy, chắc chắn cậu ấy sẽ nghĩ cách báo đáp cô."

Tâm tình Hứa Mân phức tạp. Bởi cô biết hướng đi sau này của kịch bản, biết Phó Thư Dạng sẽ hắc hóa, sẽ trở thành trùm phản diện, kết cục cuối cùng không tốt nên từ đầu đến cuối cô đều dùng cái nhìn phiến diện để nhìn người.

Nhưng trên thực tế, Phó Thư Dạng mà cô gặp không hề giống như miêu tả trong sách.

Có lẽ lệ khí của anh nặng, có lẽ anh rất lạnh lùng nhưng thật ra là ngoài lạnh trong nóng.

Chuyện thiếu tiền, luyện múa khó khăn, cô cũng không nói với ai, tất cả đều do Phó Thư Dạng quan sát được.

Anh không hỏi, chỉ yên lặng giúp cô giải quyết khó khăn, còn nhớ để tâm đến lòng tự ái của cô.

Hứa Mân lại nhớ tới động tác lịch sự của Phó Thư Dạng lúc giúp đỡ cô chơi trò chơi ngày hôm qua.

Nam nhân như vậy không có khả năng xấu xa từ bản chất.

Nhìn dáng vẻ mơn rượi giải sầu của anh, đoán chừng là bị buộc bất đắc dĩ.

Sở Diệp Nhiên cũng đã nói, anh bị đả kích dẫn đến hoài nghi cuộc sống.

Nói không chừng anh bắt đầu hắc hóa là từ lúc này.

Hứa Mân âm thầm quyết định: Có lẽ có thể thử thay đổi kết cục của Phó Thư Dạng.

"Hai người là bạn học?"

Sau khi có ý nghĩ thay đổi, Hứa Mân lập tức muốn hiểu thêm Phó Thư Dạng một chút.

Sở Diệp Nhiên: "Đúng vậy, là bạn cùng phòng từ đại học, cũng làm nghiên cứu sinh chung một trường... Tôi hỏi thăm, biết được khu H là của thầy giáo của Phó Thư Dạng. Đã tới rồi, phiền cô đăng ký một chút."

Đang nói chuyện đã đến cửa tiểu khu, Sở Diệp Nhiên chủ động đưa thẻ căn cước.

Bảo vệ đăng ký xong mới chú ý Hứa Mân cũng ở trong xe, lên tiếng chào hỏi cô: "Hứa tiểu thư, bạn học của cô cũng tới tìm cô."

"Bạn học của tôi?"

Hứa Mân sững sốt một chút.

Bạn học của nguyên chủ cũng không ít nhưng sao có thể có người đến thăm cô?

Đừng có nói lại là Hứa Lang nha?

Hứa Mân không nhận được nhủ mày.

Có lẽ Hứa Lang không hề có lỗi với nguyên chủ nhưng mẹ của nguyên chủ chết vì Hứa Lang, nguyên chủ không thích Hứa Lang cũng không lạ.

Hứa Mân không thể chiếm thân thể của nguyên chủ, lại còn qua lại thân thiết với người cô ấy ghét.

Huống chi hào quang của nữ chính quá kinh khủng, cách xa thì tốt hơn.

Cho nên cô thật sự không muốn nhìn thấy Hứa Lang.

"Đúng rồi, là hai cô gái, trong đó có một người hình như gọi là Nhị Nhị thì phải." Bảo vệ cười nói.

Không phải Hứa Lang?

Hứa Mân nhủ mày: "Bọn họ đâu?"

"Đi vào rồi. Không phải cô cho bọn họ thẻ vào cổng và chìa khóa sao?" Bảo vệ hơi nghi hoặc.

Thẻ vào cổng? Chìa khóa?

Trong lòng Hứa Mân "lộp bộp". Cô chưa từng đưa ai thẻ vào cổng và chìa khóa.

"Sở ca, đi nhanh."

Hứa Mân cũng không rảnh nhiều lời với bảo vệ.

Người có thể có thẻ vào cổng và chìa khóa, trừ cô ra thì đương nhiên chỉ có Hứa Trọng Á.

Lúc trước Hứa Trọng Á ném chuỗi chìa khóa cho cô, cô đã trực tiếp ngằm thừa nhận nhà là của mình.

Bây giờ nghĩ lại, giấy tờ bất động sản còn chưa cầm tới tay, sao có thể tính là của mình?

Nếu Hứa Trọng Á muốn thu hồi lại thì lúc nào cũng có thể lấy.

Một phòng không thể chỉ đi kèm một chìa khóa.

Có thể lấy chìa khóa từ tay Hứa Trọng Á cũng chỉ có Hứa Lang. Còn người gọi là Nhị Nhị kia nhất định có quan hệ với Hứa Lang.

Đáy mắt Hứa Mân đè nén tia phẫn nộ.

Trong sách có một nữ phụ tên là Chu Nhị. Cũng giống với Lưu Nhạc Trì, trước kia cô ta cũng là bạn bè bên cạnh nguyên chủ. Còn sau này à, đương nhiên là thành người của Hứa Lang.

Lần trước Hứa Lang đồng ý không đến nữa, lần này thì phải Chu Nhị đến?

Lúc trước Hứa Mân chỉ đơn thuần muốn cách xa Hứa Lang một chút, nói nặng là vì một là muốn giữ vững bảo trì mà nguyên chủ đã thiết lập, hai là muốn chặt đứt suy nghĩ của Hứa Lang.

Hiện tại cô thật sự có chút buồn nôn. Mặc kệ Hứa Lang làm vậy xuất phát từ điều gì nhưng cô ta thật sự rất phiền.

Không biết bọn Chu Nhị đã làm gì trong nhà.

Nghĩ tới đây, Hứa Mân như nuốt phải con ruồi, khó chịu chết mất.

"Sao vậy?"

Sở Diệp Nhiên cảm nhận được cảm xúc của Hứa Mân, vừa lái xe vừa hỏi.

Hứa Mân hít sâu một hơi, đè nén khó chịu xuống đáy lòng: "Chìa khóa và thẻ không phải tôi đưa."

Sở Diệp Nhiên hơi sững sốt, kêu lên: "Cmml! Ăn trộm à? Vậy thì báo cảnh sát, còn chờ cái gì?"

"Tôi không có chứng nhận sản nghiệp của căn nhà đó."

Hứa Mân bức bối không thôi. Dù bọn Chu Nhị có vào phòng cô thì báo cảnh sát cũng vô dụng nhỉ?

Cô cũng không phải là chủ phòng.

Sao lúc đó cô lại không nghĩ tới việc bắt Hứa Trọng Á sang tên trước chứ?

"Đừng nóng vội."

Sở Diệp Nhiên cũng không ngốc, không hỏi thêm nữa, chỉ an ủi: "Có tôi và Tiểu Dạng ở đây, đảm bảo sẽ không để cô bị người ta bắt nạt."

Hứa Mân miễn cưỡng nói tiếng "cảm ơn" nhưng lúc này, cô cũng không để những lời này trong lòng.

Nhưng không tới một phút sau, cô đã tin.

Xe lái đến cửa, Hứa Mân chú ý cửa sắt bên ngoài đã mở ra, nộ khí từ từ bốc lên.

Còn chưa dừng hẳn, cô đã không chờ được mà nhảy xuống xe, vừa vọt tới cổng thì dừng lại.

Ở cổng, có hai cô gái đang ngồi. Tay chân bọn họ bị trói lại với nhau, không thể động đậy, khóc đến mức sưng cả mắt.

Phó Thư Dạng cầm một lon bia, nghiêng người dựa vào trên bậc thang ở cổng, hơi rũ mi mắt, giống như không thèm để ý đến thế giới. Bên cạnh anh đã có một đồng lon bia rỗng, hiển nhiên là đã ngồi rất lâu.

Trong nháy mắt, cảm phẫn trong lòng Hứa Mân đã nhanh chóng tiêu tan.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Edit by Link & Beta by Hy

3'-3'-3'-3'-3'-3'-

Nhìn thấy Hứa Mân, hai cô gái lập tức kích động đến mức nước mắt nước mũi tuôn ra, lớn tiếng kêu lên.

Đây vốn là một cái tên thân mật nhưng bây giờ gọi ra lại có chút châm chọc.

"Sao hai người lại ở đây?"

"Đương nhiên tôi và Uông Tuyệt tới tìm cô."

Chu Nhị có tính cách tương đối mạnh mẽ, trong sách cũng không có đất diễn nhiều, còn là một người nói năng bừa bãi. Bây giờ, cô ta biết ăn nói cẩn thận như vậy có lẽ vì đã bị Phó Thư Dạng chơi đùa quá sức.

"Tôi hỏi hai người vào bằng cách nào?"

Hứa Mân kiên nhẫn hỏi: "Làm sao có được chìa khóa và thẽ vào cổng?"

"Là chị của em cho."

Tình cách Uông Tuyết cẩn thận hơn một chút, đi theo con đường điềm đằm đáng yêu như Hứa Lang. Cô ta nhẹ nhàng nói: "Muội muội, em mau thả bọn chị ra đi! Tay chị sắp gãy mất rồi, đau quá."

"Thả ra?"

Hứa Mân cười lạnh một tiếng: "Các người biết tự xông vào nhà dân là phạm pháp không?"

"Cái gì mà tự xông vào nhà dân?"

Chu Nhị không ngờ cô có thể nói như vậy, lập tức tức giận, cá giận nói: "Bọn tôi được sự cho phép của chị cô, cầm chìa khóa và thẻ qua cổng của chị cô mà tới, sao có thể nói là tự xông vào nhà dân?"

Trong đầu Hứa Mân nhanh chóng lướt qua một đoạn ngắn. Những lúc chất vấn chỉ trích hình tượng của nguyên chủ, Chu Nhị đều dùng giọng điệu thế này.

Xem ra đã dưỡng thành thói quen, nhất thời không đổi được.

"Phòng này là của tôi hay của chi tôi?"

Hứa Mân cũng không giận mà hỏi ngược lại.

Chu Nhi không nói được gì.

Uông Tuyết vội nói: "Muội muội, em đừng giận dỗi chị em nữa! Người một nhà nói những việc này làm gì? Của em không phải cũng là của cậu ấy sao? Cậu ấy là chị của em, còn có thể hại em sao? Cho dù cậu ấy làm gì cũng chỉ là muốn tốt cho em thôi."

Lời này khiến trong lòng Hứa Mân bốc lên một tia lửa giận.

Đây là cách nói chuyện mà Hứa Lang thích nhất. Mỗi lần nguyên chủ bị Hứa Trọng Á trách móc, cô ta đều nói như thế.

Nguyên chủ đã nghe như vậy nhiều năm nên vừa nghe những lời này, đầu cô lập tức đau nhức. Đến tận khi nguyên chủ chết đi, cảm giác đau đầu này vẫn cố chấp lưu lại trên thân thể.

"Cô ta bảo các người tới đây, rốt cuộc là muốn làm gì?"

Vừa xoa huyệt thái dương, Hứa Mân vừa hỏi.

"Còn có thể làm gì? Đương nhiên là lo cho cô rồi! Sợ cô sống không tốt, cậu ấy lo đến mất ăn mất ngủ nhưng cô lại không cho cậu ấy tới thăm cô, phải nhờ chúng tôi tới xem."

Chu Nhị còn tưởng Hứa Mân cảm động, ngữ khí càng nghiêm nghị hơn: "Hứa Mân, cô cũng thật không hiểu chuyện! Chị cô tốt bao nhiêu, luôn nhớ tới cô! Còn cô nhìn lại mình một chút xem! Luôn chọc giận bọn họ, còn ở chung với một đám người không đứng đắn. Một cô gái suốt ngày cứ ra ra vào vào với đàn ông thì người ta sẽ nói thế nào hả? Muốn như vậy mới về nhà, cũng không biết là đi chơi ở chỗ nào rồi. Tôi thấy Hứa Lang lo cho cô quá là dư thừa..."

Nhìn nụ cười ngày càng ngọt ngào của Hứa Mân, Ưông Tuyết hung hăng đập Chu Nhị một cước mới khiến cô ta im lặng nhưng vẻ mặt còn rất ảm ức.

"Nói xong rồi à?"

Cười tươi như hoa, Hứa Mân hỏi.

"Muội muội, chị của em thật sự không có ác ý, bọn chị lại càng không có! Chị là muốn đến xem em sống như thế nào thôi."

Ưông Tuyết yếu ớt nói: "Em xem, chị của em còn nhờ bọn chị mang thức ăn ngon đến cho em. Đây là hạt tuyết giai em thích nhất."

Hứa Mân nhìn sang bên cạnh. Trên mặt đất có một cái hộp nhỏ tinh xảo. Quả thật là nhãn hiệu bánh ngọt mà nguyên chủ thích ăn nhất.

Chỉ là hiện tại, ngay cả phí sinh hoạt cô còn không có, đương nhiên cũng không ăn nổi loại hạt tuyết giai mấy trăm tệ một hộp như thế. Đưa thứ này... thật đúng là khó nói cô ta có ý gì.

Hứa Mân: "Xem tôi sống có tốt hay không cũng cần phải thừa dịp tôi không ở nhà, tự ý cầm chìa khóa đến xem?"

"Lúc ở nhà, cô sẽ để cho chúng tôi vào cửa à?"

Chu Nhị vẫn rất hùng hồn: "Đúng là không biết lòng tốt!"

"Cô nói rất đúng, tôi thật sự không cho rằng các người là người tốt."

Hứa Mân trực tiếp lấy di động ra, gọi một cú điện thoại: "Anh cảnh sát, tôi muốn báo án. Có người tự xông vào nhà dân..."

Hai người không ngờ Hứa Mân thật sự dám gọi cảnh sát, lập tức sửng sốt.

Ưông Tuyết hét lớn: "Hứa Mân, em điên rồi sao? Vậy mà dám báo cảnh sát?"

"Cô ta không dám báo cảnh sát đâu, chỉ hù dọa chúng ta thôi."

Chu Nhị vẫn rất tự tin: "Nếu cảnh sát thật sự tới, chúng ta sẽ nói bọn họ bắt cóc chúng ta."

Nói chuyện điện thoại xong, Hứa Mân không phản ứng với hai cô gái kia, trực tiếp đi qua chỗ Phó Thư Dạng.

"Phó ca, cảm ơn anh."

Bây giờ Hứa Mân muốn gần gũi với Phó Thư Dạng, thay đổi kết cục của anh nên thái độ cực kỳ tốt.

Phó Thư Dạng vẫn giữ dáng vẻ lạnh lùng xa cách, thân nhiên nhìn thoáng qua, lạnh lùng nói: "Cô không có chứng nhận của ngôi nhà này à?"

Chắc là Sở Diệp Nhiên nói cho anh biết,

Hứa Mân gật gật đầu: "Ngày đó bị đuổi ra ngoài nên quên mất chuyện chuyển nhượng."

Phó Thư Dạng nhìn về phía Sở Diệp Nhiên, dù không lên tiếng nhưng ánh mắt có tính ám chỉ vô cùng mạnh mẽ.

"Tôi có quen những người ở phòng chuyển nhượng."

Sở Diệp Nhiên chủ động hỏi Hứa Mân: "Cô có thể thuyết phục ba cô đi một chuyến không?"

Hứa Mân suy nghĩ một chút: "Có thể, làm phiền Sở ca rồi."

"Không có gì."

Sở Diệp Nhiên lấy điện thoại di động ra: "Tôi tìm người hỗ trợ. Cô sắp xếp thời gian với ông ta là được, rất nhanh sẽ làm xong cho hai người."

Hứa Mân gật đầu, cũng không vội liên lạc với Hứa Trọng Á mà chỉ đi xuất video giám sát trong nhà ra.

Chỉ chốc lát, cảnh sát thật sự tới.

Chu Nhị và Ưông Tuyết tranh nhau gào khóc, cướp cáo trạng trước, nói là bị giam cầm phi pháp, còn nói Phó Thư Dạng xử tệ với bọn họ.

Cảnh sát cũng bị làm cho đau đầu, dẫn một đám người về đồn công an mới hỏi: "Ai là chủ phòng?"

Hứa Mân gọi cho Hứa Trọng Á.

Hứa Trọng Á đang ăn cơm với người ta, đột nhiên nhận điện thoại của cảnh sát, lập tức kinh ngạc.

Trong đồn công an, Hứa Mân đưa video giám sát cho cảnh sát xem.

Video cho thấy hai người Chu Nhị và Ưông Tuyết vừa tới cổng đã bị Phó Thư Dạng cản lại.

Trong video không có âm thanh nhưng có thể nhìn ra thái độ xa cách của Phó Thư Dạng, cũng không hề có động tác khác, chỉ cố gắng giải thích, không cho bọn họ vào cửa.

Ngược lại, Chu Nhị rất kích động, chỉ vào Phó Thư Dạng mà lớn tiếng, nhìn khẩu hình chắc chắn là mắng người.

Phó Thư Dạng cũng không tức giận, giữ ra một sợi dây lụa, vòng hai ba lần đã trói bọn họ lại, sau đó ném người sang một bên, còn mình thì ngồi xuống uống rượu.

Toàn bộ quá trình cũng không hề có hành động xử tệ gì.

"Cô gái, nói chuyện thì phải thành thật. Cho dù cậu ấy trói cô là không đúng nhưng các cô cũng không thể nói dối, vu oan người khác, biết không? Nếu ở trên tòa án, ngụy tạo chứng cứ giả cũng sẽ bị phạt. Các cô đọc sách nhiều năm như vậy, ngay cả điều này cũng không biết à?"

Cảnh sát đang giáo dục Chu Nhị và Ưông Tuyết thì Hứa Trọng Á và Hứa Lang đến.

Hứa Lang vừa tự trách vừa lo lắng, hốc mắt phỉếm hồng, hiển nhiên đã khóc.

Sắc mặt Hứa Trọng Á tái xanh.

"Hứa Mân!"

Hứa Trọng Á vừa vào cửa đã không thêm đề ý tới hoàn cảnh, hô to quát lớn: "Mày lại làm cái gì nữa vậy hả! Không thể an phận một chút à? Có tin bố mày đánh chết mày không?"

Tiếng ông ta rất lớn khiến không ai không nhìn qua.

Một cảnh sát nghiêm nghị nói: "Có chuyện gì thì từ từ nói, rống cái gì mà rống? Ra về ta đây với ai vậy? Muốn đánh người à? Đánh một cái cho tôi xem xem."

Hứa Trọng Á cũng cảm thấy mất mặt, tức giận đến hung ác mới nhịn không được. Nhưng ông ta cũng có chút danh tiếng, vẫn cần mặt mũi.

Nghe vậy, ông ta hít sâu một hơi, bày ra vẻ mặt thành khẩn: "Đồng chí cảnh sát, thật xin lỗi đã gây phiền toái cho các anh. Tôi chỉ nói như thế thôi, làm gì có chuyện đánh người thật. Chủ yếu là con gái tôi thật không hiểu chuyện, khiến tôi tức giận. Tất cả chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm thôi."

"Hiểu lầm cái gì?"

Trước đó, cảnh sát đã thấy những vết xanh xanh tím tím trên người Hứa Mân, lại thấy cô gái đơn độc ở một mình, trong lòng đã có chút nghi ngờ: "Ngồi xuống, nói cho rõ ràng!"

Hứa Trọng Á hết cách, chỉ có thể ngồi xuống đối chất mấy câu, nhanh chóng làm rõ sự tình.

Chỉ là Hứa Lang sợ Hứa Mân sống không tốt nên hỏi mượn chìa khóa và thè vào cổng của Hứa Trọng Á, nhờ Ưông Tuyết và Chu Nhị tới xem một chút.

Đều là một đám thanh niên, cũng không có làm chuyện gì quá phận, cảnh sát cũng không muốn làm to chuyện, để bọn họ tự giải hòa.

Nhìn lại nóng nảy, Hứa Trọng Á nói với Hứa Mân: "Con nào cũng nào rồi, có chuyện gì thì chúng ta về nhà rồi nói, đừng ở chỗ này làm mất mặt, để người ngoài chê cười."

"Đừng."

Hứa Mân không ngốc như vậy: "Tôi bị ông đuổi ra khỏi cửa, không có nhà. Hiện tại tôi muốn hỏi ông một câu trước mặt anh cảnh sát, căn nhà kia có phải là của tôi không?"

Hứa Trọng Á giận đến mức sắc mặt cũng chuyển thành màu đen, miễn cưỡng nhịn xuống: "Con cùng ba về nhà, ba sẽ đưa phòng đó cho con."

"Lúc ông đuổi tôi đi cũng nói như vậy, kết quả là chẳng mấy chốc đã không giữ lời hứa, còn dung túng cho một đám người tùy tiện vào nhà tôi. Ngộ nhờ bọn họ hãm hại tôi, còn cài camera gì đó... căn bản tôi cũng không dám nghĩ."

Hứa Mân lắc đầu: "Tôi không tin ông được. Về nhà với ông rồi ông lại đổi ý thì làm sao đây? Lại đánh tôi thì sao bây giờ?"

Câu nói của cô khiến tất cả mọi người đều không thể giữ bình tĩnh. Hứa Trọng Á còn đứng lên đập bàn một cái, tay đã nắm chặt lại.

"Ngồi xuống!"

Thấy hành động theo thói quen của ông ta, cảnh sát lập tức biết chuyện bạo lực gia đình chín phần mười là thật, nghiêm nghị quát.

Cổ họng Hứa Trọng Á ngẹn ngọt, suýt chút đã phun ra một ngụm máu. Mặt ông ta cũng đã ngẹn thành màu đỏ nhưng vẫn cố nuốt con giận trở về, lại ngồi xuống: "Được. Trước mặt người khác, tao đồng ý căn nhà đó sẽ thuộc về mày, được chưa?"

Hứa Mân gật đầu: "Vậy ngày mai phiền ông bỏ ra chút thời gian đi làm thủ tục chuyển nhượng, được không?"

Hứa Trọng Á nghiêng răng nghiêng lợi: "... Hứa Mân, mày... Được, tao đồng ý."

Mọi chuyện rốt cuộc cũng đã giải quyết xong. Cảnh sát chia nhau ra giáo dục vài người rồi mới thả bọn họ đi.

Từ đồn công an đi ra, đôi mắt Hứa Lang đã sưng lên. Cô ta giữ chặt Hứa Mân: "Thật xin lỗi, em gái, đều là lỗi của chị..."

Đầu Hứa Mân lại bắt đầu đau. Cô rút tay về.

Có lẽ cô dùng lực hơi lớn khiến Hứa Lang lao đảo một cái. Hứa Trọng Á bước nhanh đến đỡ.

Trong lòng cô trào lên một tia chua xót. Là cảm nhận của nguyên chủ. Hứa Mân mặc kệ, nói với Hứa Trọng Á: "Hứa tiên sinh, nhớ kỹ chuyện ông đã đồng ý. Ngày mai chuyển nhượng."

Hứa Trọng Á ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ ngầu, cười lạnh một tiếng: "Hứa Mân, mày nên kịp thời rút lại mấy trò vặt vãnh này đi. Cảnh sát là cái rắm gì? Đêm nay lão tử cũng có thể xử lý thỏa đáng. Muốn nhà à? Mơ đi."

Hứa Mân không ngờ ông ta nói trở mặt là lập tức trở mặt. Đầu óc cô nhanh chóng vận động, nghĩ biện pháp ứng đối.

"Hứa tổng."

Phó Thư Dạng một mực không nói chuyện bỗng nhiên đi tới, từ tốn nói một câu: "Muốn chiếm mảnh đất thiên loan kia à?"

Cổ Hứa Trọng Á như bị người ta bóp chặt, vẻ mặt nghi ngờ không thôi: "Cậu..."

"Tặng quà cho Đường tổng cũng vô dụng."

Lời nói của Phó Thư Dạng mang theo một tia trào phúng nhàn nhạt.

Từ nghi hoặc, Hứa Trọng Á biến thành sợ hãi: "Sao cậu biết được?"

Việc ông ta muốn chiếm mảnh đất thiên loan và tặng quà cho Đường tổng đều là chuyện vô cùng cơ mật, sẽ không có người thứ ba biết được. Sao người trẻ tuổi này lại biết được?

Đương nhiên Phó Thư Dạng không trả lời. Anh lập tức quay người rời đi.

Sở Diệp Nhiên đi chậm một bước, cười nói với Hứa Trọng Á: "Hứa tổng, mười giờ sáng mai mang theo giấy chứng nhận phòng khu Bạch Hạc Tháp nhé. Không gặp không về."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11

Edit by Link & Beta by Hy

~*~*~*~*~

Sở Diệp Nhiên lái xe đưa Hứa Mân và Phó Thư Dạng về tiểu khu Bạch Hạc Tháp.

Sắc trời đã tối, người đi đường ít dần, chỉ có ánh đèn nê ông xa xa miệt mài soi sáng.

Vội mình ở chỗ ngồi phía sau, Hứa Mân mới phát hiện bản thân đã không còn chút sức lực nào.

Hôm nay luyện múa cường độ cao đã mệt không thôi, đã vậy về nhà còn gặp phải đám Chu Nhị, cô tức giận đến mức quên đi đau nhức và mệt mỏi.

Lúc này, bình tĩnh lại, cô cảm giác cả người đều đau nhức mệt mỏi, hận không thể trực tiếp nằm xuống ngủ luôn.

Nhưng cô không thể ngủ.

"Phó ca, Sở ca, cảm ơn các anh."

Hứa Mân nói cảm ơn với hai người: "Nếu không có hai anh, hôm nay tôi thật sự không biết phải làm thế nào."

Cô cho rằng mình là người xuyên qua, biết được hướng đi của câu chuyện thì sẽ có thể khống chế vận mệnh. Nhưng thực tế, trước tiên tài, quyền thế của Hứa Trọng Á và trước hào quang nữ chính của Hứa Lang, quả thật cô rất bất lực.

"Không cần khách khí."

Nhìn gương mặt Phó Thư Dạng không có biểu cảm gì, Sở Diệp Nhiên tự nhiên phản ứng lại Hứa Mân, vội tiếp lời: "Cô biết sang tên cần chuẩn bị giấy chứng nhận gì không?"

Hứa Mân chưa từng làm qua thủ tục này, hơn nữa cô cũng không rõ quy tắc của thế giới này. Lắc lắc đầu, cô nói: "Tôi không biết. Cần cái gì?"

Đang muốn nói nhưng Sở Diệp Nhiên lại đổi ý: "Tiểu Dạng đã từng làm, cô hỏi cậu ấy đi."

Phó Thư Dạng vung ánh mắt như đao qua nhưng Sở Diệp Nhiên vẫn giữ bộ dạng cười đùa tí tưng, không có chút sợ hãi nào.

Phó Thư Dạng bỗng giật mình.

Đã rất lâu rồi không ai dám cười đùa tí tưng trước mặt anh.

"Phó ca, có thể nói cho tôi biết không?"

Ngồi phía sau, Hứa Mân hỏi.

Phó Thư Dạng thờ ra một hơi, cúi đầu mở điện thoại ra.

Một phút sau, Hứa Mân nhận được một tin nhắn từ số lạ, nội dung là giấy chứng nhận cần khi sang tên.

"Cảm ơn Phó ca."

Hứa Mân không hỏi vì sao anh biết số điện thoại của mình: "Đây là số điện thoại của anh sao? Wechat cũng là số này à? Tôi thêm bạn bè."

Động tác của cô rất nhanh. Vừa nghe xong, một thông báo đã nhảy lên trong điện thoại di động của Phó Thư Dạng.

Anh không vội đáp lại, chỉ nhìn xuyên qua kính chiếu hậu.

Đôi mắt của cô gái phía sau đã sắp không mở nổi, mắt thường cũng có thể nhìn thấy sự mệt mỏi của cô, vậy mà còn mạnh mẽ gắng gượng cười nói với bọn họ.

Đầu ngón tay Phó Thư Dạng giật giật, nhấn đồng ý.

Lúc rút tay về, anh vừa vận đối mặt với ánh mắt hài hước của Sở Diệp Nhiên.

Phó Thư Dạng rũ mắt. Một mối buồn phiền tích tụ trong lòng thoáng buông lỏng một chút.

Đồn công an cách tiểu khu không xa. Rất nhanh, họ đã về tới nơi

"Hôm nay tôi không đi. Ngày mai cùng đến phòng giao nộp."

Sở Diệp Nhiên nói với Hứa Mân: "Cô mau trở về nghỉ ngơi đi, có chuyện gì thì gọi một tiếng."

Hứa Mân nói cảm ơn. Về đến nhà, cô lập tức ngồi phịch xuống ghế salon, không muốn cử động. Một lát sau, bụng ừng ục vang lên, đột nhiên đói gần chết.

Hứa Mân đành phải đứng lên, vào phòng bếp kiểm đồ ăn.

Cô thật sự mệt mỏi, không muốn làm cơm. Trong tủ lạnh chỉ còn lại bánh mì, Hứa Mân cũng lười hâm nóng, cầm một miếng, trực tiếp gặm lấy.

Khi đóng cửa, cô chợt nhớ hình như Sở Diệp Nhiên và Phó Thư Dạng cũng chưa ăn cơm

Vì chuyện của cô, bọn họ phải trì hoãn bữa tối, vậy mà vừa rồi cô lại quên mời bọn họ ăn cơm.

Hứa Mân vội lấy điện thoại di động, muốn gọi cho Sở Diệp Nhiên nhưng lại phát hiện mình không có số của anh ta, chỉ có thể gọi cho Phó Thư Dạng.

"Có việc gì?"

Điện thoại kết nối rất nhanh.

Không kịp phòng bị, giọng nói trầm thấp tăng thêm mấy phần từ tính vì xuyên qua ống nghe đột nhiên đánh vào màng nhĩ như mang theo dòng điện khiến trái tim Hứa Mân cũng lộp bộp đôi chút.

"Hứa Mân?"

Không nghe thấy tiếng trả lời, Phó Thư Dạng lại cao giọng.

Hứa Mân lấy lại tinh thần, thăm mắng mình một tiếng, vội nói: "Các anh còn chưa ăn cơm đúng không? Tôi có nấu mì sợi, tối ăn một chút nhé?"

Phó Thư Dạng không trả lời ngay như đang do dự. Ngay lập tức, Hứa Mân nghe thấy Sở Diệp Nhiên ở bên cạnh lớn tiếng nói: "Tôi muốn ăn trứng rán, cảm ơn bạn học Hứa."

Hứa Mân cười lên: "Được rồi, vậy các anh đến đây đi."

Cúp điện thoại, Hứa Mân bỏ bánh mì xuống rồi lấy mì sợi, trứng gà. Thấy không có rau xanh, cô tìm một thanh hành lá.

Đun sôi mì sợi, vớt ra, lược qua một lần nước, rải hành gừng tỏi và gia vị ở phía trên rồi đổ dầu lên. Trong nháy mắt, mùi thơm ngập tràn căn nhà.

"Thơm quá đi!"

Vừa vào cửa, Sở Diệp Nhiên đã nghe thấy mùi thơm, nuốt nước bọt, lập tức nhảy tới cửa phòng bếp: "Bạn học Hứa, không ngờ cô còn có tay nghề này! Thật đáng gờm!"

"Sẽ xong ngay đây."

Hứa Mân lật mặt trứng rán.

Sở Diệp Nhiên đồng ý, đi rửa tay, giúp cô lấy đĩa và gia vị, vô cùng ân cần.

Lúc đi ra, anh ta nhìn thấy Phó Thư Dạng đang đứng ở cửa, dùng ánh mắt nặng nề nhìn mình.

"Đừng hiểu lầm."

Sở Diệp Nhiên gờm gia vị, nói: "Mình bị đồ ăn ngon dụ hoặc, tuyệt đối không nhìn chị dâu nhỏ một chút nào."

Phó Thư Dạng thân nhiên nói: "Đừng nói đùa."

Nói xong, anh lại liếc nhìn Hứa Mân từ phòng bếp đi ra, bụng hai bát mì sợi lớn.

Với con gái, tay của cô cũng không tính là nhỏ, ngón tay thon dài, làn da trắng nõn nhưng so với cái bát lớn kia thì vẫn có chút đáng thương.

Chần chờ phút chốc, Phó Thư Dạng bước lên phía trước, đưa tay cầm lấy bát trong tay cô.

Hứa Mân còn tưởng là Sở Diệp Nhiên, tự nhiên đưa tới. Ngẩng đầu lên, phát hiện là Phó Thư Dạng, cô lập tức giật nảy mình.

Phó Thư Dạng chú ý tới chuyển biến tâm trạng của cô, ánh mắt hơi trầm xuống.

"À, tôi đi lấy trứng rán."

Hứa Mân quay lại phòng bếp, có chút vui vẻ.

Phó Thư Dạng vừa cẩn thận lại còn lịch sự, nhất định phải có lý do bắt đắc dĩ nên mới hắc hóa.

Chỉ cần tìm được bước ngoặt kia, hẳn là có thể ngăn chặn kết cục bi thảm của anh.

Lúc ăn cơm, một mình Sở Diệp Nhiên ồn ào. Rõ ràng anh ta ăn nhiều nhất nhưng đồ ăn cũng không chặn nổi miệng anh ta.

Thình thoảng Hứa Mân sẽ đáp lại anh ta đôi lời, còn Phó Thư Dạng hoàn toàn không hề mở miệng.

Sau bữa ăn, Hứa Mân muốn đi thu dọn lại bị Phó Thư Dạng giành lấy.

Anh giữ im lặng, cầm bát đĩa đi vào phòng bếp.

Sở Diệp Nhiên giúp cô lau bàn, còn nói: "Cô đừng để ý tới cậu ta. Trước kia chúng tôi ăn cơm, đều là Tiểu Dạng rửa chén. Con gái quan trọng nhất là tay đẹp, nấu cơm thì được, còn rửa chén thì không cần phải..."

Lải nhải liên miên nhưng không thấy đáp lại, ngẩng đầu nhìn lên, anh ta thấy Hứa Mân đã chạy tới cửa phòng bếp, nhìn chằm chằm Phó Thư Dạng đang rửa chén.

Sở Diệp Nhiên giang tay ra.

Anh ta đã nói hai người này có gì đó rồi mà bọn họ còn không chịu thừa nhận.

Hứa Mân thật sự không hề có ý gì khác. Người đàn ông có tiền nhất trong thế giới này, người đàn ông ngang ngược hung ác nhất vậy mà lại đang rửa chén trong phòng bếp! Đây là cảnh xúc động cỡ nào chứ!

Nếu to gan một chút, cô sẽ quay cảnh này lại để sau này tung lên cho mọi người xem, có lẽ sẽ khiến toàn thế giới chấn kinh.

Tiếc là cô không dám, chỉ có thể nhìn vài lần.

Thu dọn phòng bếp xong, vừa đến cửa, Phó Thư Dạng phát hiện ra Hứa Mân, dừng sò: "Có việc gì sao?"

"Không."

Hứa Mân lấy lại tinh thần, vội vàng lắc đầu: "Cảm ơn."

Phó Thư Dạng dừng một chút, cũng nói: "Cảm ơn."

Sở Diệp Nhiên: "... Được rồi, hai người cũng đừng cảm ơn tôi cảm ơn lui nữa. Thật không xem tôi là người đứng không?"

Phó Thư Dạng không để ý tới anh ta, gạt đầu với Hứa Mân, trực tiếp đi ra ngoài.

Sở Diệp Nhiên cười nói với Hứa Mân: "Muộn rồi, không cần để ý đến cậu ta. Chúng tôi về đây, cô cũng nghỉ ngơi sớm một chút nhé. Đúng rồi, mì cô làm rất ngon."

Chờ bọn họ rời đi, Hứa Mân tìm giấy chứng nhận cần thiết để sang tên, cẩn thận rồi rửa mặt đi ngủ.

Nửa đêm, cô mơ thấy Hứa Trọng Á cầm thanh đao muốn tới giết cô, dọa đến tỉnh ngủ.

Ngủ quá vội, cô không đóng kỹ cửa sổ khiến gió thổi qua, nhẹ nhàng rung động, có hơi khiếp người. Hứa Mân lau mồ hôi lạnh, rồi giường đóng cửa sổ. Vừa đến bên cửa sổ, cô chợt ngừng một chút.

Mấy trăm mét bên ngoài, nhà của Phó Thư Dạng vẫn sáng đèn.

Trong bóng đêm đen kịt, ánh đèn vàng ấm khiến người ta vô cùng an tâm.

Hứa Mân chưa từng ở căn phòng lớn như thế nên thật sự không thể nào quen được. Đặc biệt là nửa đêm tĩnh mịch, chung quanh yên tĩnh, cộng thêm tin đồn quý nháo, đôi khi Hứa Mân sẽ có ảo giác mình ở nghĩa địa, ngay cả không khí cũng âm trầm.

Bây giờ ngọn đèn kia sáng lên, giúp nơi quý nháo này có thêm một hơi ấm.

Ít nhất Hứa Mân biết, thật ra nếu có chuyện gì, cô chỉ cần hô một tiếng, nam nhân lạnh lùng không thích nói chuyện ở đối diện sẽ ra đáp lại một tiếng.

Đền nhà Phó Thư Dạng không để vì cô nhưng hoàn toàn mang cho cô cảm giác an toàn.

Hứa Mân mơ màng, nghĩ kiên định: Nhất định phải thay đổi kết cục của Phó Thư Dạng.

Sáng thứ hai, Hứa Mân bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Sở Diệp Nhiên gọi điện thoại tới, bảo cô rời giường.

Cô nhìn đồng hồ. Đã chín giờ. Thời gian cô hẹn với Hứa Trọng Á là mười giờ sáng.

Hứa Mân nhanh chóng rời giường, rửa mặt xong lập tức lao ra, nhìn thấy Sở Diệp Nhiên đã lái xe đến cổng. Anh ta và Phó Thư Dạng mỗi người ở một bên, tựa trên xe ăn sáng.

Khóe miệng cô vô thức cong lên. Hứa Mân lên tiếng chào bọn họ: "Thật xin lỗi, tôi ngủ sâu quá."

"Không sao, cô là cô gái nhanh nhất trong các cô gái tôi từng gặp! Mỹ nữ đây quả thật có vốn liếng, dám không trang điểm đi ra ngoài."

Sở Diệp Nhiên đưa cô một phần ăn sáng: "Nơi này rất gần phòng giao nộp, mười phút là tới, không vội."

Hứa Mân cho bọn họ xem giấy chứng nhận, ăn sáng xong mới lên xe.

"Ôi trời, tôi quên nói với cô Diêu. Sở ca, anh có số điện thoại của cô Diêu không?"

Hứa Mân chợt nhớ, Diêu Tịnh cũng quy định thời gian lên lớp là mười giờ sáng.

"Yên tâm đi, tôi đã giúp cô xin nghỉ."

Sở Diệp Nhiên nói: "Nhưng cô ấy nói ban đêm cô phải thêm thời gian luyện tập."

"Không có vấn đề gì."

Hứa Mân vô cùng cảm kích: "Sở ca, anh thật sự quá chu đáo."

Sở Diệp Nhiên ho nhẹ một tiếng, có vẻ mặt tự nhiên hiếm thấy.

Hứa Mân không nhìn thấy, thậm chí còn nghĩ là mình nghe nhầm nhưng cô để ý, tai của Sở Diệp Nhiên hơi đỏ.

Cô bỗng nhiên hiểu rõ: "Sở ca thích cô Diêu của tôi à?"

"Nói vậy, ai thích cô ấy?"

Vậy mà Sở Diệp Nhiên còn kiêu ngạo: "Suốt ngày dữ dằn, rất hay vu oan cho người ta, không có chút tình cảm nào..."

Vốn đang không chắc chắn nhưng lần này, Hứa Mân đã xác định: "Chắc chắn, hiện tại ông chủ còn phải để ý xem nhân viên có tình cảm hay không à? Người đi trước cũng quá khó khăn."

Sở Diệp Nhiên: "..."

Lần đầu tiên Sở Diệp Nhiên nhanh mồm nhanh miệng bị chặn cho á khẩu không trả lời được. Nhìn cô gái đang cười dịu dàng như hoa, lại nhìn vẻ mặt có ý cười của Phó Thư Dạng đang ngồi bên ghế phụ, anh ta lắc đầu, không tranh luận tiếp.

Bầu không khí nhẹ nhõm vui sướng tiếp tục duy trì đến phòng giao nộp.

"Cô... Hứa tổng đã đến."

Sở Diệp Nhiên vừa dừng xe vừa nhắc nhở Hứa Mân.

Hứa Mân nhìn thấy Hứa Trọng Á đứng ở cổng, bên cạnh còn có một người đàn ông mặc âu phục phẳng phiu, trong lòng bỗng nhiên có dự cảm xấu.

Mấy người xuống xe. Hứa Trọng Á dẫn người đàn ông mặc âu phục đi tới.

"Ký vào cái này, tao lập tức sang tên phòng ở cho mày."

Hứa Trọng Á lạnh mặt, đưa cho Hứa Mân một văn kiện.

Hứa Mân cầm lấy xem: Hiệp nghị từ bỏ quyền thừa kế tài sản.

Phó Thư Dạng ngồi bên cạnh ghế tài xế không hề có chút cảm giác tồn tại nào cũng cười một tiếng ngắn ngủi.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Edit by Link & Beta by Hy

3÷3÷3÷3÷3÷3÷

Nói thật, Hứa Mân không muốn tranh giành tài sản gì cả.

Nguyên chủ cũng vì tranh tài sản nên mới chết, cô không thể lại giẫm lên vết xe đổ đó được.

Huống chi, với Hứa Mân mà nói, có một chỗ ở như thế là đủ rồi. Cô cũng không phải không có tay. Minh có thể kiếm được tiền tiêu, cần gì phải chia tay xin Hứa Trọng Á?

Ngay cả bộ phòng này cũng không phải thực sự quá cần thiết. Chỉ là đối với tình huống ngày hôm qua, cô không thể không tranh.

Nhưng bây giờ, hành động này của Hứa Trọng Á lập tức khiến Hứa Mân chán ghét.

Cô chợt hiểu vì sao nguyên chủ lại phải tranh tài sản với Hứa Lang. Tiền là việc nhỏ, sự thật là không thể nhịn nổi giọng điệu kia.

Hiện tại cô cũng có một ý nghĩ, cho dù cá chết lút rách cũng phải khiến Hứa Trọng Á hao tổn đến tột cùng.

"Đừng nóng giận."

Bỗng nhiên bên tai truyền đến giọng nam trầm thấp, giúp cô ép sự buồn nôn kia xuống.

Hứa Mân tỉnh táo lại, hít thở sâu một hơi, ngẩng đầu lên.

Chẳng biết Phó Thư Dạng đã đứng cạnh cô từ lúc nào. Trên mặt vẫn không có biểu cảm gì, anh thấp giọng nói: "Cô tức giận, ông ta sẽ đắc ý."

Hứa Mân gạt đầu một cái, lui về sau một chút: "Ừm, tôi không tức giận."

"Trên đời này sao lại có thể có người không biết xấu hổ như vậy được chứ?"

Sở Diệp Nhiên cũng tức giận không thôi, không nhịn được chỉ trích: "Có người đối xử với con gái của mình như thế à?"

"Có đứa con gái nào đối xử với ba mình như thế à?"

Hứa Trọng Á hừ lạnh một tiếng: "Nếu không ham tài sản, tại sao nó không dám ký tên? Nếu nó tham lam tài sản, ai biết sau này nó sẽ gây ra chuyện gì? Tại sao tôi không thể phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện?"

Sở Diệp Nhiên giờ nắm tay lên: "Ha ha, tính tình của tôi hơi thô bạo. Dựa theo logic của ông mà nói, ông nuôi con gái là vì cái gì? Vì tình cảm hay để dưỡng già? Ông nhất định phải có tình cảm đúng không? Vậy phòng ngừa sau khi ông già rồi lại liên lụy tới con gái thì thôi bây giờ đi chết luôn đi, ok?"

Hứa Trọng Á nhíu mày đầy ghét bỏ, căn bản không thèm để Sở Diệp Nhiên vào mắt: "Cậu là con trai Sở Tu Viễn đúng không?"

"Lời cha tôi ra làm gì?"

Sở Diệp Nhiên như bị bóp lấy mạch máu, khí thể lập tức yếu đi.

"Ông ta nuôi ra đứa con trai tốt thật đấy."

Hứa Trọng Á cười lạnh: "Cha thì ở bên ngoài liều mạng kiếm tiền, chạy khắp nơi làm cháu trai cho người ta, con trai thì ở sau lưng điều võ dương oai, gây thù chuốc oán khắp nơi. Thật là oai phong!"

Gia cảnh Sở Diệp Nhiên không tệ, cha mẹ cũng có làm ăn nhưng cũng không phải đại phú đại quý.

Tiền cũng không phải dễ kiếm, ở ngoài bị người ta gây khó dễ cũng là chuyện không thể tránh khỏi. Nhưng nói ba người ta ở ngoài làm cháu trai cho người khác ngay trước mặt con trai, thật sự khiến người ta vô cùng khó chịu.

Sở Diệp Nhiên không nhìn được, trực tiếp xông tới chỗ Hứa Trọng Á.

Nhưng chỉ vọt lên được một nửa, anh ta đã bị Phó Thư Dạng kéo lại: "Còn không giữ được bình tĩnh bằng một cô gái."

Sở Diệp Nhiên vô cùng khó chịu, muốn hất Phó Thư Dạng ra nhưng lại không hất được, rống to với anh: "Buông ra! Lão tử không cần cậu quản!"

"Sở ca."

Hứa Mân cũng vội bước tới: "Anh nhìn bên kia đi."

Sở Diệp Nhiên nhìn theo hướng ngón tay cô. Ở một góc lệch với chỗ của bọn họ, có người vừa lúc thu lại máy ảnh.

"Có ý gì?"

Sở Diệp Nhiên bối rối.

"Cố ý khích giận cậu, sau đó quay lại."

Phó Thư Dạng thân nhiên nói: "Chờ đến lúc cần thì đưa cho ba cậu xem."

Sở Diệp Nhiên: "Cmml!"

Anh ta càng tức giận hơn.

"Sở ca, đừng vì chút chuyện của em và ông ta mà tổn hại đến mình. Không cần thiết."

Hứa Mân vội an ủi anh ta: "Dù sao tôi cũng không cần tài sản của ông ta, ký thì ký thôi. Ký thì còn có một bộ phòng, không ký thì có lẽ cái gì cũng không có. Cũng không tính là thua thiệt."

Những gì cô nói đều là thật. Không ký thì có lẽ sẽ giống như nguyên chủ, tài sản không có được một phần, trái lại ngay cả mạng cũng không giữ nổi.

Nhưng mấy lời này bay vào tai Sở Diệp Nhiên lại biến thành miễn cưỡng cam chịu. Anh ta càng buồn bực hơn, tức giận đến mức hung hăng nện một quyền ngay trên xe mình.

"Cô thật sự không cần một phần tài sản của Hứa gia?"

Phó Thư Dạng nhìn anh ta, sau đó hỏi Hứa Mân.

Hứa Mân gật đầu: "Có chỗ ở là đủ rồi."

Nói xong, cô muốn đi lên thì bị Phó Thư Dạng kéo lại.

Hứa Mân cúi đầu, nhìn ngón tay thon dài của anh đang đặt trên cổ tay mình, dừng bước lại: "Sao vậy?"

Phó Thư Dạng nhanh chóng rút tay về, cắm vào túi quần, xác nhận lại với Hứa Mân: "Nếu để cô và ông ta đoạn tuyệt quan hệ cha con, cô đồng ý không?"

"Đương nhiên là đồng ý! Tôi muốn còn không được ấy chứ."

Nói xong, Hứa Mân lại cảm thấy không thể tưởng tượng nổi: "Còn có thể đoạn tuyệt quan hệ cha con à?"

Ở hiện thực, pháp luật không cho phép đoạn tuyệt quan hệ thân tử. Cho dù bí mật ký hiệp nghị, thật sự cầm lên tòa án thì cũng sẽ không có hiệu lực về mặt pháp luật.

Phó Thư Dạng không trả lời, chỉ chăm chú nhìn cô, vẻ mặt hơi phức tạp.

Hứa Mân gạt mình một cái, chột phần ứng lại.

Một nửa thế giới trong sách không có quy luật, cơ bản là giống với thế giới hiện thực ban đầu của Hứa Mân, có chút luật lệ pháp luật nhưng thật ra cũng không giống lắm.

Cô nhớ lại trong sách thật sự có miêu tả liên quan, một vai phụ nhỏ nhỏ đoạn tuyệt quan hệ thân tử với con ruột của mình. Nhưng tác giả cũng chỉ nhắc tới một câu, cũng không miêu tả cụ thể, lúc trước Hứa Mân cũng không thèm để ý lắm.

Cho nên, trong thiết lập của tác giả, thế giới này có thể đoạn tuyệt quan hệ thân tử trên mặt pháp luật?

Vậy thì tốt quá rồi!

Nhưng có phải vì thế mà cô bị lộ tẩy rồi không nhỉ?

Hứa Mân bắt an, hơi động dậy một chút.

Phó Thư Dạng nhìn cô gái trước mặt, ánh mắt né tránh, mười ngón tay thon dài nắm chặt vào nhau, đầu ngón tay trắng bệch.

Anh dừng một chút, giọng đều đều: "Đương nhiên có thể, chỉ là thủ tục sẽ khá phiền phức."

"Tôi không sợ phiền phức."

Hứa Mân lập tức nói.

Chỉ cần có thể dứt ra khỏi Hứa Trọng Á, cho dù có phiền phức cỡ nào cô cũng chấp nhận.

"Nghĩ kỹ chưa?"

Hứa Trọng Á vừa nâng đồng hồ khám kim cương lên nhìn, rất không kiên nhẫn: "Không muốn thì thôi! Thời gian của tôi rất quý giá, không rảnh ở đây tốn thời gian với các người."

Hứa Mân nhìn về phía Phó Thư Dạng.

Phó Thư Dạng mở to mắt nhìn Hứa Trọng Á: "Nếu không sợ hối hận, bây giờ ông có thể đi."

Đối với Hứa Mân và Sở Diệp Nhiên, Hứa Trọng Á đều không thêm đề vào mắt, duy chỉ có Phó Thư Dạng là khiến ông ta có chút sợ hãi trong lòng.

Những lời hôm qua thiếu niên này nói lẫn lộn lệ giữa hai hàng lông mày đều vô thức lộ ra khí thế khiếp người, khiến Hứa Trọng Á rất miễn cảm, luôn có cảm giác người này không hề đơn giản.

Nhưng ông ta cũng không muốn bị một tên thiếu niên hù dọa, lại liếc nhìn đồng hồ: "Cho các người thêm hai mươi phút. Thương lượng không xong thì cút về nhà cho tôi."

"Nếu có chứng cứ bạo lực gia đình, cô có thể chủ động đưa ra để đoạn tuyệt quan hệ cha con."

Phó Thư Dạng bắt đầu phổ cập luật pháp của thế giới này cho Hứa Mân: "Sau đó mời một luật sư tốt, còn có thể tranh thủ được một khoản tiền bồi thường."

Căn cứ vào chút ký ức ít ỏi, Hứa Trọng Á bạo lực gia đình với nguyên chủ cũng không phải là lần đầu tiên.

Theo kịch bản trong sách, nguyên chủ không hề rời nhà. Về sau, số lần bị đánh càng nhiều hơn.

Chỉ là không có chứng cứ.

"Tôi không có chứng cứ." Hứa Mân nói.

Phó Thư Dạng cũng không cảm thấy ngoài ý muốn: "Vậy tài sản của mẹ cô thì sao?"

"Tôi chỉ biết của hồi môn lúc trước của bà ấy có ba mươi vạn và một bộ phòng, những thứ khác thì không biết."

Mẹ của nguyên chủ cũng xuất thân từ một gia đình khá giả, chỉ là trong sách không nói nhiều về những thứ này nên Hứa Mân biết rất ít.

Phó Thư Dạng gật gù đầu, xác nhận với Hứa Mân một lần nữa: "Một khi đoạn tuyệt quan hệ cha con trên mặt pháp luật thì sẽ rất khó khôi phục lại, ông ta và cô sẽ không còn bất kỳ quan hệ gì. Sau này cô cũng không được chia một phần tài sản của ông ta. Hiện tại, nếu không có gì sai biệt lắm thì tài sản của ông ta đã có mấy ngàn vạn, sau này sẽ có nhiều hơn. Cô thật sự cam lòng sao?"

Hứa Mân không chút do dự: "Không tiếc."

Cô biết sau này Hứa Lang và nam chính ở bên nhau, sự nghiệp của Hứa Trọng Á cũng nâng cao, cuối cùng tài sản lên đến mấy trăm triệu.

Nhưng so với mạng sống, tiền cũng không quan trọng như thế.

Lúc này, Sở Diệp Nhiên cũng đã tỉnh táo lại. Nghe đoạn đối thoại này, anh ta lại không nhịn được tức giận.

Có tiền như thế mà lại đối xử hà khắc với con gái ruột như vậy, rốt cuộc con người này cần bả tới mức nào?

"Hứa tổng."

Phó Thư Dạng đi tới trước mặt Hứa Trọng Á: "Tôi là luật sư mà Hứa tiểu thư mời đến, đại diện cô ấy đàm luận với ông."

Hứa Trọng Á cười lạnh một tiếng: "Được thôi, đây cũng là luật sư của tôi. Hai người nói chuyện đi."

Người đàn ông mặc âu phục bên cạnh ông ta khinh thường nhìn Phó Thư Dạng: "Tôi họ Lư. Xin hỏi, chứng nhận luật sư của cậu đâu? Cậu là luật sư giữ chức ở đâu?"

Phó Thư Dạng không hề liếc nhìn người đàn ông kia, vẫn nói với Hứa Trọng Á: "Ông chần chẫn muốn để cho luật sư nghe chuyện kể tiếp?"

Hứa Trọng Á sững sờ, mạnh mẽ nói: "Tôi có chuyện gì mà không thể để người khác nghe?"

Khóe miệng Phó Thư Dạng cong lên, cũng không thêm khuyên tiếp: "Mười chín năm trước..."

"Chờ chút."

Hứa Trọng Á giận đến cắn răng, khoát tay với vị luật sư Lư kia: "Sang bên kia chờ tôi một lát."

Luật sư Lư ngơ ngác: "Hứa tổng, người này rõ ràng không có ý tốt, ngài đừng để bị mắc lừa..."

"Đi sang một bên!" Hứa Trọng Á lên giọng.

Sao ông ta không biết Phó Thư Dạng không hề có ý tốt cơ chứ? Nhưng cũng còn cách nào khác đâu?

Luật sư Lư đi rồi, Hứa Trọng Á hung hăng liếc Hứa Mân, nói với Phó Thư Dạng: "Đừng tưởng lấy chuyện xưa ra thì có thể uy hiếp tôi..."

"Chúng tôi không có nhiều thời gian để chơi cái trò uy hiếp đó với ông."

Phó Thư Dạng nói thẳng: "Vào thẳng vấn đề đi. Năm đó mẹ Hứa Mân có ba mươi vạn của hồi môn và một bộ bất động sản, lại thêm các tài sản cố định khác và các loại đồ trang sức, tính một trăm vạn là được rồi. Ban đầu công ty vật liệu xây dựng của ông được mở ra nhờ hùn vốn với mẹ của Hứa Mân, tiền vốn đăng kí là ba trăm vạn. Hiện tại tài sản sơ lược của công ty ông phỏng chừng đã gần đến một trăm triệu, tính là chín mươi triệu. Trong này có phải nên có một phần ba là của Hứa Mân hay không? Cô ấy không cần số tài sản kia của ông nhưng cũng nên chia ra ba mươi triệu chứ?"

Hứa Trọng Á thật sự chấn kinh, không chỉ vì công phu sự từ ngoại của anh mà một phần là vì có thể nói mạch lạc như thế, chứng tỏ người thiếu niên này đã tìm tòi hết toàn bộ vốn liếng của ông ta.

Hứa Mân không thể biết nhiều như vậy. Ông ta nhìn thoáng qua Hứa Mân, quả nhiên Hứa Mân cũng rất khiếp sợ.

"Cậu rốt cuộc là ai?" Hứa Trọng Á nghi ngờ nói.

"Tôi đã nói rồi, tôi là luật sư Hứa Mân mời đến."

Phó Thư Dạng bình tĩnh nói: "Biết rõ trình độ không biết xấu hổ của ông, tôi có thể đánh trận mà không chuẩn bị gì sao?"

Sắc mặt Hứa Trọng Á không ngừng biến hóa, cuối cùng cũng thật sự không biết xấu hổ: "Hứa Mân, quả nhiên mày chủ ý nhắm đến tài sản! Coi như năm đó mẹ nó có ba mươi vạn của hồi môn nhưng số tiền kia cũng không vô duyên vô cớ mà tăng lên. Nếu không nhờ tôi khổ tâm kinh doanh mấy năm nay, liệu còn có thể có số tài sản hiện tại à? Còn muốn chia một phần ba, thêm tiền tới điên rồi phải không? Còn nhỏ mà không lo học hành đến nơi đến chốn!"

Khóe miệng Phó Thư Dạng cong lên đầy trào phúng: "Mẹ cô ấy gả cho ông còn ném đi một mạng, vậy có phải ông cũng nên bồi mạng không? Bây giờ ông có đi chết, Hứa tiểu thư cũng không thêm tới một phần tài sản của ông."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Edit by Link & Beta by Hy

3÷3÷3÷3÷3÷3÷

Đây là chuyện cũ mà Hứa Trọng Á không muốn nhắc tới nhất.

Ông ta không muốn mất mặt. Trong lòng, ông ta biết chắc chắn mình sẽ phải chịu trách nhiệm cho cái chết của mẹ Hứa Mân nhưng ông ta sẽ không thừa nhận.

Hứa Trọng Á sầm mặt, nói: "Trách tôi à? Vậy tại sao cảnh sát không bắt tôi? Là tôi cầm dao đâm bà ta hay tôi bắt bà ta tới quán cà phê? Tự bà ta không ra khỏi cửa thì sẽ không đụng phải tên bệnh thần kinh kia, oán trách ai chứ?"

Logic này thật sự có thể khiến người ta bùng nổ.

Hứa Mân giận đến đau đầu, Sở Diệp Nhiên cả giận nói: "Cặn bã! Những lời như thế mà cũng có thể nói ra được à?"

Vẫn chỉ có Phó Thư Dạng giữ được bình tĩnh: "Được, không trách ông. Vậy con gái lớn bảo bối của ông dù sao cũng được bà ấy cứu, không sai chứ? Có muốn để cho con gái của ông trả lại cho bà ấy..."

"Đủ rồi!"

Hứa Lang không hổ là nữ chính trong sách. Một khi đụng tới cô ta, ngay cả cặn bã như Hứa Trọng Á cũng hóa thành cha hiền, so với lúc mình bị xúc phạm còn tức giận hơn bội phần: "Tiểu Lang chỉ là một cô gái nhỏ, con bé có lỗi gì chứ? Sao cậu có thể nhẫn tâm nói con bé như vậy được?"

Sở Diệp Nhiên không thể nhịn được nữa: "Vậy Hứa Mân đã làm sai cái gì? Cô ấy còn là em gái đấy, cũng không phải là một cô gái nhỏ à? Ông đối xử với cô ấy thế nào?"

Hứa Trọng Á cười lạnh một tiếng: "Nó đã làm cái gì, các cậu không biết, tôi cũng lười nói. Nó chỉ cần có một phần mười nhu thuận như Tiểu Lang thì làm sao đến nỗi này? Bây giờ các cậu giúp nó như thế, một ngày nào đó có hối hận thì cũng đừng khóc lóc."

Dù sao ông ta cũng đã không biết xấu hổ, dứt khoát thẳng thắn nói: "Đừng tranh cãi những thứ này nữa, vô dụng thôi! Coi như năm đó có ba mươi vạn của hồi môn đi. Tôi cũng không tính kỹ với mấy người, phí nuôi dưỡng gì đó cũng không cần mảy mã, biệt thự ở tiểu khu Bạch Hạc Tháp tao mua hơn hai trăm vạn, tao cho mảy, lại cho mảy ba mươi vạn của hồi môn. Sau đó mảy ký cái hiệp nghị này, thế nào?"

Hứa Trọng Á còn chưa ý thức được ban đầu ông ta muốn dùng một bộ phòng để đổi lấy việc Hứa Mân từ bỏ tài sản, trong khi bây giờ vừa mới bắt đầu đã đánh thê bạc.

Hiện tại ông ta chỉ cảm thấy Hứa Mân hoàn toàn đang giờ trò, nghĩ trăm phương ngàn kế mưu tính tài sản của ông ta nên vội vàng muốn thoát khỏi đũa con gái này.

Hứa Mân vốn chỉ muốn một bộ phòng ỏ, không ngờ còn có thể có thêm ba mươi vạn. Mặc dù cô ghê tởm Hứa Trọng Á nhưng câu nói này của ông cũng hơi ngoài sức tưởng tượng của cô.

Nhưng cô cũng không dám đồng ý lung tung, chỉ ngược nhìn Phó Thư Dạng.

Phó Thư Dạng không thèm nhắc mí mắt, hoàn toàn không đặt ba mươi vạn vào mắt: "Được, vậy theo lời ông nói, toàn bộ tài sản của công ty hiện tại đều nhờ ông kinh doanh. Chúng ta đổi một phép tính khác, hai mươi năm trước là một trăm vạn, đến bây giờ giá trị bao nhiêu tiền? Nói đơn giản hơn thì hai mươi năm trước thịt heo năm đồng một cân, hiện tại thịt heo ba mươi đồng một cân. Tính như thế, hai mươi năm trước là một trăm vạn, hiện tại hẳn trị giá sáu trăm vạn. Ông bỏ ra hai trăm vạn để mua bộ phòng ở tiểu khu Bạch Hạc Tháp nhưng thật không may, hiện tại nó đã mất giá, tính cho ông một trăm vạn. Như vậy ông còn thiếu Hứa Mân năm trăm vạn, không thành vấn đề chứ?"

Hứa Trọng Á không muốn thừa nhận nhưng đáy lòng ông ta thật sự sợ hãi Phó Thư Dạng.

Nên ông ta đã nghĩ kỹ, nếu không quá mức quá đáng thì ông ta sẽ đáp ứng, nhanh chóng ném tên phiên toái Hứa Mân này đi.

Nhưng ông ta không ngờ, qua tính toán của Phó Thư Dạng, ba mươi vạn đã biến thành năm trăm vạn.

Ba mươi vạn thì ông ta có thể cho nhưng năm trăm vạn đối với ông ta thật sự không phải là một con số nhỏ.

Tuy nói tài sản của ông ta có mấy ngàn vạn nhưng thật ra bên trong có một phần nhỏ là vốn lưu động.

Hơn nữa, ông ta còn muốn làm ăn lớn, đang chuẩn bị cầm tiền chuyển sang ngành bất động sản, không thể bị Hứa Mân lừa gạt như thế được.

"Cậu bớt lừa gạt tôi đi! Làm gì có kiểu tính toán như thế?"

Hứa Trọng Á bất chấp thể diện, bắt đầu nói dõc, tính với Phó Thư Dạng: "Đầu tiên, của hồi môn là ba mươi vạn, bộ phòng năm đó cũng không đáng hai mươi vạn. Thứ hai, biệt thự là hơn 280 vạn, không chỉ hai trăm vạn. Thứ ba, hiện tại thịt heo... thật sự là ba mươi đồng một cân à? Tôi nhớ rõ..."

"Hứa tổng."

Phó Thư Dạng cười nhạo, nhẹ nhàng nói: "Dáng vẻ tính toán chi li của ông thật khó coi. Nếu để người cùng ngành biết, không biết Hứa tổng còn lẩn lộn thế nào? Đường tổng có còn muốn để ông lấy mảnh đất thiên loan kia sao?"

Anh lập tức đâm trúng tử huyệt của Hứa Trọng Á.

Hứa Trọng Á nhìn đám ác khí ngai ngái xuống, hỏi: "Rốt cuộc tại sao cậu lại biết những thứ này?"

"Mặc dù ông rất ghê tởm nhưng Hứa Mân không muốn chấp nhứt với ông."

Phó Thư Dạng đã sớm tính ra thực lực của ông ta, cũng không phải thực sự muốn cầm năm trăm vạn, từng bước một dẫn ông ta vào bẫy: "Như thế này đi. Giá phòng những năm nay tăng lên tuyệt đối, không chỉ gấp mười. Giá cả thị trường của tiểu khu Bạch Hạc Tháp hiện tại thế nào, ông cũng biết rõ. Để ông được lợi, lấy bộ phòng này đổi với bộ phòng năm đó. Mặt khác, ba mươi vạn đồ cưới, cộng thêm các loại tài sản khác và đồ trang sức, ông cho thêm hai trăm vạn, từ đây hai bên thanh toán xong. Thế nào?"

"Đồ trang sức của bà ta chỉ có..."

"Dùng được rồi."

Sắc mặt trầm xuống, Phó Thư Dạng lạnh lùng nói: "Hứa tiểu thư còn chưa tính toán tiền lãi với ông, không tính phí tổn thất tinh thần, không tính phí bồi thường bạo lực gia đình. Ông nên cảm thấy thỏa mãn đi."

Hứa Trọng Á thở gấp: "Phí tổn thất tinh thần cái gì? Tôi bạo lực gia đình bao giờ?"

"Ông chắc chắn không làm?"

Ở bên cạnh, Hứa Mân nói: "Ông đã quên chuyện đuổi tôi ra ngoài hôm đó rồi à? Có muốn tôi cho ông xem báo cáo nghiệm thương không?",

Hứa Trọng Á nhìn các vết xanh tím trên cánh tay cô, không chắc chắn có phải là do ngày đó té xuống hay không. Ngày đó, căn bản ông ta không hề để ý xem Hứa Mân có bị thương hay không nhưng vẫn nhớ rõ khối u trên đầu cô.

Bây giờ, ông ta cũng không có ý quan tâm vì sao Hứa Mân lại bị thương, chỉ nghĩ con nhỏ này rõ ràng có chuẩn bị, chẳng lẽ thật sự có báo cáo nghiệm thương?

Ông ta chần chờ một lúc, chủ yếu là lo lắng phần bạo lực gia đình.

"Đừng nhiều lời với ông ta!"

Ở bên cạnh, Sở Diệp Nhiên quát: "Chẳng phải chỉ là mấy đồng tiền bản thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người? Hứa Mân, đi thôi, đừng nói chuyện với ông ta. Tung ảnh chụp ra ngoài, có lẽ sẽ có người đổi đầu với ông ta trên phương diện làm ăn tới tìm cô mua, nhất định có thể bán được nhiều hơn hai trăm vạn."

Hứa Mân gật đầu, đi qua chỗ Sở Diệp Nhiên: "Cũng tốt, cho dù không ai mua cũng không sao. Dù sao chỉ cần ông không kiếm được tiền, tôi đã thỏa mãn."

Hứa Trọng Á: "..."

Lường bại câu thương* là phong cách của con gái ông ta.

*hai bên đều chịu thiệt.

"Chờ đã."

Hứa Trọng Á vội kéo Phó Thư Dạng đi sau cùng lại: "Một trăm năm mươi vạn, được chưa?"

Phó Thư Dạng không lập tức đồng ý mà nhìn về phía Hứa Mân.

Hứa Mân thấp giọng trò chuyện với anh vài câu, Phó Thư Dạng hơi kinh ngạc, lập tức gật đầu một cái.

Thấy bọn họ nói thầm, Hứa Trọng Á lập tức sợ hãi, nói: "Chỉ cần mày đồng ý, tao lập tức trả tiền, được không?"

Hứa Mân ngẩng đầu nhìn ông ta: "Được, nhưng số tiền kia ông không cần cho tôi, trực tiếp dùng danh nghĩa của mẹ tôi quyên góp cho những đứa trẻ mồ côi cha mẹ đi."

Hứa Trọng Á: "... Con mẹ nó! Hứa Mân, mày có bị bệnh không?"

Trả giá với ông ta nửa ngày lại mang tiền đi quyên góp?

Hứa Mân không để ý đến ông ta nữa.

Phó Thư Dạng nói: "Chuyện tiền bạc đã nói xong. Hiệp nghị cũng cần sửa lại một chút."

Hứa Trọng Á bùng nổ: "Bọn mày còn muốn thế nào nữa?"

"Đừng kích động."

Phó Thư Dạng xì khê một tiếng: "Đây cũng là kết quả ông mong muốn. Từ bỏ quyền thừa kế tài sản, lại đoạn tuyệt quan hệ cha con đi."

Không ngờ bọn họ lại đưa ra điều kiện này, Hứa Trọng Á sững sốt. Đây cũng là điều ông ta muốn, chỉ là không tin Hứa Mân lại dễ dàng buông tha như thế: "Mày chắc chắn chưa? Sau khi đoạn tuyệt quan hệ, mặc kệ mày xảy ra chuyện gì, tao cũng không xen vào chuyện của mày nữa."

"Đương nhiên chắc chắn."

Hứa Mân kiên định: "Ông quản tôi, tôi sẽ càng chết nhanh hơn. Không cần ông quản."

Ở bên cạnh, Sở Diệp Nhiên bổ sung: "Chờ ngày nào đó ông phá sản, dù có chết cũng tuyệt đối không được tìm tới Hứa Mân."

Hứa Trọng Á tức giận đến mức mũi cũng muốn lệch ra: "Tôi sẽ tìm nó à? Được, cứ quyết định vậy đi."

"Được."

Phó Thư Dạng lấy điện thoại di động ra, quơ quơ: "Tôi đã quay lại toàn bộ quá trình đàm phán hôm nay. Bây giờ chúng ta đi tìm luật sư đổi điều khoản hiệp nghị đi."

"Cậu!"

Hứa Trọng Á trực tiếp bùng nổ, muốn xông tới cướp lấy điện thoại.

Phó Thư Dạng tránh khỏi ông ta.

Ở bên cạnh, Sở Diệp Nhiên chỉ chỉ: "Cũng chỉ bắt chước ông mà thôi, ông tức giận cái gì chứ? Lúc mắng tôi, lúc chọc tức tôi, lúc tính toán tôi sao không suy nghĩ một chút?"

Hứa Trọng Á thật không ngờ mình lại bị lật thuyền trong mương, bị mấy thằng nhóc mười mấy hai mươi tuổi này tính kế, ngay cả ý muốn giết người cũng đã có.

Hứa Mân nhìn vẻ mặt dữ tợn của ông ta, cũng quơ quơ điện thoại: "Tôi còn đang nói chuyện với anh trai cảnh sát hôm qua đây. Ông có muốn chào hỏi chút không?"

"Hứa Mân, mà mẹ nó đại gia* mày!" Hứa Trọng Á giận điên lên, mắng một câu thô tục.

*bác

"Bác của Hứa Mân không phải anh ruột của Hứa tổng à?"

Sở Diệp Nhiên kinh ngạc nói: "Anh em loạn ~ luân?"

Hứa Trọng Á muốn rách cả mí mắt.

Phó Thư Dạng nhẹ nhàng kéo Sở Diệp Nhiên một cái, ra hiệu anh ta không nên quá tùy tiện. Hứa Trọng Á thật sự không biết xấu hổ, vẫn nên xong xuôi mọi chuyện trước đã.

"Được rồi, Hứa tổng."

Phó Thư Dạng nói: "Nếu đã chán ghét nhìn nhau như thế, vẫn nên xử lý xong chuyện đã. Xong chuyện, không cần gặp lại nhau nữa."

Con giận của Hứa Trọng Á hơi hạ một chút. Ông dẫn người qua, nói luật sư Lưu đổi hiệp nghị.

Luật sư Lưu bị ném sang bên cạnh nửa ngày, trong lòng không hề vui vẻ, có lòng khoe khoang một chút, khuyên như: "Hứa tổng, tôi cảm thấy hiệp nghị này không thể ký..."

"Ông nghe không hiểu lời tôi nói à?"

Hứa Trọng Á giận dữ: "Cứ làm theo lời tôi nói là được, đừng quản chuyện của người khác."

Bây giờ, ông ta chỉ muốn thoát khỏi Hứa Mân, ai khuyên cũng đều không nghe.

Không hiểu chuyện đã phải ăn đầy họng súng, luật sư Lưu cũng không nhận được, quay đầu thương lượng chi tiết hiệp nghị với Phó Thư Dạng, cũng không đưa ra ý kiến gì.

Số người giải trừ quan hệ thân tử thông qua pháp luật đã ít, đã vậy còn phải công chứng, phải đến đồn cảnh sát đăng ký, dù sao cũng rất phiền phức.

Hai phe bận rộn cả ngày mới giải quyết xong mọi chuyện.

Cầm hộ khẩu mới, Hứa Mân không giấu nổi hưng phấn.

Trước đó, vì sợ Hứa Trọng Á giờ trò lừa bịp nên từ đầu đến cuối cô đều nom nớp lo sợ. Lúc này, mọi chuyện đã định, cô mới hoàn toàn không không chế nổi.

Giải trừ quan hệ thân tử, từ nay về sau cô và Hứa gia không còn quan hệ gì nữa, cũng không có cơ hội tranh tài sản với Hứa Lang.

Vậy cô sẽ không phải chết nữa, đúng không?

Bọn họ đi ngang qua một quảng trường. Có rất nhiều người đang chơi đùa, còn có một đám người trẻ tuổi đang nhảy múa.

Sở Diệp Nhiên thấy Hứa Mân nhảy tung tăng trên đường, giật dây nói: "Không phải cô cũng biết nhảy múa sao? Tới thử xem."

"Người ta là Hip-hop, tôi là múa cổ điển."

Dù nói như thế, cũng không tiến lên nhưng đôi chân cô lại không tự chủ mà làm theo vài động tác, vậy mà rất trôi chảy.

Có thể là do tâm tình tốt, trình độ phát huy tối đa.

Nhưng cũng phải nói, cô và thân thể này dung hợp ngày càng tốt.

"Nhìn ra thiên phú rất cao." Sở Diệp Nhiên cười nói.

Nhà anh ta mở trung tâm huấn luyện vũ đạo nên anh ta cũng có chút năng lực nhận xét vũ đạo.

"Ngụ ý là tôi nhảy khó coi, lãng phí thiên phú."

Hứa Mân dừng lại, cũng không thêm đề ý: "Tối hôm nay tôi muốn mời khách! Đừng ai cản tôi."

Sở Diệp Nhiên: "Không ai cản cô đâu, tôi muốn ăn thôi."

Hứa Mân: "... Tôi muốn mời Diêu lão sư đến."

Sở Diệp Nhiên: "..."

Cuối cùng, bốn người cùng đi ăn cơm. Diêu Tịnh nghiêm mặt nói: "Ăn nhiều một chút, ngày mai mới có sức lực luyện múa. Chương trình học hôm nay dời xuống, ngày mai nhất định phải bỏ sung."

Ở bên cạnh, Sở Diệp Nhiên cười như đồ đàn.

Hứa Mân: "..."

Cô cầm một lon bia tới, rót cho Diêu Tịnh: "Kính Diêu lão sư."

Diêu Tịnh hừ một tiếng: "Em cho rằng chuốc say tôi thì không sao nữa à?"

"Ngày mai chắc chắn em sẽ bù tiết học bị dời xuống."

Hứa Mân khí phách vung tay: "Hôm nay đơn thuần là vui vẻ, muốn cảm ơn mọi người, thật sự vô cùng cảm ơn."

Trước khi xuyên sách, tửu lượng của Hứa Mân không tệ lắm, hôm nay tâm tình tốt nên uống nhiều hơn vài ly.

Cô đã quên mất trò tửu lượng này căn bản không chịu không chế của ý thức.

Nguyên chủ phản nghịch mấy năm, vậy mà không biết uống rượu. Hai ly bia vào bụng, nhìn thứ gì cũng mơ hồ.

Đến lúc tính tiền, người la hét mời khách đã dựa vào bàn ngủ thiếp đi.

Những người còn lại: "..."

Sở Diệp Nhiên trả tiền, nháy mắt với Diêu Tịnh, sau đó nói với Phó Thư Dạng: "Tiểu Dạng Dạng, cậu có trách nhiệm đưa bạn học Hứa về nhà."

Diêu Tịnh không kịp nghĩ nhiều, phối hợp khẽ dựa lên người Sở Diệp Nhiên.

Ruột gan anh ta lập tức rối bời, mặt đỏ tới mang tai, thật sự không để ý tới Hứa Mân.

Nhìn đáng vẻ tay chân luống cuống của anh ta, Phó Thư Dạng lắc đầu, liếc mắt nhìn Hứa Mân.

Cô gái nhỏ uống đến mức hai gò má mẫm mẫm hồng hồng, mũi thở nhẹ, ngoan không tưởng tượng nổi.

"Hứa Mân?"

Phó Thư Dạng thử đánh thức cô.

Nhưng cô gái kia không tỉnh lại, chỉ mắt kiên nhẫn quay mặt sang một bên, ngủ tiếp.

Bất đắc dĩ, Phó Thư Dạng trực tiếp kéo người dậy nhưng căn bản là cô đứng không vững.

Anh không kiên nhẫn được nữa, dứt khoát bế người lên.

Động tĩnh lớn như vậy rốt cuộc cũng khiến Hứa Mân mơ mơ màng màng tỉnh lại. Vừa mở mắt, cô lập tức nhìn thấy phần áo ở ngực Phó Thư Dạng bị cô cạy mở ra, lộ ra nửa hình xăm.

"Phó Thư Dạng..." Hứa Mân nhận ra.

Bước chân Phó Thư Dạng hơi dừng lại một chút.

Cô gái nhỏ duỗi một ngón tay ra, nhẹ nhàng chọc chọc lên hình xăm kia, yếu ớt lắm bảm: "Anh nhất định phải sống thật tốt nha."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Edit by Link & Beta by Hy

3÷3÷3÷3÷3÷3÷

Phó Thư Dạng chợt dừng bước.

Đã bao lâu rồi anh chưa từng nghe thấy có ai đó bảo anh phải "thật tốt" nhỉ?

"Phó tiên sinh, trên đời này không có chuyện gì ngài không làm được, lần này nhất định phải giúp tôi một chút."

"Phó tổng, người tài giỏi đúng là luôn có nhiều việc phải làm. Máy chuyện này đều giao cho cậu."

"Phó ca, anh nhiều tiền như vậy, cho tôi mượn một chút giải quyết chuyện cấp bách nha, được không?"

"Không sợ! Với năng lực của cậu, khó khăn lớn hơn nữa cũng có thể vượt qua."

...

"Ha, không phải Phó Thư Dạng chỉ có mấy đồng tiền bần sao? Có gì đặc biệt hơn người?"

"Chết thì tốt! Loại rác rưởi này không xứng sống trên đời."

"Đã sớm thấy Phó Thư Dạng không vừa mắt! Hàng ngày lôi kéo không được, báo ứng báo ứng."

"Phó Thư Dạng cuối cùng cũng chết rồi! Trời xanh có mắt nha."

...

Phó Thư Dạng rũ mắt, che đậy tất cả cảm xúc, nhìn cô gái nhỏ trong lòng.

Cô gái nhỏ vừa say rượu vừa ngủ say, ngón tay nhỏ trắng nõn còn đang đặt trên hình xăm của anh.

Ngực anh như bị kiến chích một cái, cảm giác ngứa ngứa nhàn nhạt theo làn da thấm vào máu, lại từ máu tràn vào tim.

Phó Thư Dạng rất muốn gãi nhưng hai cánh tay đều đang bận.

Anh hơi lắc tay khiến tay Hứa Mân trượt xuống. Lúc này, cảm giác ngứa ngứa kia mới lui một chút.

Thật nhẹ. Chưa ăn cơm sao?

Thật sự có thể nhảy múa với sức khỏe này à?

Sẽ không té xỉu trên sân khấu chứ?

Suy nghĩ lung tung một hồi, Phó Thư Dạng mới cất bước khỏi quán cơm.

Ở công, Sở Diệp Nhiên và Điều Tĩnh còn chưa đi.

"Không còn sớm, tôi không tiện về nhà. Đêm nay đành ở nhờ nhà Mân Mân."

Dựa vào cửa xe, Điều Tĩnh nói.

Cô ấy vẫn kín đáo, không nói thẳng là sợ Phó Thư Dạng sẽ làm gì đó Hứa Mân.

Sở Diệp Nhiên thủ thế bất đắc dĩ. Anh ta đã khuyên rồi, nhưng vô dụng.

"Vậy thì tốt quá."

Phó Thư Dạng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu không có Điều Tĩnh, anh quả thật không tiện chăm sóc một cô gái.

Xoay người đặt Hứa Mân vào chỗ ngồi phía sau, Phó Thư Dạng lui ra, tự giác ngồi vào ghế phụ.

Lúc này, Điều Tĩnh mới hài lòng, ngồi xuống ghế sau, chỉnh một tư thế thoải mái cho Hứa Mân, để cô dựa vào mình ngủ, sau đó quay đầu trừng mắt nhìn Sở Diệp Nhiên: Nhìn xem! Người ta lịch sự bao nhiêu, không giống cậu.

Sở Diệp Nhiên: Tôi thế nào?

Chết oan được không?

Rõ ràng chính cô dựa vào trước! Nhưng anh ta cũng không dám công khai phản bác.

_____

Tối hôm đó, Hứa Mân nằm mơ cả đêm.

Trong mơ là tất cả những chuyện nguyên chủ đã trải qua.

Khi còn bé, cô ấy được cưng chiều thành tiểu công chúa. Sau đó, phát sinh biến cố, cô ấy ngã vào vũng bùn, ném trái ảm lạnh khắp nhân gian, rốt cuộc cũng không thể bỏ ra ngoài.

Cuối cùng, Hứa Mân thấy nguyên chủ đứng trong hư không nói với cô: "Cảm ơn cô đã để tôi được giải thoát."

Hứa Mân giật mình tỉnh lại, thấy đã là buổi sáng hôm sau.

Hứa Mân đuổi người, cảm giác được rõ ràng thân thể này không giống với trước kia. Không phải là biến hóa mà mắt trần có thể thấy được, đó là một loại giống như giao lưu giác quan thứ sáu.

Trước đó, Hứa Mân có thể cảm giác mình và thân thể này không thể dung hợp tốt. Bên ngoài không nhìn ra nhưng như mang một đôi giày không vừa chân, chính mình có thể cảm nhận được không thoải mái.

Có vài lần, nhìn thấy người nhà họ Hứa, thân thể này đều sẽ biểu đạt một chút cảm xúc. Đôi khi Hứa Mân giao lưu với nguyên chủ ở đáy lòng, mặc dù không có được câu trả lời chắc chắn nhưng cũng có thể mơ hồ cảm nhận được tâm tình chấp chôn của cô ấy.

Hôm nay, cô không thể cảm giác được gì cả.

"Cuối cùng cô cũng buông được rồi sao?"

Hứa Mân yên lặng hỏi đáy lòng.

Không có câu trả lời nhưng thân thể cô một sự thoải mái trước nay chưa từng có.

Cảm giác "sử dụng thân thể" biến mất, cô thực sự có cảm giác "đây là thân thể của mình".

Hứa Mân nhẹ nhàng thở ra.

Hôm qua, lúc đưa ra quyết định đoạn tuyệt quan hệ cha con, cô còn lo nguyên chủ sẽ không vui. Dù sao nguyên chủ cũng dây dưa với Hứa gia cả một đời, không chết không thôi.

Bây giờ nhìn lại, hình như nguyên chủ cũng không phải không vui.

Có lẽ cô ấy cũng mệt mỏi, chỉ là không đưa ra được quyết định.

Thật ra trong trí nhớ, tối hôm qua cô mơ thấy một quãng thời gian rất ấm áp. Chính xác mà nói, phần lớn ký ức đều rất ấm áp.

Hứa Trọng Á lật xe vào mừng hai năm đó. Năm đó, nguyên chủ mười ba tuổi.

Trước mười ba tuổi, nguyên chủ có một gia đình rất hạnh phúc.

Cuộc sống giàu có, mẹ xinh đẹp, ôn nhu, mặc dù ba không có nhiều thời gian ở nhà nhưng có thể kiếm tiền, đáng vẻ đẹp trai. Mấu chốt là ông ta rất cưng chiều nguyên chủ. Cô ấy muốn cái gì, ông ta đều sẽ mua cho.

Bạn bè cùng lớp đều rất hâm mộ nguyên chủ, nói cô ấy là một tiểu công chúa.

Năm mười ba tuổi, người mẹ thân yêu nhất của cô ấy không còn, trong nhà lại có thêm một người chị gái.

Nguyên chủ rất tức giận. Cô ấy không thể chấp nhận việc mẹ rời đi vì cứu người khác, cũng không thể chấp nhận việc ba phản bội.

Cô ấy cảm thấy đều là Hứa Trọng Á đã sai.

Hứa Lang lại nói ba cũng không hi vọng họ chết, muốn hận thì hãy hận tên tâm thần kia.

Lời này lại hợp ý Hứa Trọng Á nên từ đó, ông ta triệt để từ bỏ lương tâm của mình.

Nhưng qua ký ức của nguyên chủ, Hứa Mân nhìn thấy rõ ràng, Hứa Lang cũng có khóc mắng sau lưng Hứa Trọng Á, cũng có ném đồ. Nên nguyên chủ không thích Hứa Lang, cảm thấy cô ta đang ra vẻ.

Chắc trong lòng Hứa Lang cũng có hận, chỉ là cô ta đủ khôn ngoan, biết phải dựa vào ai để kiếm sống nên phát tiết tất cả cảm xúc ở một nơi không ai nhìn thấy.

Hứa Mân lắc đầu, bò dậy từ trên giường, không nghĩ nhiều nữa.

Bất kể nói thế nào, Hứa Trọng Á mới là kẻ cầm đầu.

Hiện tại, cô còn chưa đủ năng lực chống lại Hứa Trọng Á nhưng cô có Phó Thư Dạng hỗ trợ.

Nhìn biểu hiện ngày hôm qua, cô thật sự không thể nghi ngờ năng lực của Phó Thư Dạng.

Chắc chắn anh có rất nhiều cách kiếm tiền.

Từ từ đi! Trước tiên, phải ngăn cản Phó Thư Dạng hắc hóa đã, sau đó hẵng lĩnh giáo vài chiêu kiếm tiền của anh.

Không sớm thì muộn, cũng sẽ có ngày cô khiến Hứa Trọng Á nếm được tư vị mất đi tất cả.

Nên bước khoan khoái xuống lầu, vừa đi tới góc rẽ, Hứa Mân thấy một mỹ nữ buộc tóc đuôi ngựa đẩy cửa bước vào, sắc mặt hồng hào, xem ra vừa mới chạy bộ xong.

"Diêu, Diêu lão sư?"

Hứa Mân giật mình.

"Tĩnh rồi à?"

Diêu Tĩnh bắt đầu nói: "Tư lượng chỉ có vậy mà cũng đòi cày mạnh! Không thấy ngượng à?"

Hứa Mân: "..."

Sau khi tỉnh lại, cô chỉ nghĩ tới ký ức của nguyên chủ, không nghĩ xem hôm qua mình trở về bằng cách nào.

Thật mất mặt! Không ngờ cô mới uống hai ly bia đã say! Cũng may, Điều Tĩnh vẫn đáng tin.

"Cảm ơn Điều Lão sư đã đưa em về nhà."

Hứa Mân vội nói cảm ơn.

"Không phải tôi! Là Phó Thư Dạng bế em trở về."

Điều Tĩnh ôm tay, tựa trên quầy bar, cười hài hước.

Hứa Mân hơi đỏ mặt: "Vậy thì... cảm ơn mọi người."

Lại được trùm phản diện bết?

Vậy mà trùm phản diện không ném cô đi? Thật sự quá có tình người rồi!

"Xem ra em còn rất hưởng thụ."

Điều Tĩnh tiếp tục trêu chọc.

Hứa Mân dờ khóc dờ cười: "Lão sư, có phải cô đã suy nghĩ nhiều quá rồi không? Em được người ta giúp đỡ, chẳng lẽ còn phải kén chọn một chút? Mọi người không ném em đi, em đã vô cùng cảm kích rồi."

"Chính mình cũng biết thế à?"

Điều Tĩnh liếc cô: "Lá gan rất lớn! Từ lượng không tốt mà còn dám uống rượu với nam sinh! Nhìn dáng vẻ kia của em, tôi còn cho rằng em bị người ta giả mạo."

Trong nháy mắt, Hứa Mân đỏ mặt mồ hôi lạnh. Điều Tĩnh vẫn không dễ dao động.

Cũng may, hiện tại cô đã có được toàn bộ ký ức của nguyên chủ.

"Hôm qua em chỉ hơi vui vẻ quá mức. Sau này sẽ không dám nữa."

Hứa Mân xoay người, đi vào phòng bếp, chuyển chủ đề: "Lão sư ăn bánh mì không? Em nướng bánh mì."

Cô cũng không dám biểu hiện tài nấu nướng trước mặt Điều Tĩnh. Nguyên chủ không biết làm cơm.

Điều Tĩnh cũng không thể tưởng tượng ra chuyện xuyên qua, cũng chỉ nghi ngờ nho nhỏ, không để ý: "Được thôi... Nếu đã đưa ra quyết định thì cũng đừng nghĩ nhiều nữa. Có thể sống một mình cũng rất tốt, có chuyện gì thì cứ nói với bạn bè là được."

Hứa Mân vội vã vâng dạ.

Ăn xong bữa, hai người cùng đi ra ngoài, thấy xe của Sở Diệp Nhiên và Phó Thư Dạng đang ở ngoài cửa.

"Diệp Nhiên có việc, tôi đưa hai người đi."

Phó Thư Dạng hoàn toàn khách khí và xa cách như trước đây.

"Cảm ơn Phó ca."

Hứa Mân không để ý đến vẻ lạnh lùng của anh, cười xán lạn.

Điều Tĩnh nhú mày nhưng cũng không nói gì.

Bởi đã giải quyết xong vấn đề lo lắng nhất, hôm nay tâm tình của Hứa Mân vô cùng tốt. Cộng thêm thân thể của nguyên chủ rốt cuộc cũng đã dung hợp hoàn mỹ, cô có cảm giác như được đã thông hai mạch Nhâm Đốc.

Cuối cùng, cô tan lớp sớm.

Cả ngày hôm nay, Sở Diệp Nhiên không xuất hiện, Hứa Mân cũng không để ý. Cô không thể để anh ta đưa đón mỗi ngày được.

Tự mình chọn một chiếc xe đạp về, Hứa Mân mua một đồng hồ ăn ngon đi tìm Phó Thư Dạng.

Một là cảm ơn anh đã giúp đỡ, hai là hi vọng có thể làm quen với Phó Thư Dạng, sau đó tùy thời tìm thấy điểm hắc hóa của anh.

Kết quả là Phó Thư Dạng không có ở nhà.

Hứa Mân cũng không nghĩ nhiều, ngày thứ hai lại tới.

Thế nhưng, vài ngày kế tiếp, Hứa Mân cũng không gặp lại Phó Thư Dạng.

Trái lại, đèn nhà anh vẫn luôn sáng, không biết có phải quên tắt hay không.

Rốt cuộc Hứa Mân vẫn không nhận được, gửi Wechat cho Phó Thư Dạng.

Nhưng mãi đến một tuần sau, Wechat vẫn không có ai trả lời. Cô lại gọi điện thoại, điện thoại hiển thị tắt máy.

Hứa Mân không khỏi lo lắng. Sẽ không có chuyện gì xảy ra với Phó Thư Dạng chứ?

Lén lén lút lút hắc hóa rồi hả?

Cô lo lắng, gọi điện thoại cho Sở Diệp Nhiên. Điện thoại của Sở Diệp Nhiên cũng không gọi được.

Hứa Mân bối rối, hỏi Điều Tĩnh và những người khác trong trung tâm huấn luyện nhưng cũng không có kết quả.

Là ông chủ, Sở Diệp Nhiên sẽ không cho nhân viên biết hành tung của mình.

Hôm nay, sau khi tan học, Hứa Mân không vội trở về tiểu khu Bạch Hạc Tháp.

Cô hỏi địa chỉ nhà Sở Diệp Nhiên, định tới cửa hỏi một chút.

Cô biết rất ít về Phó Thư Dạng, chỉ có thể bắt đầu từ Sở Diệp Nhiên.

Nhà của Sở Diệp Nhiên cách quảng trường Tháp Cao không xa, đi bộ nửa tiếng là tới.

Đây là một mảnh đất nội thành cũ, có rất nhiều nhà cũ, rách nát không chịu nổi, người ở cũng ngày càng thưa thớt.

Sang năm, bên này sẽ có cải cách lớn, xây thành mới.

Nhưng bây giờ, vẫn rất ít người biết tin tức này nên đi từ quảng trường ra, căn bản không nhìn thấy mấy người.

Lúc đi ngang một ngõ nhỏ, Hứa Mân nghe bên trong truyền ra vài tiếng trầm đục như đang đánh cái gì đó.

Hứa Mân hơi sợ, quay người muốn đổi một con đường khác.

Nhưng trong nháy mắt cất bước, cô mơ hồ nghe thấy vài tiếng "Cứu mạng".

Chẳng lẽ có người bị đánh bên trong?

Hứa Mân hơi lo lắng. Có cần báo cảnh sát không?

Nhưng cô lại không rõ tình huống bên trong.

Chần chờ mấy giây, ý vào gần đây mỗi ngày đều luyện múa, đáng người linh hoạt, Hứa Mân bò lên trên tường thấp ngõ nhỏ, lặng lẽ đi vào trong.

Thanh âm ngày càng rõ ràng, thật đúng là đang đánh nhau.

Không đúng, hẳn là đơn phương đánh người.

"Có phải là, oái... Hứa Mân gọi các người tới..."

Lời này truyền vào tai, Hứa Mân mới phát giác được thanh âm này rất quen thuộc.

Cô bước nhanh hơn, rất nhanh đã thấy bốn năm người áo đen đang vây đánh một người đàn ông.

Người đàn ông tê liệt ngã xuống đất, miến cường che đầu, Âu phục tinh tế bị dính bẩn, còn rách vài chỗ, miệng mũi và khóe mắt đều là máu, mặt sưng phù như đầu heo.

Đó đúng là Hứa Trọng Á.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Edit by Link & Beta by Hy

3÷3÷3÷3÷3÷3÷

Đúng là báo ứng. Trong lòng Hứa Mân vô cùng thoải mái.

Cô có hơi hối hận. Sớm biết như vậy, cô đã mang theo hạt dưa đến vừa cắn vừa xem rồi.

"Hứa Mân gì?"

Một người áo đen cầm gậy đánh Hứa Trọng Á: "Chính mình làm gì còn không rõ à? Giả bộ cái gì?"

Hứa Trọng Á đau đến hít hà, cũng không dám nổi giận, ôn tồn nói: "Các người gọi Hứa Mân đến gặp tôi, tôi tự mình xin lỗi nó."

"Mày có bị bệnh không cái thằng này?"

Một người áo đen khác đá Hứa Trọng Á một cước: "Đã nói là không liên quan tới người mày nói! Mày dụ dỗ ai, trong lòng còn không rõ à?"

Gương mặt sung thành đầu heo của Hứa Trọng Á lập tức thay đổi: "Đình Đình?"

"Tên Đình Đình là để mày gọi à?"

Lại một người áo đen khác tát Hứa Trọng Á một bạt tai: "Biết cô ta là người của ai không?"

Sắc mặt Hứa Trọng Á khó coi đến cực điểm: "Người của ai?"

Người áo đen hừ lạnh một tiếng nhưng không nói thẳng: "Cũng không biết soi mặt vào nước tiểu xem mình là ai, người nào mày cũng có thể đụng vào à?"

Hứa Mân coi như đã hiểu. Hứa Trọng Á trêu hoa ghẹo nguyệt, chọc đến người lợi hại hơn ông ta.

Từ việc năm đó Hứa Trọng Á cưới hai người vợ, có thể nhìn ra ông ta là một kẻ phóng đảng.

Hơn nữa, dáng dấp ông ta rất tốt, cộng thêm có chút tiền, xưa nay bên người chưa bao giờ thiếu oanh oanh yến yến.

Trong sách có mấy vai phụ là tình nhân của Hứa Trọng Á, không tự biết sức mình, muốn tranh giành tình cảm với Hứa Lang, cuối cùng đều bị Hứa Trọng Á bỏ đi như giày rách.

Vì mẹ của nguyên chủ và mẹ của Hứa Lang đều chết, Hứa Trọng Á thế không kết hôn nữa. Đương nhiên, nói lời thế này cũng chỉ vì ông ta không chịu chịu trách nhiệm. Chỉ cần trất lên một lớp mặt nạ u buồn, ông ta lại lừa được một vài cô gái trẻ tuổi quyết một lòng với ông ta.

Hiện tại, xem ra ông ta cũng có lúc bị lật thuyền, coi như là báo ứng đi.

Nằm trên mặt đất, Hứa Trọng Á dường như nhớ tới gì đó, đột nhiên hoảng sợ: "Có phải Hàn..."

"Câm miệng!"

Người áo đen giận dữ quát mắng.

Hứa Trọng Á không dám cãi lại. Mắt trần cũng có thể thấy ông ta đang run rẩy.

Rốt cuộc ông ta đã chọc tới người nào?

Hứa Mân rất hiểu kì. Trong sách không có đoạn kịch này.

Trong sách, Hứa Trọng Á cũng đã từng gặp phiền phức, sau này có nam chính giúp đỡ giải quyết nhưng đó là trên phương diện làm ăn. Hứa Trọng Á không hề bị người đánh thế này.

Họ Hàn... Hứa Mân đang lục soát kịch bản, chợt nghe thấy một tiếng quát lớn.

"Làm gì vậy?"

Cô quay đầu nhìn lại, thấy một nam nhân vóc người cao lớn, khuôn mặt tuần lãng, lộ ra sự ngậy thơ của tuổi trẻ đang sải bước đến.

Mấy người áo đen kia nhìn thấy cũng không muốn gây chuyện, chỉ cảnh cáo Hứa Trọng Á rồi rút lui.

Nam nhân trẻ tuổi chạy đến đỡ Hứa Trọng Á dậy: "Tiên sinh, ông không sao chứ?"

Hứa Trọng Á lắc đầu. Lần này ông bị đánh không nhẹ, gần như không thể cử động được, vẻ mặt càng chán nản: "Không sao, cảm ơn cậu."

Nam nhân trẻ tuổi đụng vào cánh tay đầy máu của ông ta, cau mày nói: "Ông bị thương quá nặng, phải đến bệnh viện mới được, để tôi đưa ông đi. Ông biết những người vừa rồi là ai không? Có muốn báo cảnh sát không?"

"Không cần, chỉ là chút hiểu lầm."

Hứa Trọng Á quả thực không đi được, dựa vào tường hổn hển: "Phiền cậu giúp tôi gọi điện cho con gái của tôi."

Nam nhân trẻ tuổi giúp Hứa Trọng Á gọi điện thoại.

Hứa Trọng Á rõ ràng không muốn để cậu ta biết chuyện mất mặt của mình, khách khí nói: "Con gái của tôi đến là được rồi, không biết cậu tên gì? Chờ sau khi thương thế của tôi tốt lên, nhất định sẽ tới cửa cảm ơn."

"Tôi là Hàn Thù."

Nam nhân trẻ tuổi cười một tiếng: "Cảm ơn thì không cần, tôi..."

Cậu ta còn chưa dứt lời đã thấy sắc mặt Hứa Trọng Á biến đổi.

"Cậu họ Hàn?"

Hứa Trọng Á kinh ngạc thốt lên.

Hứa Mân ở trên tường còn khiếp sợ hơn cả ông ta.

Hàn Thù?

Khó trách vừa rồi cảm thấy người này không giống người bình thường.

Hàn Thù chính là nam chính trong sách.

Vừa rồi, cô cảm thấy kẻ họ Hàn này rất quen thuộc nhưng nhất thời không nhớ tới nam chính.

Cha của Hàn Thù kinh doanh ba đời, tích lũy được rất nhiều vốn liếng. Ông ngoại Hàn Thù cũng là nhân vật quan trọng của giới chính trị, quan hệ cực rộng.

Cho nên đến thế hệ của cha Hàn Thù, thanh danh Hàn gia đã vô cùng hiển hách.

Nhưng Hàn gia cực thịnh vào thời kì của Hàn Thù bởi hắn đạp đổ được Phó Thụ Dạng, nuốt trọn sản nghiệp mà Phó Thụ Dạng khổ tâm kinh doanh, nhẩy lên trở thành người giàu nhất.

"Hàn, Hàn Nguyên Tề có quan hệ gì với cậu?"

Trong ngõ nhỏ, Hứa Trọng Á lại hỏi.

Hàn Thù dừng một chút, trả lời: "Ông nói chủ tịch tập đoàn Hàn thị à? Tôi biết ông ta, có lẽ ông ta không muốn có quan hệ với tôi đâu."

Keo kiệt.

Hàn Nguyên Tề chính là cha của hắn. Căn cứ theo kịch bản trong sách, giai đoạn này hai cha con đang cãi nhau vì chuyện đi học của Hàn Thù nên không thể nào vui vẻ được.

Cha mẹ hi vọng Hàn Thù đi du học nước ngoài, Hàn Thù nhất định không chịu đi, chọn vào trường nghệ thuật mình thích. Hàn Nguyên Tề giận đến mức muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con với hắn, không có hắn tiền tiêu vật.

Cũng dưới tình huống đó, Hàn Thù quen biết Hứa Lang.

Hứa Lang làm tường Hàn Thù là một tiểu tử nghèo, nhiều lần mời hắn ăn cơm. Hàn Thù bị tấm lòng thiện lương của Hứa Lang làm rung động, sau này càng vì giúp Hứa Lang mà chủ động hòa giải với cha, chấp nhận sự sắp xếp của gia đình.

Nhìn hiện tại, có lẽ Hàn Thù và Hứa Lang sẽ quen biết trước thời hạn.

Chỉ là với giọng điệu này của Hứa Trọng Á, cô gái "Đình Đình" mà ông ta chọc vào có lẽ là có quan hệ với Hàn Nguyên Tề.

Nhưng ở trong sách, Hàn Nguyên Tề là một người đàn ông vô cùng tốt, ngay cả chuyện xấu cũng không truyền ra ngoài.

Đây là lật xe hay là kịch bản bắt đầu xảy ra biến hóa?

Hứa Mân không dám xác định, chỉ cúi đầu nhìn thoáng qua, vừa lúc đối mặt với Hàn Thù đang ngẩng đầu lên.

"Cô gái, coi chừng té."

Hàn Thù mở miệng trước.

Hứa Mân: "..."

Hứa Trọng Á nghe vậy, khó khăn quay đầu nhìn lại, sau đó... ông ta trực tiếp phun ra một ngụm máu.

"Ông không sao chứ?"

Hàn Thù giật mình, vội đi đỡ Hứa Trọng Á

Hứa Trọng Á run rẩy duỗi một ngón tay chỉ vào Hứa Mân: "Mày nhớ kỹ cho tao..."

"Chờ chút."

Hứa Mân không chịu uất ức, cất giọng nói: "Vì sao bị đánh, trong lòng mình không biết rõ à? Cái này cũng tính trên đầu tôi? Chúng ta có cần đến trước mặt vị tiên sinh họ Hàn kia nói rõ chuyện này không?"

Cô tận lực nhấn mạnh hai chữ "họ Hàn". Quả nhiên Hứa Trọng Á câm miệng.

Hàn Thù nhìn Hứa Trọng Á lại nhìn Hứa Mân, âm giọng nói: "Cô gái, cô vẫn nên xuống đây trước đi. Bên trên quá nguy hiểm."

Hứa Trọng Á đồng thời cắn răng nghiêng lợi nói: "Đây đều là do Phó Thư Dạng tính toán với tao. Mày nói cho nó biết, tao sẽ không bỏ qua cho nó."

"Phó Thư Dạng?"

Nghe thấy trong chuyện này còn có Phó Thư Dạng, Hứa Mân gấp gấp, không suy nghĩ lập tức nhảy xuống.

Mặc dù tường thấp nhưng cũng cao hơn hai mét, trên mặt đất ổ gà lổm chổm. Hàn Thù giật mình, buông Hứa Trọng Á, đưa tay ra trước muốn đỡ Hứa Mân.

Như thể Hứa Mân chủ động nhảy vào lòng Hàn Thù.

Trong sách, lần đầu Hàn Thù gặp nguyên chủ đã thấy cô ấy cực kỳ không vừa mắt, từ đầu đến cuối thái độ với nguyên chủ đều rất kém.

Hứa Mân vô thức cảm thấy cô và Hàn Thù hẳn ở trạng thái đối địch nên hoàn toàn không ngờ hẳn sẽ đỡ cô, không khỏi sững sờ.

"Ba!"

Hứa Mân còn chưa đứng vững đã nghe thấy giọng nói của Hứa Lang.

Cô quay đầu nhìn lại, thấy Hứa Lang đang gấp rút chạy vào. Ngoài dự đoán, Phó Thư Dạng đang đi sau lưng cô ta.

Bước chân Phó Thư Dạng không nhanh không chậm nhưng vẫn có thể theo kịp Hứa Lang.

"Phó ca!"

Nhìn thấy anh, Hứa Mân lập tức vui mừng.

Nghe tiếng, Phó Thư Dạng nhìn qua. Trong nháy mắt, đôi mắt anh trầm xuống, sát khí nồng đậm đập vào mặt.

Hứa Mân rung mình. Sợ anh đã hắc hóa, cô đẩy Hàn Thù ra, nhanh chóng chạy tới bên Phó Thư Dạng: "Mấy ngày nay anh chạy đi đâu vậy? Tôi tìm anh khắp nơi."

Hiện tại, trong mắt Phó Thư Dạng chỉ có Hàn Thù. Như thể không nhìn thấy Hứa Mân, anh bước từng bước một đến chỗ Hàn Thù.

Hàn Thù bị khí tràng cường đại và hận ý nồng đậm của anh bức lui một bước rồi lập tức tỉnh ngộ, cưỡng ép bản thân ổn định lại.

Lúc đầu, Hứa Lang đang rung rung nhìn Hứa Trọng Á. Thấy tình hình bên này có vẻ không đúng, cô ta bỗng nhiên lách mình, chặn trước mặt Hàn Thù: "Phó ca, anh đừng làm loạn."

Hứa Mân nhủ mảy. Hứa Lang và Phó Thư Dạng đã gặp nhau lúc nào?

Trong sách không có tuyến tình cảm của Phó Thư Dạng nhưng chính miệng anh từng nói là rất tán thưởng Hứa Lang. Có lần anh rõ ràng đã bắt được Hứa Lang, có thể dùng cô ta để áp chế Hàn Thù nhưng lại tự mình thả người đi.

Hiện tại Phó Thư Dạng đã có hảo cảm với Hứa Lang rồi sao?

Phó Thư Dạng có hảo cảm với Hứa Lang hay không thì không biết. Dù sao anh cũng không cho Hứa Lang mặt mũi, dùng một tay đẩy cô ta ra, tiếp tục đi về phía trước.

"Phó Thư Dạng!"

Hứa Mân không kịp nghĩ nhiều, xông về phía trước, trực tiếp ôm lấy eo Phó Thư Dạng: "Rốt cuộc là anh bị gì? Yên tĩnh một chút."

Mùa hè mặc ít quần áo, thân thể mềm mại của cô gái nhỏ dính sát, vài vóc mỏng căn bản không thể ngăn trở được.

Phó Thư Dạng chấn động, bước chân cũng dừng lại.

"Phó Thư Dạng, anh tỉnh táo một chút, đừng xúc động. Có gì từ từ nói..."

Hứa Mân không thấy nét mặt của anh, vẫn liên miên lặp lại.

Bây giờ, gần như cả người cô đều dán trên người Phó Thư Dạng, còn tỏa ra hơi ấm, kích thích từng tầng da gà nổi lên.

Phó Thư Dạng cảm thấy sau lưng như bị thiêu đốt, hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của anh. Anh đã không còn để ý đến cừu hận với Hàn Thù.

"Buông tay."

Phó Thư Dạng muốn kéo tay Hứa Mân ra.

"Không."

Hứa Mân cho là anh còn muốn đánh người, ôm càng chặt, dùng dũng khí quyết đánh tới cùng nói: "Anh muốn đánh thì đánh bại tôi trước."

Phó Thư Dạng bị cô chọc cho dở khóc dở cười, thấp giọng nói: "Tôi không đánh nhau."

Lúc này, Hứa Mân mới ngẩng đầu lên nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy ót của Phó Thư Dạng. Cô không dám buông ra: "Thật?"

"Thật."

Phó Thư Dạng dừng một chút, hỏi lại: "Cô còn muốn ôm bao lâu?"

Hứa Mân chợt ý thức được mình vừa làm cái gì, nhanh chóng rút tay về, mặt đỏ rần, nhưng lại tranh thủ thời gian nắm lấy vạt áo Phó Thư Dạng: "Vừa rồi anh đã đồng ý với tôi. Không được đánh nhau."

"Ừm."

Phó Thư Dạng nhìn chằm chằm Hàn Thù một chút rồi xoay người lại, liếc mắt nhìn tay Hứa Mân nhưng cũng không bảo cô bỏ ra: "Chúng ta đi thôi."

"Đi bây giờ sao?"

Ngược lại, Hứa Mân sững sốt mất một lúc, bị Phó Thư Dạng kéo về phía trước. Vội vàng nhìn lại bên trong, cô phát hiện biểu cảm của đám người Hàn Thù có chút kỳ lạ.

"Cô còn có việc à?" Phó Thư Dạng hỏi.

"Không có việc gì."

Hứa Mân quay đầu: "Đúng rồi, sao anh lại ở đây?"

Phó Thư Dạng trầm ngâm mấy giây rồi nói: "Đến xem Hứa Trọng Á."

Hứa Mân nhớ tới lời lúc nãy của Hứa Trọng Á: "Đúng rồi, ông ta nói là anh hại ông ta?"

Phó Thư Dạng gật đầu. Còn chưa kịp giải thích, hai người đã ra khỏi ngõ nhỏ.

"Không sao chứ... ui cha!"

Sở Diệp Nhiên đang chờ ở đầu ngõ. Thấy tư thế của hai người, anh ta huyết sáo.

Lúc này, Hứa Mân mới ý thức được mình còn đang nắm góc áo của Phó Thư Dạng. Cô lập tức rút tay về, gương mặt cũng đỏ lên.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Edit by Link & Beta by Hy

3÷3÷3÷3÷3÷3÷

"Đừng thẹn thùng. Tôi không thấy gì cả."

Sở Diệp Nhiên không giữ được vỏ bọc.

Hứa Mân: "... Tôi làm vậy chỉ để ngăn cản anh ấy đánh nhau thôi, không phải như anh nghĩ."

"Tôi cũng nghĩ cô đang ngăn cản cậu ấy đánh nhau... Chờ chút, đánh nhau với ai?" Sở Diệp Nhiên hỏi.

Anh ta còn chưa dứt lời, Hàn Thủ và Hứa Lang đã đỡ Hứa Trọng Á đi ra.

"Ồ, đây không phải Hứa tổng lừng danh của chúng ta hay sao?"

Vừa thấy ông ta, Sở Diệp Nhiên lập tức hạ hê chạy lên phía trước: "Chuyện gì thế này? Gặp báo ứng rồi à? Ông trời ơi, thật xin lỗi, tôi không nên mắng ông. Ông có mắt nhưng chỉ là chưa tới lúc thôi."

Hứa Trọng Á co được đỡ được, phớt lờ khiêu khích của cậu ta, trực tiếp nhìn về phía Phó Thư Dạng: "Phó Thư Dạng, cậu chờ đó cho tôi."

Hứa Lang và Hàn Thủ cũng nhìn qua.

Hốc mắt Hứa Lang phấp hờng, muốn nói lại thôi.

Hàn Thủ rõ ràng mang theo địch ý và đề phòng: "Chúng ta quen nhau sao?"

"Không quen." Phó Thư Dạng thân nhiên nói.

Hàn Thủ không tin: "Vừa rồi rõ ràng cậu... muốn đánh nhau với tôi."

Phó Thư Dạng rũ mắt như thể cả thế giới đều không nằm trong mắt anh, hoàn toàn khác với dáng vẻ hung ác ngang ngược trước đó: "Tôi chỉ cho là... Cậu đang khi dễ Hứa Mân."

Hàn Thủ: "... Mẹ nó! Tôi sợ cô ấy ngã, đỡ cô ấy một chút, ngay cả góc áo cũng không đụng vào!"

Hắn tức không chịu nổi, quay đầu nói với Hứa Mân: "Bạn trai cô có khuynh hướng bạo lực. Bây giờ cậu ta có thể vì cô mà không thèm phân biệt tốt xấu đi đánh người, tương lai cũng có thể ra tay với cô. Vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn."

Hứa Mân há miệng, không nói nên lời.

Chính cô cũng rất bất ngờ. Phó Thư Dạng đối xử với cô không tồi nhưng hẳn là cũng không tới mức này chứ?

Vừa rồi, nhìn dáng vẻ của Phó Thư Dạng, rõ ràng là đối mặt với kẻ địch không đội trời chung nên mới có phản ứng như thế.

Kích động, hung ác,... Chẳng lẽ thật sự là điềm báo hắc hóa à?

Hàn Thủ không nghĩ nhiều, nói xong cũng trực tiếp đỡ Hứa Trọng Á lên xe.

Chờ bọn họ rời đi xong, Hứa Mân mới nhìn về phía Phó Thư Dạng: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trong khoảng thời gian này hai người đi đâu vậy? Tôi vẫn luôn không tìm thấy người."

"Có việc?"

Phó Thư Dạng nhìn cô một cái.

Hứa Mân: "Hà?"

"Tìm tôi có việc?"

Phó Thư Dạng tích chữ như vàng lại tặng thêm hai chữ.

Hứa Mân: "..."

Lúc này, cô nghe rõ nhưng lại không nói ra được.

Nếu dám nói sợ anh hắc hóa, có lẽ cô cách cái chết không xa nữa đâu.

"Không có chuyện gì thì không thể tìm cậu à?"

Đôi khi Sở Diệp Nhiên thật sự là thiên thần, dễ dàng giải vây cho Hứa Mân: "Chẳng phải bạn bè với nhau nên thường xuyên liên lạc à? Không phải Hứa Mân cũng tìm tôi sao? Đúng rồi, nghe nói hôm nay cô chuẩn bị đến nhà tôi để tìm tôi, có chuyện gì không?"

Hứa Mân dừng một chút, đang hoang nói: "Tôi không tìm được Phó ca."

Sở Diệp Nhiên: "..."

Phó Thư Dạng nghiêng đầu.

Thấy Sở Diệp Nhiên sắp xù lông, Hứa Mân vội vàng trấn an nói: "Đùa thôi! Căn bản là điện thoại hai người đều gọi không thông nên tôi có chút lo lắng."

"Chúng tôi đến nơi khác, tín hiệu không tốt."

Sở Diệp Nhiên bắt lực giải thích.

Hứa Mân nhẹ nhàng thở ra, lại hỏi: "Hứa... Họ Hứa kia nói, chuyện ông ta bị đánh có liên quan tới Phó ca. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?"

Sở Diệp Nhiên nhìn Phó Thư Dạng. Người đằng sau không có ý muốn nói, anh ta đành phải mở miệng: "Cô còn nhớ lúc trước Tiểu Dạng từng nói họ Hứa muốn chiếm được miếng đất Thiên Loan không?"

Hứa Mân gật gật đầu.

"Họ Hứa muốn đổi nghề làm bất động sản, nhìn trúng hạng mục Thiên Loan. Ông ta rất đề tâm tới việc này nhưng là đường lối không đủ. Ngày đó, nghe Tiểu Dạng nhắc tới, ông ta cảm thấy có lẽ Tiểu Dạng biết được nội tình."

Sở Diệp Nhiên không nhịn được cười: "Tiểu Dạng phát hiện có người theo dõi mình liền tương kế tựu kế, đi tìm một viên chức nhỏ nào đó trong bộ ngành. Họ Hứa tự cho mình thông minh, chạy tới mua chuộc viên chức nhỏ đó. Tiểu Dạng vốn chỉ tư vấn vài vấn đề, viên chức nhỏ đương nhiên không nói ra được nội tình gì. Họ Hứa cho là người nọ kín miệng, còn muốn câu dẫn người ta, kết quả là bị kim chủ sau lưng người ta phát hiện. Chúng tôi nghe nói việc này, sang đây xem náo nhiệt, vừa lúc đụng phải con gái ông ta ở đầu ngõ."

Sở Diệp Nhiên nói chuyện hời hợt, Hứa Mân lại nghe đến kinh hồn bạt vía.

Hứa Lang và Hứa Trọng Á không xuất hiện nữa, cô còn tưởng rốt cuộc cũng thoát khỏi bọn họ, không ngờ bọn họ lại đi gây sự với Phó Thư Dạng. Là cô liên lụy tới anh.

Nhưng Phó Thư Dạng thấy đây chỉ là một việc nhỏ vô nghĩa. Quả thật, mỗi bước đều được tính toán vừa vặn. Chỉ cần có chút sai lầm, có lẽ người hôm nay bị đánh là Phó Thư Dạng.

Ấn tượng ban đầu của Hứa Mân với đại lão Phó Thư Dạng vẫn không đổi, cũng không hoài nghi năng lực của anh. Cô chỉ cảm thấy mình thực sự không thể nào báo đáp.

"Phó ca."

Hứa Mân nhìn Phó Thư Dạng: "Thật xin lỗi. Tôi đã làm liên lụy tới anh."

Bởi áy náy, cảm động và đủ loại cảm xúc xen lẫn nhau nên ánh mắt của cô vô cùng chăm chú, đáy mắt hiện ra tia sáng dịu dàng. Phó Thư Dạng nhìn thấy, đáy lòng hơi ngứa ngáy.

Ngón tay anh hơi cuộn tròn lại, nói: "Không sao."

Sở Diệp Nhiên ở bên cạnh hét lên: "Đã đến nước này thì có muốn lấy thân..."

"Tôi mời cơm!"

Hứa Mân lập tức nói: "Không phải lần trước mọi người nói muốn ăn đồ nướng sao? Tôi mời mọi người ăn đồ nướng, được không?"

Sở Diệp Nhiên bĩu môi: "Lại là cô mời khách, tôi trả tiền?"

Hứa Mân có hơi ngượng ngùng. Lần trước cô uống say, là Sở Diệp Nhiên thanh toán hóa đơn. Ngày hôm sau, cô chuyển khoản Wechat cho anh ta, anh ta cũng không nhận.

"Hôm nay tôi cam đoan sẽ không uống rượu."

Hứa Mân lấy điện thoại đi động ra: "Không phải tôi cố tình không trả anh tiền lần trước. Tôi thật sự không tìm được người."

"Tiền cũng không cần nữa."

Sở Diệp Nhiên cố ý nói: "Chút nữa cô tự tay nướng mười xiên thịt cho tôi để gán nợ là được."

Phó Thư Dạng lạnh lạnh liếc mắt nhìn anh ta.

Sở Diệp Nhiên giả vờ không thấy.

Hứa Mân cười cười, gọi điện thoại cho Diêu Tịnh: "Diêu lão sư, ra ăn đồ nướng."

Sở Diệp Nhiên: "..."

Bốn người tìm đến một quán đồ nướng nổi tiếng ở quảng trường Tháp Cao.

"Ông chủ, tôi có thể tự nướng không?"

Hứa Mân từ từ đi tới trước mặt ông chủ hỏi.

Lúc này, quán đồ nướng làm ăn rất tốt. Ông chủ rất bận nhưng thấy vẻ mặt chờ mong của cô gái nhỏ, ông vẫn chia cho cô một chỗ nhỏ.

Ông ấy còn lo Hứa Mân không biết nướng, trong lúc bận bịu còn tranh thủ nhìn qua, không nhận được khen: "Cô gái nhỏ lợi hại nha."

Hứa Mân dương dương đắc ý: "Ông chủ, lúc bận rộn lắm không xuê, ông có thể mời tôi đến làm công."

Ông chủ cười nói: "Tôi muốn như thế đấy, chỉ sợ bạn trai cô sẽ đến đập phá quán."

Hứa Mân giương mắt nhìn qua.

Ba người Phó Thư Dạng đang ngồi cách đó không xa, ánh mắt đồng loạt rơi xuống chỗ cô đứng.

Trong mắt Sở Diệp Nhiên đều là thịt, Diêu Tịnh có chút nghi hoặc, gương mặt tuấn tú của Phó Thư Dạng thì bình tĩnh, dễ khiến người ta hiểu lầm.

Hứa Mân cúi đầu cười một tiếng: "Ông chủ hiểu lầm rồi, đó không phải là bạn trai tôi, anh ấy là..."

Trùm phản diện, là người đàn ông có tiền nhất... Cô không dám tưởng tượng yêu đương với anh sẽ kích thích thế nào.

Lúc bung đồ nướng qua, Hứa Mân giải thích một câu: "Lúc trước đi dã ngoại, tôi vô cùng thích đồ nướng. Sân khấu đêm nay không đủ cho tôi phát huy, chấp nhận ăn đi."

"Không cần nói nhiều như thế, tôi hiểu mà. Thật ra là muốn nghe chúng tôi khích lệ cô nướng ngon thế nào chứ gì...Ừm, ăn rất ngon."

Sở Diệp Nhiên thổi phồng, không thèm đề ý chút nào.

Diêu Tịnh đá anh ta một cước: "Người ta nướng cho cậu à? Bớt tự đắc đi."

"Tôi cũng góp công mà?"

Sở Diệp Nhiên không phục: "Toàn bộ thông tin đều nhờ tôi."

Hứa Mân thấy anh ta vừa nói chuyện với Diêu Tịnh, vừa tiêu diệt hai xiên thịt bò, vội lấy hai xiên thịt và cánh gà nướng nhét vào tay Phó Thư Dạng: "Phó ca, anh cũng ném thử một chút xem."

Sở Diệp Nhiên chua chua kêu: "Ông chủ, đem hai rương chanh... À, không phải, là hai rương rượu lên!"

Hứa Mân mừng rỡ cười toe toét. Cô không dám uống rượu, ông chủ nói có nước ép trái cây tươi nên cô gọi một ly nước nho.

Ăn xong đồ nướng đã là mười giờ tối, Sở Diệp Nhiên nhìn Diêu Tịnh, lại nhìn về phía Hứa Mân: "Đưa cô về nhà trước?"

"Không cần, anh đưa Diêu lão sư về đi."

Hứa Mân đứng lên, run run một chút, vội ổn định nói: "Hôm nay tôi không uống rượu, không cần tiễn."

Sở Diệp Nhiên không quá yên tâm: "Thật sự không có chuyện gì chứ? Sao tôi cảm giác cô không uống rượu mà cũng say?"

"Nghĩ nhiều rồi." Hứa Mân cười nói: "Tôi và Phó ca cùng về."

Nói xong, cô cũng tha thiết nhìn Phó Thư Dạng.

Phó Thư Dạng "Ừ" một tiếng.

Sở Diệp Nhiên lập tức yên lòng đưa Diêu Tịnh đi.

Phó Thư Dạng lấy điện thoại di động ra, muốn gọi xe, Hứa Mân lại nói: "Chúng ta đạp xe về đi?"

Phó Thư Dạng: "Đạp xe?"

"Đêm nay ăn nhiều đồ nướng như vậy, sẽ béo lên."

Hứa Mân trưng ra khuôn mặt nhỏ nhắn, phản nản: "Trương lai tôi muốn làm vũ đạo gia, bảo trì dáng người rất quan trọng, đạp xe coi như để giảm béo."

Đầu ngón tay của Phó Thư Dạng dừng lại, thu điện thoại về.

Hứa Mân hài lòng.

Gọi xe trở về, chưa tới mấy phút đã đến, trong xe lại có tài xế, cũng không dễ nói chuyện phiếm.

Đạp xe lại không giống vậy, nhẹ nhõm, tự do, thời gian dài... Nói không chừng bầu không khí tốt lên một chút, Phó Thư Dạng buông lỏng cảnh giác, mở lòng ra.

Hai người đến chỗ thuê xe đạp. Phó Thư Dạng chọn một chiếc xe, dựng ở đó, chưa vội đạp xe.

Anh thấy Hứa Mân cũng chọn một chiếc xe, thử mấy lần mới đạp được, sau đó chiếc xe kia ngoặt một đường, thành công... ngã trên đất.

"Không sao chứ?"

Phó Thư Dạng bỏ lại xe của mình, nhanh chóng bước qua.

Chỗ này là bãi cỏ, có té cũng không quá đau. Hứa Mân ngồi dưới đất, mơ hồ mở to mắt: "Tôi rõ ràng biết đạp xe."

Phó Thư Dạng: "... Cô say."

"Không thể nào, tôi uống nước nho."

Hứa Mân suy nghĩ một phút mới bừng tỉnh, ngộ ra: "Tôi biết rồi. Nước nho của ông ấy không phải ép tươi mà là lên men."

Phó Thư Dạng không nhịn được, nở nụ cười.

Hứa Mân chột ngây người.

Cô vẫn luôn biết Phó Thư Dạng vô cùng tuần tú, trong sách cũng nói anh có mỹ nhan thịnh thế. Nhưng khí chất anh u ám, lệ khí quá nặng, rất ít người dám nhìn thẳng mặt anh. Trong vòng ba bước đã bị lệ khí dọa sợ, làm gì còn lo được anh có đẹp trai hay không?

Nhưng nụ cười vừa rồi của anh giống như băng tuyết tan rã, gió mát lướt nhẹ qua mặt, có thể câu hồn đoạt phách.

Hứa Mân nhịn không được nói: "Anh cười rất đẹp."

Phó Thư Dạng hơi sững sờ. Trong nháy mắt, ý cười tàn đi.

Hứa Mân lấy lại tinh thần, sờ sờ chóp mũi: "Coi như anh cười đẹp nên tha thứ cho anh."

Phó Thư Dạng mấp máy môi: "Có thể đứng lên không?"

Hứa Mân có thể đứng lên nhưng không đạp xe được.

Cuối cùng, Phó Thư Dạng vẫn dùng phần mềm gọi xe.

Nhiệt độ trong xe cao, Hứa Mân vẫn giữ vững niềm tin là nước nho kia đã được lên men, đầu óc cô ngày càng bất tỉnh. Rõ ràng là phản ứng say rượu.

Nghiêng đầu nhìn một cái, Phó Thư Dạng dựa vào cửa sổ xe, ánh mắt không tập trung, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Trong đầu hiện lên nụ cười thoáng qua lúc trước của anh, Hứa Mân vô thức gọi: "Phó Thư Dạng."

Phó Thư Dạng quay đầu.

Hứa Mân trừng mắt nhìn, không nhớ nổi mình muốn nói cái gì, lại hô một tiếng: "Dạng ca."

Mí mắt Phó Thư Dạng nhảy lên. Anh nắm chặt tay, hỏi: "Cô muốn nói gì?"

"Tôi muốn nói..."

Hứa Mân xoa đầu, cố gắng nghĩ, cuối cùng nghĩ đến một điều: "Anh có nguyện vọng gì?"

Phó Thư Dạng không ngờ cô sẽ hỏi điều này, hơi sững sờ: "Nguyện vọng?"

"Hoặc nói..."

Hứa Mân xua tay: "Đời này anh có chuyện gì vô cùng muốn làm... Nhưng còn chưa có cơ hội làm không?"

Phó Thư Dạng hơi hoảng hốt.

Đời này vừa mới bắt đầu, anh chưa muốn cái gì cả.

Đời trước, anh từng nghèo cũng từng giàu, từng phóng khoáng cũng từng phong quang, từng bị người ta chà đạp, cũng đã chà đạp người ta... Nếu nhất định phải nói ra điều tiếc nuối, Phó Thư Dạng nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của cô gái, trong đầu bỗng hiện lên hai chữ: Yêu đương.

Mẹ nó, người đàn ông giàu nhất thế giới, đến chết vẫn còn là xử nam.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Edit by Link & Beta by Hy

3÷3÷3÷3÷3÷3÷

Sáng sớm, khi tỉnh lại, Hứa Mân phát hiện mình vẫn còn mặc quần áo hôm qua. Vì trời tường nên bùn bẩn trên người cô đều dính hết lên chân.

Bản muốn chết.

Hứa Mân ghét bỏ nhũ mày.

Sau đó, nhớ ra gì đó, cô nhanh chóng đứng lên, đến cửa ra vào lén lút quan sát.

Sau khi xác định trong phòng chỉ có một mình, cô mới cầm áo ngủ đi tắm.

Hiện tại, không còn chuyện gì có thể dời đi sự chú ý của cô. Tối hôm qua cô không uống rượu nên những chuyện đã xảy ra, kể cả những tình huống nhỏ nhất đều in rõ trong đầu cô.

Bây giờ, Hứa Mân vẫn nhớ rõ giọng điệu chán ngán khi mình gọi Phó Thư Dạng là "Dạng ca", một tảng da gà cũng nổi lên.

Đúng là điên rồi! Đầu óc hỏng rồi sao?

Gọi cái quỷ gì chứ!

Lúc ấy, biểu cảm của Phó Thư Dạng như là... một lời khó nói hết.

Hứa Mân còn nhớ rõ, ngay cả ông anh lái xe cũng cười trộm một tiếng.

Còn hỏi nguyện vọng gì đó, thật đúng là ngu ngốc, trẻ con!

Trước kia, tư lượng của Hứa Mân không tồi, chưa từng say, còn tự nhận tư lượng của bản thân vô cùng tốt.

Hiện tại, cô mới hiểu sau khi say rượu mình sẽ thành cái dạng gì!

Trời ạ, xấu hổ chết mất thôi!

Nhưng đó vẫn chưa phải mất mặt nhất. Mất mặt nhất là sau khi hỏi xong, Phó Thư Dạng còn chưa kịp trả lời, cô đã ngủ mất.

Những chuyện sau đó, cô thật sự không có chút ấn tượng nào.

Hiển nhiên là Phó Thư Dạng đã bế cô về nhà.

A a a a... Hứa Mân im lặng kêu gào, liều mạng xông vào vòi sen.

Cũng may, Phó Thư Dạng là một chính nhân quân tử. Nếu không, cô chết thế nào cũng không biết được.

Mất mặt chưa nói, còn ngu xuẩn.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ cô còn chết sớm hơn cả nguyên chủ, biết kịch bản cũng vô dụng.

Hứa Mân tắm thật lâu mới đi ra ngoài, vừa đổi ga giường vừa tắm rửa mình.

Lúc thu dọn xong, đi ra cửa, Hứa Mân thấp giọng cầu nguyện: Trăm ngàn lần đừng đụng phải Phó Thư Dạng.

Lúc đi ngang qua cửa nhà Phó Thư Dạng, cô nhanh chóng tăng tốc nhưng cũng ngay lúc đó, cô nghe thấy một tiếng "kéo kẹt". Cổng nhà anh mở ra.

Phó Thư Dạng cầm một túi văn kiện đi ra, dường như là phải ra ngoài.

Đây là vận khí thần tiên gì vậy chứ?

Trước đó, muốn tìm anh, tìm thế nào cũng không được, bây giờ không muốn gặp thì lại lù lù ngay trước mắt.

Thấy Hứa Mân, Phó Thư Dạng cũng hơi sững sốt, đang định chào hỏi lại nghe đối phương lớn tiếng nói: "Chào buổi sáng! Tôi đang gấp, đi trước nhé, bái bai!"

Tiếng nói vừa dứt, người đã cách hơn mười mét, chạy còn nhanh hơn thỏ.

Nhìn mái tóc đuôi ngựa tung bay của cô, khoe miệng Phó Thư Dạng thoáng hiện lên ý cười nhưng cũng vội biến mất.

Không dám quay đầu, Hứa Mân chọn một chiếc xe đạp rồi đạp thật nhanh. Xác định Phó Thư Dạng không đi đường này, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi đến trung tâm huấn luyện, tinh tảo rồi, Hứa Mân lại hơi hối hận.

Thật ra cô nên chào hỏi người ta mới phải! Chạy như thế sẽ lộ ra mình đang chột dạ.

Hơn nữa, Phó Thư Dạng đã giúp cô chuyện lớn như thế, cô còn chưa nói cảm ơn với người ta. Thật không lễ phép gì cả!

Hứa Mân thầm nói với mình, tối về gặp được Phó Thư Dạng, nhất định phải nói lời cảm ơn với anh.

Nhưng trở về rồi, Hứa Mân cũng không gặp được Phó Thư Dạng.

Rốt cuộc cô vẫn còn chút xấu hổ nên cũng không để trong lòng.

Vài ngày sau đó, Hứa Mân cũng không gặp lại Phó Thư Dạng.

Chóp mắt đã đến ngày khai giảng.

Trường học ở Hòa Thành nhưng lại ở thành Đông, cách tiểu khu Bạch Hạc Tháp rất xa, Hứa Mân chỉ có thể ở nội trú.

Một ngày trước khai giảng, trời đổ cơn mưa lớn. Ở nhà thu dọn hành lý, rốt cuộc Hứa Mân cũng thấy Phó Thư Dạng trở về.

Cô cầm hộp bánh bích quy nhỏ vừa nướng, đi gõ cửa nhà Phó Thư Dạng.

Phó Thư Dạng đội mưa trở về, cả người ướt sũng, còn chưa kịp thay quần áo.

Lúc mở cửa, sắc mặt anh không tốt đẹp chút nào, còn đen hơn cả sắc trời.

"Phó ca, đây là bánh bích quy tôi nướng."

Hứa Mân cũng hơi bị bộ dạng của anh hù dọa: "Trước đó... Tóm lại, cảm ơn anh đã chiếu cố. Ngày mai tôi phải đi học rồi, cuối tuần mới có thể trở về, đến lúc đó sẽ mời anh ăn cơm."

Phó Thư Dạng chân chờ vài giây, nhận bánh bích quy, thấp giọng nói: "Cảm ơn."

Hứa Mân nhận ra anh không muốn nói chuyện phiếm, lại thấy cả người anh còn ướt, không tiếp tục nhiều lời: "Vậy anh đi thay quần áo nhanh đi, đừng để bị lạnh."

Về đến nhà, Hứa Mân cảm thấy hơi mất mát.

Thái độ của Phó Thư Dạng với cô vốn vẫn không tệ lắm. Tình huống bài xích cô như hôm nay cũng chỉ xảy ra khi hai người gặp nhau lần đầu.

Chỉ là, chút mất mát ấy rất nhanh đã bị sự hưng phấn khi nhập học lấn át.

Trải qua hơn nửa tháng khô luyện, cộng thêm thiên phú của nguyên chủ, vũ đạo của Hứa Mân đã tiến bộ rõ rệt. Đương nhiên là vẫn thua kém trình độ trước kia của nguyên chủ nhưng cô cũng đã đủ tư cách làm một học sinh vũ đạo chuyên nghiệp, không cần lo sẽ bị đuổi học.

Ngày hôm sau, Hứa Mân rời giường sớm, thử quần áo thật lâu

Lúc đầu, cô nhìn trúng một chiếc váy vải bông màu trắng nhưng sau khi mặc, cô mới nhớ Hứa Lang vốn ưa chuộng váy dài màu trắng. Thế là, cô đổi thành T-shirt in hoa màu trắng, mặc quần short jean rộng rãi, phối với giày trắng, có thể chạy cũng có thể nhảy, vô cùng dễ chịu.

Hứa Mân là cô nhí nên vẫn luôn mong ước được học đại học.

Bây giờ, rốt cuộc cũng có cơ hội đi học, cô vừa khẩn trương lại vừa chờ mong.

Ngồi xe buýt nửa tiếng, chuyển sang một tiếng tàu điện ngầm, lại ngồi xe buýt hơn hai mươi phút nữa, cuối cùng, cô cũng đã tới cổng trường.

Bảng hiệu mạ vàng phát sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời - Đại học khoa học tự nhiên Hòa Thành.

Cảm thấy vô cùng trinh trọng, Hứa Mân dừng chân thưởng thức.

"Trường chúng ta không phải học viện điện ảnh đại học khoa học tự nhiên Hòa Thành sao? Vì sao không thấy cổng trường?"

Bên cạnh truyền tới một giọng nghi hoặc.

Hứa Mân quay đầu nhìn lại. Không biết từ lúc nào, bên cạnh cô đã xuất hiện ba người. Một cô gái mặc váy dài màu trắng và một đôi nam nữ trung niên có vẻ mặt bất ngờ.

"Đằng trước có chỗ tư vấn, chúng ta đến đó hỏi một chút."

Cô gái váy trắng sợ hãi nói.

Tâm tình Hứa Mân rất tốt, nhiều lời một câu: "Công học viện điện ảnh nằm ở trong nên phải đi vào từ đây mới thấy được."

"Kỳ lạ vậy?"

Người phụ nữ trung niên nhíu mày, vẻ mặt hoài nghi: "Là đại học chính quy à?"

"Chắc chắn là chính quy."

Hứa Mân gật đầu: "Cháu cũng là học sinh trường này."

Với hiện tượng kỳ quái này, trong sách cũng từng giải thích.

Theo như sách nói, đại học khoa học tự nhiên Hòa Thành là đại học khoa học tự nhiên tốt nhất trong nước, học viện điện ảnh đại học khoa học tự nhiên Hòa Thành chỉ là một khoa nghệ thuật chính quy bình thường.

Hai đại học xây chung một chỗ, ngày thường lên lớp đều hoàn toàn tách biệt, không liên quan tới nhau.

Nhưng hoạt động gì cũng thường xuyên làm cùng nhau.

Phương thức này có vẻ kỳ quái nên đã nổi lên một truyền thuyết trong trường học.

Truyền thuyết nói, trước kia, phong thủy của đại học khoa học tự nhiên Hòa Thành có vấn đề, tỉ lệ học sinh nam nữ vô cùng chênh lệch, lớn hơn rất nhiều so với các đại học khoa học tự nhiên khác khiến trường học có rất nhiều "ban hòa thượng".

Hiệu trưởng đại học khoa học tự nhiên cảm thấy dương thịnh âm suy vô cùng bất lợi cho sự phát triển của trường học.

Mấy năm trước, vừa lúc có một loại trường nghệ thuật mọc lên ở Hòa Thành. Hiệu trưởng dùng mọi cách vận động, cuối cùng đổi tên học viện thành "Học viện điện ảnh đại học khoa học tự nhiên Hòa Thành", đồng thời xây ngay bên cạnh đại học khoa học tự nhiên Hòa Thành.

Viện nghệ thuật mượn danh tiếng của đại học khoa học tự nhiên Hòa Thành, khoa Lý của Hòa Thành cũng cần nữ sinh bên viện nghệ thuật đến cải thiện phong thủy một chút.

Nhưng nghe nói từ khi học viện điện ảnh Hòa Thành hoàn thành, nữ sinh khoa học tự nhiên thường bị nữ sinh học viện điện ảnh bên cạnh làm lu mờ. Cũng không biết đây là chuyện tốt hay xấu nữa.

Dù sao, nhà trường cũng vô cùng ủng hộ sinh viên hai bên qua lại với nhau, thường tổ chức các hoạt động liên hợp, dần dần tạo thành tình cảnh bây giờ.

Nhưng cặp cha mẹ này dường như có rất nhiều thành kiến với loại học viện nghệ thuật này nên vẫn không nên nói truyền thuyết này cho bọn họ nghe thì hơn.

"Ngay cả công trường còn không có thì chính quy cái gì?"

Người đàn ông trung niên khinh thường bĩu môi một cái, ánh mắt nhìn Hứa Mân lại thêm vài phần khinh bỉ: "Đám con gái các cô đều không có kiến thức, bị người ta lừa còn không biết. Nghệ thuật cái gì, tất cả đều không đứng đắn..."

"Ba."

Cô gái mặc váy trắng biết cha mình nói không đúng nhưng lại không dám cãi lại, len lén nhìn Hứa Mân, sợ cô tức giận.

Ai ngờ Hứa Mân hoàn toàn không nghe thấy bọn họ nói gì cả.

Ánh mắt của cô rơi trên đường cái bên cạnh công trường.

Một cỗ siêu xe màu đỏ vừa dừng lại, mấy người mặc tây trang màu đen bước xuống, mở cửa xe, chuyên nghiệp bảo vệ ở cửa xe.

Một đôi tay con gái vươn ra trước, sau đó là một mái tóc đen, dưới tóc đen là gương mặt trẻ tuổi được trang điểm nhẹ, thanh lệ động lòng người. Phối hợp với váy dài màu trắng tinh khiết trên người, cô ta nhẹ nhàng xuất trần như tiên tử không dính khói lửa trần gian.

Cô gái váy trắng bên này lui về sau một chút như không muốn gặp tiên tử mặc váy trắng giống mình.

Nhưng vừa tự ti, cô ấy nghe thấy Hứa Mân bên cạnh xì khê một tiếng.

Phái đoàn này vô cùng hùng hậu, người biết là tân sinh nhập học thì không sao, người không biết còn tưởng là nhân vật quan trọng nào tới thị sát.

Hứa Lang không hổ là nữ chính trong sách.

Theo kịch bản trong sách, nguyên chủ vẫn không rời nhà, ngày khai giảng đến ầm ĩ một trận với Hứa Lang.

Hứa Trọng Á lại che chở cho con gái lớn. Rõ ràng hai đứa con gái đều thi cùng một trường, ông ta lại để tài xế trong nhà lái xe đưa nguyên chủ đi báo danh còn ông ta thì tự mình đưa con gái lớn đi.

Trong sách miêu tả, lúc báo danh, Hứa Lang không phô trương như thế, chỉ diễn cảnh cha từ nữ hiếu vô cùng tình tế và xuất thần.

Ngày đó, trong lòng nguyên chủ không thoải mái, xảy ra tranh chấp với một vai phụ khác, đánh nhau ngay tại chỗ.

Hứa Lang sốt ruột bảo vệ em gái, thay nguyên chủ nhận một cái tát.

Hần Thủ cũng xuất hiện vào lúc này. Hắn bảo vệ Hứa Lang, ra sức đánh vai phụ, quát lớn nguyên chủ, vô cùng uy phong.

Ngay ngày hôm đó, việc này bị cả trường xôn xao truyền đi. Hứa Lang xinh đẹp, độ quan tâm đương nhiên sẽ cao. Ngược lại, nguyên chủ trực tiếp bị gán danh "em gái không hiểu chuyện" nên từ đó, cứ nhìn thấy Hứa Lang, nguyên chủ lại đau đầu.

"Nhìn thấy không? Vị kia cũng là tân sinh của học viện điện ảnh bọn cháu! Con cái của gia đình giàu sang cũng tới đây học, trường học này thật sự không phải lừa đảo."

Hứa Mân nói một tiếng với cặp nam nữ trung niên đang nhìn đến ngay người bên cạnh rồi định bỏ chạy trước khi Hứa Lang phát hiện ra cô.

Mặc dù kịch bản đã bị cải biến, ví dụ như Hứa Trọng Á vì bị thương chưa khỏi hẳn nên không thể tự mình đưa Hứa Lang đi, lại ví như Hàn Thù đã quen biết với Hứa Lang nhưng trên bản chất, kết quả cũng không thay đổi. Ngày đầu tiên khai giảng, danh tiếng của Hứa Lang đã lan xa.

Hào quang của nữ chính quá mạnh, vẫn nên tránh đi thì tốt hơn.

Nhưng vừa mới xoay người, Hứa Mân đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

"Hứa đại tiểu thư, thật náo nhiệt mà! Chỉ có điều, nơi này không cho phép dừng xe nha."

Là Sở Diệp Nhiên.

Hứa Mân ngạc nhiên quay đầu, nhìn thấy Sở Diệp Nhiên đang xoay chai nước trong tay, cả lo phát phơ nói với Hứa Lang.

Hình tượng cao quý ưu nhã vừa dựng lên đều đã tan thành bọt khí rồi phát nổ trong nháy mắt.

Sắc mặt Hứa Lang lập tức đỏ bừng: "Thật xin lỗi, tôi không biết. Tôi lập tức bảo người lái đi..."

Nhưng nói xong câu kia, Sở Diệp Nhiên đi qua luôn như thể hoàn toàn không để Hứa Lang vào mắt.

Hứa Lang nhìn bóng lưng anh ta, hốc mắt cũng đỏ lên.

Đây là thời gian báo danh khai giảng, luôn có rất nhiều người ở cổng trường. Vừa rồi, Hứa Lang bước ra đã hấp dẫn rất nhiều người vây xem.

Có người không thuận mắt, chạy ra bênh vực kẻ yếu.

"Dừng một chút thì sao chứ? Cũng không dừng quá lâu mà!"

"Đứng đây! Mỹ nữ đừng để ý đến cậu ta, cậu ta chỉ ganh tị thôi."

"Có lẽ cậu ta muốn gây sự chú ý với mỹ nữ."

"Tôi cũng nghĩ thế. Mỹ nữ đừng để ý, đẹp thì có quyền, thích thì dừng, muốn dừng bao lâu thì dừng bấy lâu..."

...

Tam quan của Hứa Mân nổ tung, sợ Sở Diệp Nhiên không nhận được lại quay về tranh luận với đám người kia, vội vẫy tay với anh ta.

Sở Diệp Nhiên cũng không kích động như thế. Vừa thấy Hứa Mân, mắt anh ta sáng lên, lập tức đi tới, đưa đồ uống trong tay cho cô: "Tôi vẫn chưa uống... Hóa ra cô cũng thi vào học viện điện ảnh này."

"Cảm ơn Sở ca."

Thấy anh ta, Hứa Mân cũng rất vui vẻ: "Sao anh lại ở đây?"

Sở Diệp Nhiên kéo hành lý của cô qua: "Phải gọi là học trưởng. Đi thôi, tôi dẫn cô đi báo danh."

"Học trưởng? Anh ở khoa học tự nhiên hay học viện điện ảnh?"

Hứa Mân đi bên cạnh anh ta, tò mò nhìn quanh một phen.

"Khoa học tự nhiên."

Sở Diệp Nhiên hừ một tiếng, biết rõ nhưng vẫn hỏi: "Đang tìm ai à?"

Hứa Mân sờ mũi, cũng không giả mồm, nói thẳng: "Tìm Phó ca. Anh ấy không đi cùng anh sao?"

"Bọn tôi không ở chung với nhau."

Sở Diệp Nhiên nhìn cô, hài hước cười: "Cậu ấy cũng không đi cùng cô à?"

"Đừng nói lung tung! Người khác nghe thấy sẽ hiểu lầm..."

Hứa Mân ảo não: "Tôi không biết anh ấy cũng học ở đây. Nếu không, chắc chắn tôi sẽ gọi anh ấy đi cùng. Có lẽ ngày mai anh ấy mới đến thì sao?"

"Chắc là không đâu."

Sở Diệp Nhiên nói: "Tiểu Dạng rất thích đi học, năm nào cũng là người đến đầu tiên. Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi?"

Hứa Mân sững sờ, trong lòng "lộp bộp".

Trong sách, phần lớn thời lượng ra sân của Phó Thư Dạng đều là sau này. Giai đoạn trước, lúc Hứa Lang học năm đầu đại học, quả thật anh cũng từng xuất hiện nhưng cũng chỉ là phông nền.

Nhưng trong bối cảnh đó, Phó Thư Dạng cũng không phải học sinh!

Vì sao?

Rõ ràng Phó Thư Dạng cũng như Sở Diệp Nhiên, đều là nghiên cứu sinh của đại học khoa học tự nhiên. Sao anh lại không phải học sinh?

Rốt cuộc trong thời gian này đã xảy ra chuyện gì?

Hôm qua, rõ ràng trạng thái của Phó Thư Dạng rất không đúng. Sao cô lại không chịu hỏi thêm vài câu chứ?

Hứa Mân càng ảo não.

Có phải anh đã bị bệnh rồi không?

Nhưng bị bệnh cũng không thể không đi học chứ.

"Diệp Nhiên ca ca!"

Một giọng nói nũng nịu bỗng xuất hiện.

Hứa Mân nhìn lại, là một cô gái mặt tròn, mặc váy bông màu hồng.

Ánh mắt cô ấy nhìn chằm chằm hành lý trong tay Sở Diệp Nhiên, bĩu môi, đáng vẻ rất không vui.

Còn Sở Diệp Nhiên rầu rĩ, lông mày cũng nhíu lại, không lên tiếng.

Hứa Mân nghĩ thấy vị chua nồng nặc, hơi buồn cười, lập tức lên tiếng để tránh bị nghi ngờ: "Sờ ca, anh đi nhanh đi. Tự tôi có thể đi được, không cần tiền."

Cô đoạt lại hành lý từ tay Sở Diệp Nhiên: "Hai người cứ từ từ trò chuyện."

Cô gái kia lập tức hớn hờ: "Xin lỗi nhé, mình có việc cần nói với Diệp Nhiên ca ca. Nếu không, mình tìm người dẫn cậu đi báo danh nha."

"Không cần, không cần."

Hứa Mân vội vàng khoát tay: "Tự mình đi được mà."

Vừa dứt lời, bên cạnh đã có tiếng nói: "Diệp Nhiên ca ca yên tâm! Mình sẽ thay cậu bảo vệ tiểu học muối thật tốt."

Đây là giọng con trai. Hứa Mân nghe xong cũng nổi da gà, cô gái váy hồng thì giận đến mức dậm chân.

Nghe tiếng, Hứa Mân nhìn sang. Là một nam sinh mập mạp, trắng trắng, nộn nộn.

Chú ý tới ánh mắt Hứa Mân, mập mạp cười cười, hơi quá lời: "Xin chào tiểu học muối..."

Anh ta còn muốn trêu ghẹo nhưng Sở Diệp Nhiên đã lên tiếng: "Vậy tôi giao tiểu học muối cho cậu. Nếu cô ấy chịu ủy khuất, cậu tự mình đi giải thích với Tiểu Dạng Dạng."

"Cmn!"

Mập mạp bị dọa sợ, lùi lại ba bước, trong nháy mắt đã vô cùng đứng đắn: "Xin hỏi tiểu học muối và Phó đại thần có quan hệ gì?"

"Một lát nữa tôi đến ký túc xá xem thử, không chừng Tiểu Dạng đã đến rồi."

Sở Diệp Nhiên nói với Hứa Mân: "Cậu ta là Mạnh Thao, là bạn cùng phòng của bọn tôi. Có việc gì, cứ cứ phân phó cho cậu ta. Còn lại, không cần để ý tới cậu ta."

Nghe thấy cái tên này, trong lòng Hứa Mân dừng lại.

Sau này, Mạnh Thao trở thành phụ tá đắc lực của Phó Thư Dạng, cũng có thủ đoạn độc ác. Điểm duy nhất anh ta khác với Phó Thư Dạng chính là, Phó Thư Dạng là một lão lưu manh, chường mắt với những người nhào nhọt, vụn vụn kia nhưng Mạnh Thao lại thích bạn thân của Hứa Lang.

Vì đối phó với Phó Thư Dạng, Hàn Thủ từng nhiều lần xuống tay với Mạnh Thao.

Đủ loại thủ đoạn uy hiếp dụ dỗ đều đã dùng nhưng Mạnh Thao vẫn không đổi lòng, cuối cùng phải dùng tới bạn thân của Hứa Lang.

Anh ta uống say, suýt chút cường bức bạn thân của Hứa Lang, bị bắt lại.

Trong sách nói, Phó Thư Dạng còn muốn dùng tiền cứu Mạnh Thao ra khỏi ngục giam. Đáng tiếc, Mạnh Thao không giữ được bình tĩnh, đánh chết người trong tù, bị hủy hoại triệt để.

Lúc đọc sách, Hứa Mân không có chút thiện cảm nào với loại đàn ông luôn dùng sức mạnh để đối phó với phụ nữ như Mạnh Thao.

Nhưng bây giờ, nhìn thấy người ôn hòa vô hại trước mặt, thậm chí còn có chút mập mạp thật thà, cô rất khó tưởng tượng anh ta sẽ làm ra những chuyện thế kia.

Từ lúc xuyên sách đến giờ đã là một tháng. Hứa Mân ngày càng cảm thấy, nhận định tốt xấu của một người không phải chỉ dựa vào kịch bản.

Vậy nên, cô nhanh chóng tỉnh táo lại.

Quan sát trước rồi hẵng nói.

Cô có thể thấy được, ít nhất là hiện tại, mối quan hệ của mấy người bọn họ vẫn rất tốt.

Hứa Mân đồng ý: "Tôi biết rồi, cảm ơn Sở ca."

Sở Diệp Nhiên bị cô gái ông ọ kia dẫn đi, về mặt không cam tâm, không tình nguyện.

Mạnh Thao nhận lấy hành lý của Hứa Mân, hỏi tha thiết lại hiếu kỳ: "Học muội, rốt cuộc cô và Phó đại thần có quan hệ như thế nào vậy?"

Hứa Mân cười cười, hỏi lại: "Sao mọi người lại gọi anh ấy là Phó đại thần? Vì sao vậy? Có thể nói cho tôi nghe nguồn gốc của biệt danh này không?"

Nghe vậy, Mạnh Thao hăng hái: "Đó là đương nhiên, bởi vì cậu ấy lợi hại mà! Phó đại thần chính là nhân vật truyền kỳ của khoa máy tính của chúng tôi..."

Anh ta còn nói nhiều hơn Sở Diệp Nhiên, dọc đường đi đã nói rõ ràng ngọn nguồn của Phó Thư Dạng.

Ba người bọn họ đều là sinh viên khoa máy tính của đại học khoa học tự nhiên, đều đã lên nghiên cứu sinh của trường học, vẫn luôn ở chung một ký túc xá.

Vậy nên quan hệ rất thân, cũng hiểu rất rõ lẫn nhau.

Từ ngày đầu tiên vào trường, Phó Thư Dạng đã được chú ý.

Không vì gì khác, thật sự là quá đẹp rồi!

Nhưng những ánh mắt này chưa chắc đều đã có ý tốt. Đương nhiên nữ sinh đều là thích, còn nam sinh thì lại không giống vậy.

Tỉ lệ nam nữ ở học viện khoa học tự nhiên vốn đã không cân bằng, nay còn xuất hiện một tên thịnh thế mỹ nhân, gần như hấp dẫn hết ánh mắt của nữ sinh trong trường, ai mà phục cho được?

Những tên con trai trong trường đều trưởng thành muộn, thật ra còn có rất nhiều sinh viên như có chứng tự kỷ.

Ngay từ đầu, các nam sinh còn ngây thơ, làm khó Phó Thư Dạng đủ kiểu, thậm chí còn gây sự với anh.

Phó Thư Dạng nhìn có vẻ im im, gầy gò yếu ớt trông rất dễ bắt nạt nhưng trên thực tế, anh không chỉ đẹp trai mà còn rất biết đánh nhau. Có một lần, ba người trong đội bóng rổ đánh anh một cái, sau đó bị đánh lại đến khóc lóc kêu cha gọi mẹ.

Năm thứ nhất đại học, Phó Thư Dạng lấy thành tích chuyên nghiệp hạng một, thành công khiến tất cả nam sinh ngậm miệng.

Mẹ nó, người này chính là tôn thần, ai cũng không lay động được thần vị của anh.

Bản chất hâm mộ của nhân loại rất mạnh. Đối với người có thực lực không kém mình bao nhiêu thì có thể sẽ đồ mắt ghen ghét, còn đối với người có thực lực cao hơn bản thân quá nhiều thì chỉ biết ngược nhìn cúng bái.

Thế là Phó Thư Dạng lập tức có biệt danh "Phó đại thần", "Dạng thần".

Hứa Mân càng nghe càng cảm thấy không phù hợp.

Phó Thư Dạng ưu tú như vậy, tại sao sau này lại biến thành như thế?

Tạm thời không nói đến điểm hắc hóa của anh nhưng vì lý do gì, anh lại không đi học tiếp?

Hứa Mân nghiêm túc nhớ lại kịch bản. Vừa nhập học, Hàn Thủ đã được bầu làm giáo thảo*. Từng có rất nhiều người chưa xốt nói, nếu không phải vị đại thần chiếm lấy vị trí giáo thảo suốt sáu năm nghỉ học thì chắc chắn hẳn không lên được giáo thảo.

*giáo thảo: từ ngữ của học sinh chuyên dùng để chỉ người đẹp trai nhất trường

Trong sách, đoạn này là để tăng bốc Hàn Thủ nhưng đại thần trong lời này, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là Phó Thư Dạng.

Vì sao Phó Thư Dạng lại nghỉ học?

Hôm nay khai giảng. Xưa nay anh thích học tập nhưng hôm nay lại không tới như muốn thông báo mình sẽ nghỉ học.

Hứa Mân sốt ruột, gửi Wechat cho Phó Thư Dạng nhưng không ai trả lời.

Gọi điện thoại cũng không ai nhận, không biết là không nghe thấy hay đã xảy ra chuyện gì rồi.

Cô vội bước nhanh hơn, chào tạm biệt Mạnh Thao, định về đến ký túc xá cất hành lý rồi lại gọi điện thoại cho Phó Thư Dạng.

Nhất định không thể để anh nghỉ học.

Cũng đã là nghiên cứu sinh năm ba, rất nhanh sẽ tốt nghiệp, có lý do gì để nghỉ học?

Hứa Mân không có nhiều hành lý lắm, tự mình xách lên ký túc xá, phát hiện cửa đã mở, đã có bạn cùng phòng tới trước.

Cô đẩy cửa. Nhìn thấy người bên trong, cô cũng hơi sững sốt.

Là nữ sinh mặc váy trắng lúc này cô vừa gặp ở cổng trường.

Nữ sinh váy trắng ngẩng đầu. Nhìn thấy Hứa Mân, cô ấy lập tức vui vẻ nở nụ cười: "Là cậu à! Cậu cũng ở đây sao?"

"Chào cậu."

Hứa Mân vào cửa.

"Minh là Hứa Mân."

"Minh là Bối Khi Yên."

Cô gái váy trắng vội chào đón, giúp Hứa Mân cầm hành lý.

Hứa Mân quay đầu đóng cửa, ổn định lại tâm tình một chút.

Kịch bản trong sách chủ yếu bắt đầu từ đại học nên Hứa Mân đã sớm biết đến trường sẽ gặp được rất nhiều "người quen". Cho là mình đã chuẩn bị tâm lý tốt rồi nhưng khi chân chính gặp được những người này, cô mới phát hiện bản thân không thể giữ bình tĩnh.

Bối Khi Yên là bạn cùng phòng thời đại học của nguyên chủ, quan hệ giữa hai người vô cùng không tốt.

Vì chuyện của Hứa Lang, ngay ngày đầu tiên, nguyên chủ đã bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ. Tính tình cô ấy không tốt, trở về ký túc xá là bắt đầu nổi giận.

Bối Khi Yên là một cô gái nhất gan, không dám phản kháng, chỉ có thể lén lút khóc sau lưng người ta.

Nguyên chủ không hề biết nên bốn năm đại học từng bắt nạt Bối Khi Yên nhiều lần.

Về sau, Bối Khi Yên bùng nổ trong trầm mặc, lén lút bỏ thêm thuốc vào đồ uống của nguyên chủ, để nguyên chủ phát sinh quan hệ với một tra nam*.

*tra nam: danh từ dùng để chỉ thể loại nam giới có nhân cách xấu xa, lưu manh

Nguyên chủ ức hiếp Bối Khi Yên đương nhiên là sai nhưng chuyện cô ta làm cũng đủ khiến người ta lạnh sống lưng.

Cũng may hiện tại vẫn chưa có chuyện gì xảy ra cả.

Hứa Mân sẽ không bắt nạt Bối Khi Yên, cũng hi vọng Bối Khi Yên đừng hắc hóa.

"Cậu thật xinh đẹp."

Bối Khi Yên nói khẽ: "Còn xinh đẹp hơn đứa con gái nhà giàu lúc này."

Hứa Mân quay đầu, đã khôi phục lại bình tĩnh: "Cảm ơn, cậu cũng rất xinh đẹp. Đúng rồi, ba mẹ cậu đã đi rồi sao?"

"Đi rồi. Bọn họ đều khinh thường không muốn ở lại xem."

Bối Khi Yên cúi thấp đầu, hỏi hận: "Bọn họ không hiểu chuyên ngành này của chúng ta... Đúng rồi, mình còn muốn nói xin lỗi với cậu. Lúc ở cổng, ba mình nói như thế, cậu cũng đừng để ý, ông ấy chính là người như vậy..."

"Không sao."

Hứa Mân vội trấn an cô ấy: "Phụ huynh không hiểu cũng rất bình thường."

Bối Khi Yên thờ dãi: "Ài, thật hâm mộ các cậu khi có những phụ huynh sáng suốt như vậy."

Hứa Mân cười một tiếng: "Thật ra cha mẹ cậu có thể tự mình đưa cậu đến trường cũng đã nói rõ là họ vẫn còn quan tâm cậu, có lẽ chỉ là giả vờ phản đối mà thôi."

Bối Khi Yên cười khổ lắc đầu: "Cậu không hiểu."

"Chẳng phải bây giờ cậu đã đi học rồi sao? Có cơ hội tự lập, sau này cũng không cần quá quan tâm đến ý kiến của bọn họ, như vậy sẽ tốt hơn rất nhiều."

Hứa Mân sốt ruột muốn liên lạc với Phó Thư Dạng, an ủi hai câu rồi quơ quơ điện thoại: "Mình đi gọi điện thoại chút nhé."

Bối Khi Yên gật đầu, Hứa Mân đi ra ban công gọi điện thoại.

Điện thoại Phó Thư Dạng đổ chuông nhưng không ai nghe máy.

Hứa Mân cắn răng, gọi điện thoại cho bên cho thuê nhà, nhờ bọn họ xem giúp xem Phó Thư Dạng có ở nhà hay không.

Kết quả, họ nói Phó Thư Dạng đã đi từ sáng sớm, chưa thấy anh trở về.

Sợ sai sót, nhân viên công tác còn đến gõ cửa nhà Phó Thư Dạng nhưng không có ai đáp.

Ra cửa rồi lại không đến trường học, vậy anh đi đâu?

Sao lại không nhận điện thoại, cũng không trả lời tin nhắn?

Hứa Mân vẫn không yên lòng, lại gọi điện thoại cho Sở Diệt Nhiên.

Ngược lại, Sở Diệt Nhiên nhận điện thoại rất nhanh nhưng anh ta cũng không hoạt bát như ngày thường, chỉ "Alo" một tiếng, không nói tiếp.

"Sở ca, Phó ca đã đến trường học chưa?"

Hứa Mân không kịp để ý quá nhiều, trực tiếp hỏi.

Sở Diệt Nhiên dừng một lúc, thanh âm nặng nề: "Hứa Mân, Tiểu Dạng có thể phải nghỉ học..."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Edit by Link & Beta by Hy

~*~*~*~*~

Lạch cạch — Điện thoại trong tay Hứa Mân rơi xuống đất.

Cô vội nhặt lên. Cũng may, điện thoại di động này khá bền, màn hình nứt hai đường nhưng cũng không bị hỏng, vẫn có thể tiếp tục cuộc trò chuyện.

"Hứa Mân? Cô không sao chứ?"

Nghe thấy tiếng động bên kia đường dây, Sở Diệt Nhiên sợ hết hồn.

"Tôi không sao."

Hứa Mân cầm điện thoại, lập tức đi ra ngoài kí túc xá: "Anh ở đâu? Chúng ta gặp mặt rồi nói."

Bối Khởi Yên thấy Hứa Mân trầm mặc đi lướt qua cô ấy, hơi sững sốt.

Hứa Mân hoàn toàn không chú ý tới cô ấy. Thấy thang máy đang bận, cô dứt khoát chạy xuống bằng cầu thang bộ, đi đến sân bóng rổ bên cạnh mà Sở Diệp Nhiên nói.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Hứa Mân chạy một mạch tới, suýt chút nữa tắt thở.

Sở Diệp Nhiên và Mạnh Thao đi cùng nhau, cũng vừa mới tới, vừa thở vừa nói: "Việc này không thể để người khác biết. Chúng ta đi chỗ khác."

Bọn họ đến một nơi hẻo lánh yên tĩnh. Xác định xung quanh không có người, Sở Diệp Nhiên hỏi Hứa Mân: "Lần gần nhất cô gặp Tiểu Dạng là lúc nào?"

"Tối qua." Hứa Mân nói.

"Lúc đó, trạng thái của cậu ấy thế nào?" Mạnh Thao lập tức hỏi.

Hứa Mân nói lại tình huống tối hôm qua: "Có phải anh ấy đã xảy ra chuyện gì không? Lúc đó tôi nên hỏi anh ấy vài câu mới phải."

"Chuyện không liên quan tới cô."

Sở Diệp Nhiên trấn an nói: "Dù cô có hỏi, cậu ấy cũng sẽ không nói với cô."

Hứa Mân gấp gáp: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Việc đã đến nước này, Sở Diệp Nhiên không thể lừa Hứa Mân được nữa. Anh ta sắp xếp lại suy nghĩ một chút rồi nói: "Cô biết Tiểu Dạng có được bộ biệt thự kia bằng cách nào không?"

"Không biết."

Nhớ tới lời bảo vệ từng nói, Hứa Mân nói tiếp: "Chỉ có điều, tôi từng nghe bảo vệ nói, hình như trước kia căn biệt thự này thuộc về một người họ Kim."

Sở Diệp Nhiên thở dài: "Thầy của Tiểu Dạng họ Kim."

"Thầy của anh ấy họ Kim..."

Đột nhiên, Hứa Mân khựng lại.

Cô chưa từng trải nhưng cũng biết thầy giáo không thể tùy tiện cho học sinh một bộ biệt thự được.

【Phó Thư Dạng? Hẳn chính là cảm thú! Kim Mẫn từng là ân sư dạy nghề của hắn nhưng Phó Thư Dạng đã làm gì? Hắn khi sư diệt tổ, chụp Kim Mẫn vào bao bố đánh đến hấp hối rồi mới đưa đi bệnh viện. Sau này, tay chân của Kim lão sư đều bị tàn tật, ngay cả công ty một tay gây dựng cũng bị Phó Thư Dạng cướp đi. Nhưng tên súc sinh này còn chưa dừng lại. Hắn phái người dụ dỗ con gái Kim lão sư, sau đó lại đá người ta. Kim sư muội không chịu nổi đã kích, uống thuốc tự sát nhưng bất thành, trở thành người thực vật. Năm đó, Kim lão sư tốt với Phó Thư Dạng bao nhiêu nhưng lại thu về một tên bạch nhãn lang, thật sự khiến nhà tan cửa nát! Em nói xem, súc sinh như thế thì có gì đáng để nói? Hắn chết cũng không hết tội, anh nhất định phải trừ bỏ cục u ác tính này!】

Đây là lời Hàn Thủ nói với Hứa Lang.

Phó Thư Dạng bắt được Hứa Lang nhưng không dùng cô ta để uy hiếp Hàn Thủ mà thả đi. Hứa Lang cảm thấy có lẽ Phó Thư Dạng cũng không xấu xa như vậy, nói giúp anh mấy câu nhưng lập tức bị Hàn Thủ dùng cả đoạn này để phản bác.

Từ đó về sau, Hứa Lang vô cùng chán ghét Phó Thư Dạng.

Trong cả cuốn sách, Hứa Lang đều được miêu tả như Thánh Mẫu Bạch Liên Hoa. Ban đầu, bất kể là người xấu xa cỡ nào, cô ta cũng muốn cảm hóa. Duy chỉ có giai đoạn sau, cô ta hận không thể khiến Phó Thư Dạng chết đi.

Chi tiết trong lời này của Hàn Thủ có lẽ có chút sai lệch với sự thật nhưng cơ bản mà nói, Phó Thư Dạng có mâu thuẫn với Kim Mẫn là điều chắc chắn.

"Là Kim Mẫn sao?" Hứa Mân hỏi.

Sở Diệp Nhiên giật mình: "Cô biết ông ta?"

Hứa Mân lắc đầu: "Tình cờ nghe được tên ông ta. Tại sao ông ta lại tặng biệt thự cho Phó ca?"

Sở Diệp Nhiên cho là cô nghe được từ Phó Thư Dạng, cũng không hỏi thêm, chỉ thống khổ đập đầu: "Tiểu Dạng vốn là cô nhi, từ nhỏ đã chịu rất nhiều khổ sở nên tính tình hơi quái gở. Nhưng cậu ấy vốn có tư chất thông minh, học cái gì cũng nhanh. Thật ra, Kim Mầu cũng không phải giáo sư của chuyên ngành bọn tôi. Lúc ở khoa chính quy, Tiểu Dạng tự chọn một môn học mà ông ta mở công khai, gọi là "Chiến thuật thiết kế điện tử". Tiểu Dạng học cái này chỉ để cho vui nhưng không ngờ vì thế lại bị Kim Mầu đề mắt tới."

Kim Mầu nhìn trộm tài năng của Phó Thư Dạng, lợi dụng thân phận giáo sư để tiếp cận anh, dẫn anh đi làm công việc tại chức kiếm tiền nhẹ nhàng.

Phó Thư Dạng là cô nhi, đương nhiên tiền bạc cũng không dư dả. Chỉ có điều, năng lực của anh rất mạnh, làm công bình thường cũng đủ kiếm tiền. Nhưng cảm giác có giáo sư đặc biệt quan tâm thì lại không giống vậy.

Cô nhi mà, từ nhỏ đã không được yêu thương nhiều. Ai đối tốt với anh, anh đều sẽ ghi tạc trong lòng.

Dần dần, hai người quen thuộc, Kim Mầu bắt đầu có ý để Phó Thư Dạng tham dự vào nghiên cứu của mình.

Kim Mầu nghiên cứu trò chơi điện tử, tương đối có tương lai. Chính Phó Thư Dạng cũng cảm thấy hứng thú, sau đó suôn sẻ thi làm nghiên cứu sinh của Kim Mầu.

Quả thật, ban đầu Kim Mầu chỉ muốn thu Phó Thư Dạng về dưới trướng của mình. Ông ta đang chuẩn bị mở một công ty game.

Nhưng không ai ngờ, năng lực của Phó Thư Dạng lại vượt xa mong đợi của Kim Mầu.

Biết dự định sau này của Kim Mầu, anh lập tức bắt đầu giúp ông ta nghĩ trò chơi mới.

Lập trình, lối tư duy, đưa vào hoạt động.... Cái nào anh cũng đọc lướt qua, tận lực tạo dựng trò chơi mới khiến Kim Mầu mừng rỡ không thôi. Kim Mầu nhận định trò chơi này có thể hot, bắt đầu có tâm tư bản thủ.

Phó Thư Dạng hoàn toàn không hề phòng bị Kim Mầu, tất cả bản thảo thiết kế đều để ở phòng làm việc của ông ta, tất cả thiết kế và chi tiết đều nói với Kim Mầu.

Chờ Phó Thư Dạng phát hiện ra có gì không đúng thì Kim Mầu đã vụng trộm đăng kí trò chơi, còn xin độc quyền trang thiết bị nòng cốt mà Phó Thư Dạng đưa ra.

Sau khi nghỉ hè, Phó Thư Dạng mới tình cờ nghĩ đến vấn đề độc quyền, tra ra mới phát hiện đã có người xin, người xin lại chính là Kim Mầu. Anh vừa giận vừa sợ, ngay sau đó lại phát hiện phần văn kiện riêng tư trong máy tính của mình đã mất sạch từ lúc nào.

Phó Thư Dạng không dám tin, đương nhiên muốn tìm Kim Mầu để đối chất.

Nhưng Kim Mầu trả đũa, nói những thứ đó đều do mình nghĩ ra, còn uy hiếp Phó Thư Dạng nếu anh dám nói lung tung thì sẽ không cho anh tiếp tục ở trường học nữa. Đừng nói là bằng cấp của nghiên cứu sinh, ngay cả bằng cấp chính quy của anh cũng có thể bị hủy bỏ. Kim Mầu có bối cảnh, có danh vọng, Phó Thư Dạng có năng lực nhưng lại không có chứng cứ. Dưới tình huống này, quả thật khó mà chống lại được ông ta.

Sau khi hù dọa Phó Thư Dạng, Kim Mầu lại nói Phó Thư Dạng cũng có giúp một chút, muốn cho anh một căn biệt thự xem như tiền lương.

Hiện tại, biệt thự ở tiểu khu Bạch Hạc Tháp bán một trăm vạn cũng không ai mua nhưng tiền lời của một trò chơi đang hot thì không thể đo lường.

Quan trọng nhất, Phó Thư Dạng vô cùng kính trọng Kim Mầu. Bây giờ, đó không chỉ là vấn đề tiền bạc mà tín ngưỡng của Phó Thư Dạng cũng đã bị phá nát.

Phó Thư Dạng không cần bộ phòng của Kim Mầu, Kim Mầu cũng không hề sợ.

Nhưng ngoài Kim Mầu, Phó Thư Dạng cũng chỉ nói mấy câu về ý tưởng trò chơi với Sở Diệp Nhiên và Mạnh Thao.

Nhưng hai bọn họ không chơi game, nói cũng rất ít nên càng không để lại chứng cứ gì.

Bọn họ đều tin tưởng Phó Thư Dạng nhưng lại bất lực. Lấy trộm chơi đá, bọn họ chỉ có thể khuyên Phó Thư Dạng chấp nhận, sau đó nghĩ cách báo thù.

Trước khi nghỉ hè, cảm xúc của Phó Thư Dạng lên xuống bất định khiến đám Sở Diệp Nhiên vô cùng lo lắng.

Cuối tháng bảy, Phó Thư Dạng bỗng nghĩ thông suốt, đồng ý điều kiện của Kim Mầu.

Anh sang tên hộ, sau đó dọn vào tiểu khu Bạch Hạc Tháp.

Sở Diệp Nhiên không yên lòng, còn qua ở với anh mấy ngày, chắc chắn anh đã nghĩ thông suốt rồi mới rời đi.

Về sau nữa, Hứa Mân xuất hiện, Phó Thư Dạng chủ động đi tìm Sở Diệp Nhiên, muốn cho Hứa Mân một slot đào tạo miễn phí.

Sở Diệp Nhiên vô cùng cảm động, nhìn Hứa Mân như nhìn thấy ân nhân cứu mạng.

Anh ta cho là Hứa Mân đã đốt lên ngọn lửa hi vọng của Phó Thư Dạng nên vô cùng hi vọng hai người họ có thể bên nhau.

Nhưng hôm nay, Phó Thư Dạng không đến học.

Sở Diệp Nhiên không yên lòng. Sau khi âm thầm nghe ngóng, anh ta lại nghe được tin tức nội bộ nói Phó Thư Dạng chủ động xin nghỉ học.

Bọn họ gọi điện cho Phó Thư Dạng nhưng không ai nghe máy. Đúng lúc đó, Hứa Mân tìm anh ta. Sở Diệp Nhiên vô thức cảm thấy Hứa Mân vô cùng đặc biệt với Phó Thư Dạng nên mới gặp mặt cô.

"Cô tin tưởng Dạng thần không?"

Trong mắt quần chúng, uy tín của giáo sư vẫn cao hơn học sinh rất nhiều, huống chi còn là giáo sư đức cao trọng vọng. Trong tình huống không có chứng cứ, càng nhiều người chọn tin tưởng giáo sư hơn.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Kim Mẫn không hề sợ hãi.

Hứa Mân lại gật đầu không chút do dự: "Tôi tin."

Phó Thư Dạng là người thế nào, cô cũng đã tự mình cảm nhận qua, tự có phán đoán của mình.

Huống chi cô còn biết kịch bản sau này.

Sau này, nhờ vào một trò chơi điện tử, Kim Mẫn kiếm được đầy túi, còn muốn chèn ép Phó Thư Dạng vừa mới ngoi đầu lên.

Vì vậy mới có chuyện như trong đoạn nói chuyện của Hàn Thù. Rốt cuộc Kim Mẫn vẫn không thể thắng được Phó Thư Dạng.

Đoạn nói chuyện kia có nhắc tới "công ty một tay gây dựng", đó chính là công ty game.

Vậy nên, cô đã tìm được nguyên nhân Phó Thư Dạng nghỉ học và nguyên nhân "khi sư diệt tổ" rồi.

"Tôi về tiểu khu Bạch Hạc Tháp một chuyến."

Sau khi hiểu rõ khúc mắc của Phó Thư Dạng, Hứa Mân đưa ra quyết định.

Sở Diệp Nhiên lập tức nói: "Tôi đi chung với cô."

"Không cần. Chưa chắc Phó Thư Dạng đã ở tiểu khu. Hai người biết rõ những nơi anh ấy thích đi, chúng ta chia nhau ra tìm."

Hứa Mân lắc đầu, nhanh chóng nói: "Ngoài ra, anh có quan hệ, xem thử xem có thể rút đơn của Phó Thư Dạng về không. Tiếp đó, tìm hiểu xem trường học có đồng ý cho phép đổi giáo sư không. Chúng ta giữ liên lạc, có tin tức thì báo cho nhau biết."

Đồng ý theo bản năng xong, Sở Diệp Nhiên mới phát hiện mình đang bị Hứa Mân sai sử.

Cô gái này ngày thường trông tùy ý nhưng không ngờ đến thời khắc mấu chốt lại có thể bình tĩnh và quyết đoán như thế.

Anh ta không cảm thấy bị xúc phạm, ngược lại càng yên tâm để cô đi tìm Phó Thư Dạng.

"Vẫn còn ngày mai để báo danh nên tối nay không trở về trường cũng không sao. Nhưng đêm mai, tân sinh đều sẽ phải khai ban, không cần biết có tìm được người hay không, đêm mai cô nhất định phải trở về."

Sở Diệp Nhiên dặn dò: "Chúng ta bàn bạc kỹ hơn."

Hứa Mân đồng ý, nhanh chóng lao ra cổng trường.

Cô trực tiếp dùng phần mềm gọi xe. Sau khi lên xe, cô mới phát hiện mình không mang theo cả chìa khóa và túi.

Hứa Mân hơi do dự nhưng vẫn không quay về. Tiền xe có thể trả bằng điện thoại, trở lại tiểu khu có khó khăn gì thì tìm chủ nhà.

Cô sợ tới qua Phó Thư Dạng mắc mưa xong bị bệnh, ngộ nhờ té xỉu trong nhà thì rất khó lường nên không dám trì hoãn.

Lúc cô trở về tiểu khu, trời cũng đã tối. Bảo vệ giúp cô quét thẻ cổng, còn nói với cô là Phó Thư Dạng vẫn chưa trở về.

Hứa Mân chạy một mạch đến cửa nhà Phó Thư Dạng, thấy cửa sắt bị khóa. Xác định Phó Thư Dạng không xỉu trong nhà, cô mới thờ phào nhẹ nhõm.

Vẫn chưa có ai nhận điện thoại. Hứa Mân gửi một tin nhắn ngắn cho Phó Thư Dạng, nói đêm nay mình sẽ một mực ở cổng chờ anh.

Sau đó, cô tìm một chỗ, ngồi xuống.

Phó Thư Dạng vẫn không trả lời.

Sắc trời không tốt mấy, chẳng bao lâu đã nổi gió, có xu hướng sẽ đổ mưa to.

Xa xa cũng có đình nghi mát có thể tránh mưa nhưng Hứa Mân lại sợ, ngộ nhờ Phó Thư Dạng trở về nhưng cô không nhìn thấy rồi bỏ lỡ thì sao đây.

Do dự một hồi, cô đi đến trước cửa sắt lớn, khởi động gân cốt một chút, định leo vào từ cửa sắt.

Dù sao, đêm nay cô sẽ ở nhà Phó Thư Dạng.

Cổng nhà anh rất cao nhưng lúc nhỏ, Hứa Mân vốn là một tay leo cây cừ khôi nên cô vẫn cảm thấy bình thường.

Nếu không nhìn dưới chân, leo cao cũng không phải việc khó gì nhưng ngay khi sắp lật người qua, cô chợt nghe thấy tiếng bước chân.

"Làm gì vậy?"

Theo đó là giọng nói không có chút tình cảm nào của Phó Thư Dạng.

Hứa Mân hoảng hốt, sảy chân, sau đó... ngã xuống thẳng tấp.

Trong tay Phó Thư Dạng còn cầm một chai rượu nhưng đến lúc kịp nhận thức, anh đã ném chai rượu đi, vừa vịn tiếp được Hứa Mân rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Edit by Link & Beta by Hy

3~3~3~3~3~3~

Trên trời rơi xuống một Hứa muối muối.

Phó Thư Dạng nhếch đôi môi mỏng, muốn nói nhưng lại thôi.

Hứa Mân đã chuẩn bị tâm lý sau đó mộng sẽ nở hoa, không ngờ lại được người ta bắt lấy. Bản năng sinh tồn bảo cô hãy ôm lấy mọi vật có thể cho cô cảm giác an toàn — ví dụ như cổ của Phó Thư Dạng.

Đây hoàn toàn là động tác theo bản năng. Ôm xong, cô mới phát hiện tư thế này vô cùng mập mờ. Đầu vàng mắt hoa, cô nhìn chăm chăm thịnh thế mỹ nhan gần trong gang tấc.

Người trong lòng vừa nhẹ lại vừa mềm. Nhìn đôi mắt to rõ thanh tịnh trong suốt phản chiếu gương mặt của bản thân, hầu kết Phó Thư Dạng nhẹ nhàng trượt một cái. Anh nhân nhặt nói: "Có thể xuống không?"

"A..."

Hứa Mân vội buông tay, nhảy xuống đất, không dám quay đầu nhìn biểu cảm của Phó Thư Dạng: "Thật xin lỗi, tôi không cố ý."

Phó Thư Dạng cầm tay vào túi quần: "Sao cô lại ở đây?"

"Tôi chờ anh đó."

Nhớ tới nhiệm vụ của mình, Hứa Mân không kịp thẹn thùng, quay đầu lại, vội nói: "Chúng tôi không gọi điện thoại cho anh được, gửi tin nhắn cũng không thấy trả lời, lo lắng gần chết... Tất cả mọi người vô cùng lo lắng nên mới phải tôi đến nhà anh xem thử. Anh đã đi đâu?"

Mở to mắt liếc nhìn cửa sắt cao cao, cánh môi Phó Thư Dạng khẽ động như muốn nói gì đó nhưng lại không phát ra âm thanh.

Hứa Mân biết bây giờ tâm tình của anh không tốt, cũng đã dự tính trước việc anh sẽ kháng cự mình nên thái độ của cô với Phó Thư Dạng vẫn tốt đẹp.

Ánh mắt di chuyển, nhìn thấy chai rượu bị ném vụn, cô mới phát hiện, bầu không khí đang tràn ngập vị còn nồng đậm.

Hóa ra lại đi uống rượu.

Rõ ràng trùm phản diện trong sách chỉ thỉnh thoảng uống chút rượu đỏ để làm màu thôi, sao người thật lại thích uống rượu thế?

Hứa Mân không thích thấy Phó Thư Dạng uống rượu. Mỗi lần anh uống rượu, cô đều sẽ nhớ đến đêm đầu tiên gặp mặt. Anh đứng trong màn mưa, cả người tràn đầy tử khí.

Khi đó cô không hiểu, bây giờ đã rõ rồi. Tử khí trên người Phó Thư Dạng phát ra từ tâm trạng.

Lòng anh chết rồi nên anh thật sự không muốn sống.

Bi thương, chết tâm.

Có cách nào có thể giúp trái tim của một người sống lại lần nữa không?

Giọt mưa lớn như hạt đậu rơi xuống, lăn trên mu bàn tay Hứa Mân.

"Trời mưa rồi."

Hứa Mân ngược mắt nhìn trời, lại quay đầu nhìn Phó Thư Dạng: "Chúng ta vào nhà nói chuyện đi?"

Phó Thư Dạng vốn không muốn mời cô vào nhà nhưng cơn mưa mùa hè lại vô cùng thất thường, nói mưa là mưa, đã vậy khí thế còn hung mãnh. Anh đành phải mở cửa.

Đứng ở cửa ra vào nhìn sân nhà không dính một hạt bụi, Hứa Mân hơi sững sờ.

Dưới tình huống hồng bét như thế mà Phó Thư Dạng vẫn còn tâm tình quét dọn nhà cửa sạch sẽ như vậy? Chẳng lẽ anh có bệnh thích sạch sẽ à?

Mặc kệ, thế nào cũng được! Nếu vẫn đề ý đến chuyện này, rõ ràng trái tim của anh vẫn chưa chết đi hoàn toàn. Đây là chuyện tốt.

"Có dép không?"

Hứa Mân không nhớ giấu bản sân nhà của anh.

Phó Thư Dạng xoay người tìm hai đôi dép lê. Hơi do dự, anh cầm một đôi hơi lớn đưa cho Hứa Mân: "Không có của phụ nữ."

Hứa Mân không chú ý đến động tác nhỏ của anh, chỉ âm thầm tắc lưỡi. Đôi này có phải hơi lớn rồi không?

Mang vào như đạp lên hai chiếc thuyền...

Phó Thư Dạng cúi đầu, lông mi khẽ run lên: "Không thay cũng được."

"Không sao, rất ổn mà."

Hứa Mân kiên cường giấu lên hai "chiếc thuyền", dò dẫm đi đến ghế sofa.

Lộc cộc lộc cộc, lộc cộc lộc cộc...

Tay phải nắm thành nắm đấm, cọ xát trên chóp mũi, Phó Thư Dạng lập tức đi vào phòng vệ sinh.

Hai phút sau, anh đi ra, trên chóp mũi vẫn còn vương vài giọt nước, thấy Hứa Mân đang gọi điện thoại, còn nhắc tới "uống rượu".

"Tôi gọi điện thoại cho Sở ca để nói một tiếng"

Thấy anh đi ra, Hứa Mân nhanh chóng cúp điện thoại: "Bọn họ đều rất lo cho anh."

Phó Thư Dạng không có ý muốn tiếp tục nói về chủ đề này: "Uống chút gì không?"

"Không.. Có nước trắng không?"

Cô đi tới từ ký túc xá, đến bây giờ vẫn chưa uống ngụm nước nào, còn nói nhiều như thế, chạy nhiều như vậy. Khi này, cô hoàn toàn không hề cảm thấy mệt, bây giờ nhắc tới mới phát hiện miệng lưỡi đã đắng khô.

Trong nhà Phó Thư Dạng không có máy đun nước. Anh cầm ấm nước đi nấu.

Thấy nước, Hứa Mân càng khát nhưng sợ nóng nên cô không dám uống một ngụm lớn, chỉ dám đặt bên môi nếm thử.

Vậy mà lại nếm được vị ngọt giống như... mật ong?

Cô ngược mắt nhìn qua. Phó Thư Dạng đang cầm một lon bia ướp lạnh, đứng ở một bên ghế sofa, cách hơi xa, thái độ rất xa cách.

"Điện thoại di động của anh đây à?"

Hứa Mân chỉ chiếc điện thoại trên bàn trà.

Khó trách không có ai trả lời tin nhắn. Căn bản là anh không mang bên người.

"Ồ."

Phó Thư Dạng thần nhiên liếc qua: "Quên mang theo."

Hứa Mân lại ném thử một chút nước. Quả thực anh đã cho thêm mật ong.

Đây có lẽ chỉ là sự hiếu khách của Phó Thư Dạng nhưng lại khiến Hứa Mân sinh ra một loại ảo giác bị anh sủng ái. Trong nháy mắt, dũng khí của cô tăng vọt, trực tiếp nói với Phó Thư Dạng: "Anh cố ý à?"

Mí mắt Phó Thư Dạng khẽ nâng lên. Anh liếc nhìn cô nhưng không nói lời nào.

"Anh sợ tôi... Không đúng, anh sợ bọn Sở ca gọi điện thoại cho anh, không biết trả lời thế nào nên mới cố tình không đem theo người đúng không?" Hứa Mân thẳng lưng nhìn anh.

Ngón tay đang cầm lon bia của Phó Thư Dạng khẽ động: "Tôi không sao. Cảm ơn cô đã tới tìm tôi. Tôi đưa cô về."

Hứa Mân ôm lấy một cái gối: "Tôi lo lắng chạy tới tìm anh, không đem chìa khóa cũng không đem túi, không có chỗ để đi."

Phó Thư Dạng: "..."

Hứa Mân cảm thấy "được voi đòi tiên" là một thành ngữ vô cùng chuẩn xác. Cô còn dám dùng giọng điệu ra lệnh nói chuyện với Phó Thư Dạng: "Anh đừng trốn tránh nữa, ngồi xuống, chúng ta tâm sự."

Phó Thư Dạng nhéo mũi một cái, lông mi khẽ run.

"Chẳng lẽ chúng ta phải giằng co cả đêm thế à?" Hứa Mân cố gắng duy trì khí thế.

Cuối cùng Phó Thư Dạng vẫn ngồi xuống: "Nói đi."

"Tôi biết cả rồi."

Hứa Mân đi thẳng vào vấn đề: "Những chuyện của anh và lão họ Kim kia."

Vành môi Phó Thư Dạng kéo căng thành một đường, đáy mắt cuộn cuộn sóng ngầm. Một lát sau, anh nhàn nhạt "ừ" một tiếng, cũng không ngoài dự đoán của Hứa Mân.

"Lão Kim chính là đồ cặn bã, rác rưởi, đại bại hoại..."

Thái độ của anh thực sự quá tiêu cực, Hứa Mân đành phải đánh thẳng: "Người nên rút khỏi trường học là hần, tại sao anh phải nghỉ học?"

Phó Thư Dạng lẳng lặng nghe xong, mí mắt chớp một cái: "Không muốn đi học."

Hứa Mân không tin: "Là ông ta ép anh đúng không? Thật ra ông ta vẫn sợ chuyện này bại lộ... Tôi nhớ ra rồi, lúc nghỉ hè, người lén lén lút lút đến rình nhà anh chính là do lão phái tới đúng không?"

Cô kích động đến mức trực tiếp đứng lên: "Anh vẫn chưa thất bại hoàn toàn! Ông ta sợ hãi bất an nên mới phải ép anh nghỉ học!"

Phó Thư Dạng không ngờ đầu óc cô xoay chuyển nhanh như vậy nhưng lại phủ nhận: "Không phải."

"Không thể nào! Anh là học thần, sao lại không muốn đi học được chứ?"

Hứa Mân hơi sốt ruột, nghiêng người về phía trước: "Anh đừng lo! Mặc dù ông ta có bối cảnh nhưng cũng không phải không thể lay chuyển. Tôi... chúng ta cùng nhau nghĩ cách, nhất định có thể đập đổ ông ta, trả lại chân tướng cho anh."

Phó Thư Dạng hơi nhích về phía sau: "Cô có cách?"

Hứa Mân không hiểu rõ sườn đại học này, trong sách cũng không có kịch bản liên quan. Trong lúc nhất thời, cô đầu thế nghĩ ra cách gì đâu?

Cách duy nhất cô có thể nghĩ được là: "Bảo cảnh sát."

Cảnh sát luôn có thể tra ra chân tướng mà?

Môi Phó Thư Dạng phát ra một tiếng xì khê nhưng ngược lại, thái độ của anh tốt hơn một chút: "Cảm ơn lòng tốt của cô nhưng tôi thật sự không muốn đi học. Cô trở về đi, không cần nhọc lòng vì chuyện của tôi."

"Dù sao tôi cũng đã nhờ bọn họ xin rút đơn của anh về rồi, còn đang nghĩ cách đổi giáo sư, anh..."

Nói được nửa câu, Hứa Mân thấy đôi mắt Phó Thư Dạng nheo lại, lệ khí lưu động, đáy mắt hiện lên một tia nguy hiểm. Cô lập tức ngậm miệng.

Cô đột nhiên ý thức được phong cách hành sự "Tôi làm tất cả đều vì tốt cho anh, anh nhất định phải nghe tôi. Anh không nghe tôi thì tôi sẽ quần lấy quần rầy anh." có khác gì những chuyện Hứa Lang làm đâu?

"Thật xin lỗi, tôi sai rồi. Tôi không nên tự tiện sắp xếp mọi việc thay anh."

Hứa Mân ngồi lại trên salon, cân nhắc nói: "Chỉ là... Học trưởng, anh cho tôi một cơ hội được không?"

Đáy lòng Phó Thư Dạng bị một tiếng "học trưởng" của cô làm ngứa ngáy. Nhìn tia sáng kiên định lóe lên trong mắt cô gái nhỏ, anh hơi dừng lại, thu lại lệ khí: "Cơ hội gì?"

"Cho tôi một tháng."

Thấy thái độ của anh yếu dần, không kịp chờ đợi, Hứa Mân nói: "Tôi sẽ trả lại trong sạch cho anh, sau đó anh đừng nghỉ học, được không?"

Tổng hợp lại các tình tiết trong sách, điểm hắc hóa của Phó Thư Dạng có lẽ là chuyện của Kim Mầu.

Dựa theo kịch bản trong sách, từ đầu đến cuối, không ai biết những chuyện này của Phó Thư Dạng và Kim Mầu.

Đến chết, Phó Thư Dạng vẫn phải cống tiếng xấu "khi sư diệt tổ".

Với bậc đại học, Hứa Mân có chấp niệm không giống bình thường. Cô có thể thấy được bằng tốt nghiệp rất quan trọng, vô thức chi hi vọng Phó Thư Dạng hoàn thành việc học. Cho dù Phó Thư Dạng rất lợi hại, sau này không có bằng cấp nghiên cứu sinh cũng có thể trở thành người đàn ông có tiền nhất.

Đương nhiên đây chỉ là nguyện vọng cá nhân của cô. Cô cũng không hiểu thẳng đến mức một mực định đoạt hộ Phó Thư Dạng.

Nhưng dù không nói đến chuyện bằng cấp, nếu đây chính là bước ngoặt nhân sinh của Phó Thư Dạng, vậy cô cũng phải làm điều gì đó.

Hứa Mân không biết làm thế nào mới có thể thay đổi kết cục. Biện pháp đơn giản lại trực tiếp nhất chính là cố gắng không làm giống trong sách.

Trong sách, Phó Thư Dạng nghỉ học. Cô muốn nghĩ cách không cho anh nghỉ học.

Trong sách, không ai biết chuyện của Kim Mầu. Cô muốn nghĩ cách công khai nó ra.

"Nếu cô không làm được thì sao?"

Phó Thư Dạng cảm thấy cô gái nhỏ này thật sự quá ngây thơ nhưng vẫn không nhịn được hỏi lại.

"Vậy tôi sẽ... không đề cập đến chuyện để anh trở về đi học nữa." Hứa Mân nhắm mắt nói.

Phó Thư Dạng nhẹ nhàng nhú mày. Anh đang muốn nói, Hứa Mân lại đổi chủ ý: "Thế này đi, tôi cũng không muốn áp đặt ý nghĩ của tôi lên anh. Một tháng sau, cho dù chân tướng đã rõ ràng, anh cũng có thể chọn nghỉ học, tôi tuyệt đối sẽ không quấy nhiễu sự lựa chọn của anh. Tôi chỉ cần một tháng, trong tháng này anh không nghỉ học là được, được không?"

Cô hạ thấp điều kiện như thế, Phó Thư Dạng thực sự không cự tuyệt được: "Được."

Hứa Mân nhẹ nhàng thở ra, bùng chén nước trước mặt lên, "ừng ực" uống cạn.

"Vậy cứ quyết định thế đi, bây giờ anh..."

"Tôi rút đơn về, sau đó xin nghỉ bệnh một tháng."

Phó Thư Dạng ngắt lời cô: "Như vậy được không?"

Hứa Mân liều mạng gật đầu: "Được."

Tạm thời ổn định được Phó Thư Dạng nhưng trong lòng Hứa Mân vẫn sôi ruột.

Sau này, Phó Thư Dạng trâu như vậy nhưng cũng không thể kêu oan rửa khuất cho chính mình. Trong một tháng này, cô phải làm sao để công khai bộ

Hứa Mân: "... Không còn nữa à?"

Phó Thư Dạng: "Ừm."

Hứa Mân gấp gáp: "... Có lẽ anh hiểu lầm từ "chi tiết" này rồi."

Cô cho rằng đây chẳng qua chỉ là mở đầu, không ngờ mới thế mà đã xong tổng kết phân trần.

Ngón tay đang chống cằm của Phó Thư Dạng chuyển lên xoa thái dương. Qua mấy giây, anh mới nói: "Nếu cô cảm thấy khó khăn, bây giờ từ bỏ vẫn còn kịp..."

"Không!"

Hứa Mân thu lại điện thoại, hờn dỗi nói: "Trong từ điển của tôi không có hai chữ "từ bỏ" này. Anh không nói cũng không sao, chuyện gì đã làm thì cũng sẽ để lại vết tích, tôi nhất định sẽ tìm được chứng cứ."

Phó Thư Dạng là trùm phản diện ngang ngược, chỉ cần không hắc hóa là đã nên thấp nhang cầu nguyện rồi. Không cần kỳ vọng gì với anh, dựa vào chính mình là được rồi, Hứa Mân yên lặng cân độn chính mình.

Tự nhủ xong, cô lại khôi phục ý chí chiến đấu: "Phần văn kiện bị xóa bỏ trong máy tính của anh có thể lấy lại không?"

Phó Thư Dạng kinh ngạc vì sự nhìn nhận tốt của cô, đáy mắt hiện lên một tia nghi hoặc nhưng lại nhanh chóng vụt mất: "Không thể."

Đáp án này cũng không quá ngoài ý muốn. Nếu có thể, chắc chắn bọn họ đã sớm khôi phục lại rồi.

Nhưng Hứa Mân vẫn hỏi: "Vì sao? Không phải anh là sinh viên tài cao của khoa máy tính sao?"

"Kim Mầu cũng là sinh viên tài cao của khoa máy tính." Phó Thư Dạng nói.

Hứa Mân: "... Được rồi."

Nếu không thể lấy chứng cứ từ Phó Thư Dạng thì có lẽ cũng chỉ có thể hạ thủ từ bên Kim Mầu.

"Kim Mầu có nhược điểm gì không?"

Hứa Mân lại hỏi: "Anh và ông ta thân quen như vậy, chẳng lẽ không hiểu rõ chút gì sao?"

Phó Thư Dạng lắc đầu.

Hứa Mân đang cảm thấy thất vọng, đột nhiên Phó Thư Dạng lại nói: "Ông ta có con gái."

Con gái?

Trong lòng Hứa Mân nhảy dựng, bỗng nhớ tới đoạn lời thoại của Hàn Thủ trong sách, nói Phó Thư Dạng tìm người câu dẫn con gái của Kim Mầu, sau đó đá cô ta. Con gái của Kim Mầu không chịu nổi đả kích, tự sát không thành, cuối cùng trở thành người thực vật.

"Kim Mầu rất thương con gái." Phó Thư Dạng nói.

Lúc đọc sách, Hứa Mân không hề hoài nghi đoạn kịch bản này. Cô chỉ cảm thấy Phó Thư Dạng thật rất quá đáng, quả nhiên không hổ là nhân vật phản diện độc ác.

Nhưng lúc trước, nghĩ tới đoạn này, trực giác của cô nói cho cô biết Phó Thư Dạng không phải người như vậy. Cô luôn cảm thấy có lẽ còn có nội tình.

Bây giờ, Phó Thư Dạng bỗng nhắc tới con gái của Kim Mầu. Hứa Mân không khỏi nghĩ thêm, rốt cuộc Phó Thư Dạng có làm chuyện kia hay không?

Hứa Mân không nhịn được, hỏi: "Nếu như, tôi nói là nếu như..."

Phó Thư Dạng nhìn Hứa Mân, chờ cô nói.

Hứa Mân dừng một chút, giọng gao xoay đề tài sang hướng khác: "Anh có thích con gái của ông ta không?"

Kịch bản trong sách nói theo một ý nghĩa nào đó, thậm chí không thể tính là thật. Hiện tại, Phó Thư Dạng là một Phó Thư Dạng hoàn toàn mới, Phó Thư Dạng kia đã làm gì cũng đều không liên quan đến Phó Thư Dạng này. Nhân quả tuần hoàn, không cần phải xoắn xuyết quá nhiều.

Lấy chuyện chưa xảy ra đi dò xét lòng người chính là cách làm ngu xuẩn nhất.

Trên gương mặt đơ của Phó Thư Dạng xuất hiện vẻ khiếp sợ hiếm thấy: "Cái gì?"

"Đây không phải kịch bản thường gặp sao? Nhân vật nam chính thích tiểu sư muội, sợ tiểu sư muội buồn nên không đành lòng đối phó với sư phó bại hoại."

Hứa Mân xấu hổ cười: "Xác định anh không thích con gái ông ta, tôi mới có thể nắm giữ được tiêu chuẩn."

Nói như thể cô đã tìm được chứng cứ, nắm chắc phần thắng trong tay.

Phó Thư Dạng trầm mặc mấy giây: "... Tôi không xem phim."

Hứa Mân: "Ha ha... có vài bộ phim thật sự náo loạn."

Trong không khí bay đầy hai chữ "xấu hổ".

"Tôi..."

"Ừng ục ừng ục."

Hứa Mân ôm bụng, lúng túng hơn.

Hôm nay cô thật sự tiêu hao không ít năng lượng nhưng cũng không nên kêu lớn tiếng trước mặt người khác như vậy chứ?

Quá mất mặt.

Cô lén lút nhìn Phó Thư Dạng, chỉ thấy tay trái của trùm phản diện nắm thành nắm đấm, chống bên môi.

Hứa Mân cảm thấy khóe môi anh nhếch lên như đang cười trộm.

"Tôi gọi thức ăn ngoài?"

Phó Thư Dạng thả tay xuống, gương mặt bình tĩnh không lay động.

Hứa Mân: "..."

Cô nhìn mưa to bên ngoài một lúc rồi nói: "Trong nhà có nguyên liệu không? Thời tiết thế này chắc chắn thức ăn ngoài sẽ đến rất chậm, chỗ của chúng ta lại lịch... Không phải tôi vội, tôi chỉ đau lòng cho anh trai giao hàng."

Phó Thư Dạng "à" một tiếng, đứng dậy đi vào phòng bếp.

Hứa Mân cảm thấy anh lại cười nhưng không có chứng cứ, đành phải gặm lên dép lê lớn, khó khăn đuổi theo.

Tủ lạnh của Phó Thư Dạng trống không nhưng lại có một khối thịt bò lớn.

"Sở Diệp Nhiên để lại."

Phó Thư Dạng quay đầu nhìn Hứa Mân: "Ăn bò bít tết?"

Không còn cái gì khác, đương nhiên chỉ có thể ăn cái này.

Hứa Mân ôm khung cửa: "Anh biết làm không?"

Cuộc sống trước kia của cô cũng không dư dả nên chỉ biết làm chút đồ ăn thường và đồ ăn vặt. Loại cơm Tây như bò bít tết này, cô thật sự không có kinh nghiệm.

Hứa Mân nhớ rõ trong sách từng nhắc tới, để giả bộ, Phó Thư Dạng xưa nay chỉ ăn cơm Tây, thỉnh thoảng sẽ tự mình xuống bếp.

Cho nên có lẽ anh biết nhỉ?

Nhưng Phó Thư Dạng nói: "Không biết."

Hứa Mân: "..."

Cô đành phải lấy điện thoại di động ra tìm kiếm cách làm, sau đó kiên trì học.

Trong nhà Phó Thư Dạng không có nguyên liệu nấu ăn nhưng gia vị cũng rất đầy đủ, tất cả đều do Sở Diệp Nhiên để lại.

Cũng không biết nếu anh không biết nấu cơm thì mua những thứ này làm gì.

Hơn nửa tiếng sau, Hứa Mân đã làm xong bò bít tết, gọi Phó Thư Dạng ra ăn cơm.

Nhìn một mâm lớn đầy thịt, khóe miệng Phó Thư Dạng hơi giật.

Lúc làm, Hứa Mân cảm thấy Phó Thư Dạng là một đại nam nhân, chắc chắn sẽ ăn nhiều nên dùng hết toàn bộ thịt.

Làm xong, nhìn lại, cô cũng cảm thấy hơi quá mức.

"Tôi chưa từng làm cái này, có lẽ... Không, chắc chắn ăn không ngon, anh ăn tạm chút đi, đừng để đói bụng là được." Hứa Mân bắt đầu tự mình phủ định.

Bình thường, trong tình huống này, cho dù không làm, người kia cũng phải lễ phép khen một câu ăn ngon.

Hứa Mân cũng không hi vọng xa vời được Phó Thư Dạng khen, chỉ hi vọng anh không nhổ ra là được.

Trong sách, Phó Thư Dạng có skill đệ nhất độc miệng, có thể nói khiến người ta tự xấu hổ.

Trước mắt, cô vẫn chưa thấy anh thể hiện skill này.

Phó Thư Dạng cắt một miếng thịt bỏ bỏ vào miệng, Hứa Mân lén lút nhìn anh.

Thấy Hứa Mân đang nhìn trộm, Phó Thư Dạng lau lau khóe miệng, nói: "Cũng không tệ lắm."

Vừa mới thờ ra, Hứa Mân nghe Phó Thư Dạng nói tiếp: "Chỉ hơi môi răng."

Hứa Mân: "..."

Cô không phục, ném thử một miếng, quả thật hơi dai.

Dù sao cũng đã có căn bản nấu nướng. Mặc dù đây là lần đầu làm, mùi vị cũng không có vấn đề quá lớn nhưng quả thực vẫn chưa khống chế tốt sức lửa.

Chỉ là, có cần phải thẳng thắn như vậy không?

Hứa Mân tức giận cúi đầu ăn đồ ăn, không hề phản ứng với Phó Thư Dạng.

Loại thịt nguyên chất này rất dễ ngán. Ăn xong một miếng, Hứa Mân đã không ăn được nữa. Cũng may, coi như cũng lấp đầy bụng.

Cô ngẩng đầu nhìn Phó Thư Dạng, bỗng nhiên ngo ngoắt.

Phó Thư Dạng vừa đặt đĩa xuống. Vậy mà anh lại ăn sạch cả bàn.

Không phải nói môi răng sao?

"Sao vậy?"

Cô quá mức kinh ngạc, Phó Thư Dạng muốn không chú ý cũng khó.

Hứa Mân buột miệng: "Răng anh vẫn ổn chứ?"

Phó Thư Dạng: "..."

Anh giữ nguyên khuôn mặt đơ đi dọn đĩa trước mặt Hứa Mân. Hứa Mân còn chưa kịp phản ứng lại, tay vẫn nắm thật chặt.

Ánh mắt Phó Thư Dạng rơi trên tay cô, đột nhiên trầm xuống.

Đôi tay thon dài sạch sẽ, vừa trắng vừa mềm này, vừa nhìn là biết chỉ có đại tiểu thư chưa từng làm vất vả mới có thể chăm sóc được.

Vậy tài nấu nướng của cô từ đâu mà có?

Cho dù là thiên phú thì với xuất thân của cô, cô cũng không thể cảm thấy lạ lẫm với loại thực phẩm như bò bít tết này chứ?

"Còn ăn không?"

Phó Thư Dạng rũ mắt, nhàn nhạt hỏi.

"À, không ăn."

Hứa Mân buông tay ra: "Thật ngại quá, làm lãng phí đồ ăn."

Tay Phó Thư Dạng hơi dừng lại nhưng giọng điệu không hề ngập ngừng: "Không sao."

Thu dọn xong phòng bếp rồi đi ra, Phó Thư Dạng đưa cho Hứa Mân một cái túi chưa mở: "Quần áo mới, cô có thể làm áo ngủ."

Anh chỉ tay về hướng bên tay phải: "Cô ở phòng kia, có phòng tắm. Đồ rửa mặt dùng một lần và đồ sạch pin đều ở trong phòng."

"Cảm ơn học trưởng."

Không ngờ anh lại cẩn thận như thế, Hứa Mân cảm động không thôi.

Dù sao cũng không có gì để trò chuyện với Phó Thư Dạng nên cô cũng sớm trở về phòng.

Đẩy cửa ra, trong nháy mắt, Hứa Mân hơi sững sờ. Màu sắc chủ đạo được trang trí trong phòng lại là màu hồng.

Đây hiển nhiên không phải phong cách của Phó Thư Dạng.

Cũng đúng. Anh mới qua ở hơn một tháng, chắc chắn trang trí này do Kim Mẫn làm.

Phó Thư Dạng ở đây, có lẽ mỗi ngày đều là giày vò nhỉ?

Căn phòng này rất lớn, hấp thu ánh sáng tốt, trang trí cũng rất tỉ mỉ. Có lẽ Kim Mẫn trang trí căn phòng này cho con gái ông ta.

Có thể nhìn ra ông ta thật sự thương con gái mình.

Tâm tình phức tạp, Hứa Mân ngơ ngẩn đi rửa mặt.

Sau khi ra ngoài, cô lại gọi điện cho Sở Diệp Nhiên, đơn giản kể lại tình huống của Phó Thư Dạng.

Nghe cô nói đã thuyết phục Phó Thư Dạng, tranh thủ được một tháng, Sở Diệp Nhiên dốc sức khen cô một phen.

Về phần điều tra chi tiết phía sau, hai người đã hẹn sẵn ngày mai gặp mặt bàn lại.

Cúp điện thoại xong, Hứa Mân cũng không vội nghỉ ngơi. Cô tìm giấy bút trong phòng, bắt đầu nhớ lại kịch bản trong sách.

Có thể nhớ được gì, cô đều chép lại, sau đó chụp ảnh lưu lại trong văn kiện mã hóa của điện thoại di động.

Trong sách, Kim Mẫn không hề xuất hiện, chỉ làm nền cho thủ đoạn độc ác, lòng lang dạ sói của Phó Thư Dạng mà thôi.

Cho nên, muốn trực tiếp tìm được cách giải quyết từ kịch bản trong sách là chuyện không thể. Chẳng qua, Hứa Mân cảm thấy nên nắm giữ càng nhiều tin tức càng tốt, không chừng ngày nào đó có thể dùng tới.

Chụp xong, Hứa Mân cầm lấy mấy tờ giấy vừa viết, muốn xé nó đi.

Chưa chắc người khác có thể đọc hiểu được thứ này nhưng suy cho cùng, nó vẫn hơi kỳ quái. Nếu đụng phải người thông minh, không chừng bí mật của cô thật sự có thể bị phát hiện nên không thể giữ lại.

Chỉ có điều, hình như xé thôi cũng chưa an toàn.

Ngộ nhỡ... Chỉ là ngộ nhỡ, Phó Thư Dạng tâm huyết dâng trào, ghép lại xem thử thì sao?

Hứa Mân tìm một vòng trong phòng, muốn tìm thứ gì đó có thể châm lửa, đốt giấy.

Nhưng không tìm được.

Nhìn đồng hồ, đã qua 12 giờ, có lẽ Phó Thư Dạng đã ngủ rồi nhỉ?

Hứa Mân mở cửa phòng, quan sát bên ngoài. Yên tĩnh, không có người.

Cô vội cầm mấy tờ giấy kia, chân trần đi vào phòng bếp, dùng một mồi lửa đốt sạch, ngay cả tro tàn cũng dùng nước dội trôi đi.

Chân chính hủy thi diệt tích.

Hứa Mân nhẹ nhàng thở ra, phúi phúi tay đi khỏi phòng bếp.

Cô dùng điện thoại di động soi đường. Lúc đi tới phòng khách, bỗng nhiên bước chân dừng lại.

Ở góc rẽ bên trái có một phòng vệ sinh, đèn bên trong đang sáng, còn có âm thanh "sàn sạt" nhẹ nhàng truyền tới!

Có thứ gì đó giống như đang bị lôi kéo trên mặt đất, lại giống như đang găm đồ vật, còn giống như cọ xát lặp đi lặp lại... Trong nháy mắt, mồ hôi lạnh

của Hứa Mân cuộn cuộn rơi xuống.

Trên lý thuyết mà nói, có lẽ phòng vệ sinh của Phó Thư Dạng sẽ lớn hơn nhưng anh cũng không có lý do gì để phát ra âm thanh kỳ kỳ quái quái như vậy.

Tiểu khu này còn có cả tin đồn ma quái!

Hứa Mân không biết Phó Thư Dạng ở phòng nào, lại sợ ngộ nhờ thật sự có điều kỳ quái gì đó đã xuống tay với anh...

Cô không dám nghĩ tiếp, chỉ cần rằng cầm bình hoa trong tay, lần mò đi tới phòng vệ sinh.

Cô không mang dép nên vật trong phòng vệ sinh không phát hiện ra cô, thanh âm vẫn tiếp tục, cũng ngày càng rõ ràng.

"Xoát xoát xoát..."

Âm thanh rất thô bạo.

Cửa phòng vệ sinh không đóng chặt, chắc chắn không thể là Phó Thư Dạng đang đi WC.

Hứa Mân đi tới cửa, cố lấy toàn bộ dũng khí, một cước đá tung cửa.

Ở một nơi hẻo lánh trong phòng vệ sinh, có người đang ngồi xổm dựa lưng về phía cô. Nghe tiếng, người ấy xoay đầu lại.

Bình hoa trong tay Hứa Mân vang lên một tiếng vang giòn, rơi xuống mặt đất vỡ nát bầy.

Phó Thư Dạng anh vậy mà... hơn nửa đêm lại đi! Chà! Toilet!

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Edit by Link & Beta by Hy

❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖

Hứa Mân kinh ngạc nhìn Phó Thư Dạng, đầu óc quên cả xoay chuyển.

Anh... đừng nói là anh giết người, đang hủy thi diệt tích đó nhé?

Phó Thư Dạng không ngờ nửa đêm Hứa Mân sẽ xông đến phòng vệ sinh này vì rõ ràng phòng cô có phòng tắm.

Bây giờ, anh đang ngồi xổm. Thoáng ngẩng đầu, Phó Thư Dạng thấy Hứa Mân đang mặc T-shirt trắng của anh.

Đối với Hứa Mân, T-shirt này thật sự quá rộng, vạt áo dài tới đầu gối làm nổi bật hai bắp đùi thon trắng của cô, vô cùng đáng thương. Thậm chí ngay cả giày mà cô cũng không mang, chân trần đứng giữa một đồng mảnh sứ vỡ...

Phó Thư Dạng chợt đứng lên.

Anh hơi cử động, Hứa Mân cũng lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ, vô thức muốn rời đi.

Nhưng chân vừa mới nhấc lên, cô đã nghe thấy giọng nói trầm trầm của Phó Thư Dạng: "Đừng nhúc nhích."

Giọng anh không lớn nhưng lại chân thật đáng tin. Hứa Mân hoàn toàn không tự chủ, chỉ nghe lời anh ngoan ngoan rút chân về chỗ cũ, không dám động đây.

Phó Thư Dạng đi tới, giật một cái khăn tắm, giữ ra.

Hứa Mân sửng sốt.

Phó Thư Dạng trực tiếp quấn khăn tắm lên người cô, một tay bế người ra khỏi đồng sứ vỡ.

Đột nhiên bay lên, ý nghĩ đầu tiên trong đầu Hứa Mân là: Đây là lần thứ mấy Phó Thư Dạng bế cô?

Hình như là lần thứ tư.

Hai lần trước cô đều không hay biết.

Lần thứ ba, cô bị dọa sợ, cũng không có cảm giác.

Bây giờ... Hứa Mân cảm thấy sức mạnh của Phó Thụ Dạng thật lớn.

Một tay ôm một người mà còn có thể bước đi vững chãi như thế.

Nhìn thì gầy nhưng thật ra lại là cao thủ ẩn mình, không hổ là nam nhân đã ăn một bàn thịt bò lớn.

Phó Thụ Dạng đặt Hứa Mân ở cửa phòng khách, lấy lại khăn tắm, cũng mở đèn phòng khách lên.

Đột nhiên xuất hiện ánh sáng khiến Hứa Mân híp mắt lại. Lúc cô mở mắt ra, Phó Thụ Dạng đã đi lấy thùng rác, chổi và các loại công cụ khác.

Rốt cuộc đầu óc Hứa Mân cũng khôi phục vận hành. Cô nhanh chóng xin lỗi: "Thật xin lỗi, tôi đi... tìm nước uống, không biết là anh ở trong, còn tưởng là..."

Nói là quý thì cũng không hay cho lắm nên Hứa Mân không nói ra miệng.

"Đừng tới đây."

Thấy cô như muốn đi theo, Phó Thụ Dạng đơn giản trực tiếp cự tuyệt.

Hứa Mân đành phải đứng tại chỗ, nhìn Phó Thụ Dạng nhặt mảnh sứ bỏ vào thùng rác rồi quét dọn mặt đất, đổi sang máy hút bụi, hút sạch sành sanh các góc cạnh.

Hứa Mân nghĩ có lẽ anh thật sự mắc bệnh thích sạch sẽ.

Hơn nửa đêm đi cọ nhà vệ sinh, không phải làm chuyện xấu mà bởi bệnh thích sạch sẽ à?

Hay là... một loại đam mê đặc thù?

Nói đến đam mê đặc thù, Hứa Mân bỗng nhớ lại, trong sách, Phó Thụ Dạng cũng có một đam mê -- anh thích đốt tiền chơi.

Không phải mua sắm đốt tiền mà là thật sự châm lửa đốt.

Nghe nói, quanh năm trong nhà Phó Thụ Dạng đều trừ sẵn trăm vạn tiền mặt trở lên, chính là để lúc tâm tình của anh tốt hoặc không tốt thì có thể đốt chơi.

Đương nhiên, đốt tiền là phạm pháp.

Nhưng chuyện phạm pháp mà Phó Thụ Dạng làm không chỉ có một hai chuyện nên không những không ai đi tố cáo anh đốt tiền mà ngược lại đều rất hâm mộ.

Sau này, lúc Phó Thụ Dạng gặp xui xẻo, bị liệt kê ra hơn mười tội trạng, đốt tiền cũng là một trong số đó.

Nhưng không chờ được pháp luật trừng phạt, anh đã chết trước rồi.

Ngược lại, trong sách cũng không nhắc tới anh còn có đam mê rửa nhà vệ sinh.

Có thể là vì hiện tại không có nhiều tiền như thế nên không đốt đi.

Rửa nhà vệ sinh cũng tốt, so với đốt tiền vẫn tốt hơn. Ít nhất, rửa nhà vệ sinh sẽ không phạm pháp.

Hứa Mân nhẹ nhàng thở ra.

Không hổ là trùm phần diện quan trọng nhất, không hổ là người đàn ông có thể khuấy lên gió tanh mưa máu của một thế giới. Bất kể lúc nào, thú vui yêu thích của anh cũng đều không giống với người bình thường.

"Còn chưa đi ngủ à?"

Không biết từ lúc nào, Phó Thụ Dạng đã quét dọn xong, đứng ở một nơi cách Hứa Mân hai mét mà lên tiếng.

"A, tôi đi ngay."

Hứa Mân hơi ngượng ngùng: "Thật xin lỗi, đã làm vỡ một cái bình hoa của anh. Tôi sẽ đền cho anh."

"Không cần."

Phó Thư Dạng dừng một chút, giải thích: "Chỉ là... nhà vệ sinh bị nghẹt, tôi tiện tay cọ rửa một lần."

"Hóa ra là như vậy."

Hứa Mân thở dài một hơi: "Anh vất vả rồi. Vậy tôi đi ngủ nhé?"

"Ừm." Phó Thư Dạng nhàn nhạt lên tiếng.

Hứa Mân thấy anh ghét bỏ cời tạp dề trên người xuống, ném vào thùng rác, sau đó nâng tay lên vén vạt áo như cũng muốn cời quần áo ném đi. Nhưng anh chỉ vén lên một chút, lại nhớ tới gì đó, quay đầu nhìn Hứa Mân một cái.

Mặt Hứa Mân nóng lên, vội vàng quay trở về phòng ngủ.

Rõ ràng Phó Thư Dạng không thích mùi của nhà vệ sinh nên anh thật sự chỉ đang khai thông toilet.

Quả nhiên não mình đã quá sâu xa, nghĩ quá nhiều.

Ngồi bên giường, Hứa Mân bỗng nhớ tới eo của Phó Thư Dạng lúc này có lộ ra ngoài một chút, hơi ghen ghét.

Eo của nam nhân mà còn đẹp hơn cả nữ nhân.

Nhưng thực ra cũng bình thường vì dù sao mặt của Phó Thư Dạng cũng đẹp hơn rất nhiều cô gái.

Trải qua một phen giày vò, thời gian đã rất muộn. Hứa Mân cho là mình sẽ không ngủ được nhưng kết quả, vừa dính tới gối chưa tới vài phút, cô đã ngủ say như chết.

Sáng hôm sau, lúc cô tỉnh lại, mặt trời cũng đã lên cao.

Cô vội đứng lên, phát hiện Phó Thư Dạng đã mua bữa sáng về.

"Ăn cơm." Phó Thư Dạng gọi.

Hứa Mân đi qua, ngồi xuống: "Cảm ơn học trưởng."

Phó Thư Dạng không phải người nói nhiều, Hứa Mân cũng không nói câu nào, bầu không khí rất yên tĩnh. Căn phòng lớn như vậy mà chỉ có thể nghe thấy tiếng nhai nuốt đồ ăn.

Hứa Mân lén lút nhìn Phó Thư Dạng một chút, cúi đầu ăn thức ăn rồi lại nhìn lên...

"Có việc thì nói."

Rốt cuộc, Phó Thư Dạng cũng mở miệng.

Trong nháy mắt, Hứa Mân vui vẻ ra mặt: "Học trưởng, hôm nay tôi phải về trường học rồi."

Phó Thư Dạng: "Ừm."

Hứa Mân: "..."

Cô chỉ có thể hỏi thẳng: "Anh muốn đi xem một chút với tôi không?"

Phó Thư Dạng an tĩnh quan sát cô bé đối diện. Cô là một phượng điển hình. Lúc cười, khóe mắt sẽ vô thức cong lên, đôi mắt vừa đen vừa sáng, sáng loáng đầy chờ mong.

"Không đi." Phó Thư Dạng cắn một miếng bánh bao phô mai rồi nói.

Hứa Mân bĩu môi: "Chỉ là đi chơi... Sở ca và Mạnh ca đều rất nhớ anh."

Phó Thư Dạng dừng một chút: "Hai ngày sau khai giảng, tôi sẽ đi rút lại đơn xin nghỉ."

"Vậy anh nhớ phải đi tìm tôi!" Hứa Mân buột miệng.

Phó Thư Dạng liếc cô một cái.

Hứa Mân cảm thấy mặt mình hơi dày nhưng lời đã nói ra khỏi miệng, cô cũng không cần mặt nữa, cố chấp chờ Phó Thư Dạng trả lời.

"Ừm." Sau hồi lâu, Phó Thư Dạng lên tiếng như đã bị đánh bại.

Tâm tình Hứa Mân rất tốt, lại ăn thêm một cái bánh bao hấp.

Sau bữa ăn, Phó Thư Dạng đưa cho Hứa Mân một tấm thẻ.

Hứa Mân:???

"Thẻ xe buýt."

Phó Thư Dạng nói: "Cô đến trường học bằng cách nào?"

Hứa Mân chợt nhớ ra cô không đem theo túi, cũng không có tiền lẻ.

Thật ra, bây giờ ngồi xe buýt cũng có thể quẹt qua điện thoại ở phần lớn địa phương nhưng ngoại thành phía Tây đặc biệt hơn.

Nơi này là khu biệt thự, đa phần là người có tiền, mà biệt thự nào lại không có xe? Vậy nên ở phương diện giao thông công cộng thì lại không thuận tiện cho lắm. Không thông tàu điện ngầm, xe buýt vẫn là loại xe buýt cũ, chỉ có thể bỏ tiền hoặc quẹt thẻ xe buýt.

Nếu Phó Thư Dạng không nhắc, Hứa Mân cũng suýt quên.

Cô cũng không muốn lại đón xe về trường học, phải tốn rất nhiều tiền.

"Coi như tôi mượn anh."

Hứa Mân nhận lấy thẻ xe buýt: "Lần sau sẽ trả lại cho anh."

Như thế trả thẻ xe buýt cho Phó Thư Dạng thì anh sẽ lại trở thành học sinh.

"Ừm."

Phó Thư Dạng lên tiếng, có cũng được mà không có cũng được, đi ra ngoài với Hứa Mân.

"Anh muốn ra ngoài à?"

Hứa Mân sợ anh lại đi uống rượu, muốn khuyên lại không biết khuyên thế nào, thấy anh cầm điện thoại trong tay mới nhẹ nhàng thở ra.

Chú ý đến ánh mắt cô, Phó Thư Dạng đại khái hiểu được trong lòng cô đang nghĩ gì, đóng cửa lại, giải thích một câu: "Đi mua bình hoa."

Hứa Mân nhớ tới chuyện ngu xuẩn mình làm, che mặt nói: "Đều là lỗi của tôi. Bình hoa bao nhiêu tiền? Tôi chuyển trước cho anh."

Phó Thư Dạng nói: "Mua trước nói sau."

Hứa Mân cũng không kiên trì. Cô thật sự không biết một cái bình hoa trị giá bao nhiêu tiền.

Hai người sóng vai đi ra tiểu khu. Nhìn thấy họ, bảo vệ nhiệt tình lên tiếng chào, ánh mắt quét tới quét lui trên hai người như đèn pha.

"Trên người tôi không có thứ gì kỳ quái chứ?" Bị nhìn, Hứa Mân cũng hơi sợ hãi.

"Không có."

Trong lòng Phó Thư Dạng biết bảo an đã hiểu lầm quan hệ của hai người nhưng cũng không tiện giải thích.

Anh nhân nhạ liếc nhìn bảo vệ một cái. Bảo vệ lập tức dõn mắt.

Không nghĩ nhiều, Hứa Mân đứng ở cổng, hỏi Phó Thư Dạng: "Anh đi bên nào?"

Phó Thư Dạng chỉ về một hướng.

Hứa Mân thật sự cao hứng: "Tôi cũng ngồi xe ở bên kia, có thể đi chung một đường."

Trạm xe buýt còn cách cổng chỗ bọn họ gần mười phút đi bộ. Hai người chậm rãi ung dung đi qua.

Hứa Mân vừa đi vừa nhìn, không thấy cửa hàng bán bình hoa nào: "Hình như bên này không có chỗ nào bán bình hoa cả. Có phải anh tính nhầm rồi không?"

Phó Thư Dạng bình tĩnh nói: "Còn ở phía trước."

Đến trạm xe buýt vẫn không thấy cửa hàng bán bình hoa nào.

"Học trường, tôi đi trước, chờ anh ở trường học nhé." Hứa Mân vẫy tay với Phó Thư Dạng.

Đợi cô lên xe, Phó Thư Dạng mới tiếp tục đi về phía trước.

Số tuyến xe buýt bên này không nhiều, hành trình lại vòng quanh nên xe buýt lại lượn về một cổng khác của tiểu khu Bạch Hạc Tháp.

Phía trước đang đèn đỏ, Hứa Mân thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ, vậy mà lại thấy Phó Thư Dạng. Cô cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp đẩy cửa ra gọi: "Học trường!"

Phó Thư Dạng ngẩng đầu nhìn cô, cũng hơi ngoài ý muốn.

"Sao anh lại ở đây? Mua được bình hoa chưa?"

Hứa Mân kỳ quái hỏi. Hướng vừa rồi bọn họ đi căn bản là hoàn toàn ngược lại với hướng này.

"Chưa." Phó Thư Dạng nói.

Đèn xanh sáng lên, Hứa Mân đành phải vẫy tay với anh.

Buồn bực trong lòng một hồi, Hứa Mân lấy điện thoại di động ra, lên trang web mua sắm tìm kiếm bình hoa. Cô chọn ra mấy kiểu mình thích rồi gửi cho Phó Thư Dạng.

【 Học trường, trên mạng cũng có bán bình hoa, có rất nhiều kiểu dáng và màu sắc. Trời nóng như vậy, nếu không, anh trực tiếp lên mạng mua đi. 】

Phó Thư Dạng trả lời lại rất nhanh.

【 Tôi muốn mua một cái giống với trước đó. 】

Hứa Mân hơi sững sốt.

Thực ra, Phó Thư Dạng nói đi mua bình hoa đã khiến cô cảm thấy kỳ quái. Dù sao cái kia cũng chỉ là một bình hoa rỗng, căn bản là vô dụng.

Vỡ thì vỡ thôi, tại sao phải mua lại một cái rỗng khác?

Chỉ để bày ra cho đẹp mắt à?

Vậy tại sao lại phải cố chấp mua giống nhau?

Một lát sau, Hứa Mân vỗ đầu một cái, bỗng nhiên nở nụ cười.

Cô thật vui, cười như đồ điên. Người bên cạnh cảm thấy tinh thần của cô không bình thường, lập tức ngồi xê ra bên ngoài.

Hứa Mân lại không chú ý nhiều như thế. Bây giờ, tâm tình của cô vô cùng tốt.

Sở dĩ Phó Thư Dạng muốn mua một cái bình giống với cái cũ không phải để trưng cho đẹp mắt mà bởi vì bình hoa kia là của Kim Mẫn, Phó Thư Dạng muốn trả lại ông ta.

Anh không muốn bộ biệt thự kia.

Thật ra Phó Thư Dạng cũng đang chờ mong, chờ mong một người có thể phơi bày chân tướng cho toàn thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Edit by Link & Beta by Hy

3÷3÷3÷3÷3÷3÷

Trong nháy mắt, Hứa Mân tràn đầy ý chí chiến đấu, ngồi xe cũng không nề lãng phí thời gian. Cô lấy điện thoại di động, tìm kiếm tư liệu trên mạng của Kim Mầu, ngay cả tin đồn bất quái cũng không tha, thu thập hết toàn bộ rồi lưu vào văn kiện mã hóa.

Sau khi tới trường học, Hứa Mân gặp Mạnh Thao và Sở Diệp Nhiên trước rồi cùng đi ăn cơm trưa.

Không kịp chờ đợi, hai người hỏi tình trạng của Phó Thư Dạng. Hứa Mân lược bỏ mấy chi tiết lúng túng bên trong, bình thản trả lời từng người.

"Tiểu học muội, cô thật sự rất lợi hại."

Mạnh Thao bội phục, phục sát đất: "Chuyện của Kim Mầu lộ ra cũng là lần đầu tiên tôi thấy Dạng thần khóc, lập tức lo lắng không thôi. Nếu không phải thực sự có việc, có lẽ nghĩ hè tôi cũng sẽ không về nhà. Về đến nhà, tôi vẫn luôn nom nớp lo sợ, hết lần này tới lần khác đều không nghĩ ra được cách hay nào, cũng sắp sập sập chết rồi. Vẫn là cô thông minh..."

Cả câu nói, Hứa Mân chỉ nghe được một tin tức: "Học trường khóc?"

"Nói khóc thì có lẽ không chuẩn xác lắm. Phải nói là rơi lệ nhỉ?"

Mạnh Thao suy nghĩ một chút rồi đổi một cách nói khác: "Mẹ ơi, đại thần thật sự không giống với đám phàm phu tục tử chúng tôi. Dáng vẻ yên lặng rơi lệ của cậu ấy cũng rất đẹp, u buồn, ủ rũ, mất tinh thần... Khiến người ta đau lòng muốn chết. May là lúc đó không có nữ sinh nhìn thấy. Nếu không, có lẽ lão họ Kim đã bị ám sát. Mẹ nó, một đứa con trai như tôi nhìn thấy cũng đã không chịu được..."

Hứa Mân: "..."

Cô rút cuộc cũng đã hiểu vì sao trong sách, bất kể dùng cách nào, Hàn Thủ cũng không thể khiến Mạnh Thao phản bội, rời khỏi Phó Thư Dạng.

Đây không phải bạn cùng phòng kiêm bạn thân, đây thật sự là fan em trai, fan cuồng đó biết không?

Nhưng Hứa Mân vẫn không thể tưởng tượng được lúc Phó Thư Dạng rơi lệ sẽ như thế nào.

Trong sách, Phó Thư Dạng tàn nhẫn, gắt gỏng, lạnh lùng... nhưng chưa hề khóc bao giờ, dù là lúc chết.

Bây giờ, Phó Thư Dạng mà Hứa Mân quen biết là lạnh nhạt, xa cách, luôn luôn tỉnh táo, cũng không giống dáng vẻ biết khóc.

Bỗng nhiên, cô có cảm giác kỳ quái. Ba Phó Thư Dạng này như là ba người hoàn toàn khác nhau.

"Được rồi, tranh thủ thời gian thu lại cái rắm cầu vồng của cậu đi! Đừng để tiểu học muội chê cười."

Sở Diệp Nhiên ghét bỏ đẩy Mạnh Thao một cái: "Tiền đồ."

Hứa Mân cúi đầu, che giấu ý cười trong mắt.

Ở chung với Phó Thư Dạng, Sở Diệp Nhiên đương nhiên là người bị ghét bỏ nhưng anh ta còn có thể ghét bỏ Mạnh Thao.

Nhìn đồ ăn trong ký túc xá này là hiểu ngay.

Tiểu mập mập đáng thương.

Hình tượng này của anh ta và hình tượng thủ hạ ngoan độc trong sách có chênh lệch rất lớn.

Mạnh Thao sùng bái Phó Thư Dạng như thế, có lẽ biến hóa của anh ta cũng sẽ bị ảnh hưởng từ Phó Thư Dạng nhỉ?

Như vậy, xem ra, việc thay đổi Phó Thư Dạng có ý nghĩa thật lớn lao.

"Các anh có nghĩ ra cách gì hay không?"

Hứa Mân hỏi chuyện chính: "Dù sao các anh cũng hiểu biết một chút về Kim Mầu nhỉ?"

Mạnh Thao nói: "Phòng thí nghiệm kia của Kim Mầu không chỉ có một mình Dạng thần là trợ thủ, có lẽ những học sinh khác sẽ biết chút gì đó. Tôi đã liệt kê một danh sách, đang định đến hỏi từng người."

Anh ta lấy ra một tờ danh sách. Hứa Mân vội chụp ảnh, lưu lại.

"Kim Mầu có một cô con gái đồng cấp với các cô, có lẽ chúng ta sẽ bắt đầu từ cô ấy."

Sở Diệp Nhiên nói: "Kim Mầu rất cưng con gái, có lẽ ông ta sẽ nghe lời cô ấy nói."

Hứa Mân hơi nhay càm, buột miệng thốt lên: "Anh muốn làm gì?"

Sở Diệp Nhiên không hiểu: "Nói khéo cho cô ấy những chuyện mà cha cô ấy đã làm để xem cô ấy có thể giúp khuyên ba cô ấy hay không."

Hứa Mân xoa xoa trán, thầm mắng mình một tiếng, nói: "Tôi sẽ liên lạc với con gái ông ta. Các anh đi rất dễ dẫn tới lời ra tiếng vào."

Sở Diệp Nhiên giật mình: "Vẫn là học muội suy nghĩ chu đáo."

Hứa Mân lại nói: "Tôi đã tìm kiếm trên mạng. Kim Mầu có một giáo sư tên là Kham Lý, là hiệu trưởng vinh dự của học viện khoa học tự nhiên. Nghe nói Kham lão đức cao vọng trọng, Kim Mầu cũng rất sợ ông ấy. Nếu các anh có quan hệ, có lẽ cũng có thể tìm Kham lão nói một chút."

Sở Diệp Nhiên và Mạnh Thao liếc nhìn nhau, lắc đầu nói: "Việc này quá khó. Thân thể Kham lão không tốt lắm, bây giờ ngay cả ra khỏi nhà cũng rất hiểm, muốn gặp mặt ông ấy một lần thật không dễ chút nào."

"Thân thể không tốt? Vậy quên đi, tôi không biết tin tức này."

Hứa Mân biết chuyện không dễ, đã sớm chuẩn bị tâm lý, cũng giữ được bình tĩnh: "Vậy trước tiên bắt đầu từ người bên cạnh Kim Mầu. Các anh tìm người của phòng thí nghiệm, tôi nghĩ cách liên lạc với con gái ông ta."

Bàn bạc xong, mấy người chia nhau trở về ký túc xá.

Hứa Mân không đem chìa khóa, chỉ có thể gõ cửa.

Cửa vừa mở đã lộ ra gương mặt của Phùng Hiểu Chi.

Nhìn thấy Hứa Mân, cô ấy cũng kinh ngạc không thôi: "Hứa Mân? Trùng hợp thế à?"

"Chính là trùng hợp thế đấy."

Thấy cô ấy rất vui vẻ, mọi cảm xúc sót ruột vì chuyện của Phó Thư Dạng cũng tan đi vài phần: "Nghỉ hè cậu đi đâu vậy? Cũng không tìm mình đi chơi?"

"Đi du lịch đó."

Phùng Hiểu Chi ôm Hứa Mân một cái, vẫn chưa cảm thấy hết mừng với duyên phận cùng trường, cùng chuyên ngành, còn cùng cả ký túc xá của bọn họ: "Đây là duyên phận thân tiên gì vậy chứ?"

Từng xem vòng bạn bè của cô ấy, Hứa Mân biết cô ấy đi du lịch với bạn trai nên bực mình, tâm tình vừa tăng lên cũng đã sa sút mấy phần.

Cô đã sớm biết Phùng Hiểu Chi sẽ là bạn cùng phòng của mình nên cũng không quá kinh ngạc nhưng vẫn cười nói: "Đây gọi là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ."

"Hai cậu quen biết nhau à?"

Một giọng nói lạnh lạnh bỗng chen vào.

Nghe tiếng, Hứa Mân nhìn qua. Là một cô gái tóc ngắn, khuôn mặt tròn trịa, nhìn rất đáng yêu.

"Đúng vậy. Chúng tôi biết nhau lúc nghỉ hè."

Phùng Hiểu Chi thật sự cao hứng, cũng nói nhiều hơn hẳn: "Đây là Hứa Mân, cậu ấy là Mai Thanh. Kia là Bối Khởi Yên, nghe nói hai người đã gặp nhau rồi?"

"Chào cậu."

Hứa Mân gật đầu một cái, lên tiếng chào Mai Thanh nhưng thực sự không thể nhiệt tình nổi.

Trong sách, sau khi lên đại học, nguyên chủ bắt đầu thường xuyên gây sự. Một phần ba "công lao" trong đó phải tính tới vị bạn học Mai Thanh này.

Người này trông có vẻ vô hại nhưng thực tế lại đúng chuẩn hai mặt. Cô ta tự xưng là bạn thân tốt nhất của nguyên chủ nhưng lại lén gọi chị xưng em với Hứa Lang sau lưng nguyên chủ, chạy nhảy qua lại giữa hai bên, tận lực châm ngòi. Rất nhiều việc ngoan độc lại ngu xuẩn của nguyên chủ đều xuất phát từ chủ ý của Mai Thanh.

"Cậu chính là Hứa Mân à? Hôm qua mình đã nghe Bối Bối nói rồi."

Mai Thanh rất nhiệt tình: "Dung mạo của cậu thật xinh đẹp, còn đẹp hơn "đứa con gái nhà giàu" mà bọn họ đang truyền tai nhau."

"Tại sao phải so sánh tôi với cô ta?"

Hứa Mân không thích cách nói chuyện này. Nâng một gãi một, dù thế nào cũng có cảm giác không có ý tốt.

"Bối hai người đều họ Hứa đó."

Mai Thanh còn chưa ý thức được Hứa Mân đang không vui: "Nếu xuất thân của cậu cũng từ gia đình như cô ta thì làm gì có chỗ cho cô ta ôm lấy mấy cái danh tiếng kia chứ?"

Đây chỉ mới là lần gặp đầu tiên, người này rốt cuộc có ý gì?

Gấp gáp nên đi sai kịch bản sao?

Hứa Mân cười một tiếng, nói: "Họ Hứa phổ thông như thế, trong trường học ít nhất cũng phải có hơn mấy trăm người. Tôi không hâm mộ xuất thân của cô ta, cũng không muốn khoe mẽ, sau này đừng đem tôi ra so sánh với cô ta."

Cô quả thực không thích Mai Thanh nhưng trên lý thuyết, dù sao hai người cũng chỉ mới quen biết, cô không muốn trực tiếp vạch mặt cô ta nên giọng điệu vẫn tốt.

Trong nháy mắt, ý cười trên mặt Mai Thanh cứng lại, có hơi xấu hổ.

Nhưng cô ta cũng không nói thêm gì nữa.

Hứa Mân cũng không nhiều lời, bắt đầu thu xếp hành lý của mình.

Cô thu xếp xong thì đã đến thời gian họp ban.

Cố vẫn là một cô giáo khá lớn tuổi, nhìn có vẻ hơi lạnh lùng, không thích cười cũng không nói nhiều, chủ yếu chỉ nói nội quy ban và bố trí huấn luyện quân sự, ngay cả nội quy trường học cũng chỉ trực tiếp phát sổ tay cho học sinh.

Họp ban rất buồn ngủ. Nhiệt tình vừa vào đại học của cô đã bị dập tắt một nửa.

Hứa Mân và Phùng Hiểu Chi ngồi chung một chỗ, luôn cảm giác có người đang nhìn trộm.

Là học sinh vũ đạo chuyên nghiệp, điều kiện ngoại hình cũng sẽ không quá kém nhưng Phùng Hiểu Chi quá mức xuất chúng, vẫn gây chú ý.

Cố vẫn còn đang máy móc nói trên bục giảng, phía trước đã có một nam sinh mượn tư thế nhặt bút, trắng trợn nhìn về phía bọn họ mấy giây.

Hứa Mân dùng cùi chỏ chọc Phùng Hiểu Chi một cái: "Đại mỹ nữ, người này không tệ, cậu có muốn suy xét đổi một người khác không?"

Phùng Hiểu Chi viết trên laptop: Cậu có ngốc không, người ta đang nhìn cậu đó.

Hứa Mân ngẩn ra, không tin.

Cô cũng biết nguyên chủ căn bản rất tốt, dung mạo cũng rất khá nhưng vì trong sách, từ đầu đến cuối nguyên chủ đều bị hào quang nữ chính của chị gái đè ép nên Hứa Mân cũng tự nhiên cho rằng, ở phương diện ngoại hình, cô không có ưu thế gì.

Hàng thứ hai có nam sinh làm rơi một quyển sách. Hứa Mân tận mắt thấy cậu ta cố ý dùng cánh tay đè xuống.

Hứa Mân cũng nhầm lẫn, muốn xem xem rốt cuộc cậu ta đang nhìn ai nên nhìn chăm chăm cậu ta.

Nam sinh cúi đầu nhặt sách, quả nhiên sau đó thuận thế nhìn về phía sau, vừa lúc đụng phải ánh mắt của Hứa Mân.

Hơi ngẩn người, nam sinh kia lộ ra ý cười mập mờ với Hứa Mân.

Đúng là đang nhìn cô?

Hứa Mân cúi đầu nhìn trang phục của mình. Khá khiêm tốn.

Cô luôn cảm thấy có chỗ nào đó quái quái.

Sau đó, Hứa Mân phát hiện ngày càng có nhiều nam sinh nhìn sang chỗ cô.

Một lần là trùng hợp nhưng lần hai lần ba thì tuyệt đối không phải như thế. Hứa Mân lại chạm phải ánh mắt của vài nam sinh.

Những nam sinh này cũng đều cười với cô, hơn nữa ý cười ngày càng mập mờ, thậm chí có vài người có thể nói là thô tục.

Ngay cả Phùng Hiểu Chi cũng cảm thấy rất không thoải mái: "Sao mình có cảm giác đây không phải ánh mắt nhìn nữ thần?"

Dĩ nhiên không phải. Những ánh mắt sáng loáng kia đều không có ý tốt.

Nam sinh ban vũ đạo không nhiều. Vừa rồi, nam sinh rơi bút kia quay đầu nhìn thoáng qua, lần này cũng không muốn che giấu nữa nhưng lại đối mặt với

ánh mắt lạnh như băng của Hứa Mân.

Hứa Mân bắt chước cách nhìn người của Phó Thư Dạng, nhìn chăm chăm nam sinh kia.

Nam sinh lạnh sống lưng, hoảng hốt quay đầu đi.

Hứa Mân sầm mặt lại. Người nhìn cô cũng ít đi rất nhiều.

Nhưng điện thoại cô đặt trong túi đang không ngừng rung lên.

Hứa Mân mở ra xem, sắc mặt càng khó coi hơn. Rất nhiều người kết bạn với cô.

【 Mỹ nữ, thêm bạn bè đi? 】

【 Mỹ nữ, tôi là soái ca mặc sơ mi trắng ngồi ở hàng thứ ba, hẹn không? 】

【 Hứa muội muội, bao nhiêu tiền một đêm? 】

【 Mỹ nữ, một cái túi COACH*, hẹn hay không? 】

*một nhãn hiệu túi xách, chi tiết mời search google.

...

Không phải tất cả đều là bạn học cùng lớp.

Rất cuộc cổ vấn trên bục giảng cũng đã tuyên bố xong, trực tiếp hô tan học.

Hứa Mân vừa đứng lên, cô gái phía trước bỗng đưa một tờ giấy tới.

Do dự một chút, Hứa Mân vẫn mở ra.

【 Mỹ nữ, ban đêm ra ngoài chơi không? Kỹ thuật của tôi rất tốt, cô hiểu mà. 】

Phía sau để lại một dãy số điện thoại.

Hứa Mân nhếch môi, gọi vào số kia.

Điện thoại của nam sinh nhặt sách lúc trước cũng vang lên. Cậu ta cũng đang để ý tới động tĩnh bên phía Hứa Mân nên không nhận ngay mà quay lại, lộ ra ý cười hèn mọn ngầm hiểu ý với Hứa Mân.

Hứa Mân đi qua, đứng trước mặt cậu ta: "Cậu tên gì?"

Lúc này, trong phòng học vẫn còn nhiều người chưa đi. Thấy tình huống bên này, mọi người đều dừng lại, đứng ở xa vây xem.

"Mỹ nữ, chúng ta có thể tự mình..."

"Tên!" Hứa Mân lạnh lùng nói.

"Tôi tên Lâm Vũ Dịch."

Nam sinh lại liếc nhìn Phùng Hiểu Chi bên cạnh cô, nói: "Bạn của cậu..."

"Ai bảo cậu tới hẹn tôi?" Hứa Mân ngắt lời cậu ta.

Lâm Vũ Dịch cười nói: "Tất cả mọi người đang nói..."

Ghế trong phòng học này không phải loại cố định. Hứa Mân tiện tay rút một cái, "bang" một tiếng, đập trên mặt bàn trước mặt Lâm Vũ Dịch: "Tôi đang hỏi cậu, là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Edit by Link & Beta by Hy

3'-3'-3'-3'-3'-3'-

Tiếng động này như sấm sét giữa trời quang. Phòng học thoáng chốc đã an tĩnh, không khí như ngưng đọng, hoàn toàn không náo động tung bùng như bên ngoài.

Tất cả những bạn học còn chưa rời đi như bị ấn phím tạm dừng, đồng loạt nhìn chằm chằm về phía này.

Lúc này, Lâm Vũ Dịch đứng mũi chịu sào sợ tới mức lập tức nhảy lên, nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp, hỏi: "Cô, cô làm gì, cô làm gì vậy..."

"Đừng để tôi phải lặp lại câu hỏi."

Hứa Mân nhìn chăm chăm vào Lâm Vũ Dịch, tay vẫn còn đặt trên ghế.

"Bọn họ, bọn họ đều đang nói..."

Lâm Vũ Dịch đã thoáng tỉnh táo lại thẹn quá hóa giận: "Sao cô lại chỉ tìm một mình tôi chứ?"

"Bọn họ là ai?" Hứa Mân hỏi.

Bị nhiều người nhìn như vậy, lại còn bị một nữ sinh hù dọa, Lâm Vũ Dịch cảm thấy rất mất mặt. Nhưng không gánh nổi khí thế trên người Hứa Mân, hắn ta quay người muốn chạy: "Tất cả mọi người đang nói, cả lớp đều đang nói, toàn trường đều đang nói. Cô có bản lĩnh thì đi hỏi bọn họ đi."

Hắn ta vừa nói vừa muốn rời đi từ chỗ bên cạnh. Hứa Mân đang đứng trước mặt hắn ta nhưng căn bản cũng không ngăn được hắn.

Nhưng hắn vừa đi tới lối nhỏ, một đôi chân dài bỗng nhiên đá tới, giẫm lên ghế bên cạnh: "Cậu đi thử xem?"

Phùng Hiểu Chi cao hơn Hứa Mân một chút, hơn nữa cô ấy còn có mái tóc ngắn. Nếu khuôn mặt của Hứa Mân thiên về ngọt ngào thì dung mạo của cô ấy thiên về khí khái hào hùng. Khí thế lần này lại càng tăng khiến Lâm Vũ Dịch sững sờ, không dám xông tới, đành phải rút trở về.

Sinh viên năm nhất đại học vừa mới tốt nghiệp trung học từ rất nhiều khuôn phép trói buộc nên cũng sốt ruột buông thả bản thân, muốn tìm chút chuyện kích thích để làm.

Nhưng thật ra, lá gan bọn họ vẫn rất nhỏ, đều chỉ là miệng cộp gan thỏ.

Chẳng qua, lúc ở cao trung, học sinh nghệ thuật sẽ có nhiều thời gian tự do hơn một chút, có phần "buông thả" hơn học sinh bình thường một chút.

Vậy nên hôm nay mới có nhiều người thêm Wechat của Hứa Mân như thế.

Nếu đổi lại là các lớp phổ thông khác, chưa chắc đã có nhiều nam sinh dám hẹn tình một đêm vào ngày đầu khai giảng thế này.

Lâm Vũ Dịch đã hơi không chịu nổi, ngập ngừng nói: "Các cô...rất cuộc các cô muốn gì? Không đồng ý thì bỏ đi, tôi cũng sẽ không, sẽ không..."

"Nói một cái tên."

Hứa Mân lạnh giọng, nói: "Cậu nghe được từ miệng ai, cho tôi một cái tên. Đừng nói mọi người, tôi chỉ muốn biết ai nói cho cậu!"

Bàn tay đang chống lên bàn của Lâm Vũ Dịch hơi run, có vẻ muốn nói nhưng lại không nói.

"Câu không nói, tôi sẽ in số điện thoại của câu thành hai ngàn bản, dán trong phố đèn đỏ."

Hứa Mân thân nhiên nói: "Dù sao cậu cũng thích điều này mà."

Đại khái rất nhiều thành phố đã có phố đèn đỏ, chuyên xử lý loại giao dịch không thể nói nào đó. Hứa Mân thấy trong sách nói gần đây cũng có.

"Tôi nói, tôi nói."

Mặt Lâm Vũ Dịch đỏ tới mang tai, rốt cuộc cũng không chống đỡ được: "Tôi nghe Chu Lô nói."

Cái tên này vừa bị nói ra, ở cửa sau đã có một nữ sinh cơ cẳng chạy ra ngoài. Hiển nhiên cô ta chính là Chu Lô.

Phùng Hiểu Chi nhanh tay nhanh mắt, rút laptop trong tay Lâm Vũ Dịch quăng tới, vừa văng rơi trúng chân Chu Lô.

Chu Lôi ngã tại chỗ, không dám chạy nữa.

Hứa Mân và Phùng Hiểu Chi cùng đi qua. Chu Lôi bị dọa phát khóc: "Tôi, tôi cũng nghe người khác nói."

Tiếng động trong phòng học quá lớn đã hấp dẫn không ít người đến xem. Ngay cả hành lang cũng chật ních người xem náo nhiệt, tất cả đều bàn luận ầm ĩ.

Như gọi tới một đám ruồi nhặng.

"Cũng như cậu ta, nói cho tôi một cái tên là được."

Hứa Mân đứng trước mặt Chu Lôi, trầm giọng nói.

Chu Lôi nom nớp lo sợ, nửa ngày vẫn chưa nói ra.

Xa xa, trước cửa phòng học có một nữ sinh nhuộm tóc vàng lớn tiếng nói: "Cô ở đây ra oai cái gì? Chúng tôi đều nghe người trong ký túc xá của các cô nói. Tôi hôm qua cô không về ký túc xá ở thật à?"

Hứa Mân nhìn lướt qua. Hai người còn lại trong ký túc xá đều không có mặt ở đây.

"Cô chắc chắn là ký túc của chúng tôi loan tin?" Hứa Mân đi qua chỗ cô ta.

Nữ sinh kia ra vẻ trấn tĩnh: "Chắc chắn. Chính mình làm chuyện không biết xấu hổ còn sợ người ta nói à?"

"Người trong ký túc xá của chúng tôi nói tôi không về ký túc xá hay nói tôi đi làm chuyện không biết xấu hổ?"

Hứa Mân đứng trước mặt nữ sinh, tỉnh táo hỏi.

Nữ sinh kia lui về phía sau một bước, há to miệng: "Dù sao, dù sao cũng là ý đó! Có người thấy cô và nam sinh đi ra ngoài, lại không về ký túc xá. Còn muốn ngụy biện à?"

"Tốt lắm."

Hứa Mân lại hỏi: "Vậy người nào trong ký túc xá nói?"

Cô gái này nhìn Phùng Hiểu Chi một chút, nói: "Đều nói."

Phùng Hiểu Chi nhưn mày, Hứa Mân khoát khoát tay với cô ấy.

Cô lấy ghế ra lần nữa, đập xuống nền gạch.

Tiếng vang ầm ầm khiến ngoài phòng học an tĩnh lại một lần nữa.

"Cô nhìn đi, soái ca kia đang nhìn cô."

Hứa Mân chỉ vào một nam sinh ở ngoài phòng học, nói với nữ sinh tóc vàng: "Tôi cho là cậu ta muốn hẹn cô ban đêm ra ngoài vườn phòng. Cô công nhận không?"

Gương mặt của nữ sinh tóc vàng lập tức đỏ bừng: "Nói bậy! Tôi, tôi căn bản không quen biết cậu ta! Cô, cô, cô..."

"Hẹn tình một đêm thì không cần quen biết." Hứa Mân nói.

Nữ sinh tóc vàng tức giận đến mức hốc mắt cũng đỏ lên.

"Cô cũng biết tức giận, cũng biết khó chịu à? Vậy lúc cô ăn nói lung tung, hắt nước bắn lên người tôi, sao không chần chờ chút nào nhỉ?"

Hứa Mân nói xong, không nhìn cô ta nữa, cất cao giọng nói: "Tôi hôm qua quả thật tôi không về ký túc xá, tôi về nhà mình. Không tin, tôi có thể lập tức chứng minh."

Hứa Mân bấm một dãy số, mở loa ngoài.

"Chào ngài, đây là trung tâm công nghiệp tiểu khu Bạch Hạc Tháp, thật vui vẻ vì được phục vụ ngài."

Giọng nói ngọt ngào của nhân viên công tác vật nghiệp truyền tới.

"Chào cô, tôi là nghiệp chủ 02 khu H."

"Chào Hứa tiểu thư. Xin hỏi có thể giúp gì cho ngài?"

"Tôi hôm qua lúc tôi trở về, camera giám sát của tiểu khu có mở không?"

Hứa Mân hỏi: "Bên tôi gặp chút phiền phức, có lẽ cần phải trích một phần giám sát."

"Không thành vấn đề. Giám sát bên tiểu khu chúng tôi hoạt động hai mươi bốn giờ. Nếu Hứa tiểu thư cần, ngài có thể tùy thời tới lấy, giám sát sáng nay ngài rời đi cũng có. Cần nhân chứng, bảo vệ chúng tôi có thể chứng minh."

"Được rồi, cảm ơn cô. Nếu cần, tôi sẽ liên lạc lại cho mọi người."

Hứa Mân cúp điện thoại, liếc mắt nhìn biểu cảm ngượng ngùng của đám người.

"Nếu ai có ý kiến với tôi, đừng ngại nói thẳng. Sau này nếu lại để tôi phát hiện có người nói năng lung tung sau lưng tôi, thật xin lỗi, tôi là người thích tích cực."

Hứa Mân liếc nữ sinh tóc vàng một cái: "Có lẽ thật sự cần đến gặp tòa án."

Nói xong, Hứa Mân phui phui tay, kéo Phùng Hiểu Chi đi ra cửa.

Nữ sinh tóc vàng còn tưởng Hứa Mân muốn tìm cô ta tính sổ, sợ đến mức trực tiếp ngã ngồi dưới đất.

Người trong hành lang nhanh chóng tự giác tản ra hai bên, nhường cho hai người một con đường.

Hứa Mân bình tĩnh đi qua, vừa đi tới cầu thang đã nghe bên trên bùng nổ.

Loáng thoáng có thể nghe thấy đủ loại nào "trâu bò", nào "thích".

Phùng Hiểu Chi dừng một chút, nói với Hứa Mân: "Mình không nói cái gì cả..."

"Mình biết." Hứa Mân nói.

Cô và Phùng Hiểu Chi từng tiếp xúc, Phùng Hiểu Chi không phải loại người kia.

Hơn nữa, vừa rồi tâm tư châm ngòi ly gián của nữ sinh tóc vàng kia quá rõ ràng, Hứa Mân muốn không nhìn thấu cũng khó.

Dường như Phùng Hiểu Chi không nghĩ cô lại tin tưởng mình như vậy, hơi dừng lại, sau đó vỗ vỗ vai cô, không lên tiếng.

"Cậu đến báo danh lúc nào?" Hứa Mân hỏi.

"Hôm nay."

Phùng Hiểu Chi nghĩ một chút, nói: "Lúc mình tới, Mai Thanh và Bối Khởi Yên đã ở đó. Mình cũng đã hỏi, bọn họ đều tới từ hôm qua. Sau đó Mai Thanh có nói một câu, nói là có một bạn cùng phòng đã đến báo danh nhưng không về ký túc xá ở. Lúc đó mình vẫn chưa biết là cậu, cũng nói có thể là có việc, bọn họ cũng không nói nữa. Những tin đồn kia, mình không hề nghe thấy một câu nào cả."

So sánh giữa Mai Thanh và Bối Khởi Yên, Hứa Mân đề phòng Mai Thanh hơn một chút.

Nhưng hôm qua, lúc cô rời đi, Mai Thanh vẫn chưa tới báo danh.

"Về ký túc xá hỏi chút đi." Hứa Mân thờ dãi.

Phùng Hiểu Chi cũng thờ dãi: "Chắc chắn bọn họ sẽ không thừa nhận."

"Không sao. Dù sao tin đồn cũng đã được giải thích rõ ràng."

Hứa Mân nói: "Hiện tại mình không nghĩ ra một điểm."

Cô đưa tin nhắn xác minh nhận được trên điện thoại di động cho Phùng Hiểu Chi: "Cho dù Mai Thanh và Bối Khởi Yên nói ban đêm mình không về ký túc xá, có thể là đi thuê phòng với người khác, thậm chí nói thẳng mình làm loại chuyện kia thì những người này cũng không thể không có đạo lý, tất cả đều muốn kết bạn với mình như ong vỡ tổ như vậy chứ?"

"Buồn nôn!" Phùng Hiểu Chi mắng một tiếng, muốn nói nhưng lại thôi.

Hứa Mân liếc nhìn cô ấy: "Cứ nói thẳng, đừng ngại."

Phùng Hiểu Chi nói: "Nhìn như có người có ý bêu xấu cậu... Ví dụ như nói có thể tùy tiện hẹn... Dù sao cũng là kiểu tin tức như thế, cậu hiểu không?"

"Hiểu."

Hứa Mân cũng gần như có ý nghĩ này. Đây mới là điều cô lo lắng: "Minh, Mai Thanh và Bối Khởi Yên không thù không oán, cho dù bọn họ nhìn mình không vừa mắt nhưng bây giờ mới chỉ khai giảng, cũng không đến mức chán ghét như vậy chứ?"

"Đúng vậy."

Phùng Hiểu Chi gật gật đầu: "Người này hẳn phải hận cậu thấu xương nhỉ? Ngày khai giảng đầu tiên của năm nhất đại học đã xuống tay tàn ác như vậy. Lúc trước cậu có kẻ thù nào không? Còn nữa, có những ai biết nick Wechat của cậu?"

Hứa Mân trầm mặc một lát, nói: "Về ký túc xá hỏi trước một chút rồi nói tiếp."

Phùng Hiểu Chi cũng không hỏi thêm gì nữa.

Hai người trở về ký túc xá. Hai người còn lại đều không ở đây, đoán chừng là đã nhận được tin tức nên trốn ra ngoài rồi.

"Trốn cũng vô dụng."

Hứa Mân bình tĩnh rửa mặt: "Minh cũng không tin bọn họ sẽ không trở về ngủ."

Đến khi đèn ký túc xá tắt, hai người kia mới trở về, vừa đẩy cửa đã thấy đèn bàn Hứa Mân đang sáng. Cô đang chờ bọn họ.

Mất thường cũng có thể thấy Bối Khởi Yên đang run lên tại chỗ.

Mai Thanh khá hơn một chút nhưng cũng không tốt hơn bao nhiêu.

"Bây giờ cũng không còn sớm, chúng ta vào thẳng vấn đề đi."

Hứa Mân giẫm lên ghế: "Chuyện ở phòng học, chắc hẳn các cậu cũng đều nghe nói rồi. Bây giờ mình chỉ muốn biết chân tướng, hy vọng các cậu có thể ăn ngay nói thật, đỡ tốn thời gian, cũng tránh để... mọi người hiểu lầm."

Cô vẫn giữ lại một con đường sống.

Chỉ cần hai người phối hợp, lại không làm chuyện quá đáng, cô có thể sẽ không truy cứu. Ít nhất bọn họ không có nick Wechat của cô.

"Là, là lỗi của mình."

Bối Khởi Yên mở miệng trước. Có thể nghe thấy giọng nói đang run rẩy của cô ta, cô ta thật sự rất sợ: "Minh, hôm qua mình nghe thấy cậu và... một nam sinh gọi điện thoại, sau đó cậu ra ngoài ngay, cũng không trở về. Thanh Thanh đến, nhìn thấy hành lý của cậu nên hỏi một câu, mình... nói việc này với, với Thanh Thanh. Sau đó bọn mình đoán... đoán cậu đi làm gì đó. Thanh Thanh đã nói có thể cậu ra ngoài chơi với soái ca, vừa lúc mấy người ở ký túc xá sát vách dừng ở cửa nên nghe được. Thật xin lỗi, mình... bọn mình thật sự không cố ý..."

"Mình..."

Dường như Mai Thanh muốn giải thích nhưng mở miệng mới phát hiện không tìm được chỗ nào để giải thích, vẻ mặt có hơi tức giận.

Hứa Mân hơi nhíu mày: "Chỉ nói những chuyện này?"

"Chỉ, chỉ nói những chuyện này thôi." Bối Khởi Yên cúi đầu, nói.

"Chắc chắn?"

Giọng Hứa Mân trầm xuống: "Các cậu không cùng nhau thảo luận vài câu à? Không phải có người vừa lúc nhìn thấy tôi và nam sinh đi chung với nhau sao?"

Hai người lập tức hoảng hốt.

Quả thật đây chỉ là phỏng đoán của Hứa Mân. Việc này truyền đi có mũi có mắt, chắc chắn còn có chứng cứ trực tiếp hơn nữa, không phải chỉ đơn giản là ban đêm không về ký túc xá thôi đâu.

Nhưng thái độ của bọn họ đã nói rõ là cô đoán đúng rồi.

"Đúng, có người nhìn thấy cậu nói chuyện với hai nam sinh, thái độ còn rất thân mật. Lúc đầu bọn họ cũng không biết cậu, nói cách ăn mặc cho Bối Bối nghe mới xác định là cậu. Bối Bối nói cậu xinh đẹp hơn Hứa Lang, bọn họ có chút ghen ghét nên mới nói ra một câu như thế."

Mai Thanh khoanh tay lại: "Thật xin lỗi, mình không ngờ sẽ truyền tới tai nam sinh."

Hứa Mân không ngờ hai người lại như vậy, bèn liếc nhìn gương mặt đỏ bừng của Bối Khởi Yên, nói: "Các cậu không tùy tiện phát 'miếng quảng cáo' giùm mình à? Hôm nay có rất nhiều người thêm Wechat của mình."

Hai người đều sững sốt mấy giây mới phản ứng được, sau đó cùng nhau phủ nhận.

"Tuyệt đối không!"

"Mình cũng không có nick Wechat của cậu"

Xem ra thật sự không giống nói dối.

Hứa Mân gật đầu một cái, thu chân lại: "Nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì bốn năm đại học chúng ta sẽ ở chung một mái nhà, mỗi ngày ngẩng đầu không thấy, cúi đầu gặp, đồ ăn thức uống hay đồ dùng gì đó cũng đều sẽ phơi bày trước mắt nhau... Mình không dám yêu cầu xa vời ai ai cũng hòa hợp nhưng cho dù mỗi ngày gặp nhau như người lạ cũng được, ít nhất là đừng đâm chém lẫn nhau. Mình ghét nhất là bị người ta đâm một dao sau lưng. Nếu các cậu không nói dối, lần này mình có thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, hi vọng không có lần sau. Hung ác lên sẽ làm chuyện gì, chính mình cũng không biết được."

Phùng Hiểu Chi mấp máy môi, liếc hai người kia một cái vì Hứa Mân xử lý chưa thỏa đáng. Nào có chuyện ăn ngon như thế?

Hứa Mân khẽ lắc đầu với cô ấy. Việc này vẫn chưa xong.

Thêm Wechat của cô, không chỉ là nam sinh lớp mình, thật ra phần lớn là lớp khác, thậm chí còn có bên lớp lý.

Dù Mai Thanh và Bối Khởi Yên nói lung tung nhưng cũng không có độ ảnh hưởng lớn như vậy.

Chắc chắn đằng sau việc này còn có những người khác gioi trò. Nhưng Hứa Mân không có hướng đi, chỉ có thể bắt đầu từ hai người này nên phải ổn định bọn họ trước. Đôi khi, vừa cương vừa nhu mới có thể đạt được hiệu quả tốt nhất.

"Lần này mình không đứng, không giữ mồm giữ miệng nhưng chuyện phát sinh như thế không phải chủ ý của mình. Hứa Mân, mình muốn chính thức giải thích với cậu. Mình cam đoan sẽ không có lần sau nữa."

Mai Thanh lập tức xin lỗi: "Sau này, nếu ai hiểu lầm cậu, mình sẽ là người đầu tiên không tán thành, nhất định sẽ giải thích rõ ràng giúp cậu."

Phương thức xử sự của cô ta cũng không khác trong sách là bao, có thể co cũng có thể duỗi.

"Thật xin lỗi, Hứa Mân."

Bối Khởi Yên cũng nói theo: "Hôm qua cậu còn giải vây cho mình, dù thế nào mình cũng không thể hại cậu được. Lúc đó, mình muốn nói cậu thật sự rất xinh đẹp, mình vô cùng thích tướng mạo của cậu, cũng không phải ý như bọn họ truyền đi. Cậu biết mình không biết nói chuyện, có lẽ sẽ khiến mọi người hiểu lầm... Nhưng chuyện bắt nguồn từ mình, mình có lỗi với cậu, cậu mắng mình một trận đi, cũng có thể đánh mình... Thật xin lỗi, mình..."

Bối Khởi Yên nghẹn ngào, hốc mắt phiem hồng, không nói nên lời.

Cũng giống trong sách, đi theo con đường Bạch Liên Hoa yếu đuối. Đáng tiếc là không có hào quang nữ chính của Hứa Lang.

"Mình đã nói, việc này bỏ qua."

Hứa Mân trở về giường mình, thờ ơ nói: "Ngủ đi."

Cô nằm xuống, nhìn trần nhà trong bóng đêm, hơi phiền lòng.

Cách đối đãi của cô với bạn cùng phòng hoàn toàn không giống với nguyên chủ nhưng không ngờ khai giảng vẫn đặc tội với bọn họ.

Chẳng lẽ bất kể cố gắng thế nào, bánh răng vận mệnh đều sẽ trở về quỹ đạo cố định sao?

Vậy có phải Phó Thư Dạng vẫn sẽ hắc hóa không?

Không! Hứa Mân trở mình. Cô tuyệt đối không tin vào số mệnh!

Cô không cho phép Phó Thư Dạng hắc hóa!

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Edit by Link & Beta by Hy

3:~3:~3:~3:~3:~

Mã nick Wechat là một manh mối quan trọng.

Trong trường này, người có Wechat của cô cũng không nhiều.

Sở Diệp Nhiên, Phùng Hiểu Chi, còn cả Hứa Lang... Hứa Mân dừng một chút. Mặc dù không thích Hứa Lang nhưng cô cảm giác cũng không phải do Hứa Lang làm.

Đây không phải phong cách của Hứa Lang.

Còn có thể truy cập bằng đường nào nữa đây?

Đúng rồi, số điện thoại.

Lúc báo danh sẽ phải đăng ký số điện thoại. Vừa hay, nick Wechat của Hứa Mân cũng dùng số điện thoại đó. Chẳng lẽ cô bị người ta tiết lộ ra ngoài à?

Nhưng người không thù không oán không cần phải hăm hại cô như thế chứ?

Người có thù có oán... rốt cuộc là ai?

Đêm nay Hứa Mân ngủ không ngon, sáng hôm sau cảm giác như hai mắt bị dính chặt lại.

Có điều, toàn bộ kỳ nghỉ hè cô đều dậy sớm, đồng hồ sinh học đã hình thành, chỉ cần đến giờ sẽ tỉnh.

Học sinh chuyên ngành vũ đạo rất thắm. Mỗi buổi sáng, hai tiết đầu tiên đều là các khóa đào tạo cơ bản, căn bản không thể ngủ xong giấc.

Thật ra, rất nhiều học sinh chuyên ngành nghệ thuật đều như thế nên dậy sớm đã là chuẩn mực của toàn bộ học viện.

Vừa trải qua kỳ nghỉ hè lười nhác, mấy người khác cũng không quen dậy sớm, híp mắt lại đánh răng rửa mặt. Vì đầu óc không tỉnh táo, nhất thời không nhớ tới chuyện tối qua nên có trò chuyện với nhau.

Đến lúc hoàn toàn tỉnh táo lại, bầu không khí lúng túng mới bắt đầu lan rộng.

Tối qua, Hứa Mân đã suy nghĩ rất nhiều về cách ứng phó với hai người này. Cô cũng đã có tính toán của mình: "Chúng ta cùng đi ăn cơm đi?"

Bối Khởi Yên và Mai Thanh cũng có chút bối rối.

Hứa Mân nói: "Chuyện tối qua chắc chắn đã truyền đi khắp học viện rồi, không chừng đại học khoa học tự nhiên bên cạnh cũng đều biết. Bây giờ ký túc xá chúng ta bất hòa, chắc chắn các loại tin đồn đâm dao sau lưng sẽ bay đầy trời. Cách tốt nhất để dập tan tin đồn là chúng ta đoàn kết với nhau. Đương nhiên, nếu các cậu không bằng lòng, tôi cũng không bắt buộc, dù sao tôi cũng không quan tâm người ta bàn luận sau lưng tôi thế nào. Nhưng đám bàn luận trước mặt tôi..."

Chưa nói xong, cô đã nhẹ nhàng nở một nụ cười lạnh lẽo. Hai người bạn cùng phòng đều không khỏi rùng mình.

Mai Thanh và Bối Khởi Yên liếc nhìn nhau rồi nói rất nhanh: "Hứa Mân nói rất có đạo lý. Chúng ta cùng chung một ký túc xá, là một tập thể, phải đoàn kết, không thể để những kẻ châm ngòi ly gián được như ý."

Hứa Mân nở nụ cười, kéo Phùng Hiểu Chi đi. Bốn người cùng đến nhà ăn cơm.

Không phải cố ý ghê tởm bản thân nhưng nếu chuyện này còn có người đứng sau, mục đích của người đó có lẽ còn bao gồm ly gián những người bên cạnh Hứa Mân. Cô vẫn còn nhớ rất rõ nữ sinh tóc vàng châm ngòi ly gián chiều hôm qua.

Nếu suy đoán của cô không sai thì nhìn thấy người trong ký túc xá bọn họ ăn cơm cùng nhau, người kia chắc chắn sẽ không chịu được nhỉ?

Từ lúc bắt đầu đi ra ngoài cho đến khi tới nhà ăn, không ngừng có người nhìn lên bọn họ, không ngừng có người xì xào bàn tán. Nhưng chỉ cần một ánh mắt của Hứa Mân hay Phùng Hiểu Chi quét qua, những người kia sẽ lập tức ngậm miệng.

Xem ra chiều hôm qua giết gà dọa khỉ quả thực đã có hiệu quả.

Cơm nước xong xuôi, bốn người chuẩn bị đi học. Lúc thay quần áo, Phùng Hiểu Chi mới có cơ hội tránh mặt hai người kia, chen đến trước mặt Hứa Mân, thấp giọng nói: "Cậu không cảm thấy chán ghét à?"

Dù sao, cô ấy cũng rất chán ghét Mai Thanh và Bối Khôi Yên.

Cho dù Wechat không phải do bọn họ truyền ra nhưng ngày đầu tiên khai giảng đã hăm hại sau lưng bạn cùng phòng như vậy, có thể thấy được nhân phẩm tồi tệ thế nào.

"Dù sao hai người họ cũng chung ký túc xá với chúng ta, nếu muốn giờ trò sau lưng thì quá dễ rồi."

Hứa Mân nói: "Trước tiên cần phải tra rõ chân tướng đã. Đã khiến cậu chịu ủy khuất rồi."

Thường nói, thù đắc tội quân tử cũng không thể đắc tội tiểu nhân, huống chi còn ở chung một mái nhà, trở mặt với bọn họ thì quá không an toàn.

Phùng Hiểu Chi cũng hiểu rõ điều này nên buồn bực ngậm miệng.

Hai phút sau, cô ấy bỗng tới gần: "Mân Mân, cậu có nghĩ tới việc ra ngoài thuê phòng ở không?"

Nghe vậy, ý nghĩ đầu tiên của Hứa Mân chính là cô ấy muốn dọn ra ngoài ở với bạn trai, lập tức khẩn trương: "Không được!"

Trong đầu Phùng Hiểu Chi mơ hồ: "Vì sao?"

"Không phải quy định của trường là năm nhất đại học nhất định phải nội trú sao?"

Hứa Mân ý thức được phản ứng của mình hơi quá khích, lập tức tỏ thái độ hòa hoãn.

"Cũng may chúng ta thuộc học viện nghệ thuật, quy định này cũng không phải yêu cầu cứng nhắc gì."

Phùng Hiểu Chi cũng đã nghe ngóng: "Chỉ cần nói là có lịch diễn, xin với trường học, bình thường đều sẽ được phê chuẩn."

Thật ra chuyên ngành biểu diễn vũ đạo cũng đã sản sinh ra không ít minh tinh, thậm chí còn có tân sinh đã thành danh. Học sinh trong trường đi diễn, quay quảng cáo, quay phim... đều rất thường thấy nên quy định trường học tương đối thoáng.

Không còn cách nào khác, Hứa Mân dứt khoát trực tiếp tra hỏi cô ấy: "Cậu nói thật với mình đi, có phải cậu muốn dọn ra ngoài sống thế giới hai người với bạn trai không?"

"Nghĩ gì thế?"

Phùng Hiểu Chi néo lỗ tai cô một cái: "Trường của bạn trai mình quản rất nghiêm, chỉ có thể nội trú. Mình muốn ở cùng với cậu."

Hứa Mân cười hì hì, ôm cô ấy nói: "Được, mình suy nghĩ một chút."

Thật ra, nếu có thể không nội trú, Hứa Mân cũng bằng lòng.

Suy cho cùng, nếu muốn tra chuyện của Phó Thư Dạng, ở trường học thật không tiện chút nào. Nhất là ở ký túc xá còn có hai người bạn cùng phòng nhân phẩm không đứng đắn, nếu bị phát hiện thì sẽ rất phiền phức.

Nhưng cô không muốn để Phùng Hiểu Chi dọn ra ngoài ở nên còn phải suy nghĩ xem có cách nào để vẹn toàn đôi bên hay không.

Ví dụ như đổi ký túc xá.

Thay quần áo xong, hai người đi ra, phát hiện các bạn học gần như đã đến đủ rồi.

Vừa nhìn thấy hai người, đám người đang líu ríu chợt im lặng.

Lại sao rồi?

Hứa Mân nhíu mày một cái.

Sao lại có nhiều chuyện vậy chứ?

Hôm qua, ánh mắt mọi người nhìn cô đều tràn đầy khinh bỉ, trào phúng, sau lại biến thành e ngại, ngạc nhiên, lúc này lại... đồng tình là sao đây?

Hứa Mân bực mình, đang muốn trực tiếp mở miệng hỏi, một nữ sinh búi tóc bỗng chạy tới trước mặt cô.

Hứa Mân có chút ấn tượng với nữ sinh này. Khai giảng chiều qua, người này ngồi phía trước cô.

Tờ giấy kia của Lâm Vũ Dịch cũng do người này đưa tới. Những hành động sau đó của Hứa Mân, cô ta cũng đều thấy cả.

"Thật xin lỗi."

Mở miệng, nữ sinh lại nói lời xin lỗi: "Hôm qua, mình không hiểu rõ chân tướng nên vô tình nói giáo cho giật, khiến cậu tổn thương, thật sự xin lỗi."

Hứa Mân: "... Trước tiên, có thể nói cho tôi đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

Nữ sinh búi tóc kia kinh ngạc nhìn cô: "Cậu không biết sao? Không phải do cậu làm à?"

"Tôi làm cái gì?" Hứa Mân chẳng hiểu gì cả.

"Cậu, cậu xem diễn đàn trường học đi." Ở phía xa xa có người hô lên.

Hứa Mân chưa từng vào diễn đàn trường học. Nghe vậy, cô lấy điện thoại di động, mở ra. Rõ ràng có một bài viết bị ghim ở đầu trang.

Tiêu đề của bài viết thật sự rất bình thường: Hãy chiêm ngưỡng TOP 10 sinh viên năm nhất năm nay khiến người ta kinh ngạc.

Nhấn vào bài viết, đầu tiên chính là ảnh chụp Hứa Lang bước xuống từ xe thể thao, khí chất cao nhã, tiên khí bồng bênh, chủ topic còn dùng một đồng lời ca tụng.

Tiếp tục kéo xuống bên dưới, theo đó là mấy tấm ảnh chụp chất lượng bình thường, có lẽ là vấn đề về góc độ hoặc giá trị nhan sắc của từng người. Dù sao, càng nhìn những ảnh phía sau, dung mạo của Hứa Lang càng có vẻ như tiên trên trời.

Thăng đến tấm cuối cùng.

Tấm cuối cùng là ảnh Hứa Mân chạy từ trên lầu ký túc xá xuống. Cô mặc T-shirt màu trắng và quần đùi tràn đầy sức sống, hai đùi vừa trắng vừa dài. Không biết nghe thấy hay nhìn thấy cái gì, cô vừa lúc quay đầu, ngũ quan tinh xảo, đôi mắt trong veo như đang phát sáng.

Hứa Mân liếc mắt cũng nhận ra tấm hình này đã bị photoshop... photoshop ngực cô lớn hơn.

Người mở topic này còn dùng từ ngữ ca ngợi ảnh chụp của Hứa Mân khoa trương hơn của Hứa Lang rất nhiều. Với Hứa Lang là thuần túy khen ngợi còn với Hứa Mân là dùng đủ loại từ ngữ vừa nâng vừa giãi rõ ràng như "ngọt ngào nhất trường", "dáng người tốt nhất" "đẹp hơn minh tinh XX", nhìn thôi cũng đã đủ khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Bình luận bên dưới quả nhiên đang thảo luận rất nhiệt liệt. Nam sinh chú ý giá trị nhan sắc, nữ sinh thì đa phần đang giễu cợt nhưng nói chung, đây cũng coi như bình thường.

Cho đến bình luận thứ năm, có người nói: Tôi có Wechat của em gái hình thứ mười.

Bên dưới có một đồng người tranh nhau muốn Wechat.

Sau chục bình luận ầm ĩ, chủ bình luận này lại nói: "Muốn Wechat thì để lại tên, tôi thêm bạn, giá niềm yết là 500 đồng.

Bài viết càng náo nhiệt hơn. Cả đám người đều nghĩ chủ bình luận này thêm tiền đến điên rồi.

Hướng đi của bài viết tự nhiên cũng sai lệch, lại ầm ĩ thêm trăm lần. Chủ bình luận kia lại nói: Giá tôi đưa ra vừa hợp lý lại rẻ, mua tuyệt đối không lỗ. Xem mức độ hài lòng của nhân vật nổi tiếng bên đại học tự nhiên hôm qua này [hình ảnh] [hình ảnh] [hình ảnh]

Bức ảnh đầu tiên là Hứa Mân, Sở Diệp Nhiên và Mạnh Thao đang đứng nói chuyện với nhau, dựa tương đối gần.

Không nghe được nội dung của cuộc nói chuyện, đương nhiên nào có thể sẽ nghĩ ra rất nhiều thứ.

Tấm thứ hai là hình bọn họ tiễn Hứa Mân lên xe.

Không chụp được tiếp nên rất dễ khiến người ta hiểu lầm là ba người cùng rời đi.

Sau nữa, có người ra mặt, nói là bạn học cùng lớp của Hứa Mân, quả thật tối hôm qua cô không về ký túc xá.

Thế là rất nhiều người điên cuồng mắng Hứa Mân không biết xấu hổ.

Một số người còn thật sự để lại tên.

Xem đến đây, cuối cùng Hứa Mân cũng hiểu rõ rốt cuộc tối qua đã xảy ra chuyện gì.

Chủ bình luận này và chủ sở hữu Wechat vạch trần kia không chừng là cùng một bọn, thậm chí có thể là cùng một người. Người này thật sự muốn hại chết cô mà.

Lại kéo xuống phía dưới. Chiều hôm qua, sau khi Hứa Mân nổi giận trong phòng học, có người đã phát sóng trực tiếp, rất nhiều người tin Hứa Mân vô tội.

Có người bỏ tiền nhưng không được thêm Wechat của Hứa Mân, hô hào muốn lấy lại tiền.

Nhưng cũng có người nói, có thể là vì Hứa Mân nhìn thấy bài viết, không dám trắng trợn nên mới cố ý phát câu một trận cho người ta xem. Nếu không phải thì cô có phản ứng gay gắt như thế làm gì? Hôn nữa, cho dù Hứa Mân về nhà, cũng không thể chứng minh cô chỉ về một mình.

Có người phản bác, nói nếu cô đã có thể mua cả biệt thự thì chắc chắn không đến mức làm loại chuyện đó.

Lập tức có người phản bác tiếp, có lẽ căn biệt thự kia là do làm việc đó mà kiếm được. Dù sao cô cũng chỉ là một cô gái, tiền đâu mà mua biệt thự? Hôn nữa, người thực sự có tiền sẽ không ở tiểu khu ma quái kia.

Đến rạng sáng hôm sau, có người đăng mấy bức ảnh.

Trong ảnh là chủ bình luận kia và chủ bình luận thứ 100, phía sau còn có một bình luận điên cuồng hất nước bắn lên người Hứa Mân, địa chỉ IP giống nhau như đúc, chính là cùng một người!

Người tra IP này còn để lại một đoạn: Bình luận thứ 7408, vị bạn học nào đó vào đồn công an nhiều đến nghìn à? Thành toàn cho cậu, tất cả chứng cứ vu hãm người khác của cậu đều đã được truyền tới tay phó viện trưởng Đồng, ngày mai đến phòng làm việc của viện trưởng gặp.

Lượng tin tức của bình luận này rất lớn. Một đám người hô to đại lão trâu bò, bắt đầu điên cuồng mắng ngược lại chủ bình luận kia.

Trong những bình luận này, có một cái vô cùng chói mắt: Bình luận 7408? Đó không phải ký túc xá "chị gái tiên nữ" đang ở sao?

Không thể nghi ngờ, bình luận này lại là một viên đạn hạt nhân.

Phản comment rất náo nhiệt nhưng chủ bình luận và đại lão không xuất hiện nữa, chỉ còn lại đám quần chúng ăn dưa hưng phấn vô cùng.

Hứa Mân thoát khỏi diễn đàn. Nghi vấn của cô đều đã có đáp án. Người đăng bài viết nhất định là Uông Tuyết hoặc Chu Nhị, cũng có thể là hai người liên thủ.

Lúc nghỉ hè, hai người này cũng không quay lại giờ trò, cô còn tưởng bọn họ đã sợ, hóa ra là cố nén đại chiêu.

Chỉ có điều, đại lão tra IP kia là ai?

Phó Thư Dạng?

Hay là đám Sở Diệp Nhiên?

"Hứa Mân, thật xin lỗi, bọn mình cũng bị lừa."

"Đúng vậy, bọn mình đều không cố ý."

"Thật xin lỗi, bọn mình không nên bàn luận về cậu như thế khi mọi chuyện còn chưa rõ ràng."

...

Sau khi cô gái búi tóc kia nói xin lỗi, rất nhiều bạn học trong phòng học cũng nhao nhao xin lỗi theo.

Hứa Mân không lên tiếng. Cô còn đang nghĩ xem rốt cuộc người tra IP là ai.

"Hứa Mân."

Cửa phòng học đột nhiên bị đẩy ra. Giáo sư đứng ở cửa ra vào nhìn một cái, gọi: "Phó viện trưởng Đồng tìm em."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Edit by Link & Beta by Hy

3:~3:~3:~3:~3:~3:~

Hứa Mân đi ra, thấy một nam nhân đeo kính trề tuổi đang chờ ở cửa.

Lão sư giới thiệu với cô một chút: "Vị này là thư ký của viện trưởng, giáo sư Đỗ."

"Chào giáo sư Đỗ."

Hứa Mân vội khéo léo chào hỏi.

"Bạn học Hứa, chào em. Phó viện trưởng Đồng có chuyện cần tìm em, bây giờ em có rảnh không? Có tiện đi cùng tôi một chuyến không?" Thư ký Đỗ mỉm cười hỏi, thái độ vô cùng tốt.

Hứa Mân đành phải trở về thay quần áo, sau đó cùng thư ký Đỗ tới văn phòng của phó viện trưởng Đồng.

Văn phòng cách phòng học vũ đạo hơi xa. Thấy thư ký Đỗ nhiều lần muốn nói nhưng lại thôi, Hứa Mân chủ động nói: "Giáo sư Đỗ, phó viện trưởng Đồng tìm em là để nói về bài viết trên diễn đàn sao?"

Thư ký Đỗ liếc nhìn cô một cái, nói: "Đúng vậy."

Dừng một chút lại nói: "Oan cho em rồi."

Hứa Mân lắc đầu, hỏi vấn đề mình quan tâm nhất: "Mọi người có biết ai tra ra địa chỉ IP không?"

Ánh mắt của thư ký Đỗ hơi sáng lên, hỏi lại: "Người tra IP chắc là bạn em à? Yên tâm, chúng tôi không phải muốn truy cứu trách nhiệm. Diễn đàn trường học nhờ bên công nghệ giúp đỡ bảo trì, bạn em có thể công phá diễn đàn, tra được IP, còn khóa chặt bài đăng khiến nhân viên công tác cũng không xóa được, rõ ràng cậu ấy vô cùng lợi hại. Bên công nghệ rất cần người tài giỏi như vậy nên mới bảo chúng tôi hỏi một chút. Hay cậu ấy đã là sinh viên công nghệ?"

Có lẽ anh ta cũng không có ác ý nhưng Hứa Mân cũng đã nghe ra, bọn họ còn chưa tìm ra ai là người tra địa chỉ IP, hơn nữa bọn họ còn rất muốn biết là ai làm.

Hứa Mân lắc đầu, vẻ mặt ngây thơ vô tội: "Nếu em có người bạn lợi hại như thế thì tốt rồi. Em đang muốn nói, nếu các thầy tra ra được, hãy nói với em một tiếng, em muốn cảm ơn người ta. Đây mới là ngày đầu khai giảng mà đã gặp phải loại chuyện này, nếu không có người đó giúp đỡ, em, em sẽ..."

Hứa Mân không nói được nữa, hốc mắt hơi phấp phỏng.

Thư ký Đỗ vội an ủi cô, nói nhất định sẽ tra ra chân tướng, sau đó trả lại trong sạch cho cô, vân vân... ngay sau đó lại nhanh chóng đổi chủ đề.

Hai người đi tới dưới lầu phòng làm việc của viện trưởng. Thư ký Đỗ ấn mở thang máy, vừa muốn đi vào thì nghe thấy sau lưng có người gọi: "Thư ký Đỗ."

Hứa Mân cũng quay đầu lại, tim đập loạn.

Có hai người đang đi về phía bọn họ.

Một ông lão hơi mập, tóc trắng phau, mặt mũi hiền lành, nhìn như Phật Di Lặc. Dường như ông ấy đi đứng không tiện lắm nên bên cạnh có một vị trung niên mặc tây phục đang dìu ông ấy.

Gương mặt của ông lão kia có hơi quen thuộc. Hôm qua Hứa Mân vừa xem hình của ông ấy — Kham Lý, giáo sư của Kim Mầu.

"Kham lão, Hà sư huynh." Thư ký Đỗ vội chạy lên trước, dìu giúp.

Quả nhiên là Kham Lý!

Hứa Mân đột nhiên cảm thấy có lẽ vận may cũng tuân theo định luật bảo toàn. Ngày đầu khai giảng cô đã gặp phải chuyện bực mình như thế, sau đó coi như đền bù nên ông trời đã cho cô đụng phải Kham Lý, người đã khó gặp còn không thể đi ra ngoài.

"Kham lão, giáo sư Hà." Hứa Mân cũng đi qua, chào hỏi theo.

"Cô gái nhỏ này rất xinh đẹp nha! Xứng đáng là một vũ công." Kham Lý nhìn Hứa Mân một cái, cười nói: "Tôi thích sinh viên của các cậu, đi đâu trong trường cũng đều là cảnh đẹp ý vui, hôm nay coi như vận may không tệ."

Đoạn sau là nói với thư ký Đỗ.

Thư ký Đỗ vội nói: "Có thể gặp được ngài là may mắn của tôi và bạn học Hứa Mân."

Hứa Mân lập tức nói: "Đúng!"

"Cháu nói đúng cái gì?" Có lẽ thanh âm của cô quá vang dội, Kham Lý nhìn cô: "Cháu biết ta à?"

"Biết ạ."

Hứa Mân gật đầu một cái, lại bổ sung: "Nhưng chẳng qua, cháu chỉ thấy hình trên mạng. Cháu cũng đã xem qua bài viết "Điểm mấu chốt của an ninh mạng" của ngài..."

"Ha ha ha, cô gái nhỏ này thật đáng yêu." Kham Lý bị Hứa Mân chọc cười: "Cháu là một vũ công, xem cái này làm gì?"

Lúc đang nói chuyện, thang máy đã ngừng lại. Hứa Mân phát hiện bọn họ tới cùng một tầng, vậy rõ ràng Kham Lý cũng đến tìm phó viện trưởng Đồng.

Trong lòng Hứa Mân nhanh chóng lướt qua vài suy nghĩ.

Thư ký Đỗ đã tiết lộ, vẫn chưa tìm ra hacker công phá diễn đàn.

Dựa vào quan hệ của hai trường, nếu xảy ra chuyện này, rất có thể phó viện trưởng Đồng sẽ nhờ bên công nghệ giúp đỡ.

Từ chuyện lúc này, Kham Lý chưa hỏi đã biết cô là vũ công thì khả năng lớn là họ đã liên lạc với nhau rồi, ít nhất ông ấy cũng đã xem bài đăng.

Đương nhiên, đó chỉ là một bài đăng mà thôi, chắc chắn vẫn chưa tới mức khiến Kham lão phải ra mặt.

Giáo sư Hà này có lẽ là học sinh của Kham lão, đến để giải quyết phiền phức.

Nhưng Kham lão cũng đi theo là vì có chuyện khác, hay là... đúng như lời thư ký Đỗ nói, bọn họ đến để chiêu mộ nhân tài?

"Khâm phục ạ." Trong lòng nghĩ rất nhiều nhưng ngoài miệng, Hứa Mân cũng không chậm chút nào: "Với những kiến thức cháu không hiểu, cháu đều sùng bái... Dù chỉ xem cho vui, cháu cũng thích xem."

Kham Lý vô cùng vui vẻ, dẫn đầu đoàn người đi ra khỏi thang máy.

Lúc này, mấy người khác mới ra theo.

Thư ký Đỗ nói: "Kham lão, ngài tới phòng nghỉ ngơi trước đi..."

"Không cần." Kham lão phát tay một cái, nhất thời thay đổi chủ ý: "Dù sao tôi cũng muốn gặp phó viện trưởng Đồng. Đi chung đi."

Thư ký Đỗ kinh ngạc nhìn ông ấy, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại không nói.

Hứa Mân lặng lẽ thở dài một hơi.

Mọi người đứng gõ cửa văn phòng của phó viện trưởng. Được sự cho phép, thư ký Đỗ mới mở cửa ra.

Phó viện trưởng Đồng là một người đàn ông trung niên nho nhã. Ông ta đang ngồi sau bàn làm việc nói gì đó với mấy bạn học sinh. Vừa ngẩng đầu, nhìn thấy Kham lão, ông ta vội đứng lên, đi tới nghênh đón.

Trong văn phòng của ông ta có bốn nữ sinh, theo thứ tự là Hứa Lang, Chu Nhị, Uông Tuyết và một nữ sinh tóc xoăn. Hứa Mân không biết người này, có lẽ là một nữ sinh khác trong ký túc xá của bọn họ.

"Kham lão." Phó viện trưởng Đồng nhìn mọi người, trao đổi ánh mắt với thư ký Đỗ, mời mọi người ngồi xuống.

"Cậu làm việc của cậu trước đi." Kham lão phát tay một cái: "Chuyện của bọn nhỏ quan trọng hơn. Chúng tôi đợi một lát cũng không sao."

Phó viện trưởng Đồng không còn cách nào khác, đành phải ngồi lại.

Ông ta nhìn vài người rồi ho khan một cái không được tự nhiên: "Bạn học Hứa Mân. Hôm nay, tôi gọi em đến là để nói chuyện bài đăng trên diễn đàn. Có lẽ em đã biết những chuyện xảy ra rồi nhỉ?"

Hứa Lang nhìn về phía đám người Hứa Lang.

Hứa Lang và Uông Tuyết đều không buộc tóc, mái tóc rũ xuống che khuất nửa mặt nhưng vẫn có thể nhìn thấy hốc mắt sưng đỏ của bọn họ, rõ ràng là vừa mới khóc. Ngay cả hốc mắt của người từng rất đánh đá như Chu Nhị cũng đỏ bừng. Cô ta không che mặt, hai chân đang khẽ run. Mặt khác, rõ ràng nữ sinh cô không biết đang giữ một khoảng cách với ba người họ.

Xem ra bài viết là do Chu Nhị đăng lên, Uông Tuyết và Hứa Lang biết hay không thì vẫn còn khó nói, nữ sinh cô không biết chắc chắn không tham dự chuyện này.

"Biết một chút." Hứa Mân thu tầm mắt lại: "Nhưng do ai làm thì em không biết."

Phó viện trưởng Đồng nhìn thoáng qua Chu Nhị.

Chu Nhị nhào tới, muốn ôm lấy Hứa Mân: "Muội muội, thật xin lỗi, là chị không tốt. Chị không cố ý, em tha thứ cho chị được không..."

Hứa Mân không để cô ta ôm được, chuồn qua bên cạnh, cũng chẳng muốn đối chất với cô ta.

Mọi người đều đã thấy bài đăng, vậy mà còn nói là không cố ý?

Coi cô là đứa ngu à?

Hứa Mân không nói lời nào, chỉ ra về rất xấu hổ.

Phó viện trưởng Đồng nhìn Kham Lý, ngắt lời khóc kể của Chu Nhị: "Bạn học Hứa Mân, chuyện đã như vậy rồi, chúng tôi đều thật xin lỗi, cũng rất tức giận. Đương nhiên, trường học cũng phải chịu trách nhiệm. Trước tiên, thầy thay mặt trường xin lỗi em, sau đó trường cũng sẽ công khai sáng tỏ mọi chuyện, trả lại trong sạch cho em. Chúng tôi đã điều tra rõ ràng chuyện này. Vào kỳ nghỉ, hai người có chút xung đột nên bạn học Chu Nhị không cam lòng. Hôm trước, nghe nói em không về ký túc xá, lại đi cùng với nam sinh khác, Chu Nhị nhất thời xúc động, đăng bài viết ác ý kia lên. Đương nhiên, em ấy làm thế chắc chắn là không đúng. Em là người bị hại, bây giờ thầy muốn xin ý kiến của em một chút, em muốn chúng tôi xử lý chuyện này thế nào?"

Nghe cách dùng từ của ông ta, lại thêm giọng điệu hỏi chính mình, Hứa Mân biết đuôi của ông ta đã nghiêng đi rồi.

Theo lý thuyết, vừa vào học đã gặp phải chuyện ác ý như vậy, lãnh đạo trường học cần phải nghiêm trị kẻ tung tin đồn để giết gà dọa dẫm khi mới đứng.

Bây giờ phó viện trưởng Đồng lại muốn chuyện lớn hóa nhỏ à?

Nhưng toàn trường đều đã biết cả rồi.

Hứa Mân liếc nhìn Hứa Lang. Cô ta vẫn giữ dáng vẻ nhu nhu nhược nhược, điềm đạm đáng yêu nhưng dường như cũng không sợ lắm.

Có lẽ là Hứa Trọng Á hoặc người nhà Chu Nhị dùng tiền rồi.

Nhưng học viện điện ảnh không phải là trường nhỏ, ánh mắt của phó viện trưởng cũng sẽ không nong cạn như thế.

Hứa gia cũng không thể cho quá nhiều tiền.

Như vậy... có phải là Hàn gia không?

Nếu Hàn gia ra mặt xin tha, có lẽ trường học sẽ nể tình.

Chỉ có điều, Hàn gia sẽ chịu ra mặt vì chuyện này à?

Là đầu óc bị hỏng hay hào quang nữ chính của Hứa Lang quá mạnh?

"Em không có ý kiến." Hứa Mân cúi thấp đầu, thấp giọng nói: "Xử lý theo nội quy trường học là được rồi."

Cô đang lấy lui làm tiền.

Nếu phó viện trưởng Đồng không biết xấu hổ, nhất định phải bảo vệ Chu Nhị thì Hứa Mân cũng không muốn làm liều với hào quang nữ chính của Hứa Lang. Bây giờ cô chịu thiệt một chút cũng được, dù sao hôm nay cũng có thể nói chuyện với Kham lão, Hứa Mân cảm thấy mình vẫn lời.

Nếu vẫn còn chút lương tâm, có lẽ phó viện trưởng Đồng sẽ đổi ý.

Nghe cô nói như vậy, vẻ mặt phó viện trưởng Đồng vẫn như cũ nhưng cơ thể đang cứng đờ của ông ta cũng thả lỏng một chút.

Thay đổi rất nhỏ, vì vẫn luôn nhìn ông ta nên Hứa Mân mới phát hiện ra.

Quả nhiên cô đoán không sai.

Vì đã chuẩn bị tư tưởng nên cô cũng rất bình tĩnh.

"Vậy..."

"Hứa Mân." Nhưng đúng lúc phó viện trưởng Đồng vừa mở miệng, Kham Lý cũng chọt lên tiếng.

Phó viện trưởng Đồng giật mình, lập tức ngậm miệng.

Hứa Mân cũng thật bất ngờ. Không cần nói gì khác, Kham Lý chỉ gọi cô một tiếng là đã có thể tạo ra áp lực rất lớn với phó viện trưởng Đồng.

"Kham lão." Hứa Mân lập tức đến bên cạnh Kham Lý: "Có việc gì không ạ?"

Kham Lý đưa cái ly trong tay ra: "Rót cho ta một ly nước. Người già rồi, càng đi nhiều càng khát nước."

Hứa Mân tự nhiên hiểu rõ, Kham Lý chỉ đang nói nhảm.

Thật ra, cho dù muốn uống nước, ông cũng không có lý do gì để gọi Hứa Mân lấy cho ông. Hơn nữa, học sinh của ông và thư ký Đỗ đều đang ở bên cạnh.

Ông ấy đang biểu lộ rõ ràng, ông ấy muốn bảo vệ cô.

Hứa Mân vô cùng cảm động. Cô và Kham Lý vốn không quen biết, Kham Lý còn là lão nhân có địa vị như thế, thật ra không cần phải để tâm tới cô.

Dù sao, bất kể nói thế nào, phó viện trưởng Đồng cũng là phó hiệu trưởng của một trường đại học, quan hệ của hai trường cũng không tệ lắm.

Rót nước xong, Hứa Mân bung cho Kham Lý.

"Phó viện trưởng Đồng, tiếp tục đi." Về mặt Kham Lý vô tội: "Không cần phải để ý tới chúng tôi."

Phản ứng của phó viện trưởng Đồng cũng rất nhanh, nhanh chóng sửa lại lời nói: "Được, thầy đã hiểu rõ ý của em. Em yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ xử lý theo nội quy trường học. Hôm nay, tôi chỉ muốn hỏi ý kiến của em một chút thôi, tiện nói với em là không cần lo lắng, trường học sẽ bảo vệ mọi học sinh."

Hứa Mân: "... Em tin trường học, tin viện trưởng, cảm ơn mọi người."

Lúc này, Chu Nhị mới phản ứng kịp. Thấy dường như không thích hợp lắm, cô ta muốn nói gì đó nhưng lại bị Hứa Lang kéo lại.

"Được, vậy các em lên lớp trước đi." Phó viện trưởng Đồng nhanh chóng đuổi bọn họ đi: "Chờ có kết quả xử lý, trường sẽ nhanh chóng thông báo cho các em."

Hứa Mân nhìn Kham Lý một chút, thấy ông đang hòa ái cười với cô. Hứa Mân không nhiều lời, đi ra theo.

"Em gái." Hứa Lang chặn Hứa Mân ở cửa ra vào: "Lần này là Chu Nhị không đúng, cậu ấy cũng đã biết sai rồi. Bây giờ mọi chuyện đã sáng tỏ, em cũng không tồn thất gì, có thể xin giúp cô ấy không..."

"Thật xin lỗi, Hứa tiểu thư." Hứa Mân lướt qua người cô ta, cũng không quay đầu: "Tôi theo họ mẹ tôi, mà mẹ tôi chỉ sinh một mình tôi."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Edit by Link & Beta by Hy

3-3-3-3-3-3-3-3-3-3

Vốn định đứng dưới lầu chờ Kham Lý một chút nhưng nghĩ lại, Hứa Mân cảm thấy như vậy cũng không tốt lắm, có thể sẽ mang lại tiếng xấu cho Kham lão nên dứt khoát đi thẳng về lớp.

Lúc cô trở lại phòng học, vừa hay đã hết tiết đầu tiên. Phùng Hiểu Chi kéo Hứa Mân qua, hỏi kết quả. Rất nhiều bạn học cũng vây quanh.

Hứa Mân lược bớt chi tiết, chỉ nói: "Đã tra ra được người đăng bài viết. Phó viện trưởng Đồng nói là sẽ cho mình một câu trả lời. Chờ trường học thông báo đi."

"Vậy thì tốt quá rồi." Vân Tư Tư – cũng chính là nữ sinh búi tóc xin lỗi Hứa Mân đầu tiên nói: "Loại người này nhất định phải nghiêm trị không tha. Mình nằm mơ cũng không ngờ trong trường còn có loại người ghê tởm như vậy."

"Đúng vậy, xinh đẹp là có tội à? Lớn lên xinh đẹp thì chọc ai ghẹo ai chứ?" Có bạn học nữ phụ họa: "Tất cả người trong chuyên ngành chúng ta đều là mỹ nữ, ghen tị hết luôn à?"

"Là ai làm vậy? Thật quá buồn nôn."

...

Đám người ở đây đều đầy cảm phẫn, trong đó có không ít những người hôm qua đã chỉ trò Hứa Mân.

Hứa Mân chỉ coi như mình mất trí nhớ, cũng không khiến ai phải mất mặt.

Không cần phải gây thù chuốc oán quá nhiều. Những người này chỉ có chút ghen tị bảo sao hay vậy thôi.

Thật ra nữ sinh vẫn còn tốt một chút. Mấy nam sinh khác trong lớp thì thật sự xấu hổ, trong đó Lâm Vũ Dịch là xấu hổ nhất.

Người khác thêm Wechat cũng được, nhìn lên cũng được nhưng đều là lặng lẽ, không để lại chứng cứ. Dù biết, Hứa Mân cũng sẽ không nói ra nên nếu da mặt dày, xem như vẫn chưa xảy ra chuyện gì, còn mắng chung vài câu.

Chỉ có Lâm Vũ Dịch là bị Hứa Mân vạch trần trước mặt mọi người. Vì thanh danh của mình, các bạn học khác đều sẽ chủ động cách xa cậu ta.

Ban đầu cậu ta sợ hãi, lúc này đang trốn trong góc, cũng không dám nhìn Hứa Mân chút nào.

Hứa Mân cũng không nhìn cậu ta. Những người này đều không quan trọng, điều cô để ý vẫn là rốt cuộc có tìm ra người tra địa chỉ IP hay không?

Có phải là Phó Thư Dạng không?

Phải đi tìm Kham Lý như thế nào thì mới có vẻ tự nhiên một chút?

Lại phải làm sao thì mới có thể thuyết phục Kham Lý giúp đỡ?

Sáng nay chỉ có hai tiết huấn luyện cơ bản, sau đó cũng không có tiết.

Tiếng chuông tan học vang lên, trong phòng học lập tức có tiếng reo hò.

Thay quần áo xong, Hứa Mân đi ra thì nghe thấy có người gọi: "Hứa Mân, có soái ca tìm!"

Bây giờ, nghe thấy từ "soái ca" này, lòng mảy Hứa Mân sẽ không khỏi nhú lên.

Đi ra, nhìn thấy là Sở Diệp Nhiên và Mạnh Thao, cô mới thờ phào nhẹ nhõm.

"Em gái, nghe nói có người bắt nạt em à?"

Giọng Mạnh Thao vốn to, có thể nghe thấy tiếng vang của tiếng gầm giận dữ này trong hành lang: "Là tên t*ng trùng bò lên não không có mắt nào?"

Mấy tên t*ng trùng bò lên não bịch bịch nhanh chân chạy trốn.

"Em gái đừng sợ, ở khu vực công nghệ, ngoại trừ Dạng thần thì không có ai là anh trai không giải quyết được." Sở Diệp Nhiên cũng cất cao giọng, nói.

Anh ta vốn đã đẹp trai, lại có quan hệ tốt với Phó Thư Dạng, trong nhà còn có chút tiền, quả thực cũng là một nhân vật nổi danh bên khoa công nghệ.

Mấy tân sinh bên học viện điện ảnh không biết anh ta nhưng các học tỷ ở lớp bên cạnh thì có người nhận ra.

"Đây không phải Sở Diệp Nhiên sao?"

"Tân sinh kia là ai? Cậu ta có em gái từ lúc nào vậy?"

"Chính là Nhiên Nhiên! Rất đẹp trai!"

"Không đẹp trai bằng Dạng thần."

"Dạng thần thì đừng nghĩ, nhìn được là tốt rồi! Sở Diệp Nhiên thì còn có thể cố gắng một chút."

...

Hứa Mân nín cười, nhìn về phía Sở Diệp Nhiên.

Sở Diệp Nhiên: "... Đi, anh trai mời em uống cà phê."

Hứa Mân chào hỏi Phùng Hiểu Chi một tiếng, nói là có chút việc riêng cần phải xử lý.

Phùng Hiểu Chi rất hiểu chuyện, không hỏi nhiều, giúp Hứa Mân mang đồ dùng cá nhân của cô về ký túc xá.

Hứa Mân đi cùng hai người Sở – Mạnh tới quán cà phê trong trường.

"Thật xin lỗi em gái, chuyện bài đăng là do bọn anh không cẩn thận." Sở Diệp Nhiên xin lỗi trước. Bọn họ vội lo chuyện của Phó Thư Dạng, không biết Hứa Mân bị người ta treo trên diễn đàn: "Nếu không thì đã sớm hack bài đăng của tên đó rồi."

"Không sao. Em đang muốn hỏi các anh, chuyện tra IP là các anh làm à?" Hứa Mân vội hỏi.

"Không phải." Mạnh Thao lắc đầu: "Sau khi bị tra ra địa chỉ IP, quản lý diễn đàn sợ làm lớn chuyện, muốn xóa bài viết nhưng người kia đã trực tiếp khóa nó từ xa, khiến bọn họ không xóa được. Gọn gàng mà không để lại bất kỳ dấu vết gì, là do Dạng thần làm."

Quả nhiên là Phó Thư Dạng. Hứa Mân cắn môi.

"Anh nghe nói hiệu trưởng của bọn em tìm em rồi à?" Sở Diệp Nhiên hỏi Hứa Mân: "Chuyện này, ông ấy nói thế nào?"

Hứa Mân kể chuyện hôm nay mình gặp được Kham lão cho bọn họ, vô cùng vui vẻ: "Em đang nghĩ, chờ sau khi trường đưa ra kết quả xử phạt, em sẽ tự mình đến nhà cảm ơn Kham lão, không chừng có thể tìm được cơ hội thuyết phục ông ấy giúp đỡ xử lý chuyện của học trường."

Sở Diệp Nhiên "chặc" một tiếng.

Hai người này, một người thức đến gần sáng giúp người kia hack bài đăng xấu.

Một người không để ý mình bị bôi đen, một lòng muốn giúp người còn lại báo thù.

Thật xúc động lòng người, trời đất ban tặng, phối hợp tuyệt vời!

Đáng tiếc, Phó Thư Dạng là một tên đầu gỗ, không hiểu biết.

"Về mặt của anh là có ý gì?" Hứa Mân bị ánh mắt của Sở Diệp Nhiên dọa cho sợ hãi: "Cách này không được à?"

"Cũng được, nhưng thật ra trực tiếp tới cửa thì không nên cho lắm." Mạnh Thao hơi lo lắng: "Để dẫn tới lời ong tiếng ve, vẫn nên "ngẫu nhiên gặp" ở ngoài thì hơn."

Hứa Mân có chút lo lắng: "... Vậy nếu ông ấy không đi ra ngoài thì sao?"

"Không ra khỏi cửa thì để Tiểu Dạng Dạng bộc lộ tài năng kỹ thuật, dụ dỗ ông ấy ra ngoài." Sở Diệp Nhiên nói.

Hứa Mân: "..."

"Bọn anh cũng đã gặp mấy người khác trong phòng thí nghiệm. Bọn họ đều vô cùng cảnh giác, nhắc tới Dạng thần là né tránh. Bọn anh sợ đánh rần động cỏ, khiến Kim Mẫn cảnh giác nên không dám đi thử tiếp." Mạnh Thao vô cùng cẩn thận với chuyện của thần tượng: "Bây giờ, không chừng bên Kham lão là tốt nhất, cũng là điểm đột phá duy nhất nên chúng ta nhất định phải cẩn trọng. Thấp cổ bé họng, nhất định phải chờ đến lúc chắc chắn rồi mới mở lời với ông ấy."

Hứa Mân cảm thấy có lý, vội đồng ý.

Tạm thời không nghĩ được cách nào tốt hơn, cuối cùng, mọi người để Mạnh Thao và Sở Diệp Nhiên đi hỏi thăm thói quen ra ngoài của Kham Lý trước, xem có thể tìm một trường hợp "gặp ngẫu nhiên" hay không.

Còn Hứa Mân thì nghĩ cách tiếp cận con gái của Kim Mẫn. Con gái ông ta đang học hệ thanh nhạc của học viện điện ảnh.

"Gặp khó khăn gì thì nhớ nói bọn anh một tiếng." Trước khi đi, Sở Diệp Nhiên căn dặn Hứa Mân: "Tốt xấu gì bọn anh cũng đã ở nơi này sáu năm..."

Anh ta tự động ngâm miệng. Ở đây sáu năm còn không lợi hại bằng Hứa Mân.

Hôm nay, anh vốn tới để an ủi Hứa Mân, không ngờ Hứa Mân căn bản không cần an ủi, ngược lại còn đã nói chuyện được với Kham lão.

"Chị dâu... Học muội lợi hại, cần chân chạy thì cứ nói với bọn anh." Mạnh Thao lập tức sửa lời.

Hứa Mân: "..."

"Nếu trường các em thật sự bao che cho người tung tin đồn, em cũng đừng nín giận." Sở Diệp Nhiên tăng thêm can đảm cho Hứa Mân: "Bọn anh nhất định sẽ không ngồi yên không để ý đến, trước tiên hack trang web trường học, sau đó kéo người tới ra oai, dù sao cũng tuyệt đối không để em phải chịu ủy khuất."

Hứa Mân cười cười, nói cảm ơn. Mọi người tách nhau ra.

Hứa Mân trở về ký túc xá, phát hiện giáo sư cổ vấn Tần đang ở đây, hơn nữa còn đang nói chuyện phiếm với ba người bạn cùng phòng của cô.

Nhìn thấy Hứa Mân trở về, trong chớp mắt, mọi người đều im lặng. Sau đó, giáo sư Tần ôn hòa chào hỏi Hứa Mân, hỏi han hai câu rồi đi vào vấn đề chính.

Trước tiên, bà ấy an ủi Hứa Mân, đừng để chuyện bài viết ảnh hưởng đến tâm tình, trường học sẽ công khai làm sáng tỏ, trả lại công bằng cho cô, mọi người đều biết cô trong sạch vô tội. Còn nói, trường sẽ xử phạt kẻ đầu têu theo nội quy trường học, hy vọng cô giữ tinh thần thoải mái.

Lúc bà ấy nói tới "kẻ đầu têu", Mai Thanh và Bối Khởi Yên đều núp ở một góc, sắc mặt trắng bệch.

Thật ra, nguyên nhân gây ra chuyện lần trước là do bọn Mai Thanh nói lung tung.

Chu Nhị đã sớm kìm nén, luôn muốn gây phiền toái cho Hứa Mân nên vô cùng chú ý đến động tĩnh của cô. Sau khi nghe thấy những lời kia, cô ta mới đăng bài lên.

Cho nên, Mai Thanh và Bối Khởi Yên cũng coi như là "kẻ đầu têu".

Nhưng Hứa Mân cảm thấy, giáo sư Tần đã tới ký túc xá để nói chuyện này thì hẳn hai người sẽ không sao cả.

Thậm chí bà ấy còn không muốn để Hứa Mân xin đổi ký túc xá.

Quả nhiên, nói xong lời cuối, giáo sư Tần bắt đầu rót canh gà, nói gì mà ký túc xá là một tập thể, phải đoàn kết, vân vân...

Vốn còn muốn bí mật đi tìm bà ấy xem có thể đổi ký túc xá khác hay không nhưng nghe vậy, Hứa Mân cũng bỏ luôn ý định này.

Có lẽ đứng ở góc độ của giáo sư, bốn người bọn họ đều là "chuyện của học sinh". Hai người đâm chọc, hai người hung hăng dăm, không chừng bạn học khác cũng không thích ở chung với bất kỳ người nào trong bọn họ.

Nếu Hứa Mân thật sự muốn đổi ký túc xá thì giáo sư Tần cũng không tiện sắp xếp.

Cũng được, Hứa Mân cũng không để ý lắm. Chờ giải quyết xong chuyện của Chu Nhị rồi nói.

Chuyện xử phạt Chu Nhị cũng có thể cho thấy lập trường của trường học.

Rốt cuộc sức ảnh hưởng của Hàn gia lớn bao nhiêu, đến lúc đó có thể thấy rõ.

Thứ sáu, vào lễ khai giảng, trường học công bố chuyện bài đăng, nói là do một mình Chu Nhị gây nên, đơn thuần là vì đố kị.

Phó viện trưởng Đồng tự mình phát biểu, xin lỗi Hứa Mân, tiện thể giáo dục mọi người phải làm một người tốt chân thiện mỹ.

Đồng thời, quản lý diễn đàn cũng đăng một bài làm sáng tỏ, ghim trên đầu.

Nhưng hình phạt của Chu Nhị lại hơi vượt quá dự tính của Hứa Mân.

Dĩ nhiên là trực tiếp đuổi học.

Đương nhiên, dựa theo nội quy trường học, điều này cũng không tính là ngoài dự đoán.

Nhưng Hứa Mân vốn cho là có Hàn gia ở trong, có lẽ trường học sẽ chỉ ghi tội.

Không ngờ trước mặt Kham lão, mặt mũi Hàn gia dường như giảm đi khá nhiều.

Điều này khiến Hứa Mân càng thêm kiên định và có lòng tin: Nhất định phải tìm Kham lão, xin ông ấy tìm lại công bằng giúp Phó Thư Dạng.

Nghĩ tới Phó Thư Dạng, Hứa Mân không khỏi thất thần.

Ngày đó, sau khi nghe Mạnh Thao nói, Hứa Mân đã gửi Wechat cho Phó Thư Dạng, hỏi có phải anh là người tra IP hay không.

Phó Thư Dạng vẫn không trả lời.

Hứa Mân vốn đang sợ anh lại xảy ra chuyện gì nhưng Sở Diệp Nhiên nói, anh ta đã liên lạc với Phó Thư Dạng rồi. Người không làm sao, chỉ là ngao mạn chết đi được, không có ý muốn thừa nhận.

Không biết vì sao, Hứa Mân chợt hơi ngưng ngừng, cũng không liên lạc với Phó Thư Dạng nữa.

Cho tới hôm nay, chuyện đã giải quyết xong, Chu Nhị cũng đã nhận hình phạt, Hứa Mân mới nhớ cô còn chưa nói cảm ơn với Phó Thư Dạng.

Hơi quá đáng.

Trên đài đã đổi người, đang biểu diễn một tiết mục. Là một vở kịch ngắn, bên dưới đều là tiếng cười vui. Hứa Mân sững sờ cả buổi nhưng cũng không nghe thấy bọn họ đang nói gì.

"Mình ra ngoài nhận điện thoại, sau đó sẽ về ngay." Hứa Mân nói một tiếng với Phùng Hiểu Chi bên cạnh, quay người ra khỏi hội trường.

Lễ khai giảng của học viện điện ảnh luôn thu hút trường công nghệ sát vách đến xem náo nhiệt, bên ngoài hội trường có một đám người chen lấn.

Vừa bước ra, Hứa Mân đã hấp dẫn một đám ánh mắt, mơ hồ nghe thấy có người nói "xinh đẹp", "cay".

Cô cũng không để ý lắm, muốn tìm một chỗ hẻo lánh gọi điện thoại cho Phó Thư Dạng.

Cô chọn một gốc cây tuyết tùng. Mới đi hai bước, bỗng cô thấy phía sau cây có bóng người chột lóe qua.

Một bóng người màu đen, thân hình cao gầy thon dài như là... Phó Thư Dạng?

Trái tim hung hăng nhảy lên một cái, Hứa Mân nhanh chóng đuổi theo.

Nhưng phía sau cây trống không, chẳng có ai?

Không phải chứ, thị lực của cô cũng không tệ lắm mà.

Xung quanh có rất nhiều cây cối hoa cỏ, muốn giấu mình cũng rất đơn giản.

Hứa Mân nghĩ một chút, không đi tìm từng cây mà cúi đầu đi về.

Chưa đi được mấy bước, cô thấy bên cạnh cây bách xù có một bóng người, nhìn qua giống như cá chín sùng.

Hứa Mân chột đi tới. Phó Thư Dạng phía sau cây không kịp trốn tránh, vừa lúc bị bắt được.

"Anh chạy làm gì?" Hứa Mân hỏi.

Phó Thư Dạng rất bình tĩnh, mở to mắt nói dối: "Không chạy."

Tâm trạng của Hứa Mân rất tốt, không thèm tranh luận với anh: "Anh tới từ bao giờ? Không phải anh đã nói tới trường sẽ tìm tôi sao?"

"Không phải tôi đến rồi sao?" Phó Thư Dạng nói.

Hứa Mân dừng một chút: "Vậy sao anh không gọi điện thoại cho tôi?"

Phó Thư Dạng: "Muốn đợi buổi lễ kết thúc."

Hứa Mân luôn cảm thấy anh đang gạt người: "Buổi lễ còn lâu mới kết thúc, anh tới sớm làm gì?"

Phó Thư Dạng khẽ nâng mi mắt, liếc Hứa Mân một cái, lại nhanh chóng quay mặt đi, nhàn nhạt nói: "Ngắm mỹ nữ."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Edit by Link & Beta by Hy

~*~*~*~*~*~

Hứa Mân sững sờ. Phản ứng đầu tiên của cô là: Phó Thư Dạng cũng biết ngắm mỹ nữ hả?

Mặc dù ai cũng có lòng mê cái đẹp nhưng đây là Phó Thư Dạng đó. Trùm phản diện lạnh lùng, trùm phản diện mất hết nhân tính, chỉ biết đến tiền mà cũng biết ngắm mỹ nữ hả?

Là vì bây giờ còn chưa tu luyện đến nơi đến chốn à?

Cũng đúng, thời điểm này Phó Thư Dạng vẫn còn là nghiên cứu sinh năm ba, chỉ mới khoảng hai mươi bốn tuổi, rốt cuộc vẫn là một người trẻ tuổi, thất tình lục dục* đều vẫn còn.

*thất tình lục đục: bày thứ tình cảm biểu lộ ra bên ngoài và sáu ham muốn của con người. Muốn biết thêm mời Google.

Cho nên, có thể hiểu được chuyện ngấm mỹ nữ.

Phản ứng thứ hai là: Phó Thư Dạng đang ngấm mỹ nữ nào?

Anh thích loại người nào?

Gọi cảm? Xinh đẹp? Đáng yêu? Thanh thuần? Hay là...

"Anh vừa ý ai?" Hứa Mân tò mò hỏi.

Đôi mắt Phó Thư Dạng hơi híp lại. Hứa Mân phát hiện ra, lập tức nói: "Tôi không có ý gì khác, chỉ là, chỉ là..."

Vậy mà Hứa Mân lại cứng họng.

Chỉ là cái gì đây?

Hiếu kỳ? Bát quái? Muốn giúp anh kiểm tra một chút?"

"Không có."

Không chờ Hứa Mân nghĩ ra lý do, Phó Thư Dạng đã trả lời.

Không hiểu sao Hứa Mân lại nhẹ nhàng thờ ra.

"Anh đã xin rút đơn về rồi à?" Cô nhanh chóng đổi đề tài.

Phó Thư Dạng gật đầu một cái: "Ừm."

Tâm trạng Hứa Mân rất tốt: "Đi, tôi mời anh đi ăn gì đó."

Phó Thư Dạng: "Cô không tham gia buổi lễ à?"

"Dù sao cũng không có chuyện gì cần tôi làm." Hứa Mân lắc đầu: "Có người đã sớm chuẩn bị rồi. Các học tỷ nói trường học sẽ không quản đâu."

"Không sợ bị phát hiện à?" Phó Thư Dạng hơi nhíu mày: "Đêm nay cô là tiêu điểm."

Hứa Mân lắc đầu, cười nói: "Các tiết mục sau đó đều là văn nghệ, tiêu điểm là những soái ca mỹ nữ kia, không liên quan gì tới tôi."

"Cô không biểu diễn tiết mục nào à?" Đường như Phó Thư Dạng có chút kinh ngạc.

Hứa Mân: "Không."

Thật ra lúc đầu giáo sư Tần quả thực cũng muốn cho Hứa Mân biểu diễn một tiết mục. Dù sao, điểm thi nghệ thuật của Hứa Mân cũng coi như thuộc hàng đầu. Mà mọi người vừa mới nhập học, còn chưa hiểu rõ lắm, ngoài những người chủ động muốn thể hiện thì cách nhanh nhất của các thầy cô chính là chọn người theo thành tích. Huống chi, giáo sư Tần còn hiểu được quyết định của trường trước cả các bạn học sinh, biết Hứa Mân trong sạch vô tội, cũng biết Kham lão từng bảo vệ cô nên mới có ý muốn cho cô xuất hiện.

Giáo sư Tần muốn cho Hứa Mân nhảy một bài. Đây là điểm mạnh của cô, cũng là cơ hội tốt để cô thể hiện bản thân mình.

Nhưng không cần suy nghĩ, Hứa Mân đã từ chối.

Theo kịch bản trong sách, nguyên chủ cũng bị điểm danh biểu diễn vũ đạo ở lễ khai giảng. Nhưng sau đó, không biết do khâu nào phạm sai lầm, trên danh sách chương trình, tiết mục múa đơn của nguyên chủ bị đổi thành đơn ca. Chất giọng của nguyên chủ không tệ lắm, khi còn bé cũng thích ca hát nhưng vì Hứa Lang học thanh nhạc, nguyên chủ lại bắt đầu chán ghét ca hát, không muốn mở miệng hát trước mặt mọi người.

Nghe thấy danh sách chương trình không đúng, nguyên chủ còn tưởng người chủ trì đã đọc sai. Dù sao bọn họ cũng từng diễn tập, lúc diễn tập, tiết mục vẫn còn bình thường.

Nhưng sau khi lên đài, nguyên chủ mới phát hiện, ngay cả âm nhạc cũng bị đổi.

Lúc đó, nguyên chủ chỉ mới mười tám tuổi, còn chưa trải qua chuyện gì nên gần như không có năng lực ứng biến tại chỗ. Gặp phải chuyện như vậy, cô ấy trực tiếp thộn mặt trên sân khấu.

Cũng có thể tưởng tượng được tình cảnh kia khó xử bao nhiêu.

Sau này, tính cách của nguyên chủ ngày càng cố chấp, ngày càng ác độc cũng có chút liên quan tới những chuyện cô ấy từng trải qua.

Hứa Mân biết kịch bản, hơn nữa, từ nhỏ, cô đã bắt đầu làm thuê, cũng có kinh nghiệm xã hội, càng không sợ ca hát. Cho nên, nếu thật sự gặp phải chuyện ngoài ý muốn như nguyên chủ, có lẽ cô cũng có thể ứng phó được.

Nhưng không ai có thể đảm bảo, nếu cô lên sân khấu, gặp phải chuyện ngoài ý muốn, vẫn đòi khiêu vũ thành ca hát thì sao đây?

Dù sao trong sách, thân là vai phụ, chuyện nguyên chủ bị đòi tiết mục căn bản cũng không được miêu tả kỹ càng. Người phía sau màn là ai, Hứa Mân cũng không biết. Đoạn kịch bản kia chỉ để phụ trợ cho màn biểu diễn ca hát hoàn mỹ của nữ chính Hứa Lang mà thôi.

Lúc này, vũ đạo của Hứa Mân vẫn chưa theo kịp trình độ của nguyên chủ, không muốn làm mất mặt nguyên chủ trước đám đông. Huống chi, chuyện của Phó Thụ Dạng vẫn chưa có tiến triển gì, cô chỉ muốn khiêm tốn, khiêm tốn, càng khiêm tốn càng tốt.

Cho nên, cô đã từ chối biểu diễn tiết mục.

Nhưng Hứa Mân phát hiện, sau khi nghe thấy câu trả lời của cô, trên gương mặt lạnh lùng xưa nay của Phó Thụ Dạng lại xuất hiện vẻ kinh ngạc giống như không thể hiểu được.

"Về mặt này của anh là có ý gì?" Hứa Mân nhìn Phó Thụ Dạng, hơi nghi hoặc: "Tôi... Chẳng lẽ... Anh muốn xem tôi biểu diễn?"

Lúc hỏi câu này, cô có hơi không tự tin.

"Không phải." Phó Thụ Dạng lấy lại tinh thần, thu hồi tâm tình trong một giây, khôi phục lại bình tĩnh: "Tôi còn cho là cổ vấn của cô sẽ đề cô lên sân khấu. Dù sao bây giờ cô cũng được xem là 'nhân vật nổi danh'."

Hứa Mân cũng không phát hiện lần này Phó Thụ Dạng giải thích rất nhiều, chỉ cảm thấy nhẹ nhõm.

Quả nhiên là do cô nghĩ nhiều.

"Vậy anh muốn đi ăn cái gì không?" Hứa Mân lại hỏi.

Phó Thụ Dạng cất bước quay người: "Đi thôi."

Hứa Mân lập tức vui vẻ theo sau.

Hai người chuẩn ra ngoài từ cửa hông thì thấy Sở Diệp Nhiên và Mạnh Thao chờ ở cửa ra vào.

"Tôi biết ngay mà!"

Sở Diệp Nhiên tức giận nói: "Tôi trường cũng không thèm tìm bọn này, quả nhiên đứng đây là có thể bắt được người. Tên trọng sắc khinh bạn."

Hứa Mân: "..."

Về mặt Phó Thụ Dạng thần nhiên.

Hứa Mân vội nói: "Bọn em định đi ăn khuya, hai người đi chung không?"

"Anh mới không..." Sở Diệp Nhiên còn muốn thể hiện một chút khí thế của mình nhưng Phó Thụ Dạng cũng không cho anh ta cơ hội, trực tiếp đi về phía trước, tiểu mê đệ Mạnh Thao của anh lập tức đuổi theo. Sở Diệp Nhiên chỉ có thể thở dài, đi sau với Hứa Mân, không cam lòng nói thầm: "Tốt xấu gì cũng nên xem xong tiết mục rồi đi. Ăn thôi, có gì đâu mà gấp?"

Hóa ra đây mới là trọng điểm.

"Không cần xem." Hứa Mân chọc thủng tưởng tượng của anh ta: "Dựa theo kinh nghiệm của các tiền bối truyền dạy, chỉ mới nửa buổi mà đã có nhiều người chuẩn đi như thế, rõ ràng hôm nay không có soái ca mỹ nữ nào đặc biệt xuất chúng cả, ít nhất bọn họ sẽ không lên sân khấu biểu diễn. Cho nên không cần xem."

Sở Diệp Nhiên: "... Rõ ràng em chỉ là một tân sinh vừa vào học, sao lại nói chuyện giống kẻ già đời hơn cả Mạnh Thao thế?"

Mạnh Thao vô tội bị liên lụy, quay đầu nói: "Không phải em gái giống kẻ già đời. Đây là thứ mọi người đều thấy được, chỉ có cậu thấy sắc sẽ nên mờ mắt thôi."

Sở Diệp Nhiên giờ chân muốn đạp Mạnh Thao nhưng bị né được.

"Ăn xiên nướng được không?" Hứa Mân vội hòa giải: "Lúc trước em nghe người ta nói, đại tẩu nhà kia nướng rất ngon."

Lần này, ngay cả Mạnh Thao cũng không nhịn được, phải hỏi Hứa Mân: "Em nghe tin tức từ đâu mà nhiều thế?"

"Em nghe lúc làm công ở quán cà phê." Hứa Mân nói.

"Quán cà phê? Làm công?" Sở Diệp Nhiên la lên một tiếng khiến người qua đường đều nhìn chăm chú về bên này. Ngay cả Phó Thư Dạng cũng thả chậm bước chân.

"Em muốn kiếm tiền. Hơn nữa, quán cà phê người đến người đi, dễ nghe ngóng tin tức." Hứa Mân giải thích: "Hơn nữa, tiền lương được tính theo ngày, thật sự tự do, em đã làm được ba ngày rồi."

Sở Diệp Nhiên: "Quán cà phê nhà ai lại tốt như vậy?"

Mạnh Thao: "Em thiếu tiền à?"

Hai người hỏi cùng một lúc, hỏi xong đều yên tĩnh một giây.

Hứa Mân cũng không để ý, thản nhiên nói: "Mọi người cũng biết tình huống của em mà, tiền sinh hoạt và tiền học phí năm sau còn phải tự kiếm. Dù sao hiện tại có thời gian, chuẩn bị sớm cũng được, có thể tích được một chút thì vẫn tốt hơn mà."

Mạnh Thao nhìn một hồi nhưng vẫn không nhìn được: "Anh nghe nói em góp một trăm năm mươi vạn, còn tưởng là... em không thiếu tiền."

"Tiền kia dù sao cũng không phải của em... Ý em là, cầm tiền kia, em đều sẽ nghĩ tới chuyện lúc trước. Dù sao tuổi em còn trẻ, tay chân vẹn toàn, cũng không phải không kiếm được tiền, vì sao lại không tự mình kiếm? Đi làm công sớm một chút còn có thể tích lũy một ít kinh nghiệm xã hội, vẹn toàn đôi đường, đúng không?" Hứa Mân rất lạc quan.

Phó Thư Dạng vô thức thả chậm bước chân, sánh đôi với Hứa Mân. Nghe vậy, anh nhàn nhạt liếc sang phía cô.

Mạnh Thao gật đầu một cái: "Em còn lợi hại hơn bọn anh... Nhưng em đi làm công ở quán cà phê thì hơi lãng phí, còn không bằng đi tìm cơ hội biểu diễn vũ đạo, vừa kiếm được tiền, cũng gần với chuyên ngành. Bọn anh cũng quen biết một số người, em có muốn bọn anh giúp một chút không?"

"Sau này rồi nói." Hứa Mân nói: "Tháng này em đang làm ở quán cà phê."

Những người khác đều cho là Hứa Mân làm vì chuyện của Phó Thư Dạng, vô cùng cảm động.

Chỉ có Hứa Mân biết, đó chẳng qua chỉ là một mặt, mặt khác là vì nền móng vũ đạo của cô không ổn, còn cần phải luyện thêm.

Mọi người vừa nói chuyện vừa đi vào cửa tiệm xiên nướng.

"Ăn cái gì thì tự mình lấy." Cửa tiệm buôn bán rất tốt, ông chủ rống lên một tiếng, cũng không tới chào bọn họ.

Hứa Mân cầm khay đi lấy đồ ăn. Đầu tiên, cô nhìn thấy một bát nạo lợn đặt ở hàng dưới.

Hứa Mân không dám ăn thứ này nhưng gần đây, cô từng nhớ lại kịch bản nhiều lần nên trong nháy mắt nhớ ra Phó Thư Dạng thích ăn cái này, thế là ngồi xồm xuống lấy.

Nhưng đúng lúc này, bên cạnh cũng có một cánh tay đưa ra. Hai người đồng thời cùng bắt được mép bát.

Đây là bát nạo lợn duy nhất, Hứa Mân không muốn bỏ qua cho lắm nên nghiêng đầu nhìn qua.

Đối phương cũng vừa lúc nhìn lại.

Sau khi thấy rõ dáng vẻ của nhau, hai bên đều kinh ngạc nói: "Là cậu?!"

Người muốn ăn nạo lợn kia, Hứa Mân đã từng gặp một lần.

Đây chính là cô gái ở chung ký túc xá với bọn Hứa Lang mà cô đã từng gặp ở văn phòng của phó viện trưởng Đồng. Nhưng toàn bộ quá trình, cô gái này đều rất khó chịu.

"Cho cô vậy." Cô gái này hơi do dự, sau đó buông tay nhưng dáng vẻ rất không vui.

Hứa Mân dừng một chút, nói: "Cảm ơn."

Cô gái đứng dậy, muốn đi nhưng nhìn xuống Hứa Mân từ trên cao một chút, đột nhiên nói: "Cô đừng hiểu lầm."

Hứa Mân không hiểu gì cả: "Cái gì?"

"Ngày đó, ở văn phòng của phó viện trưởng Đồng, sở dĩ sư công giúp cô là vì tôi ám chỉ cho ông ấy, căn bản không phải vì cô." Biểu cảm của cô gái kia có hơi rối loạn: "Cô đừng vì vậy mà cảm thấy sư công đối xử khác biệt với cô, sau đó muốn... đi quấy rầy lão nhân gia người ta."

Sư công?

Trong đầu Hứa Mân lập tức lóe lên mấy ý nghĩ, có chút không dám tin: "Cô, cô là..."

"Kim Tịch?" Còn chưa hỏi xong, Hứa Mân chợt nghe thấy tiếng của Phó Thư Dạng từ sau lưng truyền tới.

Phó Thư Dạng đang chào hỏi với cô gái bên cạnh cô.

"Phó sư huynh." Kim Tịch đáp lại một tiếng, trông rất vui vẻ.

Quả đúng là con gái của Kim Mẫn. Hứa Mân đứng lên, có hơi không vững.

Cô vẫn luôn cố ý không đi nghe ngóng chuyện con gái của Kim Mẫn, đầu tiên là vì cảm thấy cô ấy ở trong sách rất đáng thương, không đành lòng lợi dụng tiếp. Thứ hai, cũng là điểm quan trọng nhất, Hứa Mân cảm thấy Kim Tịch đã bị cha cưng chiều nuôi lớn, đoán chừng cũng không có nhiều tâm kế. Hơn nữa, quan hệ của cô ấy và cha mình cũng không tệ, muốn để cô ấy tin bộ mặt thật của cha mình là rất khó. Lúc cô ấy chưa tin tưởng mà đã đi đối đầu với lão hồ ly Kim Mẫn thì rất dễ lộ tẩy, biến khéo thành vụng.

Không ngờ lại vô tình gặp được ở đây.

Càng không ngờ cô ấy lại là bạn cùng phòng của Hứa Lang.

"Hai người quen biết nhau à?" Hứa Mân đứng thẳng lên, đổi ý: "Vậy có muốn ngồi ăn chung không?"

Đụng phải hai lần, không thể phụ lòng duyên phận này được.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Edit by Link & Beta by Hy

~*~*~*~*~

Kim Tịch nhìn Hứa Mân, lại nhìn sang Phó Thư Dạng, hơi do dự: "Hai người... đi cùng nhau?"

Phó Thư Dạng gật đầu một cái.

Chú ý tới động tĩnh bên này, Sở Diệp Nhiên và Mạnh Thao cũng đi tới. Đúng lúc nghe vậy, Sở Diệp Nhiên cướp lời, nói: "Đúng vậy, mỹ nữ có muốn ngồi chung không?"

Lần này, Kim Tịch cũng không do dự nữa: "Được."

Cô ấy thật sự tới một mình nên năm người ngồi chung một bàn.

Sở Diệp Nhiên làm ra vẻ quen thuộc, lấy danh "tôi là bạn cùng phòng kiêm anh em tốt của Dạng thần" ra mở đầu, rất nhanh đã làm quen với Kim Tịch.

Có lẽ vì xuất thân tốt, có một sư công và một người cha đức cao vọng trọng, từ nhỏ, Kim Tịch đã được cưng chiều nên cô ấy có chút tính tình đại tiểu thư, tính cách tương đối thẳng thắn nhưng lại không khiến người ta cảm thấy quá đáng ghét.

Sau khi hàn huyên đôi câu, Kim Tịch không nhịn được, hỏi Phó Thư Dạng: "Sao hai người lại quen biết nhau vậy?"

Câu hỏi này đương nhiên là hỏi anh và Hứa Mân.

Phó Thư Dạng thần nhiên nói: "Trùng hợp."

Câu trả lời này thật sự rất qua loa. Kim Tịch bĩu môi, rõ ràng đang không vui.

Nhưng cô ấy lại không vặn hỏi Phó Thư Dạng, chỉ cầm đầu ăn, không nói gì nữa.

Đại tiểu thư mà lại nhẫn nhịn như vậy, rõ ràng người này tương đối quan trọng với cô ấy.

Trong lòng Hứa Mân xẹt qua một chút cảm giác vi diệu.

Đừng nói Kim đại tiểu thư này thích Phó Thư Dạng nhé?

Như vậy, không chừng cô ấy sẽ đồng ý giúp đỡ.

Nhưng nếu cô ấy thực sự giúp đỡ, có phải Phó Thư Dạng nợ cô ấy hơi nhiều không? Có cần lấy thân báo đáp không? Anh có bằng lòng không?

"Lúc nghỉ hè, Mân Mân đến trung tâm huấn luyện võ đạo nhà anh mở đề học múa, Dạng thần tới chơi nên quen biết." Không nghĩ nhiều như Hứa Mân, Sở Diệp Nhiên giải thích bổ sung giúp Phó Thư Dạng. Đương nhiên cũng có chút nói dối.

Phó Thư Dạng không phản bác.

"Hóa ra nhà anh mở cơ sở đào tạo." Kim Tịch nhìn bọn họ, như có điều suy nghĩ: "Bọn họ nói nghỉ hè bị một tên... Phú nhị đại bắt nạt, là nói các anh à?"

Sở Diệp Nhiên không hiểu gì cả: "Anh không phải phú nhị đại, bọn họ là ai?"

"Là đám người Chu Nhị." Hứa Mân có thể đoán được ý của Kim Tịch: "Kim tiểu thư và Chu Nhị ở chung ký túc xá."

"Cmn!" Sở Diệp Nhiên giận dữ, nói sơ lược về chuyện lúc nghỉ hè.

Nghe xong, Kim Tịch chưa nói gì cả, chỉ nhìn Hứa Mân bằng ánh mắt chần chờ bất định.

Hứa Mân có thể hiểu được sự rối loạn của cô ấy.

Nhất định Chu Nhị và Uông Tuyết đã nói xấu sau lưng cô rất nhiều. Kim Tịch vào trước là chủ*, mặc dù không thích bọn Chu Nhị nhưng cũng chưa chắc sẽ thích Hứa Mân.

*ấn tượng ban đầu giữ vai trò quan trọng.

"Ăn cái này đi." Hứa Mân vót nĩa lợn đã nấu xong cho Kim Tịch.

Kim Tịch hơi dừng lại, có chút ghét bỏ: "Cô không cần lấy lòng tôi."

Hứa Mân: "..."

Cô thật sự không lấy lòng Kim Tịch. Chỉ là vừa rồi, Kim Tịch đã tranh nĩa lợn với cô, vậy rõ ràng cô ấy thích ăn cái này.

Mặt khác, ba người con trai ở đây chắc chắn sẽ không tranh với Kim Tịch nên cô trực tiếp cho cô ấy.

Bầu không khí có chút vi diệu. Phó Thư Dạng vẫn luôn không nói lời nào lại ngẩng đầu lên: "Có ý gì?"

Như rất sợ anh hiểu lầm, Kim Tịch vội giải thích: "Em chỉ cảm thấy cô ấy cũng thích ăn, cũng không cần phải nhường cho em."

"Tôi không nhường cho cô." Hứa Mân cũng đành phải giải thích một câu: "Tôi không ăn cái này."

"Vậy cô lấy nó làm gì?" Kim Tịch liếc mắt nhìn mấy người khác một lượt: "Tôi biết Phó sư huynh không ăn, các anh ai ăn?"

Hứa Mân hơi kinh ngạc.

Phó Thư Dạng không ăn nĩa heo?

Vậy tại sao trong sách lại viết là anh vô cùng thích ăn?

Sở Diệp Nhiên và Mạnh Thao liếc nhìn nhau, Mạnh Thao nói: "Anh, anh thích ăn, Mân Mân lấy cho anh."

"Thật xin lỗi, tôi hiểu lầm cô rồi." Kim Tịch sững sờ, lập tức nói với Mạnh Thao: "Vậy tôi chia cho anh một nửa."

"Không cần không cần." Mạnh Thao vội vàng lắc lắc cái tay mập mạp: "Ưu tiên cho con gái, em ăn đi."

"Một mình tôi không thể ăn nhiều như vậy." Kim Tịch không nói thêm gì nữa, thực sự chia cho Mạnh Thao hơn phân nửa.

Mạnh Thao khóc không ra nước mắt, Sở Diệp Nhiên yên lặng nén cười.

Phó Thư Dạng nhìn Hứa Mân một chút, không nói gì.

Bữa cơm này, ngoại trừ Mạnh Thao kiên trì ăn hết nửa bát nĩa lợn, gần như vừa ăn vừa khóc ra thì tổng thể vẫn coi như hài hòa.

Không ai nhắc đến chuyện gì liên quan tới Kim Mẫn, thậm chí cũng không ai nhắc tới ân oán của Hứa Mân và Hứa Lang, tất cả đều đang thảo luận về

buổi khai giảng và khóa huấn luyện quân sự tiếp theo.

Dựa theo kinh nghiệm của bọn Sở Diệp Nhiên, mấy năm trước, huấn luyện quân sự rất vất vả nhưng hai năm nay đã dễ hơn, không cần lo lắng.

Hứa Mân và Kim Tịch đều nhẹ nhàng thở ra.

Kim Tịch sợ huấn luyện quân sự quá khổ, Hứa Mân thì lo huấn luyện quân sự quá mệt mỏi, sẽ không có cơ hội điều tra chuyện của Phó Thư Dạng.

Kết quả, đến ngày huấn luyện quân sự, đám Hứa Mân bị kéo thẳng tới một trụ sở quân sự ở ngoại ô, sẽ tiến hành huấn luyện quân sự chân chính ở đây trong vòng mười lăm ngày, ngay cả điện thoại cũng không cho dùng.

Hứa Mân trực tiếp choáng váng.

Cô chỉ cuộc với Phó Thư Dạng trong vòng một tháng. Hiện tại đã qua một tuần, lại thêm mười lăm ngày huấn luyện quân sự, lúc cô rời khỏi căn cứ quân sự thì chỉ còn lại khoảng một tuần, làm gì còn thời gian đi tìm chứng cứ?

Càng chết hơn nữa, vì căn cứ không thể nhận nhiều học sinh cùng một lúc nên ban của Kim Tịch không ở bên này.

Cho dù hiện tại Hứa Mân muốn lợi dụng Kim Tịch thì cũng không có cơ hội.

Điểm tốt duy nhất là Hứa Lang không có ở đây, mười lăm ngày này tạm thời sẽ không có ai đến làm cô buồn nôn.

Tâm tình Hứa Mân vô cùng phức tạp, ngơ ngơ ngác ngác. Ngược lại, Phùng Hiểu Chi rất hào hứng, cô ấy vẫn luôn hướng tới cuộc sống quân đội.

Lúc xe tiến vào căn cứ, vừa lúc nhìn thấy một đội nữ binh được huấn luyện đi ngang qua, tư thế hiên ngang, khí thế như hồng.

Người xem mừng rỡ. Thoáng chốc, tiếng phàn nàn và bức tức dọc đường đi đã giảm hơn phân nửa.

Còn chưa cảm hành lý, mọi người đã bị gọi đi tập hợp.

Huấn luyện viên là nam giới, tự giới thiệu tên là Phan Phi Vũ, vừa tròn hai mươi tuổi, làn da ngăm đen, vẻ ngoài dữ dằn, vừa nhìn đã biết một người khó tính, rất khó dây vào.

Tân sinh chưa từng trải qua huấn luyện vẫn luôn biếng nhác, lại có chút mới lạ, còn có người to gan, trực tiếp gọi "Phan soái".

Phan Phi Vũ rất bình tĩnh, đơn giản thô bạo nói: "Tới đây, tất cả quy củ cũng chỉ có hai chữ: Phục tùng. Tôi nói cái gì thì chính là cái đó, không phục thì trừ thẳng điểm, trừ điểm xong thì cuốn xéo. Không hiểu quy củ, không chịu quản giáo cũng không sao cả, đến đây hai ngày là sửa được hết."

Cũng không có ai trực tiếp chống đối huấn luyện viên nhưng rõ ràng có người không tin.

Chỉ có điều, bọn họ còn chưa kiên trì hết hai ngày thì vào ngày thứ hai, ở căn cứ có hai học sinh một nam một nữ vì không nghiêm túc huấn luyện, có hành vi chống đối huấn luyện viên nên bị trừ còn dưới 60 điểm, bị trả thẳng về trường học. Những người còn lại đều đang hoảng trở lại.

Một mặt là vì huấn luyện quân sự ở đại học có điểm học phần, thất bại sẽ không lấy được điểm, phải chờ sang năm huấn luyện lại cùng tân sinh, dù sao trốn cũng không thoát.

Một mặt là vì rất mất mặt.

Tâm tư của Hứa Mân sống lại. Nếu cô cũng bị đưa về trường học, bây giờ không có tiết, có phải cô sẽ có cơ hội đi điều tra chuyện của Phó Thư Dạng không?

Dù sao sang năm cũng có thể bù lại huấn luyện quân sự.

Hứa Mân không sợ mất mặt nhưng vẫn có chút chần chờ. Làm như vậy có phải không tốt lắm không?

Cô do dự hai ngày, vẫn chưa quyết định, ngược lại đã bị huấn luyện cường độ cao làm cho mặt mũi hơi tái, bị trừ mấy điểm.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ cô không cần cố ý cũng sẽ bị đuổi về trường thật.

Theo kế hoạch, hôm nay sẽ dạy Boxing quân đội.

Phan Phi Vũ có chút hưng phấn, trên mặt mang theo ý cười hiếm thấy: "Hôm nay, đúng lúc đội trưởng của tôi về căn cứ làm việc, tôi mời anh ấy tới dạy mọi người boxing quân đội, cũng để mọi người cảm nhận một chút xem ngày thường tôi đã ôn hòa với mọi người như thế nào."

Nói xong, anh ta vung tay về phía xa. Một người đàn ông trẻ tuổi nhanh chân đi tới.

Thân hình nam nhân cao lớn, mỗi bước đi đều lẫm liệt oai phong, chỉ riêng khí thế kia cũng đủ khiến các bạn học rướn cổ lên nhìn lên, đám nữ sinh càng hưng phấn, bắt đầu có chút xôn xao nhỏ nhỏ.

Chờ lúc anh tới gần, đáng người thẳng tắp, ngũ quan tuấn lãng, ánh mắt không dữ tợn như Phan Phi Vũ, thậm chí còn có thể nói là ôn hòa nhưng mơ hồ có thể thấy được thần thái kiên nghị.

"Vị này chính là đội trưởng của tôi, huấn luyện viên Hứa Trạc. Từ hôm nay, anh ấy sẽ dạy mọi người boxing quân đội." Trước mặt đội trưởng cũ, Phan Phi Vũ thậm chí đã thay đổi cả tác phong của mình: "Bây giờ chúng tôi đều học boxing quân đội qua tài liệu giảng dạy của anh ấy, nhiều người xin anh ấy dạy mà anh ấy còn không đồng ý, mọi người nên mừng thầm đi."

Ánh mắt Hứa Trạc đảo qua đám người, dừng lại trên mặt Hứa Mân một giây.

Ngón tay Hứa Mân vô thức co lại, nắm chặt quần.

Hứa Trạc nhanh chóng dời tầm mắt. Anh nghiêm túc thận trọng, bàn giao qua loa hai câu rồi bắt đầu chính thức dạy học.

Làm học sinh chuyên ngành vũ đạo, mặt học tập hình thể chắc chắn có ưu thế hơn một chút so với học sinh khác. Coi như không thể nắm vững tinh hoa thì vẫn có thể bắt chước hình mẫu.

Nhưng Phùng Hiểu Chi phát hiện, hôm nay trạng thái của Hứa Mân không đúng lắm.

Tử chi của cô như đột nhiên cứng đờ, động tác biến dạng nhiều lần, còn không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào huấn luyện viên, lộ ra vẻ chột dạ, đối lập hoàn toàn với các bạn học đang hưng phấn khác.

"Mân Mân, cậu sao vậy?" Phùng Hiểu Chi lo lắng cho cô, thừa dịp xoay người, nhẹ nhàng nói: "Không thoải mái à?"

Động tác của Hứa Mân vốn đã không đúng, lại phân tâm nghe Phùng Hiểu Chi nói, chân trượt một cái, té thẳng xuống đất.

Lần này thì càng rõ ràng.

"Không nói chuyện! Số 26, trừ hai điểm!" Đang muốn đỡ Hứa Mân nhưng nghe thấy giọng của huấn luyện viên, Phùng Hiểu Chi bị dọa sợ đến mức không dám cử động.

"Được rồi." Hứa Trạc mở miệng nói: "Số 25 đi lên hàng phía trước."

Vừa đứng lên, nghe vậy, cả người Hứa Mân đều cứng ngắc.

Ánh mắt Hứa Trạc trầm xuống.

Hứa Mân cắn răng đi lên trước.

"Một mình đánh một lần." Hứa Trạc nói.

Hứa Mân mạnh mẽ hít một hơi, vùng vẫy.

Độ cao của động tác thứ nhất không đúng, tất cả bạn học đều nhìn chăm chăm về bên này, lo lắng cho cô, cũng lo cho chính mình.

Một giây sau, Hứa Trạc đưa tay nâng cánh tay của Hứa Mân lên: "Thấp quá."

Hứa Mân nhìn anh một cái, biểu cảm của anh không có bất kỳ thay đổi nào: "Tiếp tục."

Hứa Mân đành phải tiếp tục, động tác thứ hai vẫn bị biến dạng.

Hứa Trạc trực tiếp ra tay lần nữa, sửa đúng cho Hứa Mân.

Toàn bộ động tác hạ xuống, Hứa Mân sai nhiều lần, Hứa Trạc không nổi giận, chỉ chăm chú dạy. Cuối cùng, anh để Hứa Mân trở về đơn vị, không nói gì cả.

Nhưng Hứa Mân nghe thấy nữ sinh chung quanh đang nhỏ giọng nói chuyện.

"Huấn luyện viên Hứa thật đẹp trai, mình cũng muốn được thầy ấy tự tay dạy."

"Vận may của Hứa Mân thật tốt đó."

...

Bắt đầu luyện tập lần nữa, Hứa Mân không dám thất thần, chăm chú nhớ lại những gì lúc này Hứa Trạc dạy, chủ yếu cũng không làm sai nữa. Vừa mới thở dài một hơi, cô đã nghe thấy người bên cạnh "ôi" một tiếng, lại có một nữ sinh té xuống.

Hứa Mân nhìn qua. Vừa rồi, Hứa Trạc đi về hướng này.

Nhưng bây giờ, anh bỗng dừng bước chân, nhìn về phía xa. Có nhiều người đang vẫy tay về phía bọn họ.

Hứa Trạc quay lại, nói với Phan Phi Vũ hai câu.

Phan Phi Vũ vội gật đầu, Hứa Trạc liền quay người bước đi.

Phan Phi Vũ đi tới, nói: "Có người tìm đội trưởng Hứa. Anh ấy vốn đến căn cứ để làm việc, chỉ có thể bớt chút thời gian giúp tôi. Hiện tại, anh ấy phải đi làm chuyện của mình, không rảnh dạy cho mọi người. Số 15, nhanh đứng lên đi, không cần chờ nữa, hai người không có duyên phận.

Số 15 chính là Vân Tư Tư lúc trước đã chủ động xin lỗi Hứa Mân. Tính cách của cô ấy vui vẻ, lúc này cũng không thấy xấu hổ, còn thờ dãi nói: "Sớm biết thế thì em đã không té nặng như vậy, đau quá."

Các bạn học khác lập tức cười một trận.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Edit by Link & Beta by Hy

~~~~~

Buổi tối, lúc ăn cơm, Vân Tư Tư đi từ từ tới bàn Hứa Mân, nhất định phải ăn cơm sát bên Hứa Mân.

Chuyện lần trước qua đi, các bạn học ít nhiều đều hơi sợ Hứa Mân. Bình thường, gặp phải chuyện như vậy, con gái đã tủi thân khóc lóc rồi, nào có quyết đoán nhấc ghế lên đập như Hứa Mân?

Hứa Mân trấn áp bọn họ, khiến bọn họ không dám chỉ trích cô nhưng cũng không dám quá thân cận với cô.

Quan hệ của Vân Tư Tư và Hứa Mân không tệ cho lắm nhưng cũng không phải rất thân nên cử chỉ hôm nay của cô ấy có chút kỳ lạ.

"Mình đang cọ cọ vận may của Hứa Mân. Mình cũng muốn được huấn luyện viên Hứa đích thân dạy boxing quân đội." Vân Tư Tư không thêm ngại ngùng, nói thẳng.

Hứa Mân: "..."

Cô rất muốn nói với cô ấy, sở dĩ cô có thể được Hứa Trạc tự mình dạy boxing quân đội cũng không phải vì vận may của cô tốt.

Nhưng cuối cùng, cô cũng không nói gì cả.

Phùng Hiểu Chi ngồi bên cạnh trêu ghẹo Vân Tư Tư: "Mông cậu không đau à?"

"Nghĩ tới huấn luyện viên Hứa là hết đau ngay." Mặt đầy vẻ mê trai, Vân Tư Tư nói: "Chưa từng thấy người đàn ông nào đẹp như vậy. Đó mới là đàn ông đứng đắn, những tên trong lớp chúng ta đều là những tên ẻo lả..."

"Cậu nói ai là tên ẻo lả? Minh MAN như vậy, ẻo lả chỗ nào chứ?" Có nam sinh đang ăn cơm bên cạnh không nhịn được, tiếp một câu.

Chủ đề lập tức bị dời đi. Mọi người đều bắt đầu thảo luận như thế nào mới có thể coi là nam tính, cuối cùng miễn cưỡng đạt được ý kiến nhất trí: Phan Phi Vũ là người nam tính nhất.

Đúng lúc Phan Phi Vũ đi ngang qua, một đám người la hét "Phan soái", "Phan soái". Anh ta dừng lại. Sau khi hiểu rõ nguyên nhân hậu quả, anh ta mỉm cười khiêm tốn nói: "Những người trong quân doanh đều là nam tử hán, mọi người cũng có thể luyện thành như tôi... Như thế này đi, hôm nay thêm bài."

Nhà ăn lập tức vang lên tiếng kêu rên.

Hứa Mân cũng ồ ào theo nhưng thật ra, cô căn bản không nghe thấy bọn họ nói gì cả.

Buổi tối bọn họ thật sự được dạy thêm nhưng cũng chỉ là chạy hai vòng, đoán chừng trong lòng Phan Phi Vũ cũng rất đắc ý. Hôm nay, dường như anh ta vô cùng phấn khởi, còn kể vài mẩu chuyện lý thú về sinh hoạt trong quân doanh cho mọi người nghe.

Kết quả, giải tán chưa được mấy phút đã tới thời gian tắt đèn, khiến tay chân mọi người đều luống cuống.

Huấn luyện quân sự có một mục gọi là tuần tra canh gác ban đêm, lấy kỷ túc xá làm đơn vị.

Bổ trí kỷ túc xá huấn luyện quân sự lần này vẫn dựa theo trường học. Đêm nay, vừa lúc đến phiên kỷ túc xá của Hứa Mân.

Cả đám Hứa Mân đi một vòng rồi lại trở về đứng gác dưới lầu kỷ túc xá. Đèn đầu đường phía trước lấp lóe, nhìn như thể chẳng mấy chốc sẽ thò hết chết già.

Nữ sinh bọn họ không rành những chuyện như thay bóng đèn, đành quyết định mắt nhắm mắt mở, qua hết đêm nay sẽ không còn liên quan tới bọn họ nữa.

Nhưng ngay khi thời gian đứng gác sắp kết thúc, tần suất lấp lóe của bóng đèn kia bỗng tăng nhanh, sau đó tắt hoàn toàn.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau. Một lúc lâu sau, Bối Khởi Yên yếu ớt hỏi: "Phải thay bóng đèn hả?"

Theo bản năng, Mai Thanh nhìn về phía Hứa Mân. Bây giờ, cô ta làm gì cũng đều quen xem ý kiến của Hứa Mân trước.

Trước đó, Hứa Mân vẫn đang thất thần, lúc này mới vô thức nói: "Mình qua xem một chút."

Vừa đi hai bước, Mai Thanh chợt nói: "Đó không phải huấn luyện viên Hứa sao?"

Hứa Trạc cầm một cái bóng đèn, đang nhanh chân đi tới chỗ ngọn đèn bị hư kia.

"Mình đi tới cảm ơn thầy ấy một tiếng." Nói xong, Hứa Mân tiếp tục đi qua phía hẻm.

Hứa Trạc thân cao tay dài, đứng trên hòn đá nhỏ bên cạnh một lát đã thay xong bóng đèn.

Trước mắt thoáng chốc sáng lên, hơi chói mắt.

Hứa Trạc xuống khỏi hòn đá nhỏ. Thấy Hứa Mân bên cạnh, hắn hơi dừng lại một chút rồi lập tức lạnh nhạt nói: "Cũng sắp hết thời gian rồi, mọi người đi về nghỉ..."

"Cậu." Hứa Mân ngắt lời hắn.

Hứa Trạc giật mình, dường như không ngờ Hứa Mân có thể gọi hắn như vậy.

Ở kịch bản trong sách, số lần cậu của nguyên chủ xuất hiện rất ít, mỗi lần bọn họ gặp nhau đều ở đồn công an lúc nguyên chủ phạm tội hoặc hiện trường xảy ra chuyện. Trong sách, quan hệ giữa hai người vô cùng gay go, nguyên chủ không nhận người cậu này, người cậu này cũng coi thường nguyên chủ. Nhưng sau khi nguyên chủ chết, cũng chỉ có người cậu này nhớ rõ cô, một lòng điều tra nguyên nhân cái chết của cô, muốn báo thù cho cô.

Hiện tại, Hứa Mân kế thừa ký ức của nguyên chủ, có một số chuyện chưa từng nói rõ nguyên nhân hậu quả trong sách nhưng cô đều hiểu rõ.

Mẹ của nguyên chủ là Hứa Mộc, lớn hơn em trai mình là Hứa Trạc tận mười tuổi. Lúc Hứa Trạc còn rất nhỏ, trong nhà xảy ra biến cố. Trong vòng một đêm, hai chị em đều mất cha mẹ. Bắt đầu từ lúc đó, người chị Hứa Mộc này vẫn luôn chăm sóc cho em trai, gần như là một nửa của người mẹ.

Lúc Hứa Trạc học cấp hai, Hứa Mộc và Hứa Trọng Á quen biết rồi mến nhau, sau đó rơi vào bể tình. Hứa Trạc không thích Hứa Trọng Á, cảm thấy người này khôn khéo quá mức nhưng lúc đó, Hứa Mộc đã bị tình yêu làm cho đầu óc choáng váng, thậm chí còn vì Hứa Trọng Á vô cùng khoan dung với Hứa Trạc mà cảm thấy ông ta là người đàn ông đáng để giao phó. Trước kia, bà cũng từng có đối tượng mập mờ nhưng một ngày, đối phương biết được tình hình nhà bà, biết bà còn có một người em trai vị thành niên nên lập tức đánh trống lui quân.

Thái độ của Hứa Trọng Á làm cho Hứa Mộc rất thích. Bà bắt đầu chìm vào hố sâu không thấy đáy.

Hai người nhanh chóng kết hôn, lại nhanh chóng có con, thời gian trôi qua quả thực rất ngọt ngào.

Dù sao khi đó Hứa Trạc cũng còn nhỏ. Nhìn thấy chị gái hạnh phúc, hắn cũng cho là mình đã nhìn lầm người.

Nhưng trong lòng Hứa Trạc vẫn không thích Hứa Trọng Á, cũng không thích ở trong nhà ông ta, càng không thích ngày ngày ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp với ông ta.

Vì vậy, vừa đến tuổi, Hứa Trạc đăng ký đi lính. Từ đó về sau, một năm bọn họ cũng không hề gặp mặt.

Cuộc sống quân đội rất ít khi liên lạc với bên ngoài, Hứa Trạc ở lại quân doanh lâu, cũng không hiểu nhiều đạo lý đối nhân xử thế, càng không biết cô gái nhỏ sẽ thích thứ gì. Mỗi lần trở về, hắn cũng không nhớ mua cho nguyên chủ chút đồ chơi, quần áo, đồ vật các kiểu, đều chỉ trực tiếp đưa tiền. Trẻ nhỏ không miễn cảm với tiền, Hứa Trạc lại trầm mặc kiệm lời nên nguyên chủ cực kỳ không gần gũi với hắn, không ai nhắc tới sẽ không có ấn tượng.

Mãi đến khi Hứa Trọng Á lật xe, cũng là khi Hứa Trạc có phát triển không tệ trong quân đội, đúng vào thời kỳ mấu chốt để hắn thăng chức. Vì không

muốn quấy rầy em trai, khiến em mình phiền muộn, cũng vì cảm thấy mất mặt nên Hứa Mộc không nói cho Hứa Trạc, muốn tự mình giải quyết.

Chẳng ai ngờ, chuyện sau đó sẽ phát triển thành một bi kịch lớn như vậy.

Lúc Hứa Trạc biết tin, chạy về từ quân đội thì Hứa Mộc đã được chôn cất, chỉ còn lại nguyên chủ bấy giờ đã mọc đầy gai nhọn.

Hứa Trọng Á chối đủ kiểu nhưng bất luận làm thế nào cũng không giấu được sự thật mình là một tra nam. Nhưng ông ta không phạm tội, Hứa Trạc cũng không làm gì được ông ta nên muốn đưa nguyên chủ đi trước.

Nhưng nguyên chủ không gần gũi với Hứa Trạc. Khi đó, ngoài miệng cô ấy nói hận ba nhưng thật ra trong lòng vẫn xem ba là chỗ dựa. Hơn nữa, cô ấy còn cho rằng Hứa Lang mới là kẻ quấy nhiễu, một lòng muốn đuổi Hứa Lang đi.

Cho nên, nguyên chủ không chỉ không đi cùng Hứa Trạc mà còn nói rất nhiều lời đau lòng, đuổi Hứa Trạc đi, không cho hắn nhúng tay vào chuyện của cô ấy.

Hứa Trạc về bộ đội trước, xử lý công việc của mình.

Hắn từ bỏ việc thăng chức, chuyển tới đội trinh sát hình sự địa phương, muốn tra rõ cái chết của Hứa Mộc xem rốt cuộc là ngoài ý muốn hay do ai đó gây ra.

Sau này, hắn đi tìm nguyên chủ nhiều lần nhưng đều bị nguyên chủ mắng đuổi đi, dần dần không còn xuất hiện nữa.

Không ngờ lại gặp ở chỗ này.

Nghe thấy cuối cùng Hứa Mân cũng gọi một tiếng "cậu", Hứa Trạc giật mình nhưng cũng nhanh chóng tỉnh táo lại, không lộ ra bất kỳ dáng vẻ vui vẻ nào.

"Cô là ai?"

Trong nháy mắt, Hứa Mân suýt cho là mình nhận lầm người nhưng cô nhanh chóng phản ứng kịp. Hôm nay Hứa Trạc dạy cô boxing quân đội, bấy giờ lại vừa vận xuất hiện ở đây đều vì cô. Thậm chí, có lẽ hôm nay hắn xuất hiện cũng chỉ vì cô.

Hứa Trạc trọng tình trọng nghĩa thế nào, Hứa Mân hiểu rõ hơn cả nguyên chủ.

Cho nên, bây giờ hắn hỏi như vậy là đang cố ý thử thăm dò. Rốt cuộc hắn cũng là người xuất thân từ quân đội, tính cảnh giác sẽ cao hơn người bình thường. Hứa Mân chợt đổi thái độ, hắn sẽ không chỉ vui vẻ, chắc chắn sẽ còn hoài nghi.

"Thật xin lỗi." Hứa Mân không thử giải thích, thậm chí còn muốn quay người lại.

"Chờ chút." Quả nhiên Hứa Trạc gọi cô lại.

Hứa Mân nhìn hắn: "Cậu?"

Dường như Hứa Trạc thờ dãi: "Cậu nghe nói cháu mất trí nhớ rồi?"

Hứa Mân thoáng sững sờ, sau đó hiểu ra. Lúc nghỉ hè, cô rời khỏi nhà của Hứa Trọng Á, dọn tới tiểu khu Bạch Hạc Tháp, lại âm ỉ tới đồn công an... Chắc chắn Hứa Trạc đều biết rõ những chuyện này.

Có lẽ hắn còn đi đến trung tâm huấn luyện tìm Diêu Tịnh nên mới biết cách nói "mất trí nhớ" này.

"Không mất trí nhớ." Hứa Mân lắc đầu: "Cháu chỉ... Cháu lừa cô Diêu."

"Tại sao phải lừa cô ấy?" Hứa Trạc hỏi.

Hứa Mân nói: "Bởi vì... muốn cô ấy dạy cháu múa."

Hứa Trạc: "Lúc trước cháu đã nhảy rất tốt, hơn nữa những thứ cô ấy dạy cháu đều chỉ là căn bản."

Nghe những lời này là rõ, hắn vẫn luôn âm thầm quan tâm nguyên chủ.

Trong lòng xoay chuyển rất nhiều, cuối cùng Hứa Mân nói: "Nói ra có thể cậu sẽ không tin nhưng trước sinh nhật một đêm, cháu mơ thấy mẹ."

Trên gương mặt vẫn luôn bình tĩnh của Hứa Trạc xuất hiện một tia dao động. Từ đầu đến cuối, với người chị này, hắn đều vô cùng tự trách và áy náy.

"Mẹ nói mẹ rất thất vọng về cháu nhưng cháu cảm thấy mẹ càng làm cháu thất vọng hơn nên hai người bọn cháu âm ỉ một trận. Cuối cùng, cũng không biết vì sao lại nhắc tới chuyện nhảy múa. Mẹ nói thiên phú vũ đạo của cháu là di truyền từ mẹ, cháu nói muốn trả cho mẹ, cũng không nhảy múa nữa. Ngày hôm sau tỉnh lại, cháu phát hiện mình hoàn toàn không biết nhảy múa, những động tác nhảy múa quen thuộc đều bị biến dạng. Cháu không biết thật sự có chuyện kỳ quái kia hay do tác dụng tâm lý nhưng cháu không muốn như trong mơ, cháu rất sợ... Cháu chỉ có tài nhảy múa mới có thể thắng được Hứa Lang, cháu không thể để cô ta phát hiện, càng không thể bị mất mặt trước mặt cô ta nên cháu phải đi, cháu muốn học lại nhảy múa. Nhưng cháu sẽ

Nhưng bây giờ có lẽ cô có rồi.

Đã là cuối tháng chín, thời tiết bắt đầu từ từ chuyển lạnh nhưng vẫn chưa hoàn toàn lạnh hẳn mà vẫn lúc nóng lúc lạnh.

Hôm qua vừa có một trận mưa, hôm nay lại có ánh mặt trời. Hứa Mân chạy quá nhanh, lúc chạy tới cửa nhà Phó Thư Dạng, trên trán đã đầy mồ hôi.

Nhưng cô không lo nghỉ ngơi mà xông lên nhấn chuông cửa trước.

Cửa sắt không bị khóa từ bên ngoài, có lẽ Phó Thư Dạng có ở nhà.

Suy đoán của cô, có lẽ là đúng.

Một lúc sau, mồ hôi trên trán Hứa Mân cũng đổ nhiều hơn, cửa lớn mới từ từ mở ra một khe nhỏ. Phó Thư Dạng cầm một lon bia, đứng dựa vào cổng, lười nhác nhìn lướt qua bên ngoài.

Nhìn thấy Hứa Mân, dường như anh có phần bất ngờ.

"Học trưởng!" Hứa Mân gọi một tiếng: "Mở cửa cho tôi, tôi có việc muốn nói với anh."

Phó Thư Dạng hơi chớp mắt, vẫn cầm lon bia, vẻ mặt hồ hững như không hề cảm thấy Hứa Mân nhưng đôi chân dài của anh rất nhanh đã bước tới trước cửa sắt, tự mình mở cửa cho cô.

Hứa Mân nuốt câu "sao anh lại đang uống bia" xuống. Không chờ Phó Thư Dạng mời, cô đã đi thẳng vào cửa.

Phó Thư Dạng cũng không cản cô, chỉ trở tay đóng cửa lại. Thấy Hứa Mân quen thuộc đi vào trong nhà, anh cũng đi theo, đi được một nửa mới hỏi: "Cô muốn nói chuyện gì?"

"Tôi vừa mới huấn luyện quân sự trong, đã sắp mệt chết rồi." Hứa Mân quay lại nhìn Phó Thư Dạng, vừa đi lùi vừa nói: "Là bạn bè, anh không thể mời tôi một ly nước rồi hỏi được à?"

Nghe thấy từ "bạn bè", Phó Thư Dạng hơi nhướn mày. Vừa định nói gì đó, sắc mặt anh bỗng nhiên biến đổi, bước nhanh về phía trước: "Coi chừng."

Hứa Mân đi lùi, hiển nhiên sẽ không nhìn thấy đường dưới chân. Lúc này cô đã tính toán khoảng cách của mình và cửa nhà của Phó Thư Dạng nhưng cô không nghĩ đi lùi sẽ khó hơn đi thẳng. Cô giẫm lên một quả lựu rơi trên mặt đất, chân trượt một cái, cả người không khống chế được, ngã xuống đất.

Xấu hổ chết mất thôi... Ý nghĩ trong đầu còn chưa kịp xoay chuyển xong, gương mặt Phó Thư Dạng đã phóng to trước mặt. Ngay sau đó, eo cô bị một bàn tay to lớn ôm lấy, trên tay truyền tới một nguồn sức mạnh. Hứa Mân từ ngựa ra sau biến thành nhào tới trước, va vào lồng ngực lộ vẻ gầy yếu của Phó Thư Dạng, cảm giác được hormone xa lạ xen lẫn mùi rượu nhàn nhạt xâm nhập tới. Hứa Mân lập tức bối rối, đột nhiên cảm thấy hơi nóng.

Có lẽ rất lâu sau, hoặc có lẽ chỉ qua một giây, một chiếc lá đu đưa ung dung rơi xuống, xẹt qua trước mắt Phó Thư Dạng.

Đôi mắt đen đột ngột giật mình, Phó Thư Dạng buông tay ra, cắm vào trong túi quần, thấp giọng nói: "Không sao chứ? Chân có bị trật không?"

Hứa Mân chợt lấy lại tinh thần. Như bị thứ gì đó va vào, cô nhanh chóng lùi lại vài bước.

Cô cũng không biết mình đang bối rối cái gì nhưng khi làm động tác này xong, cô mới ý thức được có lẽ không thích hợp cho lắm. Phản ứng của cô cũng nhanh, lập tức nói: "Đã thử rồi, chân không sao, cảm ơn học trưởng."

Mặc dù phản ứng rất nhanh nhưng vẫn không thể che giấu cảm giác giấu đầu lòi đuôi.

"Nhà anh cũng trồng cây lựu à?" Hứa Mân liếc nhìn "tên đầu sỏ" làm cho bầu không khí trở nên kỳ lạ, thuận thế liếc nhìn xung quanh, phát hiện trong sân nhà Phó Thư Dạng thật sự có một cây lựu, bên trên còn có mấy quả lựu đỏ au.

Phó Thư Dạng cũng ngẩng đầu nhìn một chút rồi duỗi cánh tay dài, hái một quả lựu đỏ nhất đẹp nhất đưa cho Hứa Mân: "Cô thích lựu?"

"Thích." Dù không thích, lúc này Hứa Mân cũng phải nói thích, huống chi cô cũng thực sự thích: "Quả lựu làm đẹp dưỡng sắc, con gái đều thích."

Phó Thư Dạng nhàn nhạt "ừ" một tiếng, lại ngoảnh đầu nhìn gốc cây lựu kia.

Bởi ít được chăm sóc, nhánh cây lựu không nhiều lá cũng không xanh tươi, bộ dạng yếu ớt đáng thương, những quả kết ra đều gầy còm nhỏ nhỏ.

Trong đầu Phó Thư Dạng đột ngột lóe lên một ý nghĩ, có lẽ có thể bón chút phân bón.

Hứa Mân ở phía trước đã dùng tay không tách lựu rồi quay lại chia một nửa cho Phó Thư Dạng, nở nụ cười ngọt ngào: "Còn rất ngọt."

Chần chờ phút chốc, Phó Thư Dạng tách một hạt lựu nhỏ, bỏ vào trong miệng.

Quả thực có chất lỏng ngọt chảy qua giữa răng môi. Mặc dù hạt lựu nhỏ đến đáng thương nhưng vị ngọt này vô cùng tinh khiết, lưu lại dư vị mơ hồ.

Phó Thư Dạng xoay xoay nửa quả lựu trong tay. Nhìn thấy đôi mắt mở to mong đợi của Hứa Mân, anh đi nhanh hai bước, mở rộng cửa ra: "Vào ngồi đi."

Hứa Mân thoáng chốc thỏa mãn, nhảy tung tăng đuổi theo. Vừa vào cửa, cô đã thấy một cái bình hoa rỗng đặt trong phòng khách, giống y như đúc cái lần trước cô đã đập nát.

"Bình hoa này bao nhiêu tiền, tôi chuyển cho anh." Hứa Mân hỏi.

Phó Thư Dạng dừng một chút rồi nói: "Hai trăm đồng, cô trả một nửa là được. Nếu không phải do tôi dọa cô, cô cũng sẽ không làm vỡ bình hoa, mỗi người chúng ta chịu một nửa trách nhiệm."

Hứa Mân chưa từng mua bình hoa lớn như vậy, cũng không biết giá cụ thể nên có hơi đau lòng về hai trăm đồng nhưng lại không khỏi cảm thấy vui vẻ với thái độ của Phó Thư Dạng, lập tức chuyển một trăm đồng cho anh.

Phó Thư Dạng nhận tiền: "Ngồi xuống đi. Muốn uống chút gì không?"

"Không uống, tôi ăn lựu được rồi." Hứa Mân giơ giơ quả lựu trong tay: "Chúng ta nói chuyện chính trước."

Phó Thư Dạng cũng không ép buộc, ngồi xuống ghế salon.

Hứa Mân lột hai hạt lựu bỏ vào miệng, giả vờ như đang ăn nhưng thực tế lại đang nghĩ cách mở miệng.

Một phút sau, Hứa Mân hỏi Phó Thư Dạng: "Học trưởng, anh thấy tôi có thay đổi chút nào không?"

Không thèm nhìn, Phó Thư Dạng đã nói: "Đen."

Hứa Mân: "..."

Thật ra nguyên chủ rất trắng. Đương nhiên, cô huấn luyện quân sự nhiều ngày như vậy thực sự sẽ bị nắng ăn đen một chút nhưng vẫn trắng hơn người bình thường, dù sao cũng sẽ không khiến người ta có cảm giác "đen".

Nhưng thật ra đây là đáp án mà Hứa Mân muốn nghe. Nhưng Phó Thư Dạng trả lời thật, cô lại cảm thấy phiền muộn, không nhìn được phòng mà một chút.

"Còn có..." Lần này, Phó Thư Dạng nhìn chằm chằm Hứa Mân trong giây lát, nói: "Mập... một chút."

Hứa Mân chột ngắc đầu, trừng mắt nhìn Phó Thư Dạng.

Nhưng trùn phân diện vẫn chán sống, lại còn hỏi: "Sao cô đi huấn luyện quân sự mà vẫn có thể béo lên được vậy?"

Hứa Mân: "..."

Thực ra cô cũng không béo bao nhiêu, chỉ béo lên nửa ký, cộng thêm đen một chút. Về mặt lý thuyết, hiệu quả thị giác khi nhìn sẽ khiến người khác cảm thấy cô gầy hơn trước khi huấn luyện quân sự.

Sự thật cũng như thế. Tất cả mọi người đều cảm thấy cô gầy, chỉ có Phó Thư Dạng lại thấy cô mập ra!

Huấn luyện quân sự mà béo lên cũng không phải do Hứa Mân ăn nhiều bao nhiêu. Chủ yếu là trước kia, nguyên chủ tức giận vì Hứa Trọng Á, luôn không ăn cơm đầy đủ, kết quả là Hứa Trọng Á căn bản không quan tâm, ngược lại cô ấy còn tự phá hủy thân thể mình nên lúc trước cơ thể vẫn hơi gầy.

Lúc Hứa Mân xuyên qua, vì tiết kiệm tiền nên chắc chắn đồ cô ăn không thể so sánh với đồ ăn trong quân doanh, vậy nên lần này mới có thể béo lên.

Mặc dù đây là sự thật nhưng cũng không có cô gái nào thích bị nhận xét như vậy.

"Học trưởng, tôi dám chắc anh không có bạn gái, đúng không?" Hứa Mân tức giận nói.

Phó Thư Dạng cũng lột một hạt lựu bỏ vào miệng, đuôi mắt tràn ngập ý cười: "Đây không phải đáp án mà cô muốn nghe à?"

Hứa Mân ghen lại, vẫn chưa trả lời. Phó Thư Dạng tiếp tục nói: "Chờ câu trả lời của tôi 'mạo phạm' tới cô, cô sẽ giả vờ tức giận, dùng điều này để uy hiếp tôi đồng ý yêu cầu của cô, không phải à?"

Lần này Hứa Mân thật sự chán kinh: "Anh là con giun trong bụng tôi à?"

"Không phải." Vậy mà Phó Thư Dạng lại thực sự nghiêm túc, trả lời dứt khoát.

Hứa Mân: "..."

"Nhưng suy nghĩ của cô đều bị viết hết lên mặt rồi." Phó Thư Dạng chậm chậm nói.

Hứa Mân hoàn toàn không thốt ra được câu nào.

"Muốn tôi đồng ý chuyện gì?" Phó Thư Dạng hỏi, cũng không nói nhất định sẽ đồng ý.

Hứa Mân không còn dám dùng chiêu trò khôn vặt trước mặt anh nữa, đành hoảng nói: "Anh có thể đi gặp một người với tôi không? Người đó là cậu của tôi, cũng là cảnh sát. Tôi thừa nhận năng lực của mình không đủ, muốn tìm được chứng cứ từ tay Kim Mậu là rất khó nên tìm cậu giúp đỡ. Cậu muốn hỏi người trong cuộc là anh một vài chi tiết."

Nói xong, Hứa Mân có chút bất an.

Hiện tại, cô cũng hiểu ra chút ít về tính tình của Phó Thư Dạng. Trực giác của cô nói anh sẽ không thích đi gặp cảnh sát.

Nhưng đây là yêu cầu duy nhất của Hứa Trạc.

Đêm hôm đó, sau khi trả lời Hứa Trạc nguyên nhân cô giúp Phó Thư Dạng là "Cậu ấy đẹp trai" xong, Hứa Mân lập tức hối hận vì lý do này quá tào lao. Hơn nữa, năm đó, lần đầu Hứa Mộc nhìn trúng Hứa Trọng Á cũng vì "Ông ta đẹp trai". Câu trả lời này có thể sẽ chạm đến chuyện cũ đau lòng của Hứa Trạc.

Nhưng Hứa Trạc không nổi giận với Hứa Mân, cũng không nói gì khác, chỉ hỏi tỉ mỉ chuyện đã xảy ra, sau đó nói muốn đích thân gặp Phó Thư Dạng.

Những buổi huấn luyện quân sự sau đó, Hứa Trạc cũng không xuất hiện nữa nhưng Phan Phi Vũ đã từng nhắc tới, năm đó, tương lai Hứa Trạc vô cùng tươi sáng, chuyển ngành là chuyện cực kỳ đáng tiếc. Cuối cùng, Hứa Mân cũng không cố tình bị trừ điểm để chuẩn khôi huấn luyện quân sự nữa vì không đành lòng khiến Hứa Trạc khó chịu thêm.

Nếu nhìn thấy con gái của Hứa Mộc không hăng hái, hẳn sẽ im lặng khó chịu trong lòng nhỉ?

Hiện tại, Hứa Mân chỉ hi vọng Phó Thư Dạng có thể dung túng cô một lần này.

"Cậu của cô?" Phó Thư Dạng không lập tức tỏ thái độ, chỉ thì thầm một câu không rõ hàm ý.

Hứa Mân cho là anh đang hoài nghi. Dù sao lúc bị Hứa Trọng Á đuổi ra ngoài, cô cũng từng nói mình không có chỗ để đi.

"Trước kia, quan hệ của chúng tôi không tốt nên lúc trước tôi không nghĩ tới việc đi tìm cậu. Nhưng lần này, chúng tôi lại đụng phải nhau trong lúc huấn luyện quân sự, tôi cũng đã biết một chút chuyện xưa của cậu, cậu lặng lẽ hy sinh rất nhiều vì tôi và mẹ tôi. Trước kia là tôi không đúng, bây giờ tôi muốn hòa thuận với cậu."

Hứa Mân giải thích rồi nói: "Cậu đối xử với tôi rất tốt. Hơn nữa, cậu là một quân nhân và cảnh sát thông minh chính trực. Dù cuối cùng không thể phá được án, cậu cũng sẽ không tiết lộ bí mật. Anh có thể tin tưởng cậu."

Thấy trên trán Hứa Mân lấm tấm mồ hôi, giọng Phó Thư Dạng vô thức mềm mỏng hơn một chút: "Được, tôi đi."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Edit by Link & Beta by Hy

~*~*~*~*~

"Vậy cứ quyết định như thế đi. Không được phép đổi ý." Hứa Mân trực tiếp nhảy lên rồi cầm nửa quả lựu nhanh chóng rời đi, hoàn toàn không cho Phó Thư Dạng có cơ hội nói chuyện.

Thấy tóc đuôi ngựa bay bổng của cô gái, ánh mắt Phó Thư Dạng khẽ động. Anh đứng dậy, đi đến bên cửa sổ.

Ánh nắng bên ngoài vừa lên. Có lẽ vì ngại nóng, Hứa Mân chuyên chọn những chỗ có bóng cây để đi. Ánh nắng xuyên qua kẽ lá, rơi xuống, biến thành những điểm sáng sắc sỡ chiếu trên người cô gái như thể ánh nắng đang đuổi theo từng bước chạy của cô. Bộ đồ rằn ri của cô và cây cối vừa vận dụng hợp với nhau, khiến người ta có cảm giác như đi nhầm vào thế giới tinh linh.

Ánh mắt của Phó Thư Dạng vô thức trở nên nóng rực.

Như cảm giác được, Hứa Mân bỗng quay đầu, nhìn về phía cửa sổ bên này một chút.

Phó Thư Dạng trốn về phía sau theo bản năng. Không thấy ai, Hứa Mân tiếp tục quay đầu đi về phía trước. Có lẽ cô có chút sốt ruột, bước chân đi nhanh, giẫm lên một văng sáng rực rỡ chiếu xuống phía sau lưng.

Có lẽ thế giới này cũng không kinh khủng như vậy. Dù sao vẫn còn một chút tốt đẹp đáng để quý trọng.

Nhìn góc tối tăm bên cạnh mình một chút, Phó Thư Dạng trầm mặc một lát rồi bỗng giờ tay kéo màn cửa ra.

Ánh nắng điên cuồng tràn vào, trong nháy mắt bao trùm lên anh. Sự ấm áp lâu ngày không gặp xuyên qua làn da, rót vào trong huyết mạch, cảm nhận rõ ràng từng chút một.

Phó Thư Dạng nhắm mắt cảm nhận. Không biết bao lâu sau, điện thoại di động vang lên một tiếng. Là Hứa Mân.

【 Học trưởng, tôi đã hẹn gặp cậu lúc bốn giờ chiều, được không? 】

Phó Thư Dạng gõ chữ.

【 Được. 】

Anh thu điện thoại di động lại, vào phòng ngủ thay quần áo rồi ra khỏi cửa, ngồi phơi nắng trên băng ghế đá bên ngoài, chờ Hứa Mân.

Hẹn với Hứa Trạc xong, thấy thời gian còn sớm, Hứa Mân thuận tay nướng một hộp bánh bích quy, chuẩn bị mang tới lấy lòng Hứa Trạc.

Cô ra ngoài sớm nửa tiếng để tìm Phó Thư Dạng. Đi tới cửa, cô mới sùng sốt.

Phó Thư Dạng đang ngồi trên băng ghế đá, dựa lưng vào một gốc hoa quế, ngủ thiếp đi.

Có lẽ đây là lần đầu tiên Hứa Mân nhìn thấy Phó Thư Dạng ở một mình mà trong tay không có rượu.

Hai mắt anh nhắm lại, hơi ngửa đầu, giữa hai đầu lông mày không còn vương lệ khí, ngũ quan không tỉ vết phơi ra dưới ánh mặt trời, đẹp trai động lòng người.

Hứa Mân rõ ràng cảm giác được nhịp tim mình đập nhanh hơn một chút nhưng một giây sau, cô lại nhớ tới, ở kịch bản trong sách, có một nữ phụ muốn bỏ lên giường Phó Thư Dạng, bị anh ném thẳng từ lầu hai xuống dẫn tới tình trạng bi thảm. Nai con trong lòng lập tức ngay ngắn lại, lão tăng nhập định*, không còn chút gợn sóng nào.

*lão tăng nhập định: nhà sư già ngồi thiền

Người đàn ông như vậy, không phải ai cũng có thể mơ tưởng.

Dường như nhận ra có người tới gần, Phó Thư Dạng mở mắt ra.

Có thể do vừa tỉnh ngủ, vẫn chưa thanh tỉnh, ánh mắt anh lười biếng lại gần như ôn nhu, lông mi dài khẽ run lên, đáy mắt mênh mông tia sáng, đẹp đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Hứa Mân thở dài trong lòng. Nếu người này không phải Phó Thư Dạng, cô thật sự hơi hơi muốn theo đuổi thử.

Yêu đương với người đàn ông như vậy cũng không cần làm gì cả. Mỗi ngày chỉ cần nhìn gương mặt này thôi, cuộc sống cũng đủ tốt đẹp rồi.

"Đi à?" Phó Thư Dạng nhìn thời gian, lại nhìn cái hộp nhỏ trong tay Hứa Mân.

Hứa Mân cũng không có ý đưa hộp cho Phó Thư Dạng: "Tôi, tôi còn một chuyện muốn nói với anh một chút."

Phó Thư Dạng: "Em nói đi."

Mặc dù vẫn tích chữ như vàng trước sau như một nhưng không biết vì sao, hai chữ này còn có thêm một tia ôn nhu, thậm chí còn có cảm giác cung chiều hơn so với mọi người. Hứa Mân không hiểu sao lại hơi mất tự nhiên, nắm chặt cái hộp trong tay: "Một lát nữa có thể cậu của tôi sẽ... nói một chút chuyện anh không thích nghe. Anh có thể đừng tranh cãi với cậu không?"

Sau khi trở về, Hứa Mân mới nhớ tới một chuyện vô cùng quan trọng.

Trước đó cô chỉ lo vui vẻ, quên mất câu trả lời của mình có thể sẽ khiến Hứa Trạc nghĩ cô thích Phó Thư Dạng, thậm chí còn cho là cô và Phó Thư Dạng có chút gì đó.

Không chừng Hứa Trạc muốn gặp Phó Thư Dạng không phải vì vụ án mà là muốn làm khó Phó Thư Dạng, hoặc chia rẽ hai người họ.

Nếu biểu hiện của Phó Thư Dạng không làm Hứa Trạc hài lòng, hoặc Hứa Trạc nói chuyện chạm tới vảy ngược của Phó Thư Dạng, Hứa Mân không dám nghĩ hai người này va chạm nhau sẽ xảy ra chuyện đáng sợ thế nào.

Nếu biến khéo thành vụng thì phiền phức lớn rồi.

Vừa rồi, Hứa Mân đã nói chuyện với Hứa Trạc trong điện thoại. Hứa Trạc tỏ vẻ hần sẽ không làm khó Phó Thư Dạng nhưng cũng vì hần trả lời quá nhanh, Hứa Mân lại càng hoảng hơn. Nhưng cô cũng không dám nói quá mức, tránh làm cho Hứa Trạc khó chịu.

Cho nên, cô đành phải tìm tới Phó Thư Dạng, báo trước cho anh, hy vọng anh có thể nhẫn nhịn một chút.

Mặc dù khả năng vô cùng nhỏ bé.

"Cậu của em không thích tôi?" Phó Thư Dạng hỏi.

Hỏi xong, anh lại cười tự giễu một tiếng. Đây không phải nói nhảm à?

Đời trước, anh gặp Hứa Trạc không chỉ một lần. Cho dù Hứa Trạc cũng đang điều tra Hàn Thủ, cho dù cuối cùng chính Hứa Trạc cũng làm trái quy tắc... Nhưng từ đầu tới cuối, hần đều từ chối hợp tác với anh nên Hứa Trạc vừa điều tra nguyên nhân cái chết của Hứa Mân, vừa phải tìm chứng cứ phạm tội của anh.

Người như Hứa Trạc, sao có thể thích anh?

"Tuyệt đối không phải vậy." Hứa Mân không tự cho là mình thông minh quá mức nhưng cô cũng có chỗ tốt, có thể nói rõ thì tuyệt đối sẽ không che giấu nên cô nói thẳng: "Chỉ là tôi nói sai một chút. Cậu tôi hỏi tại sao tôi muốn giúp anh, tôi lừa cậu, nói là bởi anh vô cùng đẹp trai. Vừa rồi tôi vừa mới nghĩ ra, lời này có thể sẽ khiến cậu tôi hiểu lầm là tôi có ý với anh, tôi sợ cậu sẽ gây khó dễ cho anh. Nếu cậu thật sự có nói cái gì, anh có thể... nể tình tôi, đừng cãi nhau với cậu không?"

Phó Thư Dạng: "..."

Anh nhìn Hứa Mân, có hơi rối trí.

Hứa Mân không ý thức được lời của mình không đúng chỗ nào, chỉ thấy Phó Thư Dạng không trả lời, cũng có chút bất an. Cô mân mê hộp thức ăn, giọng nói vô thức mềm xuống: "Học trường?"

Đầu ngón tay khẽ động, Phó Thư Dạng hỏi lại: "Tôi không đẹp trai à?"

Hứa Mân: "Hà?"

Phó Thư Dạng: "Sao?"

"Không, học trường, anh rất đẹp trai, siêu cấp đẹp trai." Mặc dù không hiểu vì sao Phó Thư Dạng lại hỏi vậy nhưng vấn đề này không cần nghĩ, Hứa Mân cũng có thể trả lời: "Dạng thần sao có thể không đẹp trai chứ? Nếu anh không đẹp trai, trên thế giới này cũng không còn soái ca!"

"Vậy tại sao lại dừng từ 'lừa gạt'?" Phó Thư Dạng lại hỏi.

Hứa Mân sững sờ, có phần không hiểu được logic của Phó Thư Dạng: "Lừa gạt là chỉ nguyên nhân..."

"Cho nên, em giúp tôi không phải vì tôi đẹp trai." Ý nghĩ của Phó Thư Dạng cũng rõ ràng: "Vậy em giúp tôi là vì nguyên nhân gì?"

"Bởi vì tôi không muốn để anh..." Hứa Mân nuốt lại hai chữ "hắc hóa" suýt thốt ra, chậm rãi nói: "Không phải chúng ta đã đánh cược sao? Hơn nữa, anh giúp tôi nhiều như vậy, tôi cũng muốn làm chút gì đó cho anh."

"Ồ." Phó Thư Dạng thần nhiên nói: "Không thể."

Về mặt Hứa Mân bối rối: "Cái gì?"

"Không thể... không tranh cãi với cậu của em." Phó Thư Dạng thần nhiên nói: "Nếu như em và tôi đánh cược, vậy vì sao tôi phải giúp em thắng?"

Hứa Mân mở to mắt, cảm thấy quả thực không thể nói lý với người này.

Nhưng chẳng phải trùu phản diện không nói lý là chuyện bình thường sao? Nếu nói đạo lý thì không phải trùu phản diện nữa rồi. Cho nên, cô cũng không tức giận chút nào.

"Đi thôi." Phó Thư Dạng liếc mắt nhìn cái hộp trong tay Hứa Mân, vừa đứng lên vừa vuốt vuốt dạ dày.

"Anh đói bụng à? Có muốn ăn bánh bích quy không?" Hứa Mân vô thức đẩy bánh bích quy về phía Phó Thư Dạng, đẩy được một nửa lại muốn thu lại:

"Được rồi, tôi mời anh ăn..."

"Àn." Phó Thư Dạng ngắt lời cô, nhận lấy hộp bánh bích quy.

Đến lúc hai người ra khỏi tiểu khu, Hứa Mân mới muộn màng phát hiện, cô không chỉ không thể lay động Phó Thư Dạng mà còn làm mất đạo cụ đồ dành Hứa Trạc.

Hứa Mân: "..."

Lúc ở chung với Phó Thư Dạng, dường như trí thông minh của cô luôn logout.

Quả nhiên thấy sắc liền mờ mắt, người xưa thật không lừa ta.

Hứa Trạc nói hẹn bọn họ uống cà phê nhưng khi tới nơi, Hứa Mân mới phát hiện đó là một nhà hàng com Tây. Xem ra Hứa Trạc còn dự định mời bọn họ ăn com chiều.

Cô thoáng nhẹ nhàng thở ra. Nhìn như vậy, có lẽ Hứa Trạc không quá tức giận.

Hứa Trạc và bọn họ gần như đến cùng một lúc. Hôm nay, hắn ăn mặc rất thanh nhã, một cái áo khoác dài màu vàng nhạt giúp hắn giảm đi mấy phần cứng rắn của quân nhân, lại trẻ hơn vài tuổi.

Cũng không biết nên nói là trùng hợp hay là không khéo, hôm nay, Phó Thư Dạng cũng mặc một cái áo len màu be, tăng thêm vài phần ấm áp, giảm đi rất nhiều lệ khí.

Hai nam nhân, một người thành thực chừng chạc, ngọc thụ lâm phong*, một người triêu khí bông bột*, tuần mỹ vô cùng.

*ngọc thụ lâm phong: thành ngữ dùng để chỉ người sang trọng, phóng khoáng, đẹp lạ (thường dùng để chỉ nam giới)

*triêu khí bông bột: thành ngữ dùng để mô tả trạng thái đầy sức sống (theo baidu)

Vừa gặp mặt, không đợi Hứa Mân giới thiệu, hai người đã liếc nhau một cái. Trong chớp lát, dường như Hứa Mân nhìn thấy có tia lửa tung tóe trong không khí.

Rốt cuộc cô không thể không thừa nhận, thật sự cô không đủ thông minh để làm việc này.

Hứa Mân kéo một cái ghế tới, ngồi ở giữa hai người, làm bộ năm tháng bình yên: "Cháu mời mọi người ăn com nhé."

"Cậu đã đặt xong rồi." Hứa Trạc nói: "Nói chuyện xong thì ăn com."

Hứa Mân: "... Được, cậu. Cậu cần biết chi tiết nào thì có thể hỏi học trưởng."

Hứa Mân liếc mạt ám chỉ. Hứa Trạc biết lắng nghe, mở miệng: "Ừm, Phó tiên sinh rất đẹp trai, nhất định là có không ít người theo đuổi nhỉ?"

Hứa Mân: "Khụ khụ khụ..."

Phó Thư Dạng bình tĩnh rót một ly nước cho Hứa Mân, Hứa Trạc thì đưa tay vỗ nhẹ sau lưng Hứa Mân, giúp cô dễ thở, còn giải thích: "Đây đều là chi tiết."

"Có lẽ có, nhưng tôi không biết." Phó Thư Dạng trả lời: "Có rất ít người dám tỏ lộ trước mặt tôi. Tôi không lưu số điện thoại của con gái, không thêm Wechat con gái, nếu có người viết thư thì bình thường đều là bạn cùng phòng giúp tôi trả cho chủ nhân."

Hứa Mân quên luôn cả ho khan.

Trùm phản diện thật sự không có Wechat và số điện thoại của con gái à?

Không đúng, chờ chút... Hình như cô có số điện thoại và Wechat của Phó Thư Dạng đấy?

Phó Thư Dạng không coi cô là con gái?!

Dường như Hứa Trạc không ngờ Phó Thư Dạng lại phối hợp như vậy, hơi nhưn mảy: "Dựa vào cái gì để tôi tin cậu?"

Lời này có phần khiêu khích. Hứa Mân tạm đề nghị hoặc trong đầu xuống, vừa nháy mắt với Hứa Trạc, vừa lo lắng nhìn Phó Thư Dạng.

Phó Thư Dạng đặt di động lên bàn: "Anh có thể nghiệm chứng."

"Vậy cậu chưa từng động tâm à?" Hứa Trạc liếc mắt nhìn điện thoại di động của anh, không đụng vào, ngược lại hỏi: "Là không muốn nói chuyện yêu đương, hay là... có ham muốn khác?"

Phó Thư Dạng vô thức nhìn thoáng qua Hứa Mân, vừa lúc đối mặt với ánh mắt của cô.

Hứa Mân bị hành vi đánh từng đòn nghiêm trọng của Hứa Trạc làm cho đầu vầng mắt hoa. Cuối cùng, hiểu kỳ chiến thắng xấu hổ, cô cũng muốn biết Phó Thư Dạng còn nộ hôn đầu hay không.

Làn da thiếu nữ vừa trắng vừa mềm, gương mặt có chút mập mạp của trẻ con. Có lẽ là vì tò mò, đôi mắt cô vô thức mở to, đáng vẻ ngây thơ vô tội. Ánh nắng xuyên qua cửa sổ, chiếu trên đường cong cánh môi duyên dáng của cô, đôi môi càng ẩm ướt và sáng bóng hơn.

Phó Thư Dạng dời tầm mắt, dừng một chút, vẫn thành thật trả lời: "Vẫn còn."

Làm vẻ vân đạm phong khinh*, ánh mắt anh lại xuyên qua kính cửa sổ, nhìn phản ứng của Hứa Mân.

*vân đạm phong khinh: nghĩa là gió nhẹ và mây mỏng

Đáy mắt Hứa Mân nhanh chóng dâng lên ý cười không giấu được.

Trùm phản diện này thật ngoan, là nghiên cứu sinh, còn sắp tốt nghiệp mà nộ hôn đầu vẫn còn, không giống trùm phản diện chút nào.

Chỉ cần Phó Thư Dạng không hắc hóa, với điều kiện của anh, sau này nhất định có thể tìm được một cô gái tốt để yêu đương.

Cho nên nộ hôn đầu vẫn còn là một chuyện tốt.

Hứa Trạc cũng đang quan sát hai người. Hắn thấy được ánh mắt của Phó Thư Dạng dừng lại trên cánh môi Hứa Mân, cũng không xem nhẹ ý cười ở đáy mắt Hứa Mân.

Theo Hứa Trạc, ý cười này đương nhiên là mừng thầm, thể hiện nỗi lòng thiếu nữ, sao mà biết được hiện tại cô đang dùng tâm lòng mẹ già chứ?

"Mân Mân đã nói chuyện của cậu và thầy cậu cho tôi nghe rồi." Hứa Trạc không tiếp tục hỏi vấn đề kỳ quái nữa: "Nếu báo án, thân là cảnh sát, tôi đương nhiên sẽ dốc toàn lực đi tìm chân tướng rõ ràng nhưng bây giờ, hai người lại bí mật tìm tôi giúp đỡ, tình huống sẽ không giống nhau."

Mấy ngày nay, Hứa Trạc vẫn luôn suy nghĩ chuyện của Hứa Mân.

Hôm đó, nghe Hứa Mân nói về Phó Thư Dạng, phản ứng đầu tiên của hắn là rất tức giận vì năm đó, lần đầu Hứa Mộc nói tới Hứa Trọng Á với hắn cũng bằng dáng vẻ y như vậy.

Nhưng hắn lại ổn định cảm xúc rất nhanh, không thể hiện ra.

Những năm này, Hứa Trạc vẫn luôn rất hối hận. Nếu như lúc trước, hắn không vì không thích Hứa Trọng Á nên muốn né xa ông ta mà vẫn luôn ở bên cạnh Hứa Mộc, có phải hắn đã sớm phát hiện ra một ít dấu vết không? Có phải Hứa Mộc cũng sẽ không chết không?

Nhưng không có nếu như. Tuy người chết cũng không thể nào sống lại nhưng có thể lấy việc này làm gương.

Hiện tại, Hứa Mân cũng gặp phải tình huống giống vậy. Hứa Trạc cho rằng không thể dùng cách cư xử với Hứa Mộc lúc trước áp dụng với Hứa Mân.

Sau đó, hắn đã xem rất nhiều sách, phát hiện nhiều người đều nói, ai đó đang yêu đương, nếu người ngoài gây áp lực cho bọn họ, bọn họ sẽ càng đoàn kết, áp lực càng lớn thì tình cảm càng kiên cố. Vậy nên mới có các loại cách nói đau dài khổ dài.

Không thể ngăn cản công khai nhưng cũng không thể ủng hộ.

Đáng tiếc, Hứa Trạc là một người đàn ông cứng rắn sắt thép, ở quân doanh nhiều năm, đã quen đi thẳng về thẳng, thực sự không nghĩ ra được phải làm sao để bắt động thanh sắc* chia rẽ hai người.

*bắt động thanh sắc: thành ngữ của Trung Quốc, nghĩa là không nói hoặc thể hiện cảm xúc, mô tả sự bình tĩnh

Hắn chỉ có thể gặp mặt Phó Thư Dạng trước.

Ấn tượng đầu tiên mà Phó Thư Dạng mang lại cho hắn cũng không quá tốt — quá tuần tú.

Thế giới này có rất nhiều dụ hoặc, mỗi người đều có lòng mê cái đẹp, ưu thế về ngoại hình là thứ có thể nhìn thấy từ lần gặp đầu tiên, tướng mạo quá xuất chúng thì đa số sẽ bị dụ hoặc nhiều hơn người thường.

Tuy Hứa Trạc không hoài nghi câu trả lời của Phó Thư Dạng nhưng cũng không hài lòng.

Nam nhân đẹp trai như vậy đã từng chịu rất nhiều dụ hoặc, lại còn chưa từng yêu đương, ngay cả nộ hôn đầu cũng còn. Rõ ràng cậu ta là người có tính tình cứng cỏi, nói thẳng ra thì chính là một tên hung hãn.

Những người tàn nhẫn với bản thân thì lại càng tàn nhẫn với người khác.

Lúc đang thích nhau thì không sao nhưng nếu một ngày, tình cảm phai nhạt, sợ là chuyện gì cũng có thể làm được.

Mặc dù cách ăn mặc của Phó Thư Dạng thiên về âm áp nhưng vẫn không hoàn toàn che giấu được khí chất âm đậm của cậu ta. Hứa Trạc đương nhiên nhìn ra được.

Khí chất của một người sẽ chịu ảnh hưởng của hoàn cảnh xung quanh hoặc tính cách của bản thân. Khí chất của Phó Thư Dạng này, bất kể là vì hoàn cảnh sinh hoạt không tốt hay vì tính cậu ta cố chấp thì theo Hứa Trạc thấy, đây đều không phải chuyện tốt.

Cho nên, hẳn đã nghĩ được cách khiến Phó Thư Dạng không thể yêu đương với Hứa Mân.

"Cảnh sát Hứa có yêu cầu gì, cứ việc nói thẳng." Phó Thư Dạng nghe ra ý tại ngôn ngoại* của Hứa Trạc, nói thẳng.

*Ý tại ngôn ngoại: ý ở ngoài lời, chỉ những điều hàm ý, không nói ra trực tiếp, người nghe phải tự suy ra mà hiểu lấy.

Hứa Trạc nói: "Tôi có thể giúp cậu điều tra chân tướng nhưng cậu phải đồng ý với tôi một chuyện."

"Chuyện gì?" Phó Thư Dạng hỏi.

Hứa Trạc nuốt câu "không được yêu đương với Hứa Mân" vào bụng, nói: "Tạm thời tôi còn chưa nghĩ ra, chờ tra ra chân tướng rồi sẽ nói với cậu. Cậu yên tâm, tôi chắc chắn sẽ không bảo cậu đi làm chuyện phạm pháp loạn kỷ cương hay đạo đức bại hoại đâu."

Khóe miệng Phó Thư Dạng nhẹ cười một cái.

Anh hiểu rất rõ Hứa Trạc. Chuyện hẳn muốn anh đồng ý chắc chắn là không được ở bên Hứa Mân.

Người đàn ông này, cả một đời trừ chiết bất loạn*, thẳng thắn cương nghị, không ngờ cũng có lúc lòng dạ hẹp hòi như vậy. Có thể thấy được, hẳn thật sự đặt Hứa Mân ở một vị trí rất quan trọng.

*trừ chiết bất loạn: thành ngữ của Trung Quốc, nghĩa là thà bị gãy chứ không chịu cong, được sử dụng như một phép ẩn dụ để chỉ sự không bao giờ nhượng bộ và thỏa hiệp.

Vậy cái này có lẽ gọi là thiết cốt nhu tình*.

*thiết cốt nhu tình: thành ngữ chỉ người bên dưới tính cách mạnh mẽ còn có cả sự dịu dàng (thường dùng cho phái nam)

"Thật xin lỗi." Phó Thư Dạng nói rõ ràng cho hẳn biết: "Tôi không đồng ý."

Cảm thấy bất ngờ, Hứa Trạc nhíu mày nhìn về phía Phó Thư Dạng.

Hắn thấy chuyện mà Phó Thư Dạng gặp phải cũng không phải chuyện nhỏ, có lẽ người bình thường cũng sẽ không chịu nổi. Phó Thư Dạng có thể giữ tinh táo đã là rất giỏi rồi, cậu ta phải không tiếc đánh đổi để công khai chân tướng ra ngoài mới đúng.

Nhưng không ngờ cậu ta lại cự tuyệt.

"Vì sao?" Hứa Mân cũng không ngờ. Cô có chút sốt ruột, khẽ nói với Phó Thư Dạng: "Cậu chỉ nói như vậy thôi, thật sự sẽ không làm khó anh, anh đồng ý với cậu trước rồi nói sau."

Phó Thư Dạng thần nhiên nói: "Thật xin lỗi, tôi sẽ không hứa hẹn chuyện mà tôi không làm được. Em yên tâm, tôi chắc chắn sẽ để em thẳng."

Hứa Mân giật mình.

Trong lòng Hứa Trạc mạnh mẽ nhảy lên một cái.

Lời này của Phó Thư Dạng là có ý gì?

Cậu ta đã biết yêu cầu của hẳn rồi?

Cậu ta nói không làm được chính là quyết tâm có ý muốn ở bên Hứa Mân?

Cảm thấy dường như mình lại làm hỏng chuyện, Hứa Trạc lập tức có chút bực bội, trực tiếp đứng lên.

Hứa Mân sợ hết hồn: "Cậu, cậu đừng nóng giận."

Phó Thư Dạng cũng không cảm thấy bất ngờ với phản ứng của hẳn, chỉ hơi ngửa đầu, đối mặt với hẳn.

Hứa Trạc chợt phát hiện, trong mắt Phó Thư Dạng không hề có một chút dao động nào, ngay cả một gợn sóng cũng không có, quả thực bình tĩnh như một người sống không có thất tình lục dục*. Hẳn là quân nhân, từng huấn luyện quân sự đặc biệt nhưng cũng không làm được như Phó Thư Dạng.

*thất tình lục đục: chỉ những ham muốn và trạng thái tình cảm của con người

Có một phút, trong lòng Hứa Trạc thậm chí còn hiện lên một suy nghĩ buồn cười: Đây là một người chết à?

"Có chuyện gì thì ngồi xuống rồi nói, cậu, cháu..."

"Lạch cạch!" Còn chưa nói xong, Hứa Mân đã bị một tiếng vang thanh thúy cắt ngang.

Mọi người đều giật nảy mình, cùng quay đầu lại.

Ở một bàn cách bọn họ không xa, mảnh vỡ của ly cà phê rơi là tả đầy đất. Một mỹ nữ tóc xoăn đang trừng mắt nhìn chăm chăm nam sinh đối diện, quát lớn: "Nghiêm Bành! Sao anh có thể không biết xấu hổ như vậy?!"

Mỹ nữ kia lại là Kim Tịch.

"Nhìn cái gì? Chưa từng thấy người yêu cãi nhau à?" Nam sinh mang kính đen, tóc nhìn như một tuần chưa gội, dầu cũng như sắp nhỏ xuống dưới.

Hứa Mân cảm thấy có lẽ Kim Tịch sẽ không yêu đương với loại nam sinh như thế.

Những người xung quanh bị nam sinh quát như vậy, phần lớn đều quay đầu lại, không nhìn thêm nữa.

"Anh có biết xấu hổ hay không? Mẹ nó, ai là người yêu của anh?" Kim Tịch giận dữ.

"Đừng nóng giận, có việc thì về nhà rồi nói tiếp." Nam sinh trực tiếp nắm lấy cổ tay Kim Tịch, kéo cô ấy ra ngoài cửa.

Sức lực của Kim Tịch không bằng nam sinh, ngay cả cái bàn cũng không túm được.

"Cứu mạng! Tôi và anh ta không phải người yêu!" Kim Tịch hô to: "Phục vụ! Bảo vệ..."

Nam sinh cất cao giọng: "Mẹ nó, đừng âm ỉ nữa! Nếu anh không phải bạn trai em thì sao có thể biết trên móng em có một cái nốt ruồi?"

Bảo vệ vừa đi tới, nghe vậy dừng bước lại.

Hứa Mân cũng sắp tức chết, đẩy ghế ra muốn đi qua giúp đỡ nhưng có người còn nhanh hơn cô. Một bóng người chọt lóe qua.

Một giây sau, một tiếng nặng nề vang lên, nam sinh bị đánh thẳng một quyền làm cho lão đảo lúi về phía sau, bàn ghế xung quanh cũng xiêu xiêu vẹo vẹo, cốc đĩa đều "ào ào" bẽ nát đầy đất.

"Phó sư huynh!" Rốt cuộc Kim Tịch cũng chỉ là một cô gái vừa thành niên. Lần này chịu sỉ nhục như vậy, cô ấy tức giận đến mức nước mắt không ngừng rơi xuống, nhìn thấy Phó Thư Dạng như nhìn thấy thân nhân, vô thức đi tới bắt lấy cánh tay anh.

Phó Thư Dạng hơi dừng lại, nắm chặt cánh tay Kim Tịch qua lớp áo, đẩy cô ấy về phía Hứa Mân: "Hai người đứng xa một chút."

Lúc này, Kim Tịch mới để ý Hứa Mân cũng ở đây.

Cô ấy còn muốn cạy mạnh, không muốn yếu thế trước mặt Hứa Mân nhưng khi Hứa Mân trực tiếp ôm chặt cô ấy, dùng giọng điệu dỗ dành động vật nhỏ: "Đừng sợ, đừng sợ, không sao cả. Cậu của tôi là cảnh sát, nhất định sẽ bắt người xấu lại..."

Bỗng nhiên Kim Tịch lại càng ủy khuất, cũng không thêm để ý mặt mũi nữa, ôm cổ Hứa Mân bắt đầu khóc nức nở.

Tiếng khóc của cô ấy không nhỏ nên hai người cũng không chú ý đến tình hình bên kia.

Nghiêm Bành dựa vào tường, cuối cùng đứng vững dậy. Hắn ta nhìn thấy Phó Thư Dạng, đôi mắt nhỏ sau tròng kính khẽ híp một cái, lau máu bên khóe miệng, cười lạnh nói: "Phó Thư Dạng? Mày thật đúng là một con chó ngoan mà Kim Mẫn nuôi. Ông ta đã đối xử với mày như vậy, mày còn che chở cho con gái ông ta à?"

Không biết Hứa Trạc đã đi tới từ lúc nào. Ánh mắt hắn hơi dừng lại, không vội nhúng tay.

Phó Thư Dạng như không nghe thấy Nghiêm Bành nói gì, hơi rũ mắt suy nghĩ, chậm rãi cuộn ống tay áo màu trắng lên một vòng như sợ bị làm dơ bẩn: "Xin lỗi Kim Tịch."

Nghiêm Bành cười to: "Mày là cái thá gì? Một con chó thôi mà cũng bắt bố mày xin lỗi à? Phó Thư Dạng, cho dù mày nói lời êm tai hay trung thành hơn nữa thì Kim Mẫn cũng sẽ không bỏ thí thịt xương cho mày đâu..."

Mí mắt không hề chuyển động, Phó Thư Dạng sửa ống tay áo cho vuông vức lại rồi chọt vung tay lên. Một tách cà phê bay tới chỗ Nghiêm Bành, vừa vịn đập lên trán hắn ta, máu tươi hòa với chất lỏng cà phê chảy xuống đầy mặt, nhìn vừa buồn cười vừa kinh khủng.

Lúc này, bảo vệ bị choáng mới lấy lại tinh thần, hô lớn: "Bảo cảnh sát! Mau báo cảnh sát..."

"Không cần, ở đây có một ngài cảnh sát." Ngón tay thon dài trắng nõn của Phó Thư Dạng chỉ về phía Hứa Trạc.

Hứa Trạc chau mày.

Vừa rồi, hắn vẫn luôn chú ý tới Phó Thư Dạng nên hắn thấy được Phó Thư Dạng ra tay nhanh thế nào, nhanh đến mức hắn muốn ngăn cản cũng không kịp.

Người này quá nguy hiểm!

"Đã biết có cảnh sát ở đây mà cậu còn dám động thủ?" Hứa Trạc nói với Phó Thư Dạng: "Xem thường luật pháp à?"

"Không dám. Chỉ có điều, nói đạo lý với loại người này cũng vô dụng. Tôi biết cảnh sát Hứa không tiện động thủ nên mới làm thay."

Phó Thư Dạng đập lên đồng bùa bội trên mặt đất, đi tới trước mặt Nghiêm Bành, giọng nói vẫn chậm rãi như thường: "Nghiêm Bành, cậu xin lỗi hay theo cảnh sát Hứa đến cục cảnh sát một chuyến?"

Nghiêm Bành cảm thấy mình bị một cái ly đập cho chấn động não, bắt đầu xuất hiện ảo giác.

Đây tuyệt đối không phải Phó Thư Dạng mà hắn ta quen biết!

Nhưng máu tươi nhỏ xuống quá mức chân thực. Hắn ta ngẩng đầu muốn nhìn Phó Thư Dạng một chút nhưng trong đôi mắt đầy máu lại nhìn thấy khỏe miệng Phó Thư Dạng nhếch lên ý cười hung ác nham hiểm, ánh mắt lạnh lẽo như ác ma bò lên từ Địa Ngục.

"Xin lỗi, xin lỗi, tôi xin lỗi." Nghiêm Bành rùng mình một cái, liên tục nói không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Edit by Link & Beta by Hy

3333333333333333

Nghiêm Bành chịu đựng đầu đầy máu tươi xin lỗi Kim Tịch, lại làm sáng tỏ trước mặt mọi người, hắn ta và Kim Tịch không phải người yêu, hắn ta chỉ muốn chiếm tiện nghi của cô ấy, trên miệng có nốt ruồi gì đó cũng đều là nói linh tinh.

Có người không nhìn nổi, đợi cho hắn ta một ly cà phê. Đấy mắt Nghiêm Bành hiện lên một tia hung ác nhưng cũng không phản kháng.

Phó Thư Dạng gọi phục vụ tính tiền tổn thất, bắt Nghiêm Bành trả tiền rồi một đám người mới ra khỏi quán cà phê.

"Đi thôi." Hứa Trạc nói: "Theo quy tắc, mấy đứa đánh nhau đều phải theo tôi tới đồn công an một chuyến."

Hứa Mân và Phó Thư Dạng nhìn về phía Kim Tịch. Đến bây giờ, bọn họ vẫn chưa hiểu rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Hứa Mân..." Sắc mặt hơi đổi một chút, Kim Tịch kéo ống tay áo của Hứa Mân, ý tứ không muốn đến đồn công an đã quá rõ ràng.

"Cậu." Hứa Mân quay đầu nhìn Hứa Trạc, nũng nịu: "Bọn cháu không đánh nhau, chỉ là chút trò đùa trẻ con giữa bạn học với nhau mà thôi, có hơi quá mức một chút. Bọn cháu đều biết sai rồi, đến đồn công an cũng sẽ chỉ phê bình giáo dục, cậu muốn phê bình giáo dục thế nào cũng được, bọn cháu đều nghe theo, chắc chắn sẽ không mạnh miệng. Cậu đừng bắt bọn cháu đến đồn công an, được không?"

Cái này mà gọi là trò đùa trẻ con à? Nghiêm Bành đã sắp khóc rồi, nhưng hắn ta không dám nói lời nào.

Nhìn ra Kim Tịch có khó khăn khó nói, Hứa Trạc hơi dừng một chút, rất nghiêm túc nói: "Không được có lần sau nữa, biết không?"

"Dạ biết, cảm ơn cậu." Hứa Mân lập tức nói.

Kim Tịch cũng rất biết điều: "Cảm ơn cậu."

Phó Thư Dạng liếc Hứa Trạc một cái: "Cảm ơn... cậu?"

Hứa Trạc: "... Cậu đừng gọi như vậy. Còn cậu, có ý kiến gì không?"

Về sau là hỏi Nghiêm Bành.

Nghiêm Bành nào dám có ý kiến? Liên tục lắc đầu không ngừng.

Hứa Trạc lại dạy dỗ bọn họ vài câu. Sau khi dặn dò bọn họ đưa Nghiêm Bành đi băng bó vết thương, hấn cáo từ rồi đi.

"Đưa cậu đi bệnh viện?" Phó Thư Dạng nói với Nghiêm Bành: "Tiền thuốc men, tôi chịu."

"Không cần, không cần." Nghiêm Bành vội lắc đầu: "Tự tôi, tự tôi đi..."

Vừa nói vừa quay người chạy trốn.

Kim Tịch oán hận nhìn chằm chằm bóng lưng của hấn ta nhưng không mở miệng gọi hấn lại. Phó Thư Dạng cũng không ngăn cản.

Nhưng anh chú ý tới hướng Nghiêm Bành rời đi. Rất nhanh, lại có một bóng người đi tới, hình như là Hứa Trạc.

Cảnh sát Hứa rốt cuộc vẫn là cảnh sát Hứa, gặp phải chuyện bất bình cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được.

"Tôi mời mọi người ăn cơm." Phó Thư Dạng quay lại, nói với hai cô gái.

Kim Tịch thoáng do dự một chút, nói: "Phải là em mời hai người, cảm ơn hai người đã cứu em."

Phó Thư Dạng không nói nhiều: "Muốn ăn cái gì?"

Bọn họ đổi sang một nhà hàng Trung Quốc khác, yêu cầu một phòng nhỏ.

Kim Tịch chờ bọn họ hỏi chuyện, kết quả là Phó Thư Dạng và Hứa Mân đều không ai nhắc tới chuyện vừa rồi. Chính cô ấy cũng không nhận được, chủ động nói: "Tôi không yêu đương với Nghiêm Bành, cũng không phải tôi chơi với hấn."

Hứa Mân vỗ vỗ lưng cô ấy: "Tôi đã đoán được cô không thích loại người kia. Là không cần thận dụng phải à?"

"Đúng vậy." Kim Tịch vẫn rất uất ức, giọng điệu cũng nâng cao một chút: "Nghiêm Bành cũng đã từng là học sinh của cha tôi, cha tôi xem hấn như con ruột. Phó sư huynh cũng biết."

Hứa Mân lo lắng nhìn Phó Thư Dạng.

Phó Thư Dạng đang gấp rau củ. Cảm giác được ánh mắt của cô, anh nhẹ nhàng cười với cô một cái.

Miệng chỉ nhếch lên một đường cong nhỏ mà Hứa Mân đã nhìn tới ngay người. Phó Thư Dạng cười lên thật sự chết người.

Kim Tịch cúi đầu, không chú ý tới động tác nhỏ giữa hai người, còn đang tức giận bất bình: "Nhưng Nghiêm Bành chính là một tên súc sinh. Cha tôi giới thiệu công việc cho hấn, hấn không chỉ không cảm ơn mà còn trộm đồ của cha tôi. Hôm nay tôi đụng phải hấn, không nhận được muốn chất vấn mấy câu, muốn bảo hấn trả lại đồ, không ngờ hấn lại không biết xấu hổ như vậy, muốn bảo tôi cùng hấn..."

Cô ấy không nói được nữa. Hứa Mân ôm cô ấy, trong đầu bỗng hiện lên một ý nghĩ: "Không sao, đừng để loại người cặn bã này chọc tức. Nhưng sao cô lại không nói sớm? Nói sớm, chúng tôi đã không thả hấn đi, trực tiếp tiễn hấn vào cục cảnh sát luôn."

"Thời quên đi." Kim Tịch lắc đầu: "Cha tôi không muốn người khác biết."

Hứa Mân nhìn Phó Thư Dạng một cái: "Vì sao chứ? Ăn trộm thì nên bị mọi người kêu đánh mới đúng."

"Dù sao cũng là học sinh tự tay cha tôi đào tạo, ông ấy vẫn không đành lòng, muốn cho hấn một cơ hội sửa đổi." Kim Tịch nói.

Hứa Mân lại cảm thấy không hề đơn giản như vậy: "Nhưng vừa rồi, ý cô là đồ vẫn chưa được trả về? Hấn trộm cái gì?"

"Cụ thể là gì thì tôi không biết." Kim Tịch còn chưa nhận ra mình bị Hứa Mân chỉ dẫn: "Đại khái, cha tôi có một số thành quả thiết kế ấy? Cha tôi nói hấn có trộm cũng vô dụng, không có kỹ thuật của cha tôi thì hấn không dùng được, không cần truy cứu."

Trái tim đập nhanh hơn, Hứa Mân cố ý nói: "Nhưng cứ buông tha như thế thì quá lợi cho hấn rồi! Không phải hấn là học sinh của cha cô sao? Vậy chúng ta đem việc này công bố cho trường học đi, để mọi người cùng phỉ nhổ hấn."

"Đừng, nói vậy thì tâm sức vất vả của cha tôi cũng đều uổng phí hết rồi. Không có chứng cứ, còn dễ bị hấn trả đũa, huống chi hấn cũng đã tốt nghiệp." Kim Tịch vội ngăn cản: "Hai người đừng nói việc này với ai, cha tôi từng dặn tôi là không được nói cho bất kỳ ai cả. Hôm nay tôi... Ồi, không nên nói."

"Yên tâm, bọn tôi sẽ không nói cho ai cả." Hứa Mân hứa hẹn ngoài miệng nhưng trong lòng lại không tin Kim Mẫn là loại người rộng lượng tha thứ cho

người khác.

Cô cảm thấy Kim Mầu không phải đang bảo vệ Nghiêm Bành mà là kiêng kỵ Nghiêm Bành.

Liệu thứ gì đó mà Kim Bành trộm đi, chắc chắn là nhược điểm của Kim Mầu, có thể có liên quan với thiết kế của Phó Thụ Dạng không?

Hứa Mân nhìn về phía Phó Thụ Dạng lần nữa. Phó Thụ Dạng khẽ lắc đầu, ra hiệu cô đừng hấp tấp.

"Vậy chuyện hôm nay em cũng không có ý định nói với ông ấy à?" Phó Thụ Dạng hỏi.

Kim Tịch trầm mặc hai giây, lắc đầu.

Hứa Mân càng nghi hoặc. Không người cha nào có thể chịu được khi con gái mình bị ức hiếp như vậy. Mọi người đều nói Kim Mầu rất cưng Kim Tịch, vậy chẳng phải Kim Tịch nên nung nấu tố cáo việc này với Kim Mầu, để ông ta báo thù cho mình sao?

Vì sao Kim Tịch giống như không dám nói việc này với Kim Mầu?

Chẳng lẽ cưng chiều con gái cũng chỉ là biểu hiện giả dối? Hoặc nói Kim Tịch quá mức hiểu chuyện?

Nhưng Hứa Mân cũng không hỏi gì cả.

Sau bữa ăn, Phó Thụ Dạng hỏi Hứa Mân: "Ban đêm em về đâu?"

Bọn họ ăn cơm ở trung tâm thành phố, cách trường học và tiểu khu Bạch Hạc Tháp rất xa.

Trong lòng Hứa Mân muốn về tiểu khu với Phó Thụ Dạng nhưng ngày mai còn phải lên lớp, hơn nữa còn phải đưa Kim Tịch về trước, quá phiền phức, cuối cùng cô đành phải nói: "Tôi về trường học vậy."

Phó Thụ Dạng gọi xe giúp hai người, nói: "Đi đường chú ý an toàn."

Cũng không có ý muốn đưa bọn họ đi.

Hứa Mân thò đầu ra cửa sổ, dặn dò Phó Thụ Dạng: "Anh ra ngoài nhớ mang theo điện thoại. Đến trường học, tôi sẽ gửi Wechat cho anh."

Cô nghĩ tới chuyện tối nay gặp mặt Hứa Trạc bị cắt ngang giữa đường, sau khi trở về phải gọi điện thoại cho hắn. Cho dù thế nào thì vẫn phải nhờ hắn hỗ trợ, cuối cùng truyền đạt kết quả cho Phó Thụ Dạng. Chỉ sợ Phó Thụ Dạng lại không đem theo điện thoại, còn ra ngoài uống rượu nên cô mới nói như thế.

Phó Thụ Dạng hơi rũ mắt, gạt đầu một cái.

Hứa Mân hài lòng. Vừa quay đầu lại, cô thấy Kim Tịch đang nhìn chằm chằm cô, ánh mắt là lạ.

"Sao vậy?" Hứa Mân không hiểu gì cả.

"Cô thậm chí còn có cả Wechat của Phó sư huynh." Kim Tịch nói.

Hứa Mân chợt nhớ, trước đó Phó Thụ Dạng nói anh không thêm Wechat của nữ sinh, Hứa Mân còn nửa tin nửa ngờ.

Chẳng lẽ là thật à? Ngay cả Kim Tịch mà anh cũng không thêm?

"Cô không có à?" Hứa Mân không nhịn được, hỏi.

Kim Tịch chưa chút lắc đầu: "Không có, Phó sư huynh chưa từng thêm Wechat của cô."

Hứa Mân bắt đầu nghi hoặc. Vậy vì sao Phó Thụ Dạng lại thêm Wechat của cô?

"Nói đi, có phải hai người đang bên nhau không?" Kim Tịch chợt xịch lại gần, ép hỏi.

Hứa Mân giật mình, lấy lại tinh thần, vội lắc đầu: "Nói gì đó... Không đúng, chờ một chút, cô đề ý như vậy là vì cô thích anh ấy à?"

Cô che điện thoại theo bản năng: "Không được sự đồng ý của anh ấy, tôi không thể cho cô Wechat của anh ấy được."

"Xem ra vẫn chưa bên nhau." Kim Tịch cười một tiếng, ngồi trở về: "Yên tâm, tôi không thích loại người đó, cũng không cần Wechat của anh ấy."

Hứa Mân thờ phào nhẹ nhõm, lại có chút tò mò: "Người như anh ấy mà cô còn không nhìn trúng à? Vậy cô thích mẫu người thế nào?"

"Không phải là không nhìn trúng. Anh ấy lợi hại như vậy, tôi cũng rất sùng bái anh ấy. Nhưng anh ấy giống với cha tôi, năng lực cá nhân rất mạnh, yêu cầu đối với mình và người khác đều rất nghiêm khắc. Yêu đương với mẫu người như vậy, quá mệt mỏi." Kim Tịch xác định rõ mục tiêu: "Tôi muốn tìm

một người bạn trai chung thủy tuyệt đối với tôi."

Hứa Mân giật mình, thử thăm dò: "Tôi nghe mọi người nói cha cô rất cưng cô, ông ấy cũng nể nghiêm khắc với cô à?"

"Sao lại không nể?" Kim Tịch nói thầm "Lần này thi vào học viện điện ảnh, nếu không có sự công, tôi đã bị ông ấy... Dù sao yêu cầu nghiêm khắc và cưng chiều cũng không mâu thuẫn với nhau."

Hứa Mân không hỏi nữa. Cô đã hiểu, Kim Mẫn không cưng Kim Tịch như vậy, còn Kim Tịch đối với Kim Mẫn là vừa sợ vừa kính.

Cho nên, muốn tìm chứng cứ thông qua Kim Tịch là không thể được.

"Rốt cuộc quan hệ của cô và Hứa Lang là thế nào vậy?" Kim Tịch không muốn nói về mình nữa, chủ động hỏi ngược lại Hứa Mân: "Tôi nghe bọn Chu Nhị nói... rất nhiều."

Thứ đồ chơi như thân thể không có gì hay mà giấu diếm, cũng không thể hoàn toàn che giấu hết được nên Hứa Mân nói thẳng với Kim Tịch.

"Cmn! Nếu tôi là cô thì nhìn Hứa Lang cũng cảm thấy chán ghét đấy." Trước đó, Kim Tịch có thành kiến với Hứa Mân, bây giờ nghe thấy thân thể của cô như vậy mới chính thức buông bỏ thành kiến: "Nhưng cô thật can đảm, vậy mà thật sự có thể đoạn tuyệt quan hệ với cha ruột."

"Tôi cũng không muốn." Hứa Mân thở dài: "Nhưng tôi không đi, không chừng ngay cả mạng cũng không còn."

Kim Tịch ôm lấy Hứa Mân: "Tôi ủng hộ cô."

Lúc gần đến cổng trường, điện thoại Hứa Mân vang lên một tiếng.

Cô lấy ra xem. Là Phó Thư Dạng gửi Wechat tới.

【 Nghiêm Bành bị cậu của cô bắt rồi. 】

Hứa Mân giật mình, vội gọi điện thoại tới.

Ở bên Phó Thư Dạng vô cùng ảm ỉ. Giọng anh cũng cao hơn hai lần so với bình thường: "Nghiêm Bành nhin một bụng tức, vừa đi ra đã xảy ra cãi vã với người khác, sau đó đánh nhau. Cậu của em vừa lúc đi ngang qua nên bắt toàn bộ vào đồn công an."

Trong lúc nói chuyện, xe đã đến cổng trường. Sau khi xác định Hứa Trạc và Phó Thư Dạng không sao cả, Hứa Mân mới cúp điện thoại.

Hai người xuống xe, Kim Tịch chào hỏi một tiếng rồi vội vã về nhà.

Hứa Mân nhìn bóng lưng vội vã của cô ấy, chợt phản ứng kịp một chuyện.

Vừa rồi Kim Tịch ngồi bên cạnh cô, chắc chắn nghe được Phó Thư Dạng nói. Cô ấy sốt ruột về nhà, có phải là muốn nói chuyện này với Kim Mẫn không?

Thứ mà Nghiêm Bành trộm, rốt cuộc có liên quan tới chuyện của Phó Thư Dạng không?

Nếu Kim Mẫn biết được thì có thể đánh rần động cô không?

Ngón tay Hứa Mân dừng trên tên Phó Thư Dạng hai giây rồi lại rút về.

Thời gian mà Phó Thư Dạng và Hứa Trạc rời đi cách nhau lâu như vậy, sao có thể vừa lúc đụng phải?

Nghiêm Bành bị đánh tới đầu roi máu chảy, đã sợ vỡ mặt, sao có thể mồm mép với người khác được nữa?

Coi như Nghiêm Bành có ý kiếm chuyện thì người bình thường thấy hắn ta như thế cũng đều sẽ tránh đi mới phải chứ?

Hứa Mân gọi điện thoại cho Hứa Trạc.

Hứa Trạc nhận điện thoại. Bên kia rất yên tĩnh: "Mân Mân, sao vậy?"

"Lo lắng cậu của cháu có an toàn hay không." Hứa Mân mềm giọng nói: "Cháu vừa an toàn về tới trường học, nói với cậu một tiếng."

Dường như Hứa Trạc có chút bất đắc dĩ: "Đã sớm về nhà rồi, vô sự hiến ân cần*... Muốn hỏi chuyện của Phó Thư Dạng à?"

*vô sự hiến ân cần: không có bữa ăn trưa miễn phí, không có lợi ích mà không có lý do

"Không phải mà." Hứa Mân chân thành nói: "Cháu chỉ đơn thuần quan tâm một chút, hôm nay thả bọn cháu đi có ảnh hưởng tới công việc của cậu không?"

Bối Khởi Yên ở bên cạnh yếu ớt nói: "Thật ra Hiểu Chi cũng ở trên bảng, số phiếu cũng không thấp đâu."

Phùng Hiểu Chi vội nói: "Cũng đừng chọn mình."

Hai người đều đã nói như vậy, Mai Thanh và Bối Khởi Yên cũng không tiếp tục đề tài này nữa.

Một đêm vô sự. Nhớ tới sự tình bên Kim Mậu, ngày hôm sau, vừa mở mắt, Hứa Mân đã xem điện thoại.

Không có tin tức gì.

Cô vẫn không yên lòng. Sau khi tan học, cô đến dưới lầu ký túc xá của chuyên ngành thanh nhạc.

Hôm qua, cô quên lưu phương thức liên lạc của Kim Tịch, nghĩ sẽ ngẫu nhiên gặp nhưng kết quả, còn chưa gặp được Kim Tịch thì đã đụng phải Hứa Lang.

Thình lình đối mặt, hai người cũng sửng sốt một chút.

"Ồi, đây không phải đại mỹ nữ vang danh của khoa công nghệ và hệ vũ đạo à? Sao vậy, chuyên ngành vũ đạo không chứa nổi vị Đại Phật cô nên muốn tới chỗ chúng tôi tìm cảm giác tồn tại à?" Một cô gái da ngăm ở bên cạnh Hứa Lang quái gở nói.

Đặc điểm của cô ta quá rõ ràng, Hứa Mân đã lập tức tìm được cái tên trong sách.

Cô gái này tên Hàn Huyền Huyền, là em họ cách mấy chi* của Hàn Thủ, tính cách mạnh mẽ, là bạn thân tốt nhất của nữ chính Hứa Lang, cũng chính là cô gái làm cho Mạnh Thao chết mê chết mệt. Lúc Hàn Thủ không ở bên cạnh Hứa Lang, Hàn Huyền Huyền thường ra mặt giúp Hứa Lang.

*chi: một nhánh trong gia tộc

Nhưng theo tuyến thời gian trong sách, sau khi vào ngành giải trí, Hứa Lang mới gặp được Hàn Huyền Huyền.

Nhưng bây giờ, bọn họ lại quen biết sớm hơn.

Chẳng lẽ đây là hiệu ứng cánh bướm?

"Đất này là cô mua à?" Hứa Mân lạnh lùng trả lời một câu.

"Tôi không mua bán gì cả." Tính cách mạnh mẽ của Hàn Huyền Huyền cũng không phải chỉ là nói suông: "Tôi chỉ không muốn chuyên ngành thanh nhạc bọn tôi cũng bị ô nhiễm..."

"Rốt cuộc là ai làm ô nhiễm môi trường? Không nhìn thấy con dấu thông báo và tuyên bố của trường học à? Viện trưởng tự mình lên tiếng mà cô cũng không nghe à? Mất và lỗ tai cũng có thể đem hiến cho người cần, đừng lãng phí tài nguyên! Mất một người còn chưa đủ, vẫn muốn mất thêm người thứ hai? Tôi cũng xấu hổ thay các cô!"

Mới nói được một nửa, Hàn Huyền Huyền đã bị người khác cắt ngang.

Mọi người quay đầu lại nhìn. Người nói chính là Kim Tịch.

Làn da của Hàn Huyền Huyền đen, không nhìn ra được mặt đỏ nhưng từ giọng điệu, có thể nghe ra được cô ta tức đến hỗn hển: "Tôi còn tưởng là ai nữa cơ? Không phải chỉ cày là mình có một người cha tốt sao? Chỗ này cũng không phải khoa công nghệ để cô tùy tiện giương oai."

"Nói cũng thật giống ai kia không dựa vào cha như thế." Hứa Mân tiếp lời: "Mỗi câu của Kim Tịch có câu nào không phải là thật? Rốt cuộc là ai đang giương oai? Lại còn cho rằng chuyên ngành thanh nhạc là sản nghiệp tư nhân của nhà cô à?"

Mấy mỹ nữ đứng chung một chỗ đúng là hút mắt, âm ỉ lên thì lại càng khủng khiếp. Rất nhanh, xung quanh đã có một đám người chen lấn xem náo nhiệt.

"Được rồi, Huyền Huyền." Hứa Lang giữ chặt Hàn Huyền Huyền: "Chúng ta đi thôi."

Hứa Lang vẫn giữ dáng vẻ nhu nhu nhược nhược, lại nói với Hứa Mân: "Em trách chị cũng phải, chị... Chị sẽ không so đo với em."

Nói xong, cô ta kéo Hàn Huyền Huyền bước nhanh đi.

Hàn Huyền Huyền vẫn không phục: "Cô ta tìm tới chuyên ngành chúng ta làm gì? Vừa nhìn là biết không có ý tốt..."

Kim Tịch thì tức muốn chết: "Cô dựa vào cái gì mà đòi so đo? Rốt cuộc ai mới là người bị hại hả?"

"Không sao." Hứa Mân giữ chặt Kim Tịch: "Bọn họ muốn nhìn mình tức giận, sau đó thất thố. Không cần phải khiến người ta chê cười."

Cô hơi cất cao giọng: "Mình cố ý tới tìm cậu. Chúng ta sang chỗ khác nói chuyện."

"Bạn tìm mình làm gì?" Kim Tịch khó hiểu hỏi.

"Mình muốn nhờ cậu giúp mình một chuyện..." Hứa Mân nghiêng đầu nhìn Kim Tịch, chợt dừng lại: "Bạn bị sao vậy?"

Hôm nay, Kim Tịch không buộc tóc, mái tóc dài xõa xuống, che nửa bên gò má. Vừa rồi có gió thổi qua, Hứa Mân mới phát hiện, dù cô ấy trang điểm nhưng vẫn có thể nhận ra gương mặt hơi sưng đỏ.

"Không sao." Kim Tịch che mặt: "Bạn muốn tìm mình giúp chuyện gì?"

Đi đến một chỗ không có ai, Hứa Mân mới nói: "Bạn... có nghiêm trọng không? Bôi thuốc chưa?"

"Không có gì, chỉ không cẩn thận bị đụng một cái thôi." Kim Tịch cũng tỉnh táo hơn, làm bộ không sao cả: "Không cần bôi thuốc."

Nếu thật sự là không cẩn thận đụng một cái thì vừa rồi cô ấy cũng không cần che che giấu giấu như vậy.

Mặc dù đã trang điểm, không nhìn thấy dấu ngón tay các loại nhưng theo trực giác, Hứa Mân cảm thấy Kim Tịch bị đòn.

Kim Tịch không phải người có tính tình mềm yếu, cộng thêm cô ấy có một người cha như vậy, người thường căn bản không có khả năng đánh cô ấy.

Trong đầu Hứa Mân lóe lên một ý nghĩ nhưng lại cảm thấy quá sức tưởng tượng, rốt cuộc cũng không hỏi thẳng.

Có hỏi, chắc chắn Kim Tịch cũng sẽ không nói.

"Rốt cuộc cậu muốn nhờ mình chuyện gì?" Kim Tịch hỏi lần nữa.

Hứa Mân nhất thời đổi chủ ý: "Bạn có thể dẫn mình đi gặp Kham lão không?"

"Sư công?" Kim Tịch kinh ngạc nhìn cô: "Bạn gặp ông ấy làm gì?"

"Chuyện lần trước, mặc dù Kham lão vì cậu nên mới giúp mình nhưng rốt cuộc ông ấy cũng đã giúp mình, chiếu cố rất nhiều." Hứa Mân nói với Kim Tịch: "Có lẽ cậu vẫn chưa biết, lúc ấy có người 'chào hỏi' với phó viện trưởng Đồng, nếu không có Kham lão ra mặt, Chu Nhị tuyệt đối sẽ không bị đuổi học."

Kim Tịch không dám tin: "Còn có chuyện như vậy à?"

Cô ấy suy nghĩ một chút, lại lẩm bẩm: "Đúng rồi, hôm đó quả thực phó viện trưởng Đồng có nhận một cú điện thoại, sau đó thái độ lập tức thay đổi."

"Cho nên mình mới muốn nói cảm ơn với Kham lão." Hứa Mân nói: "Mặc dù ngài ấy có lẽ chỉ xem đây là tiện tay thôi nhưng với mình mà nói, đó chính là ân tình to lớn. Ngay cả tiếng cảm ơn vẫn còn chưa nói với ông ấy, trong lòng mình thực sự băn khoăn."

Kim Tịch có chút khó khăn: "Nhưng hiện tại sư công không thể gặp người ngoài."

Hứa Mân lập tức nói: "Không sao. Cậu có thể liên lạc với ông ấy trước, ông ấy đồng ý thì cậu mới dẫn mình đi, được không?"

Cô đã nói như vậy, Kim Tịch cũng không tiện từ chối nữa, cộng thêm việc cô ấy cho rằng Kham Lý nhất định sẽ không đồng ý nên gọi điện thoại ngay trước mặt Hứa Mân.

Ái ngờ sau khi nghe Kim Tịch nói vậy, Kham Lý lại vô cùng vui vẻ: "Là cô bé vũ công kia hả? Khi nào cô bé ấy đến? Ta rảnh."

Kim Tịch: "..."

Ngay cả Hứa Mân cũng bất ngờ nhưng đối phương đã nói như vậy, đương nhiên cô phải càng nhanh càng tốt, lập tức thuận miệng nói: "Buổi chiều cháu không có tiết."

Sau khi cúp điện thoại, Kim Tịch vẫn hơi không rõ ràng: "Lúc trước cậu có quen biết sư công không?"

Hứa Mân vội lắc đầu: "Có thể là hiếm thấy cậu dắt bạn về nhà nên được hưởng chút hào quang của cậu."

"Bạn đừng dát vàng lên mặt mình. Có lẽ lần trước sư công cũng không nhìn mặt mũi mình mà là mặt mình lớn." Kim Tịch tự châm biếm một câu. Chợt nhớ tới gì đó, cô ấy lại có chút do dự: "Mình... Buổi chiều mình có tiết, mình đưa địa chỉ cho cậu, cậu tự đi được không?"

Hứa Mân dĩ nhiên đồng ý, hỏi thăm sở thích của Kham Lý, lại lưu phương thức liên lạc của Kim Tịch rồi mới rời đi.

Lúc đi ngang qua cột thông báo, phát hiện có dán thời khóa biểu, Hứa Mân đi tới, nhìn thoáng qua. Buổi chiều, Kim Tịch không có tiết.

Cô ấy nói dối là vì không muốn đi gặp Kham Lý.

Không muốn gặp Kham Lý là vì sợ bị Kham Lý phát hiện cô ấy bị đánh.

Người đánh cô ấy là ai, khỏi nói cũng biết.

Hứa Mân thờ dài, ra khỏi cổng trường, ngồi xe buýt đi vào nội thành.

Kim Tịch nói Kham Lý thích ăn bánh handmade, cực kỳ khó mua, phải xếp hàng chờ rất lâu.

Hứa Mân xếp hàng hơn một tiếng mới mua được bánh, sau đó trực tiếp đón xe đến nhà Kham Lý khi bánh còn nóng.

Nhà Kham Lý cách trường học không xa, là Tứ Hợp Viện rất cổ, ngoài cửa trồng rất nhiều cây, xanh um tươi tốt, chỉ lộ ra một góc nhà.

Một thím vô cùng nhanh nhẹn mở cửa cho Hứa Mân. Nhìn thấy chỉ có mình cô, thím hơi khó hiểu nhưng cũng không hỏi nhiều: "Là Hứa tiểu thư sao? Mời vào."

Trong đình viện cũng trồng rất nhiều hoa, một mảnh hoa đua nhau khoe sắc giống như mùa xuân chợt đến.

Kham Lý đang ngồi trên xe lăn, cầm kéo cắt sửa nhánh hoa và lá cây dư thừa.

Hứa Mân đi tới chào hỏi: "Kham lão, thật xin lỗi vì đã làm phiền ngài."

"Không phiền." Kham Lý cười nói: "Ta thích trong nhà náo nhiệt một chút. Những cô gái nhỏ như bọn cháu đến, ta đều hoan nghênh..."

Ông ấy nhìn túi giấy trong tay Hứa Mân, ý cười càng sâu: "Cô bé không tới tay không như cháu thì lại càng hoan nghênh."

"Vậy sau này cháu sẽ tới nhiều hơn." Hứa Mân cũng cười rộ lên, đưa túi giấy trong tay tới: "Vẫn còn nóng ạ."

Kham Lý cũng không khách khí, nhận lấy bánh, còn thuận tay đưa cây kéo cho Hứa Mân: "Cháu tới cắt tia giúp ta đi?"

"Thầy, ngài đừng nghịch nữa." Âm thanh có phần quen tai vang lên sau lưng. Hứa Mân nhìn lại, chính là giáo sư Hà mà lần trước cô từng gặp.

"Chào thầy Hà." Hứa Mân vội chào hỏi.

"Chào em." Hà Khôn nhận lấy cây kéo trong tay cô: "Công việc này không phải để con gái làm, tôi làm là được rồi."

Kham Lý vừa ăn vừa lẩm bẩm: "Ai bảo cậu không giúp ta."

Hà Khôn lắc đầu, không tranh luận với ông ấy nữa.

Hứa Mân thấy thú vị, tiện tay nhặt hoa cảnh bọn họ vừa cắt xuống: "Cắt tia thì cháu không biết nhưng cắm hoa thì biết một chút."

Vừa rót nước cho Kham Lý, thấy thế, thím lấy ra mấy bình hoa cho cô.

Trước kia Hứa Mân từng làm công ở tiệm hoa nên cắm hoa vô cùng thuận tay.

Kham Lý rất hài lòng, nói với Hà Khôn: "Nhìn xem tay cô gái người ta khéo léo bao nhiêu, không giống cậu, mỗi lần cắt hoa đều lãng phí."

Cắt xuống một cành cây rất dài, Hà Khôn ngẩng đầu lên, nói: "Ai bảo ngài không nhận một tiểu sư muội cho bọn em? Như vậy thì đã sớm có người cắm hoa cho ngài rồi."

"Đúng nhi, lúc ấy mình nghĩ gì thế này?" Kham Lý lắc đầu, cuối cùng nói: "Khi đó học nghiên cứu nên bị ngu luôn."

Hà Khôn buồn cười cúi đầu, tiếp tục cắt sửa, trong miệng cảm thán: "Nhưng cũng không phải cô gái cũng biết cắm hoa. Tịch Tịch cũng không biết."

"À đúng rồi, cậu nói tôi mới nhớ." Kham Lý nhìn về phía Hứa Mân: "Không phải con bé Tịch gọi điện thoại cho ta sao? Sao con bé lại không đến?"

Cắm xong một bình, để qua một bên, Hứa Mân trả lời: "Cậu ấy nói buổi chiều cậu ấy có tiết."

Kham Lý nhìn cô: "Con bé nói?"

"Vâng." Hứa Mân gật đầu một cái: "Cậu ấy nói như vậy."

Kham Lý bỏ bánh còn dư vào trong túi giấy, giao cho thím: "Đem cất giùm tôi, ban đêm hâm lại."

Sau đó hỏi Hứa Mân: "Có phải con bé lại bị đánh hay không?"

Nhanh thế mà đã đoán ra được rồi?

Xem ra đây không phải lần đầu tiên.

Hứa Mân lắc đầu: "Cháu không chắc. Quả thật hôm nay mặt cậu ấy hơi sưng nhưng chính cậu ấy nói là không cần thận bị đập trúng."

Kham Lý quay đầu, nói với Hà Khôn đã dừng công việc lại: "Gọi điện thoại cho Kim sư đệ của cậu, bảo cậu ta tối nay qua đây một chuyến."

Hà Khôn trầm mặt.

Ý nghĩ của Hứa Mân khẽ dao động. Tối nay Kim Mẫn phải qua đây?

Điện thoại trong túi vừa lúc rung lên mấy lần.

Hứa Mân lấy ra xem. Là Hứa Trạc gửi Wechat tới.

【 Có người đang tìm Nghiêm Bành, tìm đến cậu. Có phải bọn cháu bắt người lại rồi không? 】

【 Hạn chế tự do thân thể của người khác là phạm pháp, bọn cháu đừng làm loạn. 】

Cô vừa định trả lời, Hứa Trạc lại gửi tới một tin.

【 Mân Mân, cậu đồng ý giúp bọn cháu. Đừng làm loạn, được không? 】

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Edit by Link & Beta by Hy

3~3~3~3~3~3~

Nhìn giọng điệu này của Hứa Trạc, lại so sánh với cách đối xử của Kim Mẫn, Hứa Mân thật sự cảm thấy mình quá may mắn khi có thể có một người cậu tốt như vậy.

Nhưng từ tin tức của Hứa Trạc, có thể nhìn ra được vài thông tin: Thứ nhất, Hứa Trạc thật sự không bắt Nghiêm Bành. Thứ hai, Nghiêm Bành mất tích. Thứ ba, có người rất sợ Nghiêm Bành bị cảnh sát bắt đi nên đang tìm Nghiêm Bành ở khắp nơi.

Người này chắc chắn là Kim Mẫn.

Rốt cuộc Nghiêm Bành kia mất tích hay bị Phó Thư Dạng bắt lại?

Nghĩ đến cuộc điện thoại hôm qua, Hứa Mân cảm thấy có lẽ Nghiêm Bành đang ở trong tay Phó Thư Dạng.

Dù sao Phó Thư Dạng cũng là trùm phản diện. Hứa Mân sợ anh lại đi theo con đường cũ, thật sự phạm pháp nên vội gửi ảnh chụp màn hình cuộc trò chuyện của Hứa Trạc tới.

Phó Thư Dạng trả lời rất nhanh.

【 Fur: Sao vậy? 】

Chỉ có hai chữ đơn giản.

Hứa Mân cảm thấy anh đang giả ngu. Cô cân nhắc lại cách dùng từ, cố gắng không chạm đến điểm nhạy cảm của trùm phản diện.

【 Hoa hồng hồng: Có phải Nghiêm Bành đang ở chỗ anh không? 】

【 Fur: Nghi ngờ tôi bắt cóc hần? 】

【 Hoa hồng hồng: Không phải, em chỉ đoán là Kim Mẫn đang tìm hần. Bây giờ em đang ở nhà Kham lão, tối nay Kim Mẫn cũng sẽ tới đây. Anh tiết lộ cho em chút ngọn nguồn, lát nữa nếu thấy ông ta tới, em mới phát huy được. 】

【 Fur: Tôi không bắt cóc Nghiêm Bành nhưng tôi thực sự biết hần ở đâu, tạm thời Kim Mẫn sẽ không tìm được hần. Nói với cậu của em là không cần lo

lắng.】

【Fur: Em đừng nói bất cứ chuyện gì trước mặt Kim Mẫu. Việc này để tôi xử lý.】

Thở phào nhẹ nhõm, Hứa Mân trả lời Hứa Trạc trước, trấn an hẩn một phen.

Cô còn muốn nói với Phó Thư Dạng vài câu nhưng Hà Khôn đã nói chuyện điện thoại xong rồi, Hứa Mân cảm thấy không được lễ phép cho lắm nên cắt điện thoại đi.

Hà Khôn nhìn Hứa Mân một chút, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Hứa Mân rất có mắt nhìn, cầm lấy bình hoa vừa cắm xong, đi vào nhà: "Cháu xem xem để chỗ nào cho hợp."

Thím cũng vội đi theo cô bàn bạc vị trí, lại khen cô khéo tay.

Hứa Mân vừa ứng phó với thím vừa vênh tai nghe động tĩnh bên ngoài.

Hà Khôn nói rất nhỏ. Không nghe rõ lắm nhưng Hứa Mân có thể rút ra chút tin tức từ đôi lời kích động của Kham Lý: Kim Mẫu không rảnh, có thể tối nay sẽ không tới.

Rõ ràng Kham Lý rất tức giận.

Hứa Mân cũng cảm thấy kinh ngạc. Tuy không thể chỉ cần giáo sư gọi điện thoại là phải tới ngay nhưng thái độ của Kim Mẫu dường như không hề giống với lời đồn.

Bầu không khí nặng nề hơn so với vừa rồi. Cất xong, Hứa Mân đi ra, chuẩn bị cáo từ: "Kham lão, hôm nay cháu đến đây vì muốn nói một tiếng cảm ơn với ngài. Cháu biết, nếu hôm đó ngài không gọi cháu đi rót nước cho ngài thì kết quả xử lý chuyện của cháu sẽ hoàn toàn khác bây giờ. Cháu cũng không có gì có thể báo đáp ngài nên sau này, nếu thật sự cảm thấy buồn bực, ngài cứ gọi điện thoại cho cháu, bất cứ lúc nào cháu cũng có thể đến trò chuyện cùng ngài. Hôm nay ngài còn có việc, cháu về trước vậy. Lần sau, cháu sẽ lại tới thăm ngài."

"Ăn xong bữa tối rồi hãy đi." Hà Khôn lên tiếng mời ở lại.

Hứa Mân còn hơi do dự nhưng ngay sau đó, Kham Lý cũng nói: "Đừng đi vội. Ta còn có chuyện muốn hỏi cháu."

Tương ông ấy muốn hỏi chuyện Kim Tịch, Hứa Mân khò sở nói: "Thật ra, cháu và Kim Tịch cũng không phải rất thân thiết..."

"Ta không hỏi con bé." Kham Lý khoát khoát tay, ra hiệu cho Hà Khôn đẩy ông ấy đến bên cạnh ao nước nhỏ trong viện rồi mới hỏi: "Cháu biết Phó Thư Dạng không?"

Kham Lý cũng biết Phó Thư Dạng?

Trong lòng vui mừng, Hứa Mân vội đi theo, gật đầu nói: "Cháu biết."

Kham Lý ném mấy viên thức ăn cho cá vào trong hồ, cá chép đỏ mập mạp ào ra tranh nhau. Ông nhìn những con cá chép đỏ kia, nói: "Cháu nói thật cho ta biết, người giúp cháu phản công trên diễn đàn của trường có phải là Phó Thư Dạng không?"

Nhất thời không đoán được rốt cuộc Kham Lý có ý gì, Hứa Mân ngập ngừng nói: "Mọi người đều không tra được thì sao cháu biết được ạ?"

Nhìn cô một cái, Kham Lý cười một tiếng rồi lại hỏi: "Nghe nói Phó Thư Dạng bị bệnh à?"

Hứa Mân: "Dạ."

Kham Lý: "Bệnh gì?"

Hứa Mân: "..."

Cô thật sự không biết.

Phó Thư Dạng cũng không bị bệnh thật, cô đâu nhớ phải hỏi anh bệnh gì đâu?

"Bị bệnh là giả phải không?" Kham Lý vừa nhìn đã biết tông.

Hứa Mân suy nghĩ một chút, thành khẩn nói: "Kham lão, theo lý mà nói, ngài giúp cháu chuyện lớn như vậy, bất kể ngài hỏi cái gì, cháu đều phải nói rõ sự thật mới phải. Nhưng việc này không phải việc riêng của cháu, cái này liên quan đến việc tư của người khác. Thật xin lỗi, trong tình huống chưa được người trong cuộc cho phép, cháu không có quyền nói nhiều hơn với ngài."

"Miệng còn rất kín..." Kham Lý lại vung một nắm thức ăn cho cá, chậm chậm nói: "Nhưng không phải các cháu gặp phải chuyện phiền toái à? Sao, không muốn nhờ ta giúp?"

Hứa Mân giật mình, không biết sao Kham Lý lại biết nhiều thế.

Nhưng cô vẫn không nói gì.

An tĩnh mấy phút, Kham Lý đưa thức ăn cho cá cho Hà Khôn, quay đầu nhìn Hứa Mân: "Không phủ nhận thì chính là thừa nhận rồi."

Cánh môi Hứa Mân khẽ động, muốn nói gì đó nhưng lại nhin xuống.

"Mấy năm trước, lúc Phó Thư Dạng vẫn đang học đại học, ta đã chú ý tới thằng bé." Kham Lý chậm rãi nói: "Thằng bé tham gia một hoạt động thi đấu máy tính, biểu hiện vô cùng xuất sắc, nếu không phải Kim Mầu xuống tay trước thì có lẽ ta sẽ nhận thằng bé làm đệ tử cuối cùng."

Mặc dù đã biết Phó Thư Dạng rất trâu nhưng nghe chính miệng Kham Lý nói vậy, Hứa Mân vẫn thực sự kêu ngoa vì Phó Thư Dạng. Nếu không vì sợ là không lễ phép thì cô thậm chí còn muốn quay lại câu này, đem về mở cho Phó Thư Dạng nghe.

"Sau này, ta gặp thằng bé ở phòng thí nghiệm của Kim Mầu mấy lần. Có kỹ thuật, có ý tưởng, quả thực là một nhân tài." Kham Lý nhìn ánh sáng ngày càng rạng rỡ trong mắt Hứa Mân, tiếp tục hỏi: "Nhưng hôm đó, nghe nói thằng bé muốn nghỉ học, sau lại đổi thành nghỉ bệnh, ta đã biết là không bình thường rồi."

Hứa Mân rất kinh ngạc với năng lực quan sát của ông, không nhịn được, hỏi: "Sao ngài biết?"

"Thằng bé rất thích học tập. Đã sắp tốt nghiệp, chắc chắn nó không thể chủ động nghỉ học vào lúc này được. Còn bị bệnh... Thằng bé bị bệnh gì mà không thể lên lớp, nhưng nửa đêm lại có thể tra IP, phản công giúp cháu?" Kham Lý hỏi lại.

Hứa Mân: "..."

Hà Khôn đứng làm nền nửa ngày chợt nói: "Có thể là bệnh tương tư."

Kham Lý: "..."

Hứa Mân: "..."

Hà Khôn mỉm cười, nói với Hứa Mân: "Thầy cảm thấy bất thường nên đi hỏi Kim... sư đệ. Thấy cậu ta nói năng mơ hồ, thầy càng ngày càng nghi ngờ nên đề tôi đi điều tra. Tôi mới phát hiện Phó Thư Dạng đã vào ở biệt thự. Cậu ấy xuất thân cô nhi, vẫn phải làm công để kiếm học phí nhưng chợt vào ở biệt thự, vậy không phải rất lạ sao? Dù cậu ấy thật sự giàu lên thì cũng không nên đi mua biệt thự ở tiểu khu Bạch Hạc Tháp, đúng không?"

Hứa Mân tự nhủ trong lòng, nếu hiện tại cháu có tiền, cháu cũng sẽ mua biệt thự ở tiểu khu Bạch Hạc Tháp. Nhưng những người khác lại không có năng lực đoán trước tương lai, quả thực tiểu khu Bạch Hạc Tháp không phải một lựa chọn tốt. Huống chi tiểu khu Bạch Hạc Tháp ở thành Tây mà trường học lại ở thành Đông, một người có phạm vi hoạt động lâu dài ở thành Đông như Phó Thư Dạng không nên để ý tới khu biệt thự thành Tây này mới phải.

"Thầy đã tra được tiểu khu Bạch Hạc Tháp, vậy..."

"Đương nhiên tôi đã tra được, biệt thự kia là Kim sư đệ chuyển cho Phó Thư Dạng." Hà Khôn tiếp lời Hứa Mân: "Lúc nghỉ hè, Kim sư đệ có đăng ký một trò chơi. Nhưng rõ ràng trò chơi kia vẫn còn nhiều chỗ chưa hoàn thiện, cậu ta đăng ký quá vội, giống như là không có thời gian."

Hứa Mân thật sự kinh ngạc.

Cô còn tưởng việc này trừ mấy người bọn họ thì không còn ai biết nữa, không ngờ bên Kham Lý đã tra được nhiều như vậy.

"Cho nên, bây giờ cháu chỉ cần trả lời, suy đoán của bọn ta có đúng không?" Kham Lý hỏi tiếp.

Hứa Mân cắn răng nói: "Đúng vậy."

Kham Lý sầm mặt, thoáng run rẩy. May là ông ấy ngồi trên xe lăn, nếu không thì có lẽ đã ngã xuống rồi.

"Kham lão!"

"Thầy!"

Hứa Mân và Hà Khôn cùng đi tới xem sao.

"Ta không sao." Kham Lý chậm rãi hỏi phục lại, nửa ngày sau mới nói: "Vậy mà là thật..."

Cho dù lúc trước đã có suy đoán nhưng ông vẫn không muốn tin cho lắm.

Nhưng có lúc, sự thật thường sẽ tàn nhẫn như thế.

"Tại sao Phó Thư Dạng phải nhận bộ biệt thự kia?" Kham Lý chợt ngừng đầu, dùng giọng chất vấn đầy căm giận: "Vì sao thằng bé không đến tìm ta hoặc

tìm trường học? Thậm chí là báo cảnh sát?"

Hứa Mân thờ dài: "Anh ấy không có chứng cứ, Kim... Đã sớm có rắc rối tâm không tốt, hủy đi toàn bộ chứng cứ rồi."

Kham Lý tức giận đến mức nắm một quyền lên hồ cá bên cạnh.

"Kham lão, ngài... đừng quá tức giận, chú ý thân thể của mình." Đối mặt với cảm xúc bi phẫn của một ông lão tóc bạc hoa râm như vậy, Hứa Mân cũng không nổi nóng: "Chuyện của Phó Thư Dạng, chúng cháu sẽ nghĩ cách giải quyết."

"Các em thì có thể nghĩ được cách gì?" Hà Khôn thờ dài: "Không có chứng cứ, chúng ta đều không có cách nào cả. Thầy, để em đi nói chuyện với Kim sư đệ đi."

"Không cần." Kham Lý vô cùng tức giận, trực tiếp đứng lên.

Hà Khôn muốn đỡ ông ấy nhưng bị ông ấy đẩy ra, tự mình chống lên chỗ dựa xe lăn để đứng vững, sau đó nói với Hứa Mân: "Cháu về nói với Phó Thư Dạng, không cần phải lo, ta nhất định sẽ lấy lại công bằng cho thằng bé. Thằng bé không cần nghỉ học, cũng không cần sợ bị trả thù. Từ hôm nay trở đi, thầy của thằng bé sẽ là ta!"

Hứa Mân thật lòng mừng thay cho Phó Thư Dạng. Với uy danh và học thức của Kham Lý, có bao nhiêu người muốn làm học sinh của ông còn không được. Nhưng dù sao cũng chưa hỏi ý Phó Thư Dạng, cô thật sự không tiện đáp ứng cái gì giùm anh.

"Cảm ơn Kham lão, cháu nhất định sẽ gửi lời này đến anh ấy." Hứa Mân chỉ có thể đáp như vậy.

"Trải qua việc này, sợ là thằng bé đã chịu đủ kích rất lớn, đoán chừng cũng sẽ không muốn bái ta làm thầy nữa... Tiếc cho một đứa bé ham học." Sau khi tỉnh táo lại, Kham Lý cũng nghĩ tới lo lắng của Hứa Mân, thờ dài nói: "Cháu nói với thằng bé, thằng bé lựa chọn sao cũng được, nếu không muốn đi theo ta cũng không sao nhưng vẫn phải hoàn thành việc học."

Hứa Mân đáp ứng từng cái một.

Sau khi nghe xong việc này, trạng thái tinh thần của Kham Lý thật sự không tốt, cơm tối gần như cũng không ăn gì.

Bị giữ lại ăn cơm, Hứa Mân cũng chỉ ăn tượng trưng một chút rồi chào tạm biệt lần nữa.

Hà Khôn đưa cô ra, Hứa Mân có chút lo lắng nhưng lại không tiện nói thẳng.

Hà Khôn nhìn ra được cô muốn nói nhưng lại thôi, lập tức trấn an: "Em yên tâm đi, thầy ấy cũng là người trải qua sóng to gió lớn, trong lòng còn tỉnh táo hơn chúng ta, thầy ấy sẽ không kích động. Trước đó chúng tôi đã thảo luận qua việc này, chắc chắn sẽ cho Phó Thư Dạng một câu trả lời hợp lý."

"Cảm ơn các thầy." Hứa Mân hơi cúi đầu với Hà Khôn: "Kham lão lớn tuổi, chỉ hi vọng ngài ấy đừng vì chuyện này mà tổn thương đến thân thể. Còn chuyện đó, sau khi trở về, cháu sẽ nói với Phó Thư Dạng."

Hà Khôn gật đầu một cái, chặn một chiếc taxi lại cho Hứa Mân.

Sau khi lên xe, lấy điện thoại di động ra, Hứa Mân mới phát hiện Phó Thư Dạng gửi cho cô hai tin Wechat.

【Fu: Nghe không? 】

【Fu: Đừng trêu chọc Kim Mẫn. 】

Hứa Mân vội gọi điện thoại cho Phó Thư Dạng nhưng lại có thông báo tắt máy.

Không biết anh lại đi đâu nữa rồi. Hứa Mân hơi sốt ruột, gửi Wechat kể những chuyện phát sinh trong tối nay cho anh nghe.

Nhà Kham Lý cách trường học không xa, Hứa Mân còn chưa gửi Wechat xong thì đã tới nơi.

Sau khi xuống xe, cô vừa tiếp tục soạn tin, vừa đi đến dưới lầu ký túc xá.

Lúc này, sắc trời đã hoàn toàn chuyển sang màu đen, dưới ký túc xá cũng không có nhiều người.

Gửi xong tin nhắn cuối cùng dưới ánh đèn mờ nhạt, Hứa Mân xoa xoa cổ, đi về phía cửa chính. Bước chân cô đột nhiên dừng lại.

Vừa rồi, lúc quay đầu, hình như cô nhìn thấy có một người đứng sau cái cây.

Cao cao gầy gò, giống như là... Phó Thư Dạng?

Sợ anh lại chạy như lần trước, không kịp suy nghĩ, Hứa Mân đã xông tới, suýt chút đụng vào lồng ngực của người đứng sau cây.

"Học trưởng!" Trong nháy mắt, gương mặt Hứa Mân lập tức sáng lên: "Sao anh lại ở đây?"

Chương 36

Edit by Link & Beta by Hy

3÷3÷3÷3÷3÷3÷

Trong bóng đêm, Hứa Mân không nhìn rõ sắc mặt của Phó Thư Dạng, chỉ nhận ra anh nhờ thân hình mà thôi.

Gọi xong, cô mới ngẩng đầu nhìn Phó Thư Dạng.

Hình như Phó Thư Dạng có phần bất đắc dĩ, nói: "Đi ngang qua."

"Anh đi đâu vậy? Sao lại đi ngang qua chỗ này?" Hứa Mân không khỏi khó hiểu: "Không phải anh đang chờ em à?"

"Lấy đồ giùm Nghiêm Bành." Phó Thư Dạng nói.

Trong nháy mắt, Hứa Mân bị đòi lực chú ý: "Nghiêm Bành ở đâu? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì... Được rồi, chúng ta sang nơi khác nói chuyện đi."

Lúc này, có bạn học đang lục tục trở về ký túc xá, nghe thấy động tĩnh nên liên tục nhìn về phía sau cây. Hứa Mân cảm thấy nơi này không phải chỗ tiện nói chuyện.

Phó Thư Dạng sao cũng được, đáp một tiếng: "Đi chỗ nào?"

"Em dẫn anh tới quán cà phê em đang làm để ăn chút gì đó đi. Đồ ăn trong tiệm nhà anh ấy rất ngon." Tối nay, Hứa Mân thực sự cũng chưa ăn no, vừa nhắc tới, mắt cô cũng tỏa sáng.

Phó Thư Dạng gật đầu một cái: "Được."

"Chúng ta đi đường này đi, gần hơn một chút." Hứa Mân đi trước dẫn đường.

Đường cô đi là một lối nhỏ, hai bên có đủ thứ cây đại thụ, ngay cả ánh đèn đường cũng mang hương vị của ánh trăng mờ.

"Nghe nói đường này được gọi là rừng mật ngọt, là chỗ mà người yêu nhau thích tới nhất. Đằng sau còn có một cây cầu hi thước*, những lá cây bên trên đều dùng để thổ lộ..." Giới thiệu một hồi, Hứa Mân chợt cảm thấy không hợp lý lắm: "Bình thường em cũng không hay đi đường này nhưng tối nay vì muốn đi đường gần nhất nên từ chỗ này tới "góc rẽ" sẽ nhanh hơn."

*cầu hi thước (cầu ô thước): chiếc cầu do chim hi thước bắc qua sông Ngân Hà trong truyền thuyết Ngưu Lang, Chức Nữ.

Phó Thư Dạng cũng không phải người nói nhiều, chỉ nhàn nhạt "ừ" một tiếng.

Nhất thời Hứa Mân không tìm được chủ đề khác, đập vào mắt đều là những đôi thân mật song song, những chỗ bí mật hơn cũng không thiếu những người ôm, hôn các kiểu, bầu không khí chợt trở nên lúng túng.

Trời vừa mới tối, vẫn chưa tới thời gian tắt đèn, hiện tại là giờ cao điểm của các đôi yêu nhau, người đi lại trên đường rất nhiều, mỗi lần Hứa Mân bị người khác nhìn, cảm giác quái lạ trong lòng lại tăng thêm một phần. Thật ra, tuy nói chỗ này đa số đều là đôi yêu nhau nhưng cũng có cầu độc thân đi ngang qua, hơn nữa bọn họ còn là hai người, theo lý thuyết thì không nên lúng túng như vậy mới phải.

Nhưng không thể nói rõ vì sao, Hứa Mân lại cảm thấy cả người không được tự nhiên. Cô tăng bước chân, cầm đầu chạy về phía trước.

Mãi đến lúc ra khỏi rừng, nhìn thấy bảng hiệu "Quán cà phê góc rẽ", cô mới thở phào nhẹ nhõm.

"Em đang sợ cái gì?" Phó Thư Dạng không nhanh không chậm đi sau lưng cô, chợt hỏi.

"Sợ?" Hứa Mân thẳng lưng: "Em không sợ gì cả."

Phó Thư Dạng: "Vậy tại sao lại chợt đi nhanh như vậy?"

Hứa Mân suy nghĩ một chút, nói: "Bởi vì mọi người đều là người yêu, anh nhìn bọn họ... Cái đó, thân mật ấy, anh không thấy xấu hổ sao?"

Phó Thư Dạng: "Tôi không nhìn bọn họ."

Hứa Mân cũng sờ: "Hà?"

Không chờ Phó Thư Dạng giải thích, một nam sinh cao lớn bước ra từ trong quán cà phê, đi về phía bọn họ: "Mân Mân, em đến rồi à?"

Phó Thư Dạng hơi híp mắt lại.

"Ông chủ." Gương mặt Hứa Mân hiện lên ý cười, lên tiếng chào nam sinh kia, lại vội giới thiệu hai người: "Đây là ông chủ quán cà phê, Vu Nham. Đây là... bạn của em, Phó Thư Dạng."

Vu Nham vừa cao vừa to, lại rất thích cười, lúc cười lên, bên gò má còn hiện lên lúm đồng tiền, vừa nhìn đã biết chính là chàng trai sáng chói.

"Dạng thần đại danh鼎鼎 lẫy, như sấm bên tai. Hôm nay nhìn thấy người, thật sự là có phúc ba đời." Vu Nham nở nụ cười, đưa tay ra với Phó Thư Dạng: "Chào cậu, chào cậu."

Phó Thư Dạng không mặn không nhạt nắm lấy tay anh ta, quay đầu nói với Hứa Mân: "Ăn trước sao?"

"Trễ vậy rồi mà hai người vẫn chưa ăn cơm à?" Vu Nham lập tức tránh đường: "Vào vào ngồi trước đi."

Hứa Mân dẫn đầu đi vào. Lúc Phó Thư Dạng đi qua, Vu Nham cũng đồng thời cất bước, hai người suýt chút đụng vào nhau.

"Thật xin lỗi, Dạng thần." Vu Nham cười nói: "Tôi không nhìn thấy."

Hứa Mân nghe tiếng, quay đầu lại: "Sao vậy?"

Phó Thư Dạng thần nhiên nói: "Không sao."

Sau đó bước vào dưới ánh nhìn chăm chú của Hứa Mân, chọn một vị trí hẻo lánh.

Vu Nham không đi theo.

Hứa Mân hỏi Phó Thư Dạng: "Anh thích ăn cái gì?"

Phó Thư Dạng: "Em đề xuất đi."

"Mi Ý nhà anh ấy ăn rất ngon..."

Cô còn chưa nói xong, đã có một người phục vụ bụng hai phần đồ ngọt tới: "Đây là món quà chủ tiệm chúng tôi đặc biệt tặng cho hai vị, là bánh Black Forest mà Hứa tiểu thư thích nhất."

Hứa Mân kinh ngạc nhìn về trước quầy, lên hỏi nhân viên phục vụ: "Hôm nay ông chủ nhận được tiền nên hào phóng vậy hả?"

Người phục vụ cong môi cười: "Có lẽ là vậy đó."

Phó Thư Dạng nói: "Hai phần mỳ Ý."

Người phục vụ vội ghi lại.

Chờ phục vụ đi rồi, Hứa Mân mới đưa tay về phía bánh ngọt. Phó Thư Dạng liếc cô một cái, chậm chậm nói: "Em ăn đồ ngọt trước khi ăn cơm à?"

Hứa Mân hơi sững sốt: "Anh gọi hai phần mỳ Ý... là gọi cho em?"

Phó Thư Dạng: "Nếu không thì sao?"

Hứa Mân: "Thật ra em đã ăn tối ở nhà Kham lão rồi."

Phó Thư Dạng rũ mắt: "À."

Thấy anh có vẻ không vui, Hứa Mân trầm nghĩ trùu phần diện hiếm khi chọn món cho người khác, không nhận tình của anh thì có lẽ anh sẽ giận nhỉ? Thế là cô lập tức đổi lại đề tài: "Nhưng em cũng không ăn no."

Đây là nói thật. Tâm tình Kham Lý không tốt, sao Hứa Mân có thể ăn cơm thật ngon được.

Phó Thư Dạng như có chút hứng thú: "Vì sao?"

"Bởi vì chuyện của Kim Mầu." Lúc đầu, Hứa Mân cũng đã muốn nói với Phó Thư Dạng, nói tới đây thì cũng không gạt anh nữa. Cô kể cho anh những chuyện đã xảy ra trong nhà Kham Lý và cả những lời Kham Lý nhờ cô nói với anh.

Phó Thư Dạng có chút kinh ngạc: "Kham lão biết tôi?"

Kiếp trước không phải anh không đi tìm Kham Lý nhưng ngay cả cửa cũng không vào được, người đuổi anh đi còn nói không phải con mèo con chó nào cũng có thể gặp Kham lão.

Ở kiếp này, vì sao thái độ của Kham Lý lại chênh lệch lớn như vậy?

Chẳng lẽ kiếp trước Kim Mầu đã động tay động chân bên trong?

Hay là... Phó Thư Dạng mở to mắt nhìn cô bé đối diện, bởi vì Hứa Mân xuất hiện?

"Ừm ừm." Hứa Mân không biết suy nghĩ trong lòng Phó Thư Dạng, ra sức gạt đầu, thừa cơ khuyên anh: "Em thấy Kham lão thật lòng muốn nhận anh làm đệ tử, chỉ không ngờ lại bị Kim Mầu giành trước. Em cảm thấy, nếu không, khi chúng ta sẽ được mặt nạ của Kim Mầu rồi, anh chuyển làm học trò của Kham lão đi?"

"Nói sau đi." Phó Thư Dạng không đáp ứng ngay.

Vừa lúc phục vụ bùng thức ăn đến, đề tài này cũng dừng tại đây.

"Nghiêm Bành đã xảy ra chuyện gì?" Phục vụ vừa đi, Hứa Mân lại không nhịn được, hỏi.

"Nghiêm Bành hơn tôi một khóa, cũng là học sinh của Kim Mầu, lúc trước cũng từng làm trợ thủ trong phòng thí nghiệm của Kim Mầu nên cũng biết một chút về chuyện trò chơi. Công việc bây giờ của hắn là do Kim Mầu giới thiệu, cường độ công việc cao, hắn không quen. Nhìn thấy Kim Mầu đăng ký công ty game nên hắn muốn đến công ty của Kim Mầu làm." Phó Thư Dạng rũ mắt, vẻ mặt bình thản như thể không phải đang nói chuyện của mình: "Kim Mầu biết hắn quen giờ thủ đoạn trộm cắp, đương nhiên không muốn dùng. Nghiêm Bành không thấy tôi ở công ty nên nảy sinh nghi ngờ..."

Phó Thư Dạng xì khê một tiếng, rốt cuộc cũng có chút cảm xúc phản ứng: "Quả nhiên là đồng loại hiểu rõ đồng loại. Nghiêm Bành đoán được có lẽ Kim Mầu đã làm gì tôi nên bắt đầu đi chứng thực. Không phải lúc trước em đụng phải một người rình mò ngoài nhà tôi sao? Chính là Nghiêm Bành tìm tới."

Hứa Mân nhớ lại. Cô vừa mới dọn tới tiểu khu Bạch Hạc Tháp được hai ngày thì đụng phải một nam nhân rình mò trong sân nhà Phó Thư Dạng, sau này còn tưởng là Kim Mầu tìm người giám sát Phó Thư Dạng, không ngờ lại là Nghiêm Bành.

"Thật ra ngày đó tôi có ở nhà." Phó Thư Dạng chợt nói tiếp.

Hứa Mân hơi sững sốt: "Hả? Vậy sao anh không ra?"

"Vì khiến Nghiêm Bành giữ vững ý nghĩ của hắn." Phó Thư Dạng ăn một miếng mì, tiếp tục nói: "Nghiêm Bành xác định biệt thự đó là Kim Mầu cho tôi, còn tôi thì mỗi ngày đều suy sụp tinh thần không thôi nên đã đoán được sự thật. Tính cách của hắn và Kim Mầu chẳng khác nhau là bao, lòng tham không đáy, gan lớn tim đen. Hắn giả vờ như không biết gì cả, tiếp tục khoe mẽ trước mặt Kim Mầu. Sau đó thừa dịp Kim Mầu không chú ý, trộm đi ổ cứng máy tính của ông ta."

Hứa Mân nghe tới ngây người, nửa ngày sau mới kịp phản ứng: "Cho nên, lúc trước anh chuyển nhà, giả suy sụp và nghỉ học đều là diễn cho bọn họ xem?"

Phó Thư Dạng hơi nghẹn họng.

Cũng không phải hoàn toàn là diễn. Lúc trước, quả thực anh không hề có chút cảm xúc gì với cuộc sống nhưng sống lại vào lúc mấu chốt đó, anh cũng không có ý định buông tha cho Kim Mầu.

"Có phải em đã làm hỏng kế hoạch của anh không?" Hứa Mân có phần bất an.

"Không hề." Phó Thư Dạng nói: "Em giúp tôi rất nhiều."

Hứa Mân không tin cho lắm: "Thật sao?"

"Ừm." Phó Thư Dạng gạt đầu một cái, nói: "Thật ra, ổ cứng của Kim Mầu không hề để lại bất kỳ chứng cứ nào liên quan đến trò chơi."

Hứa Mân: "Hả?"

"Cho nên ông ta mới có thể mặc kệ Nghiêm Bành, còn dùng ngôn từ chính nghĩa nói muốn cho hắn một cơ hội." Phó Thư Dạng nói.

Hứa Mân vẫn không hiểu: "Vậy vì sao hôm qua anh lại cố ý nói Nghiêm Bành bị bắt?"

"Bởi vì tôi phát hiện một ít vật khác trong máy tính của ông ta." Phó Thư Dạng không nói rõ: "Nhưng vẫn cần cậu của em giúp đỡ. Cho nên, em có thể cho tôi phương thức liên lạc của cảnh sát Hứa không?"

Thấy xung quanh không ngừng có người đến người đi, Hứa Mân kiềm chế không hỏi nhiều, cho Phó Thụ Dạng phương thức liên lạc của Hứa Trạc.

"Cảm ơn." Phó Thụ Dạng thu điện thoại lại, nói với Hứa Mân: "Chờ tôi liên lạc với cảnh sát Hứa, có lẽ chuyện của Kim Mầu sẽ nhanh đến hồi kết."

Anh dừng một chút, lần nữa nói: "Cảm ơn."

Khiến Hứa Mân có chút khó chịu: "Thật ra em không làm gì cả, anh không cần nói cảm ơn mãi."

"Em làm rất nhiều." Phó Thụ Dạng nhìn cô: "Nếu không gặp được em, tôi sẽ không gặp được cảnh sát Hứa và Kham lão. Chuyện của Kim Mầu, cho dù tôi nói thì cũng không ai tin."

Anh nói lời này rất thành tâm. Đời trước, anh từng có ý nghĩ muốn lấy lại công bằng cho mình nhưng không có chứng cứ, sẽ không ai tin anh.

Quỹ đạo của đời này cũng như vậy. Mãi đến khi Hứa Mân xuất hiện, hướng đi của chuyện này mới xảy ra biến hóa.

Hiện tại, Phó Thụ Dạng không rõ sự tồn tại của Hứa Mân là như thế nào nhưng có vẻ những thứ cô mang tới đều là cải biến tốt nên Phó Thụ Dạng thật sự cảm kích.

Hứa Mân không dám mặt dày ôm hết công lao về mình: "Em... thật ra đều vì anh lợi hại..."

Cô không biết phải nói thế nào, đành phải cầm đầu ăn mì.

Ăn mì xong, ngẩng đầu chú ý tới bánh ngọt bên cạnh, cô mới phát hiện mình có hơi no.

Ăn hay không đây?

"Chưa ăn no?" Phó Thụ Dạng đã sớm buông nĩa xuống, chú ý thấy ánh mắt của cô, lập tức hỏi: "Gọi thêm chút đồ ăn nữa?"

"Không cần, không cần." Hứa Mân vội từ chối: "Em đã ăn no rồi."

Lúc thốt ra thời này, cô cũng không còn ý định động tới bánh ngọt trên bàn nữa.

Phó Thụ Dạng gạt đầu một cái, gọi nhân viên phục vụ đến tính tiền.

Người phục vụ cười nói: "Ông chủ chúng tôi mời khách, miễn phí cho hai người."

Phó Thụ Dạng rút tiền giấy từ trong ví ra, đặt lên bàn, mỉm cười với người phục vụ: "Mân Mân làm công ở chỗ này đã rất phiền cho ông chủ, sao có thể để ông chủ mời khách. Cô nói xem có đúng không?"

Người phục vụ bị nụ cười của Phó Thụ Dạng bắt mất hồn, chờ lúc cô ấy lấy lại tinh thần, Phó Thụ Dạng và Hứa Mân đã ra khỏi quán cà phê.

Hai người không về theo đường cũ mà đi theo một con đường xa hơn. Lúc đi ngang một tiệm bánh ngọt vẫn chưa đóng cửa, Phó Thụ Dạng nói: "Ồ đây chờ tôi một chút."

Hứa Mân khó hiểu đứng tại chỗ.

Chưa được bao lâu, Phó Thụ Dạng đã cầm theo một cái túi, đi ra: "Đi thôi."

Hứa Mân cũng không hỏi anh mua gì. Mãi đến khi trở lại dưới ký túc xá, Phó Thụ Dạng mới đưa cái túi cho Hứa Mân: "Cho."

"Hả? Cho em?" Hứa Mân mở ra xem. Bên trong là một ít bánh bích quy nhỏ tinh xảo, còn có một miếng bánh Black Forest. Cô kinh ngạc không thôi: "Vì sao lại mua cho em những thứ này?"

"Muốn nhờ em một chuyện." Phó Thụ Dạng nói.

Hứa Mân: "Chuyện gì?"

"Tôi vẫn chưa có chứng cứ Kim Mầu ăn cắp phương án trò chơi của tôi. Chứng cứ mà tôi tìm được là một chuyện khác, có thể sẽ khiến ông ta thân bại danh liệt nhưng cũng không liên quan gì tới tôi. Ông ta vẫn có thể không thừa nhận." Phó Thụ Dạng hơi cúi đầu, nhìn Hứa Mân, chân thành nói: "Người duy nhất có thể khiến ông ta nói thật chính là Kham lão nên làm phiền em, hai ngày này có rảnh thì đến chỗ Kham lão một chút. Kim Mầu ăn nói khéo léo, tôi sợ Kham lão sẽ bị ông ta lừa."

Hứa Mân lập tức đồng ý: "Không thành vấn đề."

"Vậy đi lên nhanh đi." Khóe miệng Phó Thụ Dạng nhẹ nhàng cong lên.

"Vâng." Ôm túi đi vào thang máy, Hứa Mân mới chợt nghĩ đến, cho nên ý của Phó Thụ Dạng, đây là tạ lễ?

Cũng quá... khách khí rồi?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Edit by Link

Hứa Mân đã nhận quà cảm ơn nên cô cũng vô cùng để tâm tới chuyện mà Phó Thư Dạng đã dặn dò.

Ngày thứ hai nhiều tiết nên không có thời gian, chiều thứ ba lại không có tiết, sau khi ăn cơm trưa xong, Hứa Mân cũng không định về ký túc xá mà trực tiếp giao sách vở cho Phùng Hiểu Chi: "Đem về giữ gìn mình nha, buổi chiều mình ra ngoài một chuyến."

Phùng Hiểu Chi cầm lấy sách của cô, hơi lo lắng: "Mỗi ngày vừa mới tan lớp là đã không thấy bóng dáng cậu đâu cả, cậu đang bận gì à?"

"Có chút việc nhưng sẽ giải quyết xong nhanh thôi." Hứa Mân biết cô ấy sợ sẽ lại có người nói lung tung sau lưng nên an ủi: "Người khác thích nói gì thì cứ để bọn họ nói đi."

Phùng Hiểu Chi thấy cô thật sự có việc thì cũng không nói nhiều: "Vậy cậu ra ngoài một mình nhớ phải cẩn thận chút nhé."

Hứa Mân đáp ứng, vừa vẫy tay vừa quay đầu, suýt chút đã đụng vào ngực người ta.

"Xin lỗi." Hứa Mân vội đứng vững lại, theo thói quen xin lỗi trước.

"Không sao." Đối phương cười nói: "Em làm gì mà vội thế, đang muốn đi đâu à?"

Lại còn là người quen — Vu Nham.

Hứa Mân cũng cười: "Ông chủ Vu, sao anh lại tới đây ăn cơm?"

Bản thân Vu Nham cũng là học sinh trong trường này nhưng anh ta đã là nghiên cứu sinh, trong nhà có chút tiền nhỏ, đầu óc anh ta linh hoạt nên năm thứ hai đại học đã mở "Quán cà phê góc rẽ" ngay trường học, làm ăn không tồi.

Hứa Mân không có nhiều tiền nên cô đã sớm quyết định vừa học vừa làm, ngày đó đi ngang qua "Quán cà phê góc rẽ", nhìn thấy quán đang nhận kiêm chức nên cũng đi vào hỏi thử. Khi ấy đúng lúc Vu Nham có mặt, anh ta tự mình phỏng vấn xong rồi quyết định nhận cô ngay tại chỗ. Lúc nghe nói cô còn chưa xếp được thời gian thì còn đặc biệt cho phép cô tự do xếp thời gian.

Bởi vì thế nên Hứa Mân vô cùng biết ơn Vu Nham.

Nhưng bên nghiên cứu sinh cũng có nhà ăn, chính Vu Nham còn mở cả cửa tiệm, anh ta thật sự không cần đến đây ăn cơm.

"Đã lâu không tới đây ăn cơm nên hơi nhớ." Có người đi ngang qua bên cạnh, Vu Nham nhích tới gần Hứa Mân một chút: "Em ăn chưa? Đang tính đi đâu vậy?"

"Em muốn ra ngoài làm chút chuyện." Hứa Mân nói.

Vu Nham hơi nhíu mày: "Anh thấy hình như chiều nay bọn em không có tiết, em không đếm làm việc sao? Đã mấy ngày không tới rồi."

"Xin lỗi ông chủ, mấy ngày nay em thật sự không rảnh. Trong tiệm rất bận sao? Mấy ngày nữa rồi em qua được không ạ?" Hứa Mân hơi xấu hổ.

"Cũng không phải vậy." Vu Nham do dự phút chốc rồi vẫn hỏi: "Em chỉ là tân sinh vừa khai giảng mà sao lại có nhiều chuyện như vậy?"

Hứa Mân sưng sò, không hiểu Vu Nham nói vậy là có ý gì.

Vu Nham cũng cảm thấy mình hấp tấp, vừa cười rồi nói thêm: "Không phải là anh muốn quản chuyện của em. Em là người mới tới, nếu gặp phải chuyện phiền toái gì thì có thể nói thẳng với anh."

Hiện tại hai người đang đứng ở nhà ăn, người đến người đi, mới nói vài câu mà đã có không ít ánh mắt nhìn về phía bọn họ.

Trong lòng Hứa Mân hơi cảnh giác, lùi lại một chút: "Cảm ơn ông chủ đã quan tâm, em không gặp phải phiền phức gì cả, chỉ muốn đi thăm một vị trưởng bối mà thôi."

Vu Nham nghe cô nói là đi thăm trưởng bối thì cũng an tâm, lại thấy sắc mặt của Hứa Mân không thoải mái như lúc nãy nên chỉ tùy tiện nói: "Không sao là tốt rồi, vậy em đi nhanh đi, rảnh thì nhớ tới làm, mấy ngày nay buôn bán rất đông."

Hứa Mân đáp ứng một tiếng nhưng trong lòng lại nghĩ, chờ xong chuyện của Phó Thư Dạng thì cô cũng nên tìm công việc khác rồi.

Không phải cô cho rằng Vu Nham có ý gì đó với cô, mà là cảm thấy vì chuyện trước kia nên giờ trong trường cô cũng được coi là "người có tiếng tăm", cho dù chỉ nói vài câu với nam sinh thì có lẽ cũng sẽ khiến cho người khác đoán này đoán nọ, vẫn nên tránh hiềm nghi thì tốt hơn.

Hơn nữa làm công ở quán cà phê cũng không giúp được gì nhiều cho cô sau này, có chút trải nghiệm là được rồi.

Sau khi nghĩ xong, dọc đường Hứa Mân cũng tìm những chỗ nhận kiểm chức gần đây nhưng mà không tìm được chỗ vừa ý. Dù sao cũng không vội, cô đi xếp hàng mua bánh trước vậy.

Chờ khi tới nhà Kham Lý thì đúng lúc Kham Lý ngủ trưa.

"Người trẻ tuổi bây giờ có tinh lực tốt vậy à?" Một ngày không gặp, Kham Lý lại khôi phục vẻ đáng vẻ lúc trước, cười hi hi trêu ghẹo Hứa Mân: "Không cần ngủ trưa hả?"

Hứa Mân cười nói: "Thật ra đây không phải là một thói quen tốt nhưng cháu lại không quen ngủ trưa, không còn cách nào cả nên phải lao lực."

Kham Lý cười ha ha.

Hôm nay Hà Khôn không có ở đây, chỉ có thím mà thôi. Thời tiết bên ngoài rất tốt, Hứa Mân đẩy Kham Lý ra ngoài phơi nắng.

"Cầm cái cần câu kia đi, chúng ta đi câu cá." Kham Lý chỉ huy nói.

Hứa Mân nghe lời cầm cần câu kia lên.

Trước cổng nhà Kham Lý có một dòng suối nhỏ, Hứa Mân cảm thấy hình như bên trong không có cá. Nhưng cô vẫn chủ động gắn mồi câu giúp Kham Lý, hất cần câu có mắc mồi câu ra ngoài.

"Cô bé này cũng lợi hại thật nha, còn biết cả câu cá nữa." Kham Lý nhìn cô, thờ dài rồi nói.

"Hành tẩu giang hồ, cái gì cũng phải biết một chút." Hứa Mân cười một tiếng. Trước kia cô làm công nên thật sự là cái gì cũng đã trải nghiệm qua.

Mồi câu ném xuống nửa ngày cũng không có động tĩnh gì, Kham Lý lén lút nhìn Hứa Mân ở bên cạnh, Hứa Mân dù bận vẫn ung dung ngồi trên đồng cỏ, hơi híp mắt lại, đáng vẻ rất hưởng thụ, hoàn toàn không sốt ruột chút nào.

"Định lực của cháu còn mạnh hơn cả lão già này, lợi hại lợi hại." Rốt cuộc Kham Lý cũng không nhịn được, mở lời trước.

Hứa Mân nói: "Không phải là định lực của cháu tốt mà là cháu thật sự cảm thấy thời gian thế này rất thoải mái."

Đối với một người đã từng bận rộn bốn ba kiếm tiền như Hứa Mân mà nói thì có thể ở trong một buổi chiều gió nhẹ, ngồi phơi nắng ở một chỗ có phong cảnh tươi đẹp thì cũng không cần nghĩ gì nữa, có lẽ đây chính là thời khắc hạnh phúc nhất của đời người.

"Tuổi còn trẻ mà sao lại nói chuyện như ông cụ non thế." Kham Lý lườm Hứa Mân một cái: "Cháu có gì thì cứ nói đi."

Hứa Mân sững sờ: "Cháu không có gì muốn nói cả."

Kham Lý không tin: "Vậy cháu tới làm gì?"

Hứa Mân: "Chiều hôm nay cháu không có tiết nên cháu đến đây luôn."

Kham Lý: "Mấy đứa trẻ ở tuổi này mà không có việc gì à? Không hẹn bạn bè đi dạo phố, không hẹn hò với bạn trai sao? Còn không thì cũng nằm trên giường ký túc xá ăn đồ ăn vặt, xem phim, đu thần tượng, chơi game, không phải sao?"

Hứa Mân: "..."

"Nói đi." Kham Lý nâng cằm, dùng tư thái "ta thắng rồi".

Hứa Mân: "... Vậy cháu nói thắng nhé."

"Nói đi."

Hứa Mân nói: "Chủ yếu là ngày hôm đó, lúc trở về nhìn thấy ngài không vui cho lắm nên cháu hơi áy náy trong lòng."

Kham Lý không ngờ cô sẽ nói vậy, sững sốt một chút mới nói: "Có liên quan gì tới cháu?"

"Là cháu nhắc tới..."

"Học sinh kia là ta dạy ra đây này." Kham Lý ngắt lời cô, nói giọng tự giễu: "Ta phải xin lỗi bọn cháu mới đúng."

Nhất thời Hứa Mân không biết nên nói gì.

Kham Lý dừng một chút rồi nói: "Hai ngày nay Kim Mầu không có ở trường học, chờ cậu ta về thì ta nhất định sẽ hỏi rõ chuyện, các cháu không cần lo."

"Cháu thật sự không phải đến thúc giục ngài hay gì cả." Hứa Mân vội giải thích, chỉ cần ngài không bị ông ta lừa gạt là được rồi.

Kham Lý xua xua tay: "Đời này ta không có con cái, vẫn luôn dạy học sinh như dạy con của mình. Nhưng mà..."

Những lời chưa nói hết của ông đều tan trong một tiếng thở dài.

Trong sách, Kham Lý chưa từng ra sân, Hứa Mân cũng không biết nhiều về ông, muốn an ủi lại không biết nên bắt đầu an ủi từ đâu. Cô đành đứng lên nói: "Kham lão, cháu múa cho ngài xem một điệu."

Hiện tại kỹ thuật múa của Hứa Mân cũng không đáng kinh ngạc bao nhiêu nhưng mà thắng ở dáng người yếu điệu, tứ chi giãn ra, hôm nay cô vừa hay mặc một cái váy dài đến mắt cá chân, nhảy múa trên đồng cỏ như một con Thái Diệp nhẹ nhàng bay lượn, đẹp đến mức khiến người ta không thể dời mắt.

Kham Lý nhìn một hồi, không biết đã nhớ tới chuyện gì mà vành mắt lại từ từ đỏ lên.

Chờ lúc Hứa Mân nhảy xong thì ông đã điều chỉnh lại cảm xúc, vỗ tay nói: "Hay lắm!"

Hứa Mân không phát hiện ra sự khác thường của ông: "Ngài vui vẻ là được ạ."

"Vui chứ." Kham Lý dừng một chút, nhấn mạnh: "Vô cùng vui."

Nhảy mất đã tới cuối tuần, Hứa Mân tính về tiểu khu Bạch Hạc Tháp nhưng Phó Thư Dạng nói bọn họ đã có được tiến triển rất lớn, cuối tuần anh phải tới trường học tự mình đi gặp Kham Lý nên Hứa Mân cũng không về nữa.

Sáng thứ bảy, Hứa Mân xuống lầu mua bữa sáng thì lại đụng phải Vu Nham ở nhà ăn.

"Hôm nay em có rảnh không? Vẫn chưa đi làm sao?" Vu Nham lên tiếng chào hỏi Hứa Mân.

Phó Thư Dạng chỉ nói cuối tuần sẽ tới, cũng không nói là thứ bảy hay chủ nhật. Hứa Mân do dự phút chốc rồi nói với Vu Nham: "Xin lỗi ông chủ nhưng chuyện của em vẫn chưa xong, nếu không thì anh lại tuyển thêm một người khác đi? Mặc dù là kiêm chức nhưng em vẫn luôn không có thời gian đi làm, thật sự không tốt cho lắm."

Vu Nham tạm dừng lại: "Được rồi, không sao đâu. Ngay từ đầu đã nói là cho em thời gian tự do, em làm xong chuyện của mình rồi tới làm là được rồi, anh vẫn giữ chỗ cho em."

Hứa Mân còn muốn nói gì đó nhưng anh ta đã quay người đi rồi, cô chỉ đành phải bỏ đi.

Ban ngày cô đều ở trong ký túc xá, buổi chiều có một cô gái lạ gõ cửa nói là có người tìm Hứa Mân dưới lầu.

Phản ứng đầu tiên của Hứa Mân là Phó Thư Dạng, có lẽ anh lại không mang theo điện thoại di động rồi.

"Có muốn mình đi với cậu không?" Phùng Hiểu Chi thò đầu ra từ trên giường.

Hứa Mân lắc đầu: "Không cần đâu."

Cô vội vàng xuống lầu nhưng không nhìn thấy Phó Thư Dạng mà chỉ thấy Sở Diệp Nhiên và Điều Tĩnh đã lâu không gặp đang chờ ở cửa.

"Cô Điều!" Hứa Mân vô cùng ngạc nhiên nhào qua ôm lấy Điều Tĩnh: "Sao cô lại tới đây?"

"Hình như béo ra một chút." Điều Tĩnh kéo cô ra quan sát tỉ mỉ.

Gương mặt nhỏ nhắn của Hứa Mân xệ xuống: "Cô à, vừa mới gặp lại cũng đừng đã kích người khác như vậy được không?"

"Béo một chút mới đẹp." Điều Tĩnh cười nheo má cô một cái: "Xem ra mấy ngày nay sinh hoạt không tồi."

Hứa Mân khoe khoang: "Toàn bộ đều là nhờ cô dạy tốt đó."

"Nịnh nọt." Mặc dù miệng Diêu Tịnh nói vậy nhưng vẻ mặt cô ấy lại rất vui vẻ.

Sở Diệp Nhiên đứng bên cạnh nhìn hai người qua lại với nhau, khóe miệng không tự chủ cong lên.

Hứa Mân thấy vậy, ánh mắt hơi chuyển động: "Sao hai người lại cùng tới tìm em? Có chuyện gì hả?"

Sở Diệp Nhiên nhìn Diêu Tịnh một cái: "Cô Diêu tìm em có việc."

Hứa Mân giương mắt nhìn Diêu Tịnh.

Diêu Tịnh nói: "Cô có nhận một đơn đi diễn, em có muốn đi thử không?"

"Đi diễn?" Hứa Mân ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không nghĩ tới mặt này.

"Đúng vậy, cô Diêu ngoài làm giáo viên ở Vũ Chi Linh của bọn anh thì cô ấy còn có một đoàn đội, bình thường sẽ nhận vài đơn diễn múa." Sở Diệp Nhiên đứng bên cạnh nói tiếp: "Lần này trong đoàn cô ấy có một cô gái bận việc không tới được, cần phải tìm người trình cao nên nghĩ tới em."

Hứa Mân hơi sợ: "Em làm được không?"

"Động tác của người múa phụ họa cũng không khó, chỉ có điều là hơi nhiều chút thôi." Diêu Tịnh nói: "Thời gian đi diễn là cuối tuần sau, nếu em muốn đi thì nhất định phải nhớ kỹ động tác của ba điệu múa trong vòng một tuần. Có đi hay không thì em cứ chọn."

Hứa Mân còn đang tính toán thời gian, Sở Diệp Nhiên liếc cô một cái rồi nói: "Diễn một đêm là có thể kiếm được mấy ngàn tệ, nhiều đó còn không bằng tiền em làm công ở quán cà phê à?"

"Được." Hứa Mân cắn răng đáp ứng.

Diêu Tịnh vẫn hoàn toàn nghiêm khắc như cũ: "Đáp ứng thì phải làm được."

Hứa Mân gật đầu: "Chắc chắn."

Sở Diệp Nhiên hài lòng hẳn lên: "Đi thôi."

"Còn phải đi đâu nữa?" Hứa Mân đi theo.

"Dẫn em đi xin nghỉ cái công việc kiêm chức gì đó đó." Sở Diệp Nhiên ho nhẹ một tiếng: "Em chỉ còn thời gian một tuần để tranh thủ luyện múa, còn có thời gian đến quán cà phê à? Anh nói cho em biết, em ra ngoài chính là người trong đoàn đội của cô Diêu, đại biểu cho cô Diêu, anh không cho phép em phạm phải bất kỳ sai lầm nào, hiểu không?"

Hứa Mân liếc mắt nhìn Diêu Tịnh bên cạnh, dựng ngón tay cái với Sở Diệp Nhiên, sau đó dẫn đầu đi trước dẫn đường.

Cô không biết Sở Diệp Nhiên và Diêu Tịnh trao đổi ánh mắt ngầm hiểu ý nhau sau lưng cô.

Mọi người đi tới "Quán cà phê góc rẽ", trong tiệm có vài vị khách ngồi tùm ba tùm năm, cũng không bận rộn cho lắm.

Hứa Mân vào cửa, vừa hay Vu Nham cũng ở đây nên cô bèn gọi anh ta ra ngoài nói chuyện từ chức.

"Đang làm tốt sao lại đột nhiên từ chức?" Vu Nham nhìn Sở Diệp Nhiên bên cạnh, sắc mặt khê thay đổi: "Là chê tiền lương thấp hay là có nguyên nhân khác?"

"Không phải, chỉ là vấn đề ở em mà thôi." Hứa Mân cũng rất xấu hổ: "Xin lỗi anh."

Vu Nham nhìn cô: "Nhất định phải nghỉ sao?"

Hứa Mân gật đầu: "Xin lỗi ông chủ."

"Không sao, công việc ấy mà, tới tới đi đi cũng rất bình thường." Vu Nham hừ nhẹ một tiếng nhìn về phía Sở Diệp Nhiên: "Chỉ là không ngờ não của người nào đó lại ngẩn như vậy."

Hứa Mân sững sờ: "Ông chủ Vu, anh nói như vậy là có ý gì?"

"Ông chủ Vu, em gái của tôi ngại nói thẳng thì thôi để tôi nói giùm vậy." Sở Diệp Nhiên bước lên đứng bên cạnh Hứa Mân: "Em gái tôi học biểu diễn vũ đạo, tương lai phải làm một vũ công, em ấy lãng phí thời gian ở đây bưng bê cà phê cho cậu thật đúng là có tài mà không phát huy được, cậu hiểu chưa?"

Vu Nham cười lạnh một tiếng: "Vậy tôi cũng đợi một ngày nào đó sớm được thưởng thức màn biểu diễn của vũ công trên TV."

Anh ta nói xong cũng bỏ vào trong tiệm.

Hứa Mân không ngờ chỉ đi xin nghỉ thôi mà lại cãi nhau thành thế này, cô cúi đầu đi được hai bước vẫn thấy không đúng cho lắm. "Vừa rồi anh ấy nói ai nào ngăn thế?"

Sở Diệp Nhiên ngẩng đầu nhìn trời: "Anh không biết nữa."

"Vậy sao anh lại trả lời nhanh như vậy?" Hứa Mân không tin.

Diêu Tịnh lắc đầu: "Có phải em từng dẫn ai tới đó rồi không?"

"Học trường?" Hứa Mân chợt hiểu ra, Vu Nham cho là cô và Phó Thư Dạng có quan hệ gì đó, tưởng là Phó Thư Dạng bắt cô từ chức?

Cô xoay người muốn quay lại tiệm.

"Làm gì đó?" Sở Diệp Nhiên kéo cô lại: "Em còn tính đi giải thích à?"

Hứa Mân sống sờ: "Anh ấy hiểu lầm học trường."

Sở Diệp Nhiên: "... Hiểu lầm thì hiểu lầm thôi, cần gì phải giải thích? Ý kiến của cậu ta rất quan trọng à?"

Hứa Mân nghĩ cũng phải nên lại quay trở lại, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

Nhưng cô còn chưa nghĩ ra được thì điện thoại đã vang lên.

"Anh ở cổng trường phía Tây chờ em." Là Phó Thư Dạng.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Edit by Link

—

Hứa Mân tắt điện thoại nói với Sở Diệp Nhiên: "Học trường đang ở cổng trường phía Tây."

"Anh biết, cậu ta tìm em, không tìm anh." Sở Diệp Nhiên nói bằng giọng chua lè: "Tạm biệt nhé."

Hứa Mân cũng không nghĩ nhiều về ý tứ trong lời nói của anh ta, nghe vậy thì sáng khoái vẫy tay: "Vậy em đi tìm học trường đây, bái bai."

Chào xong, cô vui vẻ chạy về phía cổng Tây.

Sở Diệp Nhiên dùng cùi chỏ dựa vào Diêu Tịnh bên cạnh: "Sao nào? Thấy tôi nói đúng không?"

Diêu Tịnh một lời khó nói hết nhìn theo bóng lưng của Hứa Mân.

Hứa Mân không hề biết biểu hiện của mình vội vã thế nào. Lúc cô chạy tới cổng trường phía Tây thì đã thấy một đám nữ sinh đang đứng xung quanh cổng lú lú thảo luận gì đó, thỉnh thoảng còn xôn xao một chút.

Hứa Mân vòng qua bọn họ, ánh mắt lập tức sáng lên.

Có hai soái ca mặc một thân màu đen, mặt không chút biểu tình đang đứng ở cổng, vừa đẹp trai vừa ngầu, không ai khác ngoài Phó Thư Dạng và Hứa Trạc.

"Cậu, sao cậu lại tới đây?" Hứa Mân chạy tới, vui vẻ cười như hoa.

"Có ý gì đây? Sao cậu lại không được tới đây?" Hứa Trạc nghe cô nói vậy thì không vui.

Đúng lúc có hai nữ sinh đi ngang qua bên cạnh "wow" một tiếng rồi che mặt nhanh chóng chạy đi, Hứa Mân cười nói: "Không phải là không được tới, chỉ là cậu xem cậu đẹp trai như vậy, chỉ đứng ở đây thôi cũng đã quá nhiều trật tự công cộng của trường bọn cháu rồi đó, cậu biết không hả? Lần sau cậu có tới thì báo trước cho cháu một tiếng để cháu đến sớm chờ cậu, cháu không muốn gọi bạn học của mình là mẹ đâu."

Hứa Trạc bị mấy câu của Hứa Mân dỗ cho tâm trạng tốt lên không ít nên cũng không nói thêm gì nữa, sắc mặt cũng dịu xuống: "Đi thôi, không có thời

gian đầu, dừng ở đây nói nhảm."

Hắn dẫn đầu đi về phía xe đang đậu, Hứa Mân thè lưỡi với Phó Thụ Dạng, im lặng nói: Ngây thơ.

Ánh mắt Phó Thụ Dạng hơi cong lên, anh hỏi cô: "Em ở đâu mà tới nhanh vậy?"

"Sở ca và cô Diêu tới tìm em, cô Diêu bảo em đi múa với cô ấy nên em không có thời gian làm nhiệm vụ." Hứa Mân nói ngắn gọn rõ ràng: "Vừa mới xin nghỉ xong thì anh gọi điện cho em."

"Đã xin nghỉ rồi?" Phó Thụ Dạng hỏi lại.

"Vâng." Hứa Mân gật đầu.

Trong lúc nói chuyện, hai người cũng đã đến trước xe.

Hứa Trạc lái xe, Phó Thụ Dạng trực tiếp ngồi ghế sau, Hứa Mân chột khó xử.

Ngồi ghế phụ thì sợ Phó Thụ Dạng không vui, còn ngồi ghế sau thì sợ Hứa Trạc mất hứng.

Cô suy nghĩ một chút, rốt cuộc vẫn chọn ngồi ghế phụ sau đó ngoảnh đầu nói với Phó Thụ Dạng: "Học trưởng, anh đừng ghen nha, nếu em dám bắt cậu ruột làm tài xế thì chắc chắn cậu sẽ thưởng cho em một bộ Quân Thể Quyền, thân thể nhỏ bé của em không chịu nổi đâu."

Nói xong còn chớp chớp mắt nhìn Phó Thụ Dạng, Phó Thụ Dạng lại bình tĩnh đáp một tiếng: "Được."

Hứa Trạc thấy Hứa Mân ngồi ghế phụ nên tâm trạng vẫn không tồi, cũng không so đo nhiều với cô, chỉ nói: "Hôm nay cháu rất vui à?"

"Gặp cậu nên mới vui đó." Hứa Mân ngồi vào: "Sao hai người lại tới chung với nhau vậy? Bây giờ phải đi đâu? Chuyện của Kim Mẫn điều tra thế nào rồi ạ?"

"Cháu là Mười vạn câu hỏi vì sao à?" Hứa Trạc nói một câu, sau đó thấy Phó Thụ Dạng không có ý nói chuyện nên tự mình nói những chuyện xảy ra trong những ngày này cho Hứa Mân.

Hóa ra ngày đó sau khi đụng phải Nghiêm Bành thì Phó Thụ Dạng cảm thấy hơi kỳ quái.

Nếu nói ỏ cứng mà Nghiêm Bành trộm không quan trọng thì tại sao Kim Mẫn lại phải che chở hắn ta?

Nhưng nếu như nói ỏ cứng mà Nghiêm Bành trộm có manh mối quan trọng, vậy thì vì sao Kim Mẫn lại không xuống tay với hắn ta? Chỉ là vì ỏ cứng nằm trong tay Nghiêm Bành thôi sao?

Phó Thụ Dạng nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy có một khả năng. Dù sao Kim Mẫn cũng là cao thủ, Nghiêm Bành chưa chắc có thể tìm ra đồ vật mà ông ta giấu trong ỏ cứng máy tính.

Mà có lẽ Kim Mẫn cũng đã nghĩ ra cách lấy ỏ cứng về mà không để lại dấu vết cho nên mới không vội rút dây động rừng.

Nhưng ông ta không ngờ là Nghiêm Bành lại đụng phải Phó Thụ Dạng.

Vì để nghiệm chứng suy nghĩ của mình mà Phó Thụ Dạng đã tìm tới Nghiêm Bành.

Nghiêm Bành đã bị Phó Thụ Dạng đánh nên cũng biết sợ, hơn nữa hắn ta cũng biết Phó Thụ Dạng ghê gớm hơn mình cho nên đồng ý phối hợp với Phó Thụ Dạng.

Phó Thụ Dạng gọi điện thoại nói với Hứa Mân là Nghiêm Bành bị bắt, Kim Tịch nghe được chuyện này nên cô ấy mới về nhà nói cho Kim Mẫn nghe.

Quả nhiên Kim Mẫn hoảng sợ, Nghiêm Bành không mở được đồ nhưng không có nghĩa là cảnh sát cũng không mở được.

Tất cả đều đúng như Phó Thụ Dạng đoán nhưng anh chỉ không ngờ là Kim Mẫn lại đánh Kim Tịch.

Nghiêm Bành biết Kim Mẫn đang tìm hắn ta nên hoàn toàn tin tưởng giao ỏ cứng cho Phó Thụ Dạng.

Sau đó Phó Thụ Dạng đã tìm được vài thứ trong ỏ cứng.

"Rốt cuộc học trưởng đã tìm thấy cái gì vậy?" Hứa Mân tò mò hỏi.

Hứa Trạc ho nhẹ một tiếng: "Một đoạn video... bên trong có một cô gái là học sinh bên khoa công nghệ, năm trước đã nhảy lầu tự sát. Mấy ngày nay bọn cậu vẫn đang điều tra quan hệ của Kim Mẫn và nữ sinh kia."

Hứa Mân hiểu rồi: "Hóa ra là vậy... Cho nên Kim Mẫn không chỉ ăn trộm mà ông ta còn giết người?"

"Giết người thì cũng không hẳn, nhưng cái chết của Tô Thu khó tránh khỏi có liên quan tới ông ta." Phó Thư Dạng ngồi phía sau nói tiếp một câu.

"Tô Thu? Nữ sinh tự sát kia hả?" Hứa Mân ngoảnh đầu lại nhìn anh: "Anh biết sao?"

Phó Thư Dạng: "Đã từng gặp."

"Vậy hai người có chứng cứ không?" Hứa Mân cũng ghé tòm không thôi, cô muốn nhanh chóng bắt Kim Mầu lại.

"Đến rồi." Hứa Trạc không trả lời vấn đề này, chỉ dừng xe lại.

Lúc này Hứa Mân mới phát hiện bọn họ đã tới nhà Kham Lý.

"Kham lão có chuyện gì vậy?" Hứa Mân khẩn trương nắm lấy ống tay áo của Phó Thư Dạng.

Phó Thư Dạng dừng lại nói: "Có lẽ Kim Mầu đã phát hiện ra gì đó nên mấy ngày nay đều không về nhà, hôm nay ông ta bị Kham lão gọi ép về nhà."

Hóa ra là tới bắt người, Hứa Mân xắn tay áo lên.

"Đừng cách anh quá xa." Phó Thư Dạng liếc mắt nhìn động tác của cô, kéo người ra sau lưng rồi mới đi theo Hứa Trạc vào trong.

Hứa Mân sững sốt một chút, thuận theo âm thanh "kẹt kẹt" khi Hứa Trạc mở cửa, chợt nghe thấy một người đàn ông xa lạ đang lớn tiếng trách cứ: "Vì sao thấy tin người ngoài mà không tin em? Em đã nói là em không có làm... Các người, Phó Thư Dạng?"

Chắc chắn người này là Kim Mầu, Hứa Mân chưa từng gặp ông ta lần nào nên vội bước nhanh đuổi theo.

Vóc người Kim Mầu cao lớn, ngũ quan đoan chính, vừa nhìn là biết Kim Tịch chính là con gái của ông ta. Một người trông uy nghiêm chính trực như thế nhưng không ngờ nhân phẩm và tướng mạo lại không giống nhau.

"Cậu..." Kim Mầu vừa thấy Phó Thư Dạng thì sắc mặt lập tức thay đổi, ông ta quay đầu nhìn qua Kham Lý: "Ông bắt tay với người ngoài đến hại tôi?"

"Kim Mầu, tôi là Hứa Trạc, đội trưởng chi đội hình sự trinh sát cục thành phố. Mời ông phối hợp với tôi trở về điều tra một vụ án giết người." Hứa Trạc bước lên hai bước, lấy ra giấy chứng nhận của mình.

Kim Mầu sững sờ: "Án giết người? Án giết người gì?"

"Tô Thu." Hứa Trạc chỉ nói hai chữ nhưng mặt Kim Mầu đã biến sắc.

Ông ta đang đứng trước mặt Kham Lý, Kham Lý nghe vậy nhướng mày: "Tô Thu?"

Kim Mầu nhìn ông, đáy mắt lóe lên một vết hung ác, ông ta thò tay muốn túm cổ Kham Lý.

Nhưng Hứa Trạc còn phản ứng nhanh hơn ông ta, Kham Lý vừa mở miệng thì hắn đã tới gần. Hắn xông nhanh tới, lấy thế sét đánh ngang tai bắt lấy cổ tay Kim Mầu, mà lúc này ngón tay của Kim Mầu khó khăn lắm mới đụng được cổ áo của Kham Lý.

Hứa Trạc nắm cổ tay ông ta vặn ra phía sau, đá vào khoeo chân ông ta, Kim Mầu ngoan ngoãn quỳ xuống đất.

Nhưng hiển nhiên Kim Mầu không cam tâm, lập tức nói: "Cảnh sát thì có thể tùy ý đánh người à? Cậu cho là tôi chưa từng học qua luật pháp sao?"

"Súc sinh!" Lúc này Kham Lý mới tỉnh táo lại từ trong khiếp sợ, tức giận đến mức run rẩy.

Hứa Mân vội qua đỡ Kham Lý.

Sắc mặt Kham Lý tái xanh chỉ tay vào Kim Mầu nhưng lại không thốt nổi câu thứ hai.

Kim Mầu không quan tâm tới ông, chỉ nói với Hứa Trạc: "Cậu có lệnh bắt giữ không? Không có thì ngoan ngoãn thả tôi ra, nếu không thì tôi nhất định sẽ kiện cậu lên tòa..."

Còn chưa dứt lời thì cửa đã bị người bên ngoài đẩy ra, hai người mặc đồng phục cảnh sát xông vào: "Đội trưởng Hứa, đây là lệnh bắt giữ."

Kim Mầu lập tức cầm miệng.

"Còng tay." Hứa Trạc lấy còng tay còng Kim Mầu lại.

Khi kim loại lạnh như băng đụng vào làn da thì Kim Mầu mới chợt nhảy lên: "Cái chết của cô ta không có liên quan tới tôi, cô ta tự sát, đã kết án rồi, các người đang dùng việc công để báo thù riêng..."

"Hiện tại lật lại bản án." Hứa Trạc lạnh lùng ngắt lời ông ta, giao người cho cấp dưới rồi quay người nói với Kham Lý: "Ngài Kham lão, chúng tôi muốn biết một chút tình huống từ ngài có được không?"

"Đi, đi tới cục cảnh sát." Kham Lý cắn răng nghiêng lợi nói: "Tôi cũng muốn xem xem rốt cuộc cậu ta còn làm bao nhiêu chuyện thất đức nữa."

Lúc đầu Hứa Trạc muốn nói là ghi chép ngay tại chỗ này, nhưng thấy đáng về vô cùng tức giận của lão tiên sinh thì vẫn quyết định cùng dẫn mọi người đến cục thành phố.

Hứa Mân không phải người trong cuộc, cũng không phải nhân viên cảnh vụ nên chỉ có thể ăn không ngồi chờ ở một góc.

Tất cả đám người Phó Thư Dạng đều đi hết, hôm nay lại là cuối tuần, những người ở cục cảnh sát nếu không làm việc tăng ca thì cũng đều đang bận, cô muốn tìm ai đó nói chuyện cũng khó.

"Em gái nhỏ, em là cháu gái của đội trưởng Hứa à?" Ngồi chưa được bao lâu thì có một chị gái xinh đẹp mặc đồng phục bung một ly trà sữa đi tới: "Bọn họ còn phải rất lâu, em ở đây không chán sao? Có cần chị tìm chút việc cho em làm không?"

Hứa Mân nhận lấy trà sữa, ngoan ngoãn nói cảm ơn rồi hơi nghi ngờ: "Em có thể làm gì ạ?"

"Tìm sách cho em đọc nhé?"

Nếu vậy thì thôi, còn không bằng chơi điện thoại nữa, Hứa Mân lắc đầu: "Sách ở chỗ của các chị... Có lẽ em xem cũng không hiểu."

Tính nhẫn nại của chị gái xinh đẹp rất tốt: "Nếu không thì tìm một chỗ cho em xem tivi?"

Hứa Mân vẫn quan tâm đến tiến triển của tình tiết vụ án hơn, cô thử hỏi nữ cảnh sát: "Nếu chị đang rảnh thì có thể nói chuyện với em một lát không?"

"Em muốn nói chuyện gì?" Nữ cảnh sát ngồi xuống.

"Tô Thu kia thật sự tự sát sao?" Hứa Mân bắt đầu từ đơn giản trước.

Nữ cảnh sát gật đầu, nói rất chắc chắn: "Đúng vậy."

Nếu Tô Thu tự sát thì cho dù cô ấy và Kim Mẫn có loại quan hệ kia cũng không đủ để định tội Kim Mẫn.

Thầy giáo và học sinh ở bên nhau, dù biết là sẽ bị soi mói nhưng cũng không phạm pháp, trừ khi là có tồn tại tình huống uy hiếp đe dọa hoặc là giao dịch bất chính.

Nhưng dựa theo trình độ tâm tư kín đáo của Kim Mẫn, cho dù ông ta có làm thì cũng không có khả năng sẽ để lại chứng cứ.

"Như vậy chẳng phải là không còn cách nào để định tội Kim Mẫn sao?" Hứa Mân hỏi.

Hiển nhiên nữ cảnh sát biết nội tình, cô ấy thở dài nói: "Nếu trường học có quy định không cho phép thầy trò yêu nhau thì có thể đuổi được Kim Mẫn."

Nhưng đuổi việc thì cũng có lợi cho ông ta quá rồi, hiện tại ông ta có công ty game của mình, dù thanh danh xấu nhưng chỉ cần có tiền là vẫn có thể sống rất thoải mái.

"Chị đang gạt em." Hứa Mân suy nghĩ một hồi vẫn thấy không đúng: "Cậu của em cũng đã xin lệnh bắt giữ thì sao có thể chỉ đơn giản như vậy được?"

Nữ cảnh sát cười cợt: "Thông minh đấy, vậy em đoán xem còn có cách gì có thể trị được ông ta?"

Hứa Mân vẫn quan tâm Phó Thư Dạng hơn, vì vậy có giả thiết lớn mật: "Bản án của Phó Thư Dạng?"

Nữ cảnh sát không phủ nhận.

Hứa Mân mừng rỡ: "Đã tìm ra chứng cứ bản án của Phó Thư Dạng rồi sao?"

Nữ cảnh sát lắc đầu.

Hứa Mân: "... Vậy làm sao để định tội Kim Mẫn?"

Nữ cảnh sát đưa ra gợi ý: "Em đổi một góc nhìn khác rồi ngẫm lại, đừng cứ nghĩ làm thế nào để chứng minh trò chơi kia không phải của Kim Mẫn."

Hứa Mân sững sờ, theo lời này thì... Ngẫm lại làm thế nào để chứng minh trò chơi này là của Phó Thư Dạng?

"Em hiểu rồi!" Hứa Mân kích động đến mức trái tim đập loạn thạch thạch: "Sáng tạo và thiết kế của trò chơi, còn có lời kỹ thuật cũng đều do Phó Thư Dạng nghĩ ra được, anh ấy còn hiểu rõ trò chơi hơn cả Kim Mẫn."

Nữ cảnh sát gật đầu, lại nói: "Thông minh."

"Nhưng mà điều này cũng không thể chứng minh Kim Mẫn có tội được mà? Lỡ ông ta nói là trùng ý tưởng thì sao?" Đầu óc Hứa Mân xoay chuyển rất

nhanh.

Nữ cảnh sát đứng lên vỗ vỗ vai cô: "Lúc này thì em phải ngấm lại vụ án của Tô Thu."

Hứa Mân nghĩ một hồi, vỗ đầu một cái cũng đứng lên theo.

Thật ra Phó Thư Dạng vẫn luôn có nhân chứng, nhưng mà danh vọng của Kim Mầu quá cao, hình tượng quá tốt nên không ai muốn tin anh.

Hiện tại nhân phẩm của Kim Mầu đã bị vạch trần, còn có nhân chứng và chứng cứ của Phó Thư Dạng có lẽ cũng đủ để chứng minh chân tướng sự việc.

"Cảm ơn chị." Hứa Mân sững phát điên rồi.

"Chị cũng chưa nói gì cho em cả, tự em nghĩ ra thôi." Nữ cảnh sát cười gian trá, nói tiếp: "Đừng gọi chị gái, gọi mợ đi, chị và cậu của em là đồng lứa mà."

Hứa Mân nhìn biểu tình hơi mất tự nhiên của nữ cảnh sát, trong lòng lên oán thầm, chị muốn làm mợ của tôi à?

Nhưng ngoài miệng cô vẫn rất ngoan ngoãn: "Cảm ơn mợ đẹp."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Edit by Link

—

Hứa Mân chờ tới tối mới thấy Hứa Trạc và Phó Thư Dạng đang đẩy Kham Lý cùng đi ra.

Hứa Trạc thấy Hứa Mân thì hơi sững sốt, có phần ảo não nhìn xuống văn kiện trong tay mình, muốn nói lại thôi.

Hứa Mân đoán được hẳn phải bận rộn vụ án nên chủ động nói: "Cậu không cần để ý tới cháu, cháu và Kham lão trở về trước là được rồi ạ."

Hứa Trạc lại liếc nhìn Phó Thư Dạng, cuối cùng vẫn không nói thêm gì: "Được rồi, vậy mọi người đi đường cẩn thận, đừng ham chơi, về trường sớm một chút, tới nơi thì báo cho cậu một tiếng."

Hứa Mân đáp ứng từng việc rồi chào hỏi nữ cảnh sát xinh đẹp kia một tiếng, sau đó mới rời khỏi cục cảnh sát.

Ngoài cổng, xe của Hà Khôn và Sở Diệp Nhiên đến cùng lúc.

Kim Tịch trèo xuống xe Hà Khôn, đúng lúc nhìn thấy đám người Hứa Mân đang đi ra, cô ấy xông thẳng tới suýt chút đã đụng vào Hứa Mân.

Hứa Mân còn chưa phản ứng kịp thì Phó Thư Dạng đã bước lên hai bước kéo cánh tay Kim Tịch lại, lúc này Hứa Mân mới phát hiện vẻ mặt của Kim Tịch vô cùng tức giận.

"Tĩnh táo chút đi." Phó Thư Dạng trầm giọng nói: "Có chuyện gì thì từ từ nói."

Kim Tịch giận dữ: "Các người đều là đồ khốn! Uống công tôi tin tưởng các người như vậy mà các người lại lợi dụng tôi, còn bắt tay với nhau để hại cha tôi, các người thật quá đáng!"

Hứa Mân thờ dãi. Thật ra, bất kỳ cô con gái nào nhìn thấy một mặt không thể tả của cha mình cũng đều rất khó chấp nhận được, huống chi Kim Tịch vừa kính lại vừa sợ Kim Mầu, phản ứng như vậy cũng là bình thường.

"Chỗ này là cục cảnh sát." Phó Thư Dạng chỉ vào cánh cửa phía sau: "Nói chuyện phải có bằng chứng, em thật sự muốn cố tình gây sự ở chỗ này?"

Kim Tịch nghe vậy càng tức giận hơn: "Anh là học sinh của cha tôi, cha tôi đối xử với anh tốt như vậy..."

"Ăn cắp thành quả thiết kế của tôi thì gọi là tốt với tôi à?" Phó Thư Dạng không hề khách khí ngắt lời cô ấy: "Em là một người trưởng thành, có biết quan niệm đúng sai hay không? Em có hiểu cái gì gọi là phạm pháp phạm tội hay không?"

Xưa nay Phó Thư Dạng vẫn luôn bình tĩnh, hiếm khi anh dùng giọng điệu này để nói chuyện với người khác. Có lẽ Kim Tịch bị anh khiển trách nặng như thế nên vừa tức giận vừa đáng thương nhìn về phía Kham Lý.

Kham Lý nhìn cô ấy cũng thấy khó chịu trong lòng, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì cho phải, cuối cùng chỉ thở dài một hơi thật sâu.

"Bé Tịch." Lúc này Hà Khôn đi đậu xe xong mới chạy tới khuyên nhủ: "Con đừng kích động, chẳng phải trên đường đã nói là phải tỉnh táo sao?"

Cả người Kim Tịch đều run lên, khí thế của cô ấy tan đi, cuối cùng nói không ra lời. Cô ấy chỉ cảm thấy vừa tức vừa khó chịu, còn cả bất lực.

"Muốn khóc thì cứ khóc đi." Hứa Mân bước tới ôm cô ấy: "Khóc lên sẽ tốt hơn một chút."

Kim Tịch muốn đẩy cô ra nhưng tay vươn ra lại như nhũn đi, cô ấy nhìn một hồi, cuối cùng không nhìn được ôm lấy Hứa Mân gào khóc.

Cô ấy không phải là người không có năng lực phán đoán, chứng cứ vô cùng rõ ràng, cô ấy cũng biết cha mình là hạng người gì, trên đường cũng không ngừng giải thích với Hà Khôn. Cô ấy chỉ đang sợ hãi mà thôi. Mặc dù lúc trước Kim Mầu cũng đánh Kim Tịch, nhưng hình tượng bên ngoài của ông ta cao lớn như vậy là để chống đỡ cho Kim Tịch, hiện tại đột nhiên sụp đổ, cô ấy cũng không thể không sụp đổ theo.

Kim Mầu đã bị bắt lại, tạm thời không thể vào thăm, cuối cùng Kim Tịch vẫn bị mọi người hợp sức khuyên về nhà.

Từ sau khi rời khỏi nhà họ Kim, tâm trạng của Kham Lý không hề tốt lên chút nào, cũng không muốn nói chuyện nên trực tiếp tách khỏi mọi người. Hà Khôn đưa Kham Lý về nhà, đám người Hứa Mân ngồi xe của Sở Diệp Nhiên cùng trở về trường học.

"Mình đói quá, đi ăn chút gì nhé?" Sở Diệp Nhiên phá vỡ sự im lặng trong xe: "Dạng thần trâu bò như thế, mọi người vui vẻ lên chút được không?"

Mặc dù Kim Tịch rất đáng thương nhưng nói gì thì nói, đây cũng là chuyện vui của Phó Thụ Dạng.

Cuối cùng mọi người vẫn chọn đi ăn đồ nướng, Mạnh Thao vừa ngồi xuống đã muốn gọi một thùng rượu, đáng vẻ không say không về.

Phó Thụ Dạng nhú mày nói: "Cậu sẽ uống say nữa."

"Say cũng không sao mà." Mạnh Thao rất vui thay cho anh: "Chuyện vui như vậy đáng để say một bữa."

Sở Diệp Nhiên cũng có: "Say thì say thôi, sợ gì chứ? Dù sao ngày mai cũng không cần lên lớp."

Hứa Mân ngoan ngoãn gọi sửa đậu: "Không sao đâu, mọi người cứ say đi, có em ở đây, không cần sợ."

"Đúng đó!" Mạnh Thao khui chai rượu nhét vào trong tay Phó Thụ Dạng: "Hôm nay Dạng thần cậu nhất định phải uống."

Phó Thụ Dạng không cho rằng chuyện này có gì đáng mừng, nhưng sống lại một đời, còn có thể nhìn thấy một Mạnh Thao không tim không phổi, còn có thể ngồi chung một bàn uống rượu với Sở Diệp Nhiên, trong lòng anh cũng khó tránh khỏi có chút dao động, cuối cùng vẫn cầm chai rượu.

Người chưa từng mất đi ai đó thì sẽ không hiểu được thời gian bây giờ đáng quý bao nhiêu.

"Dạng thần, dám chắc trò chơi kia cực kỳ lợi hại nhỉ?" Mạnh Thao vừa rót vài ly rượu xuống bụng mà đã bắt đầu nói nhiều hơn: "Nếu không thì Kim Mầu cũng sẽ không điên lên muốn trộm nó, hiện tại cậu đã lấy về rồi, chính cậu cũng mở công ty đi, chắc chắn sẽ kiếm được tiền."

Hứa Mân biết trò chơi này kiếm được bao nhiêu tiền, nghe vậy thả miếng thịt bò trong tay xuống, ánh mắt sáng rực nhìn về phía Phó Thụ Dạng.

"Đúng rồi, cậu mở công ty game đi, bọn mình đều tới làm công cho cậu." Sở Diệp Nhiên không đợi Phó Thụ Dạng lên tiếng đã cướp lời: "Kỹ thuật của mình không tốt nhưng mình có thể làm truyền cho cậu, mình có kinh nghiệm mà, năng lực tiêu thụ của mình rất tốt đó."

Mạnh Thao cũng không chịu lạc hậu: "Mình mình mình, mình biết vẽ, mình không cần chức gì ghê gớm cả, làm một chức họa sĩ nhỏ là được rồi."

Phó Thụ Dạng buồn cười lắc đầu, đúng lúc đối diện với ánh mắt của Hứa Mân, trong mắt cô có ánh sáng lóe lên.

Hứa Mân thấy anh nhìn mình, vội tỏ lòng thành: "Em, mặc dù em chả biết gì cả nhưng em có thể... làm lễ tân!"

"Đúng, lễ tân Mân Mân rất vượt trội, một cô gái xinh đẹp như vậy vừa đứng trước công ty thôi thì đảm bảo sẽ có khách hàng đầy cửa, làm ăn thịnh vượng!" Mạnh Thao đã có hơi say, nói chuyện cũng bắt đầu không có logic: "Tới, cạ ly! Chúc Dạng thần sớm ngày phát tài, cưới bạch phủ mỹ, đi tới đỉnh cao nhân sinh!"

Cậu ta cầm chai rượu muốn chạm ly với Phó Thụ Dạng.

"Cậu say rồi." Phó Thụ Dạng ghét bỏ tránh đi.

Mạnh Thao mặc kệ, tự mình cầm hai chai rượu chạm vào nhau: "Làm đi, là anh em thì làm đi!"

Phó Thụ Dạng bật cười, một giây sau không biết anh nghĩ tới gì đó, mặc dù ghét bỏ nhưng vẫn cầm chai rượu lên uống với Mạnh Thao.

Anh ngửa đầu, hầu kết trượt lên xuống, có chút rượu thuận theo khóe miệng trượt xuống ngưng tụ thành một giọt, lướt qua cái cổ thon dài rồi dừng ở xương quai xanh tinh xảo, muốn rơi nhưng lại chưa rơi.

Một cổ cảm xúc khó hiểu dâng lên trong lòng, Hứa Mân cảm thấy đầu ngón tay và đáy lòng đều ngứa, rất muốn giúp Phó Thư Dạng lau giọt rượu kia đi.

Cô nghĩ thế và cũng đưa tay ra thật.

Nhưng tay còn chưa đưa đến trước mặt Phó Thư Dạng thì Phó Thư Dạng đã uống xong một chai, theo động tác đặt chai rượu xuống của anh, giọt rượu kia cũng trượt xuống xương quai xanh, dọc theo nửa bên cánh hình xăm chui vào trong cổ áo, nhìn không rõ lắm.

Hứa Mân chợt giật mình, vội rút tay về.

"Sao vậy?" Phó Thư Dạng phát hiện ra động tác của cô, nghi hoặc nhìn hai bên một chút: "Em cũng muốn uống à?"

"Không, không phải." Hứa Mân lắp bắp lên tiếng, nhìn thấy chai rượu chất đầy đất, trong lúc tình thế cấp bách tìm ra một đề tài: "Anh không có uống say chứ? Một mình em không thể vác nổi ba người con trai như các anh về đâu..."

"Vậy em còn thể son sắt như thế làm gì?" Phó Thư Dạng khẽ cười một tiếng.

Đêm nay, có thể là vì khúc mắc đã giải, cũng có thể là vì uống rượu mà lệ khí giữa hai đầu lông mày của Phó Thư Dạng đã tản đi rất nhiều. Trên gương mặt đẹp trai trắng ngần dưới ánh đèn có chút ý cười đùa giỡn, đẹp trai đến mức rung động lòng người.

Hứa Mân hốt hoảng dời mắt, bàn tay dè dặt lên ngực.

Chẳng trách có nhiều fan hâm mộ theo đuôi ngôi sao như vậy, nị lực của thịnh thế mỹ nhân thật sự không đỡ được.

"Em cho là anh sẽ không say." Hứa Mân cố gắng giữ bình tĩnh.

Dù sao trước kia, mỗi ngày Phó Thư Dạng đều cầm chai rượu trong tay, có lẽ từ lượng cũng được luyện thành.

Phó Thư Dạng nhìn hai bên gò má đỏ ửng của cô gái, chậm rãi nói: "Anh cũng là người, sao lại không say được?"

Hứa Mân vô thức nói: "Vậy anh đừng uống nữa."

Phó Thư Dạng rũ mắt nhìn ly rượu trong tay mình, bỏ xuống, khoe miệng khẽ cong lên: "Được."

Hứa Mân cảm thấy có lẽ cô cũng say rồi, nếu không thì vì sao cô lại có cảm giác Phó Thư Dạng đang trêu chọc cô chứ?

Ảo giác, nhất định là ảo giác!

Hứa Mân liếc mắt nhìn hai người đang ôm nhau nói nhảm, ổn định tâm thần, lại nói sang chuyện khác: "Vậy anh muốn tự mở công ty trò chơi sao?"

Phó Thư Dạng lắc đầu: "Không."

Hứa Mân khó hiểu: "Vì sao chứ?"

"Không có tiền." Phó Thư Dạng nói đúng sự thật: "Cho dù sáng tạo tốt thì giai đoạn trước cũng cần rất nhiều đầu tư mới có thể làm ra một trò chơi."

Hứa Mân nghe thấy Phó Thư Dạng nói không có tiền cũng hơi sốc một chút, sau đó mới nhớ ra hiện tại Phó Thư Dạng vẫn chưa phát tài.

"Không sao cả, anh sẽ nhanh kiếm được tiền thôi." Hứa Mân không hề nghi ngờ chút nào.

Phó Thư Dạng nhìn vẻ chắc chắn của cô rồi nói: "Anh định bán trò chơi."

"Hả? Anh không giữ lại cho mình..." Hứa Mân sững sốt một chút rồi nhanh chóng phản ứng kịp, bán sáng tạo trò chơi thì anh sẽ có tài chính để làm các đầu tư khác. Nhưng nếu không bán, không có tài chính thì cũng không làm được trò chơi. Hứa Mân buột miệng nói: "Trò chơi của anh sẽ hot lên, chắc chắn phải bán thật nhiều tiền, không được bán rẻ."

Ánh mắt Phó Thư Dạng khẽ động: "Sao em biết là sẽ hot lên?"

Lúc này Hứa Mân mới ý thức được mình bại lộ, vội che giấu: "Bởi vì Kim Mầu là chuyên gia, mặc dù nhân phẩm của ông ta không tốt nhưng em tin tưởng ánh mắt của ông ta không tồi."

Nói vậy cũng có thể miễn cưỡng thông qua.

Nhưng Phó Thư Dạng lại thấy thăm thẳm trong tay Hứa Mân đã sắp bị cô làm gãy mất.

Phó Thư Dạng không vạch trần, gật đầu nói: "Anh sẽ cố gắng bán thật nhiều tiền."

Hứa Mân thờ phào nhẹ nhõm, thấy hai người kia gục xuống sắp ngủ thiếp đi thì đề nghị: "Nếu không thì chúng ta về thôi."

Phó Thư Dạng thanh toán, lại gọi người giúp đỡ hai con sâu rượu này lên xe, cùng về trường học.

Xe lái thẳng đến dưới lầu ký túc xá công nghệ, Sở Diệp Nhiên và Mạnh Thao say rượu điên cuồng suốt dọc đường, lúc này đã ngủ đến bất tỉnh nhân sự.

Một lần Phó Thư Dạng cũng chỉ có thể đỡ một người lên lầu, Hứa Mân ở trong xe trông coi.

Lúc anh đến đỡ người thứ hai, Hứa Mân đang muốn tạm biệt thì nghe anh nói: "Chờ anh một chút."

Hứa Mân đợi chưa được bao lâu thì Phó Thư Dạng đã xuống.

"Đi thôi." Phó Thư Dạng nói.

Hứa Mân khó hiểu: "Đi đâu vậy?"

Phó Thư Dạng nói: "Đưa em về."

Hứa Mân sững sờ, vội từ chối: "Chỗ này cũng không xa, không cần đưa em về, anh về chăm sóc cho bọn họ đi."

Bước chân của Phó Thư Dạng không dừng lại: "Thuận tiện qua trường học bọn em mua chút đồ."

"Cần mua cái gì mà phải đến trường học của bọn em để mua?" Hứa Mân đành phải đuổi theo, có phần tò mò.

"Đến rồi biết." Phó Thư Dạng không chịu nói.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Edit by Link

—

Hai người đi ngang qua tiệm bánh ngọt lần trước, Phó Thư Dạng nói muốn vào mua đồ.

Hứa Mân nhớ tới bánh bích quy và bánh ngọt lúc trước, không nhịn được hỏi: "Anh muốn mua cái gì?"

"Bữa sáng cho ngày mai." Phó Thư Dạng nói: "Sở Diệp Nhiên thích ăn cuốn chả giò của tiệm này."

Hứa Mân hơi kinh ngạc: "Anh ấy còn kén chọn vậy hả?"

Phó Thư Dạng mặt không đổi sắc gật đầu: "Ừm."

Hứa Mân không còn gì để nói nữa, Phó Thư Dạng đi vào cửa hàng, không lâu sau đã cầm mấy cái túi đi ra, tiện tay đưa cho Hứa Mân túi lớn túi nhỏ: "Những thứ này cho em."

"Còn có phần của em hả?" Hứa Mân hơi xấu hổ: "Em không chọn đâu, ăn ở nhà ăn là được rồi."

"Mua cho bọn họ mà không mua cho em à?" Phó Thư Dạng vẫn giữ nguyên tư thế: "Ăn không hết thì cũng có thể chia cho bạn cùng phòng."

Hứa Mân đành phải nhận: "Cảm ơn học trưởng."

"Đi thôi." Đã tới đây rồi, cuối cùng Phó Thư Dạng vẫn đưa Hứa Mân đến dưới ký túc xá.

Hứa Mân đi vài bước lại ngoảnh đầu gọi Phó Thư Dạng: "Học trưởng."

"Sao vậy?" Phó Thư Dạng đứng yên tại chỗ.

"Ngày mai anh..." Hứa Mân muốn nói lại thôi.

"Ngày mai anh về tiểu khu Bạch Hạc Tháp dọn hành lý." Phó Thư Dạng như biết cô muốn nói gì, chủ động nói: "Em thắng rồi, anh sẽ đi học lại."

Hứa Mân lập tức cười lên xinh đẹp chói mắt: "Tốt quá rồi!"

Phó Thư Dạng nhìn gương mặt phấn khởi của cô, trái tim cũng chậm rãi nhũn ra.

Một tuần sau đó Hứa Mân đều đặn cố gắng luyện múa.

Lần biểu diễn này không chỉ liên quan tới danh tiếng của Điều Tĩnh mà còn là lần đầu cô lên sân khấu, liên quan đến con đường tiền tài sau này, Hứa Mân không cho phép mình có chút sơ xuất nào.

Ngày biểu diễn chính thức là chủ nhật, thứ bảy phải tiến hành diễn tập.

Đây là lần đầu tiên Hứa Mân đi vào hậu trường sân khấu, cô cảm thấy nó còn hỗn loạn hơn so với tưởng tượng của mình.

Các nhân viên biểu diễn đều đang chuẩn bị, đâu đâu cũng có đạo cụ và trang phục, tiếng hô to gọi nhỏ lẫn lộn vào nhau khiến người ta kim lòng được mà bị đưa vào tình trạng khấn trương.

"Không sao cả, đến nhiều là quen thôi." Một cô gái tên Gia Gia trong đoàn của Điều Tĩnh nói với Hứa Mân: "Hôm nay là diễn tập, nếu xảy ra vấn đề gì thì vẫn còn cơ hội sửa lại. Nhưng chúng ta chỉ là vai phụ, phạm lỗi thì chắc chắn sẽ phải bị mắng, tốt nhất là đừng nên phạm sai."

Hứa Mân gật đầu: "Em sẽ cố gắng."

Bình thường các loại biểu diễn sân khấu thế này đều có đoàn đội chuyên nghiệp phụ trách, mỗi ngày những người này đều cùng nhau luyện tập cơ bản nên phối hợp rất tốt.

Ngày thường Hứa Mân đi học, không có thời gian phối hợp với mọi người cho nên Điều Tĩnh xếp cho cô những phần không cần phối hợp, thậm chí còn có một điệu múa solo. Cô gái Gia Gia này chính là người phối hợp với cô nhiều nhất, bọn họ chỉ mới gặp nhau vài lần, cũng từng luyện tập cùng nhau.

Nhiệm vụ quan trọng trong diễn tập là nhớ vị trí. Trước lúc bắt đầu, Hứa Mân khấn trương, sau khi lên sân khấu thì cũng không còn lo khấn trương nữa vì có quá nhiều thứ cần nhớ, hoàn toàn không rảnh để khấn trương.

Hai điệu nhảy đầu diễn tập xong rất thuận lợi, phần nhảy sau cùng của Hứa Mân là làm bạn nhảy cho đại minh tinh Dư Huy đang hot.

Dư Huy hát một bài tình ca thâm mến, Hứa Mân lại đóng vai nữ thần được anh ta thâm mến. Đoạn vũ đạo này không cần quá nhiều động tác nhưng yêu cầu từ lúc bắt đầu nhảy cho đến khi kết thúc, ý cảnh và ca từ có thể dung hợp với nhau, hình ảnh đẹp mắt là được.

Ngay từ đầu Hứa Mân cũng không dám nhận phần nhảy này nhưng Điều Tĩnh kiên quyết, cuối cùng cô vẫn đồng ý.

Hôm nay Dư Huy không có xuất hiện, nhân viên công tác thay thế vị trí của anh ta, toàn bộ quá trình đều không trao đổi gì với Hứa Mân.

Lúc Hứa Mân đi ra, đạo diễn gọi cô sang một bên hỏi tên.

Diễn tập kết thúc thuận lợi, thuận lợi đến mức khiến Hứa Mân cũng hơi bất ngờ.

"Hôm nay rất giỏi, ngày mai tiếp tục duy trì." Hiếm khi Điều Tĩnh lộ ra vẻ mặt hài lòng.

"Cảm ơn cô Điều." Hứa Mân hơi hăng hái.

Ngày mai phải xuất phát từ quảng trường Cao Tháp với Điều Tĩnh nên tối hôm đó Hứa Mân cũng không về trường mà trở về tiểu khu Bạch Hạc Tháp.

Vừa vào cửa, bảo an đã nhiệt tình chào hỏi cô: "Cô Hứa, đã lâu không gặp."

Lúc này Hứa Mân mới phát hiện, đã hơn nửa tháng rồi cô chưa về đây.

Thời gian trôi qua thật nhanh, cô xuyên qua hồi đầu tháng tám, bây giờ đã sắp cuối tháng mười.

Nhớ lại lúc vừa xuyên qua, cô còn thấp thỏm lo âu, nửa đêm nằm mơ tỉnh giấc, không ngờ bây giờ lại thích nghi tốt như vậy.

Dọc đường về nhà phải đi ngang qua nhà Phó Thư Dạng trước, từ xa, Hứa Mân đã thấy mấy người đứng trước cửa nhà anh chỉ chỉ trỏ trỏ, vội vàng bước nhanh qua.

"Cô Hứa." Trong đó có một người là nhân viên công tác vật nghiệp, vừa hay quen biết Hứa Mân nên vội lên tiếng chào hỏi cô.

Hứa Mân hơi khó hiểu: "Mọi người đang làm gì vậy?"

"Chẳng phải bộ phòng này cần bán sao." Nhân viên công tác cười nói: "Mấy vị này đến xem phòng."

"Bán?" Hứa Mân sững sờ một chút mới hiểu ra được.

Thật ra phòng này là của Kim Mầu, Phó Thư Dạng nhận nhà của ông ta cũng chỉ để ông ta lơ là, bây giờ chuyện đã điều tra rõ ràng, đương nhiên phải trả lại phòng này cho Kim Mầu.

Với tình cảnh hiện tại của Kim Mầu, bán đi cũng là bình thường.

Hứa Mân trở về nhà mình, ngoảnh đầu nhìn thấy những người kia vẫn đang xem phòng, đột nhiên cảm thấy hơi cô đơn.

Từ ngày đầu tiên xuyên qua đã gặp Phó Thư Dạng.

Mấy tháng đó đến nay, dù có chuyện gì xảy ra thì sự ảnh hưởng của Phó Thư Dạng vẫn luôn còn đó, cô đã dần quen rồi.

Quen có một người hàng xóm đáng tin gọi là Phó Thư Dạng, dù thiết lập trong sách của anh là một trùm phản diện.

Việc bán nhà này khiến Hứa Mân chợt ý thức được Phó Thư Dạng đã không còn là hàng xóm của cô nữa, dường như trên thế giới này không có bất kỳ mối quan hệ nào gọi là mãi mãi không thay đổi.

Hứa Mân bị đánh thức bởi tiếng gió thổi vào cửa sổ lúc nửa đêm, cô đóng cửa sổ lại, mắt không tự chủ nhìn vào căn nhà vẫn tối đen như mực bên cạnh.

Đột nhiên Hứa Mân không ngủ được, cô ngồi trên ban công chụp một tấm ảnh trời sao, tiện tay đăng lên vòng bạn bè.

Ngày hôm sau, Hứa Mân qua tụ họp với Diêu Tịnh trước, sau khi ăn cơm trưa xong thì cùng đến chỗ biểu diễn, buổi chiều diễn tập thêm lần nữa nhưng Dư Huy vẫn không tới. Hứa Mân cũng không lo lắng gì.

Dù sao toàn bộ quá trình đều không hề giao lưu, Dư Huy hát bài hát của anh ta, cô nhảy phần nhảy của cô là được rồi.

Diễn tập xong thì bắt đầu trang điểm, hậu trường bận bịu một phen.

Đối với những người làm bạn nhảy như Hứa Mân thì trang điểm không quan trọng lắm, chủ yếu đều là tự mình làm. Bây giờ rười rượi, buổi diễn chính thức bắt đầu.

Tiết mục thứ hai là của Hứa Mân, cô đã thay xong trang phục, đang ngẩng đầu nhìn lên màn hình.

Có thể nói người trong khán đài gần như là đông nghìn nghịt, da đầu cô lập tức tê dại.

"Nhìn cái này còn không bằng nhớ động tác thêm một lần." Rốt cuộc Diêu Tịnh cũng không yên tâm về Hứa Mân cho lắm, lúc nào cũng chú ý tới cô.

Tiết mục này cô ấy không cần lên nên đến chặn ánh mắt của Hứa Mân lại. Hứa Mân ngượng ngùng sờ đầu một cái.

"Đây." Diêu Tịnh đưa điện thoại di động của cô qua: "Có người gửi tin nhắn cho em."

Hứa Mân ngạc nhiên mở ra xem. Tất cả đám người Sở Diệp Nhiên, Mạnh Thao, Phùng Hiểu Chi đều gửi tin nhắn cổ vũ động viên cô, của Phó Thư Dạng là đơn giản nhất.

【 Fur: Cố lên. 】

"Không cần trả lời." Diêu Tịnh thấy tiết mục đầu tiên sắp kết thúc thì rút điện thoại lại: "Lên sân khấu."

Hứa Mân chưa kịp nghĩ thêm gì, cứ thế mà bị đẩy lên sân khấu.

Cô còn đang đắm chìm trong tin tức của đám người Phó Thư Dạng gửi cho cô, hoàn toàn không chú ý tới người xem dưới đài, mấy ngày nay đã nhớ rõ các động tác vũ đạo nên không hề xuất hiện bất kỳ sai lầm nào.

Đến lúc xuống đài, Hứa Mân mới ý thức được mình đã biểu diễn xong một tiết mục.

"Động tác không có vấn đề gì, chỉ có điều biểu cảm hơi dờ." Diêu Tịnh đứng xem sau đài, chỉ điểm: "Có lẽ ngay cả mặt của bạn nhảy thế nào người xem cũng không nhìn nhưng đối với chúng ta mà nói, chưa kể đến ước mơ, ít nhất thì đây là sự chuyên nghiệp. Chuyên nghiệp là phải có thái độ của chuyên nghiệp, không được dễ bị ảnh hưởng bởi bất kỳ nhân tố bên ngoài nào, hiểu không?"

Hứa Mân vội gật đầu.

Tiết mục tiếp theo cũng sắp tới, Hứa Mân không kịp nói nhiều, thay trang phục ra sân.

Lần này cô đã quen hơn rồi, cũng đã nhớ phải điều chỉnh biểu cảm, cảm giác tốt hơn lần đầu nên khi xuống đài, Diêu Tịnh cũng không nói thêm gì.

Múa solo được xếp gần cuối, có thợ trang điểm tới trang điểm cho Hứa Mân.

Hứa Mân vừa chờ làm tóc vừa xem Diêu Tịnh biểu diễn.

Cô luôn biết Điều Tĩnh nhảy rất đáng gờm nhưng đây vẫn là lần đầu tiên Hứa Mân thấy cô ấy biểu diễn trên sân khấu. Vừa thấy Điều Tĩnh biểu diễn là Hứa Mân đã biết mình kém chỗ nào.

Điều Tĩnh biểu diễn nhìn không ra dấu vết của biểu diễn, nét mặt cô ấy vô cùng tự nhiên, điệu nhảy của cô ấy như không phải nhảy mà là đang kể chuyện xưa, người xem có thể xem hiểu ý mà cô ấy muốn biểu đạt.

Đến lúc sắp kết thúc, diễn viên phía trước đột nhiên bị trượt chân, ống tay áo vung lên quét mạnh vào mặt Điều Tĩnh. Trên ống tay áo có tua rua kim loại, nhìn chút thôi cũng thấy đau, Hứa Mân đứng bật dậy.

Nhưng mặt Điều Tĩnh không đổi sắc, động tác múa cũng không hề loạn chút nào.

Chờ cô ấy xuống đài, Hứa Mân không kịp chờ đợi chạy tới xem, trên mặt Điều Tĩnh bị quét ra hai vết đỏ rõ ràng.

"Không sao, bảo thợ trang điểm dặm thêm chút phấn là được rồi." Điều Tĩnh xua tay, không cho Hứa Mân lo lắng: "Sắp tới em rồi, nhanh đi chuẩn bị đi."

"Hứa Mân! Hứa Mân!" Đạo diễn hiện trường đồng thời cầm loa kêu lên.

Hứa Mân đáp một tiếng, chỉ có thể vội vàng đưa chai nước đá cho Điều Tĩnh để cô ấy chườm tạm một chút, sau đó đi tìm đạo diễn.

"Người này là Dư Huy, có thể gọi là anh Huy." Đạo diễn chỉ vào chàng trai có gương mặt đẹp trai rồi nói: "Anh Huy, đây là Hứa Mân, bạn nhảy của anh. Hai người trao đổi xem một lát phải tương tác thế nào đi."

Hứa Mân sững sờ, còn phải tương tác với nhau nữa à? Chẳng phải đã nói là không có sao?

"Chào cô." Dư Huy đã vươn tay ra trước. Hứa Mân vội nắm lấy: "Chào anh Huy."

Trong mấy buổi diễn tập, người này đều không có tới, Hứa Mân thật sự không có cảm tình gì với anh ta. Nhưng đám người Gia Gia đều nói ngôi sao lớn chính là như vậy, hoặc là bận thật, hoặc là vì thể diện địa vị lớn của mình nên không tới diễn tập là chuyện bình thường.

Bọn họ nhận tiền múa, làm tốt công việc của mình là được, không cần để ý đến mình tinh, dù sao thì cũng không ai biết ai.

Hứa Mân không ngờ còn có một khâu như vậy.

"Cô Hứa rất xinh đẹp, có thể làm bạn nhảy của cô là vinh hạnh của tôi." Dư Huy rất lịch sự: "Chờ chút, để tôi nghĩ xem..."

"Anh Huy!" Dư Huy vừa lên tiếng thì một người đẹp ăn mặc siêu gọi cảm đi tới: "Sao bây giờ anh mới đến vậy? Bọn em chờ anh lâu lắm rồi đó."

Hứa Mân im lặng lui lại một chút.

Dư Huy nói: "Do chuyển bay đến trễ, bây giờ đang phải trao đổi nội dung biểu diễn một chút."

"Anh còn đến nữa không?" Người đẹp kia liếc Hứa Mân một cái: "Hay là vì thấy con gái nhà người ta xinh đẹp nên không dòi mắt nữa?"

Dư Huy hơi xấu hổ: "Đừng nói vậy."

Hứa Mân dứt khoát xoay người chui vào trong đám người, giả vờ như không nghe thấy gì cả.

Dường như người đẹp kia rất có địa vị, cô ấy vẫn luôn nói chuyện với Dư Huy, Dư Huy cũng không tiện từ chối. Chờ lúc cô ấy rời đi thì đạo diễn đã kêu chuẩn bị.

Vai diễn của Hứa Mân là một nữ thần cấp bậc tiên tử, cách lên sân khấu là từ trên trời giáng xuống cho nên phải đi chuẩn bị trước, cũng không kịp bàn tương tác gì đó.

Biểu diễn chính thức bắt đầu, Hứa Mân không sợ độ cao, lúc trước đã từng diễn tập rồi cho nên thích ứng rất tốt.

Thợ trang điểm duỗi thẳng tóc cô, đeo một cái vòng hoa, cũng không có thêm bất kỳ trang sức dư thừa nào. Cô mặc một cái váy lụa mỏng màu trắng, khi dây treo hạ xuống, Hứa Mân đang xoay tròn không ngừng, cánh hoa mà tổ đạo cụ chuẩn bị cũng rơi rụng xuống dưới. Từ góc độ người xem, Hứa Mân quả thật là tiên tử hạ phàm, tiếng vỗ tay lập tức vang lên bốn phía.

Hứa Mân vừa hạ xuống đất đã thấy Dư Huy vừa hát vừa đi về phía cô.

Hứa Mân hơi hoảng, anh ta muốn tương tác sao?

Cô và Dư Huy chưa từng diễn tập cũng chưa từng bàn bạc với nhau, ai mà biết phải tương tác thế nào?

Ánh mắt Dư Huy nóng bỏng tha thiết giống như anh ta cực kỳ yêu nữ thần trong lời bài hát của anh ta.

Diễn xuất thật đáng gờm, chẳng trách có thể hot. Trong đầu Hứa Mân lóe lên ý nghĩ này, cô cũng chợt nhớ ra đây là một bài hát thâm mến, nếu đã là

thầm mèn thì đồng nghĩa với việc cô cũng không biết.

Cho nên cô không cần phải tương tác với Dư Huy.

Cả bài hát, Dư Huy đều hát xung quanh Hứa Mân, ánh mắt gần như dán trên người cô. Nhưng từ đầu tới cuối ánh mắt của Hứa Mân chưa từng tiếp xúc với anh ta dù chỉ một lần, từ đầu tới cuối đều xem như người bên cạnh không hề tồn tại, phối hợp hoàn mỹ.

Nốt nhạc cuối cùng hạ xuống, điệu nhảy của Hứa Mân cũng vừa lúc kết thúc.

Tiếng hoan hô và tiếng vỗ tay của người xem suýt chút đã phá tan sân vận động.

Dư Huy mỉm cười nhìn về phía Hứa Mân, anh ta đưa tay ra như muốn cầm tay cô gửi lời cảm ơn đến người xem.

Hứa Mân vô thức nghiêng đầu nhìn về phía Dư Huy nhưng ánh mắt lại bị một bóng người ngồi ở hàng trước hấp dẫn...

Phó Thư Dạng?

Hứa Mân hoảng hốt trong lòng. Phó Thư Dạng chưa từng nói sẽ đến hiện trường xem biểu diễn. Cũng không biết cô nghĩ thế nào mà cánh tay đang duỗi ra được một nửa lại chuyển một cái che lên ngực mình, cúi người với người xem, hoàn toàn không để ý đến Dư Huy bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Edit by Link

—

Dư Huy cũng phản ứng rất nhanh, cánh tay anh ta hơi cong lại, thân sĩ cuối đầu một cái vô cùng tự nhiên giống như ban đầu anh ta chỉ định khom người mà thôi.

Hai người cùng nhau xuống đài, Dư Huy chợt hỏi: "Cô Hứa làm việc ở đoàn múa nào? Sao trước kia tôi chưa từng thấy cô?"

Hai ngày nay, vì là lần đầu lên sân khấu biểu diễn nên trong lòng Hứa Mân rất khẩn trương, cô cũng không hề chú ý tới cái tên Dư Huy này. Vừa rồi lên sân khấu mới chợt nhớ ra, người này cũng là một nhân vật từng xuất hiện trong sách.

Anh ta và nữ chính Hứa Lang cùng quay một bộ phim, rất thích Hứa Lang, hay ra mặt giúp cô ta, còn từng theo đuổi Hứa Lang nhưng cuối cùng vẫn không so được với Hàn Thù.

Người này cũng không được coi là nhân vật phản diện, anh ta chỉ là vật làm nền cho nam chính mà thôi.

Nhưng anh ta thích Hứa Lang nên Hứa Mân nhất định phải kính sợ tránh xa.

"Tôi không làm trong đoàn múa." Hứa Mân khách sáo trả lời: "Có người trong đoàn bận việc, tôi chỉ là người bổ sung tạm thời thôi."

"Ghé góp vậy sao?" Đường như Dư Huy hơi kinh ngạc: "Vậy cô vốn làm gì?"

"Học sinh." Hứa Mân nói.

Đường như Dư Huy càng bất ngờ hơn, anh ta quan sát cô một lượt rồi nói: "Vậy cô có hứng thú..."

"Hứa Mân!" Họ đang nói chuyện thì có hai người chạy tới hậu trường, Dư Huy còn chưa nói hết câu đã bị Gia Gia ngắt lời.

"Tạm biệt anh Huy." Hứa Mân cũng không muốn nghe câu nói kế tiếp của Dư Huy, giả vờ như không hề nghe thấy gì cả, khẽ gật đầu tỏ ý với anh ta rồi chạy tới chỗ Gia Gia: "Mặt của cô Diệu sao rồi?"

"Không có vấn đề gì cả, em yên tâm đi." Gia Gia vỗ vỗ vai cô, dường như cô ấy rất vui vẻ: "Chị ấy ở lại lãnh lương, tính xong sẽ chuyển tiền cho em. Chị ấy bảo em về trước, không cần chờ chị ấy."

Những diễn viên múa này đã đi theo Diệu Tịnh rất lâu, mỗi lần diễn xong đều sẽ đi về, Diệu Tịnh lấy tiền xong sẽ chuyển cho họ nên họ đã quen rồi.

Hứa Mân cũng không lo về chuyện tiền cho lắm, nếu Diệu Tịnh đã nói vậy rồi thì cô cũng đi thay quần áo chuẩn bị tìm Phó Thư Dạng.

Hứa Mân hơi hưng phấn, cô không ngờ bọn họ sẽ tới hiện trường xem biểu diễn.

Cô thay quần áo xong, vừa mở cửa đi ra thì thấy một người đàn ông mập mập trắng trắng đang đứng ở một bên cửa, sợ hết hồn: "Anh là ai? Anh ở đây làm gì?"

"Cô Hứa đừng hiểu lầm." Người đàn ông giơ cánh tay mập mập tỏ vẻ vô tội rồi giải thích: "Tôi không có làm gì cả. Tự giới thiệu một chút, tôi là người đại diện, cô Hứa có hứng thú tham gia vào ngành giải trí không?"

Hứa Mân nhần nại nghe hẳn nói xong, bình tĩnh lắc đầu: "Cảm ơn anh đã tán thưởng nhưng xin lỗi anh, tôi không muốn vào ngành giải trí."

Dựa theo kịch bản trong sách thì sau này Hứa Lang sẽ vào ngành giải trí, sẽ trở thành ngôi sao nữ đang hot. Cô có điên mới muốn vào ngành giải trí cạnh tranh với Hứa Lang.

Người đàn ông mập mập còn muốn nói gì đó, Hứa Mân vừa ngẩng đầu đã thấy Phó Thư Dạng xuất hiện ở hậu trường, vội vẫy tay với anh: "Học trường!"

"Tôi còn có việc, đi trước nhé." Hứa Mân gật đầu chào hỏi người đàn ông mập mập rồi quay người chạy về phía Phó Thư Dạng.

Người đàn ông nhìn qua, bật thốt một tiếng "Ồi má!".

"Học trường, sao anh lại tới đây?" Hứa Mân nhìn hai bên một chút, thấy hơi kỳ lạ: "Chỉ có một mình anh thôi sao?"

Phó Thư Dạng hơi nhíu mày: "Em còn trông ai đến?"

"Ý em không phải như vậy." Hứa Mân ngược ngược cười lên: "Em chỉ không ngờ anh sẽ tới đây."

"Vé của đêm liên hoan không dễ mua, cô Diệu chỉ lấy hai vé nên chỉ có anh và Sở Diệp Nhiên tới. Cậu ta đi tìm cô Diệu rồi." Phó Thư Dạng cúi đầu nhìn Hứa Mân rồi giải thích.

Hứa Mân đã thay quần áo nhưng vẫn chưa tháo trang sức, vòng hoa trên đầu cũng chưa tháo xuống.

Ngày thường cô vốn giản dị, nay bỗng chưng trang điểm lên một cái, thay trang phục vào lại chợt thấy vô cùng tươi đẹp.

Ánh mắt Phó Thư Dạng dần sâu lại, Hứa Mân bị anh nhìn cũng hơi sợ: "Sao vậy?"

Cô duỗi tay sờ đến cái vòng hoa, vội muốn tháo nó xuống.

Nhưng vì lúc lên sân khấu cô có động tác nhảy mạnh, thợ trang điểm sợ vòng hoa rơi xuống nên dùng rất nhiều kẹp nhỏ cố định lại giúp cô. Chỉ là cô không thấy được trên đầu, kéo mãi mà vẫn không kéo vòng hoa xuống được, trái lại còn đứt mấy sợi tóc, đau đến mức gương mặt nhỏ nhắn cũng nhăn lại.

"Đừng nhúc nhích." Phó Thư Dạng nhíu mày, đến gần hai bước: "Đề anh."

Hứa Mân đành phải cúi đầu xuống, sau đó cô mới phát hiện ra khoảng cách giữa hai người quá gần, mặt của cô gần như dán vào ngực Phó Thư Dạng.

"Thích, thích, thích, thích, thích..."

Không biết là tiếng tim ai đập mất không chế mà ngày càng rõ ràng.

Hứa Mân cảm giác thính tai ngày càng nóng nhưng vòng hoa vẫn chưa tháo xuống được.

Có lẽ Phó Thư Dạng là con trai nên cũng không am hiểu về loại chuyện này. Hơn nữa, thợ trang điểm vì sợ lộ ra dấu vết nên dùng loại kẹp tóc vừa nhỏ vừa dài, màu sắc còn gần giống màu tóc, thật sự rất khó tìm. Phó Thư Dạng sợ làm Hứa Mân đau nên lấy vô cùng chậm.

Ngay lúc Hứa Mân cảm thấy mình sắp không chịu được nữa thì chợt nghe thấy một giọng quen thuộc: "Chào hai người."

Ánh mắt của Hứa Mân xuyên qua dưới cánh tay Phó Thư Dạng nhìn thấy một cái tay mập mập, cô lập tức nhớ tới người đàn ông mập mập trắng trắng kia.

Cô đang muốn nói không muốn vào ngành giải trí thì đã nghe thấy người đàn ông mập mập hơi nịnh nọt lên tiếng: "Soái ca, cậu có hứng thú vào ngành giải trí không?"

Hứa Mân: "..."

Có cần phải thật thà vậy không?

Phó Thư Dạng lạnh nhạt hơn Hứa Mân nhiều: "Không có."

Hiển nhiên người đàn ông mập mạp cũng không tin, hắn tiếp tục thuyết phục: "Cậu lớn lên đẹp trai như vậy mà không vào ngành giải trí thì thật đáng tiếc. Cậu tin vào mắt nhìn của một người đại diện như tôi đi, chỉ cần cậu ký kết với tôi thì tôi đảm bảo cậu sẽ nhanh chóng hot lên, tới lúc đó sẽ có rất nhiều fan hâm mộ thích cậu, mỗi ngày đều gọi cậu là anh trai, ông xã, còn ước gì có thể gả cho cậu nữa..."

"Tôi biết." Phó Thư Dạng ngắt lời hắn, bình tĩnh nói: "Nhưng tôi sợ bạn gái của tôi sẽ ghen."

Người đàn ông mập mạp hơi nghẹn họng: "..."

Hứa Mân:... Bạn gái?

Trùm phân diện có bạn gái hả?

"Xong rồi." Phó Thư Dạng lấy vòng hoa xuống, thuật tay chải chuốt lại vài sợi tóc hơi lộn xộn của Hứa Mân.

Đầu ngón tay hơi lạnh của anh lướt qua da đầu, Hứa Mân cảm thấy đỉnh đầu như bị điện giật, cảm giác tê dại nhột nhột truyền thẳng tới đáy lòng, ngón tay đang buông xuống bên người hơi co lại một chút.

Hứa Mân vội lùi lại hai bước, dưới ánh đèn, cái cổ đã đỏ lên một mảng lớn, trên mặt có dặm phấn nền nên cũng không nhìn ra được gì: "Cảm, cảm ơn anh."

"Đi thôi." Trong mắt Phó Thư Dạng hiện lên ý cười, đồng thời vươn tay trông như đang ra hiệu, lại như đang muốn ôm Hứa Mân vào.

Hứa Mân càng ngượng ngùng, vội bước nhanh về phía trước.

"Này này này." Người đàn ông mập mạp khôi phục tinh thần, mở lời lần nữa: "Soái ca, cậu thật sự không suy nghĩ chút sao? Trở thành ngôi sao lớn sẽ có thể kiếm được rất nhiều rất nhiều tiền..."

"Tôi vừa bán một cái bản quyền sáng chế phát minh với giá ba ngàn vạn." Phó Thư Dạng thờ ơ nói: "Anh có thể đảm bảo là mỗi một bộ phim tôi quay, mỗi một bài hát tôi hát, mỗi một chương trình tạp kỹ mà tôi tham gia đều sẽ kiếm được ba ngàn vạn không?"

Người đàn ông mập mạp: "..."

"Đi thôi." Phó Thư Dạng lại gọi Hứa Mân.

Lần này người đàn ông mập mạp cũng không cản nữa.

Bóng dáng của hai người họ vừa biến mất thì Dư Huy đã xuất hiện bên cạnh người đàn ông mập mạp: "Sao rồi?"

Người đàn ông mập mạp run một cái, rồi lại nhanh chóng như không có việc gì mà nói: "Cô ấy không đồng ý."

Dư Huy hí hóp mắt lại: "Không có hứng thú sao?"

"Chủ yếu là bạn trai cô ấy không đồng ý." Người đàn ông mập mạp cười nói: "Trông bạn trai của cô ấy có rất nhiều tiền."

"Có tiền mà còn để bạn gái tới nhận biểu diễn thế này à?" Dư Huy khinh thường hừ một tiếng, hơi dừng lại rồi nói: "Không sao, chắc là sợ bạn gái hot lên rồi thay lòng đổi dạ chứ gì. Đi thôi, về điều tra xem cô ấy học trường nào rồi nói tiếp."

Bên này, Hứa Mân và Phó Thư Dạng vừa tới cửa thì thấy Sở Diệp Nhiên và Điều Tĩnh cũng đi ra.

"Hai người còn chưa đi à?" Điều Tĩnh lên tiếng chào hỏi: "Vậy thì cùng ăn cơm đi, chắc là Mân Mân đã đói muốn chết rồi đấy."

Vì để đảm bảo lúc biểu diễn sẽ không xảy ra chuyện bất trắc, đừng nói là ăn cơm, ngay cả nước mà bọn họ cũng phải cố gắng uống ít một chút, biểu diễn xong thật sự vừa một vừa đói.

Hứa Mân nhìn thấy mặt của Điều Tĩnh càng sưng đỏ hơn.

"Đây chỉ là một bất trắc nhỏ, người ta cũng không phải là có ý, chỉ có thể coi như xui xẻo. Làm việc này thì em phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, hiểu không?" Điều Tĩnh lại thừa dịp chỉ cách phòng hồ cho Hứa Mân.

Hứa Mân chỉ có thể gật đầu.

Mọi người bàn bạc một chút, quyết định đi ăn bò bít tết.

"Tiểu Dạng Dạng, không đúng, Dạng thần, cậu định dùng ba ngàn vạn đó như thế nào?" Gọi đồ ăn xong, Sở Diệp Nhiên vô cùng phấn khởi hỏi Phó Thư Dạng.

Hứa Mân giật mình, ngẩng đầu hỏi: "Anh thật sự có ba ngàn vạn hả?"

Đương nhiên cô biết sau này Phó Thư Dạng sẽ có rất nhiều tiền, nhưng cảm giác lúc đọc sách và cảm nhận trong hiện thực hoàn toàn không giống nhau. Vừa này cô còn tưởng là Phó Thư Dạng đang lấy lệ với người đang ông mập mạp kia thôi, ai ngờ lại là thật.

Vậy anh nói anh có bạn gái cũng là thật luôn hả?

"Đương nhiên là thật." Có lẽ đáng về giặt mình của cô quá khoa trương, Sở Diệp Nhiên không nhịn được bật cười: "Em cũng biết Dạng thần của chúng ta lợi hại thế nào mà."

Hứa Mân gật đầu như gà mổ thóc: "Lợi hại, vô cùng lợi hại."

"Minh định dùng năm trăm vạn nhập vào cổ phần công nghệ." Giọng của Phó Thư Dạng ẩn chứa ý cười: "Tiền tới tay chỉ còn hai ngàn năm trăm vạn thôi."

"Lợi hại quá đi!" Hứa Mân nhìn Phó Thư Dạng, cô có cảm giác cả người anh đều đang phát sáng.

Phó Thư Dạng bị ánh sáng trong mắt của cô thiêu đốt, chợt quên luôn lời muốn nói.

Sở Diệp Nhiên vỗ đùi: "Thật đó. Anh đi đàm phán cùng cậu ta, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì anh cũng không dám tin. Bạn cùng phòng của anh trâu bò vậy sao? Đại lão không chỉ có tiền mà còn có tố chất tâm lý tốt, kỹ xảo đàm phán khiến người ta nhìn mà chỉ biết than thở. Cậu ta còn giống đại lão hơn cả đại lão, ai mà ngờ được cậu ta còn chưa tốt nghiệp chứ? Nếu so sánh thì anh chẳng khác gì một đứa con nít chưa trải sự đời."

Phó Thư Dạng ung dung nói: "Định vị của bản thân thật sự rất chuẩn xác."

Sở Diệp Nhiên: "..."

Hứa Mân và Điều Tĩnh không nhịn được bật cười thành tiếng, sau đó lại cùng che miệng vì sợ làm phiền khách bên cạnh.

Sở Diệp Nhiên mất hết thể diện, tức giận nói: "Minh thu lại lời vừa rồi, ăn cơm đi."

Hồi lâu sau Hứa Mân mới ngưng cười được, cô vô thức ngẩng đầu nhìn lên, Phó Thư Dạng ngồi đối diện cô nên đúng lúc thấy anh đang cắt bò bít tết.

Ngón tay của anh thon dài trắng nõn, móng tay được cắt rất gọn gàng, động tác cắt bò bít tết vừa ưu nhã lại vừa ung dung, muốn đẹp bao nhiêu là đẹp bấy nhiêu.

Không hổ là người đàn ông có tiền nhất trong thế giới này, ra tay là không tầm thường.

Hơn nữa, đây chỉ là một phần lợi nhuận, hai ngàn năm trăm vạn đến trong tay anh thì chắc chắn lợi nhuận sẽ càng kinh người.

Chẳng trách anh lại từ chối làm minh tinh, nghĩ đến đây, Hứa Mân không khỏi lại nghĩ tới chuyện anh nói có bạn gái.

Cơm nước xong xuôi, Phó Thư Dạng đi tính tiền.

Hứa Mân theo Sở Diệp Nhiên và Điều Tĩnh ra ngoài, cô không nhịn được lén hỏi Sở Diệp Nhiên: "Sở ca, anh có biết bạn gái của học trưởng là ai không?"

"Bạn gái hả? Cậu ta có bạn gái à?" Sở Diệp Nhiên nghe vậy cũng khiếp sợ không thôi, anh ta vẫn rất coi trọng Phó Thư Dạng và Hứa Mân.

Giọng nói của anh ta hơi lớn, Hứa Mân cũng hơi hoảng, cô còn chưa kịp ngăn cản thì đã nghe thấy giọng trầm thấp của Phó Thư Dạng: "Bạn gái gì?"

Hứa Mân che mặt: "..."

Hóng hót nghe ngóng sau lưng người ta, còn bị người ta nghe thấy thì cũng hơi xấu hổ.

Nhưng cô thật sự tò mò, không tự chủ dựng lỗ tai lên.

Sở Diệp Nhiên cũng ngốc luôn rồi: "Mân Mân hỏi mình, bạn gái của cậu là ai. Cậu có bạn gái từ khi nào vậy? Sao mình lại không biết?"

"Không liên quan đến cậu." Phó Thư Dạng hờ hững nói: "Đi thôi."

Dĩ nhiên anh không hề muốn trả lời, mọi người đều bắt đầu ngứa ngáy trong lòng nhưng không dám hỏi lại, dù vậy vẫn khó chịu.

Sở Diệp Nhiên phải đưa Điều Tĩnh về nhà, Phó Thư Dạng thì đi cùng Hứa Mân.

Anh còn đưa Hứa Mân đến tận dưới ký túc xá.

Bởi vì Phó Thư Dạng vẫn luôn không trả lời vấn đề ban nãy nên đêm nay Hứa Mân đi chung với anh cũng có chút không được tự nhiên, vừa đến nơi đã muốn chạy ngay: "Tạm biệt học trưởng."

"Chờ chút." Phó Thư Dạng gọi cô lại.

Hứa Mân hơi sợ: "Sao vậy?"

Phó Thư Dạng nói: "Anh không có bạn gái."

Tìm Hứa Mân đột nhiên đập nhanh hơn.

"Nhưng sau này anh cũng phải quen bạn gái." Khóe mắt hơi cong của Phó Thư Dạng lộ ra ý cười: "Sợ cô ấy ghen nên phòng ngừa trước."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Edit by Link

—

Lúc Hứa Mân trở về ký túc xá, nhịp tim vẫn còn đập hơi nhanh.

Vừa rồi cô gần như là chạy trời chết, vội đáp một tiếng rồi nhanh chóng chạy đi.

Không biết vì sao những lời mà Phó Thư Dạng nói khiến cô cảm thấy hơi... lạ.

Cảm giác nói không ra lời, tim còn loạn nhịp.

Hứa Mân chưa từng yêu đương, ở khía cạnh này, cô hoàn toàn phản ứng chậm.

Nhưng cô cũng không ngốc, Phó Thư Dạng nói dối với người đàn ông mập mạp kia cũng không sao, giải thích cũng không thành vấn đề. Nhưng vì sao anh không chịu giải thích ngay trước mặt đám người Sở Diệp Nhiên mà lại muốn giải thích với riêng một mình cô chứ?

Chỉ có điều Hứa Mân không dám nghĩ quá sâu, cho dù anh có là trùm phản diện trong sách hay là Phó Thư Dạng của hiện tại thì anh cũng đều có hào quang của đại lão, ở trong lòng Hứa Mân, anh chính là loại người không dính khói lửa trần gian.

Hứa Mân muốn hỏi Phó Thư Dạng có ý gì nhưng cô cũng không dám hỏi, ý nghĩ này vừa bốc lên đã bị cô ép xuống.

Có lẽ chỉ đơn giản là không muốn thừa nhận mình không có bạn gái trước mặt Sở Diệp Nhiên thôi... nhỉ?

Cửa ký túc xá khép hờ, đám bạn cùng phòng đang bàn luận gì đó, giọng điệu có hơi kích động. Hứa Mân không yên lòng đẩy cửa ra, âm thanh bên trong như bị ấn nút tạm dừng, đột nhiên an tĩnh lại.

"Sao vậy?" Hứa Mân vô thức hỏi một câu.

"Bọn mình... Ồi má ơi!" Mai Thanh ngoảnh lại nhìn thấy cách ăn mặc của Hứa Mân, khoa trương hô lên một tiếng: "Mân Mân, cậu mặc như vậy trông đẹp quá đi!"

Từ sau chuyện hôm khai giảng, Mai Thanh và Bối Khởi Yên vẫn luôn có chút sợ Hứa Mân. Hai tháng này bọn họ chưa hề... Ít nhất thì Hứa Mân chưa phát hiện ra bọn họ lại làm chuyện đặc sắc gì khác, trong lúc đó, quan hệ của mọi người cũng chậm rãi hòa hoãn không ít.

Dù sao cũng ở cùng một ký túc xá, ngại đầu không thấy cúi đầu gặp, ngày trường khó tránh khỏi sẽ có giao lưu với nhau, dần dần cũng khôi phục lại trạng thái bạn học bình thường.

"Làm gì có khoa trương như thế?" Hứa Mân sờ mặt mình một cái, chợt nhận ra mình vẫn chưa tẩy trang.

Ngày thường cô đều cột tóc đuôi ngựa, trông rất giản dị. Hôm nay sửa lại tóc để diễn nên phong cách hoàn toàn khác biệt, hình thành hai so sánh rõ ràng.

"Rất rất xinh đẹp." Bối Khởi Yên cũng tới gần xem: "Mân Mân, hóa ra kỹ thuật trang điểm của cậu lại tốt như vậy."

"Tiên nữ giáng trần." Phùng Hiểu Chi đã lên giường, cô ấy nghe thấy tiếng động cũng ló đầu ra trên ghẹo.

"Các cậu đừng nghịch." Hứa Mân bắt đầu đi, lại nói với Bối Khởi Yên: "Không phải mình tự trang điểm, hôm nay mình đi làm kiêm chức, người ta trang điểm cho mình."

Cô không cho bọn họ hỏi lại, vội đổi chủ đề: "Đúng rồi, vừa rồi các cậu đang nói chuyện gì vậy? Hình như mình nghe thấy tên Hứa Lang."

"Có kết quả tuyển chọn hoa khôi rồi." Mai Thanh nói tới đây còn có chút tức giận bất bình: "Không phải mình khoác lác nhưng thật sự nếu Mân Mân như bây giờ đi tham gia tuyển chọn thì hoa khôi chắc chắn sẽ là cậu."

Hứa Mân vội xoa tay: "Thôi thôi, mình không muốn tranh với Hứa Lang."

"Hứa Lang gì chứ?" Bối Khởi cười khinh một tiếng: "Cô ta không phải hoa khôi."

Hứa Mân vốn đang đi tới phòng rửa mặt muốn tẩy trang, nghe vậy giật mình, chợt quay đầu lại: "Cậu nói cái gì?"

Bối Khởi Yên cũng bị cô hù cho giật mình: "Sao thế?"

"Cậu nói Hứa Lang không phải hoa khôi?" Hứa Mân hỏi lại lần nữa.

"Không phải." Những người còn lại trầm miệng một lời.

Hứa Lang lại không phải là hoa khôi...

Trong đầu Hứa Mân hơi loạn: "Vậy thì là ai?"

"Lương Thu Hàn." Dường như Phùng Hiểu Chi phát hiện ra thái độ của Hứa Mân không đúng cho lắm, cúi đầu nhìn cô.

Hứa Mân có ấn tượng với cái tên Lương Thu Hàn này.

Người này cũng là vật hi sinh trong sách, vì tranh hoa khôi với Hứa Lang nên bị Hàn Thủ tung chuyện mua phiếu bầu ra, mặt cũng bị vả sưng lên, sau này không chịu nổi áp lực nên nghỉ học.

"Có lẽ Mân Mân vẫn chưa biết Lương Thu Hàn nhỉ?" Mai Thanh cầm điện thoại chạy tới, nhiệt tình nói: "Cho cậu xem hình này."

Cô gái trong hình trang điểm đẹp đẽ, mắt to, mặt trái xoan, có một nốt ruồi lệ ở khóe mắt.

Đây đúng là Lương Thu Hàn, trong sách từng đặc biệt nhắc tới nốt ruồi lệ kia, sau đó còn nói nốt ruồi kia của cô ấy làm cho gương mặt xấu đi, khiến cả gương mặt lộ ra vẻ tầm thường.

"Ban đầu số phiếu của Hứa Lang và Lương Thu Hàn không chênh lệch nhiều lắm, sau đó có người nói Hứa Lang lớn lên đẹp thì đẹp nhưng lại không đủ đặc biệt, mà nốt ruồi kia của Lương Thu Hàn mới là một điểm đặc biệt. Sau khi bình luận kia được đăng lên, số phiếu của Lương Thu Hàn cũng tăng vọt." Mai Thanh giải thích: "Mình nghe mấy người bên chuyên ngành thanh nhạc nói, ban đầu Hứa Lang tràn đầy tự tin, kết quả cuối cùng số phiếu bị lật ngược, cô ta cũng sắp tức chết rồi."

Hứa Mân: "..."

Rốt cuộc thế giới này như thế nào đây?

Vì sao hướng đi không giống trong sách?

Vậy ưu thế biết trước kịch bản của cô còn có tác dụng không?

"Vì sao cậu lại cảm thấy Hứa Lang sẽ là hoa khôi?" Phùng Hiểu Chi thấy vẻ mặt Hứa Mân không đúng, khó hiểu hỏi: "Cho dù gương mặt cô ta rất đẹp nhưng nói thật là cũng không có ưu việt như thế đâu."

Hứa Mân: "... Bởi vì người xung quanh mình đều nói tướng mạo của cô ta xinh đẹp cho nên mình quen rồi."

Sau chuyện của Chu Nhị, quan hệ của Hứa Mân và Hứa Lang đã không phải là bí mật gì nữa, ít nhất thì những người quen biết cô đều đã biết hết, tuy là không có ai tới hỏi thăm cô cả.

Hứa Mân vừa nói ra câu này, những người nghe thấy cũng hơi chua xót.

"Đó là do bọn họ mất mù." Bối Khởi Yên an ủi: "Bọn mình cảm thấy cậu đẹp hơn Hứa Lang nhiều."

Mai Thanh: "Đúng."

Phùng Hiểu Chi: "Không sai."

Hứa Mân: "..."

"Cảm ơn các cậu nhưng mình đã không còn để ý lâu rồi." Hứa Mân không nói thêm gì nữa, xoay người đi tẩy trang.

Mới tẩy được một nửa lại nghe thấy trong ký túc xá truyền đến tiếng thét chói tai, Hứa Mân sợ hết hồn, lỗ mắt đầy bọt ra: "Có chuyện gì vậy?"

"Mân Mân, cậu lên hot search rồi!" Mai Thanh hưng phấn nhảy tới cửa: "Mau mau mau, mau rửa mặt sạch sẽ rồi xem này!"

Lên hot search?

Về mặt Hứa Mân đàn ra, sao cô có thể lên hot search được?

Cô vừa rửa mặt xong bước ra, Mai Thanh đã đưa điện thoại tới trước mặt. Hứa Mân cầm qua xem, cuối cùng cũng hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Người lên hot search không phải là cô, mà là Dư Huy.

Dư Huy vốn đã hot, lưu lượng lớn, buổi diễn đêm nay còn rất thành công, anh ta nhanh chóng bị fan hâm mộ đẩy lên hot search.

Bởi vì lúc hát, anh ta vẫn luôn vây quanh Hứa Mân cho nên fan hâm mộ chụp màn hình dính cả Hứa Mân vào.

【 Đây là buổi diễn thần tiên gì vậy chứ, ca ca đẹp trai quá đi! Aaaaaa 】

【 Má ơi, cuối cùng tôi đã hiểu cái gì gọi là âm thanh của thiên nhiên rồi! 】

【 Quý xin ca ca ra album! Hát hay quá đi! 】

【 Trời ạ, vừa hát hay, vóc người lại đẹp, diễn xuất còn tốt, tôi đi chết đây. 】

【 Mẹ hỏi vì sao tôi lại quý xem chương trình. 】

【 Nhan sắc của tiểu ty ty nhảy cùng cũng là nhan sắc giá trị thần tiên, hai người quá xứng đôi! 】

【 Phần nhảy của tiểu ty ty quá đỉnh, hai người phối hợp quá tốt, rõ ràng đã nâng chương trình lên mấy cấp luôn. 】

【 Ca ca hát thật hay, tiểu ty ty nhảy thật đẹp, buổi biểu diễn này thật hoàn mỹ. 】

【 Định lực biểu diễn của tiểu ty ty này cũng thật đáng gờm, ca ca đến gần như vậy mà chị ấy vẫn có thể nhập vai từ đầu tới cuối, không hề nhìn ca ca một chút nào luôn. Nếu là tôi thì chắc tôi đã nhào tới rồi! 】

【 Ba phút, tôi muốn toàn bộ tư liệu về thần tiên ty ty này! 】

...

"Cậu nói kiêm chức chính là cái này hả? Cái này sao có thể gọi qua loa là kiêm chức được chứ?" Mai Thanh bất chấp việc mình sợ Hứa Mân, lay tay cô: "Mình rất thích Dư Huy đó, sớm biết vậy thì mình nhất định sẽ nhờ cậu xin chữ ký giúp mình, aaaaaa!"

Hứa Mân: "..."

"Dư Huy ngoài đời có đẹp trai không?" Mai Thanh háng hái đến mức không dừng lại được: "Anh ấy ở ngoài đời và trong màn ảnh có khác nhau nhiều không? Hai người có nói chuyện với nhau không? Anh ấy nhìn cậu gần như vậy, cậu có choáng hay không? Aaaa, hai người có lưu phương thức liên lạc không?"

Con gái theo đuổi thần tượng là một sinh vật thần kỳ.

Hứa Mân gỡ cô ấy ra, bỏ lên giường rồi mới trả lời từng câu một: "Dư Huy ngoài đời rất đẹp trai, mình cảm thấy đẹp trai hơn trong TV một chút, cũng rất lịch sự. Mình không nhìn anh ta nên không có cảm giác choáng. Ngoài ra cũng không có phương thức liên lạc."

Mai Thanh gào khóc, la hét thật đáng tiếc.

Hứa Mân và Phùng Hiểu Chi liếc nhìn nhau. Phùng Hiểu Chi biết cô đi múa, chỉ là không ngờ cô còn có thể lên cả hot search, cô ấy giờ ngón tay cái với cô.

Bối Khởi Yên vừa lướt điện thoại vừa nói: "Trong bình luận có rất nhiều người đang hỏi tư liệu của cậu..."

"Đừng." Hứa Mân biết cô ấy đang nghĩ gì, vội cản: "Mình thật sự không muốn lên hot search."

Mai Thanh không hiểu: "Vì sao chứ? Nói không chừng có thể hot lên đó."

"Sau này chúng ta vào nghề rất khó khăn, nhìn thì vẻ vang xinh đẹp nhưng công việc ổn định cũng không dễ tìm." Ngay cả Phùng Hiểu Chi cũng nói:

"Nếu có cơ hội vào ngành giải trí thì cũng là một lựa chọn tốt. Cậu có ngoại hình tốt, vũ đạo cũng đáng gờm, có lẽ có thể hot."

Hứa Mân đành phải nói thật: "Thật ra thì tối nay có người đại diện tìm mình nhưng mình từ chối rồi."

"Wow!" Mai Thanh hâm mộ không thôi nhưng cô ấy biết Hứa Mân thật sự không muốn vào ngành giải trí nên cũng không khuyên nhủ nữa, quay đầu lại cùng Bối Khởi Yên đi chia sẻ cho Dư Huy.

Bọn họ đắm chìm thảo luận về ngôi sao lớn, Phùng Hiểu Chi đang lướt điện thoại, Hứa Mân không có gì làm lại chuyển suy nghĩ lên người Hứa Lang.

Mặc dù lúc trước cũng có chuyện không phát triển như trong sách, nhưng tóm lại thì thứ mà Hứa Lang nên có sẽ không xảy ra chuyện bất trắc nào. Chẳng hạn như là gặp được Hàn Thủ, chẳng hạn như chơi trời ngày khai giảng, chẳng hạn như được rất nhiều người bảo vệ...

Danh hiệu hoa khôi lần này là lần đầu tiên Hứa Lang không nhận được hào quang mà trong sách thiết lập cho cô ta.

Hứa Mân không biết đây là chuyện tốt hay xấu.

"Các cậu mau xem diễn đàn!" Phùng Hiểu Chi chợt nói: "Có drama lớn."

"Hả? Có chuyện gì vậy?" Mai Thanh và Bối Khởi Yên ngẩng đầu hỏi.

Hứa Mân thì vào thẳng diễn đàn.

Trang chủ diễn đàn có một topic vô cùng nổi bật: Chỉ tuyển chọn hoa khôi thôi mà cũng có người mua phiếu bầu? Đúng là người chết tôi rồi! Trong này có chứng cứ, hoan nghênh ăn dưa!

Mua phiếu bầu?

Trong lòng Hứa Mân hơi lộp bộp.

Cuối cùng cũng đã đến rồi sao?

Cô nhấn vào topic, quả nhiên là nói Lương Thu Hàn mua phiếu.

Tuyển chọn hoa khôi là bỏ phiếu ẩn danh nhưng nhất định phải đăng nhập, cho nên có thể tra IP.

Căn cứ vào hình ảnh vạch trần của người kia đăng lên, có thể thấy được trong số những người bỏ phiếu cho Lương Thu Hàn thì lại có hơn ba mươi địa chỉ IP giống nhau như đúc.

Quan trọng nhất là địa chỉ IP này còn không phải là địa chỉ trong trường.

Chủ topic cũng rất tàn nhẫn, tra ra địa chỉ này đến từ một cửa hàng châu báu nào đó.

Cho nên về cơ bản thì có thể xác định là Lương Thu Hàn mua phiếu.

Mà Lương Thu Hàn cũng chỉ cao hơn Hứa Lang cỡ ba mươi phiếu nên topic này vừa đăng lên đã kéo theo một đợt nhạo báng.

【 Thật là không biết xấu hổ, chọn hoa khôi thôi mà cũng mua phiếu, không biết xấu hổ hả? 】

【 Mắc bệnh ung thư xấu hổ rồi, có vài người không biết tự soi gương xem mình lớn lên thế nào mà còn không biết xấu hổ đi mua phiếu nữa. 】

【 Ha ha ha ha ha, đúng là chuyện cười trong ngày. 】

【 Kết quả vừa ra là tôi đã thấy châm chọc rồi, không ngờ còn có thứ càng châm chọc hơn, thật sự làm mất mặt trường chúng ta. 】

...

"Cô ấy mua phiếu thật à?" Bối Khởi Yên lẩm bẩm.

"Mất mặt quá rồi." Mai Thanh cũng cảm thấy không thể nào chấp nhận được: "Này, vậy chẳng phải hoa khôi thật sự là Hứa Lang sao... Chờ chút, có chuyện mới? Chuyện gì vậy chứ, mọi người mau xem!"

Hứa Mân rời khỏi topic rồi tải lại trang chủ một lần, diễn đàn lại có một topic mới đặc sắc hơn: Nói đến mua phiếu thì cho mọi người thấy một chuyện càng thú vị hơn.

Nhấp vào topic, bên trong là ảnh chụp màn hình nói chuyện phiếm trên Wechat.

Hình này chỉ ra có người lên Wechat mua phiếu cho Hứa Lang, cam kết một phiếu được bao nhiêu tiền gì đó.

"Má ơi!" Mai Thanh trực tiếp nhảy lên: "Sao ai cũng mua phiếu hết vậy?"

Hứa Mân cũng ngu người luôn, Hứa Lang cũng mua phiếu?

"Chờ chút, Mân Mân..." Phùng Hiểu Chi lại phát hiện ra điều bất thường: "Cái người "Hương về hoa hồng đêm trên đầu gió" không phải là người lần trước đã giúp cậu thanh minh sao?"

Hứa Mân tập trung xem, quả nhiên ID của chủ topic tuôn ra chuyện Hứa Lang mua vé giống hệt với người lần trước tra IP giúp cô.

Lại là Phó Thư Dạng?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Edit by Link

—

Hứa Mân chần chờ một chút rồi chụp màn hình topic gửi cho Phó Thư Dạng.

【 Hoa hồng hồng: [hình ảnh] Học trưởng, topic này là của anh sao? 】

Phó Thư Dạng trả lời lại rất nhanh.

【 Fu: Đúng vậy. 】

Hứa Mân không ngờ anh lại thừa nhận thẳng thắn như vậy, cô hơi chần chờ, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Cô còn chưa nghĩ ra thì Phó Thư Dạng lại gửi tin nhắn đến.

【 Fu: Dựa theo cuộc bỏ phiếu trước đó thì em xếp hạng ba. Nếu hai người kia mua phiếu, không được tính thành tích thì em chính là hoa khôi. Em có hứng thú không? 】

Hứa Mân giật mình, vội gõ chữ trả lời lại.

【 Hoa hồng hồng: Đừng đừng đừng, em không muốn làm hoa khôi. 】

【 Hoa hồng hồng: Thật sự không hề có chút hứng thú nào cả. 】

Hứa Mân thật sự không muốn lợi vào vũng nước đục liên quan tới Hứa Lang chút nào. Cho dù Hứa Lang và Lương Thu Hàn đều mua phiếu thì chuyện này cũng không liên quan gì tới cô cả. Cô chỉ ăn chút dưa thôi là được rồi, tuyệt đối không muốn dính chút quan hệ nào với bọn họ.

Dường như Phó Thư Dạng nhận ra được sự cấp thiết của Hứa Mân.

【 Fu: Đừng lo, không muốn thì không làm. 】

Không biết có phải là ảo giác hay không mà Hứa Mân lại có thể nhìn ra vẻ cung chiêu trong câu này, thậm chí cô còn có một trực giác không tên là Phó Thư Dạng vừa cười vừa gõ câu này.

Cô lắc đầu, đuổi cảm giác kỳ quái ra khỏi đầu. Hứa Mân đôi chủ đề.

【 Hoa hồng hồng: Sao anh biết được Hứa Lang mua phiếu? 】

【 Fu: Anh thấy Hàn Thủ mua phiếu cho Hứa Lang, đúng lúc nhìn thấy topic cậu ta đăng nên cũng tiện tay đăng một topic. 】

Thì ra là vậy.

"Mân Mân." Phùng Hiểu Chi gọi cô: "Trên diễn đàn có người đang nói, trừ Hứa Lang và Lương Thu Hàn ra thì cậu có nhiều phiếu nhất. Cậu muốn làm hoa khôi không? Nếu không muốn thì mình nói giúp cậu vài câu."

"Không muốn." Hứa Mân lập tức nói, cũng không rảnh nói chuyện phiếm với Phó Thư Dạng nữa mà xem diễn đàn trước.

【 Người mua phiếu thì sẽ không có tư cách được chọn làm hoa khôi đúng không? Vậy hoa khôi mới của chúng ta là ai vậy? 】

【 Người xếp hạng ba lúc trước hình như tên là Hứa Mân nhỉ? Đó là một cô gái rất xinh, tôi cảm thấy còn xinh hơn cả Hứa Lang và Lương Thu Hàn. 】

【 Cho nên Hứa Mân là hoa khôi mới à? Người này không dùng thủ đoạn gì đó chứ? 】

【 Vì sao nhất định phải chọn ra hoa khôi vậy? Làm thành trò cười lớn như vậy còn chưa đủ à? Tôi thấy sau này đừng chọn hoa khôi nữa, chọn chuyện hài đi. 】

【 Đúng vậy, hoa khôi có gì tốt? Làm ra chuyện mất mặt như thế, e là người đẹp người ta cũng chưa chắc muốn nhận cái danh hoa khôi này đâu. 】

【 Hứa Mân là bạn cùng phòng của tôi. Chính cô đã tỏ ý không muốn làm hoa khôi gì đó, cảm ơn mọi người yêu mến nhưng cũng đừng làm khó người ta chứ nhỉ? 】

【 Tôi cũng quen biết Hứa Mân, lúc trước bọn tôi muốn bỏ phiếu cho cô ấy nhưng cô ấy liên tục ngăn cản, còn không cho chọn cô ấy nữa. 】

【 Đúng vậy, cảm ơn mọi người yêu mến nhưng xin đừng có kéo Hứa Mân xuống nước. 】

【 Ôi mẹ ơi, so sánh chút thôi, hai người phía trước không đỏ mặt à? 】

【 Hình như lần trước người "Hướng về hoa hồng đêm trên đầu gió" này cũng giúp Hứa Mân thi phải. Thật sự không phải cố ý à? 】

【 Hứa Mân cũng đã không muốn làm hoa khôi mà còn cố ý cái gì? Lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử à? 】

【 Đại thần chỉ là gặp chuyện bất bình thôi, hiểu không? 】

...

Việc này huyền não xôn xao nhưng dù sao cũng không đưa Hứa Mân lên vị trí hoa khôi, cuối cùng Hứa Mân cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Ngày hôm sau học xong, Hứa Mân xếp hàng mua bánh Handmade, sau đó đi thăm Kham Lý.

Hà Khôn cũng có ở đây, ông ấy nhìn thấy Hứa Mân cũng rất vui.

Kham Lý thấy bánh trong tay Hứa Mân lại càng vui vẻ, còn nói với Hà Khôn: "Vẫn là Mân Mân tốt bụng. Máy người cũng không biết mua cho ta ăn."

Trông ông như một đứa trẻ con.

"Ngài toàn thích tinh phẩm, mỗi lần đều phải xếp hàng ít nhất một tiếng mới có thể mua được. Thầy Hà quá bận, chỉ có học sinh như cháu mới rảnh thôi." Hứa Mân giải thích một câu: "Tuần trước cháu nhận một công việc kiêm chức nên vô cùng bận rộn, không có thời gian đến thăm ngài, ngài cũng đừng tức giận."

"Buổi diễn múa tối hôm qua hả?" Hà Khôn tiếp lời: "Thầy thấy em trên hot search."

"Buổi diễn múa gì?" Hứa Mân còn chưa lên tiếng thì Kham Lý đã vội hỏi: "Lấy cho ta xem một chút."

Hà Khôn tìm kiếm video trên mạng rồi đưa cho Kham Lý.

Kham Lý nhìn đến say mê, ngay cả bánh cũng quên ăn.

Hứa Mân hơi ngại, cô muốn nói gì đó thì chợt thấy được trong mắt Kham Lý như có lệ quang mơ hồ lóe lên.

Cô giật mình nhìn Hà Khôn, sắc mặt Hà Khôn cũng khó chịu, Hứa Mân đành im lặng.

Sau khi Kham Lý xem xong, ông trầm mặc chốc lát rồi mới làm như không có việc gì mà nói: "Múa rất đẹp."

"Cảm ơn Kham lão." Hứa Mân không biết nên nói gì.

Kham Lý không hề để ý tới thái độ của cô, lại nói: "Múa là nghệ thuật ưu nhã, xinh đẹp nhất. Nếu như có thể thì cháu nên kiên trì."

"Vâng." Hứa Mân vô thức đáp ứng: "Cháu hiểu rồi ạ."

Kham Lý gật đầu, chuyển đề tài: "Phó Thư Dạng sao rồi?"

Sau khi Kim Mẫn bị bắt lại, chuyện của ông ta cũng không giấu được. Trường học chỉ có thể đưa ra thông báo, sau đó cũng phải bàn giao lại học sinh trong tay ông ta cho các thầy cô khác.

Phó Thư Dạng đã nghĩ kỹ, cuối cùng không chọn Kham Lý, cũng không chọn Hà Khôn. Anh cũng như những học sinh khác, rút thăm ngẫu nhiên một vị đạo sư.

Kham Lý biết rồi cũng không tức giận, chỉ cảm thán: "Đúng như ta nghĩ."

Trước khi đến, Hứa Mân đã đoán được ông sẽ hỏi chuyện này, cô đã sớm nhận được sự đồng ý của Phó Thư Dạng nên mới nói chuyện ba ngàn vạn cho Kham Lý nghe.

"Không tồi, không tồi." Kham Lý rất vui vẻ, lại hơi thôn thức: "May mắn thật, hạt giống tốt không bị hủy đi."

Hứa Mân chợt nhớ lại kịch bản trong sách.

Phó Thư Dạng không có năng lực đòi lại công đạo cho mình, cuối cùng anh hắc hóa, hại rất nhiều người, chính anh cũng mất mạng.

Kim Mẫu thật sự rất đáng hận.

May mắn, may là lần này Phó Thư Dạng không đi vào con đường cũ.

Lúc rời đi, Kham Lý hỏi Hứa Mân: "Cuối tuần này cháu có rảnh không?"

Hứa Mân suy nghĩ một chút: "Có lẽ là có ạ."

"Cuối tuần dành chút thời gian tới nhà ta một chuyến." Kham Lý nói: "Ta có chuyện cần cháu giúp."

Hứa Mân vội đồng ý.

Ra khỏi nhà Kham Lý, Hứa Mân thuê một chiếc xe đạp, đạp về trường học. Lúc cô đang trả xe ở cổng trường thì chợt bị người nào đó va mạnh vào một cái.

Hứa Mân không kịp phòng bị, cả người nghiêng về bên cạnh một chút, một hàng xe đạp chính tề lập tức đổ xuống rầm rầm.

Hứa Mân nhú mày, vừa ngẩng đầu thì thấy một cô gái mặc áo khoác đỏ chót chống nạnh đứng trước mặt cô, về mặt ngang ngược, trong mắt toàn là oán hận.

Hai bên cô ta còn có hai cô gái khác, trông giống như là để tăng thêm can đảm.

Vốn tưởng là người nào đang hấp tấp, bây giờ xem ra là cố ý tới gây chuyện.

Về mặt Hứa Mân lạnh lùng: "Cô đụng tôi à?"

Áo khoác đỏ giương cằm, kiêu ngạo nói: "Đúng đó."

"Vậy cô dựng xe đạp lên đi." Hứa Mân khóa xe mình xong cũng không muốn để ý tới cô ta nữa.

"Ha ha, tao không nghe lầm chứ?" Áo khoác đỏ cười khẩy một tiếng: "Con điểm này, mày đang nói mớ gì vậy hả?"

Sắc mặt Hứa Mân càng lạnh hơn: "Mọi người né khỏi mấy thứ bản thù là vì không muốn làm mình ghê tởm, không phải là thật sự sợ mấy thứ bản thù kia. Tôi không biết các cô, tự nhận là cũng không hề có khúc mắc gì cả. Nếu như có chuyện gì thì mời nói chuyện cho cẩn thận, nếu không thì đừng trách tôi không khách khí."

Áo khoác đỏ hơi sững sốt rồi mới hiểu ra cô đang mắng mình, lập tức giận dữ: "Mồm mép lanh lợi cũng vô dụng! Điểm thì chính là điểm, mày còn không khách khí hả? Không khách khí với con mẹ mày đây, tao đánh chết mày!"

Dường như cô ta càng nói càng tức, thật sự vén tay áo lên, tát một bạt tay về phía Hứa Mân.

Lần đầu Hứa Mân nhìn thấy cô ta là đã cảm thấy người này tìm tới gây sự nên đã sớm phòng bị, vào lúc bàn tay cô ta đập xuống, cô nắm lấy cổ tay cô ta.

Bấy giờ chỗ tốt của việc luyện múa cũng được thể hiện ra, ánh mắt và động tác nhanh nhẹn hơn người bình thường một chút.

"Cô có bệnh à?" Hứa Mân không hiểu sao lại gặp phải chuyện này, đương nhiên tâm trạng cũng rất khó chịu: "Có thể nói tiếng người được không?"

Sức lực của cô cũng không nhỏ, bóp cho áo khoác đỏ phát đau.

Mấy người còn lại muốn lên giúp một tay nhưng sợ ném chuột vỡ bình, không dám nhúng tay vào.

Mặc dù áo khoác đỏ rất tức giận nhưng dù sao cô ta cũng không phải đứa ngu, biết hiện tại mình đang yếu thế hơn nên không tiếp tục phun bày nữa, chỉ dữ dằn nói: "Tao là bạn gái chính thức của Vu Nham!"

Vu Nham?

Hứa Mân hơi sững sốt, sau đó mới nhớ ra Vu Nham là ông chủ của quán cà phê mà lúc trước cô làm công.

Bạn gái tìm tới tận cửa thì có lẽ là có hiểu lầm gì đó rồi. Hứa Mân hơi đau đầu, vô thức buông lỏng tay.

Áo khoác đỏ cảm giác được, nhanh chóng thoát ra, vội lui về sau mấy bước rồi tiếp tục văng tục: "Con điếm này! Đều do mày dụ dỗ Vu Nham nên anh ấy mới muốn chia tay với tao, hôm nay tao nhất định phải đánh chết mày!"

Động tĩnh lần này đã khiến rất nhiều người đi đường vây xem chỉ trỏ bọn họ.

Hứa Mân sầm mặt lại: "Cô nói chuyện cho rõ ràng đi, tôi và Vu Nham không có bất kỳ quan hệ gì cả."

Đương nhiên bạn gái của Vu Nham không tin: "Không có quan hệ gì? Có phải mày đang làm công trong tiệm của anh ấy không?"

Hứa Mân cau mày: "Lúc trước đúng là tôi có làm kiêm chức trong tiệm nhưng đã từ chức rồi."

"Nếu trong lòng mày không có gì mờ ám thì sao lại phải từ chức?" Bạn gái của Vu Nham hoàn toàn không nói lý lẽ: "Trong tiệm anh ấy hoàn toàn không thiếu người, chẳng phải anh ấy để một nhân viên chính thức khác nghỉ việc để cho mày đi vào làm kiêm chức sao? Mày còn nói là hai người không có quan hệ gì?"

Hứa Mân không ngờ còn có chuyện này: "Còn có chuyện như vậy sao? Tôi thật sự không biết."

"Mày nói không biết thì là không biết à?"

"Đúng đó, bọn tao đều biết mà mày lại không biết hả?"

"Bạch liên hoa!"

"Green tea bitch*!"

*trà xanh biểu/ lục trà biểu/ green tea bitch: ý chỉ những người vẻ ngoài yếu đuối mỏng manh nhưng thật ra dã tâm rất lớn.

Từng người bạn của bạn gái Vu Nham đều mắng một câu.

Quần chúng vây xem không hiểu gì cũng mắng theo.

Bạn gái của Vu Nham lập tức hùng hồn, liếc mắt ra hiệu với mấy người bạn mình một cái, tất cả đều cùng lao về phía Hứa Mân.

Hứa Mân giật mình, cho dù thân thủ cô nhanh nhẹn thế nào cũng không tránh khỏi năm tay. Cô đang tính bắt lấy xe đạp bên cạnh thì chợt có một đôi tay hữu lực đưa qua, nhẹ nhàng ôm lấy bà vai Hứa Mân. Cô thân bất do kỷ* và vào trong lòng của một người con trai.

*Thân bất do kỷ: Thân thể không do mình điều khiển

Hormone nam tính và hơi thở quen thuộc quanh quẩn ở chóp mũi, Hứa Mân kinh ngạc ngẩn đầu... Quả nhiên là Phó Thư Dạng!

Cùng lúc đó, phía sau truyền tới tiếng la hét của mấy cô gái.

Hứa Mân vội quay đầu lại, mấy cô gái xông về phía cô đang lao đảo lùi lại, đám người vây xem phát ra mấy chữ "Mẹ nó", "Thật đẹp trai".

Thật tiếc khi không nhìn thấy Phó Thư Dạng ra tay.

"Bạn trai của cô chặn bà thì cô nên đi tìm bạn trai cô tính sổ." Phó Thư Dạng che chở cho Hứa Mân, lạnh lùng nói với bạn gái của Vu Nham: "Chứ không phải là đến khóc lóc om sòm với một cô gái vô tội."

Bạn gái Vu Nham e ngại sức mạnh của Phó Thư Dạng nên không dám tới gần, nhưng vẫn giải thích: "Nếu không phải do cô ta dụ dỗ Vu Nham thì sao Vu Nham lại chia tay với tôi chứ?"

"Bạn gái của tôi cần phải dụ dỗ bạn trai của cô à?" Phó Thư Dạng xì khê một tiếng rồi nhìn xung quanh: "Mọi người tin không?"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Edit by Link

-

Thịnh thế mỹ nhân của Phó Thư Dạng cũng không phải chỉ là lời nói suông. Anh vừa nói ra câu này, đám nữ sinh vây xem lập tức thét chói tai.

"Không tin, không tin."

"Dù sao tôi cũng không tin."

"Nếu tôi có bạn trai đẹp trai như vậy thì cần gì phải để ý đến người con trai khác?"

"Đúng vậy, đúng vậy."

...

Quần chúng vây xem nghị luận như vậy khiến bạn gái của Vu Nham khó mà chấp nhận được: "Về ngoài đẹp trai thì thế nào? Bạn trai tôi có tiền, còn mở một nhà..."

"Em gái à, tỉnh lại đi." Trong đám người, bỗng có một nữ sinh lớn tiếng nói: "Cô có biết chàng trai trước mặt cô là ai không?"

"Anh ấy là Dạng thần tiếng tăm lừng lẫy bên khoa công nghệ cách vách đấy!"

"Không chỉ có tướng mạo đẹp trai mà còn là học thần, cũng là Hacker đỉnh cấp đó."

"Gần đây anh ấy vừa bán một bản độc quyền giá ba ngàn vạn."

"Trong tay anh ấy còn có hai bản độc quyền chưa bán nữa."

"Người con trai như thế, tôi dám nói mọi người sẽ không thể nào tìm ra người thứ hai trong hai trường chúng ta."

"Không, toàn thế giới cũng rất ít ỏi."

"Chỉ cần bạn gái của anh ấy không phải đồ ngu thì người ta sẽ không thèm đi dụ dỗ bạn trai của cô đâu."

"Nghe cô miêu tả thì hoàn toàn là vấn đề của bạn trai cô rồi đấy, con gái người ta rất là vô tội."

"Loại tra nam kia có gì đáng giá mà phải lưu luyến? Cô mau tỉnh lại đi!"

...

Bạn gái của Vu Nham bị nói tới mức sắc mặt đỏ bừng, mấy người bạn đồng hành đứng cạnh của cô ta càng muốn che mặt chạy đi.

"Chờ chút." Hứa Mân gọi bọn họ lại: "Phiền các cô dựng xe đạp lên."

Mấy nữ sinh kia không còn dám nói gì nữa, cúi đầu xếp lại xe đạp.

Phó Thư Dạng ôm Hứa Mân xoay lại, thấp giọng hỏi: "Ăn cơm chưa?"

Hứa Mân cảm thấy bả vai như thiêu như đốt. Cô rất muốn đẩy Phó Thư Dạng ra, nhưng cô còn nhớ rõ vừa rồi anh mới nói anh là bạn trai của cô, cô không thể làm anh mất mặt trước mặt mọi người được. Cho nên cô chỉ có thể chịu đựng, cả người cứng ngắc như bị bệnh liệt nửa người. Cô không nghe thấy câu hỏi của Phó Thư Dạng, cũng không kịp suy nghĩ mà lắc đầu lung tung.

Thẳng đến khi cô bị Phó Thư Dạng dẫn vào trong tiệm, Hứa Mân mới nhớ ra mình đã ăn không ít đồ ở chỗ của Kham Lý, vốn còn định sẽ không ăn cơm tối.

"Vừa rồi tình thế cấp bách, xin lỗi vì chưa được em đồng ý mà đã giả làm bạn trai em." Sau khi Phó Thư Dạng chọn đồ ăn xong, vừa nói xin lỗi vừa quan sát vẻ mặt của Hứa Mân.

"Không không không, em phải cảm ơn anh mới đúng." Hiển nhiên Hứa Mân cũng không hề bài xích chuyện trở thành bạn gái của Phó Thư Dạng: "Nếu không nhờ anh giải vây giúp em, em thật sự không biết phải nói thế nào thì bọn họ mới tin em nữa."

Phó Thư Dạng an ủi: "Đây không phải là lỗi của em, em không thẹn với lương tâm là được rồi. Nếu lần sau còn gặp phải chuyện như thế thì có thể gọi điện thoại cho anh."

"Em cũng có trách nhiệm." Hứa Mân hơi ân hận: "Lúc trước, khi Vu Nham đưa ra điều kiện tốt như thế thì em phải nên cảnh giác mới đúng."

Thật ra Hứa Mân đã từng làm công nhiều nơi. Nếu cô gặp được Vu Nham ở thế giới cũ thì cô sẽ không tin là có chuyện tốt như vậy. Nhưng vì bộ lọc đại học đối với cô quá dày, thấy Vu Nham là học trường nên buông lỏng tâm tính. Hơn nữa cô còn chưa quen thuộc với thế giới này cho lắm, không hiểu rõ về quy tắc kiêm chức bên này nên hoàn toàn không nghĩ người ta theo hướng xấu.

Sau khi cô kiêm chức cũng đã hỏi các nhân viên cửa hàng, nghe câu trả lời của mọi người đều giống nhau, cô mới hoàn toàn yên tâm. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ là Vu Nham đã dẫn dò trước rồi.

"Nhớ kỹ bài học lần này cũng tốt." Phó Thư Dạng không hề an ủi nhiều: "Em cũng đừng làm những loại kiêm chức như rửa chén hay quét dọn vệ sinh."

Hứa Mân gật đầu: "Em sẽ không làm nữa."

Chi phí diễn xuất một lần với Diêu Tịnh cũng đủ để cô chi tiêu một học kỳ, hiện tại Hứa Mân không còn thật sự cần tiền như trước nữa.

Diêu Tịnh đã nói, sau này có biểu diễn thích hợp sẽ còn gọi cô, hiện tại cô chỉ cần tăng năng lực nhảy múa của mình là được.

Ăn cơm xong, Hứa Mân muốn tính tiền nhưng bị Phó Thư Dạng cản lại: "Sao có thể để bạn gái tính tiền được?"

Trong lúc nhất thời, Hứa Mân nghẹn lời. Quan trọng là phục vụ còn đang đứng bên cạnh, cô cũng không tiện nói gì cả.

Phó Thư Dạng gói một cái bánh gato Black Forest lại, đi ra ngoài tiệm mới nói: "E là còn phải duy trì quan hệ bạn trai bạn gái này một thời gian. Tin tức của Vu Nham rất nhanh, nếu như cậu ta phát hiện quan hệ của chúng ta là giả thì có lẽ sẽ còn dây dưa nữa."

Hứa Mân cảm thấy rất có lý, nhưng cũng hơi ngại: "Nhưng mà vậy thì làm phiền anh quá rồi."

"Không phiền." Phó Thư Dạng nói: "Như thế này có thể chặn hoa đào, rất tốt."

Lúc này Hứa Mân mới nhớ ra anh là Dạng thần tiếng tăm lừng lẫy, chắc chắn là có rất nhiều hoa đào. Không biết vì sao, lúc nghĩ đến điều này, trong lòng cô chợt có chút vi diệu.

"Còn em thì sao?" Phó Thư Dạng hỏi lại.

"Em hả? Em cũng không có bạn trai." Hứa Mân vội nói.

Phó Thư Dạng gật đầu, đưa bánh gato cho cô: "Vậy em cũng có thể dùng anh để chặn hoa đào."

"Em không có hoa đào." Hứa Mân nói.

Phó Thư Dạng cười nhạt, không nói gì.

Ngày hôm sau, Hứa Mân cảm thấy mình đã bị vả mặt.

Lúc cô đang trong lớp hình thể thì được thông báo là có người tìm.

Vừa ra ngoài, Hứa Mân đã thấy người đàn ông mập mập trắng trắng lần trước.

"Chào anh." Hứa Mân rất bất ngờ: "Xin hỏi anh có chuyện gì sao?"

"Chào cô Hứa." Người đàn ông mập mập mỉm cười hỏi: "Cô có hứng thú quay quảng cáo không?"

"Quay quảng cáo?" Hứa Mân càng kinh ngạc hơn: "Tôi không muốn vào ngành giải trí."

"Tôi biết." Người đàn ông mập mập giải thích: "Không phải chỉ có minh tinh mới có thể quay quảng cáo, nghiệp dư cũng có thể quay. Bởi vì giá của nghiệp dư tương đối rẻ nên có vài thương gia càng muốn tìm nghiệp dư có hình tượng khí chất phù hợp tới quay."

Hôm qua Hứa Mân vừa bị người ta gây chuyện, hiện tại cô đã cảnh giác với đĩa bánh từ trên trời rơi xuống này hơn rồi: "Quảng cáo cái gì? Ai tìm tôi quay? Có điều kiện gì không?"

"Quảng cáo dầu gội đầu." Người đàn ông mập mập còn tưởng là cô động lòng, lập tức nói: "Lúc đầu chỉ tìm anh Huy, nhưng chẳng phải hai người vừa mới lên hot search sao? Đây là một điểm bán hàng tốt, ấn tượng của anh Huy đối với cô cũng không tệ nên đã đề cử cô với thương gia, đổi thành bán hai người. Còn về điều kiện... Không có điều kiện gì cả, cũng vì cô là nghiệp dư cho nên giá khá rẻ, chỉ có thể nhận được năm vạn tệ thôi."

Năm vạn tệ đối với Hứa Mân mà nói thì tuyệt đối không rẻ chút nào.

Nhưng cô không hề bị tiền bạc làm mê muội đầu óc. Cô suy nghĩ một chút rồi nói: "Có điều kiện gì thì anh cứ nói thẳng với tôi, tôi sẽ nghiêm túc suy xét. Nếu không thì tôi quay xong lại quýt nợ, anh cũng khó xử, đúng không?"

Người đàn ông mập mạp chỉ cho là cô có hứng thú, do dự một lát rồi kín đáo nói: "Thực sự không có điều kiện gì cả. Anh Huy thích cô nên mới giúp cô, cô nhớ điểm tốt này của anh ấy là được rồi."

Hứa Mân nghe thấy hần cứ liên tục nhắc tới Dư Huy, mặc dù không dám mặt dày cho là ngôi sao lớn có ý gì với mình nhưng cô vẫn từ chối: "Xin lỗi anh, tôi không thể đồng ý, giúp tôi cảm ơn anh Huy dùm nhé."

Dư Huy là người có gút mắc với Hứa Lang, cách xa là tốt nhất.

Người đàn ông mập mạp không ngờ cô lại từ chối, hần cau mày: "Thực ra giá tiền rất dễ thương lượng, thêm hai vạn cũng không phải là không được."

Hần nói như vậy, Hứa Mân lại càng không dám nhận: "Xin lỗi anh, tôi không quay quảng cáo."

Cô muốn xoay người rời đi, người đàn ông mập mạp càng sốt ruột, nói thẳng: "Cô Hứa, cô có thể nói điều kiện của cô."

Hứa Mân nhú mày: "Không có điều kiện gì cả, tôi chỉ không muốn quay quảng cáo mà thôi."

Người đàn ông mập mạp không tin, dứt khoát nói trắng ra: "Cô Hứa, chúng ta là người quang minh chính đại, không nói chuyện mờ ám. Tôi biết bạn trai của cô ưu tú nhưng anh Huy cũng chẳng kém, đúng không? Tướng mạo anh ấy đẹp trai, có danh tiếng, thu nhập cao, hiện tại có tài nguyên còn muốn dẫn dắt cô. Nói thật, cô đi theo anh ấy cũng không lỗ đâu."

Giờ Hứa Mân mới hiểu được, ý của hần là Dư Huy vừa ý mình.

Dường như kịch bản lại lệch với trong sách nữa rồi.

Da đầu Hứa Mân tê dại một hồi, thậm chí may mắn mình không đồng ý.

"Từ chối rõ ràng như vậy mà anh còn không nghe hiểu à? Anh làm người đại diện cái kiểu gì thế?" Giọng nói lười biếng vang lên bên cạnh: "Chỉ có năm vạn tệ mà đã muốn đào góc tường, chề nhạt người khác à?"

Hứa Mân chột quay đầu lại, không biết Phó Thư Dạng đã tới đây từ lúc này, một tay anh cầm vào túi quần, nghiêng cười dựa vào tường, ánh mắt lóe lên một vết trào phúng.

Hứa Mân vui vẻ: "Học... Sao anh lại tới đây?"

"Tôi tìm em bàn chuyện." Phó Thư Dạng bước tới hai bước: "Có người mời em quay quảng cáo nên anh tới tìm em."

Người đàn ông mập mạp thấy Phó Thư Dạng thì muốn bỏ đi, nhưng hần nghe nói vậy lại dừng bước.

Hứa Mân hơi ngần ra: "Thật hay giả?"

"Đương nhiên là thật." Phó Thư Dạng nói: "Làm đại ngôn* cho một trò chơi, giá năm mươi vạn."

*đại ngôn: ở đây hiểu là người phát ngôn/ người đại diện cho một doanh nghiệp, cá nhân hay tổ chức.

Hứa Mân mở to hai mắt, cô lập tức hiểu ra. Có lẽ là giả rồi, Phó Thư Dạng đang cố ý chọc giận người đàn ông mập mạp kia thôi.

"Trò chơi gì?" Lúc đầu người đàn ông mập mạp đã không muốn nói chuyện, nhưng hần cảm thấy Phó Thư Dạng đang nói xạo, cho nên không nhịn được mà hỏi.

"Trò chơi mới, « Câu chuyện ngày tận thế »."

Người đàn ông mập mạp xì một tiếng: "Sao tôi chưa từng nghe nói vậy?"

Phó Thư Dạng không thèm để ý tới hần, cúi đầu nhìn Hứa Mân: "Em nhận không?"

Hứa Mân không coi việc này là thật, tự nhiên lắc đầu: "Em sẽ không quay quảng cáo."

"Anh cũng cảm thấy tiền quá ít, năm mươi vạn quả thật là sỉ nhục người khác." Phó Thư Dạng cười một tiếng, cúi đầu gửi tin nhắn: "Anh sẽ nói chuyện với bọn họ lần nữa, ít nhất phải tăng gấp đôi."

Người đàn ông mập mạp cảm thấy anh làm màu hơi lố, muốn quay người đi.

"Chờ chút." Phó Thư Dạng gọi hần lại: "Phiền anh lần sau không có tiền thì đừng nghĩ tới chuyện đào góc tường. Nếu để tôi gặp phải một lần nữa thì ngôi sao lớn nhà anh cứ chờ đó đi."

Rốt cuộc, người đàn ông mập mạp cũng không nhịn được nữa: "Người trẻ tuổi làm màu sẽ bị sét đánh."

"Tới đây." Phó Thư Dạng ngoắc ngón tay: "Cho anh xem cái này."

Người đàn ông mập do dự một chút, cuối cùng vẫn tới gần Phó Thư Dạng.

Phó Thư Dạng mở gì đó trong điện thoại cho hắn xem, sắc mặt người đàn ông mập lập tức thay đổi.

Hứa Mân hơi tò mò, cũng thò đầu muốn xem.

Ngón tay Phó Thư Dạng chỉ lên trán cô, đẩy cô ra rồi cười nói: "Cô gái nhỏ không thể xem, sẽ bắn mắt."

Hứa Mân: "..."

"Cậu lấy những thứ này ở đâu? Xóa ngay!" Người đàn ông mập cau kinh, nhưng tiếc là giọng điệu của hắn không phải uy nghiêm, mà là bối rối.

Trên trán của người đàn ông mập toát ra mồ hôi.

"Bất kể cuộc sống riêng của ngôi sao lớn họ Dư hỗn loạn bao nhiêu thì đó cũng không phải là chuyện của tôi. Chỉ cần anh ta không tới đảo góc tường của tôi thì tôi cũng không có chút hứng thú nào với anh ta. Nhưng nếu các người không tin, cũng có thể thử một chút." Phó Thư Dạng sầm mặt lại: "Còn không mau cút đi?"

Lần này, người đàn ông mập lại chẳng dám nói thêm gì, nhanh chóng cút đi.

Hứa Mân sùng bái nhìn Phó Thư Dạng.

Quá tuần tú!

Khỏe miệng Phó Thư Dạng hơi cong lên, anh đang muốn nói gì đó thì điện thoại trong tay rung một cái.

Anh cúi đầu nhìn một chút rồi nói với Hứa Mân: "Bọn họ đồng ý rồi."

"Cái gì cơ?" Hứa Mân chẳng hiểu gì cả.

"Phí đại ngôn, 100 vạn." Phó Thư Dạng nói.

Hứa Mân: "... Khụ khụ khụ."

Phó Thư Dạng vươn tay, nhẹ nhàng vỗ lưng giúp cô.

"Không đúng, chẳng lẽ anh nói thật hả?" Hứa Mân mở to mắt không dám tin: "Chẳng phải vừa rồi anh chỉ lừa người kia thôi sao?"

"Sao có thể thế được?" Phó Thư Dạng lắc đầu: "Đương nhiên là thật."

Hứa Mân trở tay áp lên trán mình, lẩm bẩm nói: "Chắc chắn là em sinh ra ảo giác rồi..."

Ý cười ở đáy mắt của Phó Thư Dạng càng sâu. Anh chợt cúi đầu, kéo tay Hứa Mân dán lên trán mình.

Hứa Mân!!!

"Nhiệt độ cơ thể bình thường." Phó Thư Dạng lại cười nói: "Không phải là ảo giác."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Edit by Link

"Hứa Mân tập trung, chú ý trước mặt..."

"Àm!"

"A..." Hứa Mân che lấy cái mũi bị đụng dẹp, nén nước mắt xin lỗi cô giáo: "Xin lỗi cô."

Vừa rồi cô thất thần trong lúc làm động tác xoay tròn cho nên chuyển lệch hướng, đụng thẳng vào tường.

"Ừ, nhìn ra rồi, mũi là hàng thật." Cô giáo nhìn đáng vẻ tội nghiệp của cô mà khó nén được cười, trêu ghẹo một câu.

Các bạn học đều cười vang.

Hứa Mân: "..."

Cô xoa xoa cái mũi, định tập lại lần nữa.

"Được rồi, em đi nghỉ ngơi trước đi." Cô giáo có ấn tượng tốt với cô nên khoát tay một cái rồi nói: "Mặt của người đẹp vẫn quan trọng hơn, không đáng bị hủy hoại nhan sắc vì múa."

Hứa Mân: "..."

Cô cũng không cậy mạnh, yên lặng tìm một góc ngồi xuống xem các bạn học luyện tập, xem một chút là suy nghĩ lại lệch đi.

Động tác vừa rồi của Phó Thư Dạng thật sự quá thân mật, dù phản ứng của Hứa Mân chậm nhưng cô cũng cảm thấy có chút không đúng.

Hứa Mân không biết nên trả lời thế nào. Cô giống như thỏ con bị giạt mình, chạy trốn về lớp học, sau đó hoàn toàn không thể tập trung nghe giảng.

Hứa Mân bực bội chống trán, muốn ngăn cản ánh mắt của các bạn học khác.

Một giây sau, cô lại nhớ ra trán và lòng bàn tay của mình đều bị Phó Thư Dạng chạm qua, lập tức cảm thấy chỗ này cũng như thiêu như đốt, lật đặt rút tay về.

Cô tức giận muốn lau tay mình, nhưng lúc tay sắp chạm vào quần áo thì lại hơi chần chờ.

Aaaaa, Phó Thư Dạng... Rốt cuộc anh có ý gì vậy hả?

Hứa Mân buồn bực ôm đầu, mê mang hơn bao giờ hết.

"Sao vậy?" Không biết Phùng Hiểu Chi đi tới từ lúc nào, cô ấy vỗ vai Hứa Mân: "Gặp phải chuyện gì hả?"

Lúc này Hứa Mân mới phát hiện là đã tan học.

Cô than thở một tiếng, cảm thấy mình hết thuốc chữa rồi.

"Có chuyện gì hả?" Phùng Hiểu Chi hơi lo lắng, cô ấy giờ tay muốn sờ trán cô.

Cũng không biết Hứa Mân nghĩ gì, vô thức né đi.

Phùng Hiểu Chi: "???"

Hứa Mân: "..."

Ngay cả giải thích mà cô cũng không biết phải giải thích như thế nào.

"Một lát mình kể cho cậu." Trong lớp vẫn còn bạn học khác, Hứa Mân nói khẽ.

Phùng Hiểu Chi cũng không nghĩ nhiều: "Thay quần áo trước đi."

Hai người thay quần áo xong, về ký túc xá tắm rửa một cái, Hứa Mân mới hơi tỉnh táo một chút.

Mai Thanh và Bối Khôi Yên không ở đây, Hứa Mân cắn răng, hỏi Phùng Hiểu Chi: "Nếu một nam sinh đối xử rất tốt với cậu, vậy người đó có ý gì?"

Phùng Hiểu Chi: "... Phải xem ở mức độ nào nữa. Đúng rồi, có phải người đó cũng đối xử rất tốt với người khác không?"

"Ở mức độ rất rất rất tốt. Có người bắt nạt cậu thì người đó sẽ ra mặt giúp cậu, cậu gặp phiền phức thì người đó sẽ nghĩ cách, sẽ mua đồ ăn ngon cho cậu, sẽ đưa cậu về ký túc xá..." Hứa Mân nghĩ một lần rồi mới cảm thấy Phó Thư Dạng thật sự giúp cô rất nhiều, cô dùng một chút rồi nói tiếp: "Hơn nữa... Người đó không lưu số điện thoại và nick Wechat của nữ sinh khác, nhưng lại lưu của cậu."

"Thích rõ như thế rồi, còn cần phải nói nữa sao?" Phùng Hiểu Chi đánh Hứa Mân một cái: "Nói mau, là ai hả? Có phải là Dạng thần không?"

Hứa Mân nhảy lên: "Cậu xác định là thích, thích sao?"

Cô không thể nào tưởng tượng được trùm phản diện sẽ thích ai đó, rõ ràng trong sách, cho đến lúc chết anh cũng không thích ai cả.

Anh là một người lạnh lùng, ngang ngược... Không đúng, hình như gần đây anh ngày càng không lạnh lùng, không ngang ngược nữa rồi.

Nhưng mà cô cũng không có chỗ nào đáng được Phó Thư Dạng thích cả. Mặc dù trong sách, Phó Thư Dạng và nguyên chủ không hề gặp nhau nhưng rõ ràng cũng đã từng tỏ vẻ chán ghét.

Hứa Mân...

Cuộc sống thật quá khó khăn!

"Mình biết ngay người này là Phó Thư Dạng mà." Phùng Hiểu Chi không cho Hứa Mân cơ hội né tránh: "Cậu mau nói cho mình biết, anh ấy tốt với cậu thế nào?"

Ở thế giới cũ, Hứa Mân vẫn luôn bôn ba kiếm sống nên quả thực là một tờ giấy trắng ở mặt tình cảm. Mà trong lòng cô, Phó Thư Dạng là một sự tồn tại quá đặc biệt, cho nên cô thật sự bối rối, cần gặp một người để tâm sự.

"Cậu còn nhớ hoạt động lúc nghỉ hè không?" Hứa Mân hoàn toàn không biết là Phùng Hiểu Chi đang lừa cô, bắt đầu kể ra: "Lúc đó mình xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, cần một thầy cô huấn luyện nhưng mình lại không có tiền để báo danh lớp. Lúc đó, anh ấy đã lên tìm Sở Diệp Nhiên sửa lại phương thức khen thưởng của hoạt động đó."

Phùng Hiểu Chi vẫn còn nhớ rõ chuyện này. Cô ấy còn nhớ cả chuyện Phó Thư Dạng giúp Hứa Mân chơi trò chơi: "Lúc đó mình đã cảm thấy Dạng thần là người lạnh lùng vô cùng... Nói thế nào đây nhỉ? Dù sao cũng là loại người tuyệt đối sẽ không chơi cái trò hai người ba chân kia, chắc chắn anh ấy thích cậu rồi."

"Nhưng lúc đó bọn mình mới quen." Hứa Mân bác bỏ: "Hơn nữa, lúc trước mình đã giúp anh ấy một chuyện nhỏ. Anh ấy là đại lão, chắc chắn là không muốn nợ ơn người khác, cho nên mình cảm thấy anh ấy chỉ muốn trả ơn mà thôi."

Phùng Hiểu Chi: "... Vừa rồi cậu nói có người bắt nạt cậu thì anh ấy sẽ ra mặt giúp cậu? Nói rõ chi tiết xem, anh ấy giúp cậu thế nào?"

Hứa Mân kể chuyện bạn gái Vu Nham tìm tới gây sự cho cô ấy nghe.

Phùng Hiểu Chi liếc cô một cái: "Mình nghi ngờ cậu đang khoe mẽ."

Hứa Mân: "..."

Phùng Hiểu Chi thấy cô thật sự buồn rầu nên mới buông tha: "Anh ấy là Dạng thần tiếng tăm lừng lẫy, lời nói rất có trọng lượng. Nếu chỉ muốn giải quyết giúp cậu thì anh ấy có rất nhiều lựa chọn. Nếu không thì gọi Vu Nham tới đòi chất cũng được, tại sao anh ấy lại phải chọn cách phiền phức nhất? Sau khi già làm bạn trai cậu thì ít nhất trong thời gian ngắn, anh ấy sẽ không có cơ hội yêu đương. Không đúng, phải là không có cơ hội yêu đương với cô gái khác, mà cậu cũng không có cơ hội yêu đương với nam sinh khác. Như vậy vẫn chưa đủ rõ ràng à?"

Hứa Mân nghe cô ấy phân tích một hồi, nhịp tim lại đập nhanh.

Cô không thể nào phản bác lại lời của Phùng Hiểu Chi, nhưng cô vẫn cảm thấy không dám tin: "Nhưng mà Phó Thư Dạng thích mình vì cái gì? Mình có chỗ nào đáng để anh ấy thích đâu?"

"Trời ạ, cho mình xin đi. Cậu xinh đẹp như vậy, thích cậu còn cần lý do há?" Phùng Hiểu Chi rất bất đắc dĩ.

Hứa Mân lại hơi mất mát: "Thì ra là vì vẻ ngoài à? Vậy thì cũng có rất nhiều cô gái xinh đẹp mà."

Phùng Hiểu Chi không hiểu, nghiễm túc mà nói thì cỗ thân thể này không phải là của Hứa Mân. Cho nên nếu như Phó Thư Dạng thật sự thích cô vì vẻ ngoài thì cô sẽ không vui vẻ gì.

"Cũng không phải chỉ vì vẻ ngoài, chẳng phải cậu đã từng giúp Dạng thần sao? Cũng có thể là anh ấy thích nhân phẩm của cậu." Phùng Hiểu Chi thở dài.

Hứa Mân cũng thở dài: "Báo ơn sao?"

Đối với Phùng Hiểu Chi mà nói, Phó Thư Dạng là hotboy của trường học bên cạnh, là học thần, đương nhiên là rất đáng gờm, nhưng điều kiện bản thân của Hứa Mân cũng cực tốt, đối với cô, Phó Thư Dạng cũng không tới mức cao không thể chạm tới. Cho nên cô ấy không thể hiểu được, trong lòng Hứa Mân đang xem Phó Thư Dạng là đại BOSS phản diện nên mới có tình cảm phức tạp như vậy.

"Bảo bối, cậu nhìn mình này." Phùng Hiểu Chi nắm bả vai của Hứa Mân, nghiễm túc nói: "Tất cả những thứ này không quan trọng. Quan trọng là cậu có thích anh ấy không?"

Đầu óc Hứa Mân trống rỗng, Phùng Hiểu Chi lại chạm tới điểm mù kiến thức của cô: "Thích... là thế nào?"

Phùng Hiểu Chi: "Chúa ơi!"

Rốt cuộc cô ấy cũng đã hiểu vì sao Hứa Mân lại không nhận ra tình cảm của Phó Thư Dạng rồi.

Dạng thần đáng thương, rốt cuộc anh đã thích phải một cô gái ngốc nghếch gì thế này.

Phùng Hiểu Chi yên lặng thấp một cây nến cho Phó Thư Dạng.

"Thích là cậu thấy anh ấy thì sẽ vui vẻ, không thấy sẽ nhớ, nằm mơ cũng sẽ mơ thấy anh ấy." Phùng Hiểu Chi cố gắng nói thật dễ hiểu cho Hứa Mân nghe.

Hứa Mân nghiêm túc suy nghĩ. Cô gặp được Phó Thư Dạng cũng rất vui vẻ, hình như lúc không gặp cũng không hề nhớ tới, nằm mơ... Cô thật sự chưa từng nằm mơ thấy Phó Thư Dạng.

Cho nên, cô không thích Phó Thư Dạng sao?

Kết quả này cũng không khiến cho Hứa Mân thở phào, ngược lại giống như có gì đó chặn ở ngực, càng khó chịu hơn.

Tối hôm đó, Hứa Mân bị mình vả mặt.

Cô mơ thấy Phó Thư Dạng.

Không có tình tiết gì hết. Phó Thư Dạng chỉ ôm lấy cô, nhìn vào mắt cô... còn chưa làm gì mà tim Hứa Mân đã đập rộn lên, cô tỉnh dậy.

Mọi người đều đã dậy rồi, Phùng Hiểu Chi đang đi về phía cô.

Không hiểu sao Hứa Mân cảm thấy chột dạ, lập tức né tránh ánh mắt của cô ấy.

Phùng Hiểu Chi: "..."

Sau khi tan lớp, Phùng Hiểu Chi giữ chặt Hứa Mân, vô cùng thần bí mà nói: "Đi với mình tới một chỗ."

"Đi đâu?" Hứa Mân hỏi.

"Đi rồi biết." Phùng Hiểu Chi bắt đầu thừa nước đục thả câu, còn giao sách của hai người cho Bối Khởi Yên đem về dùm, hoàn toàn không cho cô về ký túc xá.

Hứa Mân đi với Phùng Hiểu Chi một hồi, cô mới phát hiện ra đích đến của cô ấy là ký túc xá nam sinh của khoa công nghệ.

"Rốt cuộc cậu muốn làm gì?" Hiện tại Hứa Mân đã có chút cảnh giác, không chịu đi.

"Không phải cậu đang rất hoang mang sao? Mình dẫn cậu đi để biết rõ chân tướng." Phùng Hiểu Chi nắm lấy cổ tay cô không buông: "Yên tâm, không phải đi tìm Dạng thần."

Hứa Mân: "..."

Cô mạnh miệng nói: "Mình cũng không nói là đi tìm anh ấy."

Phùng Hiểu Chi: "..."

Cô ấy lười nói nhiều, kéo Hứa Mân rẽ trái rồi rẽ phải, rất nhanh đã tới một mặt hồ xinh đẹp.

Nước hồ trong veo, bốn phía là cầu ván gỗ, hai bên cầu có dây leo quấn quanh, hoàn toàn là nơi hẹn hò tốt nhất.

Có không ít người đang ngồi trên ghế gỗ quanh trường, vừa nhìn thôi, quả thực là đa số đều là người yêu.

"Chúng ta tới đây làm gì?" Hứa Mân phát hiện Phùng Hiểu Chi còn tìm một chỗ ngồi xuống, vô cùng khó hiểu.

"Chỗ này gọi là hồ Đồng Tâm, công dụng cũng giống với rừng Mật Đường của trường chúng ta." Phùng Hiểu Chi kéo Hứa Mân ngồi xuống rồi giải thích: "Hơn nữa, muốn về ký túc xá nam sinh thì phải đi qua con đường này, cho nên nhiều người muốn hẹn hò, thổ lộ đều sẽ chọn nơi này."

Hứa Mân vẫn không hiểu: "Cho nên?"

"Chờ xem." Phùng Hiểu Chi nói: "Chờ chút nữa cậu sẽ hiểu."

Mi tâm Hứa Mân nhảy lên, lời tới khóe miệng cũng nuốt trở lại.

Xung quanh đều là những cặp yêu nhau, Hứa Mân không dám nhìn bậy, chỉ có thể nhìn chăm chăm vào mặt hồ, nhìn chăm chăm một hồi lại thất thần.

Muốn về ký túc xá nam sinh thì phải đi qua con đường này? Vậy Phó Thư Dạng có đi ngang qua chỗ này không?"

"Dạng thần!"

Nghe thấy tiếng gọi này, Hứa Mân còn cho là mình nghe nhầm.

"Mau xem đi, tới rồi." Phùng Hiểu Chi lại đẩy cô một cái, Hứa Mân mới hồi phục tinh thần lại. Cô nhìn theo hướng ngón tay của cô ấy chỉ, thật sự nhìn thấy Phó Thư Dạng.

Anh, Sớ Diệp Nhiên và Mạnh Thao đi chung, ăn mặc rất đẹp, có lẽ là mới ra ngoài về.

Bây giờ bọn họ đang bị một nữ sinh chặn lại, vì góc nhìn không tốt nên Hứa Mân không thấy được mặt của nữ sinh kia, nhưng nhìn dáng người và khí chất thì chắc hẳn là một người đẹp.

Người đẹp kia đưa một cái túi tinh xảo cho Phó Thư Dạng.

Khoảng cách hơi xa nên Hứa Mân không nghe thấy người đó nói gì, nhưng nhìn cảnh tượng này là biết cô ấy đang tỏ lộ.

Hứa Mân không tự chủ thẳng lưng, mở to mắt nhìn qua bên kia.

Phó Thư Dạng bình tĩnh nghe xong, về mặt hồ hững xa cách nói gì đó. Anh không nhận túi của nữ sinh, xoay người rời đi.

"Nhìn thấy chưa?" Phùng Hiểu Chi kích động lắc lắc Hứa Mân.

Không hiểu sao tâm trạng của Hứa Mân hơi tốt lên, khoe miệng nén ý cười: "Thấy cái gì?"

"Thái độ của Dạng thần đối với những nữ sinh khác đó!" Phùng Hiểu Chi trêu ghẹo cô: "Hiện tại cậu đã tin cậu đặc biệt đối với anh ấy chưa?"

Ý cười ở khoe miệng cô lại tăng thêm hai phần. Cô đang muốn nói gì đó thì đột nhiên nghe thấy nữ sinh vừa bị từ chối hét lớn một tiếng.

"A!"

Người bên hồ đều sợ hết hồn, đồng loạt nhìn qua.

Nữ sinh kia chống nạnh, tức giận nói: "Là con khốn kiếp nào dám cướp Dạng thần của bọn tao? Bà đây xé chết cô ta!"

Hứa Mân kéo Phùng Hiểu Chi chạy: "Chạy nhanh!"

Chạy được một đoạn đường, Hứa Mân mới phát hiện ra có gì đó không đúng, cô chợt dừng bước lại.

Phùng Hiểu Chi cười vô cùng ái muội: "Cậu chạy cái gì? Cậu là con nhỏ khốn kiếp trong miệng cô gái đó à?"

Hứa Mân: "..."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Edit by Link

Rạng sáng, từ ký túc xá cho tới toàn bộ trường học đều đang trong trạng thái ngủ say, cô nằm im lặng trên giường cũng có thể nghe thấy tiếng tim mình đập.

Hứa Mân cẩn thận trở mình, trầm ngâm nghe tiếng giây nhỏ không dứt của Mai Thanh, sau đó mới thờ phào nhẹ nhõm.

Cô lấy điện thoại di động ra, giảm độ sáng màn hình, nhìn thấy hiện tại đã sắp hai giờ sáng nhưng cô vẫn không thể nào ngủ được.

Hứa Mân tiện tay nhấn vào app trên điện thoại một lần, sau đó thoát ra từng cái một, cuối cùng cô bị một cái hot search trên Microblogging thu hút sự chú ý.

#Dáng vẻ thâm mền#

"Mỗi ngày đều tạo cơ hội để giả vờ như vô tình gặp được, nhưng lúc gặp được rồi thì lại chả dám nói câu nào."

"Lúc không gặp sẽ nhớ, gặp rồi lại muốn trốn đi."

"Lần đầu biết cái gì gọi là tự ti."

"Nhìn lên, cho dù đối phương làm gì cũng vô cùng hấp dẫn."

...

Hứa Mân không có cảm giác quá nhiều nhưng cô vẫn không nhịn được xem tiếp, cho đến khi cô thấy một cái bình luận, cả người cô đều cứng đờ.

"Lúc này vẫn chưa ngủ, còn tìm kiếm chủ đề này thì chắc là đang thăm mền ai đó rồi chứ gì?"

Đầu ngón tay cô quẹt một cái, không cẩn thận thoát ra khỏi Weibo.

Hứa Mân nhìn 02:22 trên màn hình, cảm thấy mình cũng rất 2*. Cô tắt màn hình điện thoại, kéo chăn trùm đầu lại.

*2 cũng có thể hiểu là ngốc.

Được rồi, cô thừa nhận, cho dù Phó Thư Dạng có tình cảm gì với cô thì cô cũng hơi thích Phó Thư Dạng.

Nếu không thì cô sẽ không khăn trương khi có người tỏ lộ với Phó Thư Dạng.

Thật sự là tính toán không chu đáo mà, không ngờ cô lại thích trùu phản diện hung tàn, ngang ngược. Rõ ràng ngay từ đầu cô chỉ muốn ngăn cả Phó Thư Dạng hắc hóa, sau đó cách xa anh, ai mà ngờ càng tới gần càng bị hấp dẫn.

Lần đầu tiên Hứa Mân xoắn xuýt vì mình biết hướng đi của kịch bản.

Nếu không phải cô biết sau này Phó Thư Dạng sẽ hắc hóa, thì sao cô dám liều lĩnh muốn tiếp cận anh làm gì chứ?

Một người con trai ưu tú như vậy, một khi tiếp cận rồi, sao có thể không thích được?

Thật là chết người.

Sáng ngày hôm sau, Hứa Mân gần như cả đêm không ngủ, mới sáng sớm đã bò dậy khỏi giường.

"Mân Mân, sao cậu dậy sớm vậy?" Động tác rời giường của Hứa Mân quấy rầy Bối Khởi Yên bên cạnh, cô áy ngáp một cái, mơ màng hỏi: "Có chuyện gì hả?"

Hứa Mân sững sốt một chút: "Sắp tới giờ đi học rồi, các cậu vẫn chưa dậy nổi sao?"

"Bảo bối, hôm nay là thứ bảy." Phùng Hiểu Chi đau khổ lắm bầm một tiếng: "Cậu sao thế?"

Hứa Mân: "..."

Có lẽ đầu cô bị hư mất rồi.

Sau khi rón rén đi rửa mặt, một mình Hứa Mân chuồn ra khỏi ký túc xá.

Ngoài cửa, gió lạnh thổi qua mới khiến Hứa Mân tỉnh táo lại một chút.

Thứ bảy, sân trường vô cùng vắng vẻ, không thấy được mấy bóng người. Cô đến căn tin ăn cơm, ngay cả di căn tin cũng tốt bụng tặng cô một phần đồ ăn nhỏ.

Cơm nước xong xuôi, Hứa Mân không biết phải đi đâu, ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu là Phó Thư Dạng. Cái tên này vừa xuất hiện đã bị cô chặt đứt.

Mặc dù đã xác định là mình thích Phó Thư Dạng, nhưng Hứa Mân còn chưa nghĩ được sau này phải làm thế nào.

Việc yêu đương này không nằm trong kế hoạch của cô, huống chi cô cũng không thể xác định được, rốt cuộc Phó Thư Dạng nghĩ thế nào.

Tóm lại, cô cần phải thích ứng một chút đã rồi nói sau.

Bây giờ cô không biết phải đối mặt với Phó Thư Dạng thế nào.

Hiếm khi không có tiết, cũng không có chuyện gì khác cần làm, Hứa Mân vắt hết óc nghĩ xem mình còn có chỗ nào đi được.

Từ Phó Thư Dạng nghĩ tới Kim Mẫn, từ Kim Mẫn nghĩ tới Kham Lý, Hứa Mân chợt nhớ mình đã đồng ý với Kham Lý là cuối tuần sẽ đến nhà ông, ông

nói có chuyện cần cô giúp.

Hứa Mân hùng hực lao ra, chọn một chiếc xe đạp rồi đạp tới nhà Kham Lý.

Kham Lý vừa mới dậy, ông thấy Hứa Mân cũng hơi sững sốt: "Không phải hôm nay là cuối tuần sao? Cháu còn trẻ tuổi, sao không ngủ nướng đi?"

Hứa Mân: "... Chất lượng giấc ngủ của cháu tốt, xưa nay không cần ngủ nướng."

"Ta tin cháu." Kham Lý đẩy Hứa Mân tới trước gương: "Tự cháu xem đi."

Hứa Mân nhìn người trong gương, dưới mắt có hai quầng thâm rõ ràng, đáy mắt còn có cả tơ máu: "..."

"Gặp phải chuyện gì rồi sao?"

Hứa Mân không thể nào nói với ông, ậm ừ nói: "Không phải là ngài gọi cháu tới sao?"

Kham Lý thấy cô không muốn nói, ông cũng không truy hỏi, chỉ nói: "Ta nghĩ là buổi chiều cháu mới đến, cũng hẹn cháu buổi chiều."

"Không sao." Hứa Mân không tìm được cách giết thời gian, nghe vậy lập tức nói: "Nếu ngài không chê cháu ầm ĩ, cháu có thể làm giúp việc cho ngài."

Kham Lý còn chưa kịp lên tiếng thì nghe thấy một giọng trong trẻo: "Sur công, ngài..."

Hứa Mân vừa quay đầu lại, cô nhìn thấy Kim Tịch đang buồn ngủ, lơ mơ bước xuống lầu.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, cả hai sững sốt một chút.

Kim Mầu có chuyện, bị thông báo toàn trường, công chúa nhỏ Kim Tịch từng được rất nhiều học trưởng, học tỷ cưng chiều cũng trở thành đối tượng châm biếm của mọi người chỉ sau một đêm. Ngay cả người lúc trước ghen ghét, bắt nạt với cô ấy cũng nhân cơ hội trả đũa.

May là vẫn còn Kham Lý và Hà Khôn che chở, cuộc sống của Kim Tịch mới tốt hơn một chút.

Nhưng tóm lại bọn họ cũng không thể lúc nào cũng ở cạnh cô ấy, người quen đều nói, dường như Kim Tịch hoàn toàn biến thành một người khác.

Từ khi Kim Mầu bị bắt, Kim Tịch cũng không để ý tới Phó Thư Dạng và Hứa Mân nữa.

Đứng ở lập trường của người thứ ba mà nói, việc này là Phó Thư Dạng bị người ta hại, nếu giận chó đánh mèo cũng phải là Phó Thư Dạng giận chó đánh mèo với Kim Tịch mới đúng.

Nhưng lý trí là lý trí, đứng ở góc độ của Kim Tịch mà nói, dù cô ấy biết cha mình có sai cỡ nào đi nữa, trên tình cảm thì cũng rất khó bảo trì thái độ ban đầu đối với Hứa Mân và Phó Thư Dạng.

Hứa Mân biết khúc mắc của cô ấy, cô chán ghét Kim Mầu nhưng không có ý kiến gì với Kim Tịch, cũng không muốn nhắc lại chuyện đau lòng của cô ấy. Cho nên, Kim Tịch không muốn thấy cô, cô cũng sẽ không đi chọc giận cô ấy, khiến cô ấy không vui.

Không ngờ hôm nay lại bất ngờ gặp ở chỗ này.

Không chờ Hứa Mân có phản ứng gì, Kim Tịch đã hừ một tiếng, quay người đi lên lầu.

Hứa Mân thở dài, hỏi Kham Lý: "Nếu không thì buổi chiều cháu đến sau nhé?"

"Không cần." Kham Lý xua tay nói: "Bé Tịch chỉ không biết phải đối mặt với các cháu như thế nào mà thôi, thật ra trong lòng con bé vẫn rất dễ tâm. Mỗi lần bọn ta nói tới Phó Thư Dạng, con bé đều ở bên cạnh nghe lén."

Hứa Mân nghe vậy, trong lòng càng khó chịu.

Kim Tịch là một cô gái tốt, tiếc là thân thể quá thảm.

"Mọi người còn chưa ăn cơm đúng không?" Hứa Mân đổi chủ đề: "Sao hôm nay thím không có ở đây vậy ạ?"

"Hôm nay thím có việc xin nghỉ, chờ một lát bé Tịch xuống rồi gọi thức ăn ngoài." Kham Lý nói.

Hứa Mân vào phòng bếp xem một chút, vẫn còn nguyên liệu nấu ăn: "Để cháu làm cho."

Hứa Mân biết Kham Lý thích ăn bánh nên cô dùng tạm mấy loại nguyên liệu thức ăn trong bếp để làm mấy loại bánh thông thường như bánh trứng gà, bánh khoai tây. Chắc chắn mùi vị không thể so được với đầu bếp nhưng cũng không tính là quá tệ, ít nhất thì ngửi rất thơm.

Lúc làm xong, Hứa Mân vô tình quay đầu lại, cô nhìn thấy Kim Tịch đang đứng nhìn lên ở cửa phòng bếp.

Có lẽ Kim Tịch cũng không ngờ cô sẽ đột ngột quay đầu lại, về mặt cô ấy xấu hổ, trốn cũng không được, vào cũng không xong.

"Ăn com mình làm thì không được tức giận với mình, biết không?" Hứa Mân nhét đĩa bánh vào trong tay Kim Tịch, cô biết tính tình của cô ấy, cô mà dè dặt thì cô ấy sẽ càng khó chịu nên mới cố ý nói chuyện không khách khí như thế.

Kim Tịch mạnh miệng: "Cậu cho là mình muốn ăn à? Mình chỉ xuống xem giùm sư công mà thôi."

Nói thì nói vậy, cuối cùng cô ấy vẫn không bỏ xuống.

"Mình không cần biết là cậu tự nguyện hay không tự nguyện, dù sao thì cần người miệng mềm*." Hứa Mân nói.

*ăn của người ta thì phải nói năng mềm mại hơn.

Kim Tịch hừ một tiếng, không tranh cãi với cô nữa, cầm đĩa đi ra khỏi phòng ăn.

Thông qua cái bóng trên tủ chén, Hứa Mân thấy Kim Tịch lén lút liếc qua phía cô, nhanh chóng bóp một miếng bánh nhét vào trong miệng, sau đó giả bộ điềm nhiên như không có việc gì. Cô suýt cười thành tiếng.

Sau khi com nước xong, Kham Lý bảo Hứa Mân và Kim Tịch giúp ông sửa sang lại bồn hoa trong sân một chút.

Việc tu bổ đều là ông làm, cái gọi là sửa sang cũng chỉ là dời vị trí, từ trái chuyển sang phải, từ trước chuyển ra sau.

Những chậu hoa này đều rất nặng, một cô gái sẽ không dời nổi, Kim Tịch và Hứa Mân không thể không hợp tác, sau đó không thể tránh được phải giao lưu, ở chung một lát rồi dần dần cũng tự nhiên.

Hơn một tiếng sau, cuối cùng Kham Lý cũng hài lòng: "Được rồi, cứ thế đi."

Cả hai đều mệt mỏi, ngồi trên ghế đá nghỉ ngơi.

Hứa Mân nhìn sân nhỏ đã được sửa sang lại, cô không thấy cái này khác cái trước chỗ nào cả, vì vậy hỏi: "Kham lão, kiểu sắp xếp này của ngài có điểm nào đặc biệt sao? Hình như không khác trước đó là bao."

"Không có gì đặc biệt cả." Kham Lý bung ly trà, cười ha hả nói: "Chỉ muốn xem hai đứa làm việc thôi."

Hứa Mân: "..."

Kim Tịch: "..."

Vị này thật đúng là có chí lớn, có lẽ hai người có thể gặp nhau ở đây cũng không phải là trùng hợp.

Đã sắp tới thời gian ăn trưa, khách mà Kham Lý mời cũng tới, đó là một bác gái có khí chất cực tốt.

Bác gái trang điểm nhẹ nhàng, mặc quần áo vải bông, vừa nhìn là biết đây là hàng thủ công, ngũ quan và vóc người cũng rất có ý vị, Hứa Mân hoàn toàn đoán không ra tuổi của bà.

"Vị này là cô giáo Trang Diệp." Kham Lý giới thiệu cho hai người nhưng mắt lại chỉ nhìn Hứa Mân.

Hứa Mân ngây ngán cả người.

Trang Diệp – nghệ sĩ múa nổi tiếng, không chỉ trong nước mà sức ảnh hưởng của bà trên quốc tế cũng vô cùng lớn.

Theo Hứa Mân biết thì Trang Diệp đã sắp bảy mươi tuổi, nhưng người thật lại hoàn toàn không nhìn ra được, nói bà bốn mươi tuổi cũng sẽ có người tin.

Không phải nói khoa trương, trong số các nghệ sĩ múa vẫn còn sống thì bà là người nổi tiếng và có danh vọng cao nhất.

Thầy cô trên lớp cũng thường nhắc tới vị đại sư này, Hứa Mân chưa từng nghĩ tới cô sẽ được gặp người thật.

"Chào, chào cô Trang." Hứa Mân kích động đến mức nói chuyện cũng hơi cao giọng.

"Chào em." Trang Diệp không có tư thái của đại sư, vô cùng bình dị gần gũi: "Em là Hứa Mân đúng không? Tôi đã nhìn thấy phần nhảy của em trên hot search, rất đẹp."

Hứa Mân thụ sủng nhược kinh: "Ngài quá khen."

"Đây cũng không phải là khen ngợi." Một giây sau, đại sư bắt đầu đánh mặt: "Đẹp thì có gì đặc biệt sao? Trong sân này, hoa cỏ nào cũng đẹp, cá trong hồ và tảng đá cũng đẹp."

Hứa Mân: "..."

Cô không dám nói câu nào cả.

Lần đầu tiên Kham Lý nhìn thấy dáng vẻ dè dặt của Hứa Mân, vừa buồn cười lại hơi đau lòng, không nhận được nói giúp: "Người trẻ tuổi vẫn phải lấy khích lệ làm chủ, bà đừng nghiêm nghị như vậy."

Trang Diệp liếc Kham Lý một cái rồi nói: "Một khi Kham lão bao che thì tôi lại đau đầu. Hai chúng ta sang một bên nói chuyện."

Kham Lý: "..."

Hứa Mân theo Trang Diệp đi ra xa một chút.

Trang Diệp hỏi thẳng Hứa Mân: "Vì sao em lại học múa?"

Hứa Mân bị hỏi khó.

Cô múa là vì lúc xuyên qua, nguyên chủ theo học chuyên ngành này, cô không còn lựa chọn nào khác.

Bắt đầu luyện tập từ lúc nghỉ hè đến giờ, hơn mấy tháng rồi, cô đã dần quen với việc học nhảy, tập múa, xem nhảy múa như nghề nghiệp.

"Nếu em muốn dựa vào nhảy múa để kiếm cơm thì tôi cảm thấy trình độ của em đủ rồi." Trang Diệp tiếp tục nói: "Em có thiên phú, điều kiện ngoại hình cũng tốt. Giống như tôi vừa nói, em múa rất đẹp. Nếu cố gắng một chút, em còn có thể vào ngành giải trí làm một ngôi sao, nghệ sĩ, có lẽ có thể kiếm không ít tiền."

"Vi mẹ em." Hứa Mân bật thốt lên: "Đương nhiên yêu thích vẫn là điều kiện tiên quyết, nhưng em vẫn còn một nguyên nhân quan trọng là muốn hoàn thành nguyện vọng của mẹ em. Mẹ em rất thích múa, nhưng sau khi bà ấy kết hôn thì cũng không còn cơ hội múa nữa. Em muốn múa cho bà ấy xem, hi vọng bà ấy ở trên trời có thể thấy được."

Hứa Mân không ngốc. Cô có thể đoán được lý do Kham Lý giới thiệu cô cho Trang Diệp, ông hi vọng Trang Diệp có thể chỉ bảo cho cô.

Không đề cập tới chuyện khác, chỉ cần việc cô được Trang Diệp chỉ bảo truyền đi thì cho dù vũ đạo của cô không hề tiến bộ hơn lúc trước, nhưng giá trị bản thân cũng có thể nước lên thì thuyền lên.

Nhân dân cả nước đều biết Trang Diệp rất yêu nhảy múa, bà góp phần truyền thừa nghệ thuật múa cả đời, cho nên câu trả lời tốt nhất của Hứa Mân đương nhiên là truyền thừa nghệ thuật.

Nhưng vừa rồi, trong nháy mắt đó, cô đột nhiên nghĩ ra lý do sâu xa vì sao ban đầu nguyên chủ lại học múa rồi.

Trang Diệp không lên tiếng.

Đây không phải là đáp án bà muốn nhưng Hứa Mân không hỏi hặn.

Cô vốn chỉ là một người nghèo bôn ba để kiếm sống, không có cơ hội suy xét thứ mơ mộng này.

Hiện tại, nhờ thiên phú và thân thể của nguyên chủ mà cô có được cuộc sống rất tốt.

Vào giờ khắc này, Hứa Mân có một ước muốn. Cô muốn mình phải càng cố gắng, để tên nguyên chủ chiếm một vị trí trong giới vũ đạo.

"Tôi muốn thu một đệ tử cuối cùng." Đột nhiên Trang Diệp hỏi: "Em đồng ý không?"

Hứa Mân: "Hà?"

Có phải cô nghe nhầm rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Trang Diệp nhìn ra sự kinh ngạc của Hứa Mân, chột nói một câu không liên quan gì: "Kham lão từng có một cô con gái, con bé là học trò của tôi."

Từng?

Hứa Mân biết chắc chắn bà còn về sau nữa nên không xen vào.

Quả nhiên, Trang Điệp tiếp tục nói: "Ánh mắt của em và con bé giống nhau ba phần."

Rốt cuộc Hứa Mân cũng đã hiểu nguyên nhân vì sao Kham Lý đặc biệt chiều cô.

"Vậy hiện tại cô ấy..."

"Mất năm hai mươi mấy tuổi rồi, không để lại gì cả." Trang Điệp nói.

Thảo nào cô đến nhà Kham Lý nhiều lần như vậy, trừ thím và học sinh của ông thì cũng chưa từng gặp người nhà ông.

Kham Lý là một ông lão vô cùng lạc quan, rộng lượng. Hứa Mân chưa từng nghĩ tới ông còn có chuyện đau lòng như thế.

Hứa Mân còn muốn nói gì đó thì điện thoại đột nhiên vang lên.

Cô lấy ra xem, là Phó Thư Dạng. Cô hơi chần chờ, định tắt máy trước rồi lát gọi lại sau.

"Nghe trước đi." Trang Điệp thấy vậy thì cản lại: "Chúng ta không vội."

Hứa Mân đành phải nhận điện thoại: "Học trưởng."

"Em không ở trường học sao?" Phó Thư Dạng hỏi.

"Em đang ở nhà Kham lão." Hứa Mân nói: "Anh có chuyện gì sao?"

"Chút chuyện nhỏ thôi, không sao, chờ em về trường rồi nói." Dường như Phó Thư Dạng nhận ra được bên cô không tiện nên cũng không nói nhiều.

Chờ Hứa Mân cúp điện thoại, Trang Điệp lại nói thẳng lần nữa: "Yêu cầu của tôi rất nghiêm ngặt, em đồng ý bái tôi làm thầy không?"

Lần này, Hứa Mân không chần chừ nữa: "Đương nhiên là đồng ý!"

"Tới tới tới, kính sư phụ một ly trà." Kham Lý chợt xuất hiện, ngay cả trà cũng đã chuẩn bị xong.

Trong lòng Hứa Mân âm ập không thôi, cô quay đầu nhìn Trang Điệp.

"Ta hiểu rõ bà ấy, bà ấy không có nhiều quy củ thế đâu." Kham Lý ở một bên ám chỉ: "Uống trà xong là coi như kết thúc buổi lễ."

Hứa Mân cũng thông minh, cô lập tức nhận trà, cung kính mà kính cho Trang Điệp: "Sư phụ, mời uống trà."

Trang Điệp liếc nhìn Kham Lý, cuối cùng không nói gì, trực tiếp bùng trà lên uống, hoàn toàn không hề có các hành vi gây khó dễ người khác như lúc các đại lão khác nhận học trò trong truyền thuyết.

"Sư phụ." Hứa Mân lại gọi một tiếng, cô cảm thấy mình như đang nằm mơ.

"Hiện tại cô chỉ dạy cho em hai chữ: Thuần túy." Trang Điệp nói: "Bất kể em học múa vì cái gì, mỗi lúc em nhảy, trong không tạp niệm, giữ vững tâm thái thuần khiết là được rồi."

Hứa Mân cái hiểu cái không mà gật đầu.

"Chờ khi em hiểu được hai chữ này thì cô sẽ dạy em bước kế tiếp." Trang Điệp cũng không có ý muốn nói nhiều: "Buổi chiều cô dẫn em tới công ty cô xem thử. Ông già Kham, ông không mời khách ăn cơm trưa à?"

Hứa Mân gợn tay: "Để em làm cho."

Cô vừa dứt lời, có người bên ngoài gõ cửa.

Kim Tịch đứng gần cửa nhất. Cô ấy chạy tới mở cửa, sau đó mặt biến sắc, cả người đều cứng đờ.

Hứa Mân nhìn qua cũng hơi sững sốt, người tới lại là Phó Thư Dạng.

Phó Thư Dạng gật đầu với Kim Tịch, thái độ vẫn như trước đây, chưa từng có chút nhiệt tình, cũng không có ý lạnh nhạt, sau đó anh đi qua chỗ Kham Lý: "Kham lão, thầy Hà bảo cháu đưa phần báo cáo này tới."

Một hồi lâu, Kim Tịch mới lấy lại tinh thần, tâm trạng phức tạp.

Lúc trước Kim Mẫn chưa lật xe, những học sinh của ông ta đều tranh nhau lấy lòng Kim Tịch, chỉ có Phó Thư Dạng vẫn luôn giữ nguyên thái độ ôn hòa.

Nói thật, lúc trước Kim Tịch có hơi bất mãn với anh.

Nhưng đến bây giờ, cô ấy mới hiểu người như Phó Thư Dạng khó kiếm thế nào.

Ở bên kia, Phó Thư Dạng trả lời Kham Lý mấy câu, anh nghe nói Hứa Mân chuẩn bị xuống bếp, chủ động nói: "Anh đến giúp một tay."

Kim Tịch chủ động chạy tới nói: "Mình cũng đến giúp."

Ba người trẻ tuổi đi vào phòng bếp, Hứa Mân lấy nguyên liệu nấu ăn ra.

Kim Tịch kích động: "Mình cắt thịt."

Hứa Mân chọn một miếng thịt cho cô ấy: "Cái này cắt miếng."

Kim Tịch cầm thịt đi. Hứa Mân lấy nguyên liệu nấu ăn xong, cô ngừng đầu nhìn lên, khéo léo nói: "Tịch Tịch, cậu vẫn nên đi rửa rau thì hơn."

Kim Tịch: "Vì sao?"

Hứa Mân: "Cậu đang cắt cục, không phải miếng."

Kim Tịch: "..."

Cô ấy tức giận ném thịt xuống: "Để mình xem cậu cắt miếng như thế nào."

Vừa dứt lời, lại nghe Phó Thư Dạng nói: "Để anh cắt cho."

Kim Tịch đứng một bên, không phục quan sát. Ngón tay của Phó Thư Dạng thon dài sạch sẽ, tư thế cầm dao cũng vô cùng đẹp mắt, máu chót là đồng thịt không nghe lời kia vào trong tay anh thì ngoan không thôi.

Nhìn miếng thịt vừa mỏng vừa đều, Kim Tịch yên lặng cầm một củ cải trắng đi rửa.

Kim Tịch rửa một hồi, lại cảm thấy có gì đó không đúng. Cô ấy nhìn lại, Hứa Mân đang đứng bên cạnh Phó Thư Dạng, không biết cô đang trộn cái gì mà ông tay áo bị tuột xuống.

Phó Thư Dạng để dao xuống, hơi nghiêng người, chậm rãi giúp Hứa Mân vén ông tay áo lên, thái độ vô cùng chăm chú.

Kim Tịch chợt cảm thấy hơi no.

Cô ấy yên lặng rửa một củ cải trắng xong, quay đầu lần nữa. Không biết Phó Thư Dạng nói câu gì mà Hứa Mân cúi đầu cười vô cùng ngọt.

Kim Tịch không chỉ cảm thấy no mà còn hơi ngán.

"Mình đi ra ngoài uống miếng nước." Kim Tịch nói.

Hứa Mân không ngăn đầu: "Được."

Phó Thư Dạng dứt khoát không để ý.

Kim Tịch ra phòng bếp, trong nháy mắt cảm thấy không khí vô cùng mát mẻ.

"Không phải con vào giúp sao?" Kham Lý đang đánh cờ với Trang Diệp, hơi khó hiểu: "Sao ra đây nhanh vậy?"

Kim Tịch sờ đầu một cái: "Con cảm thấy hình như con hơi dư thừa."

"Vậy con ở đây châm trà giúp bọn ta đi." Kham Lý giống như không hề kinh ngạc chút nào.

Kim Tịch chần động: "Su công, hai người họ..."

"Suýt." Kham Lý lắc lắc ngón tay: "Hiểu rõ là được rồi, không cần nói toạc ra."

Trang Diệp nhìn về phía phòng bếp một cái, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Trang Diệp chào tạm biệt Kham Lý, bà muốn dẫn Hứa Mân đến công ty vũ đạo của mình.

"Tiểu Phó." Trước khi ra cửa, bà gọi Phó Thư Dạng nói: "Buổi chiều em có bận không?"

"Không bận."

"Vậy em đi cùng chúng tôi nhé." Trang Diệp nói: "Buổi tối có vật báu cần em hộ tống giúp."

Đi nhiên Phó Thư Dạng đồng ý.

Mọi người cùng đến công ty vũ đạo của Trang Diệp, đó là một sân có ba lối vào, trên cổng treo bảng hiệu viết: Công ty vũ đạo Hiểu Mộng.

Vừa vào cửa là có thể thấy có rất nhiều cười đang làm việc hoặc luyện tập, mọi người nhìn thấy Trang Diệp đều dừng lại chào hỏi.

Vào sân trong cùng, có ba gái hai trai đang ngồi một chỗ nói chuyện phiếm. Năm người nhìn thấy bọn họ đều đứng lên gọi "sur phụ".

Trang Diệp từng mở rất nhiều lớp huấn luyện, lớp trên mạng, cũng từng dạy học ở trường nhưng đệ tử thân truyền đúng nghĩa, không tính Hứa Mân thì chỉ có tám người.

Năm vị này đều nằm trong số đó.

Hứa Mân vốn cho là đệ tử thân truyền của Trang Diệp cũng không dính khói lửa trần gian như bà, cô còn hơi lo sợ bất an.

Nhưng cẩn thận nghe giới thiệu xong mới phát hiện, hoàn toàn không hề có chuyện như thế.

Vị tóc hoa râm kia, trông tuổi tác còn lớn hơn cả Trang Diệp chính là Nhị sư tỷ. Vì lý do ngã bệnh, hiện tại bà ấy đã không thể múa nữa, dáng người cũng hơi mập ra nhưng bà ấy rất lạc quan, luôn cười tít mắt.

Tam sư tỷ trang điểm xinh đẹp là người phụ trách thực tế của công ty vũ đạo này, vừa nhìn đã thấy rất uy nghiêm.

Tứ sư huynh là ngôi sao lớn, từng diễn rất nhiều tác phẩm, ngay cả Hứa Mân cũng biết anh ấy.

Lục sư tỷ đổi nghề sang diễn các loại hí kịch, nghe nói hiện tại cũng là nhân vật cấp đại sư.

Thất sư huynh kỳ quái nhất, anh ấy lại là nhà chính trị, chức vị còn không thấp.

Hôm nay, người không có mặt ở đây là Ngũ sư huynh đã xuất gia khám phá hồng trần, Bát sư tỷ thì đi dẫn đội diễn xuất ở nước ngoài.

Mà Đại sư tỷ chính là con gái đã qua đời của Kham lão.

Trong những vị sư huynh, sư tỷ này, tuổi nhỏ nhất cũng là ba mươi sáu tuổi, ước chừng lớn gấp đôi Hứa Mân, mọi người nhìn cô như nhìn con gái, cháu gái, vô cùng yêu thương.

Bọn họ tranh nhau đưa Hứa Mân đi tham quan công ty, còn cho cô ăn ngon.

Trên đường đi, nỗi thấp thỏm bất an trong lòng Hứa Mân rốt cuộc cũng hoàn toàn rơi xuống.

Bọn họ còn âm thầm truyền dạy lại kinh nghiệm chung đụng với sư phụ cho Hứa Mân.

"Sư phụ thích người thuần túy. Em không cần phải lượn quanh cô ấy, cô ấy tự sẽ đối đãi chân thành với em."

"Chuyên múa hay không, sư phụ đều hiểu rõ. Nhưng vũ đạo trong lòng em nhất định phải là thuần túy."

"Sư phụ ghét nhất là bị người khác lợi dụng. Cách đây vài năm, có một người trẻ tuổi có thiên phú cao, cũng sắp nhập môn rồi. Nhưng ở bên ngoài, cô ta lại dùng chiêu bài của sư phụ để tham gia chương trình, bị sư phụ răn dạy trước mặt mọi người. Từ đó về sau, sư phụ cũng không nhận đồ đệ nữa, thẳng đến lúc em xuất hiện."

...

Hứa Mân ghi nhớ những lời này trong lòng.

Tham quan xong, Tứ sư huynh La Triết lặng lẽ kéo Hứa Mân qua một bên: "Có phải em và Dư Huy có khúc mắc gì không?"

Hứa Mân nghĩ tới La Triết lăn lộn trong ngành giải trí thì chắc chắn quen biết Dư Huy, cô không dám giấu diếm, kể chuyện lúc trước cho anh ấy nghe.

La Triết bỗng nhiên hiểu ra: "Thì ra là vậy."

Thấy Hứa Mân dường như hơi nghi hoặc, anh ấy lại giải thích: "Mấy ngày nay anh nhận một vai khách mời trong đoàn làm phim mà Dư Huy làm vai chính, anh thấy cậu ta cả ngày tâm trạng mất linh, nhắc tới tên em là vừa hận vừa sợ. Anh còn tưởng là em làm gì cậu ta, hóa ra là như vậy, em làm tốt lắm!"

Hứa Mân nghe thấy Dư Huy "vừa hận vừa sợ" cô đã cảm thấy buồn cười, nhưng lời nói của La Triết cũng để lộ ra một tin tức khác: Trang Diệp không chỉ vì Kham Lý đề cử mà nhận cô làm đồ đệ, bà đã sớm điều tra cô rồi.

Vì vậy, Hứa Mân càng thả lỏng.

Một đám người ở cùng nhau, thời gian luôn trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã tới buổi tối.

Thân thể của Nhị sư tỷ không tốt, ăn cơm xong bà ấy phải đi, mọi người cũng nhao nhao tản ra.

Trang Diệp tán dóc với Hứa Mân mấy câu, bảo cô lúc không đi học thì có thể tới luyện múa, đến lúc đó bà sẽ dựa theo tình huống của cô mà chỉ bảo.

Đĩ nhiên Hứa Mân đồng ý từng cái, nhìn vô cùng bình tĩnh.

Cô ra khỏi công ty vũ đạo, Phó Thư Dạng trực tiếp gọi xe.

Trên đường đi, Hứa Mân an tĩnh không thôi. Tối trường học, xuống xe, cô mới chột nhảy lên: "Học trưởng, em có đang nằm mơ không vậy?"

Phó Thư Dạng không nhịn được lộ ra ý cười nồng đậm: "Không phải, là thật. Chúc mừng em trở thành đệ tử cuối cùng của Trang đại sư."

"Aaaaaa" Hứa Mân đứng tại chỗ xoay vài vòng, hưng phấn đến mức không biết nên nói gì cho phải.

Phó Thư Dạng mỉm cười nhìn cô nhảy nhót liên hồi. Trên đường có người tò mò nhìn qua cũng bị một ánh mắt của anh dọa cho rụt về.

Hứa Mân cứ nhảy nhót như thế cho đến ký túc xá. Cô thật sự vui vẻ, đi được hai bước chột quay lại ôm Phó Thư Dạng một cái, sau đó quay người nhanh chóng chạy vào tòa nhà.

Phó Thư Dạng chỉ kịp nhìn thấy thính tai đỏ lên của cô, còn chưa kịp nói chuyện thì đã không thấy người đâu nữa rồi.

Phó Thư Dạng tìm một cây đại thụ, anh đứng dưới gốc cây, không vội rời đi.

Mấy phút sau, điện thoại trong túi chột rung lên.

Phó Thư Dạng lấy ra xem, là Hứa Mân gửi Wechat cho anh.

【 Hoa hồng hồng: Học trưởng, không phải hôm nay sư phụ nói có vật báu cho em sao? 】

Khóe miệng Phó Thư Dạng khẽ giương lên, gõ chữ.

【 Fu: Đúng vậy. 】

【 Hoa hồng hồng: Cô ấy đưa chưa? Em không có ý gì cả, chỉ là hình như em quá hưng phấn nên đầu óc hơi hồ đồ, không nhớ nổi cô có đưa chưa, em sợ em làm mất rồi. 】

Đôi mắt của Phó Thư Dạng cũng cong lên.

【 Fu: Em vào ký túc xá chưa? 】

Lúc này Hứa Mân mới vào cửa, vừa chào hỏi bạn cùng phòng, vừa trả lời một câu.

【 Hoa hồng hồng: Mới vừa vào cửa. 】

Tin nhắn của Phó Thư Dạng gần như gửi tới sau một giây.

【Fu: Vậy anh đã hộ tống thành công. 】

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Edit by Link

Hứa Mân mới chuẩn bị ngồi xuống cời giày, nhìn thấy tin nhắn này của Phó Thư Dạng, đuôi cô lập tức mềm nhũn, suýt chút ngã vào lòng Phùng Hiểu Chi.

"Làm gì đó? Ôm ấp yêu thương à? Mình là người đã có bạn trai, người đẹp cũng không thể khiến mình động lòng đâu." Phùng Hiểu Chi vội đỡ Hứa Mân, vừa trêu ghẹo, vừa liếc mắt nhìn màn hình điện thoại của cô.

Hứa Mân còn chưa đứng vững thì đã ấn khóa màn hình di động trước, sau đó cố gắng trấn định nói: "Cậu mơ đẹp ghê, mình chỉ trượt chân thôi."

Phùng Hiểu Chi là người đã yêu đương, cô ấy có thể đoán ra cô đang nói chuyện phiếm với ai từ lỗ tai và gương mặt đỏ ửng của cô, chỉ là không vạch trần mà thôi.

Dù sao trong ký túc xá vẫn còn Mai Thanh và Bối Khởi Yên ở đây, trước khi cảm tình của hai người chưa rõ ràng, tốt nhất vẫn đừng để bọn họ biết thì hơn, tránh cho có tin đồn kỳ quái nào "bất cần" truyền ra.

Có một đợt gián đoạn như thế, Hứa Mân nhìn tin nhắn này cũng không biết phải trả lời thế nào.

Cô gõ chữ rồi lại xóa đi, lặp đi lặp lại mấy lần, rốt cuộc từ bỏ trả lời.

Buổi tối, lúc đi ngủ, Hứa Mân co rúc trong chăn, lén lút xem tin nhắn kia hết lần này tới lần khác.

Cô có chậm chạp thế nào đi nữa thì cũng có thể nhìn ra mập mờ trong lời của Phó Thư Dạng, đây không phải cách nói chuyện giữa bạn bè bình thường.

Thật ra, suy nghĩ kỹ một chút thì chiều hôm nay, Phó Thư Dạng đến công ty vũ đạo hoàn toàn chỉ để làm nể, cảm giác tồn tại thấp đến mức có thể bỏ qua, không nhắc tới.

Nếu đổi thành bất kỳ ai khác, e là người đó cũng không làm được vậy đâu nhỉ?

Cho dù theo cô đến công ty, cũng không thể nào im hơi lặng tiếng suốt cả hành trình được. Vì không đoạt danh tiếng của cô mà anh đã chủ động làm nể.

Còn cả buổi trưa, Phó Thư Dạng thật sự vì đưa tài liệu giúp thầy Hà nên mới tình cờ đến nhà Kham lão sao?

Rõ ràng trước khi đi, anh đã gọi điện thoại cho cô trước rồi.

Chẳng lẽ... Hứa Mân không dám nghĩ thêm. Cô lại lén lấy điện thoại ra, xem tin nhắn kia của Phó Thư Dạng lần nữa.

Cô tưởng là mình sẽ phải mất ngủ, không ngờ mình lại ngủ rất nhanh, ngủ một mạch đến tận sáng, cuối cùng bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Nhìn thấy tên hiển thị trên điện thoại là "Phó Thư Dạng", phản ứng đầu tiên của Hứa Mân là nghĩ mình đang nằm mơ.

"Mân Mân, sao cậu không nghe điện thoại vậy?" Phùng Hiểu Chi cũng bị tiếng điện thoại đánh thức.

"À, xin lỗi cậu." Hứa Mân lấy lại tinh thần, vội nghe máy, đề thấp giọng nói: "Học trường?"

Cô vừa mới dậy, giọng nói khàn khàn mang theo ba phần giọng mũi lười biếng, hoàn toàn khác với ngày thường.

Ở đầu bên kia, Phó Thư Dạng trầm mặc chừng mười giây rồi áy náy nói: "Vẫn đang ngủ sao? Có phải anh làm phiền em rồi không?"

"Không có. Mỗi ngày em đều sẽ dậy khoảng giờ này." Hứa Mân trèo xuống giường, ra tới ban công mới hơi cất cao giọng: "Sao vậy? Anh tìm em có việc gì sao?"

Phó Thư Dạng "ừ" một tiếng, nói: "Có chút việc, hôm qua quên nói với em."

Lúc này Hứa Mân mới nhớ, hôm qua anh gọi điện thoại bảo là có chút việc cần bàn với cô.

Kết quả là cô hưng phấn quá nên quên luôn.

Tối hôm qua cô còn nghĩ có phải là Phó Thư Dạng kiểm có hay không, bây giờ đã tỉnh táo chút rồi: "Chuyện gì vậy? Anh nói đi."

"Xuống ăn sáng đi." Phó Thư Dạng nói: "Vừa ăn vừa nói."

Hứa Mân đồng ý một tiếng, nhanh chóng rửa mặt xong, sau đó dùng mười phút để thay quần áo.

"Mân Mân, hôm nay cậu muốn đi hẹn hò à?" Mai Thanh đã dậy rồi, cô ta thấy cô đang đứng xoắn xuýt trước tủ thì khó hiểu hỏi: "Chẳng phải ngày thường cậu chỉ cần hai phút là đã thay quần áo xong rồi sao?"

Hứa Mân vốn đang không hài lòng với bộ đồ trên người, nghe vậy lại ngại đối. Cô đóng tủ lại: "Có hẹn gì đâu... Mình tìm kiếm chức, đi phỏng vấn."

"Nếu như đi phỏng vấn thì cậu đừng mặc như vậy." Hứa Mân chỉ tùy tiện tìm có nhưng Mai Thanh lại cho là thật: "Bộ này của cậu quá đáng yêu, không đủ thành thực."

Tuy là không phải đi phỏng vấn thật nhưng Hứa Mân nghe nói không đủ thành thực, lập tức do dự.

Tuy rằng hiện tại Phó Thư Dạng còn chưa tốt nghiệp nhưng anh đã đi làm ở công ty game, coi như là người xã hội đứng đắn.

Có lẽ anh sẽ không thích một cô gái quá ngây thơ nhỉ?

"Vậy mình nên mặc cái gì đây?" Hứa Mân không nhịn được hỏi.

"Cậu mặc cái váy màu lam kia là được rồi." Phùng Hiểu Chi ló đầu ra khỏi giường, cho ý kiến.

Mai Thanh lại có ý kiến khác: "Cái váy trắng kia cũng được."

Hứa Mân nhìn trời xám xịt bên ngoài: "Trời này mà mặc váy, thật sự không biết lạnh sao?"

"Hiện tại vẫn ổn mà, cũng không có lạnh lắm." Bối Khởi Yên cũng đề xuất theo: "Đúng rồi Mân Mân, cậu có thể xịt chút nước hoa, không phải chỗ cậu vẫn còn nước hoa chưa xài sao?"

"Trời còn chưa tới mùa đông, lạnh gì chứ?" Mai Thanh cũng không đồng ý: "Đẹp là được, hình tượng khí chất mới quan trọng nhất... Không đúng, từ từ, công ty nào mà sắp xếp phỏng vấn vào ngày cuối tuần vậy? Còn sớm thế này nữa? Cậu không có bị lừa chứ?"

Hứa Mân: "... Một người quen giới thiệu."

Phùng Hiểu Chi đã hiểu ra cô không phải đi phỏng vấn: "Được rồi, đừng đổi nữa, cứ chọn bộ cậu đang mặc đi. Nếu đã là người quen thì mặc gì cũng không quan trọng."

Nghe nói là người quen, Mai Thanh và Bối Khởi Yên cũng không khuyên nữa.

Hứa Mân lại phí mười phút, cô xách túi lên, chạy ra ngoài.

Lúc vào thang máy, ở trong đã có một cô gái xinh đẹp. Cửa vừa mở ra, một mùi hương nồng nặc xông vào mũi.

Hứa Mân chợt không kịp phòng bị, cô hắt xì một cái, hai người đều hơi xấu hổ.

Hứa Mân thầm nghĩ: May là mình không xịt nước hoa.

Còn chưa nghĩ xong, cả người cô chợt cứng lại.

Cô có một lọ nước hoa chưa xài, đó là của Phùng Hiểu Chi tặng cho cô. Nhưng mà lúc Phùng Hiểu Chi đưa cho cô, Mai Thanh và Bối Khởi Yên không có ở đó, bình thường Hứa Mân không dùng nước hoa, cho nên từ trước tới nay đều không lấy ra, vẫn luôn đặt trong tủ.

Vậy thì sao Bối Khởi Yên biết được?

Trong khoảng thời gian này, hai người kia không giở trò, Hứa Mân còn tưởng là bọn họ đã thành thật hơn rồi.

Bây giờ nhìn lại, e là chưa chắc đâu.

Nhận thức này khiến trong lòng Hứa Mân như bị thứ gì đó chặn lại, tâm trạng vui vẻ vì sắp được gặp Phó Thư Dạng cũng bị giảm đi rất nhiều.

Cô lấy điện thoại ra, chuẩn bị nói chuyện này cho Phùng Hiểu Chi, nhưng vừa mới ra khỏi thang máy, còn đang gõ chữ thì Phùng Hiểu Chi đã gửi Wechat tới rồi.

【 Hiểu Hiểu Hiểu Chi: Mân Mân, sao Bối Khởi Yên lại biết cậu có một lọ nước hoa vậy? Cậu từng lấy ra rồi hả? 】

Hứa Mân thờ dãi.

【 Hoa hồng hồng: Mình vẫn luôn để trong tủ, vừa nãy mình cũng đang nghĩ tới chuyện này. 】

【 Hiểu Hiểu Hiểu Chi: Không sao, cậu cứ yên tâm đi chơi đi, một lát mình sẽ quan sát một chút. 】

Hứa Mân đọc tin nhắn xong, chợt cảm thấy trước mặt tối sầm lại. Cô vừa ngẩng đầu lên thì thấy Phó Thư Dạng đang cúi đầu nhìn cô.

"Học, học trường." Hứa Mân giật mình: "Anh tới từ khi nào vậy? Có phải đã chờ rất lâu rồi không? Xin lỗi anh."

Phó Thư Dạng: "Anh mới tới. Sao trông em không vui vậy?"

"Đâu có không vui đâu." Hứa Mân nâng gương mặt tươi cười lên.

"Quá giả." Phó Thư Dạng nói.

Hứa Mân điều chỉnh một chút, tiếp tục cười, nụ cười ngày càng xán lạn.

"Cô gái ngốc." Phó Thư Dạng thở dài một tiếng.

Đáy lòng Hứa Mân cũng lộp bộp một chút.

"Vừa rồi chỉ lừa em thôi, em cười lên trông không giả chút nào." Phó Thư Dạng ung dung chậm rãi nói: "Nhưng em không phản bác mà còn đổi cách cười và điều chỉnh độ cong, cho nên... Em nói dối."

Hứa Mân: "..."

Người thông minh đều ghê gớm vậy hả?

"Có phải là anh làm phiền đến giấc ngủ nướng của em nên em mới không vui không?" Phó Thư Dạng có ý hỏi vậy.

"Không phải vậy." Hứa Mân đã từ bỏ chuyện đấu trí với anh, nói thẳng: "Là chuyện trong ký túc xá."

Hứa Mân kể chuyện của Bối Khởi Yên cho anh nghe.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã tới nhà ăn.

Phó Thư Dạng đi mua cơm trước. Anh ngồi xuống đối diện với Hứa Mân rồi mới nói: "Em có nghĩ tới chuyện dọn ra ngoài ở không?"

"Hả?" Hứa Mân hơi sững sốt. Lúc trước cô và Phùng Hiểu Chi đã từng bàn với nhau nhưng sau đó Mai Thanh và Bối Khởi Yên không gây chuyện nữa, cô lại luôn bận rộn nhiều việc nên chuyện này cũng "mắc cạn".

Không ngờ bây giờ lại được Phó Thư Dạng nhắc tới.

Anh, anh muốn làm gì?

Nhịp tim Hứa Mân đập hơi nhanh.

"Hôm nay tìm em là muốn thương lượng chuyện quay quảng cáo." Phó Thư Dạng chột đời đề tài.

Lần trước, sau khi nói chuyện quay quảng cáo xong thì Phó Thư Dạng cũng không nhắc lại nữa, Hứa Mân cũng dần quên luôn chuyện này, cô chỉ cho là anh đang giúp cô giải vây thôi.

Bây giờ Phó Thư Dạng lại nhắc tới, Hứa Mân kinh ngạc: "Quay thật sao?"

Phó Thư Dạng không còn lời gì để nói với cô: "Chẳng lẽ em cảm thấy anh chỉ đùa với em thôi sao?"

"Không phải." Hứa Mân gãi đầu, hơi xấu hổ: "Em chỉ thấy không dám tin, hơn nữa... Anh nghĩ sư phụ có đồng ý cho em đi quay quảng cáo không?"

"Hôm qua anh đã hỏi đại sư Trang." Phó Thư Dạng nói: "Bà ấy nói, con người sống trên đời, muốn ăn cơm, muốn sinh hoạt và muốn mở rộng vũ đạo cần phải có rất nhiều rất nhiều tiền. Cho nên mọi cách kiếm tiền nằm trong phạm vi đạo đức và pháp luật thì bà ấy đều ủng hộ."

Mặc dù Hứa Mân bái Trang Diệp làm thầy nhưng bọn họ chỉ mới chung đụng với nhau nửa ngày, cũng không tính là hiểu biết.

Đại sư Trang trong truyền thuyết là người không dính khói lửa bụi trần, có lẽ sẽ coi thường loại tục vật như tiền mới phải, không ngờ bà lại bình dân như vậy.

"Bà ấy thật sự nói vậy sao?" Hứa Mân xác nhận lần nữa.

"Bà ấy đi dạy ở vùng núi xa xôi đều là tự bỏ tiền, đi diễn ở nước ngoài cũng hoàn toàn không vì kiếm tiền, tất cả là vì mở rộng vũ đạo. Bà ấy còn có công ty lớn như vậy, dựa vào cái gì để duy trì? Mọi người đều không cần ăn cơm sao?" Phó Thư Dạng cười nói: "Nhưng em vẫn tự mình hỏi một lần đi, đây là tôn trọng."

Đó là đương nhiên.

Hứa Mân ăn cơm xong lại gọi điện cho Trang Diệp, quả nhiên bà ấy đồng ý như lời Phó Thư Dạng nói.

Cúp máy, Hứa Mân nở nụ cười xin lỗi với Phó Thư Dạng, sợ anh cảm thấy mình không tin anh.

"Đi thôi, đến công ty gặp gỡ bọn họ chút đi." Phó Thư Dạng nói.

Hai người cùng nhau ra khỏi trường, Hứa Mân hỏi: "Là trò chơi kia của anh sao?"

"Đúng vậy."

"Em vẫn cảm thấy em không đáng giá nhiều tiền như vậy." Hứa Mân cũng không ngốc, muốn nói lại thôi: "Có phải anh..."

"Em muốn nói cái gì?" Phó Thư Dạng cúi đầu nhìn cô: "Em cho là anh ngầm bỏ tiền cho em à?"

Quả thật Hứa Mân từng có ý nghĩ này nhưng lại không tiện thừa nhận, có vẻ mặt mình hơi dầy.

"Anh thừa nhận là anh đề cử em, cũng tranh thủ với bọn họ. Có lẽ bọn họ chọn em là vì liên quan tới anh nhưng quan trọng nhất vẫn là hình tượng của em tốt." Về mặt của Phó Thư Dạng cực nghiêm túc: "Em phải biết rằng, bất luận trò chơi này đối với công ty hay đối với riêng anh thì đều quan trọng cả. Em cảm thấy, tương lai ai sẽ đền đáp cho trò chơi của chúng ta?"

Lần này, Hứa Mân hoàn toàn bị thuyết phục: "Vậy cũng là anh tranh thủ cơ hội cho em."

"Cho em cơ hội để cảm ơn đây." Phó Thư Dạng thân nhiên cười một tiếng.

Không hiểu sao mặt Hứa Mân hơi đỏ: "Anh muốn em cảm ơn thế nào?"

"Em không nghĩ ra được à?" Phó Thư Dạng hỏi lại: "Vừa nhìn là thấy không đủ thành ý rồi."

Hứa Mân vốn không coi chuyện này là thật, không hề chuẩn bị tư tưởng, tạm thời không thể nghĩ ra được cách nào để nói lời cảm ơn.

Cô là cô nhi, lúc trước, cách cô dùng để nói cảm ơn chính là mời khách ăn cơm.

Mỗi lần Phó Thư Dạng giúp cô, cô đều nói mời anh ăn cơm, nhưng bây giờ, dù có vội cỡ nào thì một bữa cơm cũng không đủ để nói cảm ơn.

"Nếu không thì em chia cho anh một nửa?" Đây là cách có thành ý nhất mà Hứa Mân có thể nghĩ ra được.

Phó Thư Dạng: "..."

Anh rất bất đắc dĩ: "Anh thiếu năm mươi vạn đó của em sao?"

Hứa Mân: "..."

Phó Thư Dạng thấy cô thật sự bối rối, hơi buồn cười, nói bóng gió: "Không phải em thích mời khách ăn cơm nhất sao?"

"Một bữa cơm sao mà đủ được?" Hứa Mân lập tức nói.

Phó Thư Dạng: "Vậy thì thường xuyên mời mấy bữa là được rồi."

Hứa Mân cũng không nghĩ nhiều: "Được, vậy anh muốn ăn mấy bữa?"

Phó Thư Dạng: "Anh thuê một tầng trọ."

Hứa Mân không hiểu lắm: "Gi cơ?"

"Anh định mở công ty." Phó Thư Dạng lại đổi chủ đề: "Để tiện và an toàn nên thuê một tầng lầu. Trừ văn phòng ra thì những phòng khác hợp làm ký túc xá nhân viên, hiện tại còn dư một phòng ở."

Rốt cuộc Hứa Mân cũng nhớ ra chuyện lúc nãy anh hỏi mình có muốn ra ngoài ở hay không, nhưng cô vẫn còn rất nhiều chuyện cần quan tâm: "Em có thích hợp không? Hơn nữa, không phải anh đang nhậm chức ở công ty game sao, còn được tự mở công ty hả?"

"Công ty game chỉ là kiêm chức, hỗ trợ cung cấp kỹ thuật, thỉnh thoảng tới một lần là được. Anh mở công ty Software Developer, không cùng loại hình, không có cạnh tranh cho nên có thể mở." Phó Thư Dạng giải thích từng cái: "Ngoài ra, công ty của anh đang chiêu mộ cổ đông, em có muốn nhập cổ phần không?"

"Em, em lấy cái gì để nhập cổ phần?" Hứa Mân kích động đến mức cà lăm.

Công ty của Phó Thư Dạng, công ty của nhà giàu nhất, cô có thể nhập cổ phần luôn hả?

"Không phải em sắp có một trăm vạn sao?" Phó Thư Dạng hơi hốt nói: "Đám Sứ Diệt Nhiên đều nhập cổ phần, không phải nhiều tiền hay ít tiền, Mạnh Thao nhập cổ phần kỹ thuật, không có một xu."

Mặc dù một xu cũng chưa kiếm được nhưng Hứa Mân như đã nhìn thấy một đồng tiền lớn nhỏ đang vẫy tay với cô.

"Vậy em cũng muốn nhập cổ phần!" Hứa Mân phấn khởi hẳn ra: "Một trăm vạn đều cho anh cả, em có thể làm lễ tân cho các anh, làm nhân viên quét dọn, còn có thể... nấu cơm cho mọi người!"

"Em có thể có chút tự giác của một cô đồng không?" Phó Thư Dạng bắt đầu đi nói: "Nhân viên quét dọn và nấu cơm là chuyện của các dì."

Hứa Mân: "Vây, vậy..."

"Nhưng em có thể làm cho một mình anh." Phó Thư Dạng nói.

Trái tim Hứa Mân đập mạnh một cái.

"Ăn thức ăn bên ngoài hoài sẽ ngán." Phó Thư Dạng vô cùng tự nhiên nói: "Mỗi tuần em có thể làm cho anh một bữa cơm, cải thiện cơm nước, coi như là cảm ơn."

Hứa Mân mấp mấp môi, muốn nói gì đó nhưng lại chả biết nói gì.

Phó Thư Dạng liếc cô một cái: "Cho nên, em có muốn chuyển tới ở không?"

Hứa Mân vô thức gật đầu: "Có."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Edit by Link

Đồng ý xong, Hứa Mân mới chợt nhớ tới một việc. Lúc khai giảng, Phùng Hiểu Chi cũng từng đề cập với cô chuyện thuê phòng ở ngoài trường học.

Bây giờ cô đồng ý với Phó Thư Dạng thì phải nói với Phùng Hiểu Chi thế nào đây?

Phòng là Phó Thư Dạng thuê, người ở chung tầng đều là nhân viên công ty, Phùng Hiểu Chi vào ở hình như không tiện lắm.

Nhưng nếu như trực tiếp bỏ mặc Phùng Hiểu Chi, tự ra ngoài ở một mình thì hơi quá đáng.

"Nếu em cảm thấy ở một mình không tiện, cũng có thể tìm người ở chung." Phó Thư Dạng giống như có thuật đọc suy nghĩ, anh nắm rõ tâm tư của Hứa Mân trong lòng bàn tay: "Chẳng phải trong ký xá của các em có Phùng Hiểu Chi gì đó có quan hệ tốt với em sao? Em có thể hỏi xem cô ấy có muốn đến ở chung không."

Trong lòng Hứa Mân mừng rỡ nhưng vẫn nói: "Vây không tốt lắm đâu..."

Phó Thư Dạng: "Không sao, anh còn muốn nhờ cô ấy giúp một chuyện."

"Giúp chuyện gì?" Hứa Mân tò mò hỏi.

Phó Thư Dạng dừng một chút, lời đến khóe miệng lại nuốt trở vào: "Tạm giữ bí mật."

Hứa Mân: "..."

Hơi không vui.

Dường như Phó Thư Dạng rất hiểu Phùng Hiểu Chi, nhưng mà hình như bọn họ cũng không quen nhau lắm mà?

Chẳng lẽ hai người còn có liên lạc gì đó sau lưng cô?

"Sao em không nói gì vậy?" Phó Thư Dạng làm bộ như không có việc gì.

Hứa Mân gạt mình, chợt lấy lại tinh thần, cảm thấy mình thật đáng sợ.

Nghĩ lung tung, sao cô có thể ghen với Phùng Hiểu Chi được chứ?

"Không có gì." Hứa Mân che giấu: "Chẳng qua là em cảm thấy anh thật đáng gờm, còn trẻ như vậy mà đã mở công ty."

Lời ca ngợi này cũng là thật lòng.

Hứa Mân còn nhớ trong sách từng nói, công ty mà Phó Thư Dạng kiếm được nhiều lợi nhất chính là công ty phần mềm.

Cho nên, chắc chắn công ty này có thể giúp cho Phó Thư Dạng nhanh chóng tích lũy tài sản.

Phó Thư Dạng nhìn cô một cái rồi nói: "Không phải vừa rồi em mới đồng ý muốn nhập cổ phần sao? Cho nên đây là công ty của chúng ta."

Nhịp tim của Hứa Mân chợt đập nhanh.

"Và cả Sở Diệp Nhiên và Mạnh Thao." Phó Thư Dạng ung dung chậm rãi bổ sung một câu.

Hứa Mân: "..."

Thật đáng ghét, nói chuyện với anh khiến tâm trạng cô lên xuống chập trùng, thật sự giống như đang ngồi cáp treo.

"Hiện tại vẫn chưa phải của em, chờ em kiếm được tiền rồi nói tiếp." Hứa Mân buồn bực chuyển chủ đề.

"Thật ra bây giờ em cũng không phải là không có tiền." Phó Thư Dạng nhắc nhở cô: "Chẳng phải em còn căn biệt thự kia sao? Em có thể thế chấp cho vay, sau đó dùng tiền thế chấp để đầu tư."

Hứa Mân từng nghèo trong thế giới cũ, chưa từng có thói quen tiêu dùng vượt mức quy định.

Nhưng sau khi quen biết Phó Thư Dạng, có thể cô đã bắt giác thay đổi, cũng có thể là không nhận được mà nằm mơ. Dù là vô tình hay cô ý thì quan niệm tiêu dùng của cô đã bắt đầu xảy ra biến đổi.

Hứa Mân nghe Phó Thư Dạng nói vậy cũng động lòng: "Nhưng em hoàn toàn không hiểu về đầu tư, anh có thể đề xuất cho em không?"

Phó Thư Dạng: "Đương nhiên."

Hứa Mân bắt đầu tính toán: "Hiện tại căn biệt thự kia không đáng giá, nhưng có lẽ vẫn có thể thế chấp được một trăm vạn nhỉ?"

Cô không chắc chắn lắm, ngẩng đầu nhìn Phó Thư Dạng.

Đáy mắt Phó Thư Dạng hiện lên ý cười: "Có lẽ có thể thế chấp được khoảng một trăm hai mươi vạn."

"Wow." Đôi mắt Hứa Mân lập tức sáng lên: "Công ty anh còn cần bao nhiêu tiền?"

Phó Thư Dạng hỏi lại: "Em muốn đầu tư bao nhiêu?"

"Em muốn đầu tư hết cho anh." Hứa Mân không chút do dự: "Chắc chắn anh có thể kiếm được rất nhiều tiền."

Phó Thư Dạng hơi nhú mày: "Vậy nếu anh thua lỗ thì sao đây?"

Hứa Mân sững sờ: "Không thể nào!"

Tâm tình của Phó Thư Dạng hơi phức tạp: "Ngộ nhỡ thì sao?"

Hứa Mân: "..."

Cô không nghĩ tới khả năng này.

Cô biết Phó Thư Dạng sẽ kiếm được rất nhiều tiền, hiện tại phải suy nghĩ đến kết cục khác của mình nên cô hoàn toàn không nghĩ ra được.

"Được rồi." Phó Thư Dạng cũng cho qua: "Nếu em muốn thì anh giữ lại cổ phần hai trăm vạn cho em. Hợp đồng chi tiết cụ thể thì sau này bàn lại."

"Được." Hứa Mân đồng ý vang dội.

Lời mình vừa dứt, cô cũng cảm thấy buồn cười. Một xu còn chưa kiếm được mà đã muốn đi thật xa.

Hai người trò chuyện dọc đường, lúc tới công ty game, Hứa Mân còn chưa đã ngửa, cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh.

Công ty này vừa mới thành lập, trang trí rất có cảm giác khoa học kỹ thuật, đi vào bên trong cũng cảm thấy cao lớn hơn.

Phó Thư Dạng trực tiếp đưa Hứa Mân vào tham gia một hội nghị, chủ đề là tuyên truyền quảng cáo lần này.

Hứa Mân nghe tới một nửa mới hiểu ra vì sao công ty chịu trả cho cô một trăm vạn.

Bởi vì bọn họ hi vọng tất cả hình tượng nhân vật tuyên truyền đều do Hứa Mân thủ vai, không phân nam nữ, dùng cái này thể hiện tuyên truyền nồng cốt

"Bạn chính là chúa tể thế giới".

Đây là ý nghĩ rất mới lạ cũng rất to gan, nghe nói nội bộ công ty tranh luận rất lâu mới xác định được.

Nhìn thấy Hứa Mân, người phụ trách còn rất hài lòng. Nhưng rốt cuộc hiệu quả tuyên truyền thế nào thì phải quay xong mới biết được.

Quay chụp ở một công ty chuyên ngành quay phim, bọn họ đã sớm chào hỏi rồi.

Sau khi hội nghị kết thúc, Phó Thư Dạng đi cùng Hứa Mân.

"Trước tiên đóng vai cung thủ." Nhà tạo mẫu nói: "Nhân vật khá trung tính, có thể nhìn ra được tiềm lực của cô."

Lời nói vừa dứt, lập tức có mấy người vây quanh lớn vồn quanh Hứa Mân để làm tóc, chuẩn bị trang phục. May là cô từng có kinh nghiệm diễn xuất một lần, cho nên cũng coi như dễ thích ứng.

Sau một hồi lộn xộn, phòng trang điểm yên tĩnh trong phút chốc, sau đó bùng nổ.

"Trông đẹp quá đi!"

"Gần giống như đúc bản thiết kế."

"Tôi nên khen kỹ thuật trang điểm tốt hay nên khen khuôn mặt quá đẹp?"

"Đẹp trai, đẹp trai, đẹp trai!"

"Ánh mắt của Dạng thần tốt thật đó. Đại thần quả là đại thần!"

...

Hứa Mân nhìn mình trong gương cũng cảm thấy hơi không tưởng tượng được.

Bởi vì đóng vai nhân vật trò chơi cho nên trang điểm có chút phô trương. Đuôi mắt được kéo rất dài, lộ ra gương mặt ác liệt, phối hợp với tóc ngắn màu đỏ. Trên người là áo da cải tiến kết hợp giữa quần trang hiện đại và khôi giáp cổ đại với quần đùi, chân mang một đôi ủng da cao gót, khuỷu tay, bả vai, đầu gối và các vị trí quan trọng thì đeo tấm chắn nhỏ, tạo hình đám mây.

Nhìn tổng thể thì vừa ngầu vừa đẹp, trong tay cầm thêm một cái nỏ, thật sự là ngầu muốn chết.

Tướng mạo của nguyên chủ xinh đẹp, nhưng cũng không phải loại xinh đẹp mà vừa nhìn lần đầu đã khiến người ta cảm thấy vô cùng tươi đẹp, của nguyên chủ thuộc về kiểu nhìn lần hai.

Nhưng mặc trang phục thế này vào thì cảm giác hoàn toàn khác, đường hoàng, hiên ngang, rất thu hút ánh mắt người khác.

"Dạng thần, cậu cảm thấy thế nào?"

Hứa Mân nghe thấy có người hỏi vậy, vô thức quay đầu nhìn lại.

Không biết Phó Thư Dạng đã tới từ lúc nào, ánh mắt của anh vừa mới thu hồi lại từ trên người cô, sự kinh ngạc và rung động vẫn chưa kịp che giấu.

Hứa Mân không tự chủ mà mỉm cười với anh.

Mọi người xung quanh lập tức hít hơi.

"Đừng cười, tôi không chịu được."

"Trái tim cũng mềm luôn rồi."

"Cười lên đẹp quá."

...

Tách!

Thợ quay phim không nhận được nữa, giờ máy ảnh lên.

"Được rồi, ra ngoài hết đi." Giọng của Phó Thư Dạng không mấy tốt đẹp: "Đừng ở đây thêm phiền."

Nhưng cũng có thể là vì anh vẫn luôn lạnh lùng xa cách người khác, cho nên người xung quanh cũng tập mãi thành quen, còn có người vừa lui vừa nói: "Vẫn là trò chơi của chúng ta tốt, tiêu chuẩn cũng thật đẹp, không giống với mấy trò chơi khác trên thị trường. Nhân vật của họ giống như được tạo ra để

tiết kiệm vài vóc, lộ ngực, lộ đùi... Ôi, Dạng thần, sao cậu tại đánh tôi?"

Hứa Mân nghe vậy nhìn qua, cô thấy Phó Thư Dạng không chỉ đánh người mà mặt còn trầm như nước, anh thật sự không vui.

Cô chợt nhớ, bắt đầu từ lúc Phó Thư Dạng nói để cô quay quảng cáo cho trò chơi, cô cũng không suy xét đến vấn đề tiêu chuẩn.

Từ lúc nào mà cô đã bắt đầu tin tưởng Phó Thư Dạng như vậy rồi?

Rõ ràng anh phải là một trùm phản diện trong lòng cô mới đúng chứ?

"Được rồi, chúng ta bắt đầu quay chính thức thôi. Tập trung chú ý, biểu cảm lạnh lùng một chút, tốt..."

Thợ quay phim bắt đầu di chuyển xung quanh Hứa Mân, không ngừng đưa ra yêu cầu.

Người học vũ đạo có năng lực thể hiện mạnh, cộng thêm có đoàn đội tốt, hiệu quả quay xong còn tốt hơn so dự đoán.

Nhưng hôm nay Hứa Mân chỉ quay hai bộ trang phục vì thầy chụp ảnh hoàn toàn không dừng lại được, ông ấy luôn cảm thấy góc nào cũng đẹp.

Vất vả lắm mới chụp hình xong, Phó Thư Dạng ở lại xem chỉnh sửa ảnh, sau đó từ chối lời mời của nhóm chụp ảnh, một mình dẫn Hứa Mân đi ăn cơm Tây gần đó, tiện thể giới thiệu hoàn cảnh xung quanh.

Lúc này Hứa Mân mới phát hiện, Phó Thư Dạng vô cùng quen thuộc với mấy thứ này.

Dạng thần không hổ là Dạng thần, bất cứ chuyện khó gì cũng không lay được anh.

Công ty chụp ảnh cách trường học hơi xa, cơm nước xong xuôi, hai người đón xe về trường học.

Phó Thư Dạng đưa Hứa Mân đến dưới ký túc xá như thường lệ.

Hứa Mân chợt phản ứng lại: "Không phải anh không còn trọ ở trường nữa sao?"

Phó Thư Dạng mỉm cười: "Anh dẫn em ra ngoài thì phải phụ trách đưa em về."

Hứa Mân vô cùng xấu hổ: "Nhưng mà bây giờ anh còn trở về à? Vậy thì quá phiền phức."

"Không sao, đêm nay anh ở trường." Phó Thư Dạng nói: "Đúng lúc công ty có chút chuyện, phải thương lượng với đám Sở Diệt Nhiên một chút."

Hứa Mân "à" một tiếng, nhất thời không nói chuyện.

"Chỗ này cách công ty chụp ảnh quá xa, mỗi ngày em chạy tới chạy lui cũng rất phiền." Phó Thư Dạng như chỉ tùy tiện nói: "Nếu không thì em suy xét sớm dọn tới chỗ ở mới đi? Chỗ ở mới cách công ty game và công ty chụp ảnh rất gần, ở trên cùng một con đường, như vậy thì lúc em không có tiết cũng không cần đến trường, có thể tiết kiệm được chút thời gian."

Hôm nay Hứa Mân chỉ chụp hai bộ ảnh, thời gian tiếp theo ít nhất cũng phải một tuần, mọi thời gian trống của cô hầu như đều dùng vào việc quay chụp.

"Được." Hứa Mân cũng cảm thấy Phó Thư Dạng nói rất có lý: "Em về bàn bạc với Hiểu Chi một chút."

Trở lại ký túc xá, Hứa Mân phát hiện Mai Thanh và Bối Khởi Yên không có ở đây.

Phùng Hiểu Chi không chờ cô lên tiếng mà đã nói trước: "Buổi sáng, sau khi Bối Khởi Yên dậy, có lẽ là cậu ta đã phát hiện ra mình lỡ mồm nên đừng nói là nói chuyện với mình, ngay cả nhìn mình mà cậu ta còn không dám, trực tiếp kéo Mai Thanh chạy đi, cả ngày nay không dám về, cực kỳ chột dạ. Mình đoán chắc là cậu ta đã lên lục lọi ngăn tủ của hai chúng ta, có làm chuyện gì ghê tởm hơn nữa không thì mình không biết. Sớm biết vậy thì mình nên lắp một cái camera trong tủ."

Đây cũng coi như ngoài ý muốn, Hứa Mân đã có chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn cảm thấy khó chịu.

Phùng Hiểu Chi cũng tốt, Phó Thư Dạng cũng tốt, thậm chí Mạnh Thao cũng không như trong sách miêu tả. Thật ra những người gọi là nhân vật phản diện này đều không phải người xấu.

Cũng bởi vì vậy, Hứa Mân mới còn kỳ vọng vào Mai Thanh và Bối Khởi Yên, cho nên lần trước cô mới buông tha cho bọn họ.

Nhưng bây giờ xem ra, cô vẫn nghĩ nhiều rồi.

"Cậu còn muốn dọn ra ngoài không?" Cô kể sơ lược chuyện của Phó Thư Dạng cho cô ấy nghe.

"Móa, cậu có ngốc không vậy?" Phùng Hiểu Chi buồn cười không thôi: "Rõ ràng Dạng thần đã muốn lừa cậu đến bên cạnh, sống thế giới của hai người, mình đi làm gì? Làm bóng đèn à?"

Hứa Mân không nhìn được mà đỏ mặt: "Đừng có nói nhảm, thế giới hai người gì chứ? Cả tầng lầu đều là người của công ty cả. Hơn nữa, học trưởng nói anh ấy có chuyện cần cậu giúp."

"Giúp theo đuổi cậu hả?" Phùng Hiểu Chi trêu ghẹo nói.

"... Cậu không ở thì thôi, mình đi tìm người khác."

"Mình ờ." Phùng Hiểu Chi vội nói: "Cho dù có là Dạng thần thì bảo bối Mân Mân của chúng ta cũng không thể bị anh ấy bắt cóc nhanh như vậy được, mình giúp cậu giữ cửa ải."

Hứa Mân: "..."

"Nhưng mà phải nói với Mai Thanh và Bối Khởi Yên thế nào đây?" Phùng Hiểu Chi nghiêm túc lại: "Mình sợ bọn họ lại ngấm ngầm giở trò sau lưng."

Hứa Mân suy nghĩ một chút: "Nói thẳng đi, để ý bọn họ nghĩ gì làm gì. Người có tiền án, nếu muốn sắp đặt gì đó thì cũng không nhất định sẽ có người tin."

"Cũng đúng, vậy chờ hai người họ về rồi nói." Phùng Hiểu Chi nói.

Đến mười một giờ Mai Thanh và Bối Khởi Yên mới về, sắc mặt Bối Khởi Yên trắng bệch, tóc tai rối bời, ánh mắt lơ đãng. Nếu không nhờ Mai Thanh đỡ thì có lẽ đi đường cũng là một vấn đề.

"Sao vậy?" Mặc dù trong lòng Hứa Mân và Phùng Hiểu Chi đều không vừa lòng với Bối Khởi Yên, nhưng thấy cô ta bị như vậy cũng sợ hết hồn.

Sắc mặt của Mai Thanh cũng khá đẹp là bao: "Bối Bối nói cậu ấy gặp quỷ."

"Quỷ?" Hứa Mân và Phùng Hiểu Chi liếc nhìn nhau, không biết nói gì cho phải."

"Mân Mân, xin lỗi cậu." Bối Khởi Yên thở dốc một hồi, chột nhào đến bên giường Hứa Mân, trán đập vào mép giường, nhìn thôi cũng thấy đau. Nhưng cô ta lại như không cảm giác được: "Xin lỗi cậu."

Hứa Mân chẳng hiểu gì, hơi lùi về sau một chút: "Cậu sao thế? Cậu có lỗi gì với mình?"

"Mình có một cái chìa khóa vạn năng. Sau đó, thừa dịp lúc cậu không có ở đây, mình đã lục lọi tủ của cậu. Xin lỗi cậu, đều là do mình không tốt, cậu đã không so đo hiềm khích lúc trước mà mình còn làm như vậy..." Bối Khởi Yên suy sụp khóc lớn: "Xin lỗi cậu, mình không có thứ gì cả, cậu bảo mình làm gì cũng được. Xin cậu, hãy bảo những... thứ kia đừng đến dọa mình nữa, có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Edit by Link

Hứa Mân vẫn không hiểu cô ta đang nói gì nhưng trong lòng đã có suy đoán mơ hồ.

"Trước tiên cậu đừng kích động." Hứa Mân thấy cảm xúc của Bối Khởi Yên không ổn định cho lắm, động viên nói: "Cậu kể cho bọn mình nghe trước đã, cậu gặp phải... ừm... những thứ kia như thế nào?"

Bối Khởi Yên hốt hoảng đến mức không biết làm sao, ngay cả Mai Thanh cũng không nhìn nổi: "Đề mình nói đi. Sáng nay, sau khi Mân Mân đi thì Bối Bối cũng dậy, sau đó cậu ấy kêu mình đi dạo phố mua quần áo với cậu ấy. Hai bọn mình đi dạo một vòng, Bối Bối nói muốn đi vệ sinh, mình ở ngoài giữ đồ nên cũng không đi theo cậu ấy. Nhưng chưa được hai phút thì cậu ấy đã hoảng hốt chạy ra, nói là gặp quỷ trong nhà vệ sinh."

Theo như Bối Khởi Yên nói, lúc cô ta vào nhà vệ sinh thì ở trong không có ai.

Nhưng lúc cô ta ngồi xổm xuống thì nghe thấy phòng bên cạnh phát ra tiếng vang nhỏ, giống như là có ai đó đi vào.

Cô ta vốn không để ý nhưng đối phương chột gọi tên của cô ta: "Bối Khởi Yên, cô không chột dạ sao ~"

Giọng nói kia kéo dài, giọng điệu và ngữ khí đều khiến người ta nổi da gà, âm sắc lại càng kỳ lạ.

Bối Khởi Yên hơi sợ, nhưng cô ta cho là người quen đang đùa dai.

"Cậu là ai? Bớt giả thần giả quỷ đi!" Cô ta nhanh chóng mở cửa, muốn sang cách vách nhìn xem rốt cuộc là ai.

"Ta chính là quỷ đó..." Đối phương vẫn kéo dài giọng, dùng giọng điệu khiếp người nói: "Chỉ có người làm chuyện trái với lương tâm thì mới nhìn thấy ta, nghe ta nói chuyện."

Đáng lẽ những lời này hẳn là không hù được một sinh viên đại học, nhưng Bối Khởi Yên đang bất an vì chuyện sáng nay, nghe vậy chợt dạ thật: "Cậu cho rằng tôi là đứa trẻ ba tuổi à? Đừng hòng gạt tôi."

"Ta có lừa cô hay không, trong lòng cô không tự hiểu rõ sao?" Con "quỷ" kia cười ha ha nói: "Có cần ta nhắc cho cô chút không? Nhìn lên, bạn cùng phòng..."

Bối Khởi Yên nghe nói vậy cũng bình tĩnh hai phần. Cô ta cảm thấy đối phương không phải quỷ mà là người quen của Hứa Mân.

Cô ta đưa tay đẩy cửa buồng bên cạnh ra, cửa kia lại không khóa, vừa đẩy là mở ra luôn.

Nhưng trong buồng trống không, chẳng có ai cả!

Phim kính dị mà cô ta từng xem đang diễn ra trong đầu, trong nháy mắt, lông tơ của Bối Khởi Yên dựng đứng, cô ta thấp thỏm nhìn thoáng qua.

"Cô nhìn cái gì?" Giọng của đối phương lại đổi thành giọng nam lạnh như băng, vang lên ngay bên tai.

Cuối cùng, Bối Khởi Yên bị dọa sợ, hét lớn một tiếng rồi xoay người chạy ra ngoài.

Thời gian lúc đó còn sớm, người trong cửa hàng không nhiều, Bối Khởi Yên hoang mang hoảng loạn chạy ra, kể cho Mai Thanh nghe chuyện mình vừa gặp phải chuyện kỳ lạ trong nhà vệ sinh.

Mai Thanh không tin trên đời này có quỷ, muốn kéo Bối Khởi Yên vào xem lần nữa. Nhưng Bối Khởi Yên không dám, Mai Thanh đành phải tự mình vào trong, không có gì cả.

Cuối cùng, Bối Khởi Yên cũng can đảm vào xem một chút, quả thật không có gì.

Cô ta thoáng thờ phào, tự nhủ với mình rằng đây chỉ là một trò đùa dai. Nhưng cả hành trình sau đó, trên người Bối Khởi Yên lại xảy ra rất nhiều chuyện kỳ lạ.

Chẳng hạn như điện thoại đột nhiên rung lên nhưng khi lấy ra xem thì chẳng có cuộc gọi hay tin nhắn nào. Lại chẳng hạn như lúc đi dạo phố, cô ta sẽ nghe thấy giọng nói trong nhà vệ sinh kia nói với mình là "Cô không chợt dạ sao", nhưng chờ cô ta quay lại thì không thấy ai cả. Rồi chẳng hạn như lúc này vừa trở về, trên cây to ở cổng cũng treo một bức tranh chữ "Cô không chợt dạ sao"...

Chuyện này thật sự rất mơ hồ, Hứa Mân và Phùng Hiểu Chi trao đổi ánh mắt, ai cũng không tin là có quỷ thật.

Cô đoán là do người làm.

Người đầu tiên mà Hứa Mân nghĩ tới là Phó Thư Dạng. Nhưng cả ngày hôm nay cô đều ở cùng Phó Thư Dạng, không hề phát hiện ra sự khác thường nào. Bấy giờ cũng không tiện hỏi trước mặt Bối Khởi Yên.

"Sao cậu lại phải lên lục lọi tủ của tôi?" Hứa Mân hỏi Bối Khởi Yên.

Lúc này Bối Khởi Yên đã hơi tỉnh táo một chút, cô ta không còn dám giấu diếm gì nữa: "Là Hàn Huyền Huyền bảo mình lục tủ, cái chìa khóa kia cũng là cô ta cho mình."

Hàn Huyền Huyền chính là người bạn thân có làn da rất đen của Hứa Lang, là em họ bà con xa của Hàn Thù.

Gần đây Hứa Mân bận chuyện của mình, đã lâu rồi không chạm mặt với Hứa Lang, gần như đã sắp quên luôn người chị gái này, không ngờ bọn họ vẫn còn "nhớ thương" cô.

Thật sự rất phiền.

"Cậu nói lại lần nữa, là ai bảo cậu làm như vậy? Nói cụ thể một chút." Hứa Mân mở máy quay ra.

Thật ra Hàn Huyền Huyền cũng không nói gì nhiều với Bối Khởi Yên, chỉ cho cô ta tiền, bảo cô ta theo dõi Hứa Mân, xem vật tùy thân của cô, nói chung là rất ghê tởm.

"Hai ngày trước cô ta mới đi tìm mình, mình chưa hề báo cáo với cô ta lần nào cả." Bối Khởi Yên vừa khóc vừa nói: "Mân Mân, cậu tha thứ cho mình đi, mình bị ma xui quỷ khiến nên mới..."

Ngay cả Mai Thanh cũng không biết chuyện này, sau khi cậu ta nghe xong, thật sự không nhịn được: "Sao cậu có thể làm như thế? Quá ghê tởm!"

Bối Khởi Yên đã bị dọa sợ, trả lời không thêm suy nghĩ: "Không phải cậu cũng thế sao? Lúc trước cậu cũng nói xấu hai người họ với tôi, cậu tốt hơn tôi chỗ nào?"

Hai người kia rùng beng trước, cuối cùng còn động tay động chân luôn.

Hứa Mân và Phùng Hiểu Chi liếc nhìn nhau, không ai có tâm trạng nói nhiều, lười để ý tới bọn họ, trực tiếp rời giường thu dọn quần áo.

Đồ đạc vốn không nhiều, thu dọn cũng rất nhanh, Hứa Mân gọi điện cho cô giáo Tần.

Tám hình diễn xuất của cô được tìm kiếm mạnh, cô Tần cũng biết cô đang kiêm chức, cộng thêm chuyện khai giảng, sáng khoái đồng ý cho hai người dọn ra ngoài ở.

Đêm nay không có chuyện gì xảy ra.

Ngày hôm sau, Hứa Mân vừa học xong tiết huấn luyện cơ bản, đang ra khỏi phòng học thì thấy một cô gái mặc áo khoác hồng đứng ở cổng, nhìn mặt hơi quen.

"Mân Mân." Cô gái kia nhào tới như vô cùng quen thuộc, nắm lấy cánh tay Hứa Mân.

Hứa Mân không nhớ nổi mình đã từng gặp cô ấy ở đâu, vô cùng có lỗi mà nói: "Thật có lỗi, em nhớ là đã từng gặp chị nhưng tạm thời lại nghĩ không ra."

Cô gái kia cười nói: "Nhớ không ra cũng không trách em, chắc là bọn họ chưa giới thiệu với em rồi. Chị là Lương Nhĩ Ngọc, là bạn của Sở Diệp Nhiên."

Cô ấy vừa nhắc tới Sở Diệp Nhiên, cuối cùng Hứa Mân cũng nhớ mình đã từng gặp cô gái này ở đâu.

Ngày tới báo danh hôm đó, cô gái này cũng mặc một cái váy hồng, gọi Sở Diệp Nhiên là "anh Diệp Nhiên".

"Em nhớ ra rồi." Hứa Mân vỗ đầu một cái: "Sao chị lại đến tìm em? Có chuyện gì sao?"

"Không phải hôm nay các em muốn chuyển nhà sao?" Lương Nhĩ Ngọc nói: "Xe của Sở Diệp Nhiên đỗ ở bãi đỗ xe sau ký túc xá của các em, anh ấy không tiện tới tìm em, sợ dẫn tới lời ra tiếng vào cho em nên bảo chị tới."

Hứa Mân vừa khó hiểu chuyện cô ấy đổi xưng hô với Sở Diệp Nhiên, vừa cảm thấy lý do này hơi gượng ép.

Chỉ cần một tin nhắn trong điện thoại là có thể giải quyết xong, không cần phải để Lương Nhĩ Ngọc cố tình đi một chuyến.

"Đã làm phiền chị rồi." Nhưng Hứa Mân không biểu hiện ra ngoài.

"Không phiền." Lương Nhĩ Ngọc đi theo Hứa Mân đi về phía trước, đồng thời nhìn xung quanh. Lúc cô ấy nhìn thấy Bối Khởi Yên ỉu xìu núp một mình ở trong góc, chợt nở nụ cười.

Hứa Mân giật mình, chẳng lẽ Lương Nhĩ Ngọc đến đây để nhìn Bối Khởi Yên?

Buổi sáng không có tiết, Hứa Mân và Phùng Hiểu Chi về ký túc xá dọn hành lý trước, Lương Nhĩ Ngọc cũng đi theo giúp.

Ba người vừa xuống lầu đã thấy Phó Thư Dạng, Sở Diệp Nhiên và Mạnh Thao đều ở đây, lên tiếng chào hỏi lẫn nhau.

Sau đó, mấy nam sinh chia nhau cầm hành lý.

Đến bãi đỗ xe, Hứa Mân mới phát hiện hôm nay bọn họ lái một chiếc xe thương mại mới tinh đến đây.

Mọi người, bao gồm cả Lương Nhĩ Ngọc cùng lên xe.

"Sở ca, anh mua xe mới à?" Hứa Mân hỏi.

"Xe này là Phó tổng mua, xe của công ty." Sở Diệp Nhiên cười nói: "Em hài lòng không?"

Hứa Mân: "... Em hài lòng hay không thì có quan trọng gì?"

Phó Thư Dạng ngồi ở hàng sau: "Quan trọng."

"Ồ..." Trong xe lập tức ồ lên.

Phó Thư Dạng: "Ý kiến của cô đồng đều quan trọng."

Hứa Mân: "..."

Cô lật đặt đổi chủ đề: "Hôm qua là các anh hù dọa Bối Khôi Yên à?"

"Chị làm!" Lương Nhi Ngọc vốn ngồi ở ghế phụ, nghe vậy ngoảnh đầu lại, hưng phấn giờ tay.

Phùng Hiểu Chi hơi hiểu kì: "Chị làm như thế nào?"

"Đơn giản mà. Lúc đó chị cũng không ở trong buồng bên cạnh Bối Khôi Yên, chỉ thả một cái loa không dây cỡ nhỏ ở bên trong thôi." Lương Nhi Ngọc nói: "Chị ở bên cạnh của bên cạnh, mở công cụ đối giọng để nói chuyện thôi. Bối Khôi Yên ngu thiệt sự, gan lại nhỏ, rốt cuộc tại sao cô ta vẫn dám làm chuyện xấu nhỉ?"

Phùng Hiểu Chi: "..."

Hứa Mân: "..."

Chờ Lương Nhi Ngọc hưng phấn xong, Phó Thư Dạng mới hỏi Hứa Mân: "Tối hôm qua trở về, Bối Khôi Yên xin lỗi em sao?"

"Đúng vậy." Hứa Mân quay đầu nói: "Cảm ơn mọi người."

Cô không cần hỏi cũng biết chuyện này là do Phó Thư Dạng sắp xếp.

"Không cần cảm ơn anh." Mạnh Thao cười hi hi nói: "Không còn cách nào khác, anh chỉ là một tay sai nhỏ, lão đại kêu anh làm gì thì anh làm đó thôi."

Hứa Mân: "..."

Phó Thư Dạng không thêm để ý đến cậu ta: "Cô ta có nói nguyên nhân không?"

"Có nói." Hứa Mân đưa video cho Phó Thư Dạng xem.

Phó Thư Dạng xem xong rồi nói: "Gửi video qua cho anh."

Hứa Mân không thêm nghĩ ngợi, gửi qua.

Phùng Hiểu Chi cũng có ghi âm lại, cô ấy cũng gửi qua luôn.

Cô ấy còn muốn hỏi Phó Thư Dạng muốn làm gì, kết quả là Hứa Mân hoàn toàn không có ý muốn hỏi, cô ấy cũng chỉ đánh bỏ qua.

Rất nhanh đã tới nơi. Đó là một nhà ở nhỏ có diện tích không lớn nhưng trang trí vô cùng ấm áp.

Hai phòng ngủ, một phòng khách, đủ cho hai người ở.

Hơn nữa bên trong được quét dọn vô cùng sạch sẽ, có đặt vài bó hoa tươi, vừa nhìn là biết có người đã trang trí tỉ mỉ.

"Minh hưởng ké hào quang của cậu." Phùng Hiểu Chi khẽ đụng vai Hứa Mân.

"Đừng nói nhảm." Mặt Hứa Mân hơi đỏ lên: "Minh đi xem phòng ngủ trước."

Phòng ngủ cũng rất đẹp, trên giường còn trải chăn mềm.

"Được tặng lúc mua đồ dùng trong nhà." Phó Thư Dạng đứng ở cửa giải thích.

"Cảm ơn Dạng thần." Phùng Hiểu Chi thật sự hài lòng với căn phòng này: "Em biết là em hưởng ké hào quang của Hứa Mân nhưng rốt cuộc em cũng được lợi, em không thể ở không. Tiền thuê bên này bao nhiêu một tháng? Em sẽ trả theo giá thị trường."

"Không cần trả tiền thuê." Phó Thư Dạng nói: "Em giúp anh một chuyện là được rồi."

"Vội gì chứ?" Phùng Hiểu Chi cười lên, ám chỉ nói: "Yên tâm, em không có bản lĩnh gì nhưng có kinh nghiệm yêu đương. Theo đuổi người gì đó, em vô cùng thành thạo."

Hứa Mân: "..."

Móa, ai đã nói là đến ở để giữ cửa ải giúp cô vậy?

Làm phản rồi hả?

Khó tránh mọi người đều bảo là tình chị em plastic.

*tình chị em plastic: "Chị em như hoa giả, tuy giả tạo nhưng không bao giờ héo tàn". Ý chị ở ngoài thì tỏ ra thân thiết nhưng bên trong thì chả thích gì nhau.

Cô lên nhéo Phùng Hiểu Chi một cái, Phùng Hiểu Chi chỉ cười híp mắt nhìn Phó Thư Dạng.

Phó Thư Dạng cũng thấy được động tác nhỏ của hai người, anh cười nhẹ một tiếng, nói: "Không phải theo đuổi người."

"Hả?" Phùng Hiểu Chi cũng sờ: "Anh không theo đuổi sao?"

Phó Thư Dạng nhìn Hứa Mân một cái: "Theo đuổi ai đó thì phải tự mình theo đuổi mới có thành ý, không cần phải nhờ người khác giúp đỡ."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Edit by Link

Phó Thư Dạng vừa nói câu này, Phùng Hiểu Chi lập tức xoay mặt lại, đáng vẻ "Tôi không chịu nổi hai người."

Hứa Mân cũng không ngờ anh lại nói thế, trong lúc nhất thời, trái tim cô đập rộn lên nhưng hơi không dám tin.

Phó Thư Dạng nói câu này cho cô nghe à?

Ngay thẳng thế luôn?

Hay là do cô nghĩ nhiều?

"Anh muốn mời em làm người phát ngôn cho công ty bọn anh." Phó Thư Dạng giống như không biết lời vừa rồi của mình mập mờ thế nào, anh làm như không có chuyện gì, chuyện về chủ đề trước đó.

Hứa Mân và Phùng Hiểu Chi cũng sững sốt một chút mới hiểu ra là anh đang nói chuyện cần giúp.

"Người phát ngôn?" Phùng Hiểu Chi không hiểu cho lắm: "Anh tìm em? Sao anh không tìm Hứa Mân?"

"Hai người ở cùng nhau." Phó Thư Dạng nhìn Hứa Mân, nở nụ cười: "Em ấy là cổ đông của công ty, không thể đổ trách nhiệm cho người khác, cho nên không hỏi xin ý kiến của em ấy."

Hứa Mân: "..."

Phùng Hiểu Chi: "..."

Bây giờ còn chưa bên nhau đâu mà đã nói chuyện giống như người một nhà rồi.

Rõ ràng vừa rồi cô ấy mới là người có kinh nghiệm yêu đương, sao bây giờ lại cảm thấy giống như bị nhét thức ăn cho chó đầy miệng vậy?

"Có được không?" Phó Thư Dạng hỏi.

"Thật ra em cũng không có ý kiến gì." Phùng Hiểu Chi hơi khó hiểu: "Chỉ có điều, tại sao anh nhất định phải để em tới làm người phát ngôn cho các anh? Em không phải ngôi sao nổi tiếng, cũng không quá xinh đẹp, anh không sợ hình ảnh của em sẽ phá vỡ bằng hiệu của công ty sao?"

"Hình ảnh của em rất tốt, vô cùng thích hợp với công ty." Phó Thư Dạng gật đầu rất chân thành: "Hơn nữa, anh tin vào tiềm chất của em, sau này chắc chắn em sẽ rất hot. Anh cũng không chiếm lợi nhiều, làm người phát ngôn miễn phí cho công ty của bọn anh ba năm là được rồi. Phòng này em muốn ở bao lâu thì ở, thế nào?"

Hứa Mân biết chẳng bao lâu nữa Phùng Hiểu Chi sẽ hot lên, cô nghe vậy, ánh mắt nhìn Phó Thư Dạng cũng phát sáng.

Mắt nhìn người của anh cũng chuẩn quá rồi đó.

Hơn nữa anh còn rất rất thông minh.

Theo mức độ hot của Phùng Hiểu Chi sau này, phí phát ngôn một năm hờ ra là hơn ngàn vạn.

Anh mở miệng ra là ba năm, trong nháy mắt đã tiết kiệm được mấy ngàn vạn.

Máu chốt là Phó Thư Dạng nói vậy, chắc chắn Phùng Hiểu Chi sẽ cảm động đến mức rơi nước mắt. Không chỉ là vì anh cho cô ấy ở miễn phí, quan trọng hơn là phần tin tưởng, bất kỳ ai cũng đều sẽ cảm động.

Quả nhiên, Phùng Hiểu Chi lập tức nói: "Đừng nói là ba năm, chỉ cần mọi người không chê em thì em sẽ làm người phát ngôn cho mọi người cả đời."

Hứa Mân: "..."

Cô gái ngốc, cậu biết cậu đã tổn thất bao nhiêu rồi không?

Nhưng mà Phó Thư Dạng kiểm được lời, vậy cô... giả bộ không biết là được rồi.

Chuyện phòng ốc và người phát ngôn cứ quyết định vậy đi, mọi người đều rất vui vẻ.

Hứa Mân và Phùng Hiểu Chi thu dọn lại một chút rồi ra ngoài ăn cơm với mọi người.

Buổi chiều hai người có tiết, ăn cơm trưa xong phải đến trường.

Sau bữa ăn, đám Sở Diệt Nhiên có việc đi trước, Phó Thư Dạng đưa Hứa Mân và Phùng Hiểu Chi đi.

Lúc chờ xe, Phùng Hiểu Chi vào toilet một chuyến.

Phó Thư Dạng cầm điện thoại cho Hứa Mân xem đủ loại xe xong, đột nhiên hỏi: "Em thích hãng xe nào?"

Hứa Mân hơi ngốc: "Em không có nghiên cứu xe."

"Hãng xe từng nghe nói cũng được, em tùy tiện nói một cái tên là được rồi." Phó Thư Dạng kiên trì.

Hứa Mân suy nghĩ một chút rồi nói: "Mercedes Benz, em thích cái tên này."

Phó Thư Dạng gật đầu, không lâu sau Phùng Hiểu Chi cũng đi ra, bọn họ cũng không tiếp tục đề tài này nữa.

Buổi chiều hôm đó, sau khi tan học, Hứa Mân nhận được wechat của Phó Thư Dạng.

【Fu: Anh làm chút việc trong trường, sau khi tan học thì chờ anh, anh đến đón bọn em về chung.】

Hứa Mân nói tin này cho Phùng Hiểu Chi.

Phùng Hiểu Chi cười nói: "Làm việc gì chứ? Mình thấy là anh ấy cố tình tới đón cậu thì có."

"Cố tình đón mình cái gì chứ?" Hứa Mân không thừa nhận: "Chẳng phải cũng đón cậu sao?"

"Sao mình nghe cậu nói vậy giống như không vui ấy nhỉ?" Phùng Hiểu Chi nói quá lên: "Thật đúng là không có lương tâm mà."

Hứa Mân bật cười, cố ý nói: "Không phải chỉ là không vui thôi sao?"

Hai người náo loạn một trận, Phùng Hiểu Chi chợt nói: "Nói thật, cậu có để bụng chuyện làm người phát ngôn không? Sáng nay mình hơi hưng phấn, quên hỏi ý của cậu, nếu cậu để bụng thì mình sẽ từ chối Dạng thân."

"Cậu tuyệt đối đừng làm vậy." Hứa Mân nói thật lòng: "Sức lao động miễn phí mà, mình thích còn không kịp, sao để bụng được chứ?"

Phùng Hiểu Chi thấy cô cũng không giống để bụng thì yên tâm, cô ấy còn muốn nói gì đó lại chợt dừng lại.

Một chiếc xe con màu bạc mới tinh dừng lại bên cạnh hai người, cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, lộ ra gương mặt của Phó Thư Dạng: "Lên xe."

Hứa Mân nhìn logo ngôi sao ba cánh nho nhỏ ở trước xe, hơi cà lăm: "Anh, anh..."

"Hôm nay anh vừa mua xe mới." Phó Thư Dạng cười: "Sau khi công ty mở sẽ cần dùng xe rất nhiều, cho nên anh mua một chiếc. Mau lên xe đi, chỗ này không cho dừng quá lâu."

Phùng Hiểu Chi vội kéo Hứa Mân lên xe.

Trong xe dùng hương hoa cỏ, lại mở cửa sổ thông khí nên không có hương vị gì, nhưng Hứa Mân vẫn cảm thấy hơi choáng.

Trước đó, lúc Phó Thư Dạng hỏi hãng xe, Hứa Mân hoàn toàn không nghĩ nhiều.

Bây giờ anh như thế... thật sự là không chừa cho cô đường sống mà.

Phó Thư Dạng nhìn về mặt xoắn xuýt của Hứa Mân qua kính xe, hỏi: "Hai người cảm thấy xe này thế nào?"

"Vô cùng tốt, thoải mái." Phùng Hiểu Chi hơi hưng phấn: "Không gian cũng lớn, Dạng thần có mắt nhìn tốt."

Hứa Mân: "Hà? Em cũng cảm thấy không tồi."

"Mọi người thích là được." Phó Thư Dạng lại cười nói: "Cả hai đều đi thi bằng lái đi. Sau này hai người cũng có thể dùng xe của công ty, ra ngoài hay đến trường cũng khá tiện."

Hứa Mân vô thức đáp ứng, còn hơi chậm hiểu.

Chờ bọn họ về tới nhà, mới phát hiện đám người Sở Diệp Nhiên đã chuẩn bị một bàn thức ăn lớn.

Hôm nay cũng coi như là vào ở nhà mới, đương nhiên phải ăn mừng một phen.

Trừ đám Sở Diệp Nhiên ra thì Diêu Tịnh và Kim Tịch cũng tới.

Ngạc nhiên lớn nhất là bạn trai Tề Hoằng của Phùng Hiểu Chi cũng lên chạy tới đây.

Hứa Mân nhìn thấy người này, tâm trạng cũng hơi phức tạp.

Từ đầu đến cuối cô đều nhớ rõ kết cục của Phùng Hiểu Chi trong sách, cho nên vẫn muốn cô ấy chia tay với bạn trai. Nhưng cô lại không tìm ra khuyết điểm nào từ cách xử sự của người bạn trai này, Hứa Mân cũng không thể nào nói thẳng chuyện chia tay với Phùng Hiểu Chi được.

Trường của Tề Hoằng cũng ở Hòa Thành nhưng trường bọn họ quản rất nghiêm, cuối tuần đều không rảnh cho nên cơ hội gặp mặt của hai người cũng không nhiều.

Lúc này, Phùng Hiểu Chi nhìn thấy bạn trai cũng đỏ mặt, không hề để ý ở đây có người, đi tới ôm một cái. Những người còn lại đều trêu đùa ồn ào, ngay cả Hứa Mân cũng cảm thấy hơi cảm động, vô thức nhích tới gần Phó Thư Dạng một chút.

Mọi người đều là người trẻ tuổi, mặc kệ lúc trước có quen nhau hay không, nói mấy câu là quen.

Sở Diệp Nhiên đem mấy thùng bia ra: "Tối nay chúng ta không say không về."

Hứa Mân nói: "Em không uống, mọi người uống đi, có say cũng không sao, có em dọn rồi."

Lời nói vừa dứt, cô cảm thấy lời này khá quen, hơi chột dạ ngẩng đầu nhìn sang Phó Thư Dạng. Đúng lúc Phó Thư Dạng cũng đang nhìn cô, khoe miệng chứa ý cười.

Hứa Mân vội cúi đầu xuống.

Sở Diệp Nhiên không phát hiện ra chút mập mờ nhỏ xíu ấy, vẫn còn đang ồn ào: "Bọn anh không cần em thu dọn. Hôm nay là chúc mừng bọn em dọn tới nhà mới mà em lại không uống à? Đây là nhà em, cho dù say thì sao? Em sợ cái gì chứ?"

Hứa Mân nghĩ lại, cảm thấy anh ta nói có lý, không lên tiếng nữa.

Phó Thư Dạng nói: "Muốn uống thì uống, không muốn uống thì đừng uống, không cần phải để ý tới lời người khác làm gì."

Sở Diệp Nhiên tức giận nói: "Tiểu Dạng Dạng, cậu thật vô vị, bảo vệ cũng không phải bảo vệ như thế đâu."

"Em uống một chút vậy." Hứa Mân sợ anh ta lại nói ra lời kỳ quái gì đó, đúng là cô cũng hơi muốn uống, cầm một lon bia trong tay.

Phó Thư Dạng muốn nói gì đó.

Sở Diệp Nhiên chỉ đùa một chút, cũng không phải muốn Hứa Mân uống thật, đương nhiên cũng sẽ không miễn cưỡng.

Có lẽ hôm nay tâm trạng tốt, bữa cơm này, Hứa Mân uống tổng cộng hai lon bia, vậy mà đến lúc kết thúc cũng không say.

Trái lại, Sở Diệp Nhiên và Mạnh Thao đều say, hai người đang ầm ĩ oản tù tì, thực tế là đối phương ra cái gì cũng không thấy rõ.

Không biết Phùng Hiểu Chi và Tề Hoằng đã sớm đi anh em em em chỗ nào rồi, Kim Tịch và Diêu Tịnh thì vui trên ghế sofa nói mớ.

Ánh mắt Hứa Mân đảo qua một vòng, cuối cùng rơi trên người Phó Thư Dạng.

Anh cũng uống nhưng lại không thấy chút men say nào, chỉ là đôi mắt sáng hơn bình thường.

Lúc này, một tay anh chống cằm, đang nhìn theo Hứa Mân.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, Phó Thụ Dạng không hề né tránh.

Hứa Mân chợt cảm thấy nhịp tim hỗn loạn, cả người nóng lên.

Chắc chắn là còn đã bắt đầu phát huy tác dụng.

Cô hoảng hốt dời ánh mắt, đứng lên thu dọn bát đĩa.

"Đề anh giúp em." Phó Thụ Dạng cũng đứng lên, cùng thu dọn với cô.

Hứa Mân nháp môi dưới, không từ chối.

Hai người nhanh chóng dọn bát đĩa vào phòng bếp.

Hứa Mân vén tay áo lên, Phó Thụ Dạng nhẹ nhàng kéo cô một cái: "Ở đây có máy rửa bát."

Hứa Mân còn chưa từng dùng máy rửa bát, tri độn mở to mắt: "Cái này dùng thế nào?"

"Tới đây." Phó Thụ Dạng mở máy rửa bát, cầm một cái đĩa nhét vào trong tay Hứa Mân, sau đó cầm cổ tay cô, bỏ đĩa vào: "Như vậy là được rồi."

Bởi vì vị trí và không gian nên hai người đứng rất gần.

Phó Thụ Dạng cúi đầu, lúc nói chuyện thở ra khí nóng mang theo hương còn say lòng người, phả vào gáy của Hứa Mân khiến cô nổi một tảng da gà.

Chân Hứa Mân hơi run: "Em, em..."

"Có lẽ em hơi say rồi." Phó Thụ Dạng đỡ cùi chỏ của cô: "Anh giúp em."

Hứa Mân cảm thấy cô phải đẩy anh ra nhưng có lẽ cô say thật, phản ứng vô cùng chậm chạp, không chỉ không đẩy Phó Thụ Dạng ra mà còn máy móc theo động tác của anh, đặt từng cái bát cái đĩa vào trong máy rửa bát.

Đầu óc trống rỗng, cả người từ trên xuống dưới đều mất cảm giác, chỉ có khuỷu tay được Phó Thụ Dạng nâng là nóng rực.

"Xong rồi." Bỏ cái bát cuối cùng vào, Phó Thụ Dạng mới buông tay ra.

Trong nháy mắt, Hứa Mân lại có cảm giác mất trọng lượng, không nhận được tăng lực hô hấp.

"Chúng ta ra ngoài xem chút đi." Phó Thụ Dạng nói.

Hứa Mân lờ mờ gật đầu, chậm rãi đi theo sau lưng Phó Thụ Dạng, ra khỏi phòng bếp.

Phòng ăn và phòng khách đã không còn một ai.

Hứa Mân gợn ngón tay gãi gãi mặt, cảm thấy mình nên nói gì đó.

"Nghe nói đêm nay có mưa sao băng, em muốn đi xem một lát không?" Phó Thụ Dạng lên tiếng trước.

Hứa Mân bị khơi gợi hứng thú: "Xem ở đâu?"

Phó Thụ Dạng: "Ra ban công là xem được."

Hai người đi ra ban công.

Phòng này ở tầng 26, vừa nhìn xuống, tất cả đều là ánh đèn sáng chói lắm tắp, Hòa Thành ban đêm còn đẹp hơn ban ngày rất nhiều.

"Nhìn đi, sao băng." Phó Thụ Dạng chỉ vào một điểm đỏ vút qua trên bầu trời rồi nói.

"Đó là sao băng à?" Hứa Mân hơi hoài nghi.

"Đúng vậy." Phó Thụ Dạng thúc giục cô: "Mau cầu nguyện."

Lúc này, đầu óc của Hứa Mân không tốt cho lắm, mắt cũng hơi mơ hồ. Cô không kịp phân biệt nhiều, nhắm mắt lại, thành kính cầu nguyện.

Phó Thụ Dạng mơ hồ nghe thấy tiếng nổ qua phi cơ, mỉm cười nhìn gò má của Hứa Mân.

Gương mặt của cô gái nhỏ bị rượi nung thành màu hồng, lông mi dài hơi run lên, đôi môi đỏ hơi khép mở, đang cầu nguyện vô cùng chăm chú.

Đang nhìn say mê, Hứa Mân chợt mở mắt, Phó Thư Dạng cũng không hoảng loạn, chỉ hỏi: "Em cầu nguyện gì vậy?"

"Không nói được..." Suy nghĩ của Hứa Mân đã hỗn loạn, thàn nói: "Em hi vọng Phó Thư Dạng sẽ sống thật tốt."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Edit by Link

Trong đầu Phó Thư Dạng nổ "ầm" một tiếng, trong nháy mắt, tất cả sự thận trọng và thờ ơ đều bị đánh tan.

Chưa từng có ai ước, hi vọng anh có thể sống thật tốt.

Trái lại, có rất nhiều người ước, hi vọng anh chết sớm một chút.

Chỉ có người từng chết một lần mới biết lời chúc "sống tốt" này trân quý thế nào.

"Mân Mân..." Phó Thư Dạng lên tiếng, anh mới phát hiện giọng của mình quá khàn.

"Hả?" Hứa Mân đã hoàn toàn say, mơ màng nhìn qua Phó Thư Dạng: "Sao mưa sao băng vẫn chưa tới? Có phải anh gạt em không?"

"Không có, anh không có lừa em." Phó Thư Dạng nắm chặt bờ vai cô, đầu ngón tay đang run nhè nhẹ: "Em nhìn đi, đến rồi."

Hứa Mân chậm chạp ngẩng đầu lên. Quả nhiên cô nhìn thấy vô số đuôi ngôi sao băng đang lóe sáng, lướt vụt qua trên bầu trời, sau đó biến mất ở nơi đèn đuốc rực rỡ phía xa, nhìn giống như là sao băng rơi trên mặt đất, hóa thành neon sáng chói.

Từ trên trời đến dưới đất, đẹp vô cùng.

"Phó Thư Dạng." Hứa Mân bị cảnh đẹp làm rung động, một hồi lâu mới khẽ gọi một tiếng.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt của Phó Thư Dạng đều đặt trên người Hứa Mân: "Anh ở đây."

"Anh nhìn kia, thật là đẹp." Hứa Mân chỉ về phía trước, cảm thán nói: "Thế giới này thật đẹp."

Môi Phó Thư Dạng giật giật: "Ừm."

Em cũng rất đẹp, đẹp hơn cả sao băng, đẹp hơn cả thế giới.

"Cho nên anh phải sống thật tốt, cố gắng hưởng thụ thế giới tốt đẹp này." Hứa Mân quay đầu lại, vô cùng chân thành nhìn Phó Thư Dạng, trong màn đêm, đôi mắt của cô sáng lạ thường.

Có lẽ là tất cả sao băng vừa rồi đều rơi vào trong mắt cô.

Cuối cùng, Phó Thư Dạng không nhịn được, tay thoáng dùng lực kéo Hứa Mân vào trong lồng ngực của mình: "Được."

Lúc này, Hứa Mân đã say đến mức đầu óc mơ hồ, cô đứng không vững, chỉ muốn tìm điểm tựa, không hề khách khí mà dựa vào trên người Phó Thư Dạng, nói thàn: "Vậy em phải đi ngủ trước đây, ngủ ngon."

Ngày hôm sau, lúc Hứa Mân tỉnh lại, cô mới phát hiện mình đang ở trong một căn phòng xa lạ.

Cô sừng sốt hai phút, sau đó mới nhớ ra đây là nhà mới chuyển tới.

Đêm qua... Hứa Mân không nhớ rõ mình ngủ thế nào, cô chỉ nhớ là Phó Thư Dạng nói dẫn cô đi xem mưa sao băng, đúng là bọn họ cũng nhìn thấy mưa sao băng, nhưng chuyện phía sau nữa thì cô không hề có ấn tượng gì.

Khỏi cần nghĩ cũng biết cô đã ngủ quên ở ban công, sau đó được Phó Thư Dạng bế về.

Vừa vén chăn lên xem, quả nhiên quần áo cũng chưa thay.

Hứa Mân cúi đầu che mặt, đây là lần thứ bao nhiêu rồi?

Mắt mặt quá đi!

Cô cầm điện thoại nhìn thời gian, chợt thấy một tin tức liên quan tới mưa sao băng tới qua, Hứa Mân tiện tay bấm vào xem.

Cô nhớ là tối hôm qua cô thật sự đã thấy mưa sao băng, nhưng lại quên mất tình hình cụ thể.

Hình ảnh của mưa sao băng rất đẹp, tin tức đã nói đây là một trận mưa sao băng bất ngờ... Chờ chút, bất ngờ?

Hứa Mân giật mình, đột nhiên rùng mình một cái.

Đúng là buổi tối hôm qua không hề có bất kỳ tin tức nào nói là một lát sẽ có mưa sao băng, trừ Phó Thư Dạng ra, những người khác cũng không biết là có mưa sao băng. Nếu không thì chắc chắn bọn họ sẽ đề nghị buổi tối cùng xem.

Vậy làm sao mà Phó Thư Dạng biết được?

Anh đã lợi hại đến mức có thể dự đoán được mưa sao băng luôn à? Còn lợi hại hơn cả thiết bị luôn?

Đoán trước Phùng Hiểu Chi sẽ hot lên, có thể nói là anh có mắt nhìn tốt.

Nhưng mưa sao băng có thể dựa vào mắt nhìn tốt sao?

Đương nhiên là không thể nào rồi.

Hứa Mân cẩn thận suy nghĩ, quả thật trong sách có miêu tả liên quan tới trận mưa sao băng này.

Cốt truyện trong sách là Hứa Lang và Hàn Thù bị kẹt ngoài thôn quê vì chút chuyện ngoài ý muốn, kết quả đúng lúc gặp được trận mưa sao băng đẹp này.

Ngày hôm sau, thời sự đưa tin nói đây là một trận mưa sao băng bất ngờ, Hàn Thù vì đỡ Hứa Lang vui mà còn nói là trận mưa sao băng này tới để chúc mừng bọn họ.

Nhưng trong sách không có viết ngày cụ thể.

Đây cũng là lí do vì sao Hứa Mân là người xuyên sách nhưng lại không biết tối hôm qua sẽ có mưa sao băng.

Như vậy thì rốt cuộc làm sao mà Phó Thư Dạng biết được?

Trong đầu Hứa Mân hiện lên rất nhiều suy nghĩ nhưng chính mình cũng phủ nhận từng cái.

"Mân Mân." Phùng Hiểu Chi ở bên ngoài gõ cửa: "Cậu dậy chưa?"

"Hả?" Hứa Mân lấy lại tinh thần, nhảy xuống giường mở cửa: "Sao vậy?"

"Sáng nay có tiết, tụi mình đi sớm một chút." Phùng Hiểu Chi gấp một cái, nói: "Mình sợ cậu không sửa thời gian của đồng hồ báo thức."

"À, mình sửa rồi, vậy đi rửa mặt trước đi." Hứa Mân xoa xoa đầu, sau đó lại bắt lấy Phùng Hiểu Chi: "Cậu... Tối hôm qua Tề Hoảng ở đây à?"

"Nghĩ gì thế?" Phùng Hiểu Chi đỏ mặt: "Tối hôm qua anh ấy về trường học. Mà các cậu đấy, mình vừa về đã thấy hai người ôm ôm ấp ấp ở ban công, tiến triển nhanh vậy?"

Hứa Mân vội buông tay ra: "Không phải... Mình uống say, học trưởng bế mình về phòng thôi."

"Sao mình lại thấy không giống vậy nhỉ?" Phùng Hiểu Chi nhún mày: "Được rồi, tranh thủ rửa mặt đi, không có nhiều thời gian đâu."

Hai người vội làm vệ sinh cá nhân xong, vừa mở cửa đã thấy Phó Thư Dạng đứng ở cổng, trong tay còn cầm hai túi đồ ăn.

"Dạng thần, anh không cần phải tốt như vậy chứ?" Phùng Hiểu Chi cố ý cười nói: "Em thật cảm động quá đi."

Phó Thư Dạng cười, đưa bữa sáng cho hai người rồi nói: "Hôm nay anh phải đến nhà Kham lão một chuyến, tiện đường đưa các em tới trường."

Hứa Mân nhìn thấy anh, lại nhớ tới mưa sao băng tối hôm qua, tinh thần hơi không tập trung nên không nói câu nào.

Phó Thư Dạng và Phùng Hiểu Chi đều cho là cô né tránh vì mập mờ tối hôm qua.

Phó Thư Dạng hơi hối hận vì tối qua mình quá nóng vội, e là đã dọa Hứa Mân rồi.

Phùng Hiểu Chi không còn cách nào khác, đành phải phụ trách làm cho bầu không khí sinh động lên: "Dạng thần, tội em ăn sáng trên xe mới của anh có phải là hơi quá đáng không? Anh thật sự không thêm đề ý hả?"

"Xe vốn làm ra để phục vụ cho người, có gì quá đáng?" Phó Thư Dạng lên quan sát về mặt Hứa Mân ngồi ở phía sau qua kính chiếu hậu: "Cùng lắm thì đổi xe là được."

"Không hổ là Dạng thần, đúng là khí phách." Phùng Hiểu Chi khẽ đụng Hứa Mân một cái: "Đúng không?"

"Ừ." Hứa Mân lên tiếng, đồng thời vô thức ngẩng đầu, đúng lúc chạm phải ánh mắt của Phó Thư Dạng.

Cô nhìn thấy một chút dè dặt và bất an trong mắt anh.

Bất an chuyện gì?

Đương nhiên là chuyện tối hôm qua.

Có phải anh cảm thấy anh đã bị lộ rồi không?

Anh sợ cô nói lung tung hay sợ cô sợ hãi, ruồng bỏ anh?

Cô sẽ làm vậy sao?

Đương nhiên là không.

Hứa Mân chợt nghĩ thông suốt.

Mặc kệ tình huống của Phó Thư Dạng thế nào, xuyên sách cũng được, sống lại cũng không sao, hoặc là có năng lực đặc thù gì đó... Cho dù như thế nào thì anh cũng là Phó Thư Dạng.

Phó Thư Dạng lợi hại, thông minh, đẹp trai. Phó Thư Dạng vô cùng vô cùng tốt với cô, như thế là đủ rồi, chuyện khác thì có liên quan gì chứ?

Chẳng phải chính cô cũng là người xuyên sách sao?

Cô cũng không phải là quái vật, cần gì phải đề ý tới thân phận của Phó Thư Dạng làm gì?

Hứa Mân hoàn toàn bình thường trở lại, ở một giây trước khi Phó Thư Dạng dời mắt đi, cô cười với anh.

Cuối cùng, ngón tay đang nắm chặt tay lái của Phó Thư Dạng cũng buông lỏng xuống.

Quãng thời gian sau đó, Hứa Mân rất bận.

Sau khi lên lớp, cô đi thể chấp phòng ở trước rồi đi chụp hình, quay video quảng cáo trò chơi.

Dù sao người ta cũng cho một trăm vạn, bất luận là công ty game hay đoàn đội chụp ảnh cũng đều rất coi trọng, yêu cầu cũng rất cao, quay đi quay lại rất lâu.

Chỉ cần Phó Thư Dạng có thời gian là sẽ đi cùng. Chỉ cần có anh ở đây, bất kỳ chuyện gì cũng đều được xử lý trước, Hứa Mân không cần quan tâm tới chuyện gì cả.

Ngày hôm nay, hai người quay xong, đang chuẩn bị rời đi thì thợ quay phim chạy tới gọi Hứa Mân lại: "Mân Mân, cô quay quảng cáo này xong thì còn việc gì khác không?"

"Sao vậy?" Phó Thư Dạng hỏi.

"Cô có muốn vào ngành giải trí không?" Thợ quay phim nói: "Tôi quen một đạo diễn, ông ấy thấy ảnh của cô nên muốn tìm cô quay điện ảnh."

Phó Thư Dạng không lên tiếng, anh nhìn về phía Hứa Mân.

Hứa Mân lắc đầu: "Tôi không muốn vào ngành giải trí."

Cô dừng một chút, chợt nhớ tới Phùng Hiểu Chi, lại nói: "Trái lại tôi có một người bạn rất có tương ngộ sao, không biết có thể đề cử cô ấy không?"

Thợ quay phim hơi buồn bực, không biết phải giải thích với cô như thế nào, đây không phải là chuyện có thể tự ý quyết định.

"Hai ngày nữa cô gái kia cũng sẽ tới chụp ảnh tuyên truyền cho công ty chúng tôi." Phó Thư Dạng hiểu ý của hai người, nói với thợ quay phim: "Đến lúc đó anh cũng có thể xem thử. Phù hợp thì tiến cử cho đạo diễn, chúng tôi vô cùng biết ơn, không phù hợp cũng không sao. Rất cảm ơn mọi người đã yêu thích Mân Mân nhưng cô ấy còn công việc khác, thật sự không muốn vào ngành giải trí. Xin lỗi vì đã phụ lòng tốt của mọi người, trở về sẽ mời anh ăn cơm."

Bọn họ đã nói đến mức này, thợ quay phim hiểu Hứa Mân thật sự không muốn vào ngành giải trí, anh ta cũng không khuyên thêm nữa.

Hai ngày sau, Hứa Mân quay xong quảng cáo trò chơi, lại cùng Phùng Hiểu Chi đi quay chụp tuyên truyền cho công ty phần mềm, vẫn là đoàn đội chụp ảnh lúc trước.

Lần này bọn họ đổi địa điểm, quay ở một chỗ chuyên môn được thuê để quay phim truyền hình hay tác phẩm điện ảnh, hoặc là quay quảng cáo cổ điển trong trang viên.

Đoàn người vừa mới vào cửa, nhân viên quản lý đã tới chào hỏi, vô cùng có lỗi mà nói: "Dạng tổng, thật sự xin lỗi cậu. Hôm nay vốn chỉ sắp xếp quay chụp cho quý công ty, nhưng hôm qua có một quảng cáo vì chút ngoài ý muốn nên chưa quay xong. Đối phương là bạn của ông chủ chúng tôi, không tiện từ chối cho lắm, cho nên hôm nay vẫn còn những người khác đang quay chụp. Nhưng ngài yên tâm, địa điểm mà ngài đã chọn vẫn sẽ được giữ lại cho ngài, bọn họ tuyệt đối sẽ không đến quấy rầy. Ai quay phần người đó, không quấy rầy lẫn nhau, ngài cho ông chủ của chúng tôi một chút mặt mũi, mọi người kết giao bạn bè, thêm một người bạn là thêm một con đường, được không?"

Hứa Mân nhủ thầm nói: "Ông chủ của các anh kết giao bạn bè cũng đều để người khác ra mặt kết thay à?"

Phó Thư Dạng đã trả tiền trước, cũng đã hẹn hôm nay đặt bao hết.

Đám người này lại tùy tiện sắp xếp cho những người khác vào đây.

Hơn nữa, bọn họ còn làm trái với hợp đồng, dù thế nào cũng phải để ông chủ tự mình tới giải thích mới phải chứ?

Mà trông thái độ của đối phương tốt như thế nhưng thực tế là hành động trước, báo cáo sau. Bọn họ chỉ thấy công ty của Phó Thư Dạng là một công ty mới, không có tiếng tăm gì cho nên mới coi thường anh thôi.

Ban đầu Hứa Mân cũng không phải người tính toán chi li, chỉ là cô không muốn thấy Phó Thư Dạng bị người ta coi thường.

Nhân viên quản lý này cũng thông minh, lập tức cẩn thận nói: "Thật xin lỗi. Chủ yếu là ông chủ của chúng tôi đang ở nước ngoài, nếu không thì chắc chắn ngài ấy đã tự mình tới xin lỗi Dạng tổng."

Hiện tại tính tình của Phó Thư Dạng đã ôn hòa hơn rất nhiều, anh hoàn toàn không để những người này trong mắt, cũng không nhất định phải quay ở đây. Chỉ là thời gian của Hứa Mân quý giá, trong khoảng thời gian này, mỗi ngày cô đều loay hoay chân không chạm đất, Phó Thư Dạng thật sự không muốn cô lãng phí thời gian vô nghĩa.

"Buổi chụp hình của chúng tôi không thể có bất kỳ ảnh hưởng nào." Phó Thư Dạng nói với nhân viên công tác: "Nếu không thì làm việc theo hợp đồng."

"Cảm ơn Dạng tổng, chúng tôi nhất định sẽ sắp xếp tốt cho ngài." Nhân viên công tác vui vẻ ra mặt, xoay người đi sắp xếp.

"Nắm bắt thời gian, tranh thủ quay xong sớm một chút." Phó Thư Dạng nói với đoàn đội chụp ảnh.

Tất cả mọi người lập tức hành động, Hứa Mân và Phùng Hiểu Chi cũng bắt đầu trang điểm.

Còn chưa trang điểm xong, Hứa Mân đã nghe thấy một giọng nói hơi quen.

"Chúng tôi cảm thấy phong cảnh bên này tốt hơn, quay ở đây chắc chắn sẽ có hiệu quả tốt hơn. Đã định cho người khác thi thế nào? Sau này đi chuyển khác không được à? Mặt mũi của nhà họ Hàn, có ai mà không dám cho? Bọn họ cũng lắm chỉ muốn lừa tiền thôi, mặt mũi của dân thành thị. Không cần sợ, tôi tự đi nói chuyện, chúng tôi cũng không thiếu tiền."

Nghe thấy "nhà họ Hàn", cuối cùng Hứa Mân cũng nhớ ra người nói chuyện là Hàn Huyền Huyền.

Khó trách ông chủ của trang viên này không báo mà đã cho bọn họ đi vào.

Chẳng lẽ đội quay khác của hôm nay là Hứa Lang?

Cô ta vào ngành giải trí rồi sao?

Hứa Mân bước ra khỏi rạp nhìn một chút, tất cả đều là người quen.

Hàn Huyền Huyền hung hăng vênh váo, Hứa Lang vẻ mặt vô tội, còn có cả Dư Huy không hề vui vẻ gì.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Edit by Link

-

Hiển nhiên hai bên đều không ngờ sẽ chạm mặt nhau ở đây, trong nháy mắt, hiện trường yên tĩnh đến đáng sợ.

Chắc là quản gia của trang viên không muốn rắc phiền phức vào người, ông ta trốn ở một góc xa xa, không dính vào nhưng vẫn chú ý cận kề tình hình bên này.

"Ngài La." Phó Thư Dạng lại không cho ông ta cơ hội trốn tránh. Anh chưa hề liếc mắt đến đám người Dư Huy, đi thẳng qua phía quản gia: "Dựa vào hợp đồng và giao hẹn của chúng ta, phiền ông đuổi những người này ra ngoài. Nếu không tôi sẽ dựa theo hợp đồng, truy cứu trách nhiệm của quý phưong."

Quản gia La còn chưa lên tiếng, Hàn Huyền Huyền đã không nhịn được, cô ta xông tới nói: "Phó Thư Dạng, anh là cái thá gì mà dám điều võ dương oai* trước mặt nhà họ Hàn?"

*phô trương uy thế và sức mạnh để khoe khoang hoặc đe dọa.

Phó Thư Dạng chán ghét nhú mảy lại, nhìn qua phía quản gia: "Ngài La, nếu như ông không xử lý thì tôi chỉ đành phải báo cảnh sát."

Hàn Huyền Huyền không chịu được cảm giác bị xem thường, mạnh mẽ chen vào giữa Phó Thư Dạng và quản gia La: "Ngài La, hôm nay nhà họ Hàn bao hết trang viên này. Ông đuổi những người này ra đi, tổn thất bao nhiêu, nhà họ Hàn chúng tôi đền!"

"Câu nào câu nấy đều không rời nhà họ Hàn. Nếu cô không mang họ Hàn thì không thể sống nổi đúng không?" Phùng Hiểu Chi thật sự không chịu nổi nữa.

"Cô có ghen tị cũng vô dụng thôi." Không biết có phải Hàn Huyền Huyền thật sự không nghe ra được là Phùng Hiểu Chi đang châm biếm cô ta hay không, dù sao nước da kia của cô ta cũng không thể nhìn ra được cô ta có đang đỏ mặt hay không: "Loại người như cô sao có thể mơ tưởng đến năng lực của nhà họ Hàn được chứ?"

"Tôi ghen tị với cô?" Phùng Hiểu Chi cười nhạo một tiếng: "Cô có biết quảng cáo đầu gối đầu này là thứ mà Hứa Mân không thèm không?"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của Hứa Lang đang yên lặng đứng một bên cũng hơi biến đổi.

Hàn Huyền Huyền run lên, quay đầu nhìn về phía Dư Huy: "Cô ta nói thật sao?"

Sắc mặt của Dư Huy cũng rất khó coi.

Gã đào góc tường không thành, bị Phó Thư Dạng uy hiếp, đương nhiên là không dễ chịu.

Đây không chỉ là chuyện mất mặt, quan trọng nhất là trong tay của Phó Thư Dạng có tư liệu đen của gã.

Đương nhiên Dư Huy sẽ không từ bỏ ý đồ. Nhược điểm rơi vào tay người khác cũng giống như bị người ta bóp cổ, sống hay không cũng phải xem tâm trạng của người khác, mà gã sẽ không cho phép chuyện này tồn tại lâu dài.

Nhưng Dư Huy sợ ném chuột vỡ bình, gã không dám đấu chính diện với Phó Thư Dạng.

Gã hỏi thăm được Hứa Lang là chị của Hứa Mân, quan hệ của hai chị em lại khá gay go, mà Hứa Lang còn có quan hệ mập mờ với Hàn Thù, cho nên gã mới giới thiệu quảng cáo này cho Hứa Lang.

Gã nghĩ, chờ Hứa Lang hot lên, chắc chắn Hứa Mân sẽ ganh tị, hối hận.

Đến lúc đó, gã sẽ có cơ hội.

Mà Hứa Lang còn dẫn theo tài nguyên của nhà họ Hàn, đúng là một công đa việc.

Chỉ là dù thế nào thì Dư Huy cũng không ngờ, quảng cáo còn chưa quay xong mà đã đụng phải Hứa Mân và Phó Thư Dạng trước rồi.

Hiện tại, Dư Huy vẫn chưa muốn đấu chính diện với Phó Thư Dạng, định khuyên Hàn Huyền Huyền một chút: "Nếu không thì thôi đi vậy, đúng là bọn họ đã tới trước."

"Nhằm nhò gì?" Hàn Huyền Huyền giận dữ: "Bản tiểu thư đang hỏi anh, có phải quảng cáo này là thứ mà người khác không thèm không?"

Dù thế nào thì Dư Huy cũng là ngôi sao lớn, bị một cô gái lớn tiếng chắt vắn trước mặt nhiều người như thế, dù cho cô ta họ Hàn thì gã cũng rất khó duy trì sắc mặt tốt.

Mà sắc mặt của Hứa Lang đứng bên cạnh cũng càng khó coi.

Tên đồng đội heo Hàn Huyền Huyền này, nhất định phải chứng thực việc này trước mặt mọi người sao? Chứng thực rồi thì thế nào?

Kết quả chẳng phải là đánh vào mặt à sao?

"Đủ rồi Huyền Huyền." Hứa Lang không thể trách Hàn Huyền Huyền, đành phải giữ chặt cô ta lại, ôn nhu nói: "Những thứ kia đều không quan trọng, công việc là công việc, cũng chỉ là công việc mà thôi. Không có phân chia trước sau, chỉ có phù hợp hay không mà thôi."

Hứa Mân nghe nói vậy, rốt cuộc không nhịn được nhìn Hứa Lang một chút.

Lời này nghe rất giỏi giang nhưng mà không quá giống phong cách trước kia của Hứa Lang. Quả nhiên chia tay ba ngày, phải lau mắt mà xem.

"Không cần tranh giành với bọn họ, chúng ta trở về bên kia quay tiếp đi." Hứa Lang tiếp tục khuyên nhủ: "Đừng vì mình mà làm liên lụy đến nhà họ Hàn, lỡ gây tiếng xấu cho nhà họ Hàn thì sao."

À ta ần nhẫn hiểu chuyện như vậy thì Hàn Huyền Huyền càng không thể nhịn: "Sớm muộn gì cậu cũng là người nhà họ Hàn, liên lụy cái gì chứ? Tuyệt đối không thể để cậu chịu uất ức được."

Cô ta nhìn quanh đám người đang xem trò vui một lượt rồi nhìn chằm chằm vào quần gia La: "Ông thật sự mặc kệ đúng không?"

Quần gia La khó xử nhìn cô ta, không nói câu nào.

"Tốt thôi." Hàn Huyền Huyền hất mặt, đi qua một bên gọi điện thoại: "Anh, có người bắt nạt vợ của anh, anh có quân hay không?"

Hứa Mân dứt khoát im lặng, ngoảnh đầu nhìn Phó Thư Dạng.

"Không sao cả." Phó Thư Dạng cúi đầu, thì thầm vài câu bên tai cô.

Hiện trường lại yên tĩnh đến quỷ dị. Người của bên thứ ba ngồi xuống một bên, chờ ai đó tới phá vỡ cục diện bế tắc này.

Chưa được mấy phút, bên ngoài đã truyền tới tiếng còi cảnh sát chói tai. Rất nhanh, một xe cảnh sát gào thét lái tới, dừng lại trước mặt mọi người.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Quần gia La vốn đang ngồi, lúc này chột đứng lên.

Ông ta chờ có người đến phá vỡ cục diện bế tắc nhưng không muốn cho cảnh sát đến phá mà. Suy cho cùng, trong chuyện này, bên sai lớn nhất vẫn là bên của ông ta.

"Tôi báo cảnh sát." Phó Thư Dạng dừng dừng nói: "Quyền lợi hợp pháp của tôi bị xâm phạm, mọi người không làm thì đương nhiên tôi đành phải tìm cảnh sát giúp đỡ."

Quần gia La không ngờ anh thật sự báo cảnh sát, vừa tức vừa vội: "Dạng tổng, cậu cần gì phải như thế chứ? Có gì mà chúng ta không thể từ từ nói, như thế thì sao sau này mọi người làm bạn bè..."

Phó Thư Dạng mặc kệ ông ta, trực tiếp đi qua xe cảnh sát.

Bốn năm người mặc đồng phục cảnh sát bước xuống xe, người cuối cùng lại vừa hay là người quen... Hứa Trạc.

Phó Thư Dạng không ngờ Hứa Trạc lại đến, hơi sững sốt một chút.

"Ai báo cảnh sát?" Hứa Trạc nhìn lướt qua một vòng, lúc thấy Phó Thư Dạng và Hứa Mân, hấn cũng hơi bất ngờ nhưng cũng nhanh chóng khôi phục thái độ giải quyết việc chung.

Hứa Mân thấy hấn như vậy, vội nuốt một tiếng "cậu" về trong bụng, trong mắt không tự chủ hiện lên vẻ vui mừng.

Từ sau khi hai người nhận nhau lần nữa, thỉnh thoảng Hứa Mân sẽ liên lạc với Hứa Trạc. Cô kể cho Hứa Trạc nghe về tất cả những chuyện cô gặp phải trong cuộc sống, từ trường học đến bên ngoài, bao gồm cả việc bãi đại sư Trang làm thầy, nhận quay quảng cáo,...

Hứa Trạc vô cùng thích thái độ này của cô, ngay cả ấn tượng của hấn đối với Phó Thư Dạng cũng tốt hơn nhiều. Chỉ có điều hai người bận nhiều việc, cho nên vẫn chưa từng gặp lại nhau. Hôm nay nhân cơ hội này gặp một lần cũng là niềm vui ngoài ý muốn.

"Tôi báo cảnh sát." Lúc Phó Thư Dạng đối mặt với Hứa Trạc, thái độ của anh rõ ràng nhẹ nhàng hơn một chút: "Chúng tôi thuê sân bãi chụp ảnh, có người ác ý xông tới, quấy rầy công việc của chúng tôi, bên phía sân bãi không muốn thực hiện hợp đồng, tôi chỉ có thể báo cảnh sát."

Hứa Trạc liếc Phó Thư Dạng một cái.

Ban nãy nhận được điện thoại trong cục, anh cũng không hề nói đơn giản như thế.

Nếu không thì hần đã không đi theo.

Hần là người của đội hình sự trinh sát, chẳng qua là đúng lúc đang làm việc ở đồn cảnh sát, nghe có người báo án nghiêm trọng, sợ xảy ra chuyện nên mới tiện đường tới xem một chút.

"Tôi còn tưởng chuyện lớn lắm chứ." Đồng nghiệp trong đồn cảnh sát cũng mất hứng, nói chuyện với Phó Thư Dạng trước: "Chàng trai, sau này báo cảnh sát thì không được nói quá lên, biết không?"

"Nhưng..."

Phó Thư Dạng còn chưa nói hết lời, lại có mấy chiếc xe gầm thét chạy tới.

Lần này đều là xe sang trọng, mười mấy người trẻ tuổi trông giống lưu manh nhảy xuống xe, người dẫn đầu trong đó chính là Hàn Thù.

Hiển nhiên là anh ta nhận được điện thoại của Hàn Huyền Huyền, tới chống lưng cho Hứa Lang.

Chỉ có điều, bọn họ tuyệt đối không ngờ lúc tới hiện trường đã thấy cảnh sát trước, cả đám sững sờ một chút.

"Tình huống thế nào?" Hàn Thù hơi lơ mờ.

"Tôi vẫn phải hỏi tình huống của các người như thế nào đây." Một cảnh sát tiến lên: "Mỗi bên cử một đại diện ra nói rõ chuyện này đi."

"Không cần phiền phức như vậy, thợ quay phim của chúng tôi đã quay những chuyện xảy ra lúc này rồi." Phó Thư Dạng vẫy tay với thợ quay phim.

Chuyện này vừa xem là hiểu ngay.

"Thật xin lỗi, hại mọi người đi tay không một chuyện." Hàn Thù cũng không ngu, có cảnh sát ở đây, anh ta không muốn gây chuyện, lập tức nói xin lỗi: "Đây là vấn đề của chúng tôi. Thật ra việc này cũng không phải việc ghê gớm gì, chỉ là chưa thương lượng ổn thỏa thôi. Không có xung đột, không có đánh nhau, giáo dục tư tưởng cứ để tôi làm, cũng không cần phiền đến các vị. Tự chúng tôi giải quyết là được rồi, cảm ơn mọi người."

"Nhà họ Hàn rất đáng gờm à?" Hứa Trạc nhìn video, cười với Hàn Thù, nụ cười không hề có tí nhiệt độ nào.

"Không không không, pháp luật đáng gờm nhất." Hàn Thù nói: "Nhà họ Hàn chẳng là gì cả."

Anh ta đã nói vậy, Hứa Trạc cũng không nói gì nữa.

"Vậy tự các người thương lượng?" Hứa Trạc nhìn Phó Thư Dạng.

Phó Thư Dạng nói: "Không có gì để thương lượng cả, bảo bọn họ lập tức rời khỏi trang viên này, không cản trở tầm mắt của chúng tôi là được rồi."

Thái độ kiêu ngạo và giọng điệu khinh thường của anh khiến Hàn Thù nhàu mày, anh ta nhin.

Tiếc là anh ta có thể nhìn nhưng lại có người không nhìn được.

"Anh là ai? Trang viên này là của nhà anh sao? Anh bảo chúng tôi đi là đi? Chúng tôi cứ không đi đấy!" Người nói chính là Hàn Huyền Huyền đã nhìn này giờ.

Hàn Huyền Huyền vốn đã không có đầu óc mà tính tình còn nóng nảy.

Trong một vài trường hợp, cô ta nói chuyện công việc sẽ khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Nhưng bây giờ thì hoàn toàn không.

Càng chết hơn nữa là, những người tới cùng Hàn Thù cũng có vài người có tính tình khá giống Hàn Huyền Huyền.

Có người dẫn đầu, những người khác cũng la ầm lên.

"Đúng vậy, cho cậu chút mặt mũi mà cậu thật sự cho mình là một nhân vật rồi à?"

"Móa, ngay cả nhà họ Hàn mà cũng dám chọc, còn muốn mở công ty ấy hả? Mở cái xxx!"

*xxx ở đây là JB, mà JB là JJ, mà JJ là đệ đệ, "cậu em nhỏ" á =))

"Lúc không sống nổi nữa thì cũng đừng đến van xin nhà họ Hàn!"

...

Hàn Thủ suýt chút nhồi máu cơ tim cũng không thể ngăn cản đám đồng đội heo này.

Cuối cùng, tất cả mọi người được dẫn về cục cảnh sát. Đương nhiên là chỉ giáo dục rồi thả ra.

Nhưng lúc trời tối, tiêu đề #Dur Huy vào cục cảnh sát# cũng lên hot search.

Gã là ngôi sao lớn, fan nhiều, anti cũng nhiều.

Hình ảnh lưu truyền trên mạng, chỉ có tấm hình gã vào cục cảnh sát nhưng hiển nhiên anti fan vẫn bắt lấy, điên cuồng bôi đen.

"Rốt cuộc Dur Huy cũng vào rồi sao?"

"Tạo nghiệp quá nhiều, cuối cùng cũng bị nghiệp quật rồi."

"Vui mừng khắp nơi ha ha ha ha ha!"

"Cuối cùng cặn bã Dur cũng vào rồi!"

"Cho nên, có ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?"

"Ai nói vào cục cảnh sát đều không phải là người tốt? Có lẽ ca ca chỉ đi phối hợp điều tra thì sao?"

"Đúng vậy, ca ca là anh trai ấm nhất toàn thế giới, chắc chắn sẽ không làm chuyện xấu. Cho dù thật sự có gì đó thì cũng là bị người ta hãm hại."

...

Dur Huy cũng làm sáng tỏ rất nhanh. Gã bảo đây chỉ là chút hiểu lầm nhỏ, còn đăng ảnh khoe nửa thân trần làm bằng chứng trong sạch, đồng thời ám chỉ là tâm trạng của mình rất tốt.

Fan hâm mộ lập tức điên cuồng liếm màn hình.

Hiểu lầm này vốn nên dừng tại đây nhưng độ hot của Dur Huy vẫn chưa giảm xuống, bởi vì ngay sau lúc gã đăng ảnh lên, cũng có người liên tục đăng nhiều tấm hình khiêu dâm của Dur Huy và người khác lên.

Mặt của cô gái trong mỗi tấm ảnh đều được bôi mã đen nhưng căn cứ vào đặc trưng khác nhau, có thể nhìn ra người trong tất cả các ảnh đều không phải cùng một người. Có vài tấm ảnh mặt của Dur Huy không rõ nhưng cơ thể lại chụp rất rõ ràng. Phản bưng của người trong ảnh có một cái sẹo hình tròn, giống như đốm tấm ảnh tập thể hình mà Dur Huy đăng lên.

"Móa, kích thích!"

"Phịch thủ tuyệt thế nào đây?"

"Không phải anh ta vẫn còn mối tình đầu à?"

"Chỉ hẹn 419, không yêu đương, như thế thì vẫn còn mối tình đầu đó thôi."

"Diễm phúc của Dur Huy không cạn nha."

"Đậu! Không dám tin luôn!"

"Chỉ có tôi cảm thấy mấy tấm hình này giống âm mưu thôi sao?"

"Tôi không tin, chắc chắn là mất tôi có vấn đề rồi."

...

Hôm nay lực chú ý của mọi người đối với Dur Huy vốn cao, những tấm hình này vừa bị tuôn ra, trong nháy mắt đã bùng nổ.

Dur Huy muốn thu lại cũng không kịp, lập tức bị rồi tung lên.

"Nhất định là Phó Thư Dạng tung ra!" Dur Huy hận đến mức nghiền răng nghiền lợi.

"Tôi không cần biết là ai tung ra." Ông chủ của gã càng tức giận: "Mẹ nó chứ, tôi đã bảo bao nhiêu lần rồi? Chơi thì chơi đi, còn chụp hình cái quái gì! Cậu không chụp thì người ta có thể tự biến ra sao? Làm sao đây hả? Không thừa nhận? Cậu tưởng dân mạng là đồ ngu sao?"

"Nếu không thì tìm cô Hứa Lang giúp đỡ một chút?" Người đại diện yếu ớt đề nghị: "Anh Huy và cô Hứa chung sống với nhau không tệ lắm."

"Tôi không biết quảng cáo kia có được dùng hay không đâu!" Ông chủ tức giận một hồi, vẫn đồng ý: "Các người đi liên lạc với cô Hứa Lang chút đi."

Lúc Hứa Lang nhận được điện thoại là à ta đang an ủi Hàn Huyền Huyền.

Hôm nay tới cục cảnh sát một chuyện, sau đó Hàn Huyền Huyền bị Hàn Thủ điên cuồng mắng một trận, cô ta tui thân chết mất thôi.

Dur Huy nói rõ mục đích, Hàn Huyền Huyền càng tức giận hơn, tất cả cơn giận trong lòng đều trút vào người Dur Huy. Cô ta mắng gã một trận, mắng đến lúc Dur Huy không chịu được nữa, đành phải cúp điện thoại.

"Phải nói chuyện này với Hàn Thủ thế nào đây?" Hứa Lang không dám tự mình quyết định.

"Nói gì mà nói?" Hàn Huyền Huyền không đồng ý: "Dur Huy vốn cũng không phải thứ tốt gì. Nếu không phải vì anh ta thì hôm nay chúng ta cũng sẽ không bị sỉ nhục. Hơn nữa anh ta còn dám đưa quảng cáo mà Hứa Mân không thèm cho cậu, thật là tức chết mình rồi!"

Chuyện này Hứa Lang cũng cảm thấy khó chịu, nhưng à ta lại hơi lo lắng: "Không giúp anh ta thì có ảnh hưởng gì đến nhà họ Hàn không?"

"Sao mà ảnh hưởng đến nhà họ Hàn được? Anh ta có quan hệ gì với nhà họ Hàn sao? Không hề! Hơn nữa cậu cũng quá coi thường nhà họ Hàn rồi, chỉ dựa vào một ngôi sao nhỏ, làm thế nào cũng không liên lụy tới nhà họ Hàn được." Hàn Huyền Huyền tràn đầy tự tin: "Lúc anh họ rời đi đã tức giận thế nào, cậu cũng thấy rồi đó. Mình hiểu rõ anh ấy, từ nhỏ đến lớn, cách tức giận của anh ấy đều là trốn không gặp ai cả, tiêu hóa xong thì thôi. Bây giờ đi làm phiền anh ấy là tìm chết, mình khuyên cậu đừng có đi."

"Vậy tìm người khác thì sao?" Hứa Lang lại hỏi.

"Người khác?" Hàn Huyền Huyền lắc đầu dứt khoát: "Vậy lại càng không được. Nếu để bác trai biết chuyện hôm nay chúng ta vào cục cảnh sát thì thậm chí anh họ cũng sẽ bị mất một lớp da."

Hứa Lang vẫn tin tưởng cô ta, cuối cùng thỏa hiệp: "Vậy cũng được."

Vào lúc 0 giờ ban đêm, người ngủ sớm đã vào giấc ngủ sâu, mà thời điểm cú đêm vừa mới bắt đầu hoạt động, một bài Weibo đột nhiên bị dân mạng lan truyền nhanh chóng.

"Vì sao Dur Huy dám kiêu ngạo như thế? Bởi vì anh ta có núi dựa siêu cấp lớn là nhà họ Hàn đó!"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Edit by Link

Tài văn chương của người viết bài Weibo này rất tốt, miêu tả sự cặn bã của Dur Huy khiến cho người ta phẫn nộ, đọc giả nhìn thấy cũng vô cùng căm phẫn. Đúng lúc này, đầu bút của tác giả xoay chuyển, hơi hột nói sơ dĩ Dur Huy dám làm như thế là vì sau lưng gã có núi dựa lớn là nhà họ Hàn.

Còn chứng cứ chính là đoạn video tranh chấp ở trang viên kia, Hàn Huyền Huyền mở miệng tiếng nào cũng là nhà họ Hàn, khí thế khinh người vô cùng rõ ràng.

Đám dân mạng đều thích ăn dưa, dưa của ngôi sao lớn và nhân vật nổi tiếng trong giới kinh doanh, cho dù không ngủ cũng muốn ăn.

Vì lẽ đó, Dur Huy nhiều fan cũng nhiều anti-fan, kẻ có tiền như nhà họ Hàn, có nhiều người bám cũng có nhiều người muốn bọn họ sụp đổ sớm một chút.

Bây giờ chứng cứ vô cùng xác thực, dân mạng nào sẽ buông tha? Bình luận ùn ùn kéo tới.

"Quả nhiên nhà giàu bây giờ chả có ai tốt lành cả."

"Tôi đã bảo mà, nhìn gương mặt của Dur Huy rất cặn bã, quả đúng như thế."

"Kiêu căng cái gì? Nhà họ Hàn có gì đặc biệt à? Chẳng phải vẫn bị bắt lại sao?"

"Bắt rồi lại thả, ha ha ha, quả nhiên năng lực và vốn liếng rất mạnh."

"Phi nhỏ nhưng cũng phi nhỏ cho đúng chứ trời? Mặc dù thái độ của cô gái kia rất kiêu căng, nhưng quả thật việc này cũng chả phải chuyện lớn gì, đừng ở giáo dục là đủ rồi, không thả thì chẳng lẽ giam lại tiếp?"

"Không phải chuyện lớn thì sao cảnh sát lại lên đường? Nhìn tư thế này đi, sợ là tôi đánh nhau thì có đấy. [hình ảnh] [hình ảnh] [hình ảnh]"

Trong hình là đội xe mà đám Hàn Thủ lái tới.

Dân mạng đều là Holmes, những đứa con nhà giàu này thường được chú ý khá nhiều, dân mạng nhanh chóng tra ra được những chiếc xe kia là của ai.

Xe bị tra ra, đồng nghĩa với việc chuyện bọn họ từng làm cũng sẽ bị đào ra.

Trước đây, đám người này cũng chẳng sạch sẽ bao nhiêu, rút củ cái mạng ra khỏi bùn, phát tán ngày càng rộng rãi.

Những tên kia vốn còn đang ăn dưa của ngôi sao lớn, bỗng chốc hiểu sao lại ăn luôn dưa của mình, sau đó mới phát hiện ra chuyện không hợp lý.

Nhưng trải qua sự lên men nhất thời, ngôn luận trên mạng mờ hồ đã không còn khổng chế nổi.

Xóa bình luận, kiểm soát bình luận càng khiến dân mạng phẫn nộ, trong thời gian ngắn sẽ khiến cho người ngã ngựa đổ.

Lúc này, khu tập trung phú hào của Hòa Thành, trong tiểu khu "Forest City", trước cửa một căn biệt thự có mặt ngoài khá xa hoa, một chiếc BMW khiêm tốn vội vàng lái tới.

Xe còn chưa dừng hẳn, một bóng người đã lao xuống chạy đến cổng, điên cuồng nhấn chuông cửa rồi lại đập cửa: "Cậu chủ, cậu chủ, xảy ra chuyện rồi! Cậu mở cửa nhanh đi mà!"

Khoảng chừng nửa tiếng sau, cửa mới chậm rãi mở ra, Hàn Thủ để một đầu tóc lộn xộn, vẻ mặt không vui, trầm mặt nói: "Hơn nửa đêm rồi còn gào cái gì?"

"Chủ tịch bảo cậu lập tức trở về!" Người tới lau mồ hôi, thở dốc nói: "Xảy ra chuyện rồi!"

Hàn Thủ quay đầu rửa mặt, thay quần áo khác, lúc đi ra đã khôi phục lại bộ dáng chín chắn.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Sau khi lên xe, Hàn Thủ mới hỏi.

Người bên cạnh trực tiếp đưa điện thoại cho anh ta: "Cậu xem hot search đi."

Top 10 của hot search, từ nhà họ Hàn đến tập đoàn Hàn thị, còn có mấy tên con nhà giàu ăn chơi khá nát trong vòng và Hàn Huyền Huyền đều ở trên bảng. Trái lại, hình khiêu dâm của Dư Huy đã rơi xuống top hai mươi.

Hàn Thủ vội lướt hot search một lần, anh ta đã có thể đoán sơ được là đã xảy ra chuyện gì rồi.

"Sao cậu không báo chuyện này cho tôi?" Hàn Thủ trầm giọng hỏi.

Người bên cạnh run lên, nom nớp lo sợ: "Ngay từ đầu hot search là hình khiêu dâm của Dư Huy, ai mà ngờ... đột nhiên lại lên men như thế, chắc chắn là có người sắp đặt rồi."

"Phó Thư Dạng!" Hàn Thủ ném mạnh điện thoại vào cửa xe, cắn răng nghiêng lợi nói: "Điều tra thân phận bối cảnh của Phó Thư Dạng cho tôi! Nhất định là lần trước đã điều tra sót gì đó, cậu ta không thể nào đơn giản như vậy được. Chẳng phải cậu ta vừa mới mở công ty phần mềm chó má gì đó sao? Nhất định phải nghĩ cách ôm nghiệp vụ, nhìn chăm chăm vào công ty của cậu ta, dùng cách gì cũng được, phải cướp cho bằng nghiệp vụ đầu tiên của cậu ta, dùng bao nhiêu tiền cũng được!"

Người bên cạnh hơi chần chờ: "Có cần phải hỏi chủ tịch trước không ạ?"

"Tôi bảo cậu đi làm thì cứ làm đi!" Hàn Thủ không kiên nhẫn vung tay: "Đừng để chủ tịch biết việc này."

Người bên cạnh ngập ngừng đáp ứng.

Biệt thự nhà họ Hàn là một khu biệt thự xa hoa có năm sân nổi liền, lúc này đã ba giờ sáng nhưng nơi đây vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Hàn Thủ xuống xe, hít sâu một hơi rồi đi vào nhà trên. Anh ta nhìn thấy cha mẹ mình đang trầm mặt ngồi trên ghế salon.

"Cha, mẹ." Hàn Thủ nâng gương mặt tươi cười chạy vào: "Đêm khuya rồi, sao cha mẹ không mặc nhiều một chút? Để con đi lấy..."

"Ngồi xuống!" Hàn Nguyên Tề nhìn chăm chăm vào con trai mình, tức giận nói: "Bớt làm những chuyện không đâu đi."

Hàn Thủ đành phải ngoan ngoãn ngồi xuống: "Cha, nếu cha không vui thì mắng con một trận xả giận, tuyệt đối đừng kim nén làm tổn thương đến thân thể của mình. Cha cứ mắng con thoải mái, chắc chắn con sẽ không cãi lại."

Tâm trạng của Hàn Nguyên Tề phức tạp: "Bớt miệng lưỡi trơn tru đi, muộn như vậy còn bảo con trở về, vì sao thì trong lòng con tự rõ, tự mình thành thật khai báo đi."

"Cha, con biết mọi người đang không vui vì hot search. Quả thật việc này do con làm không cẩn thận, nhưng thật ra cũng không nghiêm trọng như thế. Cục cảnh sát có biên bản, chúng ta dễ làm sáng tỏ." Hàn Thủ rót một ly nước ấm cho Hàn Nguyên Tề: "Nhưng mà bắt đầu từ hot search của Dư Huy, chuyện này chắc chắn có mục đích. Cha, cha không nhìn ra người này đang nhắm vào nhà họ Hàn chúng ta sao?"

Hàn Nguyên Tề hừ một tiếng: "Con chọc phải ai, tự con không rõ sao?"

Ánh mắt Hàn Thủ hơi chuyển, chạy qua ôm cánh tay mẹ Hàn: "Đúng là con biết là ai nhưng con không có chọc cậu ta."

"Ồ, vậy con nói chút xem, đã xảy ra chuyện gì?" Thái độ của mẹ Hàn mềm mại hơn nhiều, chủ động hỏi.

Hàn Nguyên Tề thờ dài nhưng cũng không ngăn cản.

"Cậu ta là Phó Thư Dạng, hotboy của khoa công nghệ, được tặng bổng rất cao, tự cho mình siêu phẩm. Khoảng thời gian trước cậu ta còn kiện thầy của mình, dù sao thì đã tâm cũng rất lớn. Cậu ta chân trần không sợ mang giày, chỉ muốn khuấy nước đục, vớt đồ tốt mà thôi." Hàn Thủ cố ý suy đoán hàm hồ: "Con cũng không biết vì sao mà lần đầu gặp mặt cậu ta đã không ưa con. Con là con trai nhà họ Hàn, sao có thể để người khác tùy tiện xem thường chứ? Đương nhiên phải cho cậu ta biết tay. Dù sao mâu thuẫn của bọn con là như thế, con thề, con thật sự không chọc cậu ta, là cậu ta tới chọc con trước."

Mẹ Hàn cau mày nói: "Nói vậy thì cậu ta vẫn là một học sinh à? Hiện tại giới trẻ đều bị gì thế này?"

"Bà đừng nghe nó nói bậy." Hàn Nguyên Tề liếc Hàn Thủ một cái: "Chỉ đơn giản thế à? Vậy Dư Huy chỉ là một diễn viên, sao lại dính líu quan hệ với nhà chúng ta?"

"Tên đó quen biết Huyền Huyền..."

"Cậu ta quen biết Huyền Huyền nhưng con có mặt ở hiện trường, còn giương cờ đánh trống dẫn theo một đám người tới." Hàn Nguyên Tề nói tới chuyện này liền tức giận: "Hàn Thủ, sao con càng lớn càng không hiểu chuyện vậy? Đầu óc con để đi đâu rồi? Mau nói thật đi, cô bé kia là thế nào?"

Việc đã đến nước này, Hàn Thủ chỉ có thể nói: "Không có liên quan đến cô gái kia."

"Mâu thuẫn của con và Phó Thư Dạng cũng có liên quan tới cô gái tên Hứa Lang kia à?" Hiển nhiên Hàn Nguyên Tề đã điều tra rồi: "Cậu ta cũng thích cô bé kia?"

"Không phải." Hàn Thủ vội phủ nhận: "Cậu ta thích em gái của Hứa Lang."

"Thích em gái, vậy chẳng phải là càng phải tạo quan hệ tốt với con sao?" Mẹ Hàn không hiểu.

Hàn Thủ đành phải nói tình hình gia đình của Hứa Lang: "Từ nhỏ Hứa Lang sống rất khổ nhưng lòng dạ cô ấy lương thiện, vẫn muốn chăm sóc cho em gái. Nhưng mà Hứa Mân không biết tốt xấu, không chỉ xem chị gái như kẻ thù mà còn đoạn tuyệt quan hệ cha con với cha mình. Đúng rồi, chuyện đó cũng là Phó Thư Dạng làm giúp. Mặc dù hợp pháp nhưng dù sao cũng là cha ruột, nuôi cô ta mười tám năm, thật sự hơi không có lương tâm rồi."

"Cha của bọn họ cũng quá cận bã." Mẹ Hàn cau mày nói.

"Đúng là cận bã nhưng Hứa Lang cũng vô tội mà." Hàn Thủ không nhịn được, giải thích thay cho Hứa Lang.

"Chờ chút, kịch bản này... hơi quen." Hàn Nguyên Tề nhìn vợ mình một cái, quay đầu hỏi Hàn Thủ: "Mẹ của Hứa Mân kia vì cứu Hứa Lang nên mới chết sao?"

"Không phải chứ?" Hàn Thủ thật sự không biết chút chuyện này, anh ta ngẩn người: "Không phải là bị một người bệnh tâm thần chém chết sao?"

"Bệnh tâm thần?" Không biết mẹ Hàn nghĩ tới cái gì, bất an nhìn chồng mình một chút.

Hàn Nguyên Tề nắm chặt một tay bà, nói với Hàn Thủ: "Cha của bọn họ tên là Hứa Trọng Á?"

Hàn Thủ gật đầu.

"Vậy thì đúng rồi." Hàn Nguyên Tề cười khẩy một tiếng: "Hứa Trọng Á muốn hưởng một vợ một thiếp nhưng không ngờ lại lật xe. Lúc hai người phụ nữ đang đàm phán thì có người cầm dao xông vào, ban đầu mẹ của Hứa Mân đã chạy rồi nhưng sau đó lại chạy về cứu Hứa Lang, cuối cùng cũng bị chém chết."

Ông ta nhìn Hàn Thủ: "Hứa Lang phàn nàn với con là Hứa Mân không hiểu chuyện, tại sao nó phải giấu diếm những chi tiết này?"

"Cô ấy không có phàn nàn, chỉ là tiếc cho..."

Hàn Thủ có chút không nói được, mặc kệ thế nào, đúng là Hứa Lang đã giấu diếm anh ta một vài chi tiết rất quan trọng.

"Con yêu đương với ai ta cũng kệ, họ Hứa thì không được!" Hàn Nguyên Tề nói chắc như đinh đóng cột.

"Nhưng mà cho dù thế thì Hứa Lang cũng vô tội mà." Hàn Thủ vô thức vẫn muốn bênh vực Hứa Lang.

Hàn Nguyên Tề đứng lên: "Ta mặc kệ nó vô tội thế nào, dù sao họ Hứa cũng đừng hòng bước vào cửa nhà họ Hàn! Chuyện hot search con tự xử lý cho tốt, nhớ cắt đứt với họ Hứa nữa."

"Cha, mẹ..." Hàn Thủ cũng vội đứng lên.

"Con cũng không suy nghĩ chút xem, vì sao Phó Thư Dạng lại tính mỗi bước chuẩn như vậy? Nếu không có chuyện ban ngày thì ban đêm con sẽ giam mình lại, không liên lạc với bên ngoài sao? Nếu con nhìn thấy hot search của Dư Huy sớm một chút, chuyện sẽ phát triển thành như bây giờ sao? Mọi quan điểm của Phó Thư Dạng đều đúng cả, đây rõ ràng là đã tìm được thói quen của con rồi. Nhưng sao Phó Thư Dạng lại biết thói quen của con? Trừ người thân cận bên cạnh con thì còn ai biết được những thứ này chứ?" Hàn Nguyên Tề để lại một câu thăm thía, sau đó bước đi không ngoảnh đầu lại.

Hàn Thủ đứng tại chỗ, trên mặt xuất hiện vẻ mê man.

Ngày hôm sau, Hàn Thủ kết hợp lại biên bản của cảnh sát xuất cảnh, đăng lên giải thích làm sáng tỏ.

Nhà họ Hàn không có ý thế hiếp người, cũng không có ẩu đả đánh nhau, ngược lại còn rất phối hợp với công tác của cảnh sát, là công dân tốt tuân thủ pháp luật.

Còn về lời nói của Hàn Huyền Huyền trong video, cô ta chỉ là một cô gái nhỏ không hiểu chuyện. Đương nhiên nhà họ Hàn lớn, luôn sẽ có những đứa trẻ không ngoan, nhà họ Hàn sẽ dạy dỗ thật tốt. Hàn Huyền Huyền cũng tự lên Weibo xin lỗi.

Mà Dư Huy chưa từng có quan hệ với nhà họ Hàn, nhà họ Hàn cũng tuyệt đối không phải là "ô dù" của ai cả.

Sau đó bọn họ lại thuê một vài thủy quân bình luận vào như "Sản nghiệp của nhà họ Hàn như thế mà bọn họ còn khiêm tốn như vậy là rất hiếm thấy", "Chắc chắn là có người muốn hủy hoại nhà họ Hàn", "Cây to đón gió".

Cò đầu truông* trong dân mạng vốn rất nhiều, dù sao nhà họ Hàn thế lớn, hướng gió thay đổi rất nhanh.

*gió chiều nào theo chiều nấy.

Hàn Thủ thấy bình luận trên mạng dần được không chế mới khẽ thở phào.

"Thật xin lỗi, đều là do em liên lụy tới anh." Hứa Lang thấy sắc mặt anh ta đã khá hơn một chút mới đỏ mắt nói xin lỗi.

Hàn Thủ nhìn cô ta, tâm trạng hơi phức tạp: "Anh không sợ bị em liên lụy, nhưng anh không muốn em giấu diếm anh chuyện gì, biết không?"

Hứa Lang gật đầu.

Hàn Thủ lại hỏi: "Em còn giấu anh việc gì không?"

Hứa Lang hơi chần chờ rồi lắc đầu: "Không có."

Hàn Thủ rũ mắt xuống, thu điện thoại lại: "Vậy được rồi. Cả đêm em đã không ngủ, trở về nghỉ ngơi cho tốt đi, đừng nghĩ nhiều. Anh còn có chút việc, không ở cùng em được."

Hứa Lang bước xuống xe anh ta, muốn nói lại thôi.

Chờ bóng lưng Hứa Lang biến mất, Nhậm Mẫn Tinh - quản gia riêng của Hàn Thủ mới vội chạy tới: "Cậu chủ."

"Tra ra rồi à?" Hàn Thủ mở cửa xe.

"Vâng." Nhậm Mẫn Tinh lên xe, cúi đầu nói: "Mẹ của Hứa Mân thật sự vì cứu Hứa Lang nên mới chết. Hứa Trọng Á thường bạo lực gia đình với Hứa Mân, thời gian đó Hứa Mân sống không tốt chút nào."

Hắn nói xong, nửa ngày không nghe đáp lại, lén ngàng đầu nhìn một chút.

Mặt Hàn Thủ không chút biểu cảm, một lát sau mới hỏi: "Bên công ty của Phó Thư Dạng thế nào rồi? Có động tĩnh gì không?"

"Bọn họ đang chuẩn bị đầu thầu một hạng mục vào ba ngày sau." Nhậm Mẫn Tinh nói.

"Ba ngày? Đủ rồi." Hàn Thủ nói: "Bất kể giá nào cũng phải bắt được hạng mục này."

Nhậm Mẫn Tinh hơi nghi hoặc: "Nhưng mà không phải đã tra được..."

"Không liên quan tới hai chị em nhà họ Hứa." Hàn Thủ ngắt lời hắn: "Đây là ân oán của tôi và Phó Thư Dạng."

Anh ta nhấn mạnh: "Nhất định phải bắt được hạng mục, hiểu không?"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Edit by Link

Cùng lúc đó, ở tầng 26 của căn hộ Thời Đại, trong công ty trách nhiệm hữu hạn Software Developer.

Hứa Mân lướt điện thoại di động, báo cáo tiến trình: "Bình luận đã bị không chế lại, rõ ràng là có bàn tay của thủy quân."

"Lão đại, Dạng thần, nếu không thì chúng ta cũng mua thủy quân đi?" Mạnh Thao cảm thấy rất không cam lòng: "Choi chết họ Hàn!"

"Nếu nhà họ Hàn dễ chơi như vậy thì còn đến lượt cậu ra tay à?" Phó Thư Dạng bắt đầu nói.

"Vậy cứ để như thế à?" Sở Diệp Nhiên càng suy tính nhiều hơn một chút: "Chắc chắn Hàn Thủ biết chuyện lần này là do chúng ta làm, tên đó sẽ không bỏ qua cho chúng ta, chắc chắn cậu ta sẽ trả thù."

Phó Thư Dạng không trả lời mà hỏi lại: "Tài liệu đầu thầu mà mình báo các cậu chuẩn bị thế nào rồi?"

"Yên tâm" Mạnh Thao vô cùng tự tin, giờ nắm đầm nói: "Tất cả đều làm theo lời cậu nói, lần này chắc chắn chúng ta có thể trúng thầu."

"Không." Phó Thư Dạng lắc đầu: "Mục tiêu của chúng ta không phải là trúng thầu."

Mạnh Thao: "Hả?"

"Nhiệm vụ của chúng ta là cố gắng nâng giá lên." Phó Thư Dạng giải thích: "Dưới trướng Hàn thị cũng có công ty phần mềm, lần này Hàn Thủ bị thua thiệt, nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ. Chắc chắn bọn họ sẽ bắt chấp mọi giá đến cướp hạng mục của chúng ta. Mọi người cứ cố tình nâng giá, tỏ vẻ quyết tâm vì tình thế bất buộc, còn những thứ khác thì không cần để ý."

Mạnh Thao nghe rõ nhưng cậu ta càng không yên lòng: "Lão đại, cậu cứ quyết định như vậy hả? Lỡ như nhà họ Hàn không đến tranh thì sao? Hoặc là bọn họ tới nhưng sau khi giá bị nâng lên thì không thêm nữa, vậy chúng ta phải làm sao đây? Làm thế không phải là tự hớ chính mình à?"

"Yên tâm, với tính cách của Hàn Thủ, bọn họ nhất định sẽ có mặt." Phó Thư Dạng vô cùng tự tin: "Thật ra thì cậu ta cũng không chỉ làm như vậy thôi đâu. Suy nghĩ thêm một chút, nếu các cậu là Hàn Thủ, có tiền, có thế, có giao thiệp, hiện tại kẻ địch của các cậu là một công ty mới mở, các cậu có thể dốc hết toàn lực để giành món kinh doanh đầu tiên của đối phương không?"

Điều này hoàn toàn không cần nghĩ, Mạnh Thao và Sở Diệp Nhiên liếc nhìn nhau, gật đầu thật mạnh, chắc chắn phải giành!

"Nhưng cho dù Hàn Thủ tốn thêm chút tiền tới giành hạng mục, dù cuối cùng không kiếm được tiền nhưng đối với cậu ta mà nói, tổn thất cũng không lớn bao nhiêu." Sở Diệp Nhiên vẫn không hiểu: "Nhưng chúng ta không lấy được khoản kinh doanh đầu tiên này... sẽ có ảnh hưởng không nhỏ đến các mặt khác, sau đó phải làm sao đây?"

"Ngày mai mình sẽ đi đàm phán một hạng mục khác, đó mới là món hàng đầu tiên của chúng ta." Phó Thư Dạng tránh nghi ngờ trước đó, không trả lời: "Hạng mục công ty Huyền Hoàng này, hai cậu cùng đi đi."

"Hả? Cậu không đi à?" Mạnh Thao lập tức hơi luống cuống.

"Không còn cách nào khác, thời gian bị lệch." Phó Thư Dạng áy náy nói: "Các cậu phải tin tưởng vào chính mình."

"Đúng, hai anh nhất định có thể làm được." Hứa Mân nghe nửa ngày cũng nói: "Em tin tưởng các anh."

Cô thật sự tin, dù sao trong sách cũng từng nói qua thực lực của Mạnh Thao, chắc hẳn Sở Diệp Nhiên cũng không kém.

Nhưng chính Mạnh Thao cũng không có tự tin, cậu ta bất an nói: "Nếu đã không muốn đầu thầu thật, vì sao cậu còn muốn bọn mình chuẩn bị lâu như vậy?"

"Có lẽ là vì dẫn dụ Hàn Thủ... Không đúng, chờ chút." Sở Diệp Nhiên vỗ đầu một cái: "Từ lúc công ty chúng ta thành lập cho đến lúc bắt đầu chuẩn bị đầu thầu, lúc đó vẫn chưa hề có mâu thuẫn với Hàn Thủ nữa. Dạng tổng, cậu đoán trước rồi à?"

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Hứa Mân nghe vậy, chợt nhớ lại chuyện mưa sao băng lần trước. Cô lập tức nhìn chăm chăm vào Phó Thư Dạng, muốn nghe câu trả lời của anh.

Phó Thư Dạng đón nhận ánh mắt của cô, hỏi lại: "Mân Mân, em biết tại sao không?"

Lúc này, ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người Hứa Mân.

Hứa Mân hơi hoảng: "Em không biết nữa."

Cô thật sự không biết về hạng mục này, trong sách cũng không có nhiều miêu tả liên quan.

Nhưng trái lại, cô có suy đoán to gan về ân oán của Hàn Thù và Phó Thư Dạng.

Nếu như Phó Thư Dạng giống cô, biết kịch bản trong sách, vậy anh sẽ biết sau này Hàn Thù là cường địch của anh nên sớm ra tay đối phó với Hàn Thù, điều này vô cùng có khả năng.

Nhìn biểu hiện trước mắt của Phó Thư Dạng, Hứa Mân cảm thấy có lẽ phỏng đoán của cô là đúng.

Lúc này, chuyện hot search đã đan xen vòng vòng, tính toán rất tốt, chắc chắn không phải là ngẫu nhiên.

Thậm chí Hứa Mân còn hoài nghi, ngay cả ngày quay chụp trùng nhau cũng là do Phó Thư Dạng sắp xếp sẵn, anh đang chơi một ván cờ rất lớn.

Nếu thật như vậy, vậy hạng mục lần này, cho dù Hàn Thù có bắt được tới tay thì dám chắc cũng không chỉ đơn giản là không kiếm được tiền thôi đâu.

Phó Thư Dạng nhận ra được Hứa Mân bối rối né tránh, khóe miệng khẽ cong.

Cô nói dối.

Quả nhiên cô biết nhiều hơn so với biểu hiện bên ngoài, thảo nào cô không giống kiếp trước.

"Đúng là ban đầu mình muốn lấy được hạng mục này, nhưng chẳng phải đúng lúc đụng trúng Hàn Thù sao?" Phó Thư Dạng không làm Hứa Mân khó xử nữa, suy đoán hàm hồ để cho qua đề tài này: "Các cậu làm theo lời mình nói là được rồi."

May là Mạnh Thao và Sở Diệp Nhiên tin tưởng thật, không tiếp tục truy hỏi.

Ba ngày sau, đầu thầu của công ty Huyền Hoàng chính thức bắt đầu.

Đúng lúc Hứa Mân không có tiết, được Phó Thư Dạng ủy thác trách nhiệm đi động viên cho Mạnh Thao và Sở Diệp Nhiên.

Hứa Mân: "..."

Cô vẫn đi theo.

Mạnh Thao và Sở Diệp Nhiên đều là lính mới, hai người đi vào công ty người ta, nhìn thấy bầu không khí nghiêm túc trong phòng họp thì hồi hộp đến mức sắc mặt trắng bệch.

Vừa nhìn bên công ty khác là biết bọn họ đều là người già có kinh nghiệm, người nào cũng vô cùng kiêu cách, chỉ có mấy người bọn họ là vô cùng trẻ tuổi nên lại càng khấn trương.

Vì Hứa Mân biết năng lực của hai người này, cũng tin tưởng ánh mắt của Phó Thư Dạng cho nên cô đứng là bình tĩnh hơn hai nam sinh một chút.

Đại biểu của tập đoàn Hàn thị cũng ngồi vào bàn, một người là Nhậm Mẫn Tĩnh, hai người khác mặc âu phục, mang giày da, trong mắt hiện ra vẻ tinh anh, vừa nhìn là biết rất lợi hại.

"Đại biểu của Số Nhất chính là mấy người trẻ tuổi kia à?" Một vị đại biểu trong đó hỏi Nhậm Mẫn Tĩnh, sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn, người nọ vô cùng khó hiểu: "Đây chỉ là mấy đứa con nít sữa chưa tốt nghiệp thôi mà? Bọn nó cũng đáng để cậu chủ như gặp đại địch à?"

"Đừng lo là. Người có thể làm cho nhà họ Hàn lên hot search cũng không đơn giản như vậy đâu." Nhậm Mẫn Tĩnh lại cẩn thận hơn, hần nhìn mấy lần lại cảm thấy kỳ quái: "Vì sao Phó Thư Dạng không tới?"

Không ai có thể trả lời được vấn đề này của hắn.

Vì phòng ngừa lan truyền tin tức, phòng họp không cho mang điện thoại vào. Nhậm Mẫn Tĩnh không thể nào liên lạc được với Hàn Thù, đành phải vứt bỏ nghi vấn này: "Thôi, cho dù thế nào thì cũng nhất định phải lấy được hạng mục này."

"Hai anh nhìn kia, bọn họ cũng đang căng thẳng." Hứa Mân nhân cơ hội động viên tinh thần cho Mạnh Thao và Sở Diệp Nhiên.

Hai người nhìn về phía Hàn thị, kết quả là đứng lúc đối mặt với ánh mắt khinh thường của một người trong đó.

Ban đầu Mạnh Thao rất hồi hộp, thần kinh đã kéo căng đến cực hạn, bây giờ nhìn thấy ánh mắt kia lại tức giận, không còn hồi hộp nữa.

Bắt đầu đấu thầu, từng công ty làm báo cáo theo thứ tự. Vòng sàng lọc thứ nhất đi qua, vòng thứ hai mới là đấu giá.

Diễn giả chính bên Số Nhất là Mạnh Thao. Cậu ta vốn chuẩn bị rất lâu, thuộc lòng APP này. Lúc này, cậu ta còn quyết tâm đấu tranh cho công ty, vì vậy phát huy trình độ, giọng điệu hùng hồn, trôi chảy khiến bài phát biểu khô khan trở nên thú vị.

Cậu ta vừa xuống đài, tiếng vỗ tay vô cùng nhiệt liệt, người của các công ty còn lại thì lộ vẻ lo lắng.

Mấy người bên Hàn thị liếc nhìn nhau, cuối cùng cũng nghiêm túc một chút: "Xem ra cũng không tồi. Nếu đây là công ty lớn thì thật sự có chút sức cạnh tranh. Tiếc là công ty này quá nhỏ, còn là công ty mới, muốn tranh với chúng ta sao? Không có cửa."

Nhậm Mẫn Tinh cũng thờ phào nhẹ nhõm: "Hóa ra Phó Thư Dạng không tồi là vì có thuộc hạ tài giỏi, khó trách cậu ta kiêu ngạo, tiếc là tuổi trẻ bồng bột."

Vòng đấu giá thứ hai, Mạnh Thao và Sở Diệp Nhiên hoàn toàn thả lỏng, yên lòng mạnh dạn nâng giá làm cho mấy người bên Hàn thị rất buồn bực.

Kết quả cuối cùng hoàn toàn giống y như Phó Thư Dạng nói, tập đoàn Hàn thị ra giá cao, đấu thầu thành công.

"Cầm một hạng mục hoàn toàn không kiếm được tiền như vậy..." Người phụ trách bên Hàn thị rất không vui: "Cái này có gì quan trọng à?"

"Đây là chuyện cậu chủ dặn dò, mọi người cứ làm theo là được rồi." Nhậm Mẫn Tinh nói: "Kiếm được tiền hay không không quan trọng, chủ yếu là để chơi chết bên Số Nhất."

Người phụ trách vẫn không vui: "Nhưng công trạng của chúng tôi sẽ bị ảnh hưởng."

"Được rồi, đừng lãng nhà lãng nhăng nữa." Nhậm Mẫn Tinh hơi mất kiên nhẫn: "Cậu chủ còn có thể bạc đãi các người à?"

Người kia không nói nữa.

Lúc rời đi, mấy người Hàn thị đụng phải đám Mạnh Thao. Mạnh Thao diễn khá sâu, tức giận liếc bọn họ một cái.

Trong nháy mắt, những người kia thoải mái hơn nhiều, cảm thấy đấu thầu giá cao cũng không phải không có chỗ tốt.

Sau khi rời khỏi hội trường, Mạnh Thao lập tức chuyển giận thành vui: "Đã nói với lão đại chưa? Cậu ấy có hài lòng không? Bên cậu ấy đã xong việc chưa? Tình huống thế nào rồi?"

"Em đang nhắn tin với anh ấy... Ôi má ơi, mấy anh mau xem này!" Hứa Mân chợt nhảy cẫng lên.

Phó Thư Dạng gửi một phần hợp đồng tới, đúng lúc mới ký xong, nét mực vẫn chưa khô.

Hơn nữa, hạng mục mà Phó Thư Dạng ký còn lớn hơn cả hạng mục bên Huyền Hoàng này.

Mọi người mừng như điên, lập tức lái xe về công ty ăn mừng.

Bên này, Hàn Thủ vừa mới nhận được tin tức đấu thầu thành công, còn chưa kịp cười thì đã nhận được tin nói Phó Thư Dạng vừa ký một món hàng cực lớn.

"Tình huống này là thế nào hả?" Hàn Thủ trực tiếp đứng bật dậy.

Nhậm Mẫn Tinh vừa thấy cũng sửng sốt.

"Mẹ kiếp!" Hàn Thủ ném điện thoại, quay người bỏ đi.

Khóe miệng Nhậm Mẫn Tinh hơi giật. Hắn muốn hỏi chuyện anh ta đáp ứng đền bù cho người phụ trách, nhưng cuối cùng vẫn không dám mở miệng.

"Chắc là Hàn Thủ đang tức chết đấy!" Sở Diệp Nhiên cạn một ly bia, tâm trạng tốt cực kỳ: "Minh rất muốn xem vẻ mặt của tên đó như thế nào!"

"Đừng vội." Phó Thư Dạng cũng uống không ít rượu, cười nói: "Vẫn còn chuyện càn khiến tên đó tức giận đang chờ ở phía sau."

"Đứng đấy!"

"Đương nhiên rồi."

...

Mọi người ồn ào với nhau nhưng thật ra chẳng ai để lời này của Phó Thư Dạng trong lòng cả.

Mãi đến hai tháng sau, hạng mục mà Phó Thư Dạng đi đàm phán một mình đã giao hàng thuận lợi, thu được số dư, mời người phụ trách bên đối phương ăn cơm.

Người phụ trách kia họ Trần, thích uống rượu, sau khi uống được một nửa đã có phần không khống chế được: "Hên là ánh mắt của tôi tốt, lần đầu tiên mà đã chọn trúng Dạng tổng. Bây giờ đám người bên Huyền Hoàng đang sút đầu mẻ trán, bọn họ sắp tức chết rồi."

"Trần tổng, Huyền Hoàng bị sao vậy?" Mạnh Thao có ấn tượng rất sâu với công ty này, lập tức hỏi tới.

"Chẳng phải mọi người đi đấu thầu một cái hạng mục sao? Cuối cùng bọn họ để cho Hàn thị." Trần tổng lắc đầu, trông vô cùng thương tiếc nhưng trên thực tế thì lại vui vẻ không thôi: "Xây ra chuyện lớn rồi, phần mềm mà Hàn thị giao ra có một BUG lớn."

"Hả? Vậy cũng quá sơ suất rồi, không giống với phong cách của Hàn thị cho lắm." Sở Diệp Nhiên nói: "Nhưng có BUG thì vẫn có thể sửa được mà."

"Mọi người không hiểu. Cái phần mềm kia dùng vào một chỗ cơ mật, không phải dễ sửa chữa như vậy đâu..." Rốt cuộc Trần tổng cũng không dám nói quá nhiều: "Dù sao thì trong tay mọi người, ai có cổ phiếu của Hàn thị thì tranh thủ bán đi. Tôi chỉ tiết lộ một chút thôi, Huyền Hoàng có bối cảnh quân đội, lần này Hàn thị gặp phiền phức lớn rồi, hiểu chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Edit by Link

Bữa tiệc kết thúc. Sau khi chào hỏi những đồng nghiệp khác trong công ty, đám người Hứa Mân cùng đến nhà Phó Thư Dạng.

"Mau mau mau, xem xem có tin tức gì không!" Mạnh Thao vui vẻ không thôi: "Minh xuống xem nhà họ Hàn gặp xui xẻo thế nào."

"Sao mà có tin tức gì được chứ?" Phó Thư Dạng buồn cười nói: "Cho dù là công ty Huyền Hoàng hay là tập đoàn Hàn thị thì bọn họ đều sẽ đề chuyện này xuống. Cho dù có gì bất mãn cũng chỉ sẽ bí mật bày tỏ."

Trong lúc Phó Thư Dạng đang nói chuyện, Hứa Mân cũng nhanh tay tìm kiếm một lần, quả nhiên không có bất kỳ tin tức liên quan nào.

"Vậy tại sao Trần tổng còn nói nhà họ Hàn gặp phiền toái?" Sở Diệp Nhiên uống rượu nên chưa động não được.

"Bởi vì uy tín của Hàn thị sẽ bị ảnh hưởng sao?" Hứa Mân nhìn Phó Thư Dạng một chút, muốn nói lại thôi.

Cô từng đọc sách. Ở trong sách, nhà họ Hàn rất trâu, chưa từng gặp những bất lợi thế này. Cho nên cô tin tưởng Phó Thư Dạng có thể đấu thắng Hàn Thủ, nhưng cũng không biết đoạn nào mới có cơ hội lợi dụng được. Nhưng mà lúc Hàn Thủ vừa cảm được hạng mục, Phó Thư Dạng đã biết sẽ xảy ra chuyện, rốt cuộc anh lấy tin tức từ đâu?

Phó Thư Dạng gật đầu: "Đúng thế."

"Dạng tổng lợi hại!" Mạnh Thao hô to: "Không chỉ đoán trước mà còn sớm tính được nhà họ Hàn sẽ xảy ra chuyện."

Sở Diệp Nhiên hơi tỉnh táo một chút: "Đúng rồi, sao lúc đó cậu tính được hay vậy?"

Phó Thư Dạng lắc đầu: "Biết trước chỗ nào? Trước khi đấu thầu, mình đã điều tra qua, biết được bối cảnh của công ty Huyền Hoàng. Hơn nữa, người phụ trách của Huyền Hoàng vô cùng tin tưởng nhãn hiệu của xí nghiệp lớn, cho nên mình biết nếu như nhà họ Hàn ra tay, chắc chắn chúng ta không có phần thắng. Nhưng lĩnh vực kinh doanh chính của tập đoàn Hàn thị là ngành bất động sản, ở phương diện phần mềm, thực lực của bọn họ vô cùng bình thường. Hóa đơn của Huyền Hoàng vốn rất dễ xảy ra vấn đề, hơn nữa bọn họ đấu thầu giá cao, lợi nhuận lại ít đến đáng thương, có lẽ sẽ còn lấy lại tiền. Đối với Hàn Thủ mà nói, kiếm tiền hay không không quan trọng, nhưng đối với các nhân viên mà nói thì có các hạng kiểm tra chỉ tiêu, hạng mục trong tay không kiếm ra tiền sẽ có ảnh hưởng rất lớn. Và lại, nhìn đại biểu của Hàn thị là biết có lẽ Hàn Nguyên Tề không hề biết chuyện đấu thầu này, nhân viên chỉ có thể tự mình cống nôi. Nếu Hàn Thủ ngầm cho tiền phụ cấp thì còn dễ nói, nhưng các cậu cảm thấy Hàn Thủ sẽ cho tiền phụ cấp sao?"

Ban đầu tưởng là đã cướp được món hàng đầu tiên của Số Nhất, cuối cùng phát hiện ra mình mới là người bị tính kế, chắc chắn Hàn Thủ đã bị tức chết rồi, sao còn nhớ đến chuyện khen thưởng cho nhân viên nữa? Hân không vui, chắc chắn nhân viên cũng không dám đòi tiền hân.

"Em hiểu rồi. Bọn họ không nhận được tiền nên sẽ qua loa với hóa đơn của bên Huyền Hoàng, cho nên xác suất xảy ra chuyện là cực kỳ cực kỳ lớn, đúng không?" Trong nháy mắt, đôi mắt Hứa Mân sáng ngời nhìn về phía Phó Thư Dạng: "Coi như không có chuyện gì thì chắc chắn bên Huyền Hoàng cũng sẽ bất mãn với thái độ qua loa đó, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện."

Phó Thư Dạng nhìn gương mặt "cầu khen ngợi" của cô, không nhận được mà giờ tay lên xoa nhẹ đỉnh đầu cô: "Đúng vậy."

Những người khác uống rượu nhưng Hứa Mân thì không, cô tỉnh táo cảm giác được nhiệt độ trong lòng bàn tay của Phó Thư Dạng vô cùng nóng, cảm giác nóng rang truyền từ đỉnh đầu xuống toàn thân, cả người cô cứng đờ.

Hiển nhiên hai người khác không chút ý tới chút mập mờ nhỏ này, Mạnh Thao khua tay múa chân nói: "Ha ha ha ha, dám chọc vào quân đội, Hàn thị chờ game over đi."

Phó Thư Dạng liếc cậu ta một cái: "Bên A hợp tác của chúng ta cũng có bối cảnh quân đội, nếu không thì cậu cho rằng vì sao Trần tổng lại biết những chuyện này?"

Mạnh Thao: "Chúng ta... Khụ khụ khụ..."

Sở Diệp Nhiên: "..."

"Cho nên sau này làm chuyện gì cũng phải cẩn thận một chút." Phó Thư Dạng nhân cơ hội nói.

Mạnh Thao đáng thương nói: "Chúng ta có thể đổi một bên hợp tác khác không?"

"Đổi gì mà đổi chứ?" Hứa Mân động viên bọn họ: "Bên hợp tác như thế thật sự có thể thấy nhưng không thể cầu, chỉ cần trình độ nghiệp vụ của chúng ta đủ tốt, nếu ai dám đến gây chuyện, không cần chúng ta ra tay, tự nhiên sẽ có người giúp giải quyết, đây là chuyện tốt mà."

"Đúng đó, cậu là tên nhát cáy!" Sở Diệp Nhiên vỗ bàn quả trách Mạnh Thao: "Cậu còn không can đảm bằng một cô gái nhỏ, cậu xem Mân Mân nhà người ta suy nghĩ chu đáo chưa kìa..."

"Cậu cũng không bằng." Phó Thư Dạng thần nhiên nói: "Em ấy vốn lợi hại hơn các cậu."

Sở Diệp Nhiên: "Ày... Cậu có bản lĩnh bảo vệ thì cũng có bản lĩnh đuổi tới tay đi!"

...

Sau mấy giây yên tĩnh quý giá, Sở Diệp Nhiên tỉnh rượu một chút, ảo não đứng lên: "Hình như mình hơi say, về ngủ trước đây."

"Mình cũng hơi say." Mạnh Thao cũng chuẩn theo.

Hứa Mân cũng không ngồi tiếp được nữa: "Vậy em cũng về ngủ, anh cũng nghỉ ngơi sớm một chút, ngủ ngon."

Mọi người hoàn toàn không cho Phó Thư Dạng có cơ hội nói chuyện, nháy mắt đã rút sạch.

Phó Thư Dạng: "..."

Hứa Mân trở về phòng mình, thoát lực dựa vào tường, che trái tim đang đập loạn thật lâu.

Trong khoảng thời gian này cô phải lên lớp, phải qua chỗ cô Trang, có đôi khi còn phải đi diễn với Diêu Tịnh, loay hoay chân không chạm đất.

Nhưng thường thường lúc cô trở về vào ban đêm, mấy người Phó Thư Dạng vẫn chưa tan tằm, làm việc không biết ngày đêm, vô cùng vất vả.

Thứ cô có thể làm chính là thỉnh thoảng sẽ làm đồ ăn khuya cho bọn họ. Sau khi nghỉ đông, cô cũng có chút thời gian rảnh làm cơm cho mọi người, nhưng Phó Thư Dạng cũng không cho cô làm nhiều, chỉ lâu lâu một lần, coi như ban thưởng.

Dù sao thì Hứa Mân và Phó Thư Dạng cũng không ở chung nhiều, cơ hội ở chung một mình càng ít.

Nhưng khi tình cờ chạm phải ánh mắt của nhau trong đám người, trái tim cô lại đập rộn lên, cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Vốn cho là thời gian như vậy sẽ tiếp tục kéo dài, đêm nay lại chợt bị Sở Diệp Nhiên đâm thủng, trong lòng Hứa Mân càng hoảng hơn.

Điện thoại bỗng kêu lên, Hứa Mân run tay lấy điện thoại ra xem, vừa thấy là Phùng Hiểu Chi yêu cầu gọi video, cô thở phào một hơi, cũng không biết là thả lỏng hay mất mát.

"Kết quả thế nào?" Phùng Hiểu Chi biết bọn họ phải giao hàng, cũng nhớ kỹ việc này.

Lần trước, sau khi quay quảng cáo xong, Phùng Hiểu Chi được đạo diễn nhìn trúng, cho diễn một vai phụ. Biểu hiện của cô ấy quá xuất sắc nên lại được đạo diễn đề cử cho một đạo diễn khác, thử vai nữ chính của một bộ phim truyền hình.

Cuối cùng cô ấy thử vai thành công, vừa nghỉ đông đã vào tổ quay phim, mấy ngày nay đều không ở nhà.

"Đương nhiên là không có vấn đề gì rồi." Hứa Mân nằm dài trên giường, kể những chuyện của nhà họ Hàn cho cô ấy nghe.

Phùng Hiểu Chi vô cùng vui vẻ, còn nói: "Hôm qua mình thấy Hứa Lang, cô ta thật sự vào ngành giải trí, đang diễn một vai nha hoàn trong đoàn làm phim bên cạnh."

"Cậu tuyệt đối đừng chọc vào cô ta." Hứa Mân nghe cô ấy nói gặp được Hứa Lang, cô lập tức căng thẳng.

"Mình chọc cô ta làm gì chứ? Bọn mình ở hai đoàn làm phim khác nhau, ngày thường hoàn toàn không đụng mặt nổi. Hôm qua là do người đầu tư mời ăn cơm nên không cẩn thận gặp phải thôi." Phùng Hiểu Chi cười nói: "Cô ta chỉ là một vai nữ n, lẽ ra không nên xuất hiện, nhưng vì Hàn Thủ giới thiệu nên mới ngoại lệ dẫn theo cô ta. Nhưng mà nói cũng lạ, dựa vào thực lực của nhà họ Hàn, cho cô ta một vai nữ chính cũng dễ mà? Vì sao chỉ cho cô ta một vai nha hoàn?"

Trong sách, lúc Hứa Lang vừa vào ngành giải trí là đã diễn vai chính, trừ vai khách mời ra, chưa từng diễn vai phụ bao giờ, chỉ dựa vào điểm này cũng được fans hâm mộ tăng lên tận trời.

Hiện tại Hứa Mân cũng không biết vì sao cô ta lại diễn vai nha hoàn.

Có lẽ là vì Hàn Thủ bị chuyện của Huyền Hoàng làm ảnh hưởng, cũng có thể là vì nguyên nhân khác, tóm lại chỉ cần cách xa cô một chút là được rồi.

"Quan tâm cô ta làm gì, ngành giải trí phức tạp, dù sao sau lưng cô ta cũng có Hàn Thủ, cậu vẫn phải cố gắng né cô ta đi. Mình sợ bởi vì mình mà cô ta sẽ thù hận với cậu." Hứa Mân dặn dò.

"Mình biết rồi, cậu đã nhắc mấy lời này vô số lần từ lúc mình chưa đi đóng phim rồi, mình cũng có thể đọc lâu lâu luôn đó." Phùng Hiểu Chi cười nhạo nói: "Hứa mà mà còn dặn dò gì nữa không?"

Hứa Mân cũng bật cười, cô chỉ lo lắng mà thôi.

"Cậu quay phim thuận lợi không? Có trở về không? Hay chờ sang năm? Tề Hoàng có đi tìm cậu không?" Hứa Mân đổi câu hỏi.

Ngày mốt là giao thừa, hôm nay công ty đã nghỉ, trừ bốn người bọn họ ra thì những người khác đều đã về nhà cả rồi, toàn bộ tầng 26 vô cùng yên tĩnh.

Đoàn làm phim của Phùng Hiểu Chi không nghỉ, Tề Hoàng lên đến thành phố nơi quay phim để ăn tết cùng cô ấy.

Có vài lời Hứa Mân không thể nói thẳng, chỉ có thể khuyên cô ấy không được quay video. Phùng Hiểu Chi đỏ mặt, xì một tiếng với cô: "Cô gái nhỏ à, cô còn chưa nói chuyện yêu đương đâu mà đã nghĩ tới những thứ này. Cậu và Dạng thần sao rồi? Có bản lĩnh thì đuổi Dạng thần vào tay đi."

Hứa Mân: "..."

Nhắc tới việc này là không thể nói chuyện nổi nữa, chỉ có thể đi ngủ sớm.

Sáng hôm sau, Hứa Mân vừa rửa mặt xong đã nghe có người gõ cửa.

Cô vừa mở cửa ra, nhìn thấy Phó Thư Dạng cầm một mớ đồ ăn sáng, làm như chưa từng xảy ra chuyện gì cả: "Ra ăn sáng đi, anh còn có việc cần nói với mọi người."

Hứa Mân đáp một tiếng, theo Phó Thư Dạng vào cửa, vừa dọn đồ xong đã thấy Mạnh Thao và Sớ Diệp Nhiên đầu tóc lộn xộn, vẫn còn buồn ngủ đi tới: "Dậy sớm làm gì vậy? Khó khăn lắm mới có thể ngủ để lấy lại sức..."

Phó Thư Dạng nói: "Chia tiền."

"Chia..." Trong nháy mắt, Mạnh Thao phản chấn hấn lên: "Còn có tiền để chia nữa hả? Không phải đã phát thưởng cuối năm rồi sao?"

Phó Thư Dạng rất bất đắc dĩ: "Các cậu là cổ đồng, tiền lương và chia hoa hồng là hai chuyện khác nhau."

Sớ Diệp Nhiên chỉ quan tâm một chuyện: "Mình được chia bao nhiêu tiền?"

Phó Thư Dạng đưa bảng báo cáo cho bọn họ: "Mạnh Thao có hơn một trăm vạn, Sớ Diệp Nhiên hơn hai trăm vạn, Hứa Mân hơn bốn trăm vạn..."

"Không đúng, chờ đã..." Hứa Mân mở to mắt: "Em, em không nghe nhầm chứ?"

"Không nghe nhầm, tiền nhập cổ phần của em vốn nhiều hơn bọn anh." Sớ Diệp Nhiên vỗ đùi kêu rên: "Sớm biết vậy thì lúc trước dù có đập nồi bán sắt cũng phải bỏ nhiều tiền chút rồi. Dạng thần, bây giờ mình nhập cổ phần nữa kịp không?"

Phó Thư Dạng: "Không kịp nữa rồi."

Hứa Mân đã kinh ngạc tới mức không gào thét nổi, cô dùng ngón tay chạm lên màn hình, đếm mỗi con số nhiều lần, thật sự không dám tin vào mắt mình.

Phó Thư Dạng nhìn bộ dạng triền miên của cô, mức một chén cháo cho cô: "Ăn trước đã, sau đó mình sẽ chuyển tiền vào tài khoản của mọi người."

Hứa Mân để điện thoại di động xuống, ngẩng đầu nhìn Phó Thư Dạng: "Dạng thần, anh có thể giúp em một chuyện không?"

Cô rất ít khi gọi "Dạng thần", đầu ngón tay của Phó Thư Dạng hơi dừng lại: "Em nói đi."

Hứa Mân lại cầm điện thoại lên thao tác lần nữa.

Điện thoại của Phó Thư Dạng vang lên, anh lấy ra xem... Hứa Mân chuyển cho anh 97586 đồng.

"Đây là gì?" Phó Thư Dạng không hiểu.

"Đây là tiền mấy tháng nay em đi diễn kiếm được." Hứa Mân gãi đầu, hơi xấu hổ: "Cho anh hết, anh đầu tư giúp em được không?"

Phó Thư Dạng: "..."

"Dạng thần, cậu cũng đầu tư giúp mình luôn đi." Mạnh Thao lập tức hô lên.

Sở Diệp Nhiên cũng không chịu thua kém: "Cả mình nữa."

Phó Thư Dạng để điện thoại di động xuống: "Mình nhận của Mân Mân, tiền của hai cậu thì tự quản đi."

Sở Diệp Nhiên: "Hừ."

Mạnh Thao: "Vì sao mình không phải là con gái?"

Sở Diệp Nhiên: "Cái này thì có liên quan gì tới chuyện gái trai? Cậu phải nói là, tại sao cậu không tên là Hứa..."

"Ăn cơm." Phó Thư Dạng cầm đĩa gỗ Sở Diệp Nhiên một cái.

Sở Diệp Nhiên và Mạnh Thao làm trò hề, khoái trá bắt đầu ăn cơm.

Hứa Mân: "..."

Phó Thư Dạng ăn một miếng đồ ăn, rồi chậm rãi nói: "Sang năm mình định mở thêm một công ty bất động sản, các cậu muốn đầu tư không?"

"Muốn!" Sở Diệp Nhiên lập tức nói: "Không chỉ mình mà mình còn sẽ để cha già nhà mình đầu tư toàn bộ tài sản cho cậu!"

Mạnh Thao cũng nói: "Mình không có nhiều tiền, nếu cậu cần nhập cổ phần kỹ thuật thì mình có thể."

Trái lại, Hứa Mân không vội tỏ ý: "Công ty bất động sản? Anh muốn "chơi" với nhà họ Hàn à?"

"Ừm, mọi người sợ không?" Phó Thư Dạng hỏi "mọi người" nhưng lại chỉ nhìn mỗi mình Hứa Mân.

Mạnh Thao: "Không sợ!"

Sở Diệp Nhiên: "Cậu là Dạng thần, bọn mình tin tưởng cậu vô điều kiện."

"Em đã đưa toàn bộ tiền cho anh rồi, đương nhiên cũng tin tưởng anh."

Toàn bộ tiền?

Phó Thư Dạng nghĩ đến số tiền ban nãy nhận được, nhíu mày: "Được rồi, vậy năm sau chúng ta sẽ thương lượng chi tiết cụ thể."

Mọi người vui vẻ ăn sáng xong, Phó Thư Dạng hỏi: "Muốn đi mua đồ tết không?"

Sở Diệp Nhiên và Mạnh Thao rất có mắt nhìn, hai người đều nói có hẹn, chỉ còn lại Hứa Mân và Phó Thư Dạng.

Phó Thư Dạng lái xe đưa Hứa Mân đến thị trường lớn nhất Hòa Thành.

Đúng là nửa năm nay Hứa Mân không có thời gian đi shopping, bây giờ lại có tiền, cô có chút hưng phấn: "Học trưởng, anh muốn mua cái gì?"

"Không biết, xem rồi nói sau." Phó Thư Dạng hỏi lại: "Còn em thì sao?"

"Em muốn mua quà cho cậu, mua cho sư phụ, mua cho Kham lão, mua cho Hiểu Chi, và cả..." Cô nhìn Phó Thư Dạng một cái, khẽ ho một tiếng: "Em cũng xem xem có gì thích hợp rồi tính sau."

Cô còn muốn mua một món quà cho Phó Thư Dạng nhưng cũng không dám nói thẳng.

"Em muốn mua quần áo cho cậu không?" Lúc đi ngang qua một cửa hàng thời trang nam, Phó Thư Dạng đề nghị: "Anh thấy hình như ngày thường cậu ăn mặc rất đơn giản."

Hứa Trạc xuất thân trong quân đội, đã quen mặc đồng phục, tư phục rất ít.

Hứa Mân lập tức gật đầu: "Được."

Cửa hàng thời trang nam này rất đắt, nhưng Hứa Mân vừa kiếm được mấy trăm vạn, cũng không quan tâm giá tiền, vẫn luôn xem quần áo có đẹp hay không.

Cô vừa vào cửa đã bị một cái áo khoác xám mặc trên người ma-nơ-canh thu hút, trông thoải mái đơn giản, vô cùng hợp mắt.

"Cái áo kia trông có được không?" Hứa Mân hỏi Phó Thư Dạng.

Phó Thư Dạng gật đầu: "Đẹp."

"Nhưng mà em không biết lúc mặc vào thật thì sẽ như thế nào..." Hứa Mân nhìn Phó Thư Dạng, ánh mắt chợt sáng lên: "Anh có thể mặc thử cho em xem không?"

Phó Thư Dạng không từ chối.

Người hướng dẫn mua hàng lấy áo xuống, cười tí mắt nói: "Hình dáng của cái áo này rất tốt, vị soái ca này đẹp trai như vậy, mặc vào chắc chắn rất đẹp..."

Phó Thư Dạng mặc vào phù hợp, cắt xén vừa vặn, chi tiết hoàn hảo, đúng là rất đẹp.

Hứa Mân quay lưng lại, lén nuốt nước miếng.

Ánh mắt của người hướng dẫn mua hàng cũng dính trên người Phó Thư Dạng: "Đẹp quá đi mất! Thật sự giống như được đặt thiết kế riêng ấy. Cô gái, cô mua cho bạn trai cô đi."

Mặt Hứa Mân đỏ lên, nói: "Tôi mua cho cậu của tôi. Anh mặc vừa vặn, vậy có phải cậu mặc vào sẽ hơi nhỏ không? Có số lớn hơn không?"

Cô vô thức không phủ nhận chuyện Phó Thư Dạng là bạn trai mình.

"Chỉ có cái này." Người hướng dẫn mua hàng kia tiếc nuối nói không có số lớn hơn.

Phó Thư Dạng nhếch môi: "Đổi một cái khác đi, cái màu đen kia được không?"

Anh báo một số đo, Hứa Mân kinh hãi: "Sao anh biết số đo của cậu em vậy?"

Cô cũng không biết luôn đó.

Phó Thư Dạng nói: "Đương nhiên anh hiểu rõ con trai hơn em"

Hứa Mân: "..."

Cuối cùng, bọn họ chọn cái áo khoác màu đen kia. Lúc trả tiền, Phó Thư Dạng lấy thẻ của mình ra.

Hứa Mân vội cản anh lại: "Em mua quần áo cho cậu của em, sao có thể xài tiền của anh được?"

"Em còn tiền à?" Phó Thư Dạng cười nói, giọng không lớn không nhỏ: "Chẳng phải sáng nay em đã đưa tất cả tiền lương cho anh rồi sao?"

Người hướng dẫn mua hàng ở xung quanh hít sâu một hơi.

Lớn lên đẹp trai đã tốt rồi mà trong yêu đương bạn gái còn nộp tiền lương nữa chứ.

Nhưng nếu đây là bạn trai của bọn họ, bọn họ cũng nguyện đưa tiền cho anh xài.

Hứa Mân: "..."

Cô thật ngốc, sao lại quên chưa chút tiền lại nhỉ?

Vậy làm sao mua quà cho Phó Thư Dạng bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Edit by Link

Đi dạo một vòng, Hứa Mân đã mua được một đồng hồ lớn nhưng toàn bộ đều được Phó Thư Dạng xách trong tay.

"Học trường, có nặng không?" Hứa Mân đề nghị: "Nếu không thì em đi cất đồ vào trong xe trước nhé?"

Phó Thư Dạng liếc nhìn cô một cái: "Anh đi cất, em tùy tiện đi dạo chút đi, chờ anh một lát."

Hứa Mân cũng không giành với anh: "Được ạ."

Chờ Phó Thư Dạng vừa rời đi, Hứa Mân nhanh chóng lao xuống lầu, chạy vào cửa hàng thời trang nam lúc này bọn họ đi vào.

"Cô gái, cô lại tới à?" Người hướng dẫn mua hàng có ấn tượng rất sâu về cô, vừa thấy cô liền cười tí mắt chào hỏi: "Đến mua quần áo cho bạn trai sao? Cái áo kia cậu ấy mặc trông rất đẹp, tôi đoán chắc chắn cô sẽ quay lại mua. Vừa rồi có khách muốn mua, tôi cũng không nỡ bán, vẫn giữ lại cho cô đấy."

Hứa Mân hơi đỏ mặt: "Anh ấy không phải bạn trai của tôi."

Người hướng dẫn mua hàng cũng phản ứng rất nhanh: "Tặng quần áo là được rồi."

Hứa Mân: "..."

Cô cũng không có thời gian nói nhiều: "Mọi người có thể giao hàng về nhà không?"

Nếu bây giờ cô mua về luôn thì Phó Thư Dạng vừa nhìn sẽ thấy ngay.

"Được chứ." Người hướng dẫn mua hàng nói: "Nếu cần thì chúng tôi cũng có thể gói thành hộp quà giúp cô."

Như vậy đương nhiên tốt hơn, Hứa Mân lấy thẻ tín dụng ra, quẹt thẻ trả tiền.

Vừa rồi cô tính mượn tiền của Phùng Hiểu Chi, lại chợt nhớ ra mình còn một cái thẻ tín dụng. Lúc trước làm thẻ chỉ đơn giản là vì nhìn trúng cái ly quà tặng đẹp để của người ta, sau khi mở thẻ xong cũng chưa từng dùng, cô gần như quên luôn tấm thẻ này rồi, không ngờ hôm nay nó lại giúp cô một việc lớn.

Trao đổi thời gian giao hàng với nhân viên cửa hàng xong, Hứa Mân lại trở về tầng lầu ban nãy, đợi thêm một hồi Phó Thư Dạng mới quay lại.

Phó Thư Dạng nhìn thời gian: "Đi ăn cơm trưa trước đi."

Hai người chọn một nhà hàng cơm Tây, vừa đến cửa thì đụng phải Mạnh Thao và Sở Diệp Nhiên.

"Bọn mình thật sự không phải cố ý đến đây để 'tình cò' gặp các cậu." Sở Diệp Nhiên ra sức giơ tay vô tội: "Mình đi tiễn nhóc Thao. Chiều nay cậu ấy lên máy bay, không ngờ tới đây cũng có thể gặp được các cậu, đúng là trùng hợp."

Vốn chính là trùng hợp, anh ta không nói thì không sao, vừa nói đã khiến hoàn cảnh trở nên mập mờ.

Hứa Mân vội nói: "Vậy thì tốt rồi, cùng ăn cơm trưa đi... Nhà của Thao ca ở vùng khác à?"

"Đúng vậy, rất xa, xuống máy bay còn phải ngồi ô tô." Sở Diệp Nhiên trả lời giúp.

Mọi người vừa nói vừa vào trong tiệm, chọn một chỗ ngồi xuống.

"Mình mời khách." Phó Thư Dạng nói: "Muốn ăn gì thì cứ tùy ý gọi."

"Có lão đại là tốt thế đấy!" Mạnh Thao cười tủm tỉm nói, lại nảy sinh một ý nghĩ bất chợt: "Lão đại, cậu có muốn về nhà ăn tết với mình không?"

"Cậu có phải là tên ngốc không vậy?" Sở Diệp Nhiên rất cặn lời: "Trước kia cậu ấy không theo chúng ta về nhà ăn tết, năm nay... khụ khụ, cậu ấy sẽ về với cậu à? Cậu nghĩ gì thế?"

Mạnh Thao nhìn Hứa Mân một chút, cũng cười khúc khích.

Hứa Mân lại không cười nổi.

Cô chợt nhớ Phó Thư Dạng là cô nhi, không có người thân.

Sở Diệp Nhiên nói lúc trước anh không về nhà ăn tết với bọn họ, cho nên mấy năm nay anh đều ăn tết một mình sao?

Hứa Mân cũng là cô nhi, cô biết cảm giác ăn tết một mình thế nào, nó không hề tốt chút nào.

Phó Thư Dạng không nói gì, thân nhiên nhìn Sở Diệp Nhiên và Mạnh Thao cười đùa.

Rõ ràng bọn họ là người đồng lứa, giờ phút này, ánh mắt của Phó Thư Dạng lại giống như một người già đã trải qua năm tháng tang thương đang nhìn đám con nít chật vật, không hiểu sự đời, không hiểu sao lại rất dung túng và... đôn hậu?

Rốt cuộc Phó Thư Dạng đã từng trải qua chuyện gì?

Sau khi ăn cơm xong, Sở Diệp Nhiên nói: "Minh đi mua chút đồ ăn vặt cho nhóc Thao."

Hai người kẻ vai sát cánh đi vào cửa hàng tiện lợi nhỏ bên cạnh.

Hứa Mân và Phó Thư Dạng đứng ở cửa ra vào trông hành lý giúp bọn họ.

"Quan hệ của các anh thật tốt, em..." Hứa Mân tùy tiện tìm đề tài nói chuyện phiếm, nói được một nửa chợt dừng lại.

Phó Thư Dạng nhìn theo ánh mắt của cô, đôi mắt anh cũng hơi híp lại, có phần bất đắc dĩ.

Hứa Lang và Hàn Huyền Huyền cũng dạo phố ở đây, hai người tay trong tay đi vào cửa hàng tiện lợi kia.

Phó Thư Dạng vừa muốn nói gì đó thì đã thấy Hứa Mân như tên rời cung, vọt theo vào cửa hàng tiện lợi.

Cô sao vậy?

Phó Thư Dạng rất khó hiểu. Tiếp xúc nửa năm, anh tự nhận là mình đã hiểu Hứa Mân rất rõ.

Cô rất không thích chạm mặt Hứa Lang, có thể tránh thì chắc chắn sẽ tránh đi, sao hôm nay lại chủ động xông tới?

Hứa Mân xông lên chỉ vì cô chợt nghĩ tới kết cục của Mạnh Thao ở trong sách.

Mạnh Thao vừa gặp đã yêu Hàn Huyền Huyền, cuối cùng yêu mà không được, hắc hóa thành nhân vật phản diện độc ác, tự làm cho chính mình vào tù.

Tiếp xúc với Mạnh Thao lâu như vậy, Hứa Mân cảm thấy cậu ta không phải là người xấu, dù sao thì cũng không giống như trong sách viết.

Cô không muốn để cho cậu ta hắc hóa, cho nên ngày nào cũng phòng ngừa cậu ta chạm mặt với Hàn Huyền Huyền.

Không ngờ phòng đi phòng lại, lại gặp nhau ở đây.

Vừa rồi cô cũng không nghĩ nhiều, chỉ muốn không cho bọn họ gặp nhau, cho nên mới lao thẳng tới.

Sau khi lao tới mới phát hiện, dường như mình đã làm một chuyện ngu xuẩn... Hàn Huyền Huyền nhìn thấy cô rồi!

"Đúng là xui xẻo mà, đi dạo phố thôi mà cũng nhìn thấy đồ ghê tởm." Hàn Huyền Huyền cất cao giọng nói.

Cửa hàng tiện lợi này vốn không lớn, cô ta vừa ồn ào, mọi người cũng nhìn qua.

"Mân Mân, sao em vào đây thế?" Mạnh Thao và Sở Diệp Nhiên cũng nhìn thấy Hứa Mân.

"À, không có gì." Hứa Mân đứng trước mặt Hàn Huyền Huyền, muốn che tầm mắt của Mạnh Thao: "Thao ca, học trường có chuyện tìm anh, anh ra ngoài trước đi."

Mạnh Thao không biết Hàn Huyền Huyền, mặc dù vừa rồi cậu ta nghe thấy câu nói quái gở của cô ta nhưng lại không biết người cô ta đang nói là Hứa Mân. Cậu ta không nghĩ nhiều, quay người ra ngoài cửa.

Hứa Mân thở phào, vội muốn đi theo.

Hàn Huyền Huyền bị làm lơ nên vô cùng tức giận, nhanh chóng đưa chân ra, muốn làm Hứa Mân vấp ngã.

"Cái cô gái này, cô có bệnh à?" Mạnh Thao đi được hai bước lại cảm thấy không thích hợp. Vừa nãy chỗ đó có ba người, Hàn Huyền Huyền không thể nào mắng Hứa Lang, vậy thì người cô ta mắng chính là Hứa Mân. Cậu ta vừa quay đầu, đúng lúc nhìn thấy Hàn Huyền Huyền đưa chân ra, không chút nghĩ ngợi mà đá trở về.

Sức lực của Hàn Huyền Huyền sao có thể so với Mạnh Thao được?

Cô ta lập tức lao đảo, muốn túm lấy kệ hàng bên cạnh nhưng không túm được, trực tiếp ngã lăn ra đất, ôm chân kêu thảm thiết.

Hứa Mân xoa xoa mi tâm, chán nản tức chết.

"Không sao cả." Không biết Phó Thư Dạng cũng vào từ lúc nào, anh che chở cho Hứa Mân lui lại hai bước, quay đầu nói với Hàn Huyền Huyền: "Tiểu thư Hàn bị thương có nặng không? Có cần gọi xe cấp cứu không?"

Mạnh Thao hơi sốt ruột: "Lão đại!"

Phó Thư Dạng lắc đầu với cậu ta, cậu ta đành im lặng.

Hàn Huyền Huyền hơi sợ Phó Thư Dạng: "Anh bớt giả bộ đi, chuyện hôm nay không xong đâu!"

"Đương nhiên là không xong rồi." Phó Thư Dạng thân nhiên nói: "Cửa hàng tiện lợi này có camera giám sát, tôi sẽ đem video giám sát đến nhà họ Hàn, tìm chủ tịch Hàn chủ trì công đạo."

Bởi vì chuyện hot search lần trước không được xử lý thỏa đáng mà Hàn Huyền Huyền bị người nhà mắng mướm chó đầy đầu, cụt đuôi làm người một thời gian dài. Gần đây vì sắp đến tết nên mới tốt hơn một chút, không ngờ lại gặp phải cái tên sát tinh Phó Thư Dạng này ở đây, đúng là xui xẻo tám đời mà.

"Anh cho rằng bác ấy sẽ ra mặt vì một người ngoài như anh à?" Hàn Huyền Huyền không chịu yếu thế, bật thốt lên.

"Hóa ra nhà họ Hàn thật sự không hỏi đúng sai, chỉ biết ý thế hiếp người mà thôi." Sở Diệp Nhiên ở bên cạnh tiếp lời.

Hàn Huyền Huyền lập tức câm nín: "..."

Cô ta ngẩng đầu lên mới phát hiện có rất nhiều người vây xem, còn có người chụp ảnh, quay video lại.

"Ý của Huyền Huyền không phải như vậy. Xin lỗi mỗi người, tôi thay cô ấy xin lỗi mọi người." Hứa Lang đã rất sốt ruột, ả cúi đầu, tóc rũ xuống che hơn nửa gương mặt, không muốn bị người quay được: "Dạng thần, thật sự, thật sự xin lỗi, anh có thể tha cho hai người con gái bọn em không?"

"Đại tiểu thư Hứa đừng có chơi chữ nữa được không?" Hứa Mân không nhìn nổi ả dùng hàm ý nói với Phó Thư Dạng, lập tức bẻ lại: "Ở đây có nhiều người như thế, ai cũng thấy đã xảy ra chuyện gì mà, trên đầu còn có camera giám sát, cô muốn trộn lẫn đen trắng à? Còn giả bộ đáng thương như thế, ai không buông tha cho các cô hả? Rốt cuộc là ai bắt nạt ai trước? Thật sự cho là tất cả mọi người đều là kẻ ngu sao?"

Trong đám người vây xem, có người nhìn rõ đầu đuôi câu chuyện, lập tức phụ họa.

Hứa Lang không muốn cho ai thấy rõ mặt mình, giả vờ đáng thương không thành, cắn răng nói: "Rốt cuộc các người muốn thế nào?"

"Bạch liên hoa!"

"Đúng là không biết xấu hổ."

"Vậy mà vẫn còn giả bộ được."

...

Hàn Huyền Huyền bỏ dậy, kéo Hứa Lang chạy xuyên qua đám người.

Hứa Mân thấy đám người vây xem đã không còn trò hay để xem, bắt đầu dời lực chú ý, thảo luận xem Phó Thư Dạng đẹp trai thế nào, cô vội kéo anh rời đi.

Đến chỗ ít người, Hứa Mân thở dài: "Đều là lỗi của em. Nếu em không vào trong thì sẽ không làm hỏng nhiều chuyện như vậy."

Phó Thư Dạng nhìn cô: "Tại sao em phải vào trong?"

"Em..." Nhất thời Hứa Mân không nghĩ ra được có.

Phó Thư Dạng nói: "Có phải em sợ Mạnh Thao thích Hàn Huyền Huyền không?"

Hứa Mân: "!!!"

Cô khiếp sợ nhìn qua Phó Thư Dạng.

Lời này của anh là có ý gì?

"Hai người đang nói gì mình đó?" Đúng lúc Mạnh Thao đi tới, nghe thấy tên của mình.

"Bọn mình đang nói Hàn Huyền Huyền rất có cá tính, không phải cậu thích con gái cá tính sao? Cậu có thích dạng như Hàn Huyền Huyền không?" Phó Thư Dạng mỉm cười hỏi.

"Người vừa rồi hả? Thích cô ta? Là mình điên hay hai người điên rồi?" Mạnh Thao thật sự không dám tin: "Cô ta mà gọi là có cá tính á? Thôi đừng có làm bần cái từ này, mình thấy cô ta giống người bệnh tâm thần thì có. Chờ đã, cô ta chính là Hàn Huyền Huyền à? Chính là cái người thuê người đi lục ngăn tủ của Mân Mân hả? Nếu sớm biết là cô ta thì mình đã không thả cô ta đi..."

Phó Thư Dạng mỉm cười nhìn về phía Hứa Mân, giống như đang nói: Lần này không còn lo lắng gì nữa chứ?

Nhưng Hứa Mân càng lo lắng hơn, trong lòng cuộn lên sóng to gió lớn. Rốt cuộc Phó Thư Dạng có ý gì? Có phải anh đã biết gì đó rồi không? Hay chỉ đơn thuần là thăm dò thôi?

"Đúng rồi lão đại, cậu tìm mình có chuyện gì vậy?" Mạnh Thao nhớ tới lời nói vừa rồi của Hứa Mân.

Hứa Mân: "Ây..."

"Không có gì, chỉ muốn hỏi chừng nào thì cậu về lại thôi." Phó Thư Dạng bình tĩnh nói.

"Mùng sáu đó, không phải mình đã nói với cậu rồi sao?" Mạnh Thao nghi ngờ nhìn Phó Thư Dạng.

"Quên rồi." Phó Thư Dạng xách hành lý lên: "Đi thôi, bọn mình cùng tiễn cậu."

Mọi người cùng đến sân bay.

Sau khi tiễn Mạnh Thao xong, Phó Thư Dạng và Hứa Mân trực tiếp trở về nhà trọ, sau đó ai về nhà nấy.

Hứa Mân nghĩ đến chuyện lúc trước thật lâu cũng chưa nghĩ ra được rốt cuộc nên làm gì.

Cô chợt nghe có người gõ cửa, mở ra xem, thì ra là giao quần áo.

Hứa Mân nhìn hộp quà kia, khẽ cắn môi, quyết định đi tìm Phó Thư Dạng nói chuyện rõ ràng.

Tiếng gõ cửa lại vang lên, lần này là Phó Thư Dạng xách theo một cái túi nguyên liệu nấu ăn.

"Ngày mai em phải đón giao thừa với cậu của em à?" Phó Thư Dạng đứng ở cửa, mỉm cười nhìn Hứa Mân: "Vậy đêm nay có thể bồi anh trước không?"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Edit by Link

Đương nhiên Hứa Mân sẽ không từ chối. Cô vốn đang nghĩ Phó Thư Dạng ăn tết một mình quá đáng thương, cô phải làm sao để mời anh cùng ăn tết mà không bị nghi ngờ, không ngờ anh lại tìm tới cửa trước.

"Đương nhiên là được, anh mau vào đi." Hứa Mân giơ tay muốn cầm nguyên liệu nấu ăn trong tay anh.

"Không cần." Phó Thư Dạng mỉm cười, xách nguyên liệu nấu ăn vào trong phòng bếp.

Hứa Mân đi vào theo, nhìn một đồng nguyên liệu nấu ăn lớn kia: "Nhiều vậy hả?"

"Dù sao cũng là ăn tết mà." Phó Thư Dạng nhìn cô một cái rồi nói: "Không cần sợ, anh và em cùng nhau làm."

Hứa Mân thấy dường như tâm trạng của anh không tồi nên tạm thời buông chuyện xoắn xuýt ban nãy xuống trước, kéo ống tay áo lên rồi nói: "Anh còn biết nấu cơm nữa à?"

Cô còn nhớ lúc mới xuyên qua không lâu, có một lần cô từng hỏi Phó Thư Dạng, Phó Thư Dạng nói không biết nấu cơm.

Trong khoảng thời gian này cũng vậy, mỗi lần Phó Thư Dạng làm việc rất mệt mỏi sẽ kiếm cô "đòi thù lao" — ăn cơm.

Nhưng chính Phó Thư Dạng cũng chưa từng xuống bếp.

"Anh làm trợ thủ cho em." Phó Thư Dạng nói: "Rửa rau, cắt thịt anh đều làm được."

Lần trước ở trong nhà của Kham lão, anh vô cùng xứng chức với việc giúp đỡ bếp núc này, Hứa Mân cũng không nghĩ nhiều, cầm tạp dề tới: "Được rồi, vậy vắt và cho anh rồi."

Phó Thư Dạng cầm một miếng thịt trong tay, anh không có nhận tạp dề mà chỉ cúi đầu về phía Hứa Mân.

Động tác này đương nhiên là muốn Hứa Mân mang tạp dề giúp anh.

Bởi vì anh quá cao, cho dù cúi đầu thì Hứa Mân vẫn phải dựa vào rất gần mới có thể trông tạp dề qua cổ anh được.

Trong nháy mắt tạp dề được mặc lên, Hứa Mân còn chưa kịp lui lại thì Phó Thư Dạng đã thẳng người dậy.

Đầu của anh sát qua mặt Hứa Mân, sợi tóc lướt qua chóp mũi, có hương hoa nhàn nhạt và cả hơi thở hormone mãnh liệt.

Hứa Mân hậu tri hậu giác ý thức được đồng tác vừa rồi thật sự rất mập mờ.

Chóp mũi cô ngưa ngưa, gương mặt lại bắt đầu nóng lên, nhịp tim cũng đập nhanh mấy phần.

Hứa Mân vội lui ra sau lưng Phó Thư Dạng, vừa giả vờ bình tĩnh cột dây lưng, vừa nghĩ xem phải nói chuyện gì để phá vỡ không khí mập mờ này: "Anh dùng dầu gội đầu gì vậy? thơm quá."

Vừa mới hỏi xong, Hứa Mân đã muốn che mặt lại.

Rõ ràng trước kia cô không ngu xuẩn như vậy, sao lúc đối diện với Phó Thư Dạng lại làm ra những chuyện mất mặt thế này chứ?

Phó Thư Dạng khẽ cười: "Hương hoa hồng."

Hứa Mân: "Khụ khụ, đó... nhiều món như vậy, chắc chắn sẽ phải làm rất lâu, bây giờ chúng ta bắt đầu đi."

Gượng gạo thì gượng gạo vậy, dù sao cũng tốt hơn là tiếp tục cái đề tài kia.

Phó Thư Dạng rất săn sóc, không nói thêm gì, rửa rau, cắt thịt đều làm vừa nhanh vừa tốt, hai người phối hợp rất ăn ý.

Hứa Mân nhìn động tác của anh, lý trí dần thu hồi. Anh đều biết mọi loại trình tự trước khi nấu, duy chỉ không biết cho vào nồi?

Điều này hình như có hơi cạn lời.

"Học trường." Hứa Mân nhìn anh giã thịt bò thuần thực: "Anh định làm bò bít tết rán à? Trưa nay là tập hợp cơm trưa và cơm Tây luôn hả?"

"Ừm." Phó Thư Dạng gật đầu: "Anh thấy nên tiện tay mua, dù sao cũng chỉ có hai người chúng ta ăn, không cần chú trọng nhiều như vậy, em cảm thấy thế nào?"

"Em cũng thấy thế, nhưng mà..." Hứa Mân chuyển lời nói: "Nếu là hợp tác, vậy thì em phụ trách cơm trưa, anh phụ trách cơm Tây đi. Đừng nói là không biết, em cũng không biết làm cơm Tây, hai chúng ta kẻ tám lạng, người nửa cân cả thôi."

Phó Thư Dạng chần chờ trong phút chốc, cuối cùng không từ chối: "Vậy cũng được."

Hai người bận rộn mấy tiếng, đến tám giờ tối mới ăn cơm.

Nhưng thành quả khá quan, cả một bàn cơm lớn, vô cùng phong phú.

"Em muốn đăng lên vòng bạn bè, cho bọn họ nhìn thêm chơi." Cô vô cùng phấn khởi chụp ảnh.

Phó Thư Dạng lấy rượu đỏ bên cạnh tới, lại lấy bình sữa cho Hứa Mân.

"Em muốn uống rượu." Hứa Mân thật sự không có chút ý thức về nguy cơ nào: "Gần đây em đã luyện được tử lượng tốt hơn rồi."

Gần đây, thỉnh thoảng cô sẽ uống chút rượu, đúng là tử lượng có tiến bộ hơn trước kia, chắc hơn một lon bia đấy.

Phó Thư Dạng nghe cô nói vậy, rót nửa ly rượu đỏ cho cô.

Hứa Mân cũng không chê ít, bung rượu lên, mỉm cười nói: "Cạn ly! Chúc mừng năm mới!"

"Chúc mừng năm mới." Phó Thư Dạng cũng nâng ly.

"Bắt đầu ăn nào." So với uống rượu, Hứa Mân vẫn cảm thấy hứng thú với ăn hơn, khẳng khái muốn uống chỉ vì bầu không khí thôi.

Cô cắt một miếng bò bít tết trước, hương non, ngon miệng, cũng không kém trình độ của đầu bếp bên ngoài là bao.

Đây chắc chắn là người đã có kinh nghiệm.

Không biết làm cơm gì đó đều là lừa người cả.

"Ăn ngon không?" Phó Thư Dạng hỏi.

"Ăn cực kỳ ngon." Hứa Mân cố ý nói: "Học trưởng, anh đúng là có thiên phú đó, lần đầu làm mà đã tốt như vậy rồi."

Phó Thư Dạng: "..."

Đơn giản là vậy thật mà?

Hứa Mân không phối hợp, mãi đến khi ăn xong bữa cơm, Phó Thư Dạng cũng không có cơ hội mở miệng.

"Em đi rửa chén." Hứa Mân đứng lên.

Phó Thư Dạng ra tay giành trước: "Anh làm là được rồi. Em uống rượu, đừng chạy lung tung."

Hứa Mân cảm thấy buồn cười, thấy anh đi vào phòng bếp mới lặng lẽ đi theo.

Vừa tới cửa đã đụng vào Phó Thư Dạng đang trở về lấy đồ, hai người một người đi vào, một người đi ra, đúng lúc gặp nhau ở cửa.

Phó Thư Dạng sợ đụng vào cô, vô thức đưa tay ra, vừa vặn đỡ lấy cánh tay cô.

Dáng người cả hai đều hơi gầy, cũng không đến mức bị kẹt lại, chỉ là cách vô cùng gần.

Gần đến mức Phó Thư Dạng thoáng cúi đầu xuống cũng có thể hôn lên trán Hứa Mân, mà ánh mắt của Hứa Mân lại vừa vịn rơi vào trên yết hầu của Phó Thư Dạng.

Từ xé chiều, bọn họ đã bắt đầu ở cùng nhau, nấu cơm, ăn cơm... trên người hai người đều dính mùi khói lửa như nhau, còn có cả mùi rượu. Giờ phút này, nó hòa lẫn vào nhau, ngay cả hô hấp và nhịp tim cũng dây dưa, không phân rõ đâu là của ai.

Ánh mắt của Phó Thư Dạng chuyển xuống dưới, nhìn thấy lông mi dài của Hứa Mân rũ xuống, che đôi mắt xinh đẹp lại, trên chóp mũi thanh tú lấm tấm mồ hôi, có lẽ là vì rượu nên gương mặt của cô ửng hồng, cánh môi kiêu diễm như một bông hồng đỏ...

Phó Thư Dạng như bị mê hoặc, trong lúc nhất thời không nhớ nổi chuyện khác, theo bản năng hơi cúi đầu xuống... Hiếm khi anh bị khản trương, tay không tự chủ mà dùng lực, Hứa Mân không kịp phòng bị, than đau.

Hai người đồng thời lấy lại tinh thần, hốt hoảng tách ra.

Phó Thư Dạng lên tiếng, giọng hơi khàn: "Mân Mân..."

"Học trưởng." Hứa Mân cũng lên tiếng cùng lúc.

Phó Thư Dạng dừng một chút rồi nói: "Em nói trước đi."

Hứa Mân chịu đựng nhịp tim đang đập loạn: "Em có việc muốn hỏi anh."

Phó Thư Dạng hít sâu một hơi: "Ra ban công đi."

Hai người ra ban công ngồi, gió lạnh thổi qua, ai cũng đã bình tĩnh hơn.

"Em muốn hỏi gì?" Phó Thư Dạng chủ động hỏi.

Hứa Mân hồi hộp nắm chặt ngón tay: "Hôm nay ở cửa hàng, anh hỏi em câu đó là có ý gì?"

"Về Mạnh Thao và Hàn Huyền Huyền à?" Phó Thư Dạng thấy Hứa Mân gật đầu, hỏi ngược lại: "Cho nên em cũng biết cậu ấy đã từng rất thích Hàn Huyền Huyền sao?"

"Đã từng?" Hứa Mân hơi khó hiểu.

Chuyện xưa trong sách đối với cô mà nói, không thể dùng từ "đã từng" để diễn đạt.

Chẳng lẽ trước khi quen biết cô, Mạnh Thao đã từng thích Hàn Huyền Huyền?

Không đúng, ngay cả anh cũng không nhớ là có chuyện này.

Phó Thư Dạng đổi một cách nói khác: "Hoặc là tương lai?"

Hứa Mân cắn răng một cái: "Học trường, có phải anh cũng xuyên qua không?"

Lời này vừa nói ra, cả người Hứa Mân lập tức căng thẳng, da của ghế dựa cũng sắp bị cô nắm rách.

"Xuyên qua?" Phó Thư Dạng suy nghĩ một hồi, vẫn không hiểu rõ cho lắm: "Nhưng sao em lại biết... Được rồi, anh nói trước, anh không phải xuyên qua, anh sống lại."

Hứa Mân mở to mắt, hồi lâu mới nói: "Chẳng trách..."

Chẳng trách anh biết nhiều chi tiết như vậy, chính anh từng sống một lần, hiểu rõ cái thế giới này, đương nhiên phải biết nhiều hơn so với người đọc sách như cô.

Chỉ là anh sống lại vào lúc nào?

"Em xuyên qua từ đâu? Sao lại biết những chuyện xảy ra ở đời trước?" Phó Thư Dạng truy hỏi, giọng hơi căng thẳng.

"Anh biết xuyên sách không?" Hứa Mân đã sớm đoán ra đủ loại khả năng liên quan tới Phó Thư Dạng, cộng thêm chính cô là người xuyên sách qua, cho nên bây giờ rất dễ tiếp nhận.

"Xuyên sách?" Phó Thư Dạng biết một chút: "Ý của em là vị trí thế giới của chúng ta, thật ra là một quyền sách?"

Hứa Mân nói những gì mình biết cho Phó Thư Dạng, đương nhiên nội dung cụ thể trong sách thì cô chỉ nói hàm hồ qua loa, cô còn rất chú trọng đến một việc: "Anh sống lại từ lúc nào?"

"Đương nhiên là sau khi chết." Hai tay Phó Thư Dạng giao nhau, nắm chặt, trên mu bàn tay nổi lên gân xanh, đầu ngón tay trắng bệch: "Em đã đọc sách, có lẽ cũng biết anh chết như thế nào nhỉ?"

Anh nói rất chậm, từng chữ đều như nặn ra từ tận sâu trong cổ họng.

Đầu tiên Hứa Mân thấy hơi kỳ lạ, nhưng khi nhìn thấy gương mặt căng cứng tái nhợt dưới ánh đèn của anh thì chợt hiểu ra.

Phó Thư Dạng là một người kiêu ngạo, anh là Dạng thần được rất nhiều người sùng bái như vậy, đời trước sống thành như thế kia, chắc là anh rất thất vọng về mình, chắc chắn anh không hi vọng người khác biết.

"Em biết, anh bị Hàn Thủ hại chết." Hứa Mân cố gắng dùng giọng bình tĩnh, thoải mái nói: "Nhưng anh chỉ là một vai phụ nhỏ, cho nên rốt cuộc anh bị anh ta hại chết như thế nào thì em cũng không biết. Em chỉ biết là sau khi anh ta hại chết anh, còn cướp cả công ty của anh. Cho nên, có lẽ là có liên quan đến làm ăn nhỉ? Anh đừng nghĩ nhiều, đời trước anh ta có thể thắng anh, đơn giản là vì tác dụng hào quang của nhân vật chính. Nhưng đời này không như thế, anh xem, chúng ta đã chiếm thế thượng phong, nhất định sẽ chiến thắng bọn họ."

Ngón tay của Phó Thư Dạng mở ra rồi co lại, giọng càng trầm thấp: "Vậy vì sao em biết Mạnh Thao thích Hàn Huyền Huyền? Vì sao lúc trước lại ra sức cản không cho anh nghỉ học?"

"Trong sách cũng có ghi kết cục của Thao ca mà. Hàn Thủ muốn đối phó với anh thì đương nhiên phải chặt đứt phụ tá đắc lực của anh trước. Nhưng Thao ca và Sô ca chỉ được tả gọn trong một câu, cho nên em thật sự cũng không rõ về cuộc đời của các anh ấy." Hứa Mân vừa nghĩ vừa nói, giọng hơi gấp: "Còn về anh... Nếu em nói thật, anh có ghét em không?"

Về mặt của Phó Thư Dạng hơi mềm mại một chút: "Đương nhiên là không."

Hứa Mân nhéo lòng bàn tay, nói: "Ban đầu là vì biết anh rất biết kiếm tiền, cho nên muốn học mấy chiêu kiếm tiền từ anh. Nhưng cho tới nay, em cũng thật sự xem anh là bạn bè."

Phó Thư Dạng không lên tiếng.

"Anh, anh giận hả?" Hứa Mân cần môi hỏi.

Phó Thư Dạng lắc đầu: "Không, sao anh có thể giận em được?"

Nhưng sắc mặt anh vẫn rất xấu.

Anh biết Hứa Mân nói dối, chắc chắn cô biết tất cả những chuyện anh từng làm.

"Học trường." Hứa Mân chợt đứng dậy, đi qua chỗ Phó Thư Dạng.

Rốt cuộc cô vẫn có chút men say, bước chân hơi lảo đảo.

Phó Thư Dạng không kịp suy nghĩ mà đứng lên đỡ cô, Hứa Mân chợt dang hai cánh tay, trực tiếp ôm lấy anh.

Phó Thư Dạng không có phòng bị, vô thức lùi về phía sau, hai người cùng ngã vào trong ghế mây lúc nãy anh ngồi.

Phó Thư Dạng sợ Hứa Mân đụng vào ghế, vô thức bảo hộ cô trong lòng, lúc này hai người kề sát vào nhau, không có chút khe hở nào.

"Học trường." Hứa Mân ghé vào đầu vai Phó Thư Dạng, nói nhỏ vào tai anh: "Hai chúng ta là cùng một loại người, nói ra sẽ bị người ta xem như quái vật, sau đó bị bắt vào trong phòng thí nghiệm để quan sát. Cho nên chúng ta phải bảo vệ lẫn nhau... chèo chống lẫn nhau, sống tốt, cùng nhau sống thật tốt, anh nói đúng không?"

Phó Thư Dạng cảm giác lỗ tai nóng hổi, tim như bị thiếu đốt, trong đầu vang lên "ong ong".

Hứa Mân nói gì, anh đều như nghe rõ, lại giống như không nghe được gì.

Chờ khi anh rút cuộc tỉnh táo lại, lúc muốn nói chuyện mới phát hiện Hứa Mân đã ngủ thiếp đi trong ngực anh.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Edit by Link

Phó Thư Dạng đỡ khóc đỡ cười, cẩn thận ngồi xuống, điều chỉnh tư thế ngồi một chút để Hứa Mân ngủ thoải mái hơn.

Hứa Mân uống rượu nên ngủ rất sâu, hoàn toàn không hề ý thức được mình vừa bỏ lỡ điều gì.

Phó Thư Dạng cúi đầu nhìn cô gái trong lòng, gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn bị nhuộm thành một màu đỏ ửng, lông mi thon dài khéo léo khép lại, mũi nhẹ nhàng mấp máy theo hô hấp, cánh môi đỏ tươi đẹp như hoa hồng khẽ hé ra một đường nhỏ...

Phó Thư Dạng vội dời tầm mắt nhìn mái tóc đen dài của cô đến say mê.

Tiếp xúc với Hứa Mân một thời gian dài như vậy, Phó Thư Dạng tự nhận là mình vẫn hiểu rõ cô.

Cô cố gắng muốn biểu hiện tự nhiên nhưng thật ra trong lòng lại càng hoảng hơn ai hết.

Vừa rồi lúc nói đến tình tiết trong sách, khi nói tới những người khác cô đều rất thả lỏng, nên ghét thì ghét, nên thích thì thích, yêu ghét rõ ràng. Duy chỉ có lúc nói đến anh, cô rất cố gắng muốn biểu hiện sự ung dung tùy ý nhưng thật ra lại hoàn toàn không dám nói nhiều.

Rõ ràng Hứa Mân nói dối, ít nhất thì cô đang che giấu một chút chuyện.

Che giấu cái gì mới được?

Tại sao cô lại phải che giấu?

Thật ra thì cũng không khó nghĩ ra, Phó Thư Dạng biết đời trước mình quá trốn bao nhiêu, làm bao nhiêu chuyện xấu.

Hiện tại khi nhớ lại, anh cũng không dám tin là có một số việc là tự mình làm ra.

Cái Hứa Mân che giấu chắc chắn chính là những quá khứ kinh khủng kia.

Cô đang giữ lại mặt mũi cho anh.

Nhưng từng làm thì chính là từng làm, cho dù ngoài miệng không nói nhưng trong lòng bọn họ đều biết rõ.

Phó Thư Dạng không muốn cho bất kỳ ai biết về những quá khứ kia. Nếu như nhất định phải lựa chọn thì anh tình nguyện cho toàn thể giới biết nhưng nhất định phải che giấu Hứa Mân.

Kết quả hiện tại lại là ai cũng không hề biết, chỉ có duy nhất một mình Hứa Mân biết.

Từ lúc sống lại đến nay, đây là lần đầu tiên anh chán nản như thế.

Phó Thư Dạng gờ tay lên nhéo mạnh mí mắt của mình một cái, không biết phải làm sao bây giờ.

Cách xử sự của Hứa Mân đang nói cho anh biết là cô không để ý những quá khứ kia.

Nhưng mà anh để ý.

Phó Thư Dạng vừa buông lỏng tay, cơ thể Hứa Mân mất khống chế trượt xuống một chút.

Cô vẫn chưa tỉnh nhưng dường như lúc mơ cũng cảm giác được mình đang trượt xuống, gờ tay bám vào cổ Phó Thư Dạng.

Tay nhỏ mềm mại phủ lên trên da thịt trần trụi, trong đầu anh vang lên một tiếng "ầm", giống như có thứ gì đó vừa nổ tung.

Máu dưới lớp da thịt đều đang sôi trào, kêu gào muốn phá vỡ trời buộc để làm chút gì đó với cô gái trong lòng.

Phó Thư Dạng nhìn môi đỏ gần trong gang tấc, không còn dám ôm cô vậy nữa.

Anh đứng lên, bế Hứa Mân vào trong phòng ngủ, thả xuống giường đệm êm ái.

Động tác này làm cho điện thoại của Hứa Mân rơi ra khỏi túi, Phó Thư Dạng sợ đánh thức cô, nhanh tay nhanh mắt đưa tay chụp lấy. Anh đang muốn đặt qua một bên, không biết có phải Hứa Mân gấp ác mộng hay không mà chợt vuron tay quơ loạn như muốn bắt lấy thứ gì đó.

Phó Thư Dạng vội ngồi xổm người xuống: "Mân Mân, em sao vậy?"

Đương nhiên Hứa Mân không nghe thấy, cô quơ lung tung, túm được tay anh thì mới yên tĩnh lại.

Phó Thư Dạng nhìn hai bàn tay đang chồng lên nhau, trong đầu trống rỗng không muốn nghĩ gì cả.

Hứa Mân đã hoàn toàn ngủ say, Phó Thư Dạng nhẹ nhàng lấy tay ra khỏi tay cô nhưng lại phát hiện điện thoại trong tay sáng lên. Vừa rồi Hứa Mân túm lấy tay anh, đồng thời cũng chụp được điện thoại nên vừa hay mở khóa.

Không chỉ mở khóa mà còn nhấn vào một tệp văn kiện.

Một tệp văn kiện tên là [YSJQ].

Không biết vì sao, trong giây lát này Phó Thư Dạng lại xem hiểu được phụ âm mẫu của chữ này - kịch bản nguyên sách. (*yuan shū jùqíng)

Phó Thư Dạng dừng động tác lại, ngón tay đang run nhẹ nhẹ.

Anh đang là nhân vật ở trong sách, biết rất nhiều chuyện nhưng cũng có rất nhiều chuyện anh không biết.

Thị giác chứng kiến đồ vật của Thượng Đế lớn hơn rất nhiều so với những gì anh nhìn thấy.

Hướng chỉ đồ vật trong phần văn kiện này đại biểu cho việc Hứa Mân biết hết tất cả, đại biểu cho hình tượng của anh trong lòng cô như thế nào.

Dự hoặc này thật sự quá lớn, Phó Thư Dạng cũng không chống đỡ được.

Anh quyết tâm, thử ấn mở tệp văn kiện kia.

Tệp văn kiện thiết lập mật mã.

Đối với Phó Thư Dạng mà nói, việc phá giải loại mật mã này không hề có chút độ khó nào.

Nhưng mà anh thật sự muốn xem điện thoại của Hứa Mân sao?

Lâu quá không thao tác, điện thoại di động tự khóa màn hình.

Phó Thư Dạng nhắm mắt lại suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cắn răng kéo ngón tay của Hứa Mân qua mờ khóa điện thoại.

"Phó Thư Dạng..." Hứa Mân nằm trên giường đồng thời bật ra một tiếng nỉ non.

Tay Phó Thư Dạng run lên, điện thoại đập xuống ngón chân nhưng anh không cảm thấy đau chút nào.

Anh đứng đơ tại chỗ, không dám ngẩng đầu, không dám nhìn Hứa Mân.

Trong đầu trống rỗng chỉ có một ý nghĩ, Hứa Mân mà thấy anh quá quắt như vậy thì chắc chắn sẽ rất thất vọng, rất ghét bỏ nhỉ?

"Anh phải sống thật tốt." Hứa Mân nói thầm.

Cô không hề tỉnh lại, chỉ đang nói mơ mà thôi.

Phó Thư Dạng không dám tin ngẩng đầu lên, có lẽ Hứa Mân nằm mơ không tòi, khóe miệng hơi cong lên, vẻ mặt điềm tĩnh.

Không biết cô nằm mơ thấy gì nhưng giờ phút này chắc chắn trong giấc mơ của cô có anh.

Cô mơ thấy anh, anh cảm thấy rất vui.

Phó Thư Dạng nhắm mắt lại, nhặt điện thoại lên đặt trên tủ đầu giường.

Sau đó, anh chậm rãi đứng dậy, lúc này mới cảm giác được sau lưng của mình ướt đẫm mồ hôi.

Anh cúi đầu xuống, môi khẽ chạm lên đỉnh đầu Hứa Mân một cái, sau đó lại chăm chú nhìn gương mặt lúc ngủ của cô một hồi lâu rồi mới trở về phòng mình.

Phó Thư Dạng đi vào phòng tắm, thờ dài một hơi thật dài dưới dòng nước.

Từng hình ảnh đời trước từng trải qua hiện lên trong đầu anh.

Sau khi Kim Mầu lấy trộm thành quả còn kiếm có đuổi anh đi.

Phó Thư Dạng không khiếu nại được, cũng không tìm được cách minh oan, vì cuộc sống nên đành phải đi kiếm việc làm.

Anh vốn có năng lực, nếu muốn tìm một công việc cũng không khó.

Nhưng lúc nào Kim Mầu cũng nhìn chăm chăm vào anh, lợi dụng các mối quan hệ của mình để chèn ép anh sít sao.

Ngay cả một công việc liên quan tới chuyên ngành mà Phó Thư Dạng cũng không tìm được.

Anh là Dạng thần, là đối tượng từng được vô số người sùng bái lại rơi xuống hoàn cảnh như thế, tâm tính đã bị vấy vẹo.

Thật ra Kim Mầu cũng không đuổi tay được dài như thế, ngoại trừ công việc liên quan đến chuyên ngành thì vẫn còn rất nhiều công việc có thể làm, nếu không thì anh cũng có thể đổi sang thành phố khác để sinh sống.

Nhưng Phó Thư Dạng không làm vậy, anh cam chịu.

Anh vô tình đánh nhau với một tên lưu manh, sau đó đánh ra tình cảm, đi theo tên lưu manh kia làm côn đồ.

Lần đầu gặp Hứa Lang là có người "mời" bọn họ đi quấy rối cô ta.

Chỉ là bọn họ còn chưa động thủ thì đã đụng phải Hàn Thù, Hàn Thù cao cao tại thượng, không ai sánh bằng, hung hăng sỉ nhục bọn họ một trận.

Cũng từ lúc đó trở đi, Phó Thư Dạng ghi hận Hàn Thù.

Sau này, vì anh đánh nhau vô cùng hăng nên nổi danh trong vòng, sau đó bị kéo vào một tổ chức phạm tội.

Thật ra, từ một khắc anh bước vào tổ chức thì Phó Thư Dạng đã biết mình xong rồi.

Anh không còn đường lui, anh đang đi một con đường chết.

Có lẽ bởi vì trong lòng đã hiểu quá rõ nên anh hoàn toàn biến thành một con người khác, một con người không còn bị bất kỳ thứ gì gọi là tình người trói buộc nữa.

Trong tổ chức phạm tội chẳng có ai tốt cả nhưng lại có rất nhiều tiền.

Phó Thư Dạng nghĩ ra một kế hoạch hoàn mỹ là đẩy tất cả những người trong tổ chức vào ngục giam, sau đó anh cầm tiền mở công ty. Phó Thư Dạng vốn rất có thiên phú, chỉ cần cho anh món tiền đầu tiên thì anh có thể khiến tiền đẻ ra tiền, cuối cùng trở thành người đàn ông giàu nhất.

Nhưng thật ra những ngày đó anh sống chẳng vui vẻ gì.

Lúc không có tiền, cần tiền thì cảm thấy tiền là vạn năng. Nhưng lúc thật sự có được rồi thì mới phát hiện mình không hề có hứng thú nổi với bất kỳ chuyện gì cả. Kiếm nhiều tiền như vậy mà anh lại không biết phải dùng thế nào.

Cho nên anh thích đốt tiền chơi, vui thì đốt mà không vui cũng đốt.

Đương nhiên anh biết làm vậy là phạm pháp, nhưng chuyện phạm pháp mà anh làm đã có một giò, không ngại nhiều thêm một cái.

Thật ra anh không ngừng phạm pháp, không ngừng phạm tội cũng chỉ là muốn kết thúc sớm chút mà thôi.

Khi đó anh đã không còn muốn sống cuộc đời của mình nữa.

Mà sau khi anh chết, phản ứng của những người bên cạnh càng chứng minh anh hoàn toàn thua rồi.

Hiện tại quay về một đời bình ổn, Phó Thư Dạng rút ra được một kết luận: Con người thật sự không thể đi sai đường, chỉ cần đi sai một bước cũng sẽ không quay đầu lại được nữa.

Lúc sống lại, anh thật sự không hề muốn sống nữa vì đời trước anh đã sống đủ rồi.

Là Hứa Mân nhỏ bé đáng thương không ngừng kiên trì muốn kéo anh ra khỏi vũng bùn.

Đến bây giờ anh vẫn còn nhớ rõ, đêm gặp mặt đầu tiên Hứa Mân đã nói không ai chúc cô một câu sinh nhật vui vẻ.

Một khác đó, Phó Thư Dạng có cảm giác nhu cầu mãnh liệt.

Chỉ cần anh nói một câu cũng có thể khiến người khác vui vẻ.

Hơn nữa lúc đó bên cạnh không có người thứ ba, anh là người duy nhất có thể nói câu này.

Trong nháy mắt đó, anh lại có thể tìm được một chút giá trị tồn tại của mình.

Sau này, Hứa Mân càng giúp anh tìm được nhiều giá trị tồn tại của mình hơn.

Nhưng vừa rồi, suýt chút anh đã xem trộm điện thoại của Hứa Mân.

Có lẽ hành vi xem trộm điện thoại cũng không nghiêm trọng bao nhiêu, ít nhất khi so với những chuyện anh làm ở đời trước thì chuyện này chẳng đáng là gì. Nhưng một bước sai thì mỗi bước sau đều sai, có những thứ một khi đã mở ra một cửa thì cũng sẽ không giữ được nữa.

Một kiếp này, trong lòng anh đã có người mình muốn bảo vệ, Phó Thư Dạng không cho phép mình lại phạm phải sai lầm như đời trước nữa.

Anh nhất định phải sạch sẽ, quang minh chính đại bảo vệ Hứa Mân.

Phó Thư Dạng ngồi xổm người xuống, cầm bàn chải nhỏ bắt đầu cọ nhà vệ sinh, cho dù đây là nhà vệ sinh nhưng chỉ cần mỗi một chỗ bẩn đều được chà sạch sẽ thì vẫn có thể trắng tinh như mới.

Có lẽ vết nhơ trong cuộc sống và đời trước cũng đã chảy xuống đường cống ngầm trong ký ức.

-

Buổi sáng, lúc Hứa Mân tỉnh lại, nhìn thấy ánh mặt trời chói chang bên ngoài, tâm trạng rất tốt.

Đây là một giao thừa ấm áp.

Cô xuống giường, chợt khựng lại nửa nhịp khi phát hiện quần áo trên người mình vẫn chưa thay, lúc này cô mới nhớ tới chuyện tối hôm qua, lập tức ảo não gõ đầu.

Sao cô có thể ngủ vào lúc quan trọng như vậy được chứ?

Quả nhiên rượu hại người rất nặng, sau này có đánh chết cô thì cô cũng không uống.

Không biết là Phó Thư Dạng có phản ứng thế nào nhỉ?

Rốt cuộc anh có đồng ý không?

Hứa Mân sắp bị sự ngu xuẩn của mình làm cho tức chết rồi.

Do tối hôm qua uống rượu nên cô mới có can đảm dám nói thẳng ra.

Nếu hôm nay anh bắt cô nói lại lần nữa thì cô sẽ sợ, nhất định không nói nên lời.

Hứa Mân chôn đầu vào chăn buồn bực rống lên vài tiếng, không muốn động, khó chịu quá đi.

Điện thoại di động vang lên, là Hứa Trạc gọi tới hỏi khi nào thì cô tới, có cần phải tới đón hay không.

Hứa Mân cúp điện thoại rồi mới xốc lại tinh thần rồi giương rửa mặt, sau đó cầm theo quà đã mua cho Hứa Trạc.

Lúc mở cửa, cô còn đang suy nghĩ có cần đến chào Phó Thư Dạng một tiếng hay không, nhưng cửa vừa mở, cô đã thấy Phó Thư Dạng nghiêng người dựa mình trên vách tường đối diện, không biết đã chờ bao lâu rồi.

Hôm nay anh mặc một cái áo khoác dài màu vàng nhạt, bên trong là một cái áo len màu cà phê, vai rộng eo hẹp, đôi chân thon dài thẳng tắp, vừa ảm áp vừa đẹp trai.

Hứa Mân không tự chủ được nuốt xuống một cái, nai con trong lòng cũng không hề yên tĩnh, nhảy nhót không ngừng.

"Giao thừa không tiện đón xe, anh đưa em tới nhà cậu." Phó Thư Dạng nói.

Hứa Mân khó khăn nói: "Cảm, cảm ơn học trưởng."

"Vậy đi thôi." Phó Thư Dạng đưa tay cầm lấy đồ trong tay cô.

Thái độ của anh không khác ngày thường chút nào, giống như hôm qua chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nhiều lần Hứa Mân muốn nói gì đó nhưng lại không tìm được cái gì để nói.

Mãi đến khi tới dưới lầu nhà Hứa Trạc, hai người hầu như không hề nói chuyện.

Hứa Mân hơi ảo não, cúi đầu tháo dây an toàn, rầu rĩ nói: "Cảm ơn anh đã đưa em đi."

"Không phải đưa em đi." Phó Thư Dạng nói.

Hứa Mân không hiểu, lơ mơ ngẩng đầu nhìn anh.

Phó Thư Dạng nghiêng người tới vén một sợi tóc bị gió thổi trên gò má cô ra sau tai rồi nói: "Anh đang theo đuổi em."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

Edit by Link

Đầu ngón tay ảm áp của anh lướt qua lỗ tai như mạng theo một dòng điện, cảm giác tê dại từ thính tai chạy thẳng tới đáy lòng.

Trong đầu Hứa Mân "ầm" một tiếng, có vô số đóa pháo hoa nổ tung.

Quả nhiên đã bước sang năm mới rồi.

Cô chợt trở nên ngây ngốc không thôi, hoàn toàn không biết nên đáp lại thế nào. Cô chỉ cảm thấy có một dòng nước nóng đang chảy loạn trong cơ thể, huyết dịch từ đỉnh đầu đến lòng bàn chân cũng đang sôi trào.

Nhất định là nhiệt độ của điều hòa trong xe bị mở quá cao.

Hứa Mân vô thức sờ lên lỗ tai nóng bỏng của mình, hoàn toàn không còn thuộc cô nữa.

"Mân Mân, anh..."

"Mân Mân!" Giọng nói đột ngột xuất hiện ngắt ngang lời tỏ tình của Phó Thư Dạng, cũng xua đi bầu không khí mập mờ này.

Hứa Mân khẽ giật mình, chợt lấy lại tinh thần xoa xoa mặt mình rồi mới kéo kính xe xuống.

Trên gương mặt anh tuần của Hứa Trạc viết hai chữ "bất mãn" thật to, bắn ánh mắt từ vong về phía Phó Thư Dạng.

Phó Thư Dạng vội xuống xe chào hỏi Hứa Trạc: "Cậu, năm mới tốt lành."

Lái xe đến dưới nhà cậu để theo đuôi cháu gái người ta đúng là có hơi quá trớn, cũng khó trách cậu nhìn anh thấy khó chịu.

"Đừng gọi tôi là cậu." Hứa Trạc lạnh mặt nói: "Tôi không có cháu trai."

Phó Thư Dạng nghe lời đôi giọng: "Cảnh sát Hứa, năm mới vui vẻ."

Hứa Trạc: "..."

Lúc này Hứa Mân mới xuống xe, cười nói với Hứa Trạc: "Cậu, cháu nhớ cậu quá đi! Sao cậu lại xuống đây đón cháu vậy?"

Hứa Trạc hừ một tiếng: "Nếu cậu không xuống đây xem thì hôm nay cháu còn lên nhà nữa không?"

Thật ra cũng không phải là hấn xuống đón Hứa Mân. Chỉ vì hôm nay Hứa Mân tới ăn cơm nên Hứa Trạc mới đặc biệt ra ngoài mua một đồng hồ ăn ngon, vừa về tới thì thấy một chiếc xe đậu ở ven đường.

Hứa Trạc cực kì cảnh giác Phó Thư Dạng nên nhớ rất rõ xe của anh.

Vừa vòng qua xe xem một chút, quả nhiên là Phó Thư Dạng. Hơn nữa hai người dựa vào hơi gần, bầu không khí còn rất mập mờ. Cũng không biết anh đã làm gì Hứa Mân mà khiến cho mặt của cô gái nhỏ đỏ bừng lên, nhưng về mặt lại vui vẻ, ngay cả ánh mắt cũng đang phát sáng.

Cực kỳ giống những người đang bị tra nam lừa gạt nhưng vẫn cứ ngu ngốc sa vào.

Cho nên Hứa Trạc mới vội tới chặn dứt.

"Cậu đừng giận mà, chủ yếu là hôm nay cháu không lái xe nên mới làm phiền học trường đưa tới." Hứa Mân vừa nói vừa liếc mắt ra hiệu với Hứa Trạc một cái.

Lúc trước nghe nói Phó Thư Dạng chỉ đón năm mới một mình nên Hứa Mân mới lên bàn bạc với Hứa Trạc, muốn mời Phó Thư Dạng ăn tết chung.

Hứa Trạc vẫn chưa nói là đồng ý hay không nên cô cũng không nói với Phó Thư Dạng.

Hiện tại mọi người đều ở dưới lầu, Hứa Mân vẫn hi vọng Hứa Trạc có thể lên tiếng mời một lần.

"Lúc cậu hỏi có cần qua đón cháu hay không thì cháu cũng không phải trả lời thế này." Hứa Trạc cố ý làm như không thấy ánh mắt của Hứa Mân.

Hứa Mân nắm lấy cánh tay hấn nũng nịu: "Không phải vì cháu không nỡ để cậu tốn công đi một chuyến sao?"

Tâm trạng Hứa Trạc tốt lên một chút: "Đi thôi."

Hứa Mân vội lấy hộp quà đã chuẩn bị ở ghế sau ra.

Hứa Trạc đi được hai bước lại ngoảnh đầu thấy Phó Thư Dạng vẫn còn đứng tại chỗ, rất mất hứng nói: "Còn đứng đó làm gì? Đi theo đi, thấy con gái xách đồ cũng không biết giúp một tay à?? Có chút mắt nhìn nào không?"

Dáng vẻ khó chịu của hấn quá đáng yêu, Hứa Mân nén cười không được, quay đầu ra sức nháy mắt với Phó Thư Dạng.

Trong mắt Phó Thư Dạng cũng tràn ra ý cười, anh biết khúc mắc của Hứa Trạc, cũng có thể hiểu được tâm trạng của hấn cho nên sẽ không đề ý đến thái độ của hấn.

Huống chi đã tiếp xúc lâu như vậy rồi, Phó Thư Dạng cũng đã hiểu được chút tính tình của Hứa Trạc. Ngoài miệng hấn nói không ưa anh nhưng thật ra mỗi lần Phó Thư Dạng gặp phiền phức thì hấn vẫn giúp đỡ anh.

Ý của Hứa Trạc là muốn mời anh ăn tết cùng, Phó Thư Dạng rất cảm động.

Anh vội đi lên hai bước cầm lấy đồ trong tay Hứa Mân: "Cảnh sát Hứa dạy rất đúng, sau này cháu nhất định sẽ học tập cảnh sát Hứa nhiều hơn."

Nói xong còn muốn xách đồ giúp Hứa Trạc.

Đương nhiên Hứa Trạc sẽ không để cho anh xách.

Hứa Mân đi lên hai bước sánh vai với Hứa Trạc, kể một vài chuyện lý thú gần đây cho hắn nghe, hai cánh tay còn vắt ra sau lưng lén lút ra dấu cho Phó Thư Dạng.

Phó Thư Dạng nhìn bàn tay nhỏ nhắn thon dài đẹp để xoay chuyển như đóa hoa của cô, trong lòng mềm mại không thôi.

Hứa Trạc là một người đàn ông độc thân, trong nhà vô cùng gọn gàng sạch sẽ, cách bày trí cũng là kiểu cứng rắn, hoàn toàn tuyệt phối với khí chất của hắn.

Nhưng trên ghế sa lon trong phòng khách có một cái túi Hello Kitty màu hồng, Phó Thư Dạng liếc mắt cũng có thể nhận ra đây là bản số lượng có hạn.

Không cần nghĩ nhiều, thứ này là chuẩn bị cho Hứa Mân.

Thật ra Hứa Mân không thích màu hồng, mà là nguyên chủ thích. Đương nhiên nguyên chủ cũng chỉ thích khi còn nhỏ mà thôi, sau khi lớn lên cũng không thích nữa nhưng hiển nhiên Hứa Trạc không biết điều này.

"Cậu, cái này là cho cháu phải không?" Hứa Mân nhào qua ôm lấy cái túi.

Cô không thích màu hồng nhưng cái túi này thì khác.

Cảnh sát Hứa là một thằng nam kiên cường, hắn có thể chạy đi mua cái túi nằm ngoài thẩm mỹ của hắn như vậy, đơn giản chỉ vì Hứa Mân thích.

"Ừm." Hứa Trạc thân nhiên lên tiếng giống như không để tâm, nhưng lúc quay người đi vào phòng bếp thì vẫn lên cười.

Phó Thư Dạng cắt đồ xong, đang tính đi vào phòng bếp giúp đỡ, Hứa Mân cũng vội đi theo.

Phó Thư Dạng cản cô lại, thấp giọng nói: "Em đừng nấu cơm, đừng để bị lộ."

Hứa Mân sững sốt một chút mới nhớ ra nguyên chủ không biết nấu cơm.

Bỗng nhiên tâm trạng của Hứa Mân hơi khó chịu, nếu Hứa Trạc biết...

"Em là em, cũng là cô ấy." Phó Thư Dạng khẽ vuốt nhẹ lên đỉnh đầu Hứa Mân một chút, nói khẽ: "Đừng nghĩ nhiều."

Hứa Mân cảm giác đỉnh đầu bốc lên khí nóng, chân hơi mềm.

Hứa Trạc đã cắt đồ xong, hắn đang muốn quay người lại thì Phó Thư Dạng buông tay ra, đi vào phòng bếp.

Hứa Mân đứng tại chỗ một hồi, nâng gương mặt tươi cười đi theo vào phòng bếp: "Có cần cháu giúp không?"

"Không cần, cháu đi ra ngoài chơi đi." Hứa Trạc nói: "Máy tính không có mặt khải, điều khiển TV ở trên bàn trà, đồ ăn vặt và hoa quả đặt ở..."

Hắn vẫn còn xem Hứa Mân là trẻ nhỏ, cuối cùng không nhận được dặn dò mọi thứ một phen.

Hứa Mân ngoan ngoãn nghe xong mới trở lại phòng khách xem tivi.

Trong phòng bếp, Hứa Trạc nhìn động tác nấu cơm thành thạo lại ưu nhã của Phó Thư Dạng, từ từ hơi nghi ngờ: "Cậu đã từng học nấu nướng à?"

Đương nhiên là đã từng học qua, đời trước nhàm chán nên anh mới đầu bếp năm sao về nhà dạy chơi.

"Đã từng học." Phó Thư Dạng thừa nhận: "Bây giờ làm công ty quá khó khăn, đối mặt với đủ loại người, cần có đủ loại kỹ năng. Tài nhiều không ép thân, hiện tại cháu nhìn thấy cái gì cũng muốn học một chút."

Hứa Trạc lắc đầu: "Kinh doanh thì lo kinh doanh đi, còn làm những thứ đồ lộn xộn này làm gì."

"Tài nấu ăn vẫn có ích." Phó Thư Dạng nói: "Thỉnh thoảng làm một bữa cơm cho người nhà, bạn bè, sẽ cảm thấy rất hạnh phúc."

Lần này Hứa Trạc cũng không tiếp tục làm khó Phó Thư Dạng nữa, chỉ nói: "Coi chừng tham thì thâm."

"Cháu hiểu." Phó Thư Dạng gật đầu: "Cảm ơn cảnh sát Hứa đã chỉ bảo."

Cơm trưa rất đơn giản, dù làm mì sợi nhưng trình độ học hỏi từ đầu bếp năm sao của Phó Thư Dạng cũng không phải để trưng, ngay cả Hứa Trạc cũng ăn nhiều hơn một bát, còn che giấu nói: "Tham gia quân ngũ quen rồi, lượng thức ăn hơi lớn."

Đã có biểu hiện ở cơm trưa, buổi chiều chuẩn bị cơm tối niên cũng biến thành Phó Thư Dạng là chủ bếp, Hứa Trạc là trợ thủ.

Hứa Mân không có việc gì làm nên lén tán gẫu với Phùng Hiểu Chi.

【 Hoa hồng hồng: Hiểu Hiểu! Phó Thư Dạng nói muốn theo đuổi mình đó, mình phải làm gì bây giờ? 】

Phùng Hiểu Chi còn đang nhàm chán ở studio lập tức tỉnh táo tinh thần.

【 Hiểu Hiểu Hiểu Chi: Đừng trả lời nhanh quá, để anh ấy theo đuổi lâu một chút. 】

【 Hoa hồng hồng: Mình sợ mình trụ không nổi. 】

【 Hiểu Hiểu Hiểu Chi: Cậu có chút triển vọng được không? Thứ gì có được quá dễ dàng thì đàn ông đều sẽ không biết quý trọng. 】

【 Hoa hồng hồng: Ban đầu Tề Hoàng theo đuổi cậu thế nào? 】

Một hồi lâu Phùng Hiểu Chi mới trả lời lại.

【 Hiểu Hiểu Hiểu Chi:... Mình theo đuổi anh ấy. 】

【 Hoa hồng hồng:... 】

【 Hiểu Hiểu Hiểu Chi: Hết cách rồi, khi tình yêu tới thì chẳng ai trụ nổi cả. 】

Hứa Mân: "..."

Được rồi, chuyện này hỏi ai cũng vô dụng.

Tóm lại là hai người bọn họ ở chung, nếu Phó Thư Dạng thật sự muốn làm gì cô, cô đi tìm ai đó hỏi thêm kinh nghiệm thì có lẽ cũng không trụ nổi.

Hiện tại, chỉ cần nhớ lại động tác, dáng vẻ và lời nói lúc đó của Phó Thư Dạng thôi là Hứa Mân sẽ không nhìn được mặt đỏ tim run.

Cô vui mặt vào trong gối ôm, hai chân lắc lư hai lần.

Vui quá đi!

Cơm tất niên rất phong phú, Hứa Trạc lấy rượu để ra, Hứa Mân không dám uống rượu nữa nên ngoan ngoãn rót một ly sữa bò.

Phó Thư Dạng lại bung vào phòng bếp hâm nóng.

Hứa Trạc thừa dịp Phó Thư Dạng không có ở đây, hỏi Hứa Mân: "Hai đứa ở bên nhau rồi à?"

Hứa Mân lắc đầu: "Vẫn chưa ạ."

Hứa Trạc còn muốn nói gì đó thì Hứa Mân lại nói: "Nhưng cũng nhanh thôi."

Hứa Trạc: "... Tuổi cháu còn nhỏ, không thể nhìn một chút sao?"

"Chủ yếu là nhìn không được mà." Hứa Mân cũng không cần nặt mũi, đáng thương nói: "Cháu, cháu rất thích anh ấy."

Hứa Trạc: "..."

Phó Thư Dạng hâm nóng sữa bò xong quay lại, hần cũng chuyển chủ đề.

Phó Thư Dạng bung ly rượu lên, chân thành nói: "Cảnh sát Hứa, cảm ơn ngài đã mời cháu ăn tết. Cháu sống hơn hai mươi năm, đây là lần đầu tiên không phải ăn tết một mình, cháu rất vui."

Tên khốn kiếp này còn chơi bài tình cảm.

Nhưng có đôi khi, bài tình cảm rất hiệu nghiệm.

Từ sau khi Hứa Mân nói thích Phó Thư Dạng, Hứa Trạc đã âm thầm điều tra bối cảnh của anh.

Hắn biết Phó Thư Dạng là cô nhi, dù cũng có quan hệ bạn bè không tồi nhưng những ngày lễ tết thế này, đặc biệt là lễ lớn như tết âm lịch, đây là thời gian người nhà đoàn tụ, tóm lại là không thích hợp để mời bạn bè đón chung. Cho dù người nhà của bạn không để ý nhưng chính mình cũng sẽ cảm thấy khó chịu.

Cho nên năm nay Hứa Mân nói muốn mời Phó Thư Dạng tới đón tết, Hứa Trạc còn đang do dự.

Hắn không muốn Phó Thư Dạng ăn tết lẻ loi một mình, lại sợ anh sẽ cảm thấy không được tự nhiên.

Nhưng mà hiện tại xem ra, Phó Thụ Dạng cũng không hề không được tự nhiên.

Trước kia anh không đồng ý tới nhà bạn ăn tết nhưng năm nay lại vào nhà của hắn... Thật ra là anh đã xem Hứa Mân như người nhà rồi.

Hứa Trạc lạnh mặt nói: "Đừng gọi cảnh sát Hứa, tôi không muốn ăn bữa cơm đoàn viên đêm ba mươi mà vẫn có cảm giác đang tăng ca."

Phó Thụ Dạng nghe lời, đối xưng hô: "Chúc cậu năm mới vui vẻ."

Hứa Mân cũng vội nâng sữa bò lên: "Chúc cậu năm mới vui vẻ."

Hứa Trạc: "... Chúc mừng năm mới."

Ý của hắn là có thể gọi chú mà?

Được rồi, có vài việc không có ép được.

Bữa cơm này vui vẻ hòa thuận, sau khi Hứa Trạc uống rượu, hắn không còn muốn bôi móc khuyết điểm của Phó Thụ Dạng nữa, chẳng qua là không nhìn được sẽ căn dặn thêm một chút.

Nói gần nói xa cũng đã coi Phó Thụ Dạng như người nhà.

Tiệc là cơm nước xong xuôi, Hứa Trạc nhận được điện thoại trong cục, khu chung cư gần đây xảy ra án mạng, hắn phải lập tức đến hiện trường.

Hứa Mân và Phó Thụ Dạng đành phải cáo từ trở về.

Phó Thụ Dạng uống rượu, Hứa Mân lái xe.

Lúc trước cô vừa thi bằng lái nhưng vẫn chưa lái bao giờ, cũng may là ăn tết, người và xe trên đường rất ít.

"Muốn đi thả pháo hoa không?" Phó Thụ Dạng ngồi ở ghế phụ, có lẽ là vì uống rượu nên trông anh rất nhẹ nhàng, miễn cưỡng dựa vào chỗ ngồi, ngón tay thon dài đặt trên cửa sổ xe, thử gõ một cái, từ đầu đến cuối ánh mắt đều nhìn Hứa Mân.

Hứa Mân bị anh nhìn như vậy cũng hơi khẩn trương: "Ồ đâu có thể thả pháo hoa? Bây giờ còn bán không?"

"Anh đã mua rồi, đặt ở cốp sau." Phó Thụ Dạng nói: "Em lái theo anh nói, ở phía trước có một chỗ có thể thả pháo hoa."

Hứa Mân cười nói: "Anh đã nghĩ ra từ sớm rồi à? Lỡ như cậu không cho chúng ta đi thả pháo hoa thì sao đây?"

"Không sao cả." Phó Thụ Dạng nói: "Lần này không được thì vẫn còn lần sau."

Hứa Mân muốn chuyên tâm lái xe, không nói nhiều với anh.

Cô lái theo lời chỉ dẫn của Phó Thụ Dạng, hai mươi phút sau, Hứa Mân lái xe đến cổng một sân chơi.

"Chỗ này hả?" Hứa Mân chẳng hiểu gì: "Anh chắc chắn chỗ này được thả pháo hoa à?"

"Em đi theo anh là biết." Phó Thụ Dạng khẽ cười. Anh xuống xe trước, sau đó mở cửa xe giúp Hứa Mân.

Nhịp tim của Hứa Mân lại bắt đầu gia tăng.

Tết đến nên đương nhiên sân chơi không mở cửa, nhưng Phó Thụ Dạng lại tìm được một cửa nhỏ.

"Anh chắc chứ?" Hứa Mân cũng không ngốc. Phó Thụ Dạng như vậy, rõ ràng là không phải đến thả pháo hoa, ngay cả cốp sau mà anh còn chẳng mở.

Vấn đề là Hứa Mân cũng không biết rốt cuộc anh đưa cô tới sân chơi để làm gì?

"Không tin anh à?" Phó Thụ Dạng cười hỏi lại.

Hứa Mân lắc đầu: "Không phải."

"Vậy thì đi theo anh."

Phó Thụ Dạng dẫn Hứa Mân đến đu quay, sau đó mở một toa xe ra, ngồi vào.

"Anh..." Hứa Mân không dám tin: "Tết đến mà sân chơi vẫn kinh doanh à?"

Vừa dứt lời, đu quay chậm rãi chuyển động.

"Vốn là không kinh doanh." Phó Thư Dạng giải thích: "Nhưng cũng có lúc ngoại lệ."

Hứa Mân đoán: "Lúc tiền đủ nhiều à?"

Phó Thư Dạng: "Ừm."

Hứa Mân: "..."

Lúc đu quay di chuyển tới đỉnh, Phó Thư Dạng chợt nói: "Xem kia."

Hứa Mân còn chưa kịp hỏi là xem cái gì thì đã nghe thấy tiếng nổ liên tiếp.

Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bốn phương tám hướng đều có pháo hoa đang nổ tung trên không trung, hóa thành từng đóa hoa hồng nối tiếp nhau, phủ kín thấp sáng màn đêm, trong nháy mắt như đưa bọn họ vào trong biển hoa.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

Edit by Link

Hứa Mân đứng bật dậy, đi qua đi lại xem pháo hoa đầy trời.

Đẹp quá!

Đây là pháo hoa đẹp nhất là cô từng xem.

"Thích không?" Phó Thư Dạng cũng đứng lên, dựa vào bên người cô hỏi.

Hứa Mân ra sức gật đầu: "Thích."

Sao mà không thích được chứ?

"Thích là tốt rồi." Phó Thư Dạng thấy đuôi lông mày và khóe mắt cô đều tràn ngập ý cười, trong lòng anh cũng ấm lên.

Pháo hoa kéo dài hơn mười phút, Hứa Mân hơi xót tiền: "Cái này phải tốn bao nhiêu tiền vậy?"

Phó Thư Dạng lại cười nói: "Không tốn bao nhiêu cả, yên tâm đi, anh sẽ kiếm về lại."

Hứa Mân nhớ tới năng lực kiếm tiền của anh, cảm thấy lời vừa rồi của mình hơi không phóng khoáng, lại vội giải thích: "Thật ngại quá, không phải em nói anh dùng tiền linh tinh, mà em chỉ, em... Lúc trước em nghèo quen rồi nên luôn muốn..."

"Anh hiểu." Phó Thư Dạng khẽ vuốt đỉnh đầu Hứa Mân, dịu dàng nói: "Ngày tháng lúc trước đã qua rồi, sau này sẽ ngày càng tốt hơn."

Hứa Mân cảm giác có khí nóng truyền vào đỉnh đầu, tim cô lại bắt đầu đập rộn lên, nhiệt độ cơ thể tăng cao.

Không gian trong toa xe vốn nhỏ, động tác thân mật một chút là sẽ cảm thấy vô cùng mập mờ. Hứa Mân hơi bối rối, mắt không dám nhìn Phó Thư Dạng, chỉ có thể nhìn ra ngoài.

Pháo hoa hoa hồng đã dừng lại nhưng đu quay vẫn chưa hạ xuống, một toa xe nho nhỏ, lơ lửng đứng sừng sững lẻ loi giữa không trung, xung quanh không có bất kỳ người hay sự vật nào, chỉ có hai người bọn họ.

Hứa Mân chợt cảm thấy như vậy có chút giống với tình cảnh trong hiện thực của cô và Phó Thư Dạng. Bọn họ vẫn luôn ở trong vòng náo nhiệt, nhưng thực chất lại không hề giống những người xung quanh, may là có lẫn nhau nên cũng sẽ không cảm thấy cô đơn. Bởi vì có lẫn nhau nên mặc kệ con đường phía trước có gì, bọn họ cũng có thể giúp đỡ nhau, chèo chống cho nhau.

Hứa Mân dừng cảm ngắc đầu lên nhìn vào mắt Phó Thư Dạng: "Chắc chắn sẽ ngày càng tốt."

Cô cho là dưới tình cảnh lẳng mạn như thế, có thể Phó Thư Dạng sẽ tỏ lộ, sau đó hôn cô.

Cô đã chuẩn bị xong.

Nhưng mà Phó Thư Dạng không làm gì cả, chỉ yên lặng nhìn cô.

Đu quay bắt đầu từ từ hạ xuống.

Hứa Mân không biết nên thờ phào hay là mất mát.

Trở lại mặt đất, Phó Thư Dạng nói: "Đi thôi."

Hứa Mân vẫn không nhìn thấy nhân viên công tác đâu, nhưng vừa rồi đã có người mở đu quay giúp bọn họ, chắc chắn chỗ này có nhân viên làm việc.

Gần sang năm mới, anh bao cả chỗ này, còn để người ta tới đi làm, chắc chắn là đã cho không ít tiền.

Rốt cuộc Hứa Mân vẫn có chút đau lòng: "Không còn chơi gì khác sao?"

"Có nhiều trò có ít người chơi thì sẽ không có bầu không khí." Phó Thư Dạng hơi do dự rồi nói: "Nếu em muốn chơi thì lần sau, ban ngày anh sẽ dẫn em đi."

Hứa Mân cũng không cố đòi: "Vậy được rồi."

Ra khỏi sân chơi, Hứa Mân gọi điện thoại cho Hứa Trạc, bản án bên kia rất phiền phức, có lẽ sẽ phải bận rộn cả đêm.

Bọn họ trở lại nhà của Hứa Trạc cũng không có tác dụng gì, vậy nên lái xe thẳng về nhà trọ.

Sau khi xuống xe, Hứa Mân muốn đi nhấn nút thang máy, Phó Thư Dạng nói: "Trở về sớm thế làm gì? Xem tiết mục cuối năm không?"

Lúc này mới đúng 11 giờ. Ngày thường, thời gian này là dành để ngủ nhưng đối với ngày giao thừa mà nói thì bây giờ vẫn còn hơi sớm.

"Không về còn muốn đi đâu nữa?" Hứa Mân không dám nhìn vào mắt Phó Thư Dạng.

Vẫn còn muốn đi hẹn hò sao? Chẳng lẽ ban này vẫn không được tính là hẹn hò?

Chẳng lẽ anh còn chuẩn bị một ngạc nhiên?

Phó Thư Dạng nói: "Đi thôi, dẫn em đến một chỗ chơi vui hơn."

Anh nói xong cũng chuyển hướng, đi ra ngoài tiểu khu.

Hứa Mân không chút do dự đuổi theo.

Chỗ mà Phó Thư Dạng dẫn Hứa Mân đến cũng không có gì đặc biệt.

Ở cách tiểu khu không xa có một quảng trường Thời Đại mới, vốn là một trong những quảng trường náo nhiệt nhất.

Hiện tại không giống lúc trước, không phải cứ tới giao thừa là nhất định phải ngoan ngoan ở nhà đón giao thừa. Có vài người trẻ tuổi thích sôi nổi, thích nơi có nhiều người tụ tập, quen hay không quen, mọi người cùng nhau múa hát, cùng nhau hò hét vui cười, cùng nhau đón năm mới đến, đây là một cách ăn mừng khác.

Người người nhốn nháo trên quảng trường, âm nhạc vang động trời, tung bùng không thôi.

Ở giữa còn dựng một cái sân khấu, có người đang biểu diễn tiết mục.

"Đúng là sôi nổi thật." Trong nháy mắt, Hứa Mân bị nhóm ngọn lửa nhiệt tình, nhanh bước chen vào đám người xem trò vui.

Phó Thư Dạng vội đuổi theo.

Trên sân khấu đang làm ảo thuật.

"Tiếp theo đây sẽ là một trò ảo thuật, gọi là biến ra người sống..." Nhà ảo thuật đang giới thiệu: "Hiện tại chúng tôi cần một người xem lên hỗ trợ, có vị nào muốn lên trải nghiệm một chút không?"

Hứa Mân vừa mới bị đẩy ra hàng phía trước. Bởi vì có quá nhiều người, cô đứng không vững, lao đảo hai bước, lập tức bị ép chạy lên đầu tiên, Phó Thư Dạng muốn kéo cũng không kéo được.

"Vậy thì mời cô gái này đi!" Nhà ảo thuật vui vẻ vươn tay về phía Hứa Mân.

Hứa Mân: "..."

Chẳng phải nhà ảo thuật tìm người của mình sao? Thế mà nhà ảo thuật này lại to gan như vậy, dám tìm người thật luôn?

Không sợ bị lộ tẩy à? Không sợ cô vạch trần sao?

Người xung quanh đều đang ồn ào, Hứa Mân hơi do dự, theo nhà ảo thuật lên sân khấu.

Trên sân khấu có một cái rương lớn, rõ ràng là dùng để chứa người.

"Tôi phải chuẩn bị một chút, cô gái nhỏ xinh đẹp thế này, nếu không thì cô nhảy một đoạn cho mọi người xem nhé?" Nhà ảo thuật đề nghị.

Hứa Mân: "..."

Rốt cuộc đây là tình huống gì vậy?

"Không sao, nhảy tùy ý là được rồi." Nhà ảo thuật an ủi: "Không đòi hỏi phải chuyên nghiệp."

Đến bây giờ Hứa Mân vẫn chưa hiểu gì, nhưng đã đến nước này rồi, cô cũng không ngại nhảy.

Trải qua nửa năm học tập ở chỗ cô Trang, vũ đạo của Hứa Mân đã có sự tiến bộ rất lớn.

Cô phối hợp với âm nhạc bên cạnh, một đoạn múa dân tộc hạ bút thành văn, lúc xoay người, cô thấy Phó Thư Dạng đẩy một người đứng đầu ra, về mặt khả năng nhìn cô.

Hứa Mân vừa nhảy vừa làm một dấu wink với Phó Thư Dạng.

Cô làm với Phó Thư Dạng nhưng người xem không biết. Bọn họ thấy cô gái nhỏ chủ động như thế, đám người cũng rối loạn tung búng.

Ngay cả nhà ảo thuật cũng xem đến ngây người, mãi đến khi người bên cạnh nhắc nhở, hắn mới nhớ ra mình còn phải làm ảo thuật.

Hứa Mân được bỏ vào rương.

Thật ra loại ảo thuật này rất đơn giản, cái rương có cơ quan.

Sau khi nhà ảo thuật đẩy rương lại, trợ lý cũng mở cơ quan ở phía sau, kéo Hứa Mân ra ngoài.

"Ừa? Cô là ai?" Trợ lý nhìn thấy Hứa Mân, hơi sững sốt.

Hứa Mân khoanh tay: "Nhà ảo thuật của các anh bị gì vậy? Người của mình mà cũng không tìm ra à?"

Trợ lý cũng chả hiểu gì: "Được rồi cô gái nhỏ, nếu cô đã lên rồi thì giúp chúng tôi diễn màn ảo thuật này được không? Một lát sẽ cho cô tiền lì xì."

Đã đến nước này, Hứa Mân cũng không tiện từ chối: "Còn cần làm gì nữa?"

"Cô chỉ cần lên sân khấu một lần nữa là được rồi." Trợ lý nói: "Cô sẽ hạ xuống từ trên trời bằng dây cáp của chúng tôi, yên tâm, hình ảnh rất xinh đẹp."

Hứa Mân đang muốn đồng ý, chợt nghe thấy một trận ồn ào bên ngoài, có người đang nói "không thể vào".

Còn có người đang gọi "Mân Mân", là giọng của Phó Thư Dạng.

Hứa Mân vội chạy tới: "Học trưởng, sao anh lại tới hậu trường vậy?"

"Ồi, soái ca mỹ nữ, tôi xin hai người đó, giúp đỡ một chút được không?" Trợ lý đã gấp đến sắp khóc rồi: "Thầy của chúng tôi ở bên ngoài, muốn xuống đài cũng không được."

Hứa Mân nói: "Học trưởng, em đi trước..."

"Chờ chút đã." Mồ hôi trên trán Phó Thư Dạng như nước, anh giữ chặt trợ lý, trầm giọng hỏi: "Dây cáp của các người ở đâu?"

Trợ lý không hiểu gì nhưng lại bị khí thế của Phó Thư Dạng trấn áp, không tự chủ được mà dẫn hai người đến trước dây cáp: "Soái ca, mượn dùng bạn gái của cậu một lát, chỉ hai phút..."

Phó Thư Dạng không nói lời nào, bắt đầu ra tay mở dây cáp.

"Soái ca, soái ca!" Trợ lý rất cuống: "Người đâu, kéo cậu ta ra ngoài..."

"Cậu nhìn chỗ này đi." Phó Thư Dạng dừng lại, chỉ vào một đoạn dây thừng trên trong rồi nói.

"Tôi nhìn..." Trợ lý dừng lại.

Giữa đoạn dây thừng kia đã bị ai đó cắt một vết nứt, không chú ý sẽ hoàn toàn không nhìn ra được.

Nhưng mà chờ khi treo người trên không trung, dây thừng sẽ đứt.

Nhìn vị trí, vào lúc người vừa bị treo lên chỗ cao nhất, dây thừng sẽ chịu lực.

Đến lúc đó, nhà ảo thuật chỉ vào không trung một cái, một người từ trên trời giáng xuống, ngã chết trên sân khấu...

Hứa Mân rung mình một cái, trong nháy mắt, trợ lý cũng toát mồ hôi lạnh đầy người.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Trợ lý sắp điên rồi: "Sao cậu lại biết những chuyện này?"

"Tôi chỉ lo lắng cho bạn gái của tôi nên mới kiểm tra một chút." Phó Thư Dạng nói: "Còn đã xảy ra chuyện gì thì tôi đề nghị cậu nên điều tra thêm, vì sao lại không tìm thấy người 'kỳ thác' của các cậu."

Phó Thư Dạng nói xong, kéo tay Hứa Mân ra khỏi hậu trường.

Người bên ngoài còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đang ồn ào với nhà ảo thuật.

Phó Thư Dạng kéo Hứa Mân, vội vàng xuyên qua đám người.

"Học trường..." Hứa Mân nghĩ cũng rất sợ, nhưng cô cảm giác được tay Phó Thư Dạng đang run nhẹ, anh còn sợ hãi hơn cả cô.

"Thật xin lỗi." Phó Thư Dạng nói: "Anh không nên dẫn em tới đây."

"Chuyện này không thể trách anh được." Hứa Mân vội nói: "Nếu không phải anh đến hậu trường tìm em, em..."

Phó Thư Dạng chợt quay người, che miệng cô lại.

Hứa Mân không phản kháng, cứ thế mà nhìn Phó Thư Dạng.

Một lát sau, Phó Thư Dạng mới bình tĩnh một chút, thấp giọng nói: "Chuyện này đã từng xảy ra. Có một nhà ảo thuật khác bất mãn với nhà ảo thuật này, mua chuộc được một vị trợ thủ của hắn. Đời trước cũng có một người xem bình thường gặp nạn, ngã xuống từ trên dây cáp. Lúc đó anh đang tìm việc khắp nơi, cũng không chú ý tới chuyện này, sau này, trong lúc vô tình, Mạnh Thao mới nhắc tới một câu."

Nếu như anh nhớ rõ thì tối hôm nay anh sẽ không dẫn Hứa Mân đến quảng trường chơi.

"Vậy sao anh lại nhớ được?" Hứa Mân hỏi.

Phó Thư Dạng nắm tay cô chặt hơn một chút: "Vừa rồi, lúc nhìn thấy em bị bỏ vào trong rương, anh chợt cảm thấy rất sợ..."

Sau đó anh mới nhớ đến lời kể của Mạnh Thao, vội chạy đến hậu trường.

Hứa Mân thấy anh không nói được nữa, cầm ngược lại tay anh: "Anh xem đi, nếu em gặp nguy hiểm, anh có thể cảm giác được. Cho nên anh đừng sợ, chỉ cần anh sống tốt thì sẽ cũng có thể sống tốt."

Phó Thư Dạng không nói gì.

"Chúng ta về nhà đi." Hứa Mân nói.

Hai người sánh bước đi về nhà, đôi tay đang nắm cũng không buông ra.

Mặc dù Hứa Mân nghĩ mà sợ nhưng cô cũng không nhìn thấy tin tức kia, cũng không chịu đựng mấy phút sợ hãi và dẫn vật như Phó Thư Dạng nên cô vẫn cảm thấy rất ổn.

Nhưng Phó Thư Dạng thật sự khó chịu.

"Học trường, anh đừng lo, cũng đừng tự trách." Hứa Mân dừng lại trước cửa nhà: "Sau này chắc chắn em sẽ cẩn thận hơn, không để anh phải lo lắng."

Phó Thư Dạng ngẩng đầu nhìn cô hai giây, tay đột nhiên dùng sức, kéo Hứa Mân vào lòng, ôm chặt lấy cô: "Anh vốn muốn từ từ theo đuổi em, cho em hưởng thụ quá trình được theo đuổi. Nhưng đêm nay anh thật sự rất sợ. Anh, anh không chịu được nữa.. Mân Mân, anh thích em, làm bạn gái của anh được không?"

Chương 62

Edit by Link

Thời gian vừa đúng 12 giờ, tiếng pháo hoa nổ hàng loạt bên ngoài và tiếng hoan hô trong TV nhà ai chồng vào nhau, Hứa Mân cảm thấy mình bị sốc, trong đầu cứ ù ù, tần số nhịp tim giống như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Có lẽ là vì không nghe thấy cô đáp lại, Phó Thư Dạng hơi bất an, càng ôm Hứa Mân chặt hơn, hỏi lại một lần nữa: "Em đồng ý không?"

"Em đồng ý." Hứa Mân lấy lại tinh thần, vội nói.

Sao mà không đồng ý được chứ?

Cô thật sự vui chết đi được, rụt rè hay thử thách gì đó đều bị cô quên sạch, pháo hoa nổ tung trong lòng còn muốn rực rỡ hơn pháo hoa ngoài kia.

Anh là Phó Thư Dạng đó, nếu như đối tượng yêu đương của cô là anh thì dù có nằm mơ, cô cũng sẽ cười tỉnh.

Lúc này, Hứa Mân mới phát hiện, dường như cô thích Phó Thư Dạng nhiều hơn cô nghĩ.

Rõ ràng sức lực của cánh tay đang ôm cô lại tăng thêm, Hứa Mân cảm giác gương mặt của Phó Thư Dạng đang khẽ cọ xát bên tai cô. Có lẽ là bị dọa sợ, hoặc có lẽ là nhiệt độ đêm nay thấp mà gương mặt của Phó Thư Dạng lạnh buốt. Lúc đụng vào khiến tai Hứa Mân run lên nhưng không phải là vì lạnh, dòng điện tê dại chạy qua tai truyền đến tim, trái tim run rẩy hồi lâu.

Rốt cuộc Phó Thư Dạng cũng buông lỏng tay ra, đổi thành nắm chặt vai Hứa Mân, rũ mắt xuống nhìn cô.

Hứa Mân nhìn thấy sự nghiêm túc và vui vẻ không hề che giấu trong mắt anh, cô xấu hổ cúi đầu xuống.

Phó Thư Dạng duỗi ngón tay, khẽ vuốt thính tai đỏ rực của cô, kết quả là càng vuốt càng đỏ.

"Em..." Phó Thư Dạng lên tiếng, lúc này anh mới phát hiện ra giọng mình hơi khàn, hắng giọng một cái rồi mới nói tiếp: "Ban công nhà em có thể nhìn thấy pháo hoa bên ngoài, em muốn mời anh vào xem cùng em không?"

Nếu như không phải giao thừa, Phó Thư Dạng thổ lộ xong cũng sẽ về nhà mình ngay, dù sao thì thời gian thế này mà vào nhà sẽ giống như có ý xấu. Nhưng hôm nay là giao thừa, mặc dù đã qua mười hai giờ, Phó Thư Dạng vẫn muốn ở cùng Hứa Mân thêm một chút. Hoặc nói một cách chính xác là anh muốn Hứa Mân ở cùng mình thêm một lát.

Hứa Mân bị anh vuốt tai, hơi run chân, nghe vậy lập tức nói: "Được."

Sau đó, cô xoay người đi mở cửa.

Lúc mở cửa, cô thật sự không nhận được sò lên tai mình.

Phó Thư Dạng đi ở sau thấy vậy, thấp giọng cười một tiếng, lặng lẽ xoa đầu ngón tay của mình một chút.

"Chờ anh một chút, điện thoại hết pin rồi, anh về sạc pin đã." Phó Thư Dạng nói xong, quay người mở cửa nhà mình.

Hứa Mân khẽ thở phào, chạy thẳng vào nhà vệ sinh. Cô vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy gương mặt đỏ ửng như quả táo chín muồi của mình, vội dùng nước hắt lên.

Sau khi nhiệt độ giảm xuống, cô nhanh chóng chạy đi lấy quả mà mình đã mua cho Phó Thư Dạng, giấu kỹ ở ban công rồi đi lấy trái cây làm đồ ăn vặt.

Còn chưa chuẩn bị xong, Phó Thư Dạng đã quay lại.

Trong tay anh đang cầm một cái hộp nhỏ xinh đẹp, rõ ràng là quà cho Hứa Mân.

"Chúc mừng năm mới." Phó Thư Dạng đưa hộp cho Hứa Mân, tiện tay lấy đĩa trái cây trong tay cô.

"Cảm ơn anh." Hứa Mân nhận hộp, không thể che giấu được sự vui vẻ: "Anh còn chuẩn bị quà cho em hả? Em mở luôn bây giờ được không?"

"Tất nhiên rồi." Phó Thư Dạng để đĩa trái cây xuống, chăm chú nhìn Hứa Mân.

Hứa Mân nhìn logo trên hộp, là một nhãn hiệu châu báu cao cấp.

Cô lén ước lượng giá tiền trong lòng, lúc mở hộp, tay cũng hơi run.

Bên trong là một sợi dây chuyền bạch kim vô cùng xinh đẹp và tinh xảo, mặt dây chuyền là hình hoa hồng, nhìn kỹ sẽ phát hiện đài hoa nâng hoa hồng có một chữ X.

Đây là hàng định chế*, đặc biệt định chế vì cô.

*hàng định chế: hàng đặt làm theo yêu cầu

Hứa Mân xem đi xem lại, không nhịn được nói: "Chắc là rất đắt đúng không?"

Phó Thư Dạng cong môi: "Vấn ỏn, tự anh thiết kế nên bớt được một khoản phí thiết kế. Em thích không?"

Hứa Mân ngẩng đầu nhìn Phó Thư Dạng, trong mắt tràn đầy sùng bái và cảm động: "Anh còn gì lợi hại hơn nữa không?"

Cô còn nói: "Rất thích."

"Thích là được rồi." Phó Thư Dạng xoa đầu cô: "Muốn anh đeo lên giúp em không?"

"Có." Hứa Mân đưa dây chuyền tới, cúi đầu về phía Phó Thư Dạng.

Phó Thư Dạng mở dây chuyền ra, vừa nâng mắt lên đã thấy một đoạn cổ trắng nõn như phát ra ánh sáng dịu dàng trong màn đêm, hình thành sự chênh lệch rõ ràng với mái tóc đen như mực bên cạnh.

"Học trường?" Hứa Mân cúi đầu cũng rất mới mẻ, cô thấy cả nửa ngày mà Phó Thư Dạng chẳng có động tĩnh gì, hơi lơ mơ: "Sao vậy?"

"À, không có gì." Phó Thư Dạng lấy lại tinh thần, hơi xấu hổ: "Em có thể gạt tóc qua một chút được không?"

Hứa Mân vội giơ tay kéo tóc sang hai bên.

Ánh mắt Phó Thư Dạng lướt qua ngón tay thon dài của cô, cố gắng để mình không nghĩ thêm gì khác, cúi đầu đeo dây chuyền.

Dây chuyền lạnh buốt dán lên làn da, trên người Hứa Mân nổi một lớp da gà. Nhưng ngay sau đó, vì động tác đeo dây chuyền mà trong lúc lơ đãng, ngón tay của Phó Thư Dạng sẽ lướt qua làn da trên cổ của cô. Cũng không biết anh đeo lên thế nào mà không lâu sau, tay anh đã nóng lên, thậm chí còn hơi nóng bỏng. Nhiệt độ kia truyền đến trên da Hứa Mân, Hứa Mân cũng cảm thấy nóng. Nóng lạnh đan xen, ngón tay đang nắm tóc cũng siết chặt.

"Xong rồi." Cuối cùng Phó Thư Dạng cũng đeo dây chuyền xong. Anh hơi lui về sau một chút, bàn tay đang cọ xát trên đầu gối.

Hứa Mân ngẩng đầu, nhiệt độ vừa mới bị nước lạnh hạ xuống lại nổi lên mặt lần nữa, còn có xu hướng ngày càng nghiêm trọng hơn: "Đẹp, đẹp không?"

"Rất đẹp." Phó Thư Dạng nhìn thấy mặt dây chuyền hơi lệch đi, không kim lòng được đưa tay điều chỉnh lại.

Đầu ngón tay chạm vào da lần nữa, Hứa Mân khẽ run lên.

Phó Thư Dạng cảm giác được, ngẩng đầu lên, đúng lúc đối mặt với ánh mắt của Hứa Mân, không thể né tránh.

Khoảng cách của hai người rất gần, ánh mắt và hơi thở đều giao nhau, Hứa Mân cảm thấy hít thở hơi khó khăn, không tự chủ hơi hé miệng.

Ánh mắt Phó Thư Dạng dần sâu lại, chậm rãi tới gần Hứa Mân.

"Àm ỏm ỏm"

Tiếng nổ đột nhiên từ đâu truyền tới, phá vỡ bầu không khí mập mờ này.

Vừa rồi, lúc 12 giờ đã thả một đợt pháo hoa, vốn đã dần an tĩnh lại, không biết bây giờ người nào mở đầu, một đợt pháo hoa mới lại bắt đầu.

Phó Thư Dạng sờ mũi một cái, lui về chỗ ngồi của mình.

Mặt Hứa Mân đã sắp bốc cháy, cô muốn giả vờ bình tĩnh xem pháo hoa, ánh mắt đảo qua cái hộp bên cạnh, cô mới nhớ là mình vẫn chưa tặng quà cho anh.

Nhưng so với món quà của Phó Thư Dạng thì hình như món quà của cô không đủ thành ý, cô hơi xoắn xuýt không biết có nên tặng tiếp hay không.

"Quà cho anh à?" Ánh mắt của Phó Thư Dạng vẫn luôn dừng trên người Hứa Mân, nhìn theo tầm mắt của cô thì thấy cái hộp bên cạnh, hơi ngạc nhiên.

"Vâng." Hứa Mân hơi áy náy: "Anh tặng em món quà quý giá như vậy, em cũng ngại lấy của em ra."

Phó Thư Dạng cảm thấy bộ dạng đàn độn này của cô đáng yêu đến mức phạm quy, cố ý chọc cô: "Nhưng mà em không tặng thì em có còn quà mừng năm mới khác cho anh không?"

Hứa Mân: "..."

Không có, thôi thì cứ đưa vậy.

Tay cô vừa mới động vào hộp đã nghe Phó Thư Dạng nói thêm: "Nếu như không có chuẩn bị quà khác thì thật ra anh cũng muốn một món quà."

"Quà gì?" Hứa Mân hoàn toàn không ý thức được mình đang bị trêu ghẹo, không hề suy nghĩ đã tự chui đầu vào bẫy.

Phó Thư Dạng thấy cô như vậy cũng không nổi ức hiếp cô, lời đến khóe miệng lại nuốt trở vào, dịu dàng nói: "Không có gì. Tặng quà quan trọng là tấm lòng, không đề ý giàu nghèo. Cho nên chỉ cần là em tặng, anh đều thích, đưa cho anh đi."

Anh đã nói như vậy, đương nhiên Hứa Mân đành phải đưa quà tới.

Phó Thư Dạng cúi đầu, nghiêm túc mở hộp. Lúc này Hứa Mân mới hậu tri hậu giác phản ứng kịp, vừa rồi món quà mà Phó Thư Dạng nói muốn... không phải là cô đó chứ?

Anh anh anh, anh muốn làm gì?

Phó Thư Dạng mở hộp ra, nhìn thấy quần áo bên trong là hiểu được.

Trái tim anh mềm nhũn, ngẩng đầu muốn nói gì đó với Hứa Mân, lại thấy không biết bạn gái của anh nghĩ tới cái gì, về mặt ngượng ngùng, gương mặt đỏ đến mức sắp bốc cháy.

Sao vậy?

Vừa rồi anh suýt chút hôn lên, phản ứng của cô cũng không lớn như vậy mà?

"Mân Mân?" Phó Thư Dạng cẩn thận gọi một tiếng.

Đừng nói là hóng gió nên cảm lạnh rồi nhé?

"Hả?" Hứa Mân lấy lại tinh thần: "Sao vậy?"

"Em sao vậy?" Phó Thư Dạng cảm thấy kỳ lạ: "Khó chịu ở đâu sao?"

Anh nói, muốn đưa tay sờ trán Hứa Mân.

Hứa Mân bị suy nghĩ của mình làm cho xấu hổ, vô thức né tránh.

Một giây sau, cô ý thức được động tác này có thể khiến Phó Thư Dạng hiểu lầm nên vội giải thích: "Em không sao. Anh, anh thích món quà này không?"

"Thích." Phó Thư Dạng liên tục quan sát, xác định Hứa Mân cũng không phải chán ghét mình, cô chỉ đang xấu hổ, trong lòng anh chợt cảm thấy kỳ lạ.

Đột nhiên như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Thích là tốt rồi." Hứa Mân ra vẻ bình tĩnh, quay đầu lại xem pháo hoa: "Những pháo hoa kia thật đẹp."

Phó Thư Dạng tạm buông nghi hoặc trong lòng xuống, cũng nhìn pháo hoa ở phía xa, hơi áy náy: "Đối diện quảng trường Thời Đại Mới có một dòng sông, bên bờ sông có thể đốt pháo hoa, anh vốn muốn dẫn em đến đó, không nghĩ tới..."

"Không sao." Hứa Mân không muốn anh luôn nhớ đến chuyện lúc trước, bật thốt lên: "Em đã nhìn thấy pháo hoa đẹp nhất thế giới rồi."

Giọng nói vừa dứt, cô cảm giác được nửa người bị Phó Thư Dạng dựa sát nóng lên, cô không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng ra được ánh mắt nóng rực của anh.

"Hình, hình như cũng không có nhiều người thả pháo hoa cho lắm." Hứa Mân hơi luống cuống tay chân: "Nếu không thì chúng ta đi nghỉ ngơi sớm chút đi? Ngày mai còn phải đi chúc tết, không thể ngủ nướng."

Lời vừa nói ra, cô mới phát hiện cách nói "chúng ta đi nghỉ ngơi sớm chút" này dường như có vài nghĩa khác.

Phó Thư Dạng nhìn thấy nhiệt độ vừa giảm trên mặt Hứa Mân lại nổi lên lần nữa, thật sự không hiểu ra sao.

"Được, vậy nghỉ ngơi sớm một chút." Phó Thư Dạng cầm quần áo đứng thẳng dậy.

Hứa Mân khẽ thở phào, tiến anh đến cửa: "Chúc mừng năm mới, ngủ ngon."

Phó Thư Dạng dừng lại nhìn Hứa Mân một chút, chợt đưa tay chế trụ eo cô, kéo vào trong ngực, ôm cô thật chặt: "Chúc mừng năm mới."

Hứa Mân chần chờ phút chốc rồi đưa tay ôm lấy Phó Thư Dạng, nhẹ nhàng tựa đầu vào ngực anh.

Mấy phút sao, Phó Thư Dạng thoáng buông tay ra, ôn nhu nhìn Hứa Mân. Cuối cùng anh không nhịn được, cúi đầu hôn lên trán cô: "Ngủ ngon."

Hứa Mân bỏ não nửa ngày, còn tưởng là Phó Thư Dạng muốn làm gì đó, kết quả là anh ngủ ngon như vậy, khẽ thở phào.

Đúng lúc Phó Thư Dạng thấy được vẻ mặt này của cô, chợt hiểu ra vừa rồi cô xảy ra chuyện gì.

Phó Thư Dạng: "..."

Nên nói năng lực bỏ não của bạn gái anh quá mạnh, hay là ấn tượng của anh mang tới cho người khác có vấn đề?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

Edit by Link

Mùng một đầu năm, Hứa Mân dậy rất sớm, dưới mắt có một chút màu xanh nhàn nhạt.

Tối hôm qua cô ngủ không ngon, à không, tối hôm qua cô gần như không hề ngủ.

Sau khi Phó Thư Dạng đi, Hứa Mân hưng phấn đến mức lăn lộn trên giường. Cô gửi tin nhắn cho Phùng Hiểu Chi nhưng đối phương không trả lời lại, có lẽ là đang bận.

Hứa Mân bấm vào tất cả các app trên điện thoại một lần, kết quả là tìm được một tin tức mới, có người chụp được những pháo hoa hoa hồng kia.

Dân mạng kêu gào suy đoán xem vị đại lão nào đã chuẩn bị ngạc nhiên cho người ta, vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Hứa Mân vừa cười ngây ngô vừa lưu hình ảnh lại.

Cô đang hối hận vì lúc trên đu quay chỉ lo ngạc nhiên mà quên cả chụp hình.

Kỹ thuật chụp ảnh của đám dân mạng cũng không tồi, Hứa Mân chọn một tấm vừa ý nhất đổi thành ảnh đại diện Wechat.

Sau đó, cô không nhịn được đăng lên vòng bạn bè: Chúc mừng năm mới.

Đăng xong vẫn chưa thấy thỏa mãn, lại đăng thêm một bài khác: "Pháo hoa thật đẹp."

Vừa đăng bài này lên, cô mới ý thức được là không tốt cho lắm. Nếu ai từng xem tin tức kia là có thể nhận ra ngay. Hơn nữa, Phó Thư Dạng cũng có thể nhìn thấy, rất giống như đang thổ lộ.

Hứa Mân muốn xóa đi, lại phát hiện đã có người nhanh tay nhấn thích.

Hứa Mân: "..."

Cô thấy người nhấn like là "Báu vật của cô", trong lòng có một dự cảm xấu.

Hứa Mân bấm vào Wechat của Phó Thư Dạng, anh đã thay đổi ảnh đại diện và nick name rồi. Ảnh đại diện là một tấm ảnh chụp đu quay, còn nick name chính là "Báu vật của cô".

Hứa Mân: "..."

Gương mặt cô lại bắt đầu nóng lên.

Đây không phải là tên tình nhân à?

Trong lòng cô ngứa ngáy khó chịu, cuối cùng không nhịn được gửi Wechat cho Phó Thư Dạng.

【 Hoa hồng của mân: Nick name này có hàm ý gì sao? 】

【 Báu vật của cô: Em là báu vật của anh. 】

Hứa Mân hoàn toàn mất ngủ.

Lúc cô đánh răng cũng nở nụ cười ngây ngô với tấm gương, rửa mặt xong, nhìn thấy quảng thâm dưới mắt, cô không nhịn được lấy mỹ phẩm dưỡng da mà Phùng Hiểu Chi tặng ra, bắt đầu lần lượt bôi lên mặt.

Lúc Hứa Mân còn đang suy nghĩ có nên trang điểm hay không, chợt nghe có người gõ cửa.

Cô vội vàng cất đồ đạc, ngẩng đầu ưỡn ngực đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra, Phó Thư Dạng mặc áo khoác tối hôm qua cô tặng, tay cầm bữa sáng, đang mỉm cười đứng ở cửa.

Trong lòng Hứa Mân như được rót mật, vừa ngọt vừa mềm.

"Chào buổi sáng." Phó Thư Dạng nghiêng người tới, ôm Hứa Mân một cái.

Hứa Mân nắm chặt tay nắm cửa: "Chào, chào buổi sáng."

"Ăn sáng trước đã." Phó Thư Dạng buông cô ra: "Chờ một lát anh đi chúc tết với em."

Hứa Mân đi sau lưng anh, nụ cười trên khóe môi không thể nào không chế được.

Sau khi ăn xong, hai người đến nhà Kham lão trước.

Kham Lý không có người nhà nào khác, đi đã nghỉ ăn tết, Hà Khôn còn phải bồi người nhà của mình nên ông chỉ ở nhà một mình.

Lúc nghe thấy tiếng gõ cửa, ông còn tưởng là mình xuất hiện ảo giác.

Hồi lâu, cửa mở ra, ông nhìn thấy Phó Thư Dạng và Hứa Mân, hơi sững sốt một lát rồi mới nói: "Sao sang năm mới rồi mà hai đứa vẫn ở cùng nhau thế?"

Phó Thư Dạng mỉm cười nói: "Cháu tự giới thiệu một chút, cháu là bạn trai của Hứa Mân, đi theo cô ấy đến đây."

Kham lão lớn tuổi đáng thương, có người đến chúc tết, một câu "chúc mừng năm mới" còn chưa được nghe thì đã bị lấp cầu lương đầy miệng rồi, tức khắc ông có chút muốn đuổi người.

"Kham lão, chúc mừng năm mới." May là Hứa Mân nhanh nhạy, lập tức đưa quà ra.

Kham lão hừ một tiếng rồi mới cho hai người vào cửa.

Đi đã sớm chuẩn bị xong mọi thứ, hai người Hứa Mân cũng không cần phải làm gì, chỉ ngồi tâm sự với Kham Lý.

Hứa Mân vốn định ở chỗ Kham Lý cả ngày, kết quả là chưa được bao lâu, Trang Diệp gọi điện thoại tới hỏi cô có rảnh không, đi cứu trận.

Đêm giao thừa, Bát sư tỷ quá high, đã cảm lạnh còn ăn bậy, bị viêm dạ dày cấp tính, buổi diễn đã bàn giao xong cũng không đi được.

Đương nhiên đoàn vũ đạo vẫn còn người khác, nhưng Trang Diệp có tư lợi, vẫn muốn để Hứa Mân lên.

Bởi vì cơ hội này gần như là cơ hội biểu diễn được quan tâm nhất trong nước, chỉ cần biểu hiện tốt, Hứa Mân có thể có tên tuổi trong vòng.

Đương nhiên mạo hiểm cũng rất lớn.

Diễn xuất vào tám giờ tối cùng ngày, mà lúc trước Hứa Mân hoàn toàn chưa từng tiếp xúc với tiết mục này.

Vũ đạo là Bát sư tỷ tự mình biên, động tác vô cùng phức tạp. Chưa nói tới những thứ khác, thời gian rất gấp, thậm chí Hứa Mân còn không thể nhớ rõ tất cả vũ đạo.

Cho dù cố gắng nhớ thì lên sân khấu cũng dễ phạm sai lầm, hiệu quả tuyệt đối không đẹp.

"Sư phụ, nếu như còn ai đó hiểu rõ tiết mục này thì vẫn nên đảm bảo hiệu quả diễn xuất trước đi." Hứa Mân hiểu nỗi khổ tâm của Trang Diệp, nhưng

buổi diễn này là chuyện trọng đại.

Một khi xảy ra chuyện bất trắc nào đó, quan trọng nhất không phải là ảnh hưởng tới cô, mà là sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của đoàn vũ đạo, sẽ làm xấu thanh danh của Trang Diệp.

Hứa Mân vô cùng kính trọng người sư phụ này, nếu chỉ vì cô mà khiến sư phụ bị người khác chỉ trích thì cô sẽ sụp đổ.

"Hiểu rõ là một chuyện." Trang Diệp cũng rất xoắn xuýt: "Quan trọng là không nhảy ra được ý vị của tiểu Bát..."

"Cô Trang." Phó Thư Dạng yên lặng lắng nghe nửa ngày, chợt nói: "Cháu có một đề nghị, không biết có nên nói hay không."

Trang Diệp nhìn anh: "Cậu nói đi."

"Nếu như vũ đạo là do chính sư tỷ biên, cho dù Mân Mân cố gắng nhớ được thì cũng không đạt được hiệu quả của sư tỷ." Phó Thư Dạng dừng một chút: "Việc đã đến nước này, nếu không thì hãy để Mân Mân tự do phát huy một đoạn, sau đó ngài lại dựa vào động tác của cô ấy để điều chỉnh và hướng dẫn thêm?"

Lời này vừa nói ra, người ở đây đều trầm mặc.

Phó Thư Dạng hơi bất an: "Cháu không hiểu vũ đạo, chẳng qua cháu cảm thấy cô Trang đã tin tưởng Mân Mân như vậy, lúc này còn để em ấy đến cứu trận, chắc chắn là tin tưởng năng lực của cô ấy rồi. Nếu như không được thì coi như cháu chưa từng nói gì đi."

Hứa Mân vội giải thích cho anh: "Múa và biên múa là hai chuyện khác nhau, em..."

"Không, cô cảm thấy có thể thử một lần." Trang Diệp ngắt lời Hứa Mân: "Em có thiên phú, chỉ là vẫn luôn không có cơ hội thể hiện ra mà thôi."

Hứa Mân không ngờ bà lại đồng ý, cô mở to mắt muốn nói gì đó.

"Mở nhạc." Trang Diệp không cho Hứa Mân cơ hội từ chối: "Chủ đề là yêu và hi vọng, em bỏ biên múa của sư tỷ em ra, đừng để bị ảnh hưởng, tự mình tìm hiểu."

Âm nhạc đã vang lên, Hứa Mân đành phải nhắm mắt lên trên.

Đối với chủ đề yêu và hi vọng này, đúng là cô có rất nhiều cảm xúc.

Cô và Phó Thư Dạng đều là cô nhi, yêu và thờ ơ, hi vọng và tuyệt vọng... Bọn họ đều đã trải qua tất cả, cho nên ai cũng hiểu yêu và hi vọng quan trọng thế nào.

"Sư phụ." Hứa Mân dừng lại: "Em có một ý tưởng."

"Thế nào?" Trang Diệp ra hiệu tắt nhạc.

"Thiếp lập một thế giới song song." Hứa Mân cầm bút tô tô vẽ vẽ trên giấy: "Giống như một người, vì ở trong một thế giới không có tình yêu, cuối cùng hóa thành đại ma đầu. Mà ở một thế giới khác, có một hoàng tử mang tình yêu và hi vọng đến cho cô ấy, cuối cùng sống rất hạnh phúc. Ý tưởng này có thể thực hiện được không? Nếu có thể, hai người lên sân khấu, mỗi người phụ trách một phần, thời gian dư ra khá nhiều."

Trang Diệp trầm ngâm hai giây: "Cô đi tìm đạo diễn, em chỉnh sửa ý tưởng này trước đi."

Hứa Mân đáp ứng một tiếng, chờ Trang Diệp đi rồi, cô mới cẩn thận nhìn Phó Thư Dạng.

Phó Thư Dạng ngồi ở một chỗ xa hơn một chút, cũng không đến làm phiền. Anh nhìn thấy ánh mắt của Hứa Mân, lập tức nở nụ cười: "Cố lên!"

Trong lòng Hứa Mân ấm áp, khẽ thở ra, bắt đầu suy nghĩ động tác vũ đạo.

Trang Diệp trở lại rất nhanh, đạo diễn của liên hoan đêm đồng ý với phương án mới, nhưng cần phải xếp được vũ đạo và tham gia diễn tập trong vòng hai tiếng.

Hứa Mân loay hoay chân không chạm đất, nhưng không biết có phải vì có tình yêu hay không, hôm nay linh cảm của cô đến không ngừng, thật sự hoàn thành được bước bố trí đầu trong vòng hai tiếng.

Sau khi đạo diễn xem xong, đưa ra một đề nghị: "Tôi cảm thấy không cần phải có hai diễn viên vũ đạo, nếu như cùng là một người mà lại dùng một diễn viên khác thì sẽ lộ ra sự khác biệt. Còn hóa trang thì có thể dùng mặt nạ để thay thế."

Hứa Mân: "... Nếu dùng mặt nạ thì có khác gì với việc không dùng cùng một diễn viên vũ đạo đâu?"

"Có, động tác thân thể của mỗi diễn viên không giống nhau." Đạo diễn nói: "Đương nhiên tôi chỉ đề nghị mà thôi, nếu thực sự không được thì dùng hai người cũng được, nhưng động tác của hai người phải cố gắng đạt tới mức đồng nhất."

Cuối cùng, Trang Diệp vẫn quyết định để một mình Hứa Mân lên: "Không sao, động tác vũ đạo đều do em bố trí, cho dù có chỗ quên thì em cũng dễ bổ sung vào, dù là phát huy ngẫu nhiên cũng được."

Cả ngày hôm nay, Hứa Mân bận rộn đến mức không ăn cơm, vài phút trước khi lên sân khấu còn phải sửa động tác.

Phó Thư Dạng truyền năng lượng cho Hứa Mân xong, ở lại hậu trường, cuối cùng hiện ra một tia lo lắng.

"Cậu phải tin tưởng con bé." Trái lại, Trang Diệp rất bình tĩnh: "Thật ra, cho dù là hỏng thật cũng không sao. Cuộc sống mà không có vấp ngã thì không được coi là cuộc sống hoàn chỉnh."

Phó Thư Dạng: "..."

Anh không dám nói gì, chuyên tâm nhìn chăm chăm vào màn hình.

Nửa phần trước Hứa Mân hoàn thành rất tốt, đến lúc thay đổi thời không, cô có một động tác nhảy lên.

Lúc tập luyện, động tác này là bay thẳng, nhảy qua một cảnh tượng khác, nhưng lúc này, Hứa Mân lại nặng nề ngã xuống đất.

Lần này, ngay cả Trang Diệp cũng đứng lên, mấy diễn viên bên cạnh cũng kinh sợ thốt lên.

"Niết bàn." Bàn tay đang đặt trên mép bàn của Phó Thư Dạng siết chặt, mu bàn tay nổi lên gân xanh nhưng giọng nói rất ổn định: "Chắc đây là động tác em ấy làm thời thêm vào."

Trên màn hình, Hứa Mân từ từ chuyển động, cánh tay như mọc ra cánh, từng chút mở rộng, phối hợp với chuyển động tình cảnh, hiệu quả bùng nổ.

Mọi người khẽ thở phào, vỗ tay vô cùng nhiệt liệt.

"Mân Mân liều quá đấy."

"Đúng vậy, chắc chắn vừa rồi té rất đau."

"Đây là tinh thần tuyệt đối, lên sân khấu rồi mà còn dám thêm thiết kế mới."

...

Phó Thư Dạng chuyên tâm nhìn màn hình, không hề lên tiếng.

Buổi diễn kết thúc thuận lợi, có thể là một thoáng vừa rồi của Hứa Mân quá rung động, rất nhiều người xem đứng lên vỗ tay.

Hứa Mân cúi đầu xuống sân khấu.

Trang Diệp khẽ thở phào, bà đang muốn nói gì đó nhưng vừa ngoảnh đầu lại thì phát hiện ra Phó Thư Dạng không còn ở chỗ cũ.

Diễn viên rời khỏi sân khấu bằng một lối nhỏ, Hứa Mân vừa mới quẹo góc đã bị người nào đó dùng lực mạnh kéo vào trong ngực.

Hơi thở quen thuộc, cô an tâm dựa vào, tinh thần và thân thể căng thẳng cả ngày cũng đồng thời thả lỏng, hoàn toàn không muốn động.

Trang Diệp đi qua nhìn thấy một màn này, nhũn mảy: "Buổi diễn vô cùng thành công, hôm nay vất vả rồi. Em về trước đi, có chuyện gì thì ngày sau rồi nói."

Gương mặt Hứa Mân đỏ bừng, tránh thoát khỏi vòng ôm của Phó Thư Dạng: "Sur phụ, vừa rồi không phải em cố ý. Do khi nãy bị trượt một cái trên sân khấu nên em mới làm thời đổi động tác."

"Không sao." Trang Diệp vỗ vai cô: "Biểu hiện của em rất tốt, về trước đi, trễ rồi."

Ngày thường Trang Diệp không thích khen người khác, Hứa Mân nghe vậy rất vui: "Em đi đây, tạm biệt sur phụ."

Cô nói xong liền muốn rời đi, kết quả là chân mềm nhũn, suýt chút ngã sấp xuống.

Cô nhảy cả ngày, không ăn gì, vừa rồi còn ngã một phát, đúng là đã đến cực hạn.

Phó Thư Dạng nhanh tay lẹ mắt, xoay người bế thẳng cô lên.

Người xung quanh lập tức huyết sáo rồi hò hét, mặt Hứa Mân càng đỏ hơn, khẽ nói: "Em có thể tự đi."

"Đừng lộn xộn." Phó Thư Dạng làm lơ, bế người theo kiểu bế công chúa trở về xe.

Hứa Mân xấu hổ, khiển trách: "Vừa nãy đông người như thế... a."

Phó Thư Dạng cúi đầu xuống, trực tiếp chặn miệng cô.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Edit by Link

Hứa Mân ngồi ở ghế lái phụ, cảm giác mình đang chảy mồ hôi, thật nóng.

Cô quay đầu lại muốn kêu Phó Thư Dạng đóng điều hòa, nhưng đúng lúc nhìn thấy đôi môi hồng hào của Phó Thư Dạng, cô vẫn nhớ rõ môi anh rất mềm...

Hứa Mân vội quay đầu về phía cửa sổ, đồng thời tiện tay nhấn xuống để cửa sổ mở ra.

"Nóng à?" Phó Thư Dạng hỏi.

Hứa Mân ra vẻ bình tĩnh: "Hơi nóng, hôm nay nhảy quá lâu."

Phó Thư Dạng đóng điều hòa lại.

Hứa Mân khẽ thở ra.

Hai người không nói chuyện, bầu không khí có phần xấu hổ.

Phó Thư Dạng mở đài, chọn một bài âm nhạc thuần khiết.

Bài hát trầm bổng du dương, như khóc như kể, hôm nay Hứa Mân thật sự quá mệt, nghe một hồi cũng ngủ quên luôn.

Phó Thư Dạng xác định cô đã ngủ mới đóng cửa sổ, điều chỉnh lại nhiệt độ điều hòa lần nữa.

Xe nhanh chóng lái về tiểu khu, Phó Thư Dạng không vội vào cửa, mà là tìm một chỗ dừng xe, cứ thế ngắm Hứa Mân.

Lúc Hứa Mân mở mắt ra lần nữa, cô phát hiện mình đã nằm trên giường.

Nghĩ một chút là biết tối hôm qua cô đã ngủ quên trong xe, sau đó Phó Thư Dạng bế cô về.

Không biết đây là lần thứ bao nhiêu rồi, Hứa Mân dứt khoát lười thẹn thùng.

Chờ cô rửa mặt xong, đúng lúc chuông cửa vang lên, là Phó Thư Dạng mua đồ ăn sáng về.

Dường như anh có thể tính rõ được giờ giấc Hứa Mân thức dậy.

Hứa Mân gặp anh vẫn hơi thẹn thùng, Phó Thư Dạng chọn một ít đề tài liên quan đến vũ đạo, dần dần làm bầu không khí trở nên sinh động.

Sắp xếp ban đầu vốn là hôm nay sẽ đi chúc tết Trang Diệp.

Nhưng hôm qua đã gặp rồi, hơn nữa Trang Diệp cũng bận nhiều việc, hôm nay bọn họ không có ý định đi nữa.

Hôm qua Hứa Mân quá mệt, bây giờ vẫn chưa hoàn toàn khôi phục nên không muốn động cho lắm: "Anh muốn đi à?"

"Anh không muốn." Phó Thư Dạng hiểu rõ ý của cô: "Vậy thì chúng ta ở nhà."

Ăn sáng xong, Phó Thư Dạng thu dọn bàn ăn, nhìn thấy ánh nắng bên ngoài rất tốt nên nói: "Anh có thể ra ban công phơi ánh nắng mặt trời một lát không?"

Đương nhiên Hứa Mân không thể nói không.

Hai người dời ghế nằm thoải mái qua, mỗi người chọn một quyển sách, yên lặng ngồi đọc sách đối diện nhau.

Ánh sáng mùa đông chiếu trên người cũng không quá mạnh, vô cùng ấm áp dễ chịu khiến người ta cứ muốn nằm như thế thiên hoang địa lão*.

*thời gian dài đằng đằng

Hứa Mân xem một lát, không biết vì sao anh mắt lại dừng trên người Phó Thư Dạng.

Anh chỉ mặc một cái áo len màu trắng, ống tay áo hơi xắn lên trên một chút, lộ ra nửa đường cong cánh tay lưu loát và xương cổ tay đẹp đẽ, ngón tay thon dài đang đặt trên trang sách, chạm ngọc hoàn mỹ.

"Nhìn gì vậy?" Phó Thư Dạng lật một trang, chột lên tiếng hỏi.

Rõ ràng anh không hề nhấc mí mắt, sao lại phát hiện ra được?

Hứa Mân lập tức ngồi xuống, giả ngu: "Gi cơ?"

Phó Thư Dạng để sách sang một bên, nghiêng người về phía trước, cố ý nhỏ giọng nói: "Ánh mắt của em vẫn chưa đến mức anh không phân biệt được."

Hứa Mân: "..."

"Nhìn lâu vậy rồi, em có hài lòng về bạn trai của em không?" Phó Thư Dạng dựa gần hơn một chút.

Tiếng Hứa Mân nhỏ như muỗi kêu: "Hài, hài lòng..."

Phó Thư Dạng chột đứng dậy, chống lên tay vịn ghế nằm của Hứa Mân, sau đó cúi đầu.

Khoảng cách giữa hai người không tới mười centimet.

Hứa Mân hoàn toàn không có chỗ trốn.

Phó Thư Dạng hỏi: "Đêm qua... không thích anh hôn em sao?"

Nhịp tim Hứa Mân đập loạn thành thạch, sắc mặt ngày càng đỏ: "Không..."

"Vậy là thích?" Trong giọng Phó Thư Dạng như trộn lẫn cô độc khiến người ta mê loạn.

Hứa Mân không tự chủ nuốt xuống một chút.

Tiếng "ừm ừc" nho nhỏ vào lúc này lại vô cùng rõ ràng.

Ánh mắt Phó Thư Dạng trầm xuống, hôn lên đôi môi đỏ nếm qua một lần là nhớ mãi không quên kia.

Không biết qua bao lâu, hai người mới lưu luyến tách ra.

Mặt Hứa Mân đã muốn bốc cháy.

Phó Thư Dạng khẽ chạm vào gương mặt cô, lại không nhìn được hôn một cái

Hứa Mân luống cuống cầm sách bên cạnh che mặt lại.

Phó Thư Dạng chuyển ghế của mình đến đây, đặt sách trên đầu gối, một tay lật sách, một tay nắm tay Hứa Mân, mười ngón đan chặt.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ của mùa Đông, không gian ấm áp và yên tĩnh.

Trong toàn bộ ngày tết, trừ ngày đầu đi chúc tết ra, còn lại thì Hứa Mân và Phó Thư Dạng đều không ra ngoài, cả ngày đều ở trong nhà.

Mùng sáu tết, Sở Diệp Nhiên và Mạnh Thao đến sớm hơn.

Mạnh Thao xách theo một túi đặc sản địa phương lớn, vừa ra khỏi thang máy đã hô to: "Lão đại, cậu có nhớ mình không?"

Phó Thư Dạng đeo tạp dề ra mở cửa cho cậu ta: "Không có."

"Thay lòng đổi dạ..." Mạnh Thao mở miệng kêu gào hai tiếng, sau đó sự chú ý cũng bị dời đến bột mì dính trên mặt anh: "Lão đại, cậu đang nấu cơm à? Cậu hạ phạm rồi hả?"

Phó Thư Dạng không muốn để ý tới cậu ta cho lắm, xoay người lại.

Mạnh Thao xách đồ đặc lách vào phòng thì thấy Hứa Mân đang làm sủi cảo. Cô thấy bọn họ nên lên tiếng chào: "Các anh tới rồi à."

Mạnh Thao thấy Phó Thư Dạng vô cùng tự giác đứng cán bột bên cạnh Hứa Mân, ra sức dụi mắt, nói với Sở Diệp Nhiên: "Mình không nhìn nhầm chứ? Sao mình có cảm giác mình hơi dư thừa nhỉ?"

"Cậu vốn dư thừa." Sở Diệp Nhiên đá cậu ta một cái, đi qua đặt đồ xuống, có ý riêng hỏi: "Hai người cùng đón tết à?"

Phó Thư Dạng vừa cán bột vừa nói: "Hai cậu tới đây."

Sở Diệp Nhiên và Mạnh Thao vội đứng lên đi qua: "Sao vậy?"

"Gọi chị dâu." Phó Thư Dạng nói.

Hứa Mân run tay một cái, sùi cào rớt "bẹp" trên đất.

Sở Diệp Nhiên và Mạnh Thao liếc nhìn nhau, lớn tiếng gọi: "Chào chị dâu."

Lần này Hứa Mân suýt chút làm đổ cả nhân bánh.

Phó Thư Dạng nói: "Được rồi, các cậu có thể đi."

Sở Diệp Nhiên: "..."

Mạnh Thao: "..."

Hứa Mân đồ mặt bụng sùi cào đã gói xong vào phòng bếp: "Em đi nấu sùi cào."

Mạnh Thao và Sở Diệp Nhiên lập tức đi tới bên cạnh Phó Thư Dạng, tranh nhau kêu anh kể xem trong tết đã xảy ra chuyện gì.

Hứa Mân nấu sùi cào xong thì nghe hai người kia đang gào: "Chị dâu, bọn em chưa lắm rồi, không cần lắm."

Hứa Mân: "..."

Nhưng trải qua một hồi quậy phá rầm rộ sôi nổi của bọn họ như vậy, Hứa Mân đã cảm thấy tự nhiên hơn nhiều về chuyện yêu đương với Phó Thư Dạng, cũng không có quá nhiều cảm kị trước mặt người khác.

Công ty bắt đầu đi làm lại, thời gian của Phó Thư Dạng không nhiều như trước.

Anh đã nhậm chức ở công ty game, lại phải quản lý công ty phần mềm, còn đang chuẩn bị mở công ty bất động sản, đúng là bận đến mức chân không chạm đất.

Vừa mới bắt đầu hai ngày, Hứa Mân không tiện đi làm phiền anh, mỗi ngày chỉ làm vài bữa cơm, chờ lúc anh nghỉ ngơi thì đem qua.

Hôm nay, lúc cô đi đưa cơm trưa thì vừa hay đụng phải Sở Diệp Nhiên đang bị phê bình.

Đó là một bảng báo cáo của công ty bất động sản, nhưng Sở Diệp Nhiên chưa từng tiếp xúc với mảng này cho nên vẫn chưa hiểu nhiều thứ, không làm tốt.

Bây giờ tết nguyên tiêu vẫn chưa qua, không tiện tuyển người, chỉ có thể đẩy lên đầu Sở Diệp Nhiên trước.

"Để em làm thử một chút." Hứa Mân nhìn bảng báo cáo kia, chủ động nói.

Trước kia cô làm kiêm chức, cũng từng làm ở công ty bất động sản, từng làm rất nhiều việc, không tính là tinh thông nhưng vẫn tốt hơn Sở Diệp Nhiên một chút.

Sở Diệp Nhiên như là gặp được Bồ Tát sống: "Chị dâu, đại ân đại đức của chị, cả đời này em sẽ không bao giờ quên."

Hứa Mân lười lắm mồm với anh ta, cầm bảng báo cáo chuẩn bị về nhà.

"Đừng đi." Phó Thư Dạng kéo cô lại: "Làm ngay ở đây đi."

Hứa Mân do dự nói: "Vậy có ổn không?"

"Rất ổn!" Sở Diệp Nhiên lộ đầu vào cửa: "Toàn thể nhân viên của công ty đều sẽ cảm kích chị."

Hứa Mân: "..."

Lúc trước cô đã nghe nói, yêu cầu làm việc của Phó Thư Dạng rất nghiêm ngặt, chỉ khi cô tới, thái độ của anh mới có thể tốt lên một chút.

"Nếu em làm sai, anh có mắng em không?" Hứa Mân run sợ trong lòng, hỏi.

Phó Thư Dạng: "Em đoán xem."

Hứa Mân: "..."

"Được rồi, tôi đây ngồi." Phó Thư Dạng tự chia hơn nửa bàn làm việc của mình cho Hứa Mân: "Em ngồi ở đây, trong lòng anh sẽ an tâm, hiệu quả làm việc cũng cao."

Hứa Mân giả vờ cúi đầu chỉnh sửa tài liệu, nhằm che giấu ý cười khó nén của mình.

Có lẽ cách nói "nam nữ phối hợp, làm việc không mệt" này vẫn rất có lý. Sau khi Hứa Mân vào văn phòng của Phó Thư Dạng, không chỉ có sự giúp đỡ của anh mà còn hoàn toàn giải quyết vấn đề làm Sở Diệt Nhiên bối rối trong mấy ngày nay, còn làm cho hiệu quả làm việc của công ty tăng cao. Bởi vì tâm trạng của Dạng tổng tốt, tâm trạng của nhân viên cũng tốt theo, tâm trạng mọi người đều tốt thì hiệu quả làm việc cũng tăng.

Thế là Hứa Mân bị toàn thể nhân viên công ty "bắt cóc" làm trợ lý đặc biệt của Phó Thư Dạng.

Trước kia Hứa Mân có các kinh nghiệm làm việc, cộng thêm hiện tại có Phó Thư Dạng cầm tay chỉ bảo, bắt đầu vô cùng nhanh.

Đến lúc khai giảng, Hứa Mân trở về trường đi học, trợ lý của Phó Thư Dạng còn lên gửi Wechat xin cô chỉ bảo vài vấn đề.

Cứ thế, ngay cả Hứa Mân cũng ngày càng bận.

Ở công ty cũng như đang nghỉ phép, bởi vì mặc dù bận rộn công việc nhưng ít ra còn có Phó Thư Dạng ở cùng.

Chỉ chớp mắt đã đến đầu tháng năm, cuối cùng công ty bắt động sản của Phó Thư Dạng đã chuẩn bị xong, muốn đầu tư một hạng mục đầu tiên.

Hứa Mân theo gót toàn bộ hành trình của hạng mục này, đến ngày đấu thầu, cô cố tình xin nghỉ để đi cùng đoàn đội.

Lần đấu thầu này không giống lần trước, lần trước là cố ý muốn thua, lần này là nhất định phải thắng.

Hơn nữa, hạng mục lần này là thứ mà đòi trước Phó Thư Dạng từng tiếp xúc, bọn họ còn là một công ty mới, độ khó thực sự không nhỏ.

"Chị dâu, chị nói xem lần này Hàn Thù có tới gây rối không?" Sở Diệt Nhiên căng thẳng đến mức giặt cà vạt mấy lần, thật sự không nhìn được, kéo Hứa Mân tán gẫu.

Thật ra Hứa Mân cũng đang lo về chuyện này.

Khoảng thời gian trước đến nay, bọn họ thật sự chưa hề chạm trán lần nào.

Nhưng dựa vào sự hiểu biết của Hứa Mân đối với Hàn Thù, chắc chắn hẳn ta sẽ không bỏ qua một cơ hội tốt như thế này.

"Không quan trọng." Hứa Mân bất an trong lòng nhưng ở chung với Phó Thư Dạng lâu, cô cũng đã học được lúc nào nên bình tĩnh, ung dung: "Dù sao đi nữa chúng ta chắc chắn phải lấy được hạng mục này, cho dù là ai, đấu không lại thì cũng chỉ là một đối thủ cạnh tranh bình thường mà thôi. Không cần nhìn bọn họ nhiều, càng không được phân tâm."

Sở Diệt Nhiên: "..."

Anh ta chỉ có thể yên lặng giơ ngón tay cái với Hứa Mân.

Đáng tiếc, mấy phút sau, Hứa Mân đã bị vạ mặt.

Điểm đấu thầu lần này được thiết lập trong một khu công nghiệp, xe của bọn họ vừa mới tới cổng, Hứa Mân đã nhìn thấy một bóng người quen thuộc — là Hứa Lang.

Án đường của Hứa Mân giật một cái, trực giác mách bảo sẽ có phiền phức.

Quả nhiên, chờ lúc bọn họ vào bàn thì nhìn thấy trong đoàn đội đấu thầu có một công ty tên Khai Dương, người lãnh đạo đoàn chính là Hứa Trọng Á.

Đã lâu không gặp, Hứa Mân phát hiện trông Hứa Trọng Á già đi không ít, xem ra mấy ngày này ông ta sống không hề tốt.

Nhưng gặp ông ta ở đây, thật sự khiến người ta khó chịu.

"Cút về sớm chút đi." Hứa Trọng Á vừa mở miệng đã khiến Hứa Mân rất tức giận: "Đừng làm chuyện vô ích, hạng mục này chắc chắn là của tao."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Edit by Link

Hứa Mân nhìn thấy Hứa Trọng Á như thế, lập tức khó chịu, rất muốn đánh ông ta.

"Vì sao lại chắc chắn như thế?" Phó Thư Dạng giữ chặt tay Hứa Mân, mỉm cười nói: "Chẳng lẽ các người gian lận?"

"Làm gì có chứ!" Hứa Trọng Á suýt chút nhảy lên nhưng ông ta nhin xuống rất nhanh. Chỉ là làm như thế cũng đã lộ ra dáng vẻ vô cùng chột dạ của ông ta.

"Ba." Hứa Lang đi tới: "Chúng ta vào bàn thôi."

Cô ta thấy Phó Thư Dạng và Hứa Mân nắm tay nhau, mỉm cười: "Chúc mừng hai người."

Lúc mới xuyên qua, Hứa Mân bị cảm xúc của nguyên chủ ảnh hưởng khá lớn, nhìn thấy Hứa Lang rất khó chịu.

Nhưng hiện tại cô đã suy nghĩ rõ ràng, nữ chính cũng được, nhân vật phản diện cũng được, tất cả đều chỉ là một thiết lập của tác giả mà thôi. Nhưng khi quyền sách trở thành một thế giới thật, mỗi người đều có suy nghĩ và năng lực hành động của mình thì làm chuyện gì và không làm chuyện gì cũng không còn nằm trong thiết lập do tác giả quyết định nữa, mà là do nội tâm của mình.

Cho nên không cần quan tâm đến hào quang của nữ chính, cũng không cần suy nghĩ xem kết cục của nhân vật phản diện sẽ ra sao.

Nếu như mọi quyết định của một người đều được đưa ra theo mong muốn của mình, tất cả cuộc sống đều do tự tay mình tạo ra, vậy thì kết cục cũng là do chính mình chọn, cho nên không cần phải nghĩ nhiều.

Nghĩ quá nhiều thì sẽ dễ mua dây buộc mình, sống tốt cuộc đời của mình là đủ rồi.

Kiểm tiền không đủ thoải mái hay là yêu đương không đủ hạnh phúc?

Tại sao phải lãng phí thời gian trên người người khác làm gì?

Sau khi nghĩ rõ điểm này, Hứa Mân cũng không còn để ý tới Hứa Lang như thế nữa.

Lâu rồi không gặp, cô thậm chí còn có chút cảm giác lạ lẫm với bộ dạng của Hứa Lang.

Trước kia Hứa Lang nói chuyện, Hứa Mân sẽ còn suy đoán một chút xem có phải cô ta đang giả vờ làm "sen trắng" hay không.

Hiện tại, Hứa Mân chỉ hồ hững đáp lại một câu: "Cảm ơn."

Thái độ của cô tốt như vậy, trái lại Hứa Lang nghi ngờ không thôi.

Hứa Mân không để ý tới Hứa Lang, nhưng cũng không có nghĩa là cô muốn nói nhiều với cô ta. Cô kéo Phó Thư Dạng cùng đi vào trong.

Lúc đi ngang qua người Hứa Trọng Á, Hứa Mân khẽ nói: "Cẩn thận một chút, tôi sẽ không bỏ qua cho ông."

Cô vẫn ghi hận Hứa Trọng Á.

Cô đã từng hứa với nguyên chủ là sẽ báo thù cho cô ấy.

Đợi đến khi có năng lực, cô chắc chắn phải khiến cho Hứa Trọng Á nợ máu trả bằng máu.

Dường như Hứa Trọng Á rất tức giận, Hứa Mân thì đang khẽ an ủi ông ta.

Hứa Mân vừa rời khỏi đó, chợt tinh táo hơn nhiều, cô khẽ hỏi Phó Thư Dạng: "Nếu như có thể gian lận thì phải làm thế nào?"

Phó Thư Dạng nói: "Cách trực tiếp nhất, cũng là cách thường dùng nhất, đó là đăng ký nhiều công ty, cùng đấu thầu chung. Anh thấy có một hạng mục có mười công ty đấu thầu, mười công ty đó đều là cùng một công ty."

Hứa Mân suýt chút phun ra một câu thô tục: "Nhưng cái này không dễ làm đâu?"

"Đúng, cần mở ra rất nhiều then chốt." Phó Thư Dạng gật đầu, liếc mắt nhìn đám người bận rộn một vòng: "Cho nên, nếu như Hứa Trọng Á thật sự làm thế thì em biết có nghĩa là gì không?"

Một hạng mục đầu thầu không phải chỉ có một người phụ trách, muốn dùng công ty rộng đến làm tăng thêm xác suất trúng thầu, số then chốt cần mở trong đó là vô số kể.

Đây cũng không phải là thứ mà một công ty bình thường có thể làm được, ít nhất là Hứa Trọng Á không làm được đến mức này.

Nếu không thì cuối cùng, hạng mục năm ngoài của ông ta cũng không rơi vào tình trạng chật vật như thế.

Nếu như ông ta thật sự làm được, chỉ có thể là có người ở sau lưng giúp ông ta.

Người có thể làm được như vậy, còn đồng ý giúp Hứa Trọng Á đúng là không nhiều.

Cộng thêm Hứa Lang xuất hiện ở đây, đáp án đã bày ra trước mắt.

"Chờ xem đi." Khóe môi Phó Thư Dạng cong lên: "Chắc chắn sẽ có niềm vui ngoài ý muốn."

Anh đã hoàn toàn hiểu rõ tình huống của Hứa Mân, tự nhiên cũng biết Hứa Trọng Á ghê tởm thế nào.

Dựa theo tính cách đời trước của anh thì anh đã sớm trối Hứa Trọng Á lại, hung hăng đánh cho ông ta một trận.

Đời này, đúng là anh tuân theo luật pháp nhưng cũng hung ác hơn.

Anh không chỉ muốn làm cho Hứa Trọng Á trả giá đắt, nếu như Hàn Thủ thật sự giúp ông ta, anh còn muốn khiến Hàn Thủ không ngóc đầu lên được.

Đây là một nguyên nhân mà Phó Thư Dạng chọn làm ngành nghề bất động sản, vì Hứa Trọng Á muốn vào ngành bất động sản, mà sản nghiệp chủ chốt của nhà họ Hàn cũng là bất động sản.

Anh vốn cho là sẽ phải đợi thật lâu, không ngờ cơ hội lại đến nhanh như thế.

Rốt cuộc Hàn Thủ vẫn là thanh niên bông bột, không thể nào so được với sự khôn ngoan mấy năm sau của hắn ta.

Chỉ có điều, nếu như hắn ta thật sự giúp Hứa Trọng Á, e là sẽ không có cơ hội trở thành hắn ta của mấy năm sau nữa.

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?" Hứa Mân hơi kích động, lòng bàn tay cũng đỏ mồ hôi: "Tổ cáo sao? Nếu như bọn họ đã mở toàn bộ then chốt, vậy chắc chắn sẽ có biện pháp ứng đối, như vậy không tiện tố cáo."

"Không, dĩ nhiên không phải tố cáo, cũng có thể nói là một tố cáo khác." Phó Thư Dạng khẽ lắc đầu, mỉm cười nhìn Hứa Mân, khích lệ nói: "Em suy nghĩ thêm chút nữa."

Trong lúc nói chuyện, bọn họ đã đi tới chỗ được phân công. Hứa Mân ngồi xuống mới phát hiện, phía đối diện chính là đoàn đội Khải Dương.

Đúng lúc Hứa Lang ngồi đối diện cô, còn khẽ cười với cô, mà Hứa Trọng Á cũng đã khôi phục bình tĩnh.

Trông hai cha con bình thản nhưng ánh mắt rất kiên định, hiển nhiên là đã có sự nắm chắc.

Cô lại nhìn qua những người khác, đa phần bọn họ đều nhìn bên chỗ bọn cô.

Hứa Mân chợt lóe lên một vệt sáng, nói mấy chữ bên tai Phó Thư Dạng, kích động hỏi: "Có phải như vậy không?"

Phó Thư Dạng nhìn đôi mắt sáng long lanh của cô, mỉm cười gật đầu: "Đúng vậy."

Tâm trạng Hứa Mân rất tốt, nở nụ cười thật tươi với Phó Thư Dạng.

Yết hầu của Phó Thư Dạng khẽ nhúc nhích một cái, nói: "Đừng cười như vậy, anh muốn hôn em. Ở nơi đông người, ảnh hưởng không tốt."

Hứa Mân không ngờ anh lại nói ra lời như thế, vội quay mặt đi.

Ý cười trên mặt Phó Thư Dạng càng sâu hơn, anh còn muốn nói gì đó, chợt cảm thấy cánh tay bị ai đó chọt một chút.

Anh quay đầu lại, Sở Diệp Nhiên dùng vẻ mặt "sống không luyến tiếc" nhìn hai người.

"Mình sẽ không hỏi cái trò kịch câm bí ẩn đó của các cậu." Sở Diệp Nhiên nói: "Nhưng mà có để đừng nhét cầu lương cho mình không? Mình thấp thòm như giẫm lên băng, hai người lại chạy tới show ân ái, ném cầu lương cho mình. Các cậu có còn là con người không?"

Phó Thư Dạng liếc anh ta một cái, bình tĩnh nói: "Tổ chất tâm lý của cậu không vượt qua kiểm tra."

Sở Diệp Nhiên giao toàn bộ tài liệu cho anh, nghi việc: "Tổ chất tâm lý của mình cực kỳ tốt, đều để công hiến cho buổi đấu thầu."

Nói thì nói vậy, ngay từ đầu hội nghị, anh ta còn chăm chú hơn bất kỳ ai.

Không nói đến những chuyện khác, lần này anh ta đầu tư toàn bộ tài sản, còn mượn không ít tiền của cha Sở, cho nên thật sự không dám khinh thường.

Quá trình đấu thầu gần giống nhau, đánh giá các dự án, bao gồm phương án thiết kế, công ty hợp tác, dự án trong quá khứ,...

Công ty bất động sản Tân Sinh của Phó Thư Dạng là công ty mới, lúc đánh giá rất thua thiệt. Mà bên Khải Dương, vì vốn là làm vật liệu xây dựng nên rất hiểu rõ về nghề bất động sản, còn từng cung cấp rất nhiều vật liệu cho các công ty bất động sản lớn nên chiếm ưu thế hơn.

Đánh giá được một nửa, Khải Dương đã dẫn trước thật xa.

Sở Diệp Nhiên cũng đổ mồ hôi ròng ròng.

Nghỉ ngơi giữa hiệp, Hứa Mân hỏi Phó Thư Dạng: "Ở đây có công ty rỗng mà anh nói không?"

"Có." Phó Thư Dạng đọc vài cái tên: "Mấy nhà này đều là công ty rỗng."

Hứa Mân kinh ngạc đến mức lại muốn chửi tục: "Sao anh biết?"

"Đợi sau khi về anh sẽ từ từ phân tích cho em, hiện tại phải liên lạc với Mạnh Thao trước, để cậu ta đi một chuyến." Phó Thư Dạng nói.

Hứa Mân vội gạt đầu.

Phó Thư Dạng ra ngoài gọi điện thoại, Sở Diệp Nhiên nói nhỏ với Hứa Mân: "Sao tâm tư của hai người lớn thế?"

Hứa Mân vốn muốn giải thích cho anh ta một chút, nhưng khi nhìn thấy Hứa Trọng Á và Hứa Lang ở đối diện vẫn luôn nhìn chăm chăm về phía này, cô vẫn chọn để Sở Diệp Nhiên bị ghen trong lòng trước.

Dù sao trước khi chưa biết chân tướng, biểu hiện của anh ta càng sốt ruột, Hứa Trọng Á và Hứa Lang sẽ càng buông lỏng cảnh giác.

Thậm chí, ngay cả cô và Phó Thư Dạng bình tĩnh cũng sẽ bị bọn họ cho là giả vờ.

"Đừng nôn nóng, đừng nôn nóng." Hứa Mân không hề để tâm mà an ủi: "Chưa tới cuối cùng, kết quả thế nào vẫn khó nói."

Nghỉ giữa hiệp đã hết, đấu thầu tiếp tục.

Khải Dương vẫn luôn duy trì ưu thế dẫn trước, Hứa Trọng Á lại không giữ được bình tĩnh như Hứa Lang, nụ cười trên mặt đã sắp không giấu được.

"Kết quả đấu thầu lần này..." Người phụ trách vừa đứng lên, mới mở miệng, cửa phòng họp chợt bị gõ.

Người phụ trách thấy người tới cũng hơi sững sốt.

Người kia đi thẳng tới nói: "Tôi là thanh tra bên bộ kỷ luật. Chúng tôi nhận được báo cáo nói đấu thầu lần này có người gian lận, đấu thầu lần này hết hiệu lực. Đợi sau khi điều tra rõ ràng lại đấu thầu lần nữa, thời gian thông báo sau."

Toàn trường đều xôn xao.

Hứa Trọng Á đứng bật dậy.

Vị thanh tra của bộ kỷ luật nhìn Hứa Trọng Á: "Ngài đây có chuyện gì sao?"

Hứa Lang một kéo áo ông ta một cái, Hứa Trọng Á lấy lại tinh thần, che giấu nói: "Tôi chỉ không ngờ còn xuất hiện chuyện thế này. Nhưng mà thật sự là có người gian lận sao? Có phải là có người cố ý gây rối không?"

"Chúng tôi đã đến điều tra, đương nhiên là có chứng cứ chắc chắn." Người của bộ kỷ luật tỏ vẻ nghiêm túc: "Đây cũng là vì đảm bảo cạnh tranh công bằng, vì đảm bảo lợi ích của mọi người, hi vọng mọi người phối hợp."

Sắc mặt của người phụ trách trên đài và mấy vị khác đã khó coi tới cực điểm, dưới đài cũng không có ai nói gì.

Đấu thầu bị buộc dừng lại giữa chừng, tất cả mọi người đều cùng rời đi.

Hứa Mân kéo Phó Thư Dạng lại, nhỏ giọng hỏi: "Sao nhanh thế?"

Mà Sở Diệp Nhiên lại càng bối rối, hỏi một tràng câu: "Xảy ra chuyện gì vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Những người còn lại lục tục rời đi, chỉ còn mấy người bọn họ ở lại phòng họp, Phó Thư Dạng nhìn về phía Hứa Mân: "Em đoán xem?"

Hứa Mân suy nghĩ một chút rồi nói: "Người của bộ kỹ luật tới nhanh như vậy, chắc chắn khó tránh khỏi có liên quan đến Hàn Nguyên Tề. Theo lý mà nói, nếu thật sự Hàn Thủ động tay động chân trong đó, Hàn Nguyên Tề phải nên nghĩ cách áp chuyện này xuống mới đúng. Ông ta phản ứng thế này đã nói rõ chuyện này có liên lụy rất lớn, một khi bị lộ ra, Hàn Nguyên Tề cũng không áp xuống được. Cho nên ông ta chủ động tự thú, làm như thế, nói không chừng có thể bảo trì thanh danh của nhà họ Hàn. Hàn thị là xí nghiệp lớn, lại chủ động khai báo vấn đề, chắc chắn bên kia sẽ cho bọn họ mặt mũi. Em nghĩ lần này, chắc chắn Khải Dương sẽ bị đẩy ra làm bia đỡ đạn, đúng không? Không đúng, cũng không thể gọi là bia đỡ đạn được, bọn họ vốn đã chẳng sạch sẽ gì."

Nghe Hứa Mân nói vậy, Sở Diệp Nhiên cũng đoán được bảy tám phần chuyện này, dựng ngón tay cái với Hứa Mân.

"Phân tích tốt lắm." Phó Thư Dạng hôn lên trán Hứa Mân một cái.

Lần này đột nhiên chưa kịp chuẩn bị, mặt Hứa Mân đỏ lên, Sở Diệp Nhiên thì trực tiếp choáng váng.

Phó Thư Dạng bình tĩnh nhất: "Nhưng mọi người vẫn quên một điểm."

Hai người cũng không rảnh lo chuyện vừa rồi, khó hiểu nhìn Phó Thư Dạng.

"Năm ngoái, lúc em và Hứa Trọng Á đoạn tuyệt quan hệ máu mủ, Hứa Trọng Á từng bị đánh một lần, mọi người còn nhớ không?" Phó Thư Dạng đưa ra gợi ý.

"Em nhớ ra rồi." Hứa Mân vỗ tay, lập tức hiểu ra: "Lần đó ông ta bị đánh là vì dám 'động' đến tình nhân nhỏ của Hàn Nguyên Tề phải không?"

"Đúng rồi." Sở Diệp Nhiên phản ứng chậm nửa nhịp: "Chắc chắn Hàn Nguyên Tề sẽ mượn cơ hội lần này để đập đổ Hứa Trọng Á, nói không chừng còn tiến ông ta vào trong."

"Đi thôi." Phó Thư Dạng nắm tay Hứa Mân.

Sở Diệp Nhiên đi theo sau, chợt hỏi: "Nhưng Hứa Trọng Á biết rõ mình từng đắc tội với Hàn Nguyên Tề, sao ông ta còn dám đến trước mặt lão ấy? Thật sự không sợ chết à?"

Phó Thư Dạng và Hứa Mân liếc nhìn nhau, không ai trả lời cả.

Hứa Trọng Á dám dính vào nhà họ Hàn, đơn giản là dựa vào quan hệ của con gái và Hàn Thủ. Có lẽ ông ta cho rằng Hàn Thủ đã tình sâu nghĩa nặng với Hứa Lang, nhưng nào biết được, Hàn Thủ có thể giúp ông ta, nguyên nhân lớn nhất là vì muốn đổi phỏ với Phó Thư Dạng.

Đời trước ông ta dựa vào Hứa Lang và Hàn Thủ, sống vui vẻ sung sướng. Đời này, ông ta cũng ngã xuống trên tay hai người này, không biết có được tính là báo ứng hay không.

Hứa Trọng Á cho rằng đó cũng chỉ là một tình nhân nhỏ mà thôi, Hàn Nguyên Tề sẽ nhìn mặt mũi của con trai và con dâu, chắc chắn sẽ không so đo với ông ta.

Nhưng ông ta đã quên, Hàn Nguyên Tề công thành danh toại, ngoài mặt vợ chồng ân ái, sao có thể giao nhược điểm của mình vào trong tay người khác?

Thậm chí sau này, Hứa Lang muốn vào cửa nhà họ Hàn, e là sẽ gặp phải trở ngại rất lớn.

"Hứa Mân, có phải là vậy không?" Mọi người vừa ra khỏi phòng họp đã bị Hứa Trọng Á cản lại: "Con nhỏ đề tiện này..."

"Àm!" Phó Thư Dạng đập thẳng một cước tới, đập Hứa Trọng Á ngã xuống đất.

Sở Diệp Nhiên cũng vội tiến lên, hai người bảo vệ Hứa Mân sau lưng.

"Sao các người lại đánh người khác vậy chứ?" Hứa Lang nén nước mắt núp bên cạnh, vẫn có sự điềm đạm đáng yêu: "Chỗ này có camera giám sát."

"Cũng vì có giám sát đấy." Hứa Mân nói: "Các người đi kiện đi, chờ có người tới điều tra, đúng lúc thông báo luôn vì sao các người tức giận, vì sao muốn cản chúng tôi lại."

Hứa Lang nhất thời nghẹn lời.

Bên kia tung ra nói có người gian lận, cho dù là đám Hứa Mân tố cáo thì vì sao bọn họ phải tức giận?

Đây không phải là chột dạ à?

Mà điều càng khiến Hứa Lang sợ hãi chính là vì sao? Rõ ràng Hàn Thủ đã nói chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Là do hậu trường của Phó Thư Dạng cứng sao? Nhưng Hàn Thủ đã từng điều tra, hẳn ta nói anh không có bất kỳ hậu trường nào.

Chẳng lẽ thật sự do vận khí tốt?

Cô ta nghĩ mãi không rõ, cũng sẽ không ai giải thích nghi hoặc cho cô ta.

"Đi thôi, báo ứng xác đáng, cái gì nên tới cũng sẽ tới." Hứa Mân thấy Phó Thư Dạng còn đang nhìn Hứa Trọng Á, ánh mắt kia làm cô nhớ đến đêm gặp mặt đầu tiên. Đây là ánh mắt khi anh hiểu lầm có người muốn hại anh, cô không thích Phó Thư Dạng lại trở về con người kia, chủ động đi lên nắm lấy tay anh.

Phó Thư Dạng đan chặt mười ngón tay với cô, vẻ mặt trở nên dịu dàng.

Hai người sống vai đi về phía cửa chính, không quan tâm tới hai người đằng sau.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: End

Edit by Link

Không ngoài dự đoán của Phó Thư Dạng, sự kiện gian lận lần này đều hết sức chú trọng trên mọi mặt, không bao lâu đã có kết quả.

Tập đoàn Khải Dương là chủ mưu, số người của các ngành liên quan lên tới hai chữ số, một giám đốc điều hành dưới trướng Hàn thị cũng bị liên lụy trong đó, nhưng từ đầu đến cuối, tên của Hàn Thủ đều không hề xuất hiện.

Chủ tịch tập đoàn Hàn thị - Hàn Nguyên Tề cũng công khai lên án mạnh mẽ hành vi này, đồng thời kêu gọi tất cả mọi người đứng ra đả kích tội phạm, trả cho ngành nghề bất động sản một môi trường cạnh tranh công bằng. Phát biểu của ông ấy giành được sự ủng hộ của công chúng, trong thời gian ngắn, cổ phiếu của Hàn thị tăng lên không ít.

Trái lại, Hứa Trọng Á thì thảm rồi.

Chứng cứ của chuyện gian lận vô cùng xác thực, ngay sau đó còn bị tra ra dính đến hối lộ nhiều lần, trốn thuế lậu thuế, làm giả vật liệu và nhiều mục phạm pháp khác.

Ông ta vốn làm về vật liệu xây dựng, nếu thật sự vật liệu lúc trước bán đi có vấn đề, dính đến nhiều hạng mục đã hoặc đang xây, tổn thất này không thể đo lường, bán Khải Dương đi thì cũng chỉ là hạt cát trong sa mạc.

Hứa Trọng Á đã bị cảnh sát khống chế lại, Hứa Mân nhìn thấy hình ảnh và video qua tin tức, phát hiện chỉ mấy ngày ngắn ngủi mà Hứa Trọng Á đã già đi rất nhiều. Tóc ông ta bạc đi, vẻ mặt lụn bại, hai mắt vô thần đờ đẫn nhìn qua ống kính, lưng gù gập xuống, người hơn bốn mươi tuổi mà trông như đã sáu mươi.

Đúng là ông ta không chịu nổi giày vò nhưng ít ra thì ông ta vẫn sống, còn sinh mạng của Hứa Mộc đã dừng lại nhiều năm.

Hứa Mân chợt nghĩ đến cái ngày cô mới xuyên qua, Hứa Trọng Á hăng hái, cao cao tại thượng, ra tay với con gái ruột cũng chẳng có chút lưu tình nào. Có lẽ lúc đó ông ta cũng không ngờ, một năm sau mình sẽ rơi xuống cánh ngò thê lương như vậy.

"Ông ta còn ra ngoài được không?" Hứa Mân hỏi Phó Thư Dạng đang xem tivi.

"Có lẽ là không đâu." Phó Thư Dạng nhẹ nhàng ôm Hứa Mân: "Anh nghe nói, mấy ngày trước đúng lúc có một hạng mục bên Khải Dương hợp tác xảy ra sự cố an toàn, nếu cuối cùng tra ra vật liệu kia có vấn đề, Hứa Trọng Á cũng chỉ có thể ở trong tù cả đời."

Hứa Mân nhíu mày: "Đúng lúc xảy ra sự cố an toàn? Trùng hợp vậy sao?"

"Ai biết được có phải là trùng hợp hay không?" Phó Thư Dạng bày tỏ cảm xúc: "Nếu như mình không có vấn đề, đương nhiên không sợ tra. Nếu thật sự tra được có vấn đề, vậy cũng là đáng tội. Một người làm sai thì phải trả giá lớn."

Giống như anh ở đời trước.

Phó Thư Dạng ôm Hứa Mân chặt hơn. Đời này nhất định phải sống tốt, mỗi bước đi đều phải cẩn thận.

"Nhưng nhà họ Hàn..." Lời Hứa Mân còn chưa dứt, điện thoại đã vang lên.

Là Hứa Trạc gọi tới, nói muốn mời bọn họ ăn cơm.

Hai người vội thu dọn đồ đạc đến chỗ đã hẹn.

Hứa Trạc đã đặt xong vị trí, là một phòng bao trong quán com Tàu, vừa nhìn là biết hẳn muốn kể gổ nói chuyện lâu rồi.

"Cậu!" Hứa Mân vừa vào cửa đã cười tươi.

Hứa Trạc nhìn thấy hai người nắm tay nhau, trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu: "Ở nơi công cộng, có thể chú ý đến sự ảnh hưởng một chút không?"

Sau khi ăn tết với Phó Thư Dạng, Hứa Mân lập tức báo cáo với cậu.

Hứa Trạc đau xót không thôi, nhưng hẳn biết chuyện này không cần được, hơn nữa trải qua một thời gian dài quan sát Phó Thư Dạng, ấn tượng của hẳn về anh cũng thay đổi rất nhiều. Nhưng hẳn mang lòng của một vị cha già, từ đầu đến cuối đều không có chỗ sắp đặt, cho nên mỗi lần nhìn thấy Phó Thư Dạng là luôn thấy khó chịu.

Hứa Mân buông Phó Thư Dạng ra, ngồi vào bên cạnh Hứa Trạc, cười nói: "Đây sao gọi là nơi công cộng được? Đóng cửa lại đều là người một nhà."

Hứa Trạc liếc cô một cái, không còn lời nào để nói.

"Cậu, sao hôm nay cậu có thời gian tới đây vậy? Không phải hôm nay là ngày làm việc sao?" Hứa Mân vẫn luôn bận rộn nhiều việc, đã lâu rồi không gặp Hứa Trạc, vẫn luôn nhớ đến hẳn.

"Đúng lúc làm một chút chuyện gần đây." Hứa Trạc nói: "Thuận tiện."

Phó Thư Dạng biết vì sao hẳn đến đây, anh rót cho hẳn một ly nước, chủ động gọi đề tài: "Cậu biết chuyện của Khải Dương không?"

"Mới nghe nói." Hứa Trạc lập tức nối liền câu chuyện: "Cậu vừa nghe người ta nói, chuyện này có liên quan tới hai đứa à?"

"Có thể nói là có đi. Bọn cháu và Khải Dương cùng đầu thầu mảnh đất phía Tây kia, nhưng nếu nói bọn cháu có thể làm gì Khải Dương thì cũng quá coi trọng bọn cháu rồi. Là do bọn họ tự mình phạm pháp loạn kỷ cương thôi." Phó Thư Dạng bình tĩnh nói.

Cũng không phải Hứa Trạc không tin, nhưng hẳn lo lắng: "Cụ thể là đã xảy ra chuyện gì, hai đứa từ từ kể cho cậu nghe một chút."

Đời trước, cảnh sát Hứa đã từng hỏi Phó Thư Dạng những câu tương tự vô số lần, nhưng anh đều đùa cợt cho qua.

Lần này, Phó Thư Dạng không hề giấu diếm chút nào, kể hết những chuyện bọn họ gặp Khải Dương thế nào, nghi ngờ rồi chứng thực ra sao, cuối cùng còn đề Mạnh Thao nặc danh báo cáo chuyện này cho Hàn Nguyên Tề.

Hứa Trạc chau mày: "Vậy Hàn Thủ kia là thế nào? Vì sao luôn gây khó dễ cho hai đứa?"

Hứa Mân và Phó Thư Dạng liếc nhìn nhau, nói: "Có lẽ thật sự là kẻ địch, nếu hỏi mâu thuẫn lớn thế nào thì thật ra là không có. Nhưng từ nhỏ, công tử Hàn đã được nuôi lớn trong lòng bàn tay, bị một chút thiệt thòi cũng sẽ cảm thấy sỉ nhục vô cùng, cho nên muốn trả thù lại. Mâu thuẫn này càng làm càng lớn, sau chuyện này, cháu đoán là cậu ta vẫn sẽ không thu tay lại."

"Cậu ta thực sự cho là nhà họ Hàn muốn làm gì thì làm sao?" Vừa rồi Hứa Trạc đã rất bất mãn với nhà họ Hàn khi nghe Phó Thư Dạng kể.

Hẳn có thể nghe ra Phó Thư Dạng không nói dối. Đây chẳng khác nào nói Hàn Nguyên Tề và tập đoàn Hàn thị có vấn đề, chỉ là tạm thời chưa có chứng cứ.

Cảnh sát Hứa thẳng thắn cương nghị, trong mắt không dung nổi nửa hạt cát.

Miệng hẳn không nói nhưng sau việc này, hẳn sẽ tự động nhìn chăm chăm vào Hàn thị.

Bọn họ không có vấn đề thì thôi, một khi có vấn đề, hẳn sẽ không thêm sợ bối cảnh của đối phương như thế nào.

"Cậu, cậu đừng nóng giận." Phó Thư Dạng nói: "Chỉ cần..."

Anh còn chưa nói xong, cửa phòng đã bị ai đó gõ.

"Ai?" Hứa Trạc hỏi.

Đối phương không trả lời.

Hứa Trạc còn muốn nói chuyện, cửa phòng bao trực tiếp bị đẩy ra.

Người đi vào mặc một thân váy trắng, tóc dài mềm mại xõa xuống, vẻ mặt yếu đuối, đây không phải Hứa Lang thì là ai?

"Sao cô lại tới đây?" Đương nhiên Hứa Trạc nhận ra Hứa Lang.

Hắn biết chuyện năm đó Hứa Lang không hề làm gì sai, nhưng hắn cũng không thể nào thích Hứa Lang được.

"Cậu, em gái." Hứa Lang đi tới, chưa nói gì mà nước mắt đã rơi trước: "Xin lỗi vì đã làm phiền mọi người, nhưng cháu cũng bắt đầu rồi."

Hứa Mân hơi tức giận.

"Xin đừng nhận cậu bừa bãi." Hứa Mân lạnh mặt nói: "Mẹ cô họ Lý, không có em trai họ Hứa nào cả."

"Chỉ biết em tức giận, thật sự xin lỗi." Hứa Lang nói với Hứa Mân: "Chỉ cần em có thể nguôi giận, cho dù em muốn chị làm gì cũng được, đánh chị, mắng chị thì chị cũng không phản kháng. Chỉ xin em mau cứu cha thôi... Em gái, đó là cha ruột của em, xin em mau cứu ông ấy, hiện tại chỉ có em mới có thể cứu ông ấy."

Hứa Mân thật sự tức cười: "Hình như cô nhầm rồi, tôi không có ba, trên pháp lý cũng không có, hiểu chưa?"

"Quan hệ máu mủ sao có thể nói đoạn tuyệt là đoạn tuyệt thật được?" Hứa Lang hoàn toàn không nói đạo lý: "Chỉ biết em không vui vì lúc trước cha dạy dỗ em, một năm nay ông ấy cũng không đến gây chuyện khiến em chán ghét, em mau cứu ông ấy đi, được không? Em suy nghĩ một chút, không có ông ấy thì sao có em được? Cho dù em không chịu thừa nhận như thế nào, sự thật thì ông ấy vẫn là cha ruột của em, đây không phải là thứ dùng một trang giấy là có thể bác bỏ được..."

Hứa Mân nghe cô ta nói vậy đã muốn bùng nổ, đúng là cái bướng mà!

"Cô muốn chúng tôi cứu ông ta thế nào?" Phó Thư Dạng cản Hứa Mân lại, hỏi Hứa Lang: "Ông ta phạm tội trái pháp luật, không phải cô cũng biết sao? Ở đây còn có một người làm việc cho pháp luật đang ngồi, cô thật sự muốn xem thường pháp luật trắng trợn vậy à?"

Ban đầu Hứa Trạc cũng không nhận được, nghe vậy lại ngồi xuống.

Hứa Lang nhìn Hứa Trạc một chút, cắn răng nói: "Tôi biết cha tôi có lỗi, nhưng lỗi cũng không nghiêm trọng như vậy. Tôi đã hỏi rồi, họ nói dùng tiền là có thể chuộc người. Hơn nữa có thể hay không là một chuyện, thái độ của mọi người lại là một chuyện khác. Em gái, đó là cha ruột của em, em kiếm được nhiều tiền như vậy..."

Lần này, ngay cả Hứa Trạc cũng muốn bùng nổ, hắn chợt đứng lên.

"Chờ chút." Phó Thư Dạng chợt vung tay về phía Hứa Lang.

Hứa Lang tưởng anh muốn đánh người, vô thức lui về sau.

Phó Thư Dạng nắm chặt tóc bay lên của cô ta, gỡ kẹp tóc của cô ta xuống, trên đó là một cái camera mini.

"Cô cố ý nói những lời kia khiến cho người khác tức giận, hi vọng chúng tôi có thể mất lý trí, nói ra mấy lời khiêu chiến ranh giới cuối cùng của dân chúng. Cứ thế, bọn họ sẽ có thể biên tập video, đăng lên trên mạng." Phó Thư Dạng dùng một câu vạch trần mưu đồ của Hứa Lang.

Sắc mặt Hứa Lang lập tức trắng bệch.

"Tiểu thư Hứa, mời đi cùng tôi một chuyến đến đồn cảnh sát." Hứa Trạc giận dữ, lần này cũng không nhận được nữa.

"Không không không..." Hứa Lang hoảng loạn không thôi: "Tôi không làm gì cả, tôi không biết gì cả."

"Tiểu thư Hứa là một sinh viên đại học, không thể nào không biết việc chụp lén chuyện riêng của người khác là hành động trái pháp luật, xâm phạm thân thể của người khác nhỉ?" Hứa Trạc không cho cô ta cơ hội nói nhiều, trực tiếp lấy bộ công tay lạnh như băng ra: "Hành vi của cô, ít nhất có thể tạm giam. Nếu như tin tức bị phân tán trên mạng, có thể cô sẽ còn bị ngồi tù."

Hứa Lang run không thôi. Lần này cô ta sợ thật nhưng đã không còn ai đau lòng cho cô ta nữa.

Mọi người ra khỏi phòng bao, có người nhìn thấy công tay trên cổ tay Hứa Lang, lập tức thảo luận sôi nổi.

"Cảnh sát bắt người à? Còn là một người đẹp."

"Không biết là phạm phải chuyện gì nữa."

"Sao tôi thấy cô gái này quen mắt thế nhỉ?"

"À, tôi nhớ ra rồi, đây chẳng phải là cô gái quay quảng cáo dầu gội đầu à?"

Đúng lúc TV trong đại sảnh chiếu quảng cáo dầu gội của Hứa Lang, sau chuyện hình khiêu dâm trên hot search, đương nhiên Dư Huy bị mất phát ngôn, còn bị thương gia bắt đền. Có sự giúp đỡ của Hàn Thủ, cuối cùng quảng cáo kia trở thành một minh Hứa Lang phát ngôn.

Nhưng chắc chắn thương gia có mơ cũng chẳng ngờ, cuối cùng Hứa Lang cũng sẽ xảy ra chuyện.

"Còn là một ngôi sao nữ à? Má ơi!"

"Tin tức này đủ lớn rồi!"

...

Hứa Lang cố gắng muốn né tránh tầm mắt của mọi người, nhưng rốt cuộc, lần này cô ta muốn tránh cũng không tránh được.

Trở về cục cảnh sát, Hứa Trạc tra hỏi Hứa Lang.

Có lẽ Hứa Lang hiểu rõ, nếu thật sự khai Hàn Thủ ra thì cô ta sẽ chết thảm hơn, vậy hay là ôm hi vọng, cho rằng Hàn Thủ sẽ đến cứu cô ta. Cô ta cũng biết đây không phải là tội lớn, cho nên có chết cũng không mở miệng.

Kẹp tóc là mua bên đường, còn ai gắn camera bên trên thì cô ta không biết, quay video từ đâu cũng không biết, dù sao cô ta đều mở to mắt bịa đặt.

Cho nên, cho dù Hứa Trạc biết chắc chắn Hàn Thủ có tham dự vào chuyện này thì cũng không thể đi tìm hấn ta.

Nhưng Hứa Lang đã không chịu khai báo thêm, đương nhiên sẽ phải chịu trách nhiệm tương ứng.

Chuyện chụp lén này đã đến trên đầu đội trường hình sự, thái độ còn vô cùng không phối hợp, đương nhiên phải phạt nặng cô ta, cuối cùng phán quyết tạm giam mười ngày.

Tất cả mọi người vốn cho là ít nhất Hàn Thủ sẽ đến thăm Hứa Lang, nhưng hấn ta chưa từng xuất hiện, giống như chuyện này thật sự không liên quan đến hấn ta.

Đám người Hứa Mân cũng không nóng vội, kế hoạch của Hứa Lang vừa mới bắt đầu đã bị Phó Thư Dạng nhìn thấu. Cho dù Hàn Thủ lấy được video, cũng không cắt được thứ gì có tính chất bùng nổ. Hơn nữa, kỹ thuật hacker của Phó Thư Dạng lợi hại như vậy, chỉ cần Hàn Thủ dám ra tay, chắc chắn sẽ bị phát hiện, cho nên hấn ta hoàn toàn không dám có bất kỳ hành động nào.

Cứ như thế, người bị giày vò nhất đương nhiên là Hứa Lang.

Đồn tạm giam cũng không phải là chỗ tốt lành gì, mỗi ngày cô ta đều ở trong vòng tuần hoàn hi vọng và tuyệt vọng.

Mãi đến khi hết hạn tạm giam, cuối cùng Hứa Lang hoàn toàn tuyệt vọng, tự mình rời đi.

Ra khỏi đồn cảnh sát, đi thêm một khoảng xa cô ta mới dám đón xe.

Có lẽ là tài xế muốn mua nhà, đang nghe đài liên quan đến chuyên mục bất động sản, chủ đề mới nhất đúng lúc là bất động sản Tân Sinh lấy được mảnh đất khu Tây, ngay gần tiểu khu Bạch Hạc Tháp. Hai người chủ trì đang nhiệt liệt thảo luận, rốt cuộc bất động sản Tân Sinh nghĩ thế nào, tại sao lại muốn cầm một mảnh đất lạc quẻ như vậy? Nghe nói bên cạnh còn có quý nhất, phòng ở xây xong rồi có thể bán đi được sao?

Hứa Lang biết Tân Sinh là công ty bất động sản của Phó Thư Dạng, cô ta cũng không biết tại sao anh lại muốn lấy được mảnh đất ở khu Tây kia.

Lúc trước, cũng vì anh nhất định phải lấy được mảnh đất kia nên Hàn Thủ mới có thể giúp đỡ cho Hứa Trọng Á, để ông ta cũng đi tranh mảnh đất kia.

Hứa Trọng Á từng nói với Hứa Lang, mảnh đất kia không tốt, xây phòng xong chỉ sợ không bán được.

Nhưng Hàn Thủ nói mặc kệ có bán được hay không, chỉ cần lấy được đất là được rồi, tổn thất đều tính cho hấn ta.

Hứa Trọng Á một lòng muốn vào ngành nghề bất động sản, vốn chỉ thiếu một cơ hội. Hàn Thủ vừa hứa hẹn, ông ta đồng ý không thêm suy nghĩ. Ông ta cảm thấy chỉ cần có thể tiến vào nghề này thì lần tiếp theo tự nhiên sẽ kiếm được tiền.

Mảnh đất rộng rãi kia không được coi trọng, cũng không có bao nhiêu công ty tham gia đấu thầu, vì ồ ạt thừa nên Hứa Trọng Á mới làm mấy công ty rộng.

Không ngờ cuối cùng ông ta lại tự kéo mình vào.

Sau khi Hứa Trọng Á vào trong, Hứa Lang và Hàn Thủ đều cho rằng chắc chắn chuyện muốn mảnh đất kia đều là Phó Thư Dạng sắp đặt.

Nhưng bây giờ, Phó Thư Dạng thật sự lấy được mảnh đất kia.

Chẳng lẽ thật sự kiếm được tiền sao? Hứa Lang mệt mỏi nghĩ, dường như Phó Thư Dạng mãi mãi sẽ không thất bại.

Cô ta chợt nhớ tới bộ dạng của Phó Thư Dạng vào lần đầu gặp mặt, lúc đó Hứa Mân chỉ mới dọn tới tiểu khu Bạch Hạc Tháp một buổi tối, có lẽ là không quen biết với Phó Thư Dạng nhưng Phó Thư Dạng đã muốn giúp cô. Nếu người dọn đến tiểu khu Bạch Hạc Tháp là cô ta...

Hứa Lang xoa xoa mặt, dời ánh mắt ra ngoài cửa sổ, một cỗ siêu xe vừa lúc lái qua, cửa sổ xe của đối phương mở, Hứa Lang nhìn thấy gương mặt của

Hàn Thù.

Nhưng Hàn Thù cũng không nhìn cô ta, hần ta nhắm hai mắt, siêu xe lóc lên rồi biến mất.

Hàn Thù mới trở về từ hiện trường đấu thầu, hần ta cũng không tin là Phó Thư Dạng thật sự muốn lấy được mảnh đất kia, lần này hần ta chọn tự đến hiện trường xem.

Nhưng lần này không có bất kỳ con thiêu thân nào xuất hiện cả, bởi vì người cạnh tranh không nhiều, dự án của Phó Thư Dạng thật sự không tồi nên tùy tiện lấy được mảnh đất kia.

Hàn Thù còn nhìn thấy Hứa Mân đứng bên cạnh anh, mặc một bộ tây phục nhỏ, vừa xinh đẹp, vừa giỏi giang. Hơn nữa lúc lên đài cũng không hề luống cuống, bình tĩnh, thành thạo, ứng phó với đủ loại câu hỏi một cách tự nhiên, nhìn không hề giống với một sinh viên mười chín tuổi chút nào.

Hàn Thù chợt nhớ lại, lúc trước trong con hẻm nhỏ dơ dáy bẩn thỉu kia, trong nháy mắt hần ta ngẩng đầu nhìn thấy Hứa Mân, trong lòng đã thoáng qua sự kinh ngạc trước vẻ đẹp của cô.

Đều tại Phó Thư Dạng!

Nếu như không phải vì Phó Thư Dạng, chắc chắn hần ta sẽ chọn theo đuổi Hứa Mân, chứ không phải là Hứa Lang.

Trên tiệc khánh công, Phó Thư Dạng liên tục hất xì mấy cái.

"Có phải là ai đó nhớ anh không?" Hứa Mân nói đùa.

"Không đến nỗi nhớ anh, có lẽ là muốn giết chết anh thì có." Phó Thư Dạng đùa lại.

"Không được nói như vậy." Hứa Mân cau mày một cái: "Cuộc sống thoải mái của chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu thôi."

Phó Thư Dạng gật đầu, giọng dịu dàng nói: "Được, anh không nói. Chờ kiếm được tiền, em muốn làm gì?"

"Em muốn xây một trường học vũ đạo, đặt tên theo tên của mẹ em." Hứa Mân đã sớm nghĩ xong: "Chờ em hết bận, em sẽ bắt đầu chuẩn bị."

Phó Thư Dạng hiểu ý của cô, nắm chặt tay cô: "Anh ủng hộ em."

"Em cũng ủng hộ chị dâu, nhưng mà..." Cuối cùng Sở Diệp Nhiên vẫn không nhịn được: "Hai người cứ chắc chắn sẽ kiếm được tiền à?"

Phó Thư Dạng và Hứa Mân liếc nhìn nhau, cười nhạt không nói.

Đương nhiên là chắc chắn. Chẳng mấy chốc nữa, khu Tây sẽ trở thành khu mới chạm tay có thể bông, đây mới là lý do bọn họ nhất định phải lấy được mảnh đất kia.

Tranh hơn thua với Hàn Thù gì đó, bọn họ cũng không ngại thơ như thế, đương nhiên kiếm tiền quan trọng hơn.

Ra khỏi quán cơm, Hứa Mân dừng bước lại. Cô thấy Hứa Trạc đi một chiếc xe gắn máy đang chờ bên cạnh.

"Cậu!" Hứa Mân mừng rỡ chạy tới: "Sao cậu lại tới đây?"

"Tặng quà cho hai đứa." Hứa Trạc đưa một cái hộp: "Chúc mừng mọi người."

Phó Thư Dạng vô cùng vui vẻ: "Cảm ơn cậu."

"Cậu thấy biểu hiện của cháu rất tốt." Hứa Trạc hiếm khi không đã kích Phó Thư Dạng, nhưng lời nói vừa chuyển, lại hỏi: "Nhưng tại sao cháu phải lấy được mảnh đất khu Tây kia?"

Hần là người trong thế chế, có lẽ cũng nghe chút ít tin tức xây khu mới kia, nên biết khu Tây sẽ nhanh chóng tăng giá.

Nhưng những tin tức này, bên ngoài không hề biết, vì vậy Hứa Trạc mới hơi nghi ngờ.

"Không có lý do gì cả." Phó Thư Dạng bình tĩnh nói: "Vi hiện tại đất nào cũng quý, cạnh tranh lại kịch liệt, bọn cháu là công ty mới, chỉ có thể lấy loại này mới nắm chắc được. Lẽch một chút cũng không sao, bây giờ thành phố phát triển nhanh như vậy, bên kia sớm muộn gì cũng sẽ phồn hoa. Quý nhất gì đó vốn chỉ là lời đồn vô căn cứ, quan trọng nhất là bọn cháu làm tốt hạng mục đầu tiên này, dựng được danh tiếng thì khi làm hạng mục tiếp theo cũng sẽ suôn sẻ hơn nhiều."

Hứa Mân cũng nói: "Đúng vậy. Thật ra thiếu sót chủ yếu bây giờ của bọn cháu là kinh nghiệm, hạng mục đầu tiên kỳ vọng không cao, lấy được một mảnh không được coi trọng để luyện tập cũng không tồi. Nhà trên mảnh đất này giá không cao, cho dù không bán chạy thì tổn thất cũng không đáng bao nhiêu tiền. Nếu như bán được thật, vậy chính là niềm vui ngoài ý muốn."

"Tinh thần của hai đứa không tồi." Hứa Trạc rất hài lòng với câu trả lời của bọn họ: "Kiếm tiền không sai, ai cũng muốn có một cuộc sống thoải mái."

Nhưng hai đứa vẫn phải luôn nhớ kỹ, nhất định phải kiếm tiền hợp pháp."

Hai người vội gật đầu.

"Được rồi, về đi." Hứa Trạc vỗ vai hai người: "Cậu còn phải trực ca đêm, đi trước đây."

Hứa Mân đứng ở ven đường, dõi mắt nhìn xe của Hứa Trạc biến mất rồi mới quay đầu nhìn Phó Thư Dạng.

Phó Thư Dạng khẽ cười một tiếng: "Cậu không an tâm về anh."

"Anh đừng nghĩ nhiều." Hứa Mân vội nói: "Cậu chỉ là..."

"Không sao." Phó Thư Dạng cúi đầu hôn cô một cái: "Cậu muốn giám sát anh như vậy, anh rất vui. Đồi trước, nếu cảnh sát Hứa xuất hiện sớm hơn một chút, nói không chừng anh cũng sẽ không thay đổi thành bộ dạng sau này."

Hứa Mân không nhận được tò mò: "Đồi trước anh quen biết cậu sao?"

"Đúng vậy." Phó Thư Dạng gật đầu.

Hứa Mân hứng thú: "Đồi trước cậu như thế nào? Anh có thể kể cho em nghe một chút không?"

"Đương nhiên." Phó Thư Dạng nắm tay cô, mười ngón đan chặt: "Đồi này dài như vậy, anh từ từ kể cho em nghe."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Phiên ngoại 1

Edit by Link

-

"Lão đại, chị dâu lại lên hot search." Mạnh Thao cầm điện thoại, vừa đổi mới vừa lớn tiếng kêu la.

Sở Diệp Nhiên nghe vậy cũng vội lấy điện thoại ra: "Đứng thứ mấy? Lần này lại về chuyện gì? Để mình xem xem."

Phó Thư Dạng nhìn bộ dáng hưng phấn của hai người, về mặt văn phạm phong khinh vui đầu xem tài liệu, thực tế thì anh còn chưa phát hiện ra mình cầm tài liệu ngược.

Bộ phim lúc trước Phùng Hiểu Chi quay đã được phát sóng, rating bùng nổ đến mức không thể bùng nổ hơn, cô ấy lập tức hot khắp phố lớn ngõ nhỏ, vì vậy không dám ra khỏi nhà.

Nhưng các tác phẩm tiếp theo còn chưa đuổi kịp, vì bảo trì người xem, dưới sự sắp xếp của công ty quản lý, Phùng Hiểu Chi tham gia một chương trình vũ đạo.

Có một khách quý được định ra từ trước lại lâm thời leo cây, giao thiệp của Phùng Hiểu Chi trong giới giải trí vẫn chưa đủ mạnh, tìm không được người thay thế, bất đắc dĩ kéo Hứa Mân đi chịu tội thay.

Hứa Mân không vào ngành giải trí nhưng vẫn có thể nhảy được, dù sao chỉ cần là việc kiếm tiền nghiêm túc thì cô đều không từ chối.

Cho dù bây giờ có sự trợ giúp của Phó Thư Dạng, hoa hồng của công ty chia và đầu tư cá nhân của cô cộng lại, mỗi tháng doanh thu sáu bảy chữ số, nhưng cô vẫn chăm chỉ kiếm tiền, không ngừng bận rộn.

Điều lo lắng duy nhất là cô không phải ngôi sao, cũng không biết tạo hiệu ứng cho chương trình, sợ kéo view của Phùng Hiểu Chi xuống.

Không ngờ sau khi tiết mục kia được phát sóng, khán giả mua rất nhiều.

Khán giả xem chương trình vũ đạo, đa phần vẫn có một ít năng lực thưởng thức vũ đạo, nhảy có được hay không, nhìn một chút là biết ngay. Khiêu vũ không như ca hát, có thể hát nhép, có thể chỉnh âm nhưng kỹ thuật vũ đạo đều là thật, rõ ràng không thể làm giả được.

Thân thể này vốn kế thừa thiên phú siêu cao của mẹ nguyên chủ, cộng thêm sự đào tạo của cô Trang, hiện tại năng lực vũ đạo của Hứa Mân đã không còn nghi ngờ gì nữa.

Tiết mục được phát sóng vào ban đêm, Hứa Mân lập tức lên hot search.

Dân mạng khen cô và Phùng Hiểu Chi, cùng gọi hai người là "Hoa tỷ muội xinh đẹp nhất", khen đến mức làm cho Hứa Mân tưởng rằng Phó Thư Dạng lên mua thủy quân cho cô.

Nhưng Phó Thư Dạng cũng không mua thủy quân, thật ra anh rất mâu thuẫn. Một mặt thì vui vì Hứa Mân được mọi người khen ngợi, mặt khác, khi nhìn thấy những bình luận "Tôi được", "Muốn gả", "Muốn cưới" kia, anh lại chỉ muốn giấu Hứa Mân trong nhà, không cho ai nhìn thấy cô.

Cho nên anh tuyệt đối không thể nào mua thủy quân.

Mặc dù Hứa Mân khôi lên một cơn sốt nhưng dù sao cô cũng không phải là người trong ngành giải trí, rất nhanh, sự chú ý của mọi người đã dời đi. Nhiều nhất là ai đó sẽ lưu vài tấm ảnh về, đặt làm màn hình nền các thứ.

Nhưng vì hiệu quả của tiết mục thật sự quá tốt, cho nên tổng chung kết, Hứa Mân lại bị Phùng Hiểu Chi kéo qua.

Lần này tổ tiết mục ra giá gấp ba, Hứa Mân lập tức đồng ý ngay và luôn.

Đêm nay Hứa Mân không lên sân khấu, cô chỉ đến hiện trường cổ vũ cho Phùng Hiểu Chi. Hôm nay Phó Thư Dạng có một cuộc đàm phán quan trọng, không đi cùng được.

Nhưng không ai ngờ, sự lưu luyến cái đẹp của khán giả còn bền bỉ hơn mọi người nghĩ.

Rõ ràng hôm nay Hứa Mân không ra sân nhưng vẫn lên hot search.

"Tôi nhìn thấy tiểu tỷ tỷ Hứa Mân xuất hiện tại studio, cô ấy đơn thuần đến cổ vũ cho Hiểu Chi hay là tiếp tục làm khách quý nhỉ? Thật chờ mong." Mạnh Thao dạt dào tình cảm đọc bình luận hot.

Cả người Sở Diệp Nhiên đều nổi da gà, nhưng Phó Thư Dạng luôn nghiêm túc không ngăn cản, anh ta cũng đọc theo Mạnh Thao: "Tôi hi vọng là khách quý, thật muốn xem tiểu tỷ tỷ khiêu vũ, quá đẹp!"

Mạnh Thao vội sánh kịp: "Học sinh khoa vũ đạo biểu thị: Tiểu tỷ tỷ khiêu vũ rất có linh hồn, thế này sao lại là một cô gái nhân gian chứ, rõ ràng là tiên nữ trên trời."

"Tôi sẽ không khen gì khác, tôi chỉ muốn nói nhan sắc của chị gái không còn gì bàn cãi nữa, tuyệt đối là thuần thiên nhiên."

"Tôi thích cả hai chị gái, khí chất thật tuyệt, chẳng lẽ con gái khiêu vũ đều đẹp vậy sao? Sau này tôi nhất định phải sinh con gái, cho con bé đi học khiêu vũ."

"Tôi bóc từ khóa "Mân Chi CP" nhé."

"Phải là "Phùng Mân CP", chị Hiểu Chi là công nhé."

"Các người tránh ra đi, Hứa Mân là tiểu tỷ tỷ của tôi, không cho ai tranh hết."

"Là của tôi, tiểu tỷ tỷ, chờ em lớn lên sẽ đến cưới chị."

"Tiểu tỷ tỷ tuyệt đối đừng yêu đương, đàn ông đều là móng heo lớn."

Đọc đến cái bình luận này, rốt cuộc hai người cũng tạm dừng. Sở Diệp Nhiên ngoảnh đầu nhìn Phó Thư Dạng: "Vị móng heo lớn này, không phải cậu không lướt Weibo sao? Vậy sao cậu cũng không nhận được nữa thế?"

Phó móng heo lớn đưa giao diện di động cho hai người xem, là lịch ngày.

"Cậu xem lịch ngày làm gì?" Sở Diệp Nhiên cũng không lướt Weibo nữa: "Gần đây có ngày gì quan trọng à?"

Phó Thư Dạng nhìn điện thoại, thầm đọc từng ngày: "Ngày quốc tế lao động, ngày của mẹ, ngày quốc tế thiếu nhi, tết Đoan Ngọ, ngày của cha..."

"Mấy ngày lễ này thì sao?" Mạnh Thao cũng khó hiểu ngẩng đầu lên.

"Ngày nào cũng không hợp ăn mừng." Phó Thư Dạng nói: "Trong ba tháng tới, không tìm được ngày nào ăn mừng cả."

"Ăn mừng?" Sở Diệp Nhiên và Mạnh Thao liếc nhìn nhau, chợt nhảy lên: "Chẳng lẽ cậu muốn..."

Phó Thư Dạng gật đầu.

Ba người tùm lại, lần lượt đếm lịch ngày một lần.

Mạnh Thao cúi đầu nhìn hot search: "Mình có ý này."

...

Chương trình vũ đạo mà Phùng Hiểu Chi tham gia có tên là "Vũ Lâm Đại Tú", ghi hình ngay bên cạnh Hòa Thành.

Lái xe hai tiếng là có thể về nhà nhưng vì bởi Phùng Hiểu Chi nên Hứa Mân hoàn toàn không có ý định trở về.

Hai người ghi hình xong đêm đầu tiên của chương trình, lại luyện vũ đạo cho trận chung kết ngày mai rồi mới cùng trở về khách sạn.

"Cậu lại lên hot search." Phùng Hiểu Chi lướt Weibo nói: "Nếu lúc đó cậu không nhường cơ hội cho mình, tự cậu vào ngành giải trí thì chắc chắn sẽ hot không thôi."

"Mình không muốn hot đâu. Thấy cậu bây giờ ra khỏi nhà cũng khó khăn, mình cảm thấy rất may vì mình không vào ngành giải trí." Hứa Mân thật sự cảm thấy vô cùng may mắn.

Phùng Hiểu Chi trêu ghẹo nói: "Cũng đúng, lợi nhuận bây giờ cậu kiếm được cũng không ít hơn mình đâu."

Mặc dù cô ấy hot lên nhưng dù sao cũng chỉ mới vào ngành giải trí không lâu, kiếm được nhiều mà dùng cũng nhiều, tích trữ không được bao nhiêu.

"Chẳng mấy chốc nữa cậu sẽ kiếm được nhiều hơn mình thôi." Hứa Mân không hề nghi ngờ chuyện này chút nào.

Vì bảo đảm sinh lực, hai người không trò chuyện quá lâu, rất nhanh đã ngủ.

Mới rạng sáng hôm sau, Hứa Mân và Phùng Hiểu Chi đã đến đài truyền hình để tập luyện.

Dù sao cũng là học sinh chuyên ngành vũ đạo, hơn nữa Phùng Hiểu Chi thật sự rất mạnh cho nên cô ấy muốn tranh hạng nhất.

Hứa Mân hiểu cô ấy, cho nên cũng vô cùng tận tâm tận lực.

Lúc bắt đầu diễn tập buổi chiều, đám Phó Thư Dạng đến, bọn họ dạo qua hậu trường một vòng.

Hứa Mân bận diễn tập, không có thời gian nói nhiều, đưa vé cho bọn họ xong là quay đầu đi luyện tập ngay.

Bởi vì tổng chung kết được quay trực tiếp, cho nên không được làm sai chút nội dung nào.

Tổng chung kết, tất cả mọi người đều dùng tất cả khả năng, đều xuất ra chiêu của mình, tiết mục vô cùng đặc sắc xuất hiện, liên tục nổi lên nổi tiếp nhau, người xem trực tiếp đang tăng lên liên tục.

Bởi vì thành tích lúc trước tốt, Phùng Hiểu Chi là người cuối cùng ra sân.

Cô ấy và Hứa Mân nhảy một điệu gọi là "Hoa song sinh", hai người mặc trang phục giống nhau, nhìn vô cùng vui tai vui mắt, lưu lượng tiết mục đạt tới mức cao nhất.

Người có thiên phú lại đủ cố gắng thì sẽ không bị phụ lòng.

Kết quả không hề bất ngờ chút nào, Phùng Hiểu Chi giành quán quân.

Làm khách quý sau cùng, Hứa Mân cũng được mời lên sân khấu nói vài câu.

Phùng Hiểu Chi phát biểu cảm nghĩ xong, tiết mục vốn nên kết thúc, nhưng vào lúc này, ánh đèn trên sân khấu chợt đổi thành màu hồng, trong nháy mắt, cánh hoa bay là tả từ trên trời giáng xuống.

Hứa Mân trực tiếp ngu người, đang muốn nhìn Phùng Hiểu Chi thì lại thấy Phùng Hiểu Chi đã chủ động đứng bên cạnh MC, còn nháy mắt với cô.

"Xin các vị dừng bước." MC cười tủm tỉm nói: "Hôm nay có người tìm đến tổ tiết mục, nói muốn hoàn thành một việc lớn của đời người vào đêm tổng chung kết hôm nay. Từ trước đến tổ tiết mục chúng tôi luôn thích hoàn thành việc tốt, hướng chỉ là việc vui như vậy, đương nhiên phải cho tất cả mọi người được thom lây. Cho nên Hiểu Chi, cô có thể đoán được là có chuyện gì không?"

"Khỏi cần đoán, tôi biết chuyện gì xảy ra rồi." Phùng Hiểu Chi cười nói: "Bởi vì trước khi làm chuyện này, nam chính đã hỏi xin ý kiến của tôi. Không phải ban nãy mọi người hỏi vì sao đêm nay tôi lại liều mạng vậy sao? Bởi vì tôi hi vọng đêm nay là một đêm viên mãn."

"Nam chính à, Hiểu Chi đã vô tình tiết lộ bí mật mất rồi. Vậy được rồi, chúng tôi sẽ không nói nhiều nữa, xin mời nam chính." MC dẫn Phùng Hiểu Chi lui về một bên.

Ánh đèn trên sân khấu tối xuống, chỉ chừa lại một cái đèn lớn trên đỉnh đầu Hứa Mân.

Hứa Mân đứng ở đó, đến lúc này cô đã không còn chậm chạp nữa, hơi luống cuống.

Sau đó, cô nhìn thấy Phó Thư Dạng đã thay một thân âu phục màu đen, đôi chân dài bước từng bước kiên định về phía cô.

Ban này Hứa Mân đã hiểu là có chuyện gì rồi, nhưng trong lòng cô vẫn hốt hoảng, sợ biểu hiện của mình sẽ trở thành trò cười, sợ đoạt danh tiếng của Phùng Hiểu Chi, sợ rất nhiều chuyện.

Nhưng giờ khắc này nhìn thấy Phó Thư Dạng, những ý nghĩ linh tinh kia đều biến mất, trái tim lại đập mạnh mẽ hơn.

"Xin lỗi vì đã làm mất thời gian của mọi người." Phó Thư Dạng cầm micro, cúi đầu với khán giả một cái: "Cảm ơn tổ tiết mục, cảm ơn Hiểu Chi, cảm ơn mọi người."

Sau đó, trong tiếng vỗ tay, Phó Thư Dạng quay người lại đối mặt với Hứa Mân, quỳ một chân xuống: "Mân Mân, thật vui vì đời này có thể gặp được em, đây là chuyện tốt đẹp nhất mà anh gặp được trong đời mình. Là em mang đến cho anh một cuộc đời khác, là em cứu vớt sự sống của anh và cho anh biết ý nghĩa của sinh mệnh mình, em chính là thiên thần trong cuộc đời anh. Cảm ơn em đã cứu anh, cảm ơn em đã bao dung anh, cảm ơn em đã kéo anh ra khỏi vùng bùn, cảm ơn em đã bước vào cuộc đời anh, cảm ơn em đã yêu anh... Có vài lời, anh nghĩ anh không nói thì em cũng hiểu. Vốn nên có một sân khấu cầu hôn dành riêng cho em, vốn không nên đến đoạt danh tiếng của Hiểu Chi, nhưng nói thật, anh thật sự không nhận được. Tiết mục trước em đã lên hot search một lần, em được nhiều người chú ý hơn, nhìn bọn họ bình luận tranh nhau muốn cưới em, anh thật sự không nhận được nữa."

Nói đến đây, dưới sân khấu lập tức truyền đến một tràng tiếng cười thiện ý, ngay cả Hứa Mân cũng buông lỏng một chút.

"Mân Mân, em biết anh không biết nói chuyện, anh chỉ muốn nói với em. Anh yêu em, em là báu vật trân quý nhất của anh, đời này không phải em, anh sẽ không cưới. Em đồng ý gả cho anh, ở cùng anh, cùng trôi qua quãng đời dài đằng đẵng còn lại, xem phong cảnh chỉ thuộc về riêng chúng ta không?" Phó Thư Dạng lấy một cái hộp nhung tơ trong ngực ra, mở hộp, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương hình hoa xinh đẹp.

Anh ngẩng đầu nhìn Hứa Mân, trong mắt nóng rực.

"Đồng ý đồng ý!"

"Đồng ý với anh ấy đi!"

"Mau trả lời đồng ý đi!"

"Vì gương mặt đẹp trai kia, đồng ý đi!"

"Vì chiếc nhẫn kim cương lớn kia, đồng ý đi!"

...

Khán giả dưới sân khấu ồn ào không ngừng, càng ngày càng vô lý.

Thật ra Hứa Mân chẳng hề nghe thấy chữ nào cả, trong mắt cô chỉ còn lại Phó Thư Dạng.

Kiểu tóc hôm nay của Phó Thư Dạng đã được xử lý qua, toàn bộ đều chải lên, lộ ra cái trán trơn bóng, sung mãn và gương mặt vô cùng đẹp trai, ánh mắt chân thành, tha thiết lại ấm áp.

Hứa Mân chợt nhớ lại lúc mới xuyên qua, lần đầu tiên cô gặp Phó Thư Dạng, dung mạo của anh ác liệt, lệ khí ngút trời.

Nhưng cho dù như vậy, anh cũng là người đi cùng cô qua đêm khó khăn nhất lúc vừa xuyên qua, anh cũng là người đầu tiên nói câu "sinh nhật vui vẻ" với cô.

"Em đồng ý." Hứa Mân vươn tay về phía Phó Thư Dạng.

Phó Thư Dạng lấy nhẫn ra đeo lên cho Hứa Mân, đầu ngón tay khẽ run.

Hứa Mân trở tay nắm chặt đầu ngón tay anh.

Phó Thư Dạng dùng sức kéo Hứa Mân vào trong ngực, cúi đầu hôn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Phiên ngoại 2

Edit by Link

Hứa Mân không hề có chút ấn tượng gì với chuyện xảy ra lúc sau nữa, cả người cô cứ ngây ngậy ngất ngất, chỉ loáng thoáng nghe thấy hình như Phó Thư Dạng đang cảm ơn khán giả.

Phó Thư Dạng nói xong, nghiêng đầu nhìn thấy bộ dáng ngốc ngốc của cô, trực tiếp quay người bế người lên theo kiểu công chúa.

Dưới sân khấu ồn ào thét chói tai, mái nhà của studio như sắp bị lật tung.

Hứa Mân giật mình, theo bản năng ôm cổ Phó Thư Dạng.

Phó Thư Dạng cúi đầu đối mặt với Hứa Mân, cũng không nhìn đường dưới chân.

Hứa Mân xấu hổ nghiêng đầu sang chỗ khác, lại hơi lo lắng: "Anh đừng nhìn em, nhìn đường đi, đằng trước có bậc thang, em không muốn bị ngã đâu."

Phó Thư Dạng khẽ nói: "Em hôn anh một cái, anh sẽ nhìn đường."

Hứa Mân: "..."

Cô mím môi, nhanh chóng ngẩng đầu mở một chút lên môi Phó Thư Dạng.

Sau đó, Hứa Mân cảm nhận rõ ràng tay Phó Thư Dạng đang ôm eo cô chột siết chặt.

Xung quanh bỗng vang lên tiếng huýt sáo và tiếng vỗ tay nhiệt liệt, lúc này Hứa Mân mới phát hiện ra bọn họ vẫn chưa đi tới phạm vi hậu trường, cảnh vừa rồi bị rất nhiều người thấy.

Gương mặt Hứa Mân lập tức đỏ bừng, chôn mặt vào sâu trong ngực Phó Thư Dạng, có chết cũng không chịu ngẩng đầu lên.

Phó Thư Dạng khẽ cười một tiếng, lên tiếng chào hỏi mọi người rồi nhanh chóng đi ra bãi đỗ xe.

Tìm được xe của mình, anh nhẹ nhàng đặt Hứa Mân lên ghế ngồi, cúi đầu hôn lên trán cô một cái.

Lúc này Hứa Mân mới ngẩng đầu lên, giả vờ thản nhiên nói: "Anh còn gọi tài xế tới à?"

"Không có." Phó Thư Dạng vén một sợi tóc trượt xuống gò má của cô ra sau tai: "Hôm nay anh là tài xế của em. Chúng ta trôi qua thế giới của hai người, không ai được quấy rầy."

Hứa Mân luống cuống dời mắt: "Vậy tại sao anh lại để em ngồi ở ghế sau?"

Phó Thư Dạng cúi đầu, khẽ nói bên tai cô: "Bởi vì em ngồi trước sẽ ảnh hưởng đến anh lái xe."

Tai Hứa Mân như bị thiêu đốt, vô thức phản bác: "Em không làm gì cả, sao ảnh hưởng anh được?"

"Em không làm gì cũng là một loại cám dỗ mạnh mẽ." Giọng của Phó Thư Dạng hơi khàn: "Bởi vì anh muốn làm chút gì đó với em."

Cả người Hứa Mân nóng lên, một tay đẩy anh ra.

Trong mắt Phó Thư Dạng đều là ý cười. Anh giúp cô đóng cửa xe lại, sau đó trở về ghế lái, khởi động xe.

Hứa Mân hạ cửa sổ xe xuống để gió đêm giảm bớt nhiệt độ trên mặt mình.

Trong xe an tĩnh, lực chú ý của Hứa Mân nhanh chóng bị dời đi.

Đối với một người không có thói quen đeo trang sức mà nói, trên ngón tay chột nhiều thêm một chiếc nhẫn, cảm giác tồn tại thật sự hơi mạnh.

Hứa Mân lặng lẽ cúi xuống nhìn, kim cương rất lớn, vừa rồi cô còn nghe thấy có người hô "trúng bò câu" nhưng thật ra đối với cô mà nói, kim cương lớn hay nhỏ cũng không hề quan trọng. Cô rất thích hình dáng của chiếc nhẫn này, nó cùng một series với sợi dây chuyền đính ước mà Phó Thư Dạng tặng, vừa nhìn là thấy rất có dụng tâm.

Hứa Mân không nhịn được đưa tay sờ sờ chiếc nhẫn kia, sau đó lên ngẩng đầu nhìn Phó Thư Dạng, kết quả đúng lúc đối mặt với ánh mắt của anh.

Cô vội quay đầu, giả vờ lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vừa nhìn mới phát hiện, đường mà Phó Thư Dạng đang đi không phải là đường về nhà trọ.

"Chúng ta đi đâu vậy?" Hứa Mân hỏi.

Phó Thư Dạng nói: "Về nhà."

"Nhưng đường này không đúng." Hứa Mân ngậy ngốc hỏi.

Phó Thư Dạng khẽ cười một tiếng: "Em nhìn kỹ lại chút xem."

Hứa Mân nghiêm túc phân biệt, phát hiện ra đây là đường về tiểu khu Bạch Hạc Tháp.

Đúng, nhà trọ bên kia chỉ là phòng mướn, là một điểm dừng chân tạm thời, nói cho đúng thì tiểu khu Bạch Hạc Tháp mới là nhà của cô.

Chỉ là bây giờ rất ít về bên kia, cô lại hơi quên một chút.

Nhưng đến tiểu khu Bạch Hạc Tháp, Phó Thư Dạng không lái đến khu H mà là lái về khu F.

Xe dừng lại trước một căn biệt thự mới vừa được trùng tu, Phó Thư Dạng nhanh chóng xuống xe, cướp mở cửa xe giúp cô, thân sĩ bảo vệ trên đỉnh đầu: "Phu nhân, chào mừng về nhà."

Chân Hứa Mân mềm nhũn, suýt chút quỵ với anh.

Phó Thư Dạng nhân cơ hội hơi khom lưng bế người lên.

Chỗ này không có người ngoài, Hứa Mân cũng không còn thẹn thùng như trước, dù sau cũng đã yêu đương với Phó Thư Dạng hơn một năm, lúc hai người một mình ở chung với nhau đương nhiên cũng rất nhiều. Vừa rồi chỉ vì nhiều người, cộng thêm bị cầu hôn đột ngột, cô vừa ngạc nhiên vừa vui mừng nên hơi luống cuống, bây giờ đã khôi phục rất nhiều.

"Cũng không phải em không biết đi đường, anh bế em làm gì?" Hứa Mân cười hỏi.

Phó Thư Dạng nói: "Vì anh rất vui, không biết phải làm thế nào để bày tỏ sự vui sướng của mình nên muốn ôm em một chút."

"Lúc trước anh cũng không có nhiều lời ngon tiếng ngọt như thế đâu." Hứa Mân vẫn không nhận được hơi đỏ mặt: "Hôm nay xảy ra chuyện gì vậy?"

"Anh hiểu rồi." Phó Thư Dạng nghiêm túc nói: "Em chê lúc trước anh ít nói lời ngon tiếng ngọt, sau này anh sẽ cố gắng nói nhiều một chút."

Hứa Mân: "Ý của em không phải như vậy."

"Nhìn xem, em biết cây này không?" Phó Thư Dạng không giải thích với cô, dừng lại trong sân.

Hứa Mân nhận ra, đây là mấy cây lựu trồng trong sân nhà anh.

"Biết chứ, là cây lựu." Hứa Mân hơi khó hiểu: "Anh thích ăn quả lựu à? Sao lúc trước không nghe anh nói?"

"Thích." Phó Thư Dạng dừng một chút, bổ sung thêm: "Thích em chia cho anh."

Hứa Mân chợt nhớ lại, trong sân nhà cũ của anh cũng có trồng mấy gốc cây lựu. Lúc mới quen không lâu, Phó Thư Dạng hái một quả lựu cho cô, sau đó cô chia một nửa cho Phó Thư Dạng.

"Đó là lần đầu tiên anh ăn vào cảm thấy ngọt." Hiển nhiên Phó Thư Dạng cũng nhớ đến lần đó.

Hứa Mân không biết phải nói gì, lắp bắp nói: "Sau này anh có thể ăn nhiều một chút."

Phó Thư Dạng gật đầu: "Ừm, chúng ta cùng ăn, ngồi trên ghế đá kia, giờ tay cũng có thể hái được quả lựu."

Hứa Mân tưởng tượng đến hình ảnh kia, thật sự có phần ngóng trông, nhưng cô vẫn dỗi dề tài: "Anh mua căn nhà này từ bao giờ vậy?"

"Lúc lấy được khoản phí độc quyền đầu tiên là anh đã mua rồi." Phó Thư Dạng nói.

Hứa Mân muốn nói gì đó, lại nhịn xuống.

Dường như Phó Thư Dạng biết cô đang nghĩ gì, chủ động nói: "Lúc đó vẫn không dám nghĩ có thể ở bên em, nhưng anh vẫn muốn ở cùng một tiểu khu với em, cho nên đến mua mấy căn. Sau khi trải qua sự chọn lọc, anh cảm thấy vị trí của căn này rất tốt, muốn trang trí thành nhà tân hôn. Nếu như em không thích, ngày mai anh có thể đi xem thêm mấy căn khác, làm lại một lần nữa cũng được."

Hứa Mân nghe hình thức phát biểu thổ hào này của anh, cố ý tranh luận: "Nhà tân hôn gì chứ? Em đồng ý gả cho anh rồi sao?"

Phó Thư Dạng cúi đầu, nhìn chằm chằm vào cô.

Đáy lòng Hứa Mân run lên, vừa định nói là mình chỉ đùa, Phó Thư Dạng đã mở cửa nhà ra.

Một giây sau, Hứa Mân chợt bị Phó Thụ Dạng buông ra, cô còn chưa kịp đứng vững, Phó Thụ Dạng đã đề cô lên tường, cúi đầu hôn lên.

Hồi lâu sau, Hứa Mân cảm giác không khí trong phổi đã bị hút khô, mình sắp chết vì ngạt thở, rốt cuộc Phó Thụ Dạng mới buông lỏng tay ra.

Cô có được chút tự do đáng thương, chỉ biết thở từng ngụm từng ngụm.

Mà Phó Thụ Dạng đứng dán vào cô, chịu phần lớn sức nặng của cơ thể cô, đôi mắt của anh đen nhánh sâu thẳm, nhìn chăm chú vào cô.

Mặt của hai người cách nhau cỡ bằng quả trứng, hô hấp đều quấn lấy nhau, giống như bất cứ lúc nào Phó Thụ Dạng cũng sẽ hôn xuống.

"Em, em muốn đi xem nhà." Tim Hứa Mân đập như nổi trống, hơi không chịu nổi Phó Thụ Dạng như vậy.

Đêm nay Phó Thụ Dạng rất lạ, giống như có chút bóng dáng cường thế, hung ác trong sách.

Hứa Mân cũng không ghét Phó Thụ Dạng như thế, chỉ là chân cô mềm, cô sợ khiến mình mất mặt.

"Được, nhưng chúng ta phải nói rõ một vấn đề trước đã." Một tay Phó Thụ Dạng chống lên đỉnh đầu Hứa Mân, toàn bộ khí tràng đều triển khai.

Hứa Mân sợ đến mức dán trên tường: "Vấn đề gì?"

"Lời vừa rồi em nói." Phó Thụ Dạng lời ít ý nhiều hỏi: "Gả không?"

Hứa Mân lập tức sốt lên, vừa rồi cô chỉ đùa thôi, sao anh lại tưởng thật chứ?

Phó Thụ Dạng truy hỏi: "Hả?"

"Gả." Hứa Mân khẽ nói.

Phó Thụ Dạng: "Không nghe rõ."

"Em nói gả. Nhẫn cũng đã nhận rồi, còn có thể không gả sao?" Hứa Mân cắn răng, cất cao giọng, tức giận nói: "Anh biết rõ em chỉ nói đùa, sao còn cố ý ép em?"

Phó Thụ Dạng mặc kệ cô nói gì đó: "Không được đổi ý, chờ đến sinh nhật em, chúng ta đi lãnh chứng."

Hứa Mân: "Được."

Lúc này Phó Thụ Dạng mới thu khí thế lại, cúi đầu hôn lên mặt cô, ôn nhu nói: "Sau này không được đùa giỡn như vậy. Không phải anh đang ép em, đối với chuyện này, anh không biết có phải là đùa hay không, anh biết sợ, biết lo lắng."

Hứa Mân nhìn anh chân thành như vậy, hơi giật mình: "Anh thật sự lo lắng sao? Anh biết có bao nhiêu người muốn gả cho anh không?"

"Bọn họ đều không phải em." Phó Thụ Dạng chân thành nói.

Trong lòng Hứa Mân nóng lên, khẽ nói: "Em cũng muốn gả."

Hô hấp Phó Thụ Dạng hơi ngưng lại, Hứa Mân lập tức biết không ổn rồi.

Quả nhiên một giây sau, cô lại bị đề lên tường hôn đến mức choáng váng đầu óc.

Cuối cùng Hứa Mân vẫn không xem được căn nhà tân hôn này được trang trí thế nào, chờ lúc cô lấy lại tinh thần thì đã bị Phó Thụ Dạng bế vào phòng ngủ.

Trái lại, Hứa Mân nhìn thấy rõ ràng bố trí của phòng ngủ.

Tất cả đều phối màu sắc ấm. Trên tủ đầu giường có một chùm đèn đỏ, đèn tường ở đầu giường còn là màu hồng. Chăn trên giường cũng không phô trương dùng màu đỏ nhưng lại dùng cánh hoa tươi trải thành hình trái tim.

Đúng là bố trí phòng tân hôn thật.

Hứa Mân đứng cạnh giường, có chút không biết làm sao.

Sau khi Phó Thụ Dạng buông cô ra, hơi lui về sau một chút.

Hai người đứng đối mặt nhau, không nói chuyện, trong phòng vô cùng yên tĩnh.

"Em..." Phó Thụ Dạng đầu tranh một hồi, nói: "Nếu không thì anh sang bên cạnh ngủ."

Hứa Mân ngẩng đầu nhìn anh.

Hồ hấp của Phó Thư Dạng hơi loạn, đi tới gần cô hai bước, chống lên mép giường, giam người trong ngực mình, thấp giọng nói: "Em còn nhìn anh như vậy, đêm nay anh sẽ không đi được."

Hứa Mân mấp máy môi: "Em cũng không nói để anh đi mà."

Trong chớp mắt, cô bị ném vào trong chăn mềm mại xõa tung trên giường.

Cánh hoa rơi xuống đầy người, nhưng người còn đẹp hơn hoa.

"Anh, ôn nhu một chút..." Hứa Mân nắm lấy chăn dưới người, khẽ ní non.

Phó Thư Dạng kéo tay cô qua, đặt trên cổ mình: "Ôn nhu đời này đều cho em."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Phiên ngoại 3

Edit by Link

-

Lúc Hứa Mân tỉnh lại, đã sắp đến buổi trưa.

Cô khẽ động một chút là eo chân bần rần. Sự bần rần này khiến cho ký ức điên cuồng tới hôm qua bắt đầu tái hiện lại trong đầu cô... Hứa Mân lặng lẽ chui vào trong chăn, chỉ chừa lại đỉnh đầu bên ngoài.

Một lát sau, cô nhớ tới gì đó nên hơi kéo chăn ra một chút, nhìn quanh hai bên, Phó Thư Dạng thật sự không có ở đây.

Anh đi đâu rồi?

Hứa Mân bĩu môi, duỗi cánh tay trần lấy điện thoại trên tủ đầu giường.

Vừa nhìn mới phát hiện tín hiệu nhắc nhở của điện thoại vẫn luôn lóe lên, vậy mà cô lại không nghe thấy tiếng, có lẽ là Phó Thư Dạng đã chuyển sang chế độ im lặng.

Nhiều tin nhắn như thế đều là chúc mừng à?

Hứa Mân mang theo tám phần ngỡ ngàng và hai phần nghi ngờ mở điện thoại lên, sau đó cô phát hiện hình như có gì đó không đúng.

Miss call, tin nhắn, Wechat đều sắp nổ, tin nhắn không phải là chúc mừng, đa phần là an ủi.

Hứa Mân nhìn sơ qua, trực tiếp nhấn mở hot search của Weibo.

Các từ khóa liên quan đến cô gần như chiếm hết bảng hot search, chẳng hạn như: #Tình yên thần tiên, #Gái hư Hứa Mân, #Dạng thần văn kiện luật sư, #Hứa Mân Trang Điện, #Hứa Mân Kham Lý, #Hứa Mân La Triết,...

Tình yên thần tiên thì không cần xem, chắc chắn là buổi cầu hôn tối hôm qua đã bị đưa lên hot search.

Hứa Mân nhấn vào cái hot search gái hư, đọc lướt nội dung của hai chủ blog, hai bên cũng không khác nhau là bao. Đó là ảnh chụp nguyên chủ ăn mặc bừa bãi, còn có cả ảnh lẫn lộn với mấy tên lưu manh. Chủ blog dùng giọng điệu trào phúng nói đây là bộ mặt thật của tiểu tiên nữ, vân vân.

Hứa Mân không xem cũng biết bình luận sẽ nói gì, cô hoàn toàn không thêm để ý tới những thứ này. Chiếm dụng thân thể của nguyên chủ thì phải tiếp nhận quá khứ của nguyên chủ, còn chuyện mà nguyên chủ từng làm, cô không thẹn với lương tâm là được. Người khác để ý hay không, cũng không phải là người cô để ý, quan nhiều thế làm gì?

Cô nhanh chóng thoát ra, hít sâu một hơi rồi nhấn vào Weibo của Phó Thư Dạng.

【 @Phó Thư Dạng: Tôi thích dùng thủ đoạn đứng đắn để giải quyết vấn đề. 】

Mặt sau có chín tấm ảnh, sáu tấm đầu là văn kiện luật sư, bốn tờ cho tài khoản marketing, bọn họ chỉ nhìn vào ảnh của Hứa Mân mà nói, tiết tấu điên cuồng, ác ý bôi đen Hứa Mân. Nói cách khác, dưới tình huống chưa có bằng chứng rõ ràng, dựa theo pháp luật, hành vi của bọn họ đã tạo thành tội phi báng.

Hai tấm khác gửi cho Hứa Lang và Hàn Thù.

Ba tấm sau lần lượt là cuộc trò chuyện Wechat và ghi chép chuyển khoản, chứng minh hot search "gái hư" và tài khoản marketing đều do bọn họ dùng tiền mua, nội dung Weibo của tài khoản marketing kia có một phần là do hai người bọn họ ra tay, còn mua cả thủy quân dẫn dắt tiết tấu, chứng cứ vô cùng xác thực.

Lúc trước, sau khi Hứa Trọng Á vào tù, Hàn Nguyên Tề ý thức được nhà họ Hàn gặp phiền phức, vội đưa Hàn Thù ra nước ngoài.

Tin tức Hứa Lang bị tạm giam cũng lên tin, cô ta không có Hàn Thù làm hậu thuẫn, không lẫn lộn được trong ngành giải trí mà còn bị công ty quảng cáo bắt đền, ở trường cũng bị người khác chỉ trích, dứt khoát nghỉ học.

Hai người này vốn sẽ không gặp nhau nữa, nhưng mấy tháng trước, cảnh sát để mắt tới tập đoàn Hàn thị hơn một năm, cuối cùng tìm ra được chút chứng cứ, gọi Hàn Nguyên Tề đến, giả cổ phiếu của Hàn thị sụt giảm. Mặc dù Hàn Nguyên Tề còn đang ra sức chống đỡ nhưng người sáng suốt cũng nhìn ra được, thời huy hoàng của nhà họ Hàn đã sắp qua rồi.

Hàn Thù nhận được tin tức vội vã trở về, đứng lúc nhìn thấy Phó Thư Dạng cầu hôn Hứa Mân.

Bởi vì nhà họ Hàn xảy ra chuyện, cộng thêm đã lâu rồi hẳn ta không ở trong nước, giao thiệp trước kia cũng không dùng được, Hàn Thù thật sự tức không thôi nên đành tìm tới Hứa Lang, muốn dùng Hứa Mân để đả kích Phó Thư Dạng.

Nhưng Hứa Lang cũng không ngờ sẽ có một ngày, chứng cứ mà cô ta lấy ra cũng chỉ có vài bức ảnh chụp, một cái khác là lúc Hứa Mân đoạn tuyệt quan hệ với cha ruột của mình. Bọn họ vốn còn muốn đánh bài tình cảm, kết quả lại quên mất Phó Thư Dạng là một hacker siêu cấp, điểm thứ hai còn chưa kịp tung ra đã bị đập chết.

Tập đoàn Hàn thị vốn còn đang gãy gẫy trong đau khổ, chỉ vì một nước cờ này của Hàn Thù mà hoàn toàn sụp đổ.

Lượt thích bài Weibo này của Phó Thư Dạng đã lên tới bảy chữ số, bình luận cũng hơn sáu chữ số.

Bình luận hot còn khủng hơn, vừa nhìn đều là các vị lão làng.

【Trang Diệp: Mân Mân cô lên, sư phụ vẫn luôn ở đây.】

【Kham Lý: Chúc mừng tiểu tiên nữ, phải vui vẻ và hạnh phúc nhé.】

【La Triết: Sư muội cô lên, sư huynh tin tưởng em.】

【Phùng Hiểu Chi: Dạng thần, anh phải chăm sóc tốt cho Mân Mân, không cần phải xem bình luận của anti-fan.】

【Hà Khôn: Ủng hộ duy quyền.】

【Trò chơi: Bảo vệ tiểu tiên nữ của chúng ta, đại ngôn của quý tiếp theo vẫn đang chờ cô.】

...

Từ người nổi tiếng trong nghệ thuật đến đại lão trong học thuật, rồi đến thương nhân thành công, một sự hài hòa kỳ lạ.

Mà bên dưới, dân mạng bình luận cũng rất thú vị.

【Chứng cứ đáng tin, Hứa Lang và Hứa Mân là chị em cùng cha khác mẹ. Mẹ của Hứa Mân còn qua đời vì cứu Hứa Lang, cụ thể thì mời xem tin tức năm đó. [hình ảnh]】

【Xem tin tức cũ rồi, Hứa Lang cũng thật không biết xấu hổ.】

【Các bình luận phía trước đều là nick giả à?】

【Có phải hôm nay các đại lão bị trộm nick tập thể rồi không?】

【Hoá ra Hứa Mân là đồ đệ nhỏ của đại sư Trang, hèn gì tôi thấy cô ấy kiêu vũ giống như tiên nữ hạ phàm, đúng là danh sư xuất cao đồ!*】

*thầy giỏi thì có trò hay

【Thì ra tiểu tiên nữ là sư muội của Triết nhà tôi, nhất định phải bảo vệ thật tốt!】

【 Má ơi, tôi rất muốn xem vòng bạn bè của Hứa Mân như thế nào! 】

【 Rốt cuộc Hứa Mân và Phó Thư Dạng là đôi thần tiên quyền lừ gì vậy? 】

【 Ủng hộ duy quyền, có ai vẫn chưa học cấp hai không thế? 】

【 Tôi tôi tôi, tôi phổ cập tin tức cho mọi người một chút: Phó Thư Dạng, vừa là hotboy vừa là học thần bảy năm của trường công nghệ ở Hòa Thành, sự tồn tại của cậu ấy giống như BUG vậy, thiên tài máy tính, biệt danh là "Dạng thần", "Phó đại thần"... 】

【 Cầu nhan khác tôi mặc kệ, giá trị nhan sắc của đôi này đủ để chặn đứng bọn họ! 】

...

Hứa Mân khôi phục lại một chút cảm xúc, vừa định xuống giường tìm Phó Thư Dạng, điện thoại nhảy ra một cái nhắc nhở, là Phó Thư Dạng đăng một bài Weibo dài.

Hứa Mân hơi ngơ ngác một chút rồi mới run tay nhấn vào.

Tiêu đề là: Ghi chép lại câu chuyện tình yêu của tôi và Hứa tiểu thư nhà tôi.

【 Lần đầu gặp Hứa tiểu thư nhà tôi là vào một đêm mưa to như trút nước.

Đó vốn là ngày đen tối nhất trong cuộc đời tôi, sau này lại trở thành thời gian mà tôi biết ơn nhất, bởi vì tôi gặp được tình cảm chân thành quý báu của đời mình.

Đêm hôm đó, tôi say rượu nên đi nhầm đường, đi vào nhà bên cạnh, cũng chính là cửa nhà của Hứa tiểu thư, suýt chút bị sét đánh chết trong mưa to, là Hứa tiểu thư liều chết kéo tôi vào nhà, cô ấy đã cứu tôi một mạng.

Hôm nay nhìn thấy có người đăng Weibo vạch trần, nói Hứa tiểu thư từng là gái hư, có lẽ là vậy đi. Dù sao lần đầu tiên tôi gặp cô ấy, cô ấy nhuộm một đầu tóc xanh lá phách lối, trang điểm rất gai mắt, dựa theo tiêu chuẩn hiện tại thì có lẽ không thể gọi là tiểu tiên nữ được.

Nhưng mà có bao nhiêu tiểu tiên nữ dám bắt chấp nguy hiểm để cứu một người xa lạ chứ?

Đêm hôm đó tôi uống khá nhiều, có rất nhiều chuyện tôi không hề ấn tượng, tôi chỉ nhớ rõ mình đã hỏi cô ấy, vì sao lại phải cứu tôi? Có phải là vì thương hại tôi không? Cô ấy nói không phải, cô ấy mới là người đáng thương.

Lúc đó đúng là cô ấy đáng thương thật.

Tôi luôn nhớ mãi ngày đó, ngày mừng 2 tháng 8, sinh nhật mười tám tuổi của Hứa tiểu thư, cô ấy bị cha ruột đuổi ra khỏi nhà, bị ép vào ở trong tiểu khu có tin đồn quỷ nhất, sinh sống một thân một mình. Đã sắp mười hai giờ rồi, cô ấy nói cô ấy vẫn chưa nghe được một tiếng "sinh nhật vui vẻ", trong mắt cô ấy lấp lờ nước mắt, xinh đẹp như sao trên trời.

Chớp mắt ngàn năm, tôi đắm chìm vào đó.

Tôi không nhớ mình có nói với cô ấy một câu sinh nhật vui vẻ hay không, nhưng tôi nhớ rõ trên đầu cô ấy có một cục u lớn, vừa đỏ vừa sưng.

Nhưng đó đã không phải là lần đầu tiên cô ấy bị bạo lực gia đình.

Bởi vì là mùa hè nên về sau tôi cũng nhìn thấy rõ máu ứ đọng trên đùi và cánh tay cô ấy.

Đúng vậy, mọi người thấy cách ăn mặc của cô ấy khác người, thấy lời nói và cử chỉ của cô ấy không đúng phép tắc, nhưng mọi người lại không thấy được, phía sau "sự phản nghịch" đó là một trái tim khát khao tình thương của cha.

Thật bất hạnh, cái cô ấy nhận được không phải là tình thương của cha, mà chỉ có bạo lực gia đình.

Cho nên tôi khuyến khích cô ấy đoạn tuyệt quan hệ máu mủ với cha của mình.

Hành động này bị rất nhiều người chỉ trích, Hứa tiểu thư chưa bao giờ giải thích, bởi vì cô ấy sống thẳng thắn và vô tư nên không sợ lời đồn nhảm.

Tôi cũng không phải giải thích cho cô ấy, tôi chỉ muốn ghi chép lại câu chuyện tình yêu của chúng tôi.

Được rồi, tôi phải thừa nhận là tôi hành văn không tốt, cho nên nói nửa ngày cũng chưa nói đến trọng điểm, vậy thì nói thêm vài việc nhỏ nữa đi.

Lúc hai chúng tôi mới quen nhau là vào giữa hè, mưa đông luôn nói đến là đến.

Có lúc trời tối, tôi nghe thấy tiếng thét chói tai của Hứa tiểu thư trong tiếng mưa. Chỗ chúng tôi ở là tiểu khu Bạch Hạc Tháp, chỗ đó luôn có tin đồn quỷ nhất, tôi cho là cô ấy sợ nên lấy cớ mượn muối đến gõ cửa.

Hứa tiểu thư ôm một bình hoa ra mở cửa, sau khi thấy tôi, lại lên giấu bình hoa ra sau cửa. Cô ấy tự cho là mình làm rất kín đáo nhưng thật ra tôi đều thấy cả, cũng thấy được cô ấy đang luyện múa trong phòng, có lẽ thét lên không phải vì sợ quý mà là luyện tập không thuận lợi.

Đêm hôm đó, cô ấy không chỉ cho tôi mượn muối mà còn sợ tôi đói, tặng toàn bộ bánh trứng vừa nướng xong cho tôi.

PS: Hứa tiểu thư thân ái, sau này nếu như lại có đàn ông gõ cửa nửa đêm, em cứ trực tiếp đập bình hoa xuống, không cần nương tay ~

Sau khi thích một người, sẽ muốn tạo nhiều cơ hội ở chung với người đó.

Có một lần tôi mượn chuyện công việc đề hẹn Hứa tiểu thư, buổi tối, lúc đưa cô ấy về trường còn cố ý đi nhầm đường, dạo quanh ký túc xá mấy vòng.

Lúc ấy Hứa tiểu thư không nói gì, tôi cũng cho là cô ấy thích mình nên mới đi cùng mình.

Vài ngày sau, tôi nhận được một ký hạch đào mà không phải cô ấy cố tình cho, tôi được bỏ não [bất đắc dĩ] [buông tay].

Sau này khi bên nhau, thật ra hai chúng tôi đều bận rộn công việc, cơ hội gặp mặt cũng không nhiều.

Có một lần, Hứa tiểu thư có một buổi diễn ở vùng khác, tôi muốn cho cô ấy một bất ngờ, lặng lẽ đến xem cô ấy.

Cô ấy thật sự quá mệt, lúc chờ lên diễn thì ngủ bù ở sau sân khấu.

Lúc đầu ngủ rất say, tôi vừa tới gần, cô ấy chợt nhảy lên, vẻ mặt cong cong nói: "Em vừa mơ thấy anh, không ngờ anh đến thật, chúng ta đúng là có thần giao cách cảm"

Một khắc này, tôi thật sự rất muốn cưới cô ấy về nhà.

Hôm nay là ngày thứ hai Hứa tiểu thư đồng ý lời cầu hôn của tôi, là thời gian vô cùng vô cùng hạnh phúc của tôi. Nhưng thật xin lỗi Hứa tiểu thư thân ái, vì anh mà khiến em bị người ta chỉ trích. Anh biết em sẽ không trách anh, anh nghĩ... vậy chúng ta cứ tiếp tục hạnh phúc đi.

Tôi ăn nói vụng về, không biết lời ngon tiếng ngọt, bây giờ tôi muốn làm một chút gì đó. Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày tôi đều sẽ ghi chép lại một chút chuyện nhỏ phát sinh giữa chúng tôi, tâm trạng tốt hay không tốt thì cũng nhớ vào xem.

Yêu em,

Phó tiên sinh. 】

Lúc Phó Thư Dạng đi vào thì thấy Hứa Mân đã tỉnh, hơn nữa vành mắt của cô còn vừa đỏ vừa sưng.

Nhìn thấy anh, cô lập tức chui vào chăn: "Không còn mặt mũi gặp người khác nữa rồi."

Thế là ngày hôm sau, dân mạng ngồi xổm chờ đợi dưới Weibo của Phó Thư Dạng lại thấy được một bài mới.

【 Ngày thứ ba Hứa tiểu thư đồng ý lời cầu hôn.

Hứa tiểu thư nói, bài Weibo hôm qua của tôi viết cô ấy quá ngốc, cho nên cô ấy bỏ tôi đi tìm bạn thân rồi.

Tôi trịnh trọng giải thích một chút, Hứa tiểu thư tuyệt đối không ngốc, cô ấy cũng có chút mưu mô. Chẳng hạn như mùa đông, cô ấy ra ngoài không đeo khăn quàng cổ, lúc lạnh thì dính lấy tôi, sau đó chúng tôi dây dưa với nhau, cuối cùng không thể tách rời. Lại chẳng hạn như Hứa tiểu thư thích ăn đồ ngọt nhưng cô ấy sợ béo, nhân tâm không mua cho mình, mỗi lần muốn ăn đều mua cho tôi, để tôi nếm một miếng, còn lại thuộc về cô ấy...

Cho nên Hứa tiểu thư thân ái, khi nào thì em về nhà? 】

"Nhanh chút đi!" Phùng Hiểu Chi lướt đến bài Weibo này, lập tức bùng nổ: "Mình vừa mới thất tình, hai người lại show ân ái với mình!"

Cuối cùng Phùng Hiểu Chi vẫn chia tay Tề Hoảng.

May là đời này cô ấy hot quá nhanh, giữa hai người chưa kịp phát sinh quan hệ thực chất nào, đương nhiên cũng không có video.

Tầng đá lớn trong lòng Hứa Mân cuối cùng cũng rơi xuống: "Cũ thì không đi, mới thì không tới*, bây giờ cậu muốn bao nhiêu tiểu thụy tươi mà không có? Cần gì phải vì một cái cây Tề Hoảng mà bỏ cả cánh rừng?"

*cũ thì không đi, mới thì không tới: thành ngữ Trung Quốc, dịch nôm na là "nếu việc cũ không xảy ra, việc mới cũng không thể tới được". Ý muốn nói: "nếu cứ chìm đắm trong quá khứ, bạn sẽ không thể hướng tới tương lai".

Phùng Hiểu Chi: "Vậy mình đưa cậu một mảnh rừng rậm, cậu có muốn bỏ Dạng thần không?"

Hứa Mân: "Không muốn."

Hôm sau, Weibo của Phó Thư Dạng.

【 Ngày thứ tư Hứa tiểu thư đồng ý lời cầu hôn.

Hứa tiểu thư bị bạn thân đui về, nói là không muốn thất tình còn bị ném cầu lương.

Rất tốt. 】

...

【 Ngày thứ 35 Hứa tiểu thư đồng ý lời cầu hôn.

Tối hôm qua Hòa Thành sấm chớp rền vang, mưa to như trút nước, cực kỳ giống với buổi tối đầu tiên tôi và Hứa tiểu thư gặp nhau.

Nửa đêm gặp phải ác mộng, mơ thấy bị Hứa tiểu thư hủy hôn, tôi lo lắng gọi Hứa tiểu thư dậy, hỏi cô ấy có hối hận khi đồng ý gả cho tôi không.

Thế là tôi bị Hứa tiểu thư đuổi ra khỏi nhà để tỉnh táo một chút.

Còn Hứa tiểu thư ở bên cạnh che dù chắn mưa cho tôi.

Lén nói cho mọi người biết, thật ra thì đêm hôm mưa gió cũng vô cùng đáng yêu. 】

...

【 Ngày thứ 88 Hứa tiểu thư đồng ý lời cầu hôn.

Hôm nay là sinh nhật của Hứa tiểu thư.

Hôm nay chúng ta sẽ đổi một cách tính khác.

Hôm nay là ngày đầu tiên Hứa tiểu thư trở thành Phó phu nhân [hình ảnh] 】

【 Ngày đầu tiên Hứa tiểu thư trở thành Phó phu nhân, đăng thêm một bài Weibo.

Lúc lãnh chứng, nhân viên công tác nói có một đài tuyên thệ, hỏi chúng tôi có muốn tuyên thệ hay không.

Phó phu nhân vô cùng kiên quyết nói không.

Tôi hỏi vì sao.

Phó phu nhân nói sợ bị tôi đăng lên Weibo.

Được rồi, tôi sẽ không thề, chỉ mong mỗi ngày còn lại trong đời, Phó tiên sinh và Phó phu nhân đều có thể ở cùng nhau. 】

...

【 Ngày thứ 62 Hứa tiểu thư trở thành Phó phu nhân.

Lần đầu tiên Phó phu nhân dẫn đội tham gia thi đấu quốc tế, cô ấy chuẩn bị rất lâu, thậm chí còn nằm mơ mình đang khiêu vũ, tôi bị cô ấy đạp xuống giường mấy lần liền.

Cũng may người cố gắng sẽ không bị phụ lòng, Phó phu nhân cầm được giải vàng đẹp cực kỳ! [hình ảnh] 】

...

【 Ngày thứ 108 Hứa tiểu thư trở thành Phó phu nhân.

Gần đây nhân viên công ty tạo phản tập thể, nói là sau khi xem Weibo xong, uy nghiêm của ông chủ giảm mạnh.

Cơ trí như tôi đã đổi người đứng đầu công ty thành Phó phu nhân. 】

...

【 Sáng sớm, Phó phu nhân bỗng cảm thấy khó chịu, đồng thời còn kèm theo triệu chứng nôn mửa.

Phó phu nhân lơ mơ nói, có thể là nửa đêm hôm qua ăn vụng ly kem nên bị như thế.

Tôi vội đưa Phó phu nhân đi khám gấp.

Bác sĩ nói, chúc mừng hai người đã sắp làm cha làm mẹ.

Tôi sửng sốt cỡ chừng mười giây, không phải không vui, mà là rất vui nhưng cũng rất sợ.

Tôi không xác định được Phó phu nhân có muốn làm mẹ sớm như vậy hay không.

Biểu hiện của cô ấy rất bình tĩnh, kiểm tra xong, trên đường trở về, cô ấy bỗng nói: "Hôm nay anh phải đổi một cách tính khác trên Weibo."

Tôi: Cách gì?

Phó phu nhân: "Hôm nay là ngày thứ 222, tôi sợ đứa bé sinh ra sẽ rất ngốc."

Tôi... Trí thông minh không liên quan đến cái này, do gen quyết định.

Phó phu nhân: Không được, không thể mạo hiểm.

Cho nên hôm nay đổi một cách tính mới: Ngày đầu tiên Phó phu nhân chuẩn bị làm mẹ. 】

【 Ngày đầu tiên Phó phu nhân chuẩn bị làm mẹ.

Trời trong nắng ấm, sức sống tràn trề. 】

-

Kết thúc bộ truyện.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phản Diện Kéo Ta Thành Bạch Phú Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.